NEVRA KARATAŞ

Yüreğimde Saklı Sevdan

- ROMAN -

Kimini kanatır Aşk,
kimini yaratır.
Kimini ise arafta bırakır
ama yine de cenneti yaşatır
Aşk.

BÜYÜKADA
YAYINCILIK

BÜYÜKADA
YAYINCILIK

YÜREĞİMDE SAKLI SEVDAN

NEVRA KARATAŞ

Bu kitabı, beni hiç bir zaman yalnız bırakmayan, bana en büyük desteği veren, yüreklendiren, bu hayattaki en değerlim, herşeyim olan eşim Mutlu Karataş'a ithaf ediyorum

En özel teşekkürüm canımdan öte oğullarım Ege'ye ve Toprak'a.

***

İlk özel teşekkürüm, her an Allah'a şükür sebebim olan ve çok sevdiğim, her şeyim, eşim Mutlu'ma.

Ve Mutlu ile bir olup bu kitabı yazmam için baskı yapıp, her türlü kaprisime katlanan, desteğini hiç bir zaman esirgemeyen, Skype görüşmelerimizi cümbüşe çeviren, ilk editörüm ve bu hayatta kardeşliğin sadece kan bağı olmadığını gösteren Canparem'e, yani Zeynep Orhan'a.

***

İkinci özel teşekkürüm ise yine kardeşliğin en özel hali, kitabımın arkasındaki gizli editörüm, kitaptaki birçok şiirin sahibi, bana en büyük desteği veren değerlim, can kardeşim Sümeyye Aydın'a.

Ve mutluluk perim dediğim, her kötü anımda karşıma güzel bir sürpriz ile çıkan, kitabımdaki emeğini ve bende ki dostluğunu esirgemeyen, güzel kişiliği ve tertemiz kalbi ile hep yanımda olan Emoşum, Emine Özdemir'e.

***

Bir diğer teşekkürüm, Mardin şiirini gönülden, seve seve kullanmama izin veren, çok saygı duyduğum Sayın Yazar Fahri Tuna'ya.

Ve biricik tatlı arkadaşım, kitap olmasında büyük yeri olan ve sevgisi, fikirleri ile yanımda olan canım arkadaşım Nazlı Ozan'a.

***

Bu süreçte beni hiç yalnız bırakmayan çok sevdiğim ablam Öykü Odabaş'a, canım arkadaşlarım Şule Türk'e, Zeynep Saraç'a, Kübra Günbey'e, Aslı Karabulut'a, Sibel Namlıçeşme'ye ve çılgın dostum Tuğba Kaya'ya çok ama çok teşekkür ederim. Seviyorum sizleri.

***

Ayrıca tüm Wattpad okuyucularıma, arkadaşlarıma, destekleri için çok teşekkür ederim. Hepiniz benim için çok özelsiniz.

En güzel teşekkür her zaman kocaman sevgileri ve destekleri ile yanımda olan canım aileme ve ailemin değerli üyesi Sevgi Toprak'a kalpten teşekkür ederim.

Ve her zaman yanımda olup desteğini hiç bir zaman eksik etmeyen abim Mustafa Karataş'a teşekkür ederim.

***

Yayın evim Büyükada Yayıncılık'a sevgili editörüme ve bu süreçte bana destek olan Nermin Karahan olmak üzere herkese çok teşekkür ederim.

AŞK

Biri Sevda
Diğeri Kara Sevda
Öteki *AŞK*...

Kimini kanatır aşk, kimini yaratır. Kimini ise arafta bırakır
'ama yine de cenneti yaşatır AŞK...'

Kiminin aşkı ailevi, kiminin ise ilahi. Kiminin de sevgili
'ama her duada yaşanır AŞK...'

Kiminin canını acıtır aşk, kimine can katar. Kiminin ise canını alır
'ama her nefeste yaşanır AŞK...'

Kimini mutlu, kimini mutsuz eder
'ama yine de her şekilde yaşanır AŞK...'

1.BÖLÜM

Ben senin en çok gözlerini sevdim
Elalarında kaybolmayı
Kaybolurken kendimden geçmeyi
Düşlediğim dünyada, harelerin sayesinde buluşmayı sevdim.
Ben senin gözlerinde sen olmayı sevdim...

Bu sabah güneş daha bir parlak, gün daha bir aydınlık, kuşlar daha mutlu ötüyordu sanki... Ya da; Mustafa'nın mutlu oluşundandı herhangi bir güne böylesine anlam biçmesi. Uzun zamandır her güne bir önceki günden daha mutlu başlıyordu genç adam. Ve uzun zaman önce gözlerindeki öfke dinmiş, yerinde çok daha farklı duygular hüküm sürmeye başlamıştı. Bu değişimin sebebi aşikârdı. Sahip olmak istediği tek varlık, canından da öte tuttuğu canı yanındaydı ve bir ömür de öyle olacak diye düşünüyordu. Bütün engelleri aştığını, yoluna çıkan her bir taşı tek tek özenle kaldırdığını sanıyordu.

Çok hırslı bir insandı Mustafa. Çocukluğundan gelen bu hırs azalacağı yerde git gide daha da artıyor, görmek istemese de kendisine ve çevresinde olan herkese zarar veriyordu. Bünyesi, daha küçücük bir çocukken evin tek çocuğu ve erkek oluşu nedeniyle alıştırılmıştı şımartılmaya. Bir süre sonra yükselen egosu *hayır* cevabını lügatından kaldırmış, istediğini elde etme alışkanlığı çoğalmıştı. İstediğini elde edene kadar uğraşır takıntı haline getirirdi çoğu zaman. Ta ki o hazin olaya kadar...

Şimdi ise yaptığı onca yanlışı yine görmezden gelmiş, sahip olmak istediği insanı yanına almıştı. Zor olmuştu bu sefer, ama bunu da atlatmış ve artık eskiyi geride bırakmıştı. Şimdilerde yaptığı tek şey ise *'Bana ait! Sadece bana!'* diye tekrarlayarak kendisini koca bir yalana inandırmaktı. Onun yaptığı belki hastalıklı bir aşk, belki de psikopatlık derecesinde bir takıntıydı. Bunların önemi yoktu onun nazarında. Bildiği tek şey vazgeçmeyecek oluşuydu. Amacına bu kadar yaklaşmışken, her zorluğu aşmışken vazgeçemezdi. Artık tek yapması gereken Çisem'i de kendisine âşık etmekti.

Yavaşça gözlerini yeni güne açtı Mustafa. Yine çok huzurluydu. Kollarını iki yana açmış gerinirken, yüzüne mutlu bir tebessüm yerleştirdi. Gözlerini açar açmaz aklına gelen ilk şey her zamanki gibi bir gülüşüne hiç çekinmeden ömrünü feda edebileceği kız olmuştu. Prensesini düşünmek bile mutluluk veriyordu Mustafa'ya. Onu gördüğü ilk andan beri tüm benliği daha önce tatmadığı bir duyguyla dolmuş, bir anda her şeyi o oluvermişti. Aldığı nefes, içtiği su, yaşadığı hayat olmuştu. Mustafa, Çisem'i ilk gördüğü anda, daha ufacık bir kız iken sevmiş, sahiplenmişti. Çisem öyle bir zamanda girmişti ki hayatına, Mustafa'nın amaçsız yaşamına renk getirmiş, hayatının anlamı, yaşama sebebi olmuştu bu dünyada. Bağımlı olduğu bu güzellik, hayatının merkezinde yerini edindiğinden beridir her şeyi değişmiş, tanımadığı bir Mustafa çıkartmıştı ortaya ve her ne olursa olsun taptığı bu güzelliği bırakmayacak, kendisine ait kılacaktı...

Mustafa bunları düşündüğü sırada, her daim içini ısıtan, dertlerinden, bütün sıkıntılarından arındırıp, başka diyarlara götüren o güzel naif sesini duydu *prensesinin.*

"Ama olmaz ki... Acımasızlık, haksızlık bu. Önce alıştırıyorsun sonra..." diyerek Mustafa'nın odasına giren Çisem, onun hâlâ yatakta uzanmış bir şekilde şekerleme yaptığını görünce cümlesini yarıda kesip, ellerini beline koyarak, yüzüne sahte bir sinir yerleştirmişti. Bu haliyle sinirli olduğunu ve her an saldırmaya hazır bir

kaplan gibi olduğunu zannetse de, Mustafa bu sinirin sahte olduğunu bilecek kadar tanıyordu Çisem'i.

Onun bu tatlı hallerine bayılıyordu. Çünkü biliyordu ki onun prensesi hiç sinirlenmez, hiç bağırmaz, bağıramazdı. Genç kız çok narin, kırılgan ve hassas bir yapıya sahipti. En ufak şeylere üzülür, kimseyi kırmaz, incitmezdi. Bir keresinde çok sevdiği kuşu öldüğü için günlerce hasta yatmıştı üzüntüden. Bunları bildiğinden Mustafa onu hiç incitmez, pamuklara sarmak isterdi. Yeter ki o üzülmesin, ağlamasın diye.

Mustafa hiç yerinden kalkmadan, hafifçe doğruldu ve yatağın başlığına sırtını yaslayarak, yüzünü alaylı bir hale getirip, baştan aşağı süzdü Çisem'i. Yine pembe ayıcıklı şort takımlarından birini giymişti. Çocuk gibi gösteriyordu bu pijama takımı onu, ama yine de çok tatlıydı her zamanki gibi. Mustafa ona baktıkça bu tatlılığa doyamayacağını anlayıp, süzme işlemine son verip başını kaldırdı ve aynı anda Çisem ile göz göze geldi. Genç kız odanın ortasında elleri göğüslerinde bağlamış tek ayağına ağırlığını vererek ve diğer ayağı ile ritim tutarak bir cevap bekliyordu. Bu bakışları gören genç adam artık bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etmişti.

"Hayırdır *prensesim*? Neye alıştırmışım seni?"

"Ooooo sen daha kalkmamışsın ki? Beni kaldırmanı bekleyeyim."

'Hımm derdi şimdi anlaşıldı' diye geçirdi içinden Mustafa. Yine geç kalmıştı prensesi ve Mustafa'nın her sabah onu uyandırıp kahvaltıyı hazırlamasına alışmıştı. Mustafa ona gerçekten bir prenses gibi bakıyordu. Onu hiç yormuyor ve hiç bir iş ellemesini istemiyordu. Şirkette çok yoğun çalıştığı halde, Çisem'in en ufak derdinde bile toplantısının ortasında dahi olsa gidiyordu. Hayatında ondan daha önemli ve değerli hiç kimse yoktu onun için. Belki de Çisem'e âşık olması bir yana, ailesinin yokluğunu hissettirmemek içindi bu kadar çabası.

"Sen gerçekten iyi alıştın Prenses. Bir gün de sen beni uyandırsan ve kahvaltı hazırlasan nasıl olur? Ben cevap vereyim. Bence

harika olur. Hı? Ne dersin?" diye takıldı Mustafa. Gelecek cevabı çok iyi biliyordu aslında, ama yine de soruyordu. Onunla vakit geçirmek, konuşmak, ona takılmak hoşuna gidiyordu. Gerçi Çisem ile ilgili her şey vazgeçilmezdi Mustafa için.

"Hımm bir düşüneyim..." derken elini de çenesine koymuş düşünme pozisyonu almış ve kısa bir süre sonra cevap vermişti. Çisem. "En son sana kahvaltı hazırlamaya kalktığımda, elimi yakmıştım ve sen bana bir daha mutfağa girersem, küçük bir çocuk gibi popoma vuracağını söylemiştin," dedi ve bunu söylerken suratını kırıştırmıştı. Düşüncesi bile korkunç geliyor, gözünün önüne gelen görüntüyü bir kenara fırlatıyordu. Sonra dudaklarını bükerek konuşmasına devam etti. "Ayrıca sen bana yasak koyduğun için Fatma teyze bana bir şey öğretemiyor. Yani istesen de bir şey hazırlayamıyorum sevgili abiciğim," dedi.

Mustafa ellerini göğsünde birleştirmiş, suratında keyifli bir gülümseme ile karşısındaki güzelliğin yaptığı küçük oyuna gelip laf anlatmasını dinliyordu. Ama gülümsemesi duyduğu son kelimeyle solmuştu. Yine ona abi demişti ve yine bunun karşısındaki adamın canını ne kadar acıttığının farkında dahi değildi. Ne kadar sakin olmaya çalışsa da başaramıyordu bu kelimeyi duyunca. Bir türlü abi kelimesini hazmedemiyor ve Çisem'in bu şekilde kendisine hitap etmesine engel olamıyordu. *'Büyük haksızlık,'* diye düşündü içinden. Mustafa onu bu kadar severken karşısında ki kızın bunu görememesi ona göre çok büyük bir haksızlıktı.

Göğsünde bağlı olan ellerini bir hışımla çözüp yüzünü, avuçlarını aşağı yukarı bastırarak ovuşturdu ve Çisem'e doğru döndü yeniden. Onun hâlâ gülen yüzünü gördüğünde ise kendini sakinleştirmeye çalıştı. İçindeki kabaran öfkeye rağmen sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Güzelim benim hani *abi* yoktu. Bak sonra kısmetimi kaçırıyorsun, yaşlı sanıyorlar beni," diye tane tane konuştu ve gülümseyerek yine yalan söyledi.

Aslında Mustafa'ya çok fazla hayran olan kadın olsa da onun kimseye baktığı yoktu ve bedenin ihtiyacı hariç hiç bir kadınla muhatap olmazdı. O anlar da sadece kısa bir bedensel rahatlama ile sonuçlanır sonrasında bir daha arkasına bile bakmazdı. Hoş onu bile isteyerek yapmıyordu. Çünkü ölürcesine âşıktı karşısında gözleri gülen bu kıza. Ama ona dokunamazdı. Dokunmayacaktı. Daha on dokuz yaşında masum bir genç kızdı Çisem. Aslında hak vermiyor değildi ona, kendisi yirmi dokuz yaşındaydı ve genç kızın nazarında yaş farkı çoktu. Oysa Mustafa bunu umursamıyordu. Belki Çisem de umursamayacaktı, eğer amcası ve yengesi böyle, abi kardeş gibi alıştırmasaydı. Bir kere daha lanet okudu onlara.

"Ne yapayım öyle alışmışım. Bir yıl öncesine kadar... yani..." diyerek içli bir nefes alıp, devam etti. "Annemler ölene kadar hep abi diyordum sana... Alışkanlık işte," dedi gözleri dolu dolu.

Mustafa genç kızın gözlerinin dolduğunu görünce acısının hâlâ taze olduğu aklına geldi ve bir kere daha içinden kendisine bağırdı, çağırdı, küfürler savurdu. Ne yaptığını fark edince, hızla üstündeki pikeyi ayakları ile iteleyerek yataktan kalktı ve hâlâ odanın ortasında ayakta duran, yaşama sebebi olan güzelliğin yanına gidip kollarına aldı. Vanilya kokan saçlarını okşarken öpücükler kondurarak sakinleştirmeye çalıştı. Onun üzülmesine dayanamıyordu. Çünkü onu üzmek en son isteyeceği şey bile olamazdı. Daha dikkatli olmalıydı. Gözlerinden tek bir yaş akmaması için canını verirdi, ama yine sebep olmuştu ağlamasına ve ilerde daha çok sebep olacaktı, ama henüz bilmiyordu.

Sakinleştiğini düşünerek biraz geri çekilip, minik yüzünü büyük ellerinin arasına aldı ve alnına uzun bir öpücük kondurdu. Yüzüne gelen bir kaç saç tutamını kulağının arkasına yerleştirdi ve Çisem'i yatıştırmak için sakin bir sesle konuştu.

"Tamam prensesim. Üzülme artık ben varım ve ben senin üzülmeni istemiyorum. Buna dayanamıyorum biliyorsun değil mi?" derken içi yanarak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Çisem bu sözlerle kendisini çok daha iyi hissetti ve içine yeniden mutluluk doldu. Zaten Çisem hemen unuturdu her şeyi. Ufacık bir tebessümde kendisi de güler, kimsenin üzülmesini istemezdi kendisi yüzünden. Yüzüne güzel bir tebessüm koyarak hınzırca parlayan gözlerini Mustafa'ya doğru çevirdi.

"Biliyorum mutfağa girme yasağından sonra, üzülmem de yasaklanmıştı," diye alayla söylenerek yanağından öpüp dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Mustafa ise bu kısa öpücükle gözlerini kapatmış anın tadını çıkarıyordu. Ona hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmak deli ediyordu adamı. Genç kızın tekrar şakıyan sesiyle kendine gelmiş hâlâ odada olduğunu yeni fark etmişti.

"Zaten senin yüzünden *'evde kalacakmışım. Bir şey öğrenemiyor muşum ve bu halimle beni kimse almazmış. Mış mış mış'* Öyle diyor Fatma teyze," diye söylediklerini alaya alıp gülerek odadan dışarı çıktı.

'Hay ben o Fatma teyzenin...' demek istese de kendini tuttu Mustafa ve arkasından "Ben alırım seni Prenses korkma evde kalmazsın," diye bağırsa da Çisem duymamıştı. Zaten duysa bile ciddiye almayacağını biliyordu ve bu durum daha çok üzüyordu onu.

Kafasını iki yana salladı ve düşüncelerine bir son vererek, odasındaki banyoya girdi. Duşunu aldı ve rutin işlerini de hallettikten sonra odaya geri döndü. Dolabın kapağını açıp şöyle bir göz gezdirdi ve Çisem'in kendisine çok yakıştırdığı, lacivert takımlarından birini giyinip aşağı kahvaltıya inmek için merdivenlere doğru yöneldi. Güzel bir tebessümle mutfağa girdiğinde, Fatma Hanım yine Çisem'e bir şeyler öğrenmesi gerektiğini anlatıyordu. Hiç sevmiyordu bu kadını Mustafa. Çünkü sevdiğini kendisinden uzak tutacak şeyler söylüyordu ve kendisine de hep mesafeli davranıyordu ona göre. Mustafa'nın aşkını biliyor ve onaylamıyordu Fatma Hanım. O da amcası ve yengesiyle aynı görüşe sahipti ve bu sebepten dolayı onu bu evde istemiyordu. Ama prensesinin mutluluğu için susuyordu yine.

Aslında alışıktı Fatma Hanım'ın tavrına. Çünkü Çisem hariç herkes mesafeli davranırdı kendisine. Hoş kendisi de herkese öyleydi. Kimseyle gereksiz muhabbete girmez ve güvenmezdi. Güvenemezdi...

Çisem bir istisnaydı onun için. Bir ona içini açardı, bir tek onun yanında kendi gibi olurdu. Onun dışında herkese buz adamdı. Yine de sevdiği kız için katlanıp saygıda kusur etmeden "Günaydın Fatma Hanım," diyerek genç kızın yanına oturdu ve her sabah yaptığı gibi ilk işi, iki dilim ekmeğin birine bal kaymak, diğerine yağ ve reçel sürüp, Çisem'in tabağına koymak oldu. Daha sonra kahvaltısına dönerken, Çisem'in gözlerini devirerek bakmasını göz ucuyla görerek, "Bakma öyle bitecek onlar güzelim," dedi.

Kahvaltısına dönüp yine düşüncelere daldı ve bugünkü ihaleyi kafasında ölçüp biçmeye başladı. Bu sefer sert kayaya çarptığını düşünüyordu. Karşısındaki adamların zorlu birer rakip olduğunu araştırmaları sonucu öğrenmişti ve kendisini bayağı uğraştıracağa benziyorlardı.

Bir yıl olmuştu İstanbul'a geleli ve hiç kimse bu kadar kendisiyle uğraşmamıştı. Ta ki Çağın Atalı'ya kadar. Hiç sevememişti bu adamı. Özellikle kendinin olana el sürdüğü andan beri. O gün hiç bir şey yapamamıştı, ama bir daha böyle bir şey olmasına asla izin vermedi. Vermezdi de... Yine de adamın derdini bir türlü anlamamıştı. Aslında belirli yaptıkları bir şey yoktu, sadece sürekli her ihalede karşısına çıkıyor ve alıyordu da, bu da işlerini zora sokuyordu.

Şüpheleniyordu Mustafa. Her zamanki gibi altında bir şeyler arıyor ve uzun zamandır düşünüyordu bu konuyu. Aslında her şey altı ay önceki davetten sonra başlamıştı. Ama bunu da çözecekti. Eğer Atalı'lar karşısında durmayı planlıyorlarsa, o da karşısına çıkan herkesi yok edecekti. Bu gerekliydi, var olması için gerekli. Fakat bu seferki gerçekten kendisini çok zorlayacaktı, bunu yakında Mustafa da görecekti. Hem de en acı şekilde.

***

Çağın Atalı ise planlarını çok uzun zaman önce yavaş yavaş hayata geçirmişti. Aylardır bunun için uğraşıyor, sınırları zorluyordu. Amacına ulaşmasına az bir zaman kalmıştı. Karşısındaki adamın nasıl zorlu biri olduğunu biliyor ve ona göre hareket ediyordu. O psikopatın neler yapacağını biliyordu ve bu yüzden sevdiğine zarar gelsin istemiyordu. Zaten çok değer verdiği varlık, masum meleği, o ikiyüzlü piçin yanında olmasa, bu kadar bile sabretmez, bu kadar planın içine girmezdi. O yüzden çok dikkatli ve muntazam bir şekilde ilerliyordu o, ince ipliğin üzerinde...

2. BÖLÜM

Yok, hayır rüyâ şehir.

Daha doğrusu: Masallardaki rüyâ, rüyâlardaki masal şehir.

Zümrüd-ü Ankâ örneği, yirmi dört medeniyette, her seferinde yeni bir ruh ve güzellikle "yeniden dirilen" şehir.

Şehir Medine'dir evet; İstanbul'dur evet; -unutmayın- bir de Mardin'dir...

***

Sabahın ilk ışıklarında esen rüzgâr, yeni bir güne başlarken kimisine mutluluk getirir, kimisine huzur, kimisine aşk getirir, kimine ise UMUT...

'Belki bugün bulurum, belki bugün yeni günle birlikte bir umut doğar diye...'

***

MARDİN

'Kimisine UMUT..'

"Peki, öyle olsun ağam, şimdi ne yapıyoruz? Biliyorsun bir yıl oldu, aramaya devem edecek miyiz?"

Ağasının bu konuda vazgeçmeyeceğini ve gelecek olan cevabı bildiği halde sorma gereği duydu Turaç. Aslında ağası olduğu hal-

de ağa demezdi Turaç ona, sinirlendiğinde alaya aldığı zamanlar hariç. Yine o zamanlardan birindeydi. Tüm bu olanlar yaşanılanlar artık sinirlenmesine neden oluyordu. Bu kadar güce, bu kadar zenginliğe, itibara karşı ellerinden hiç bir şey gelmiyordu. Mardin'in ağası Demiralp'in can dostu, kardeşi, bu yolda ki tek yoldaşıydı Turaç. Her koşulda sorgusuz sualsiz yanında olmuştu dostunun ve yine en zor zamanlarından biriydi. Zaten uzun zamandır kendi meselesi haline gelmişti bu olay.

Ama bir türlü çözemiyorlardı. Çünkü karşılarındaki adam çok zeki ve kurnazdı. Aslında Turaç ona *şeytan* diye hitap ediyordu. O adamın yaptıklarını, ömrü hayatında görmemişti. Çok tehlikeli ve önüne çıkan herkesi yok edecek kadar bencil ve acımasız bir adamdı. Şimdi ise bir gecede ortadan kaybolmuştu. Hem de yanına en kıymetlilerini alarak... Ama biliyordu ki ağasının, can dostunun, canı daha çok sıkılıyor ve yanıyordu. Alttan alıp öfkesini yenmek istese de başaramıyordu Turaç. Artık daha büyük adımlar atmaları gerekiyordu ve bunu Demiralp'e anlatmak istiyordu.

Bir tarafı boydan boya cam olan odada ayakta duruyordu her ikisi de. Demiralp sıkıntılı bir şekilde pencerenin önünde duruyordu. Elleri cebinde, Mardin'in güzel tarihi manzarasını seyre dalmıştı. Aslında manzara dikkatini bile çekmiyordu. Çünkü çok fazla şey dönüyordu aklında ve hiç birine çare bulamıyor olmak daha da çileden çıkarıyordu onu.

Dostunun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Neden bu kadar sinirlendiğinin ve bir şeyler yapması gerektiğinin oda farkındaydı. Ama bu sefer daha temkinli davranması gerekiyordu. Ortalığı ayağa kaldırmadan ve kimse öğrenmeden çözmeliydi bu işi. Kaç saattir bu konuyu tartışıyorlardı bilmiyordu. Bazen sakin geçmişti konuşmaları, bazen de hararetli devam etmiş ve kendilerini hep ayakta birbirlerine bağırırken bulmuşlardı. Şu anda olduğu gibi...

Dostunun sorusuyla ona döndü yeniden bakışları. Demiralp daha sakin davranıp azıcık dalgaya almak istedi arkadaşını ve her zaman yaptığı gibi alaylı bakışları ile baştan aşağı süzdü can

dostunu. Kendisi gibi uzun boylu, esmer tenliydi ve oldukça yakışıklıydı Turaç. Dostuna her baktığında, bu yolda kendiyle birlikte neden ömrünü harcadığını düşünüyordu. Kaç defa *'evlen, hayatını kur, bırak benim savaşımı, kendi hayatını yaşa'* demiş olsa da, Turaç onu kesin dille reddetmişti. Her şey yoluna girene ve *'onu'* bulana kadar vazgeçmeyeceğini söylemişti. Dostuna söz geçiremeyeceğini biliyordu, çünkü o da kendisi gibi inatçı ve asla işlerini yarım bırakmayı sevmez, sonuna kadar giderdi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Zaten bu hayatta onu en iyi tanıyan Turaç'tı. Attığı adımı, aldığı nefesi bilirdi. Can dostu, kan kardeşi, bu yoldaki tek yoldaşıydı.

Cevap vermesi gerektiğini fark ederek, düşüncelerinden sıyrıldı ve süzme işini bitirip gözlerine baktı Turaç' ın.

"Ne o Uluzar yine ağan olmuşum? Bu sefer neye sinirlendin? Ne güzel konuşuyorduk oysa," diye alayla konuştu sorduğu soruyu geçiştirerek.

"Aslında çok fazla sinirliydim, ama sen beni kendine alacakmış gibi baştan aşağı süzünce içimdeki sinir korkuya dönüştü," diyerek Turaç yüzüne sahte bir korku yerleştirip devam etti. "Doğru söyle dostum kadınsızlık başına vurdu değil mi? Biliyorsun ama yine de söyleyeyim. Benden sana iş çıkmaz, yıllardır yönelimim aynı ve değiştirmeye de niyetim yok," dedi ve biraz duraksadı. Sonra "Can dostum için olsa bile," diye üstüne bastırarak söyleyip alayla güldü Turaç. Amacı sakinleşen kardeşini azıcık da olsa güldürebilmekti, ama boşuna bir çaba olduğunu biliyordu. Bu sözlerle yüzünü buruşturan Demiralp yine arkadaşının sorusunu yanıtsız bırakarak konuşmaya başladı.

"Bırak zevzekliği Turaç hiç havamda değilim. Ne oldu depodaki adam hâlâ konuşmadı mı? Bari ondan bir şeyler öğrenebilseydik," dedi sıkıntıyla.

"Ne zaman havanda oldun ki zaten," diye söylendikten sonra ciddiyete bürünüp derin bir nefes aldı ve çalışma masasının önündeki rahat koltuklara doğru ilerledi. Bıkkın bir tavırla oturarak

ayaklarını önünde duran cam sehpanın üzerine uzattı ve anlatmaya devam etti. "Yok, konuşmadı bu da fos çıktı. Adam gerçekten hiç bir şey bilmiyor. Her şeyi el altından yapmış piç kurusu, başka isimle işlerini halletmiş ve bunu yaptırdığı adam şu an..."

"Şu anda... Muhtemelen cesedi bile yoktur. Denizin dibinde ya balıklar tarafından yenmiştir, ya da ormanda hayvanlara yem olmuştur," diye arkadaşının lafını bıkkınlıkla kesmiş ve kendi devam etmişti Demiralp.

Artık biliyordu olanları ya da olacakları. Çok sıkılmıştı bir adım ileri gidemiyorlardı, ama bu vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Vazgeçemezdi *ondan* canıydı, kanıydı, her şeyden önce aldığı nefesiydi o. Zaten her şeyi onu korumak, bu hayattan uzaklaştırmak için yapmamış mıydı? Onca dökülen kan, ortalığın karışması, annesinin feryatları ve çektiği acı, iki aşiretin birbirine girmesi bu yüzden değil miydi? Sırf o kurtulsun, bunları yaşamak zorunda kalmasın diye çabalamadı mı onca sene? Vazgeçemezdi! Bunu Turaç da biliyordu. Asla vazgeçemezdi! Kendinden geçer gerekirse, ama onu bırakamazdı. Son nefesini verse bile onu bulacak ve yine koruması altına alacaktı biriciğini. O piçe ise hayatında tatmadığı işkenceleri yaşatacaktı. Kimseye zarar vermeyi istemezdi, ama söz konusu Mustafa olunca gözü kararıyordu.

Turaç ise arkadaşının yüzündeki duygu değişimlerini tek tek inceliyordu. Öfke, sevgi, şefkat, nefret ve çaresizlik, ama asla pes etmeyiş. Her bir duygunun birden yüzünde belirmesiyle ne düşündüğünü anlaması zor olmadı dostunun. Derin bir of çekip dile gelmemiş çaresiz düşüncelerine cevap verdi.

"Vazgeçmeyeceğiz kardeşim biliyorsun değil mi? Ne sen ne de ben. Bulacağız onu merak etme, hangi deliğe girdiyse o yılan soyunu bulacağız ve sonra da yıllardır hayalini kurduğumuz, ama kendimizi durdurmak zorunda kaldığımız o işkenceleri yapacağız bir bir," dediğinde, Demiralp'in kendisinin bile suratında nadiren gördüğü o gülümsemeyi gördü ve yanağındaki iki çukur ortaya çıktı.

"Nasıl fantezi dünyan var oğlum senin? Ne hayali kuruyorsun o şerefsiz hakkında?" dediğinde Demiralp, arkadaşının gülümsemesiyle keyfi azıcık olsa da yerine gelmişti Turaç'ın.

"Sanki sen kurmuyorsun o fantezileri? Kabul et hoşuna gitti?" diyerek kahkaha atmaya başladı, ama Demiralp yine alayla bakmakla yetindi. Sonra yeniden konuya geri döndüler.

"Aramaya devam edin Turaç. Her yeri... Her taşın altına yeniden bakın, taş üstünde taş bırakmayın! Mutlaka gözden kaçırdığımız bir şey vardır. O şerefsiz kesin bizimle ilgili bir bilgiye ulaştı ve bu yüzden ortalıktan yok oldu. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Onu benden bu yüzden kaçırıyor olabilir ama... Umalım ki yanılıyor olalım," derken sesi sonlara doğru kısılmıştı. İçindeki fırtına dinmek bilmiyordu bir türlü. Ama buna rağmen sakin bir şekilde devam etti.

"Biz de onun yöntemleriyle hareket edelim ve Bursa'nın yer altına inelim..." dedi kararlı bir sesle.

***

İSTANBUL

'Kimisine AŞK...'

"Neredeler?"

"Merkezde. Bütün gün alışveriş yapmışlar ve şimdi de beraber yemek yiyorlar."

Ozan'ın verdiği bilgiyle gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Her zaman olduğu gibi yine çok sinirlenmişti. Son zamanlarda sakinleşmesi zor oluyordu. Sebebi belliydi aslında, Mustafa'yı takıntı haline getirmekten korkuyordu. Belki de çoktan takıntı haline getirmişti de farkında değildi. Zihnini onunla çok fazla meşgul ediyordu ve attığı adımı bile artık biliyordu. Ama mecburdu. Meleğine zarar gelecek diye ödü kopuyordu.

Şirkette odasındaki koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Ellerini yüzüne getirip ovuşturdu, *'Hiç yalnız bırakmıyor o piç, her an yanı başında'* diye düşündü sıkıntıyla. Oysa Mustafa'nın bugünkü programında bu saatte toplantısı vardı. Yine Çisem'in planını öğrenmiş ve ona eşlik etmek için yanında olmuştu anlaşılan. Kaç haftadır göremiyordu meleğini ve bir süre daha böyle olacaktı. Yaptığı planın yavaş ilerlemesi gerekiyordu, ama artık dayanamıyordu. Hışımla ellerini yüzünden kaydırarak, saçlarının arasından geçirdi ve karşısındaki koltukta sakince kahvesini içen Ozan'a döndü.

"Mustafa'nın sekreterini arayın! Acele görüşme talep edip, çok önemli olduğunu söyleyin. Çisem'in yalnız kalmasını sağlayın ve Çınar'ı bul bana," dedi otoriter bir tavırla. Düşündüğü gibi olursa korumaları atlatıp rahatça görebilirdi Çisem'i. Buna çok ihtiyacı vardı. Aslında kimseye hesap vermez istediğini yapardı Çağın Atalı. Ama bu sefer böyle olması lazımdı. Çünkü karşısında, tehlikeli bir düşmandan çok hastalıklı bir adam vardı ve ne yapacağı belli olmazdı. Planlı hareket etmesi gerekiyordu ve meleği için katlanması gerekiyorsa katlanacak, sabredecekti. Düşüncelerini kapıyı çalmadan odaya giren kuzeni Efe Can böldü.

Efe Can rahat bir tavırla içeri girip çalışma masasının önündeki koltuklara oturdu ve "Selam," dedi.

Çağın'ın gözleri şaşkınlık ve endişeyle büyüdü.

"Hayırdır abicim sen niye geldin? İmzalanacak dosyaları ben getirmiştim dün görmedin mi?" dedi aynı endişeli ses tonuyla.

"Abim öyle bir söyledin ki bir şey söylemeden kaçasım geldi vallahi. İstemiyorsan geri döneyim?" diyerek işi gırgıra vurdu Efe.

"Yok be koçum hemen alınma, kendini yorma diye söylüyorum. Biliyorsun dinlenmen lazım," dediğinde, sıkıntıyla ofladı Efe.

"İyileştim abi artık hasta muamelesi yapmayın bana. Hem bak *ölmüyor muşum* da yani kurtulamıyorsunuz benden. Daha çok çektireceğim size," diye buruk bir tebessüm etti.

Ayaklarını bir diğerinin üzerine atarak geriye yaslandı ve karşı duvardaki tabloya takılı kaldı bakışları. Aklına yine Rüya gelmişti.

Gerçi zaten hiç çıkmıyordu aklından, kendisi kadar şanslı olmayan biricik kardeşi. Boncuk gözlüsünün kalbi kendisininki kadar dayanamamıştı. Onun için bir şey yapamamıştı ve kendisi bu kadar şanslı olduğu için suçluluk duyuyordu. Bu şansın kardeşimde olması gerekiyordu diye düşünüyordu.

Çağın onun dalıp gitmesinden ve yüzünde oluşan hüzünden neler düşündüğünü anlamış ve hemen konuyu değiştirmişti. Çünkü üzülmesi Efe için hiç iyi değildi.

"Efe bak ne diyeceğim, madem senden kurtulamıyoruz bari bir işe yara. Eee buraya kadar geldin bunu kullanalım değil mi? Ben kaçıyorum koçum. Önemli bir işim var, buralar sana emanet," derken serseri bir gülümse belirdi yüzünde. Kapıdan çıkmadan arkasını döndü ve Efe'nin konuşmasına müsaade etmeden devam etti.

"Bir de o zibidi Çınarı bul. Mustafa ile bir görüşme ayarladım benim yerime o gitsin. Son konuştuğumuz planı hayata geçirsin ve onu oyalayabildiği kadar oyalasın," dedi ve yine Efe'nin konuşmasına fırsat vermeden çocuksu bir heyecanla çıktı odadan. Bir an önce Çisem'e kavuşmak istiyordu.

Efe daha ne olduğunu anlamadan ve şaşkınlığını üzerinden atamadan içeri Çınar girdi. Efe'ye şöyle bir bakıp iri bedenini hemen karşısındaki koltuğa attı. Zaten bu şirkete ne zaman gelse abilerinin bu yoğun trafiğine yetişemiyordu. Efe'nin aklı allak bullak olmuştu. Çağın'ın dediklerini Çınar'a iletmek için toparlamaya çalışırken, Çınar'ın sorularıyla tamamen karıştı aklı.

"Abim nereye gidiyordu? Sen niye geldin yine? Bu suratının hali ne oğlum? İyi misin?" deyip Efe'nin cevabını beklemeden masadaki telsiz telefona uzanıp sekretere iki sade kahve söyledi ve Efe'ye döndü. Efe'nin hâlâ kıpırdamadığını ve alık alık baktığını gören Çınar konuşmasına devam etti.

"Şimdi sorularıma sırasıyla cevap ver. ... Şşştt oğlum korkuyorum lan. Bana bak iyi misin?"

"Yok... Yani iyiyim... Ben gerçekten burada çok yoruluyormuşum abi bir daha gelmem. Evden ne güzel idare ediyordum," de-

di. Aklı bulamaç olmuş, zar zor konuşmuş ve ne diyeceğini de unutmuştu Efe.

"Ben de onu diyorum ya oğlum ne işin var burada?"

"Bir daha gelen ne olsun. Yuh be bu kadar mı battım lan size?"

"Yok, sen vallahi olmuşsun. Karı gibi alınmaya da başladın. Evde oturmak sana yaramadı. Çisem gelse de sende onunla meşgul olsan... Ne? Bakma öyle senin iyiliğin için konuşuyorum oğlum... Hem Çağın nereye gitti?"

Çınar'ın söyledikleriyle kaşlarını çatan Efe son sorusuyla sırıtmaya başladı. "Sanırım yengeye gitti," dedi ve aklına yeni gelmiş gibi işaret parmağını şakaklarına koyup devam etti, "Haa bir de unutmadan Mustafa'cığınla sana bir görüşme ayarlamış son planı hayata geçirmek sana düşüyormuş."

"Hassiktir. Bilerek yapmıyorsa şerefsizim abi, bunu defalarca konuştuk. Benim sinirlerim kaldırmaz bunu öldürürüm o piçi. Hani kendisi gidecekti görüşmeye? Yine oyuna getirdi beni," diye sıkıntı ve sinirle yüzünü ovuşturdu. Sonra kaldığı yerden devam etti söylenmeye. "Hayır, anlamıyorum ne istiyor benden. Gencim abicim ben daha," diyerek yakalarını düzeltti.

"Galiba işler ters gitti. Çünkü sabah bu hafta için görüşme ayarlayıp kendisinin gideceğinden bahsediyordu," dedi Efe de meraklı ses tonu ile.

"Ozan'dan öğreniriz şimdi," deyip telefona sarıldı yeniden Çınar.

***

'Kimisine MUTLULUK...'

Mustafa, sabah kahvaltıda Çisem'in alışverişe gideceğini öğrenince tüm işlerini iptal etmiş ve her zaman olduğu gibi Çisem'e eşlik etmek istemişti. Beraberken çok güzel vakit geçiriyordu ve çok mutluydu. Her erkek gibi alışverişten sıkılsa bile onun her halini

görmek için katlanıyordu. Çisem'in çok yorulduğunu fark edip hem kısa bir molaya hem de yemek yemeye karar vermişlerdi. Bu sebeple küçük ama güzel bir restorana geçmişler ve verdikleri siparişleri beklemeye başlamışlardı.

Yemekleri bitmiş, kahvelerini yudumlarken çalan telefonla kahvesini masaya bırakıp, cebinden telefonunu çıkardı Mustafa. Telefonuna cevap verdikten sonra karşı taraftan konuşan sekreterini dinledi bir süre. Ara ara kaşlarını anlık olarak çatmış, daha sonra Çisem'e bakmıştı sıkıntıyla.

Sekreterine, "Tamam bir saat sonrasına kabul edin geliyorum ben de," diyerek telefonu kapatıp cebine koydu yeniden. Gerginlikle kahvesindeki son yudumu alıp masaya fincanı koydu ve Çisem'e doğru döndü. Hiç bırakmak istemiyordu onu tek başına. Toplantıyı bile ertelemişti onun için, ama şimdi bu görüşmeyi de erteleyemezdi, önemli bir konuydu. Bu adamların derdini öğrenmesi için bir fırsat olabilirdi. İstemeyerek de olsa gitmesi ve eğer tehlike arz ediyorlarsa önlem alması gerekiyordu.

Çisem merakla Mustafa'nın ne diyeceğini bekliyordu ve meraklı yanı sonunda dayanamadı.

"Ne oldu? Kötü bir şey yok değil mi?" dedi endişeyle.

"Yok prenses. İşle ilgili acil bir görüşme çıktı ve gitmek zorundayım. Senin işin daha çok mu burada?"

"Bir kaç mağazaya daha uğramam gerekiyor aslında."

Mustafa içi sıkılarak, "Tamam sen işini hallet ama çok oyalanma ve Selim'in yanından ayrılma sakın!" diye tembih etti. Aklı burada kalacaktı biliyordu, ama bu sefer yapacağı bir şey yoktu.

"Tamam için rahat olsun iyiyim ben, o yüzünü düzelt git ve bizi daha yükseklere çıkar," diye gözlerini büyüterek ve ellerini havaya kaldırarak dalga geçti Çisem.

"Bak sen bizim ufaklığa büyümüş de dalga da geçermiş benimle," diye Mustafa da eğleniyordu.

"Bak şimdi de ufaklık oldum, sensin ufaklık," diyerek yine sahte bir kızgınlıkla ellerini göğsünde bağlayarak dil çıkardı ve sonra suratını *hıh* dermiş gibi yana çevirdi.

Mustafa başını iki yana sallayarak gülümsedi yaşam kaynağına, sonra da elini kaldırarak ilk gördüğü garsondan hesabı istedi. Hesabı ödeyerek masadan beraber kalktılar. Biraz yürüdükten sonra Mustafa Çisem'e dönerek omuzlarından tutup yüzüne yaklaştı ve anlına uzun bir öpücük bıraktı.

"Dikkat et ve dediklerimi unutma, gecikmeyin çok," dedi.

Çisem de başını aşağı yukarı sallayarak "Tamam," dedi ve yanağından öperek geriye döndü.

Mustafa bir süre Çisem'in gidişini izledikten sonra Selim'e dönüp bir kaç şey söyledi ve güneş gözlüklerini takarak adımlarını çıkışa yöneltti.

Yapılması gereken önemli bir görüşme vardı ve bu görüşme hayatlarını çok değiştirecekti, ama henüz Mustafa bunun farkında değildi.

***

Çisem, Mustafa gittikten sonra, bir kaç adım arkasında yürüyen Selim ile biraz daha vitrinlere baktı. Vitrinde gördüğü elbiseye hayran bakışlarını düzeltmeden Selim'e döndü ve dışarıda beklemesini söyledi. Ardından elbisenin satıldığı mağazaya girdi ve askıdaki kıyafetlere göz gezdirmeye başladı. Bu sırada görevli bir kız çoktan yanına gelmişti.

"Yardımcı olmamı ister misiniz efendim," dedi genç bayan. Güler yüzlü kendi yaşlarında olan sevimli genç kıza Çisem de gülümseyerek yanıt verdi.

"Ah evet şu vitrindeki straplez beyaz elbiseyi denemek istiyordum," dedi.

"Tabi hemen efendim," diyerek yanından ayrıldı genç kız. Çisem görevli kızı beklerken kıyafetlere bakmaya devam etti. İçi se-

bepsiz bir mutlulukla dolmuştu, nedenini beyaz elbiseye bağladı. Çünkü Çisem elbise giymeye bayılırdı ve yine zevkine göre çok beğendiği bir elbise bulmuştu.

Görevlinin, "Buyurun efendim... Kabinler bu tarafta," diyerek yol göstermesine heyecanla karşılık verdi Çisem.

Elbiseyi kabindeki askıya asıp dışarı çıkan görevli kızın ardından kendisi içeri girdi ve üstünü çıkarmaya başladı. İç çamaşırlarıyla kalınca, askıdan elbiseyi alıp üstüne geçirdi, ama fermuarı kapatmakta zorluk çekti. Elbisesinin önü açılmasın diye elini göğsüne bastırdı. Yardım istemek için kapıyı yavaşça araladı, başını hafifçe dışarı uzattı ve kapının biraz ilerisinde bekleyen görevli kıza seslendi.

Yardım için beklerken elbisenin eteklerine bakıp ne kadar kısa olduğunu düşünüyordu ve tabi ki Mustafa abisinin kızıp kızmayacağını. Bunları düşünürken birden burnuna gelen o tanıdık kokuyla birlikte, sırtında hissettiği sıcacık ellerle irkildi. Başını yavaşça kaldırdı, gelenin kim olduğunu biliyordu. Aynadan arkasındaki tüm yakışıklığı ile çarpıkça gülümseyen adama baktı. Kalbi tekledi, nefesini tuttu heyecandan. Yine aynı hiç bilmediği o yeni hisler içinde belirirken, aynı zamanda karnında oluşan karıncalanmayla hafif bir titreme oluştu bedeninde ve ne yapacağını bilemedi. Ağzından sadece fısıltı halinde ve titrek bir nefesle,

"S...sen," çıktı...

3. BÖLÜM

Bazen çok sever insan, canından çok,
Uğruna ölmek ister, ya da canına can katıp yaşatmak,
Ama bazen de kendi öldürür canına can kattığı sevgiliyi hiç bilmeden...

Mustafa; aklı Çisem de; şirkete geldiğinde henüz beklediği misafirler gelmemişti. Bu sebeple sekreteri Ayla Hanım'dan sade bir kahve isteyip, kısa bir toplantı yapmak için yardımcıları Kenan Bey ve Aylin Hanım'ın gelmesini istedi. Odasında ki küçük toplantı masasına geçtiğinde beş dakika sonra kahvesi de hazırdı. Yardımcıları da geldiğinde dosyaları gözden geçirip bazı konular üzerinde tartışmaya başladılar.

İşleri bitmek üzereyken sekreterinden gelen telefonla misafirinin geldiğini öğrendi. Yardımcıları ayaklanmış masadan dosyaları toplarken Aylin Hanım aklındaki soruyu sormak isteyip, gayet şuh bir tavırla Mustafa'ya döndü.

"Mustafa Bey, yeni açılmak üzere olan şirket yetkilerinde Çisem Hanım yine olacak mı? Düzenlemelerde ona göre ayarlamalar olacak," dediğinde Mustafa sorulan soruyla kaşlarını çattı. Bu nasıl soruydu böyle? Sert bir tavır takınarak cevap verdi.

"Ben gerekli her şeyi daha önceden Kenan Bey'e söyledim. Sadece yetki değil şirket Çisem Hanım'ın üstüne olacak!" dedi sert bir tonda. Sonra sinirli bir şekilde masadaki diğer yardımcısı Kenan Bey'e dönerek ve kelimelerin üstüne bastırarak devam etti. "Yoksa gerekli belgeler hazır değil mi Kenan Bey?" dedi tek kaşını tehditkâr bir şekilde kaldırarak.

Çalışanlar Mustafa'nın bu sert tavrına ne kadar alışkın olsalar da Kenan Bey yine de korkuyla yutkunarak cevap verdi. Kimse işinden olmak istemiyordu ve Mustafa her konuda olduğu gibi bu konuda da çok acımasızdı.

"Olur mu öyle şey efendim gerekli her şey hazır, bir tek Çisem Hanım'ın imzası kaldı. Aylin Hanım izindeydi gelişmelerden haberi yok efendim," dedi ve nefesini tuttu gelecek olan tepkiden dolayı.

"Tamam, bu hafta Çisem Hanım gelecek. Siz eksik var mı kontrol edin, gereksiz yere bekletmeyin," diyerek toplantı masasından kalkarak kendi koltuğuna geçti ve misafirinin odasına gelmesini bekledi. Bu işi de çözmeliydi artık.

***

Çağın şirketten aceleyle çıktı, Mustafa'nın işi belli olmazdı ve her an geri dönebilirdi. Bu yüzden işini şansa bırakmak istemiyordu. Aslında böyle liseli gençler gibi gizli saklı işler ne kadar hoşuna gitmese de mecbur olduğunu biliyordu ve dayanması gerekiyordu. *'En azından bir süre daha'* diye telkin etti kendini. Az kalmıştı gerçekten de. Şirketin önüne getirilen siyah Mercedes C350'sine atladığı gibi yola çıkıp merkeze sürdü ve yine hayallere daldı. Çisem'in içinde olduğu mutlu hayallere...

Kısa bir süre sonra daldığı düşüncelerden kurtularak ne zaman geldiğini bilmediği alışveriş merkezinin önüne park etti arabasını ve girişe doğru ilerledi. Kapıda kendisini bekleyen adamından gerekli bir kaç bilgiyi aldıktan sonra Çisem'in nerede olduğunu öğrendi ve oraya doğru yöneldi. Mağazaya girince kendisini tanıyan ve ilgilenmek için üzerine doğru gelmekte olan görevlileri elinin bir hareketiyle gönderirken, etrafına bakınmaya devam etti. Mağazanın arka tarafına yöneldiği sırada meleğinin o naif sesini duydu ve sesin geldiği kabine doğru yürüdü. Görevli kızın da kabine doğ-

ru yürüdüğünü görünce elini kaldırdı ve kızı durdurdu ve kabine kendisi girdi.

Görevli kız sadece gazetelerden tanıdığı adamın kendine doğru gelip eliyle durdurmasına karşın olduğu yerde kaldı ve büyük bir hayranlıkla karşısındaki adama bakmaya başladı.

Çağın kabinden içeri girer girmez Çisem'in saçlarından yayılan vanilya kokusunu aldı. O çok sevdiği kokusu genzinden ciğerlerine dolarken, beyazlar içerisindeki bir melekten farksız olan masum güzeline baktı. Onu ilk gördüğünde de beyazlar içerisindeydi. Başı önde elbisenin eteğiyle oynayan kıza yaklaştı ve ellerini sırtına uzatarak fermuarı yukarı doğru çekti yavaşça. Elleri kızın tenine temas ettiği anda bir elektrik akımı geçti aralarından ve yine o arzu yoğunluğunu hissederek kendine lanet etti. Hayatında hiç bir zaman bu kadar iradesiz biri olmamıştı. Ama bu kızı gördüğünden beri kıvranır hale geliyordu. İçindeki şiddetli arzuya engel olamıyor ve her an Çisem'i istiyordu. Çisem'in el değmemiş teninde adım adım kaybolmak istiyor ve yine teninde keşfedilmemiş hiç bir yer bırakmak istemiyordu.

Hâlâ elini çekmediği teninden Çisem'in de titrediğini hissettiğinde, yüzüne çarpık bir gülüş yerleştirdi, demek ki meleği de aynı şeyleri hissediyordu ve o da kendisi kadar etkileniyordu ufacık bir temastan. Bu düşünce gözlerinin daha bir mutlulukla parlamasına, kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu.

Çisem'in pürüzsüz teninden gözlerini ayırıp aynaya baktığında, onun da kendisine baktığını, hatta nefesinin hızlandığını fark etti. Üstüne bir de Çisem'in "S...sen," diye kekelediğini duyunca daha bir genişledi gülümsemesi. Çisem'in tecrübesiz olduğunu ve tek bir hareketle bu hale geldiğini bilmek onu daha çok mutlu ediyordu. Kendisine aitti masum meleği ve öyle kalacaktı. Hem ilki hem de sonu olacaktı ve bunun için gereken her şeyi yapacaktı. Narin omuzlarına yerleştirdi ellerini ve yavaşça kendisine çevirdi Çisem'i. Yüzüne doğru eğilip kulağına yaklaştı ve "Çok güzel ol-

muşsun. Ama bu güzel tenini sadece bana saklasan olmaz mı?" diye fısıldadı o boğuk ve tahrik edici sesiyle.

Ardından boynuna bir öpücük kondurdu. Genç kızın yeniden titrediğini anlayınca geri çekilip yüzüne baktı. Gözlerinin kapalı olduğunu görünce, elini yanağına yaklaştırdı ve elinin tersini ipeksi tenine yavaşça sürtüp okşamaya başladı. Diğer yandan da fısıldadı yeniden.

"Aç o güzel gözlerini meleğim. Benden mahrum etme elalarını, gözlerime bak."

Çisem yavaşça gözlerini araladı ve Çağın'ın kendisine bir nefes kadar yakın olduğunu gördü. Sanki olabilirmiş gibi daha çok heyecanlandı.

"N..neden buradasın?" dedi yine kekeleyerek, ama hâlâ gözlerine bakamıyordu. Çağın'ın yakınlığı, kokusu, dokunuşu onu olduğu dünyadan alıp sanki susuz kalmış gibi uçsuz bucaksız denizlere, bambaşka diyarlara götürüyordu. Çağın kendisine dokununca sürekli kekeliyor, titriyor, söyleyeceği şeyleri unutuyor ve o pembe, iyilikle bezenmiş dünyası allak bullak oluyordu. Kafası çok karışıyordu onu görünce, zaten aklından hiç çıkmıyor hep onu düşünüyordu.

"Senin için güzel gözlüm," dedi. Sonra çenesinden tutup yavaşça başını kaldırdı Çisem'in ve gözlerini güzel yüzünde gezdirdi.

"Ama s..sen uzun süre görüşemeyiz demiştin. Şimdi ise buradasın. Mustafa abim buradaydı, ya görseydi?" dediğinde yine başını öne eğmişti ve hâlâ azıcık titriyordu. Çağın, derin ve sıkıntılı bir nefes aldı. Sevmiyordu böyle şeyleri. İlk defa âşık olmuştu ve aşkını istediği gibi yaşamak varken kendini kısıtlamak bugüne kadar ki en zor işti onun için.

"Biliyorum. Gittiğini gördüm. Seni böyle bir sıkıntıya sokmak istemiyorum, ama bir süre daha böyle olması gerekiyor," dedi saçlarını okşarken. Bu konuşmadan sonra gelecek soruyu biliyordu, çünkü her seferinde genç kız *'Neden?'* diye soruyor *'Bana anlatmayacak mısın hâlâ?'* diye devam ediyordu. Ama cevap veremi-

yordu Çağın, bu sebeple Çisem irdelemeden konuyu değiştirmek istedi.

"Üstelik dayanamadım seni çok özledim. Yoksa sen beni özlemedin mi?" diyerek yüzünü mahzunlaştırdı tüm oyunbazlığı ile ve yüzüne yine çarpık gülüşünü yerleştirdi.

Çisem ise duyduğu sözlerle telaşla başını kaldırdı. Bir cesaret örneği gösterip gözlerine baktı sevdiğinin ve o gözlerde kaldı.

"H...hayır hayır ben de seni çok özledim... Hem de çok," dedi. Sonra ne dediğini fark ederek al al olmuş yanaklarını gizlemek için yüzünü adamın göğsüne gömdü. Zaten boyu ancak Çağın'ın göğsüne geliyordu. O erkeksi kokusunu içine çekerken, başının sarsıldığını hissetti ve Çağın'ın güldüğünü anlayınca başını yine o sahte siniriyle kaldırıp soran gözlerle adama baktı. Çağın kızın bir cevap beklediğini o parıltılı ve meraklı gözlerinden hemen anladı.

"Çok masumsun ve ben senin bu hallerine bayılıyorum," dedi ve yüzüne doğru eğilip dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Bir süre orada kaldı Çağın, nefesini soludu genç kızın, tenini kokladı ve ileri gitmemek için kendini frenleyip geri çekildi. İlk öpücüğünü burada vermek istemediği için kenarına bir buse bırakmak istemişti sadece. Ama bu ufacık temas bile hem kendisini zorlamış hem de Çisem'in elini ayağını boşaltmıştı ve Çağın'ın kollarına tutunmuştu. Bunu fark eden Çağın, belinden sıkıca tutup, burnunu o yumuşacık saçlarına gömüp, derince soludu. Çok seviyordu. Çisem'e nasıl bu kadar kısa zamanda bağlandığını bilmiyordu, ama bu güzelliği hiç bırakmaya niyeti yoktu. Çok az görüşebiliyorlardı ve kısacık zamanlar artık ona yetmiyordu, ama az kalmıştı. Hem de çok az.

Sonra aklına fazla oyalandığı geldi. *'Şimdiye çoktan Mustafa rapor almak için adamını aramıştır,'* diye düşündü ve hiç ayrılmak istemese de sıkıca sarıldı genç kıza, sonra geri çekilerek, "Benim gitmem lazım. Kendine dikkat et ve..." diyerek duraklayıp üzerine bakarak baştan aşağı süzdü kızı, omzuna çok naif bir öpücük kondurup geri çekildi. "... Bu elbiseyi al ve benimle bir gün sadece bi-

zim baş başa olduğumuz bir yerde giy güzelim," diye yine o boğuk sesiyle fısıldadı kulağına. Sonra da Çisem'i son kez öpüp hiç istemeyerek hızla kabinden çıktı. Acele ediyordu, çünkü biraz daha oyalanırsa bir çılgınlık yapıp Çisem'i de alıp gidecekti.

Mağazadan çıkmadan önce son bir işini daha halletti. Çıkarken kapının biraz ilerisinde Selim'i gördü, ama o Çağın'ı görmemişti. Dikkat çekmeden alışveriş merkezinden çıktıktan sonra hızlı adımlarla ilerleyip arabasına bindi ve şirkete doğru sürdü. Aklı da kalbi de biraz daha huzur ve mutluluk bulmuştu, arada böyle liseliler gibi kaçamak yapmak iyi oluyordu aslında. Aklına gelenlerle ne yaptığını fark etti sonra, gerçekten de ailesinden gizli saklı görüşen çiftlere benzemişlerdi, kendi haline güldü. Başını iki yana sallayarak düşüncülerine son vermek için müziğe uzanıp özel listesinden bir şarkı açtı ve kendini müziğin ahengine bıraktı.

Çisem ise Çağın çıktıktan sonra mutluluğun verdiği sarhoşlukla, sanki bir rüyadaymış gibi kendini kabinin köşesindeki küçük pufa bıraktı. Eli hâlâ karıncalanan dudaklarında ve Çağın'ın öptüğü yerlerde hafifçe geziniyordu. Sanki sert dokunsa o dokunuşlar, öpücükler yok olacakmış gibi narince dokunuyordu. Çünkü ilk defa bunları yaşıyor ve ilk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşıyordu. Gerçekten rüya gibiydi bu olanlar Çisem için. Bu zamana kadar hiç bir erkeğin yanına yaklaşmamasını hep kendine yoruyordu ve soğuk nevaleyim diye düşünüyordu. Ama şimdi ayaklarını yerden kesen bulutların üzerinde dolaştıran bir adam vardı. Hem de kendisini seven bir adam.

Sonra birden aklına dank etti *'Evet'* dedi *'Evet Çağın haklı kimseye söylememeliyim bu olanları. Özellikle Mustafa abime,'* diye düşündü, kötü şeyler olabilirdi. Lisenin başlarında yaptıklarını hatırlayınca ürperdi birden, söylememek en iyisi diye karar verdi. Gerçi bu zamana kadar hiç bir şey gizlememişti Mustafa abisinden, ama yapacağı bir şey yoktu. Bu sefer farklıydı, bu yaşadığı güzel şeyi korumalıydı. Önceki gibi olsun istemiyordu. Çünkü lisede kendisine sadece çay ısmarlayan çocuk yüzünden bile okulunu de-

ğiştirtmişti Mustafa. Zar zor alışmıştı okuluna, arkadaşlarına, şimdi de daha farklı şeyler yapabilir diye korktu. Kimsenin kendisine yaklaşmasını istemiyordu ve sürekli gözetim altındaydı genç kız. Çisem bunun farkındaydı, ama hiç kötü düşünmüyordu, hatta aklına bile gelmiyordu, *'Beni korumak istiyor ve bana da aileme olduğu gibi zarar gelmesin diye uğraşıyor'* diye düşünüyordu hep. Ama düşüncelerinde yanıldığını ileriki zamanlarda öğrenecekti Çisem, hem de en acı şekilde.

Artık çok oyalandığını düşünüp hızla ayağa kalktı ve son kez aynaya baktı, gördüğünü çok beğendi özellikle Çağın'ın söyledikleri aklına gelince, yüzünde güzel bir tebessüm oluştu. Kendini çok mutlu hissediyordu. Elbiseyi üstünden çıkarmak için hareketlendiğinde aklına yine fermuar sorunu geldi ama bu sefer zorda olsa kendi halletti işini, daha fazla dışarıdaki insanlara rezil olmak istemiyordu. Üstelik ne kadar zamandır burada olduğu düşünülürse... Yüzü yine kızardı ve daha fazla kızarmamak için bunun üstünde fazla durmayarak hızla kendi kıyafetlerini giymeye başladı. Daha fazla oyalanmadan kabinden çıkıp, görevli kızın yüzüne bakmadan elbiseyi verdi ve kasaya yürüdü. Cüzdanından kartını çıkartıp karşısındaki adama uzattı, ama mağaza sorumlusunun ödemenin yapıldığını söyledi ve içinde elbise olan çantayı "Hayırlı olsun," diyerek Çisem'e uzattı. Çisem şaşkınlıkla çantayı aldıktan sonra teşekkür edip mağazadan ayrıldı ve hemen çantasından telefonunu çıkardı. Çağın'ın yaptığını biliyordu ve çok mutlu olmuştu. Heyecanla tuşlara basıp telefonun açılmasını bekledi ve ilk çalışta açıldı.

"Meleğimm," diye açılmıştı telefon ve duyduğu kelime ile heyecanı mutluluğu ikiye katlanmıştı yine ne diyeceğini karıştırmıştı.

"Ben çok teşekkür ederim... Yani elbise için... Sen almışsın," diye saçmaladığını fark ettiğinde kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı. O sırada Çağın heyecanlandığını ve konuşmadığını anlamış, söze girmişti.

"Beyaz sana çok yakıştı. Masumluğuna, güzelliğine... Üstünde tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Çisem bu sözlerle hem çok mutlu olmuş, hem de yine kızarmıştı. İyi ki yanımda yok diye teselli etti kendini, yoksa yine rezil olacaktı. Zaten neden hemen kızaran bir yapıya sahipti ki? İlk defa şikâyet etti bu durumdan. Telefona dönmesi gerektiğini fark ederek kendine geldi ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı yeniden. Karşılıklı vedalaşarak telefonu kapattı o panikle. Sonra da yüzünde büyük bir sırıtmayla Selim'in yanına gidip çıkışa doğru yürüdüler. Arabaya bindiğinde içi içine sığmıyor ve bu mutluluk hiç bitmesin diye dua ediyordu.

Çağın ise şirkete yeni varmış ve içeri girmek üzereyken telefonu çalmış arayanın kim olduğunu hissetmiş gibi gülümseyip hemen açmıştı telefonu. Çisem'in mutluluğu için her şeyi yapardı ve şu an bunu başardığını bilmek onu daha çok mutlu ediyordu. Konuşma bitince, kapanan telefona bakıp gülümsedi. Çok fazla heyecanlanıyordu Çisem ve bu çok hoşuna gidiyordu. Başını iki yana sallayarak telefon ekranında olan Çisem'in fotoğrafına baktı bir süre ve *'Çok güzel,'* diye düşündü. Sonra telefonu cebine atarak, şirket kapısından içeri girip kendilerine ait olan yönetici asansörüne bindi.

Odasına girdiğinde sekreteri Aslı Hanım ile Efe'nin kendi masasında işle ilgili meşgul olduğunu görünce, hiç rahatsız etmedi. Odasındaki diğer bölmeye geçip kahve makinasından kendisine bir kahve yaptı ve cam önündeki ikili koltuğa oturup, bir süre dışarıdaki hararetle bir yerlere yetişmeye çalışan insanları izledikten sonra başını arkaya yasladı. Gözlerini yumdu ve bugün olanları düşündü. O da en az Çisem kadar mutluydu.

***

"Yani şimdi siz diyorsunuz ki ortak olalım doğru anlamış mıyım Çınar Bey?" diye sordu Mustafa.

"Aynen öyle doğru anladınız."

"Söylediklerin çok mantıklı oldukça iyi kazancım olacak, şartlar harika ve hayır demem için tek bir neden yok. Ama... Anlamadığım ve kafama takılan bir şey var."

"Tabi buyurun, dinliyorum," dedi Çınar sakin bir şekilde. Bu adamın karşısında ne kadar sakin olabilirse o kadar. Ama sakin olmak zorundaydı. Bu adamı hiç sevmese de profesyonel davranması gerektiği için susuyordu. Günlük yaşamında ne kadar umursamaz takılsa da söz konusu iş olunca çok ciddi oluyordu ve işini çok seviyordu. Bu sebeple birçok başarıya imza atmıştı ve bu da onlardan biri olacaktı. Ama bu seferki zaferi abisi için olacaktı.

"Siz zaten çok güçlü bir şirketsiniz ve o ihaleyi bile çok rahat bir şekilde aldınız, önünüzde engel yoktu. İstediğiniz alanda iş yapabilme şansınız var ve karşınızda kimse duramıyor. Yani demek istediğim bana da ihtiyacınız yok, ihaleyi almışken neden bana böyle bir teklifle geliyorsunuz? İşte anlamadığım nokta bu," dedi.

Mustafa her zaman ki gibi çok zeki davranmış bir açık yakaladığını düşünmüştü. Ama minareyi çalan kılıfına uydurur lafı tamda bu an içindi. Çünkü Çağın bu sorunun geleceğini biliyormuş gibi her şeyi önceden konuşmuştu Çınar ve Efe ile. Her şeyi düşündüğü için o an minnettar kaldı abisine. İçinden Mustafa için '*Zeki piç*' dedikten sonra cevap verdi.

"Dediğiniz gibi kimseye ihtiyacımız yok ve bu işi de diğerleri gibi tek başımıza yapabiliriz. Ama bizim derdimiz bu alanda da büyüyüp gelişmek ve bu alanda en iyisi sizsiniz," deyip işaret parmağıyla Mustafa'yı gösterip devam etti. "Birlikten kuvvet doğar. En azından biz öyle düşünüyoruz. Yeterli mi?" dedi. Parmaklarını iç içe geçirip geriye sandalyesine yaslandı ve Mustafa'nın cevabını bekledi.

Mustafa'nın yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu. Bir saattir incelediği dosyalar, konuşulan şeyler, kafasını karıştırmak yerine aksine rahatlamıştı. Bu adamların derdini anlamıştı, tek dertleri şirketleriydi ve daha çok büyümekti. İşte bu duruma çok sevinmişti.

"Evet, yeterli Çınar Bey ve anlaşmayı kabul ediyorum, ama tek bir şartım olacak. Tabi sizin için de uygunsa?"

"Tabi buyurun," dedi. Sıkılmıştı artık, ama belli etmedi.

"Bu ortaklık ve yeni şirket kuzenim Çisem Aloğlu üstüne olacak. Bir mahsuru var mı?"

Çınar'ın kaşları çatılmıştı. Şaşırmamıştı aslında, ne kadar karşısındaki adamın manyak olduğunu bilse de bu kadarını beklemiyordu sadece. Abisi haklıydı bu adamın Çisem takıntısı vardı hem de ileri derecede. Yoksa hiç işten anlamayan birini neden yetkili yapmak istesin ki? *'Tabi başka bir sebepten dolayı yaranmaya çalışmıyorsa,'* diye düşündü.

Çınar düşüncelerini bir kenara bırakıp pot kırmamak adına hemen cevap verdi.

"Bizim için siz ya da kuzeniniz fark etmez Mustafa Bey, nasıl isterseniz. Önemli olan beraber iş yapabilmek ve anlaşabilmek," dedi. Kalkmak için hazırlandı ve devam etti. "O zaman anlaştık. En yakın zamanda ortaklık için tekrar görüşürüz," diyerek elini uzattı ve ayağa kalktı.

Aynı anda Mustafa da ayağa kalkarak elini uzattı "Sizden haber bekliyor olacağım Çınar Bey, görüşmek üzere," dedi ve kapıya kadar geçirdi misafirini. Sonra masasına geri dönüp rahat bir nefes aldı ve toplantı boyunca aklından çıkmayan Çisem'i sormak için Selim'i aradı.

Çınar, Aloğlu Holdingden çıkarken kravatını gevşetip derin bir nefes aldı ve yüzüne kendinden emin bir gülümseme yerleştirdi. Bu işi de tereyağından kıl çeker gibi kolayca halletmişti, en çok abisi sevinecekti bu duruma.

***

Çisem büyük bir mutlulukla arabadan inip, bagajdaki poşetleri almadan koşar adımlarla eve geçmiş ve kapıyı açan Fatma Hanım'ın yanağına sulu bir öpücük bırakarak yukarı odasına çıkmıştı. İlk

işi hemen elindeki çantadan özenle elbisesini çıkarıp heyecanla asmak olmuştu. Bir süre elbiseyi seyrettikten sonra günün yorgunluğunu duş alarak atmak istemişti. Ama yorgun hissetmiyordu artık. O kadar mutluydu ki içi içine sığmıyordu. Patlamaya hazırdı içindeki mutluluk deryası ve daha da çok mutlu olacaktı, öyle hissediyordu.

Akşam yemeğine kadar dinlenmeye ve Çağın'ı düşünmeye karar verdi. Zaten aklından hiç çıkmıyordu aslında ama bugün olanlar çok başkaydı. Hep sevilmişti Çisem hayatında ama bu sefer aşkla seviliyordu işte. Bunu ilk defa tadıyor olması ve kendisinin de böyle hissetmesi çok daha büyük mutluluktu, hem çok seviliyor hem de çok seviyordu. Bu düşüncelerle birlikte hayaller kurarak üstünü değiştirmeden huzurlu bir uykuya daldı.

4.BÖLÜM

Uzun bir yolculuğa çıkmış gibi gönlüm,
Her durakta nefesini arıyor,
Bunalıyor, daralıyor seni bulmak için,
Özlüyor, ağlıyor kokunu duymak için,
Pes etmiyor tüm bunlardan, seninle yaşamak için,
Ölümdür yaşanan tek başına, Aşk iki kişiliktir...

Mustafa şirketten çıkıp eve geldiğinde kendini artık daha huzurlu hissediyordu. Çünkü düşman olacağını düşündüğü adamlarla ortak, hatta belki de dost olacaktı. Bu, daha da güçlenmesi iş hayatında daha da ilerlemesi demekti. Her şeyin çok güzel olacağını düşünürken çoktan arabadan inmiş kapıyı çalıyordu.

Kapıyı açan Fatma Hanım'a iyi akşamlar diyerek elindeki ceketini verirken, hemen Çisem'in nerede olduğunu sordu. Odasında olduğunu öğrenince üstünü değiştirmeden hızla merdivenlere yöneldi ve çatı katında ki Çisem'in büyük odasına yaklaşıp kapıyı tıkladı. İçerinden ses gelmeyince kapıyı yavaşça açtı içeri girdi ve uyuyan bir Çisem ile karşılaştı. Uyuduğunu tahmin ediyordu çünkü kapı sesini bile duymamıştı. Uykusu her zaman çok ağırdı ve ne zaman alışverişe çıksalar akşamına çok yorulup erkenden uyurdu Çisem. Yatakta kedi gibi kıvrılmış yüzünde mutlu ve huzurlu bir ifade olan kıza yaklaştı. Usulca yumuşacık saçlarını okşadı ve bir gün yanında da böyle yatmasını hayal etti. Sonra derin bir iç çekti ve eğilip alnına tüy gibi hafif bir öpücük bıraktı. Çisem'in gözlerini açmasıyla tedirgince geri çekilen Mustafa gülen bir yüzle karşılaşınca tedirginliğin yerini mutluluğa bıraktı.

Saçlarının okşanmasıyla kıpırdanan Çisem alnındaki buseyle gözlerini tamamen açtı. Karşısında beklediği kişiyi görememenin verdiği hayal kırıklığını hemen gizledi ve tebessüm etti. Zaten ne bekliyordu ki, buraya gelemezdi sevdiği ya da onu uyurken izleyemez saçlarını okşayamazdı. Ama çok istiyordu bu duyguları yaşamayı hissetmeyi. Ne yazık ki biraz daha beklemesi gerektiğini biliyordu. Yine de *'nasıl bir sorun olabilir ki çözülmesi bu kadar uzun süren'* diye düşünmekten kendini alamıyordu, çok merak ediyordu. Her seferinde sormak istiyordu ama Çağın'a da güveniyordu genç kız.

"Hadi kalk bakalım uykucu prenses. Yemek hazırlanır birazdan ve ben çok açım," dedi ve aşağı kata kendi odasına gitmek için ayaklandı. Merdivenlerden inerken ne kadar yorulduğunu fark etti. Odasına vardığında güzel bir duş almak ve günün stresini atmak için banyoya girdi.

Kuzenin sözleriyle kendine gelip yataktan kalktı Çisem. Dolabından bir şort pijama takımı alıp yatağına bıraktı ve banyoya doğru yürüdü. İyi bir duş alması gerekiyordu, yoksa aklındaki düşüncelerde kaybolup gidecekti.

Banyodan çıktıktan sonra yine azar işitmemek için hiç istemese de saçlarını kuruladı. Saçlarını ıslak bırakmayı seviyordu. Ama Mustafa buna da kızıyordu hasta olur diye. Kurutma işlemi bitince aşağıya yemeğe indi. Masaya yaklaşıp her zamanki yerine oturdu ve bir yandan yemeklerini yerken diğer yandan gün hakkında sohbet etmeye başladılar.

Gece olup gökyüzünde ay tüm ihtişamıyla yerini alırken, iki genç odalarına geçip içinde aşk olan, ama başka kahramanlara ait hayallere daldılar.

***

Çağın bu sabah keyifsiz uyanmıştı, aslında mutluydu, ama artık Çisem'i yanında istiyordu. Gizli saklı değil de açıkça doya doya

yaşamak istiyordu aşkını, ya da sabah uyandığında yanında görmek istiyordu meleğini ve bu nedenle de çok huzursuz hissediyordu kendini. Banyoya geçip rutin işlerini hallettikten sonra üzerini giyinip aşağı indi. Kahvaltı masasına oturduğunda kardeşi ve kuzeni yüzünün asıklığından bir terslik olduğunu anlamış ve derdini sormuşlardı.

"Boşuna uğraşıyorsun bu kadar, git açık açık anlat küçük yengeciğime o anlar seni, sonrada kaçırırsın," diye işi gırgıra alan Çınar üçüncü ekmeğine Nutella sürmeye devam etti. Önünden bir hışımla alınan kavanoza anlık şaşkınlıkla bakıp sinirle Efe'ye döndü. Her sabah aynı şey oluyordu.

"Yine ne oluyoruz lan! Versene şunu lokmama mı göz diktin," dedi huysuz bir tondan Çınar.

"Kaçıncı ekmek dilimin o?"

"Üçççç... Ne olmuş yani?" diye umursamaz bir cevap verip elindeki ekmeği yemeğe devam etti.

"Bak göz diksem sayardım bay ukala," dedi Efe bilmiş bir şekilde.

"Anlaşılan benim küçük yengem gelene kadar benle uğraşmaya devam edeceksin," dedi konuyu kendinden çekmek için.

"Aynen öyle o gelince senin suratına bile bakmam artık."

Çınar, Efe'nin konuşmasını takmadı bile çünkü gözü hâlâ kavanozdaydı. Tam alacağı sırada Efe yeniden çekti.

"Lan versene sen şunu sana ne oğlum. Bir siktir git işine ya taktı yine bana."

Kavanoza uzanmaya çalışırken Çınar, Efe de kavanozu kapatıp masanın diğer tarafına koydu ve rahat bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Olmaz kalbe zarar abicim veremem. Hem yeter, yedin, kaslarım yağa dönüştü diye kızlar gibi bunalıma giriyorsun. Sonra ben çekiyorum seni ve inan bana senin bunalım halin hiç çekilmiyor," diye muzip bir tavırla otuz iki diş gülümsedi Efe.

"Ulan ben senin o bozuk kalbini bir sike..." derken konuşmanın başından beri sessiz kalan Çağın dayanamayıp kükredi.

"Yeter be kesin zevzekliği... Konuya dönün ne yapacağım ben?" dedikten hemen sonra Çınar'a dönüp "Sakın! Sakın o ağzını açıp bir kere daha saçma sapan fikirlerini ortaya koyup kaçır deme. Yoksa ben seni kaçıracağım bir yerlere göreceksin sonra," dediğinde ağzını açmış bir şey söylemek üzere olan Çınar ağzını geri kapatıp, umarsızca omuzlarını silkip tıkınmaya devam etti.

Çağın çayını yudumlayıp Efe'ye çevirdi bu sefer bakışlarını. "Söyle abicim senin fikrin ne ?"

Efe hep sakin düşünüp olayları daha makul halde çözen taraftı ve düşünmeden hareket bile etmezdi. Etrafı ve insanları çok iyi analiz eder, nerede nasıl davranılacağını iyi bilirdi her zaman. O yüzden her şeyi her zaman ona sorarlardı. Çünkü Çınar ne kadar sert olsa da işi hep gırgıra alırdı. Çağın ise göründüğü gibi hep serttir ve sevdikleri söz konusu olunca mantığı devre dışı kalır.

"Şimdi diyorsun ki henüz hiç bir şey anlatamam daha erken, dışarıda görüşemem Mustafa'nın köpekleri haber uçurur ki kızın nefes almasına izin dahi vermiyor, hep yanında. O zaman eve getir hem de bizimle de tanışır. Şahsen ben çok istiyorum *meleğini* tanımayı biliyorsun," diye meleğim kelimesinin üstüne bastırarak ima ile konuştu Efe.

Çağın bu imaya gözlerini devirdi ve biraz düşündü. "İyi güzel diyorsun da kardeşim. Ortadan yarım saat kaybolsa o psikopat İstanbul'u ayağa kaldırır. Kız Mustafa anlamasın diye aldığım kolyeyi bile bir kere takmadı. Yani nasıl olacak o iş?" dedi içindeki sıkıntıyla.

"Hımm... Ya geçen gün Ozan bu adamın yurt dışı programı olduğunu söylüyordu. İşte o zaman olsa? Hem bir bahane bulamazsanız Çisem ortadan kaybolsa bile gelemez hemen, sende rahat edersin," dedi Efe çözüm bulmuş olmanın sevinciyle.

"Güzel fikir beğend..." derken,

"Amma da yaptınız ha. Ne korkuyorsun abi bu piçten? Ver bana ben ondan daha psikopat olayım," diye lafını böldü Çınar. Ama kardeşinin söylediği sözlere lafının bölünmesinden daha çok sinirlendi Çağın.

"Lan başlayacağım senin psikopatlığına ne korkacağım ondan iki sıkımlık canı var piçin. Bilmiyormuş gibi konuşma, Ozan'ın getirdiği dosyayı okumadın mı? O şerefsizin neler yaptığını görmedin mi?" diye bağırdı farkında olmadan.

"Ben okudum o dosyayı abicim ve öğrendiğim en önemli şey ise Çisem o adamın her şeyi yani ona hiç bir şey yapmaz, yapamaz," diye üstüne basa basa söyledi son kelimeleri.

"Her şeyi deyip durma şuna LAN!!! Niye güveneyim? Ne bileyim o hastalıklı psikopatın ona da zarar vermeyeceğini? Kaybedemem onu. Ufacık bir şeyi bile gözden kaçırıp riske edemem Çisem'in hayatını. Anlamıyorsun. O... o..." *sustu* "Sikeyim böyle işi," diye cümlesini tamamlamadan çatalı masaya fırlatıp sinirle kalktı. Zaten söyleyemediği kelimelerde iyice sesi kısılmıştı. Yine içinde fırtınalar kopuyordu ve buna bir çare bulamıyordu. Yüreği yangın yeriydi ve şimdilik çaresi yoktu, ama bildiği bir şey varsa asla vazgeçmeyecek olmasıydı.

"Aferin nerede sikik bir laf sen orada iyi bok yedin. Bazen bu kadar göt beyinli olman çok sinir bozucu oluyor," diye, Efe, Çağın'ın arkasından Çınar'ı haşlıyordu.

"Siktir git lan işine, gelme üstüme yedik bir bok," diye üzgünce söylendi Çınar. "Ama bir konuda haklıyım bunu da hepiniz göreceksiniz."

"Neymiş o göreceğimiz?"

"Mustafa ne olursa olsun Çisem'e asla zarar vermez, veremez. Ben gördüm o adamı hastalıklı biri o," dedi ve elindeki peçetesini fırlatarak kalktı masadan.

Abisinin hiç bir şeyden korkmadığını oda biliyordu, özellikle o piçten. Bunun bilincindeydi ve çekindiği şeyi de çok iyi biliyordu. Açıkçası kendi de çekiniyor ne kadar belli etmese de korkuyordu.

Çünkü ilk defa âşık olmuştu abisi ve ilk defa kaybetme korkusu yaşıyordu, bu duygu abisine çok yabancıydı. Onu en iyi tanıyanlardan biri olarak, Çınar aslında abisinin bire bir ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

Çağın hiç bir kızla önemli denilecek bir şey yaşamamış ve paylaşmamıştı. İstemediğinden değildi bu, sadece karşısına değer vereceği kalbini titreten biri hiç çıkmamıştı. Bu yüzden gereksiz yere kimseye umut vermemişti abisi. Şimdi ise ilk defa tattığı bu güzel duyguların yanında böyle bir psikopatla baş etmesi gerekiyordu. Çok iyi anlıyordu bu yüzden abisini, ama işte bazen dilini tutamıyordu. Çünkü o da böyle şeylere gelemiyordu, onun felsefesinde hep şu vardı; *git ve al* ya güzellikle ya da zorla...

***

Çağın evden çıkıp son model arabasına atladığı gibi kardeşleriyle ortak olduğu bara sürdü. Kafasını dağıtmak istiyordu. Yol boyu şu altı ayda yaşadıklarını düşündü. Çisem ile karşılaşmasını yaptığı planları ve daha da yapacağı planları, pişman değildi ve asla da olmayacaktı. Çünkü ne istediğini çok iyi biliyordu. Çisem ile karşılaşmadan önce tek amacı ailesini koruyup şirketini büyütmekti, ama şimdi ilk defa kendi için bir şeyler yapacaktı ve çok mutlu olacaktı. Öyle hissediyordu. Çünkü Çisem hayatına girerek sıkıcı yaşamını şenlendirdi. Kalbine mutluluk tohumlarını ekti ve değişik hissetmesini sağladı.

Bu düşüncelerle boğuşurken bara vardığını fark etti ve barın girişinde durdu. Kontağı kapatmadan kapıyı açık bırakarak çıktı ve korumaya bir baş selamı verip içeri girdi. Korumalar ise hemen arabayı park etmek için her zaman ki yerine götürdüler.

Çağın içeri girip bar taburesine oturdu etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Bu saatte buraya gelmek huyu değildi aslında, ama azda olsa kafa dağıtmak uzaklaşmak ve rahatlamak istiyordu. Ne kadar işe

yaramayacağını bilse de. Karşısında bardakları kurulayan alımlı esmer güzel barmaide bakarak selam verdi.

"Hayırdır bu saatte, bir sorun yok değil mi?" diye merakla sordu Nil.

"Sıkıldım diyelim. Her zamankinden versene... Sen yine niye buradasın? Sana yukarıdaki işleri hallet demedi mi Efe?"

"Biliyorsun hesap işlerinden anlamıyorum. Burada da boşuna durmak istemiyorum. Bir işe yarayım değil mi?"

"Emre'yi yine başıma bela edeceksin. Eee sen nasılsın? Emre nasıl?" Nil, Çağın'ın favori içkisi olan bir duble viski koydu önüne.

"İyiyim. Emre de iyi, hâlâ huysuzluk ediyor ben de geleyim diye. Sıkılmış evde," diyerek gözlerini devirdi Nil.

"Az kalmış, doktoruyla konuştum tedavinin sonuna yaklaşıyor. Biraz daha sabretsin."

"Biliyorum. O da biliyor, ama işi beni deli etmek onun. İyi olup yanıma gelince beni daha çok delirtecek gerçi ama işte," deyip gülerek ofladı. Çağın güldü bu sitemli sözlere, Nil ve Emre çiftini seviyordu. Çok değer verdiği arkadaşlarıydı ve ne kadar böyle konuşsalar da birbirleri olmadan yapamayacaklarını da biliyordu. İçkisinden bir yudum alıp Nil'e döndü.

"Eee, peki sen Emre iyileşince çalışacak mısın yine? Pek sanmıyorum ama. Çünkü Emre hayatta bırakmaz seni. Baksana bu durumda bile istemiyor?"

"Evet, bilmez miyim? Her gün başımın etini yiyor. Ama artık onu bir an bile yalnız bırakmak istemiyorum. Ben onu ikna ederim... Eeee hadi sen anlat bakalım boş ver bizi, biz aynı biz işte... Senin şu sıkılma işin, o kız mı yine?" diye göz kırptı Nil.

Çağın başını olumlu anlamda salladı. "Her zamanki gibi bunaldım işte. Yakında her şey düzelecek. Ama o zamana kadar nasıl dayanacağım bilmiyorum. Yanına getireceğim yakında tanışırsın," dedi. İçkisinden bir yudum daha aldı ve ayağa kalktı. "Neyse ben kaçar zaten bir işe yaramıyor içmek. Emre'ye selam söyle uğrayacağım yakında."

"Tamam, sende üzülme çok, aşk doğru zamanı bekler unutma," diye şakıdı tüm sevecenliğiyle Nil. Çağın da gülümsedi bu içten sözlere ve içinden o doğru zamanın hemen gelmesini dileyerek iki parmağı ile selam verip çıkışa yöneldi.

Barın önüne çıkıp arabasının gelmesini bekledi. Koruma çok bekletmeden arabayı getirerek anahtarları uzattı. Çağın, arabasına binerken aklına Emre takıldı, kocaman bir aile olmuşlardı. Emre'nin başına gelenleri düşününce kendisinin daha yolun başında ve şanslı olduğunu fark etti. Çok zor zamanlar geçirmişlerdi hep birlikte.

Emre ve Nil lisede tanışıp lise bittikten hemen sonra apar topar evlenecek kadar birbirlerini deli gibi seviyorlardı. Ne zaman sıkıntı içinde olsa hep aklına onların aşk hikâyesini getiriyordu. İçine umut sağlıyordu bu aşk. Belki çok acı çektiler, belki sürekli kaçmak zorunda kaldılar, ama asla vazgeçmediler ve hep bir arada mutlu oldular. Hiç pes etmeyi düşünmediler bile, hem de Nil'in abisine rağmen. O günü hiç unutmuyordu Çağın. Emre'nin vuruluşu, kalbinin duruşu ve yeniden hayata döndürülüşü... Bir mucizeydi onların aşkı. Çağın, Emre'nin vurulmasından sonra öğrenmişti iki aşığın hikâyesini. Nil polislere anlatırken...

Nil'in gerçek isminin Nilüfer olduğunu ve bu hayatta ailesi olarak bir tek abisinin olduğunu öğrenmişti. Onunla da iyi anlaşamadıklarını ve abisinin onu bir an önce evlendirmek istemesini de öğrenmişti. Gerisini Nil'den dinlemişti Emre ameliyathaneden çıkana kadar.

Abisi Cemil, Nil'in yıllardır Emre'yi sevdiğini bilmesine rağmen o aşka görmezden gelip, mahallenin orta yaşlı bakkalına söz vermişti Nil için. Ama Emre buna müsaade etmemiş ve bir kaç kez konuşmayı denemişti Cemil ile. Ama Cemil mahalle delikanlılarındandı ve mahallenin lafı ile yaşardı. Kendi fikri olmaz ve onlara delikanlı olduğunu kanıtlamak için mahalle kurallarını uygulardı.

Ve mahalle kuralı bir, kız kardeşini istemediği halde kendinden yaşça büyük sevmediği birine vermekti.(!)

Bu yüzden Emre'yi dinlememiş ve kardeşine okul bitmeden nişan kesmişti. Emre kendi ailesini de ikna edemeyince kaçmaktan başka çare bulamamışlardı. Emre'nin ailesinin durumu iyiydi ve Emre gitmeden önce kendilerine yetecek kadar para da tedarik etmişti.

Amasra'dan İstanbul'a gelmeleri ve yerleşmeleri zor olmamıştı, ama daha sonrası zordu. Liseyi bitirmişlerdi. Geçinmeleri ve Nil'in okuması için Emre'nin çalışması gerekiyor, aynı zamanda da kendi için de sınavlara çalışması gerekiyordu. Ama Emre evin geçimi için çalışırken sınavlara yeteri kadar çalışamamış ve kazanamamıştı. Bu süre içerisinde evlenmiş ve bir dahaki sınavlar için çalışmaya başlamıştı. Her şey yolunda gidiyordu ve Emre de sınavı kazandıktan sonra artık part time çalışması gerekiyordu, ama kazandığı para yetmiyordu. Bir gün tesadüfen okulda öğrendiği, yeni yeni faliyet gösteren bir barın elemana ihtyacı olduğunu öğrenmiş ve hemen gidip görüşmüştü. Karşısına çıkan Çağın ile hemen anlaşmış kısa sürede o barın en güvenilir adamı olmuştu. Çağın, Emre okuduğu için çok yardımcı olmuş ve her koşulda destek çıkmıştı. Yıllar geçmesine rağmen kimse onları bulamamış, okulları bitmiş ve her ikisi de çalışarak hayatlarına devam etmişlerdi. Emre, Çağın'a olan vefa borcu için kendi mesleğini yapmamış ve zamanla kadem atladığı barda yönetici olmuştu.

Ama bir gün mahalleye rezil olan ve yine mahallenin doldurusuna gelen, Nil'in abisi delikanlı Cemil onların izini bulmuştu. Yıllarca bir gün bile vazgeçmeyen, kinini hergün daha çok büyüten Cemil kan dökmeye İstanbul'a gelmişti. Emre, karısı biraz eğlensin diye bara çağırmıştı ve gelecek diye kapıda bekliyordu Nil'i. Ama Nil'den önce abisi Cemil gelmiş ve Emre'yi hiç konuşturmadan elindeki silahı rastgele ateşlemişti sonuna kadar. Her bir mermide Cemil daha çok hırslanıyor ve kan gördükçe namusunun temizlendiğini düşünüyordu. Her bir kurşunu sıktığında mahallede davul

zırna ile karşılanacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Korumalar geç kalmış da olsa, aynı şekilde karşılık vermiş ve Cemil'i olduğu yerde öldürmüşlerdi. Aynı Emre gibi.

Emre, karısını beklerken korumalarla konuştuğu için sırtı dönüktü ve tüm kurşunları sırtından yemişti kalleşçe. Hemen ambulans çağırılmış ve hastaneye giderken Emre'nin kalbi iki kere durmuştu. Yeniden hayata döndürüldüğünde, karısı Nil Çağın'ın kollarında ağlıyordu perişan bir halde.

Aslında o gün Çağın her zamanki gibi bara gelmek istememiş ve çok güvendiği Emre'den telefonla bilgi almıştı. Ama sonra Nil'in de geleceğini öğrenince kardeşleri ile beraber eğlenmeye gitmek istemişti bara. Bara vardığında ortalık savaş alanı gibi olmuş ve içinde Emre'nin kanlı bedenini görmüşlerdi. Nil'in çığlığı ile kendilerine gelmiş, hemen müdahale etmişlerdi. Çağın, Nil ve Çınar barla, Efe de polisle ilgilenmişti.

Emre aldığı kurşunlardan mucize olarak yaşıyordu ve omuriliğine aldığı iki kurşunla tam bir yıl yürüyememişti ve fizik tedavilerden altı ay sonra daha yeni yeni ayağa kalkıyordu. Nil bir buçuk yıldır ölen abisinin adını ağzına almadığı gibi lanet de okumuyor ve sadece kocasını ona bağışlayan Allah'a şükür ediyordu. Kocası yaşıyordu ya, yanında nefes alıyordu ya, gerisi önemli değildi.

Onların aşka en güzeliydi çünkü zor olandı.

Çağın arabayı durduğunda düşüncelerinden sıyrıldı ve şirkete geldiğini fark etti. Neden buraya geldiğini anlamadı bile, gerçekten kötü durumdaydı anlaşılan. Şirkete geçip kimseye bakmadan asansöre bindi ve kendi odasına girdi. Ama karşısında Çınar'ı beklemiyordu. Kardeşini tanıyordu ve şu anda söylediklerinden dolayı ne kadar üzgün olduğunu da biliyordu.

Çınar gerçekten üzgündü, abisini üzmek istemiyordu. Kendini affettirmek için Çağın'ın arkasından o da çıkmış şirkete gelmişti, ama geldiğinde onu bulamamış ve beklemeye karar vermişti. Kapı

açılıp abisini görünce hemen ayağa kalkıp yanına yaklaşarak söze girdi.

"Abi ben... Beni biliyorsun... yani..." diye kıvranırken Çağın lafını kesti.

Çağın kardeşinin kıvranmalarını ne kadar zevkle izlemek istiyor olsa da dayanamadı ve omuzunu sıvazlayarak kendisi konuşmaya başladı.

"Biliyorum oğlum kime kimi anlatıyorsun? Canımsın sen benim. Ne demek istediğini konuşmadan da gözlerinden anlarım ben senin. Sıkma canını unuttum ben," diyerek kardeşine sarıldı. Geri çekildikten sonra koltuğuna geçip sekreterine iki kahve söyledi ve geriye yaslanıp Çınar'a döndü.

Çınar, Çağın'ın bu tavrını seviyordu, her koşulda olgun olmasını ve onu anlamasını, arkasını toparlamasını... Kendini hiç yalnız hissetmiyor ve onun tarafından sevilmek hoşuna gidiyordu. Rahatlamıştı ve mutlu bir iç çekip abisinin masasının önündeki koltuğa yerleşti.

"Eeee anlat bakalım konuşamadık bir türlü, Mustafa ile ne konuştunuz. Tamamdır dedin kaçtın, gece de geç geldin. Sabah da malum. Anlat artık." Çınar yüzünü buruşturdu yine Mustafa lafı geçince.

"O adamı hiç sevmiyorum biliyorsun değil mi?"

"Nasıl bilmem? Her dakika söylüyorsun," diye takıldı kardeşine.

"...ve sürekli söylemeye devam edeceğim. Adam bildiğin manyak abi. Cidden hastalıklı..."

"Evet evet onları da biliyorum, artık konuya gelsek."

"Off iyi tamam... Sevgili yengemi bize ortak yapıyor tek şartı buymuş. Hayır, zaten amacımız Çisem'e yakın olmak, ama hiç işten anlamayan birine yetki vermekle ne yapmaya çalışıyor onu anlamadım. Yani derdi ne olabilir ki? Kesin bir işler peşinde," dedi şüpheci bir tonda Çınar.

Çağın duyduklarıyla sevindi. Çünkü Çisem ile ortak olmak demek daha sık görüşmesi demekti. Mustafa'nın ne düşündüğünü ya da ne planladığını çok da takmadı. Çınar haklıydı, çünkü Mustafa bu hayatta bir tek Çisem'e zarar veremezdi.

"Açıkçası Mustafa'nın ne düşündüğü çok da umurumda değil. Önemli olan amacımıza ulaşmamız ve Çisem'i ondan kurtarana kadar Çisem'e daha yakın olmak, ama bence bir şey planlamıyor. Yani aklı sıra Çisem'in hakkını yemiyor ve ona bu şekilde daha düşünceli görünmek istiyor olabilir... Kurnaz piç," diye öfkeyle tıslad Çağın.

"Haklısın mantıklı. Neyse yaşayıp göreceğiz zaten her ne planlıyorsa yakında öğreniriz," dediğinde kapı çalınmış ve kahveleri gelmişti.

Çağın'ın sekreteri Aslı kahveleri verdikten sonra, "Afiyet olsun," diyerek odadan geri çıktı.

"Kahveleri içelim de çıkalım. Bugün hiç çalışasım yok. Hem Efe ile vakit geçirelim evde çok sıkılıyor," diye söylendi Çağın. Bu lafın üzerine Çınar piç bir şekilde gülmeye başladı.

"Ben boşuna mı diyorum Çisem gelsin de rahatlayalım," dedi ve kahvesini yudumladı.

"Tabi koçum tabi, zaten ben bu kadar planı evde size eğlence olsun diye yapıyorum. Uzak durun oğlum hatunumdan," dedi, içindeki evlilik düşüncesinin mutluluğu ile.

"Niye fena mı olur? Çisem de evde sıkılmaz işte, okuldan vakit kaldıkça Efe ona yemek yapmayı öğretir kızın uğraşı olur," Çağın kahvesini yudumlarken kardeşinin söylediklerini dikkate alıp olumlu bakmaya başlamıştı bile.

"Düşünme öyle yine haklıyım biliyorsun?"

"Tamam tamam kalk hadi gidelim böbürlenme hemen. Arada senden de çıkıyor işte böyle güzel şeyler," diyerek yarılanmış kahvesini masaya bırakıp ayaklandı ve kapıya doğru ilerledi.

"Arada mı? Hakkımı yiyorsunuz. Harcanıyorum sizin yanınızda," diye homurdanarak abisinin arkasından ilerledi...

Bir Hafta Sonra...

Mustafa sabah yine erkenden uyandı ve duşunu aldı. Üstünü giyinip büyük bir keyifle kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Kahvaltıda Çisem'in en sevdiği şey olan kaşarlı omlet yaptı, bunları yaparken çok mutlu oluyordu. Çisem için çaba harcamak hoşuna gidiyordu, onu mutlu görmek için her şeyi yapıyordu ve yapmaya devam edecekti.

Çisem'i uyandırmak için odasına çıktığında gördüklerine çok şaşırmıştı. Çisem kimse uyandırmadan erkenden kalkmış ve hazırlanmıştı, üstüne bir de yatağını düzenlemek için vakti kalmıştı. Mustafa gerçekten şaşkındı, ama bu fırsatı kaçıracak kadar değil. Eline geçen fırsatları değerlendirmeyi iyi bilirdi ve şimdi de Çisem ile uğraşmak için en iyi zamandı. Ellerini göğsünde bağlayıp kapı pervazına yaslandı.

"Günaydınlar olsun prenses. Hayırdır uykucu? Mavi kar yağdı da benim mi haberim yok?" dedi dalga geçen bir ses tonuyla.

Çisem güne telefon sesiyle uyanmış ve arayan kişiyi görünce çok mutlu olmuştu. Uykusu anında açılmış, gülücükler saçmaya başlamıştı etrafına. Konuştukları her an içinde büyüyen heyecan ve karnında uçuşmayı hiç bırakmayan kelebekler gününü aydınlatmıştı. Hiç kapatmak istememişti telefonu, sesinden dahi uzak kalmak canını yakar olmuştu, artık hayatı Çağın ile anlam kazanmış, benliği onunla var olmuştu. Bu saatten sonra onsuz yapamayacağını biliyordu ve bu hissettiği yeni duyguları seviyordu, ama aynı zamanda korkuyordu. Onsuz yaşamak istemiyordu ve Mustafa abisi bu olanları öğrenince olacaklardan, bu güzel rüyanın biteceğinden çok korkuyordu.

Yarın için plan yapmışlardı ve çok heyecanlıydı. İlk defa aralarında sürekli bahsi geçen, sevdiği adamın kardeşi ve kuzeni ile tanışacaktı. Onları tanımayı çok istiyor ve çok merak ediyordu. Ama bunun gerçekleşmesi için Mustafa abisinin gitmesi gerekiyordu.

Gerçekten de liselilerden farkları kalmamıştı. Gizli saklı görüşmeler, plan yapmalar, yakalanma korkuları, tam bir aksiyona dönmüştü hayatları. Ama bununla ilgili hiç bir sıkıntıları yoktu.

Çisem telefonu kapattıktan sonra kendini geri yatağa bırakmıştı, ama uyuyamayacağını anlayıp erkenden kalmış, duşunu alıp hazırlanmıştı. Vakti kalınca yatağını toplamaya başlamış ve örtüsünü düzeltirken Mustafa'nın odasına girdiğini ve yine kendisini alaya aldığını görmüştü. Kendisini nelerin beklediğini biliyordu aslında, özellikle Mustafa'nın ellerini göğsünde bağlayıp yüzünde o alaycı ifadesi yer alırken.

Çisem yüzünü buruşturarak Mustafa'ya baktı.

"Tamam tamam mesaj alındı ve ben diyorum ki uzatmadan senin şu güzel kahvaltını yapmaya aşağıya insek nasıl olur? Çok açım da."

"Anlaşılan bugün çok enerjiğiz, ben zorlamadan kalkmalar ve kahvaltıya istekle inmeler... Ne oluyoruz? Rüyanda beni mi gördün yoksa? Ayrıca belki bu sabah kahvaltı hazırlamadım ne biliyorsun?"

"Yaaa ben gerçekten açım ama... Senin alaylarını midem boşken kafam almıyor ve sen..." diyerek işaret parmağıyla Mustafa'yı gösterdi ve devam etti. "Kahvaltımı asla unutmazsın. Ha bir de, hayır seni görmedim canım, ama sen gidiyorsun ya ev bana kalıyor, her bir saniyeyi değerlendirmem lazım o yüzden erkenden kalktım," dedi.

Mustafa son sözlerin gerçek olmadığını, onun nasıl üzüldüğünü biliyordu. Bu yüzden üstünde durmadı. "Anlaşıldı sen bugün ters tarafından kalkmışsın ve gerçekten açsın. Eee hadi o zaman kahvaltıya, bakalım ne kadar yiyeceksin çok merak ediyorum," diyerek odadan çıktı.

Çisem arkasından bakarken *'Aksine çok iyi uyandım ve keşke bu mutlu anlarımı seninle paylaşabilsem'* diye içinden üzgünce geçirdi. Ondan bir şey saklamak hoşuna gitmiyordu. Ama olmuyordu işte, beklemesi gerekiyordu, her şeyin bir zamanı vardı.

Düşüncelerinden sıyrılarak aynada kendine son bir kere öylesine bakıp aşağıya inmek için merdivenlere yöneldi. Mutfağa girdiğinde kahvaltı masasına baktı ve en sevdiği omletin olduğunu gördü. Mustafa'yı gerçekten çok seviyordu mutlu bir gülümseme ile ona baktı ve,

"Ama ben seni çok özleyeceğim," diyerek boynuna sarıldı.

Mustafa da bu sarılmaya biraz hüzün biraz mutluluk, karma karışık hislerle karşılık verdi. Hep aynı şey oluyordu, biraz uzak kalsalar ikisi de duygusal bir hale bürünüyordu. Fatma Hanım'ın boğazını temizleyip hadi kahvaltıya der gibi bakmasından sonra, birlerinden ayrılıp masadaki yerlerini alınca, Fatma Hanım da çayları doldurdu ve oda yerine geçti.

Yine her sabah olduğu gibi bu sabah da reçel ekmek inatlaşmasını Mustafa kazanmıştı ve iki dilim ekmeği yemek zorunda kalmıştı Çisem.

İş için yurt dışına gidecekti Mustafa ve aklı, hatta ruhu burada kalacaktı. Giden tek şey ise bedeni olacaktı. Her zaman olduğu gibi. Ne zaman Çisem'den uzaklaşsa böyle oluyordu, ondan ayrılmak, hatta bir adım uzağa gitmek istemiyordu. Her uzaklaştığında kalbine bir ağırlık çöküyordu. Sanki geri döndüğünde onu bulamayacakmış gibi hissediyordu. Ne yaparsa yapsın bu sıkıntıya engel olamıyor, hep orada kalbinin bir köşesine çörekleniyordu.

Bugün bütün toplantılarını iptal etmiş ve işe gitmeme kararı almıştı. Üç gün ayrı kalacak olsa da son gününü Çisem ile vakit geçirmeye ayırmıştı.

Geçen hafta, "Prensesim ben bir hafta sonra Rusya'ya gidiyorum," dediğinde Çisem'deki durgunluğu, hatta gözündeki hüznü görebilmişti. Anlıyordu onu, tek ailesi kendisiydi çünkü. Elinden geldiğince ona ailesinin yokluğunu hissettirmemeye çalışmıştı. Başarılı da olmuştu bir zaman sonra, ama ne zaman iş için seyahat etse, yanından ayrılsa Çisem böyle korkuyor, aynı zamanda da hüzünleniyordu. Belki de Mustafa'nın da ailesi gibi onu bırakacağını sanıyordu Çisem.

Ama daha sonraki günler Çisem bu hüznü atlatmış, eskisi gibi hatta daha mutlu olmuştu. Eski enerjisine tekrar kavuşmuştu. Bu durumdan ne kadar şüphe etse de Çisem ondan bir şey saklamaz düşüncesiyle bu şüpheyi atıyordu aklından. Çünkü Çisem gerçekten de Mustafa'ya bağımlı yaşıyordu. Belki de hiç arkadaşının olmayışından, hayatında bir tek Mustafa var olduğundan dolayı böyledir.

Mustafa'nın evde olduğu bütün gün beraber film izleyip, sohbet etmişlerdi. Arka bahçede de çok güzel vakit geçirmişlerdi. Gideceği saatler yaklaşmış ve içindeki sıkıntı daha da büyümüştü, sanki bu sefer gerçekten kaybedecekti prensesini. Belki de ilk defa iç sesi haklıydı Mustafa'nın, bir şeyler olacağını hissetmişti.

Mustafa hazırlanıp aşağıya indiğinde Çisem'i merdiven başında onu beklerken bulunca, gözleri mutlulukla parladı. Ama sonra gözlerindeki hüznü görünce o hüznü silebilmek adına yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirip Çisem'e bahşetti.

"Ne oldu Prensesim çok mutlusun? Yoksa benden bu kadar çabuk kurtulduğuna mı seviniyorsun?" diye sabahki sözlerine ima da bulundu. Amacı onu gülümsetebilmekti.

"Yaa söyleme böyle sen benim canımsın bilmiyor musun? Ben neden senden kurtulmak isteyeyim ki?" dedi içindeki gerçek hüzünle Çisem.

Mustafa duyduğu sözlerle daha ne kadar mutlu olabileceğini düşündü. İçindeki sıkıntı kenara çekilip doğru zamanı beklermiş gibi köşeye sindi. Daha sonra kendine gelip Çisem'e döndü.

"Bilmez miyim cadı. Ben senin her şeyinim," diye takılmaya devam etti.

"Offf anca dalga geç neyse ki gidiyorsun da rahat edeceğim artık," diye dudaklarını bükerek sitemle konuşmuştu Çisem.

"Tamam tamam gel buraya şaka yapıyorum," diyerek kollarına aldı Çisem'i ve saçlarını okşayarak, "Seni çok özleyeceğim ya ondan bu huysuzluğum, sen bana bakma," dedi ve derin bir iç çekip devam etti. "Kendine dikkat et Prensesim. Sakın ben yok iken Se-

lim abinin yanından ayrılma!" diyerek itiraz istemez bir şekilde konuştu.

"Tamam, sen beni merak etme. Hemen gel dikkat et kendine ve orda da yemek seçme ne bulursan ye. Aç kalma sakın," diye söylenirken sesi titremişti Çisem'in. Mustafa'nın göğsüne sinip iyice sokuldu ona, sesinin değiştiğini fark etmesini istemiyordu.

Ama Mustafa anlamıştı, onun üzülmesine dayanamıyordu, bu yüzden geri çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnından öpüp yine dalgacı tavrına büründü.

"Her şeyimi yiyeyim," dedi ve Çisem'in ters bakmasıyla, "Tamam tamam hadi ben kaçtım amma sulu göz oldun sen bu aralar," diye didişe didişe biraz da hüzünle ayrıldılar ve Mustafa arabaya doğru yürüdü. Valizini çoktan arabaya yerleştiren Selim ile kısa bir konuşma yapıp şoförün açtığı arka kapıdan arabaya bindi ve şoförün de yerine geçip hareket etmesiyle hava alanına doğru yol aldılar. Özel uçağını hazırlatmıştı yine. Zaten bu gibi yerlere giderken hep kendi uçağıyla giderdi. İçindeki sıkıntı evden uzaklaştıkça büyümeye başlamıştı yine ve bir an önce işlerini bitirip dönmek için dua eder olmuştu. Yarının ne getireceğini bilmeden...

5. BÖLÜM

Aşk,
Kuşkanadı gibi çarpıtır kalbi,
Göklere çıkartır,
Gökkuşağının renklerini gösterir tek tek...
Aşk,
Hayatı pembeye boyar,
Mutluluk yaşatır seni...

Çisem'in her yanını sabah kahvaltıdan bu yana bir hüzün kaplamıştı. Aslında bütün bir hafta içindeki hüzün duruyordu, ama Çağın az da olsa gideriyor ve unutturuyordu. Her ayrıldıklarında böyle olurdu zaten. Mustafa onun hiç olmayan abisiydi ve çok severdi. Mustafa'nın da dediği gibi, gerçekten de her şeyi olmuştu Çisem'in. Özellikle ailesi öldükten sonra en büyük destekçisi olmuş, yanından hiç ayrılmamıştı. Bir abi şefkatiyle sevdiğini düşünüyordu Çisem, ama yanılıyordu ve yakında öğrenecekti. Hem de çok yakında...

Mustafa'ya sarılırken yine kendini kötü hissetmiş ve kaybetme korkusu yaşamıştı. Belki abartıyordu, belki çok kısa bir ayrılıktı, ama Mustafa onun tek ailesiydi, onu da kaybedemezdi. İşte o zaman yıkılırdı.

Mustafa'nın ona takılması biraz da olsa rahatlatmıştı içini. Mustafa abisini yolcu ettikten sonra eve girip merdivenlerden çıkarken telefonunun çaldığını duydu ve koşar adım odasına doğru yöneldi. Odasına geldiğinde kapıyı sertçe açıp duvara çarpmasına neden oldu. Nefes nefese kalmıştı ve bu arada telefon da susmuştu.

Komidine yaklaşıp telefonu eline aldığında kimin aradığına bakamadı. O sıra da telefonu yeniden çalmaya başladı. Gördüğü isimle güzel gülümsemesine mani olamadan telaşla açtı telefonu.

"Alo," derken sesi heyecanının yanında bir de nefes nefese çıkmıştı.

***

Çağın kaç saattir dört dönüyordu evin içinde, sabah işe gitmiş, ama oraya da sığamamıştı. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu sanki ve bir pürüz çıkacak diye çok korkuyordu. Çisem'i çok özlemişti ve artık görmek istiyordu, elinden gelse hiç bırakmayacaktı, ama işte olmuyordu. Daha zamanı vardı. Hâlâ nasıl bu hale geldiğini düşünüyordu, nasıl bir kız için planlar yaptığını. Ama yine de pişman olduğunu düşünmüyordu, her şeyi yapardı güzel gözlüsü için.

"Otur artık başım döndü. Gelir şimdi haber sakin ol biraz."

Adamlarından haber bekliyordu Mustafa'nın gittiğine dair. Gittiğini öğrenince daha bir rahatlayacaktı, ama zamanı gelince de bu yaşadıklarının acısını fena çıkaracaktı. Karşısındaki koltukta tabletiyle uğraşan Efe'nin konuşmasıyla volta atmayı bıraktı ve ona döndü.

"Olamıyorum bir türlü. Haber gelene kadar da olamayacağım."

"Hahahaha seni böyle görmek... Kırk yıl düşünsem yılların çapkının bu hale geleceği aklıma gelmezdi," dedi Efe, Çağın'ın aklını başka yöne çekmek için.

"Ne çapkınlığımı gördün oğlum. Kimin canını yaktım bugüne kadar? Çınar'la karıştırdın herhalde sen beni?"

"Yani can yakmasan da ve Çınar kadar olmasan da seni de biliyoruz."

"Çok biliyorsun sen. Bir kaç kişiyle takıldık diye çapkın mı olduk?"

"Tamam sakin ol. Seni sakinleştireyim aklını başka yöne çekeyim dedim, ama daha beter oldun. Çapkınlık kim sen kim?"

"Yok oğlum Çınar haklı sen evde kala kala kafayı yedin. Yeni kurbanın da ben miyim? Git Çınar'la uğraş söz karışmayacağım."

"Amma yaptınız sizde. Tamam çapkın değilsin takılalım dedik ya. Stresinden bana sarıyorsun farkında değilsin abicim."

"Offf," diyerek o da tekli koltuklardan birine çöktü. Aklına gelen kötü düşünceyle yeniden Efe'ye döndü. "Neden gelmiyor bu haber? Gitmekten vazgeçmiş olabilir mi?"

"Abi az sakin olsan. Bak Ozan ne dedi. Bu anlaşma için kesin gitmesi lazımmış. Daha önce iptal etmiş artık edemezmiş. Hem bütün işlerini halletmiş. Yani şimdi yola çıkmak üzeredir," dedi Efe sakinleştirmek adına.

"Umarım dediğin gibidir," diye mırıldandı Çağın.

Bu sırada telefonu çaldı ve Efe ile göz göze geldi. Arayan Ozan'dı ve beklediği haber gelmişti. Hemen heyecanla telefonu açtı ve bir süre dinledikten sonra "Tamam koçum sağ ol," diyerek telefonu kapadı. Gülümseyerek Efe'ye döndü ve "Gitmiş... Ben odamdayım," diye mırıldanarak yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldi.

Arkasından gülen gözlerle bakan Efe başını iki yana salladı ve bunu dalga konusu yapmak için akşamı beklemeye başladı. Ailenin en aklı başında olması demek eğlenmemesi anlamına gelmiyordu ne de olsa...

Odasına çıkınca kapıyı sabırsız bir şekilde açıp telefonundaki ilk sırada kayıtlı olan *Meleğim'i* tuşladı. Bu sırada odasından terasa açılan kapıdan çıkıp bambu koltuğa oturdu ve telefonun açılmasını bekledi. Ama telefon uzun uzun çaldığı halde açılmadı. Kaşlarını çattı ve anlamsız bir endişe doldu içine sonra tekrar aramayı denedi. Bu sefer ilk çalışta açılmıştı ve karşıda Çisem'in nefes nefese kalmış sesini duyunca daha bir telaşlandı ve endişesi büyüdü.

"Çisem? İyi misin? Neden sesin böyle geliyor?"

"İyi...yim aşağıday...dım. Koştum telefona yetiş...mek için," diye derdini anlatmaya çalışırken Çağın'ın içindeki endişe kalkıp

yerine yine mutluluk dolmuştu. Bir şey olmadığına ve iyi olduğuna çok sevinmişti.

"Bir daha sakın koşma! Evet, telefonu açmayınca korktum, ama sesini böyle duyunca daha çok korktum. Kendine dikkat et lütfen," dedi Çisem'in görmeyeceğini bildiği halde kaşlarını çatarak.

Çisem kısık bir sesle "Tamam olurum," derken Çağın'ın daha ne kadar düşünceli olabileceğini düşünüyordu.

"Yarın geliyorsun değil mi? Seni özledim," dedi sevgiyle.

"Evet geliyorum. Bende seni özledim," derken Çisem'in kalbi heyecandan durmak üzeredeydi.

Çağın ise günden güne Çisem'in kendisine karşı daha rahat olduğunu görünce mutlu oluyordu. Az görüştükleri için böyleydi. Daha sık görüştüklerinde bunu da atlatacaklarını biliyordu. Daha samimi olacak ve içine kapanmayacaktı artık.

"Konuştuğumuz gibi yarın seni erkenden okulun arka kapısından alırım," dedi içinde Çisem'i doya doya görecek olmanın heyecanıyla.

Çağın bir süre daha Çisem ile konuştuktan sonra telefonu kapattı. Aşağıya inip salona girdiğinde Efe'nin telefonla konuştuğunu gördü ve kendini Efe'nin oturduğu üçlü koltuğa bıraktı.

"Tamam anne iyiyim merak etme. ... Onlarda iyi. ... Tamam. ... Tamam anne söylerim sende enişteme selam söyle öptüm sultanım."

Çağın Efe'nin telefon görüşmesi bitince merakla sorularına başladı.

"Ne istiyor yine Berrin Sultan?"

"Sence?" diyerek güldü.

"Tabi ki *'gel yanımda yaşa çok özlüyorum'* diyordur. Aynı mevzu yani. Eee? Ne yapıyorlarmış? Geliyorlar mı?"

"Çınar'ı geçtin abi ya, yavaş gel. İyilermiş. Keyifleri yerinde ve bu ay geleceklermiş. Oldu mu var mı başka soru?"

"Var. Senin neyin var? Sabahtan beri garip bir şeyler var sende," diye merakla sordu Çağın.

"Ne olacak abi işte annemin ilk arayışı değil ki her gün arıyor gel diyor. *'Zaten çalışmıyorsun hem dinlenmen lazım'* diyor."

"Canını sıkan ne? Teyzem bunları hep söyler özellikle Rüya'dan sonra."

"Biliyorum ben de, orası öyle. Ama canımı sıkan haklı olması hiçbir işe yaramıyorum ki burada."

Çağın duyduklarıyla birden çok öfkelenmişti bunu yansıtmaktan çekinmedi ve ayağa kalkarak bağırmaya başladı.

"Deli misin oğlum sen? Saçmalıyorsun. Şirkette yokluğun çok belli. Senin yerine geçici gelen mimar işi mahvetmişti aylar önce hatırlıyor musun? Biz kara kara düşünürken ne yapacağımızı sen o halinle hasta yatağında yaptın projeyi ve bizi büyük bir zarardan kurtardın. Ya muhasebedeki hatayı düzeltmene ne diyelim? Yine bizi tazminat ödemekten kurtardın o deli kadına. Berrin Sultan ne der ya da sen ne düşünürsün bilmem, ama ben seni bırakmam. Evet, evden çalışıyorsun çalışmaya da devam edeceksin, ama bu evden çalışarak işleri aksatıyorsun ya da işe yaramadığın anlamına gelmiyor. Sen bizim elimiz ayağımızsın yeri geldiğinde beynimizsin. Biz bir bütünüz. Kardeşliğe hiç girmiyorum bile... Ne? Ne oldu? Ne bakıyorsun öyle?"

Efe, Çağın'ın konuşmasıyla neye uğradığını şaşırdı gözleri büyüdü. Birden bu kadar öfkelenmesini ilk başta anlamadı, ama sonlara doğru ne demek istediğini artık biliyordu. Kuzeni pes etmeyi sevmez ve sevdiklerinin üzülmesine incinmesine asla izin vermezdi. Efe bunu çok iyi biliyordu ve tabi ki sevildiğini de, öyle ama bu sözler çok anlamlıydı onun için. Değerini bir kere daha anladı bu ailede.

Çağın'ın *'ne'* diye sormasıyla kendine geldi ve işi gırgıra vurarak ortamı yumuşatmaya çalıştı az da olsa.

"Ne içtiğini merak ediyordum. Tamam abi, söyleyen kaçtı. Anladım ben olmazsam siz bir boka yaramıyormuşsunuz."

"Abartma istersen lan. Tamam anlamışsın sen beni. Yeter bu kadar zevzeklik yarın Çisem gelecek kalk pasta yap. O kadar konuştuk bir işe yarasın bari," diyerek koltuğa geri oturdu.

Efe gözlerini devirdi "Belliydi zaten, bir şey isteyeceğin yoksa bu kadar konuşmazdın sen. İyi alıştınız zaten aşçı mıyım oğlum ben? Git tut birini her seferinde ben yapamam," dediğinde Çağın düşünceli gözlerle baktı Efe'ye.

"Haklısın aslında böyle olmuyor. Gündelik kadınlar işimizi görüyor, ama Çisem geldiğinde yani karım olarak..." duraksadı bir süre '*karım*' diye geçirdi içinden. Uzun süredir bunun hayalini kuruyor hatta başından beri bunu düşünüyordu, ama dile gelince daha farklı daha güzel oluyordu. Efe'nin seslenmesiyle kendine geldi.

"Eee abi? Devam et niye durdun?"

"Ha şey. Yani düzenli yemek pişmesi lazım bu evde. Bunun içinde birini bulmak lazım. Filiz evlendiğinden beri sen yapıyorsun yemekleri," diye söylendi. Yardımcıları Filiz iki ay önce evlenince yeni birini almamışlardı ve günlük evi temizlemeye gelen kadınlar arada yemek yapıyorlardı ya da Efe'ye iş düşüyordu.

"Bilmiyor değil mi yemek yapmayı?" diyerek muzipçe gülümsemişti. "Neyse hadi yine Çisem'in hatırına yapıyorum. Ne de olsa ilk defa geliyor evimize bari elimizden bir şey yesin," diyerek ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. Sonra aklına gelenle Çağın'a bakıp devam etti. "Aslında Fatma Hanım olabilir bak. Zaten Çisem'e çok düşkün diyorsun Çisem olmayınca Mustafa'ya bakacak değil ya bakarsın o da gelir. Hem *meleğin* için de iyi olur," diye dalgaya aldı yeniden.

"İşin gücün dalga oldu senin de. Siktir git oğlum sana ihtiyacımız falan yok. Git teyzemin dizinin dibinde otur," diye o da alayla söylendi.

Çağın Efe'nin gülerek odadan çıkmasıyla yeniden düşüncelere daldı. Haklı bulmuştu Efe'yi aslında '*Fatma Hanım iyi olabilir,*' diye düşündü. Çisem gittikten sonra kızının yanına dönmek isteyebilir, ama onun da okulu bitiyor. Hem burada bir yaşam

kurmak istediklerini Çisem'den biliyordu Çağın. *İkisi de gelebilir aslında. Zaten yerde var. Hem Elif iyi bir kız hem de Çisem ile büyümüşler ve Çisem onu çok seviyor,* diye düşünerek yeni planlar yapmaya başladı.

***

Sabah gözlerini güneşin rahatsız edici ışığıyla açtı Çisem. Güneşin odasına nasıl girmiş olduğunu düşünürken yatağında, pencereye doğru döndü ve perdelerin sonuna kadar açık olduğunu gördü. "Tabi ya," diye bıkkınlıkla mırıldandı kendi kendine ve "Mustafa abim olmayabilir, ama Fatma teyzem var," diye söylenmeye devam ederken o sırada kapısı çalınıp içeri Fatma Hanım girmişti.

"Günaydın uykucu. Niye kendi kendine konuşuyorsun bakalım?" diye takıldı genç kıza.

"Ya Fatma teyze ne istiyorsunuz benden Allah aşkına? Mustafa abim yoksa sen, sen yoksan o. Hayır niye benim uykuma bu kadar taktınız? Sorununuz ne anlamadım ki," dediğinde bu sözlere gülmüştü Fatma Hanım.

"Güzel kızım uykunla bir problemim yok. Ama biraz daha uyursan dün bahsettiğin şu *çok önemli* sınava geç kalacaksın. Benden söylemesi," dedi ve *çok* kelimesini derken elini sallayarak gülümsemişti genç kıza Fatma Hanım.

"Çok önemli sınav mı? İyi de benim sın..." diye konuşurken aklına gelenlerle ufak bir çığlık attı ve ardından "Eyvah," diyerek üstündeki pikeyi telaşla yere fırlatıp banyoya koştu. Kapıyı kapamadan önce tekrar döndü ve Fatma Hanım'a seslendi.

"Fatma teyze kahvaltı etmeyeceğim orada atıştırırım bir şeyler yorulma boşuna," diyerek kapıyı kapattı ve güzel bir banyo yapıp kendine gelmek için suyu açıp küveti doldurmaya başladı. Küvet dolmaya devam ederken içine sevdiği duş jellerinden karıştırıp döktü ve vanilyalı şampuanını hazırladı.

Fatma Hanım ise Çisem'in çığlık atmasıyla şaşkın bir vaziyette onu seyrederken son sözleriyle gülümseyip "Deli kız." diyerek genç kızın yatağını toplamaya başlamıştı. Çok seviyordu Çisem'i, çok değer verdiği insanların emanetiydi. Kendi elinde büyümüştü nerdeyse, kendi kızı Elif'ten ayırt etmiyordu. O da kıymetlisiydi ve ona da gözü gibi bakıyordu. Bu aralar bir garip olduğunu ve daha neşeli olduğunu da fark ediyordu, ama bunu düşünmek yerine sadece mutlu oluyordu. Aklına doluşan düşünceler içerisindeyken Çisem'in banyosunun uzun süreceğini anlayıp aşağıya inmeye ve diğer işleri halletmeye karar verdi.

Çisem güzel bir banyo sonrası kremlerini sürüp üzerinde havlu ile giyinme odasına geçip giysi dolabının önünde durdu. Vakti daralıyordu ve acele etmesi gerekiyordu. Dolabını karıştırırken birçok kıyafete gözü takıldı ve tek tek üstüne tuttu ama bir türlü içine sinmiyordu. Çünkü çok güzel olmak istiyordu. Ama bir türlü karar veremiyordu. Sonra Çağın'ın beyaz rengini kendisine çok yakıştırdığını hatırladı. Hemen annesinin hediyesi olan beyaz elbisesini aldı askıdan. Elbise günlük tarzda beyaz yarım kol dantel çiçekleri olan sade bir elbiseydi. Çok az giyiyordu başına bir şey gelmesin diye.

Elbisesini seçtikten sonra saçlarını yapmaya koyuldu. Düz saçlara sahipti, bu yüzden olduğu gibi kurutup bir kaç tane su dalgası ekledi kalın maşasıyla ve açık bıraktı. Yüzüne makyaj yapmayı sevmiyordu hep doğallıktan yanaydı. Abartmayı istemediğinden bir allık, rimel ve parlatıcı ile tamamladı hafif makyajını. Aynanın önünden ayağa kalkıp havlusunu çıkardı ve elbisesini askısından çıkarıp giyindi. Parfümünü de sadece kulak arkalarına sıkıp ayna da son kez kendine baktı ve gördüğünü çok beğendi. Sade ve güzel tam istediği gibi olmuştu.

Yatağın üzerinden çantasını ve telefonunu alıp saate baktı. Tam zamanında yetiştiğini düşünüyordu. Her şey güzel gidiyordu asıl zor olana gelmişti sıra Selim'i atlatmak. Hayatında ilk defa bu kadar yalan söylüyor ve farklı şeyler yapıyordu bunların aslında hiç ona göre olmadığını biliyordu. Ama yaşadıkları ve yaptıkları çok

hoşuna gidiyordu. Çünkü ilk defa bir amacı vardı ve bu amaç aşkına hizmet ediyordu. Bunları düşünerek aşağıya merdivenlere doğru yöneldi.

Fatma teyzesiyle vedalaşıp kapıdan çıktı ve arabaya doğru yürüdü. Selim'in açtığı arka kapıdan binerek koltuğa yerleşti. Araba hareket edince başını cama yaslayıp bugün için yaptığı planın başına iş açmamasını diledi.

Okula geldiğinde bir an bile hiç dinmeyen heyecanı daha da çoğalmıştı. Arabadan inip Selim'e dersinin uzayacağını ve akşam geç gelmesini söyledi. Kampüs 'ten içeri girip arkasına baka baka okulun arka kapısına doğru ilerledi. Sanki her an bir yerlerden Mustafa ya da Selim çıkacakmış gibi hissediyordu. Arka kapıya vardığında siyah arabasına yaslanmış bir şekilde Çağın'ı gördü. Yüzünde yeniden gülücükler açtı kalbi sanki durmuştu da yeniden çarpmaya başlamıştı. Nefesi kesilir gibi oluyordu ve bu yeni duyguları çok seviyordu. Ama bu duyguları hissettiren karşısındaki adamı daha çok seviyordu. Çağın'a doğru ilerledi ve tam önünde bir kız çocuğu gibi durup gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. Aradaki boy farkı yüzünden Çisem genç adamın göğsüne geliyordu. Ama bu durum Çisem'i hiç rahatsız etmiyordu çünkü o âşık yüreği aralarında ki hiç bir şeyi sorun haline getirmiyor hatta bunu düşündürmüyordu bile. Kendini güvenli kollara bırakıyordu.

Çağın da en az genç kız kadar heyecanlıydı. Sabah erkenden kalkmış hatta yetinmeyip askeriyede ki gibi düdüğünü çalıp içtimaya kaldırmıştı ev halkını. Evde bayram havası estirmiş kardeşlerini ilk dakikadan bezdirmişti. Çınar ile Efe'nin ne kadar diline düşme riski de olsa göze almış umursamamıştı. Hazırlanıp evden çıkarken hâlâ direktifler veriyor kahvaltıda eksik olmasın diyordu.

İki kuzen Çağın'ın arkasından umutsuz vakaymış gibi bakıp gözlerini devirdikten sonra kendilerini rahat koltuklarına bırakmışlardı. Genç adamın bu hallerini gördükten sonra âşık olmaktan

korkar olmuşlardı. Tabi aşk bu, onların demesiyle olmazdı. Kim bilir belki de Çisem kendi aşkıyla, onların aşkını da beraberinde getirirdi evlerine.

Çağın her kapıdan çıkan kişiye merakla bakıp Çisem'in gelmesini bekliyordu. Sonunda güneş gibi parlayarak karşısında durup ona bakan kızı görünce nefesi kesildi ve yerinde doğrulup gelmesini bekledi. Önüne gelip masumca ve gözlerinde bin bir parıltıyla ışık saçan kıza kendine hâkim olamayıp sıkıca sarıldı. Saçlarından gelen vanilya kokusuyla çoktan mest olmuştu. Hep böyle kalmak istedi bir an, ama gitmeleri gerektiğini biliyordu. Kollarından ayırmadan biraz geri çekilerek alnına sıcacık bir öpücük bıraktı ve "Günaydın Meleğim," dedi.

Çisem ise bambaşka diyarlara yolculuğa başlamıştı bile, yine kendini çok değerli hissediyordu ve onun kollarında hep böyle hissetmeye devam edecekti. "Günaydın. Çok beklettim mi?" diye telaşla sordu yine panik olmuştu ve geç kaldığını düşünmek bile istemiyordu. Bu panik hallerinden nasıl kurtulacağını ise hiç bilmiyordu. Panik artık Çisem'in diğer adı olmuştu Çağın'ı tanıdığından beri.

"Hayır canım. Ben de az önce geldim. Gidelim mi? Bizimkiler seni bekliyor ve sana en güzel kahvaltı masasını hazırladılar," diyerek son cümlesinde muzip gözlerle baktı. Yine sabah olanları hatırlamıştı.

"O...olur gidelim," dedi Çisem, ama sesinden ne kadar heyecanlı olduğu çok belliydi. Bunu genç adam da fark etti, ama daha fazla heyecan yapmaması için sessiz kaldı. Çünkü şu kısacık zamanda öğrendiği bir şey varsa oda Çisem'in çok heyecan yapmasıydı ve biliyordu ki şimdi konuşursa daha panik olacaktı. Artık onu çok iyi tanıyordu.

Genç kızın minik elini büyük avucuna aldı ve arabanın ön kapısını onun için açtı. Binmesini bekledikten sonra önüne doğru eğilip emniyet kemerini de bağladı. Güvenliğinden her daim emin olmak istiyordu yanında olsa bile. Tekrar alnına bir öpücük kondurup ka-

pısını yavaşça kapattı ve hızlı adımlarla kendi tarafına geçip arabayı çalıştırdı.

Yolda giderken arabada tatlı bir gerginlik vardı. Çisem sürekli parmaklarıyla oynuyor ve nereye bakacağını bilmiyordu. İlk defa yanındaki adamın varlığını unutacak kadar heyecanlıydı. Çağın bu heyecanın farkında arada göz ucuyla genç kızın gergin, ama tatlı hallerini izliyordu. Bu görüntü genç adamın ne kadar hoşuna gitse de artık buna son vermek adına genç kızı sakinleştirmek istedi. Gözlerini yoldan ayırmadan titreyen elini alıp avuç içine bir öpücük kondurdu, bu hareketin onu daha fazla körüklediğini bilmeden. Sonra Çisem'e dönüp sakinleştirmek için konuşmaya başladı.

"Sakin ol güzelim. Bu kadar heyecan yapma. Zaten seni tanıyorlar ve çok seviyorlar endişe etme artık," diye sakinleşmesini umdu Çağın ve genç kızın gözlerinde gördüğü parıltıyla doğru sözler söylediğini anladı.

Çisem içinden kendine sürekli sakinleştirici sözler söylüyordu ve rahatlamaya çalışıyordu, ama bir türlü olmuyordu. Hâlâ ellerini birbirine kenetlemiş sürekli hareket ettiriyordu. Minik ellerinin üzerindeki iri eli fark etmesi bile bir kaç saniyesini aldı. Çok fazla kaptırmıştı kendini düşüncelere. Avuç içine kondurulan öpücük ile genç adama baktı ve duyduğu sözlerle çok mutlu oldu. Az da olsa sakinleşip gülümseyerek Çağın'ın elini sıktı ve başını aşağı yukarı sallayarak tekrar yola döndü.

Genç adam kızın elini bırakmadan araba sürmeye devam etti. Bugünün çok güzel olmasını Çisem'in ailesini ve kendisini daha iyi tanımasını istiyordu. Uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar yakın ve rahat olacaklardı. Bu fırsatı çok iyi değerlendirmek istiyordu. Bu düşünceler ile evin yoluna çoktan girmişti. Çisem'e baktığında ise onun merakla etrafı incelediğini gördü.

Korumaların büyük demir kapıyı açmasıyla arabayı evin garajına doğru sürdü. Arabayı park ettikten sonra arabadan inip kendisini bekleyen Çisem'in tarafına geçti ve elini sıkıca tutup ön kapıya

doğru ilerledi. Kapıda onları büyük gülümsemesi ile bekleyen Efe'yi gördüler.

Efe'nin sıcak gülümsemesi ile çok güzel bir günün onu beklediğini anlamıştı Çisem. Sadece onun için değil hepsini çok eğlenceli güzel bir gün bekliyordu...

6. BÖLÜM

Ben senin varlığını seviyorum
Yokluğunu seviyorum
Sana ulaşamadığım dakikalarda
Seni duymayı, seni özlemeyi
Hiç görmesem bile seninle olmayı seviyorum
Hiç korkmuyorum seni sevmekten
Senin gülüşünü seviyorum
Her bana bakışında gözlerinde okuduğum o duyguyu
Gözlerindeki gözlerimi seviyorum...

Efe ve Çınar ne kadar sabahın erken saatinde Çağın tarafından kaldırılmış ve zorla mutfağa sokulmuş olsalar da aslında onlarda heyecanlı ve mutlulardı Çisem'in geleceğinden. Abileri o kadar çok anlatıyor, o kadar çok bahsediyordu ki, bu *gizemli* kızı merak ediyorlardı. Resimden görmüşlerdi ve de Efe aylar önceki *o* davette görmüştü uzaktan ama, yakından görüp tanımak bambaşka olacaktı.

Bu iki çılgın, sabah mutfağa girdikten sonra kimi zaman kavga ederek kimi zaman da gülmekten yerlere yatarak hazırlıklara başladılar. Zaten bir arada oldukları her an böyle oluyordu Efe ve Çınar'ın. Didişmeden duramazlar sürekli birbirlerine sataşırlardı. Aslında Çınar sataşır Efe ise ustalıkla def ederdi başından ve sinir olan Çınar ise bunu laf çatışmasına çevirir, Efe pes edene kadar sürdürürdü.

Kahvaltıyı hazırlamaları bitmek üzere iken kapıdan gelen araba sesi ile Efe elindekileri bırakıp kapıya doğru ilerledi ve gülümseyerek Çağınları karşıladı. Çisem'e dönerek elini uzattı.

"Hoşgeldin Çisem ben Efe Can. Çağın'ın teyzesinin oğlu, ama sen sadece Efe de istersen," dedi tüm içtenliğiyle. Çisem de aynı içtenlikle cevap verdi.

"Hoş buldum merhaba," diyerek titreyen elini Efe'nin eline uzattı.

Aslında böyle mesafeli davranmak hiç Efe'ye göre değildi, ama Çisem'i ilk günden de ürkütmek istemiyordu ve ona kalsa bir abi şefkatiyle sarılır yanaklarından öperdi. Hep böyle içten ve samimi olmuştu zaten yaşamı boyunca. Çağın, Çisem'i anlattıkça Efe daha tanımadan sevmişti. Genç kızın karakterini kız kardeşine benzetmişti onun gibi narin ve kırılgandı. Şimdi karşılaşınca Rüya kadar şirin olduğunu da gördü. O yüzden daha bir sarılma isteği doldu içine. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında *'Keşke minik cadım da aramızda olsaydı,'* diye düşündü ama hemen bu düşünceyi savdı aklından şimdi üzülmenin sırası değildi en nihayetinde.

Çağın Efe'nin gözlerinden anlıyordu ne hissettiğini ve Çisem'in ona yeni bir kardeş olacağını bildiği için de seviniyordu içten içe. Düşüncelerini savarak Çisem'in belinden sıkıca tutup kendiyle beraber yürüterek içeri yönlendirmişti ki Efe yeniden konuştu.

"Abi biz kahvaltıyı bahçeye hazırladık. Oraya geçelim," diyerek eliyle bahçeyi göstermişti.

Bahçeye girdiklerinde çok güzel hazırlanmış bir masa ve çiçek cennetiyle karşılaşmıştı genç kız. Çok severdi çiçekleri Çisem ve bahçe tam ona göreydi. Mis gibi kokuları içine çekerek biraz daha inceledi bu cennetten çıkma bahçeyi.

Genç kız böyle etrafı seyre dalıp gitmişken Çağın da onu seyre dalmıştı. Çisem'in bu tatlı şaşkın hallerine bayılıyordu ve bir ömür izlese sıkılmazdı. Ama densiz kardeşi yine yapmıştı yapacağını ve bu büyüleyici ortama bomba misali düşmüştü Çınar.

"Ooo nerede kaldınız abi? Öldüm açlıktan... Yengeciğim hoş geldin," diyerek elinde, içinde omlet olan tavayla birlikte mutfağın bahçeye açılan kapısından çıkarak masaya ilerledi. Tavayı özenle masaya yerleştirdi ve Çisem'e doğru yürüdü. Genç kızın şaşkın bakışlarını umursamadan yanaklarından öpüp sarıldı ve elinden tutup masaya doğru yürürken, "Ben Çınar. Gerçi sen zaten anlamışsındır benim yakışıklı yüzümden. Malum en yakışıklı olanları benim." dedi ve kendi oturacağı sandalyenin yanındaki sandalyeyi Çisem için çekti. Çisem şaşkınlıktan konuşamıyordu.

Çisem tam oturacağı sırada belindeki ellerle birlikte Çağın'a doğru çekildi. Çağın kardeşinin alaylı bir imayla "Kıskanç," demesini hiç umursamadan kendi yanındaki sandalyeyi çekerek genç kızın oturmasını sağladı. Sonra Çisem'e döndü kulağına eğilip sessizce, "Sen bakma sevgilim bu zevzeğe, hep böyledir o," dedi ve önündeki bardağa portakal suyu doldurup genç kızın önüne koydu.

Çisem hâlâ şaşkındı, ama bir o kadar da mutlu. Ne kadar böyle sıcak bir karşılama bekliyor olsa da bu samimiyet bambaşka hissettirmişti. Çınar'ın yenge demesinde bile takılı kalamamıştı Çağın'dan *sevgilim* lafını duyunca. Ama hâlâ gülümseyerek karşılık veriyordu ve neden konuşmuyor ya da konuşamıyor olduğunu bilmiyordu. Buna bir son vermesi gerektiğinin farkındaydı ve tek yapması gereken şey kendi olmaktı. Ah bir yapabilseydi zaten...

"Ben de tanıştığıma çok memnun oldum. Her şey harika görünüyor zahmet verdim size," diyerek rahat bir nefes aldı. Konuşabildiği için kendini içinden tebrik etti.

Çınar yeniden isyan edercesine konuştu.

"Ama ben sabahtan beri sen bize *siz* olarak hitap et diye mi uğraştım. Sevmedin mi şimdi sen bizi o yüzden mi bu mesafe? Kırıldım bak," diye sahte bir kırgınlık yerleştirdi suratına. Genç kız bu sahte alınganlığa aldanıp hemen panikle konuşmaya çalıştı.

"Hayır... Yani evet... Şey ben sizi çok sevdim... Sadece..." derin bir nefes alıp "Mesafe koymak istemedim. Kırdıysam özür dilerim," diyerek başını öne doğru eğdi. Oyun olduğunu bilmeden

gerçekten kırdığını düşünüyordu ve bunun için çok üzülmüştü. Böyle düşünmekte haklıydı aslında çünkü ilk defa bir ortamda bulunuyor ve böyle konuşabiliyordu.

Çağın kardeşinin şaka yaptığını biliyordu, ama Çisem'in de ne kadar saf olduğunu ve hemen her şeye inandığını da biliyordu. Yine de içinden Çınar'a kızmadan edemedi. Kardeşine kaşlarını Çisem'i işaret ederek oynatıp ne yaptın dercesine baktı ve konuşmaya başladı.

"Ne uğraşıyorsun oğlum sevgilimle kendi işine bak sen." Sonra genç kıza dönüp devam etti. "Güzelim üzme kendini. Takılıyor o sana gerçekten kırılmadı yani. Çınar da böyle bir adam işte sevdikleriyle uğraşır. Hem Çınar kim kırılmak kim?" dedi ve Çisem'in masada duran elini elinin için alıp öptü.

Çınar şakasının gerçek sanıldığını anlayınca kendine bir küfür edip Çisem'e döndü.

"Uğraşırım tabi yengem o benim aynı zaman da en yakın arkadaşım olacak. Sen girme aramıza. Değil mi Çisem?" diyerek göz kırptı genç kıza.

Çisem Çağın'ın sözleriyle başını kaldırmış elinin öpülmesi ile her şeyi unutmuştu zaten. Çınar'ın sözleriyle yeniden gülümsemişti ve daha rahat hissetmişti kendini.

"Tabi ki öyle b...ben alınmadım zaten."

"İşte benim yengem ya," dedikten sonra herkesin yüzünde güzel bir gülümseme hâkim olmuştu.

Daha sonraki dakikalar yine Çınar ile Efe'nin atışmaları başlamış ve kahvaltıya renk katmışlardı. Çisem bu tatlı kavgaları seyrederek sürekli gülümsemiş ve birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını düşünmeden edememişti. Aralarındaki kardeşliği sevgiyi oda hissetmişti.

İlerleyen saatlerde kahvelerini alıp çardağa geçmiş koyu ve güzel bir sohbete başlamışlardı. Çisem'e sürekli sorular sorup hem daha iyi tanımışlar hem de kendini yabancı hissetmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Özellikle Çınar. Çok sevmişlerdi genç

kızı gerçekten kardeşleri gibi görmüşlerdi. Değişik bir görgüye ve terbiyeye sahipti Çisem. Günümüz kızları gibi gece hayatına da meraklı değildi ve Çağın'ın dediği gibi çok masumdu. Bunları sordukları sorulardan ve genç kızın tavırlarından anlamışlardı. İki gencin aklından aynı şey geçiyordu *'Bu zamanda böyle bir kız.'*

Çok güzel vakit geçiriyorlardı, ama artık bu iki aşığı yalnız bırakmanın vakti gelmişti. Özellikle Çağın'ın dakika başı kardeşlerine kaş göz işareti yapmasıyla bunu daha iyi anlıyorlardı. Kardeşleri bu işaretleri tabi ki görmüşlerdi, ama ellerine abilerini deli etme fırsatı geçmiş bırakırlar mıydı hiç. Daha sonra Çağın'ın bunun acısını çıkartacağını bildikleri için artık tadında bırakmaya karar vererek ayağa kalktılar ve gitmeleri gerektiğini söylediler.

"Çisem seni tanıdığımıza çok memnun olduk, ama önemli işlerimiz var onları halletmemiz gerekiyor," diyerek genç kıza sarılıp öpmüştü bu sefer Efe. Artık daha samimi olmuş ve Çisem'in ilk geldiği dakikalardaki gibi çekinik olmadığını fark etmişti bu sebeple daha yakın davranmıştı. Ardından Çınar devam etmişti her zamanki neşesiyle.

"Sen abimi bekleme ne zaman istersen ara beni ben gelir alırım seni gezeriz seninle. Bundan sonra bende Efe gibi abinim demeyeceğim çünkü ben daha gencim onun kadar yaşlı değilim arkadaşının senin," diyerek yamuk bir gülümseme takınıp oda sıkıca sarılıp öpmüştü Çisem'i. Tabi arkadan omzuna bir yumruk gecikmemişti Efe tarafından.

"Tamam, artık ilk seni ararım arkadaşım," diye takıldı Çisem de sonra Efe'ye dönerek devam etti. "Ben de sizleri tanıdığıma çok memnun oldum. Her şey için çok teşekkür ederim özellikle pasta için," diyerek geçen akşam Efe'nin yaptığı pastayı söylemişti.

Efe gülümseyerek, "Ne zaman istersen," dedi ve çardaktan çıkıp dış kapıya doğru yöneldi hemen arkasından da Çınar.

Onlar gittikten sonra olması gerektiği gibi baş başa kaldılar ve Çisem'i yeniden bir heyecan sardı. Elleri terlemeye kalbi yerinden

çıkacak gibi atmaya başladı ne yapacağını bilemedi bir süre çok gergindi. İlk defa yalnız kalıyorlardı üstelik Çağın'ın evinde.

Çağın bu durumu fark etti ve harekete geçti artık alışması ve kendini rahat bırakması gerekiyordu. Bunun için de ne gerekiyorsa yapacaktı. Minik ellerinden tutup ayağa kaldırdı. "Hadi gel sana evi gezdireyim," dedi ve eve doğru ilerledi. Mutfağın kapısından içeri girdiler.

Çisem gerginliğini üstünden atamadan Çağın'ın elini tutmasıyla daha fazla gerilip kendini kasmıştı. Başını olumlu anlamda sallayıp Çağın'ın yönlendirmesine izin verdi. Eve girdiklerinde etrafı izlemeye başlamıştı ve kendini kasmayı bırakmıştı. Meraklı gözlerle lüks döşenmiş eve büyük bir heyecanla inceliyor sevdiği adamın nasıl bir evde yaşadığını merak ediyordu.

Bir eve göre fazla büyük olan mutfaktan çıkıp küçük bir hole girdiler ve büyük iki kapılı bir oda ya geçtiler, burası salondu. Çisem salona girdiğinde ferah bir ortam kendisini karşıladı. Sağ tarafta yemek masası vardı, duvarlar büyük antika olduğu belli tablolarla süslenmişti. Tablolara hayranlığı çok büyüktü, hatta en büyük hobisiydi. Beklide ressam olmak istemesinden kaynaklanıyordu bu. Sol tarafta ise Osmanlı döneminden çıkmış gibi büyük koltuk takımı vardı içinden '*Hiç de bir erkek zevki gibi durmuyor,*' dedi ve sanki Çağın bunu duymuş gibi anlatmaya başladı.

"Bu evde doğduk biz, ailemle uzun yıllar burada bir arada yaşadık. Taa ki yedi yıl önce annem vefat edene kadar. Babam ve annem birbirlerine çok bağlıydılar. Büyük bir aşkla... Annemin ölümüyle babam yıkıldı, on yaş birden yaşlandı sanki, kalamadı babam bu evde. Daha doğrusu kalmak istemedi. Uzaklaşmak istedi anılardan, bu şehirden. Annem olmadan anlamsız geliyormuş buralar, yarım kalmış gibi hissediyormuş kendisini. Ses etmedik nasıl mutluysa öyle devam etsin istedik ve İzmir'e bir sahil kasabasına yerleşmesine izin verdik," dedi ve sıkıntılı bir nefes aldı. Etrafına baktıktan sonra devam etti.

"Babam gittikten sonra bizde evi kendimize göre değiştirdik. Ama bir tek bu salonu böyle bıraktık çünkü burası annemin kendi eliyle aşkla dizayn ettiği tek yerdi. Annem iç mimardı Çisem. Osmanlı dekorasyonuna bayılırdı ve burası annemden hatıra kalsın istedik. Burayı kullanmıyoruz kendimize ait rahat bir salon yaptırdık bu katta zaten oda çoktu," diyerek genç kıza döndü. Ne söyleyeceğini çok merak ediyordu, çünkü ilk defa bir başkasına annesinden bahsediyordu.

Çisem sanki başka bir zaman da gibiydi. Bir yandan Çağın'ı dinlerken bir yandan etrafı incelemeye devam ediyordu. Duyduğu sözler üzerine bir yanı çok hüzünlenmişti Çağın'ın annesini tanımak isterdi. Öyle zevkli ve ailesine düşkün bir kadınla kesinlikle tanışmak isterdi. Aynı kendi ailesi gibi bir aşk çocuğuydu Çağın da. Bunun içinde çok mutlu olmuştu. Ayrıca sevindiği diğer bir konuda sevdiği adamın aileye verdiği önem. Hüzünlü gözleriyle Çağın'a döndü.

"Anneni tanımayı çok isterdim çok zevkli bir kadınmış. Yaşasaydı çok iyi anlaşırdık kesin çünkü bende çok severim bu tarzı. Özellikle tabloları. Daha tanımadan hayran kaldım annene," dedi tüm samimiyetiyle gülümseyerek.

Çağın, genç kızın böyle düşünmesine çok sevinmişti. Ailesini de sevmesini istiyordu çünkü. Gülümseyerek Çisem'i kendine çekip sarıldı.

"O da yaşasaydı çok severdi seni. Böyle bir gelini olacağı için çok mutlu olurdu," diyerek geri çekildi. Çisem duyduğu gelin lafıyla şok olmuştu. Çağın onunla evlenmeyi düşünüyordu. Bu düşünce içindeki tüm heyecanı alıp kalbinde birleştirdi ve deli gibi atmaya başladı. Bu kalp gümbürtüsünü Çağın'ın duymamasını diledi. Evlenme konusunu daha önce de bir kere dile getirmişti Çağın daha doğrusu ima etmişti. Hem de sevgili oldukları o gün. Çisem konuyu değiştirmek istedi başka yapacağı bir şey yoktu çünkü. Buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Efe'nin ailesi peki onlar nerede?" diye sordu. Çağın tabi ki bunu konuyu değiştirmek için sorduğunu hemen anladı. Ama heyecanlı sevgilisini daha fazla zorlamak istemedi. Elinden tutup koltuklardan birine çekti ve yan yana oturdular.

"Berrin teyzemde İzmir'de. Babamla evleri yan yana. O da büyük bir aşk yaşamış. Ama onlarınki daha farklıydı. Efe'nin annesi ile babası kuzendi. Yani amca çocuklarıydı. Aileler karşı çıkmış, ama yine de kimseyi dinlemeyip evlenmişler. Asla pişman olmamışlar yaşadıkları aşktan. Çok mutlu olmuşlar. Efe altı yaşındayken teyzem Rüya'ya hamile kaldı. Hamileliği normal geçti. Ama rüya doğduktan sonra ara ara morarmalar oluyordu nefes alamıyordu sanki. Hemen doktora götürdüler. Kalbi delikmiş. Aslında anne karnında da anlaşılabiliyormuş bu durum, ama bazen sorun çıkabiliyor ve görünemiyormuş. Akraba evliliğinden kaynaklanıyormuş bu hastalık. Hemen Efe'yi de götürdüler. Onda da bir hastalık var mı diye ve onun da kalbi delikmiş," dedi ve acısı gözlerinde kalıp derince soluklandı Çağın.

"Peki, Efe'de hiç belirti olmamış mı? Yani nasıl anlamamışlar?"

"Aslında bazı insanlar bu şekilde yaşayabildiği halde bazıları ise çocuk yaşta ölebiliyormuş. Efe'nin hiç bir belirtisi yoktu. Yani doktora götürmeseler fark etmezlermiş bile. Tabi bunu tetikleyen etkenlerden uzak durursa. Neyse Rüya'nın kalbi dayanmadı. Zaten sürekli doktorlarda geçti ömrü. Eniştem hep kendini suçladı. Bu aşka engel olmadığı için. Kendi heyecanı için dünyaya gelen evladı hastaydı. Rüya'yı on altı yaşında yani beş yıl önce kaybettik. Eniştemi ise dokuz yıl önce, dayanamadı çocuklarının hasta olmasına yedi bitirdi kendini," dedi Çağın ve yeniden nefes alıp arada Çisem'in saçlarını okşayarak devam etti.

"Efe daha şanslıydı, ama kalbini tetikleyen canından çok sevdiği kardeşinin ölümü oldu. Artık nefes alması zorlaşıyordu arada. Tabi buna kendini üzmesi de neden oluyordu. Aylar önce ameliyat oldu. ADS dedikleri bir yöntemle yani kalp zarından alınan bir

yama ile kalbi tedavi ettiler. Arada yine etkileri olacakmış, ama üzülmez kendine dikkat ederse normal bir insanın kalbi gibi düzenli atar ve yaşayabilir."

"O yüzden mi Çınar bütün gün bozuk kalpli diye dalga geçti Efe ile?" diye merakla sordu Çisem. Çağın bu espriye güldü.

"Evet. Çınar çok üzülmeyi sevmez. Üzülen insanları da hemen güldürmeye çalışır. Çınar en küçüğümüz ve Efe'ye çok düşkün. Onun aklına Rüya ya da Çınar'ın deyimiyle bozuk kalbi gelmesin diye Çınar da sürekli dalga geçiyor ki önemli bir şey olmadığını o da fark etsin diye."

"Anladım. Peki, Berrin teyzen neden gitti? Yani Efe'yi nasıl bıraktı?"

"Aslında eşinden sonra çocuklarına daha bir sıkı tutundu teyzem. Eniştemden kalan bir emanet gibi gördü. Ama Rüya'nın gidişine engel olamadı. Perişan oldu. Yanında hep destek olarak babam vardı. Annem öldüğünde teyzemin olduğu gibi. Sonra dayanamadı teyzem. Evde her yerde Rüya'yı görüyordu sanki. Babam çağırdı yanına, birbirlerine destek olur yoldaş olurlar abi kardeş diye. Teyzem evi kapattı gitmek için ama Efe gitmek istemedi. O kardeşinden kopmak yerine yanında yakınında olmak istedi. Efe çok düşkündü Rüya'ya. Burada kaldı tabi ki. Biz de evde tek bırakmadık ve birlikte yaşamaya başladık. Teyzem Efe için vazgeçiyordu gitmekten ama ikna ettik. İhtiyacı vardı yeniden nefes almaya. Efe zaten iyiydi, onun hastalığı Rüya kadar kötü değildi. Belki Rüya'nın ölümü olmasa Efe hiç kötü olmayacaktı. İşte aylar önce ameliyat oldu. Teyzem artık sürekli yanına çağırıyor. Çünkü buraya yeniden dönmeye cesareti yok."

Çisem duyduklarıyla çok üzülmüştü. Gözleri dolu doluydu. Böylesine mutlu bir aileden çıkan drama içerlemişti. Biliyordu ki uzun süre atlatamayacaktı bu durumu. Çağın da durumu anladı çünkü sevgilisini tanıyordu.

"Sakın üzülme her şey geçti gitti. Sen üzülürsen ve bunu Efe fark ederse daha çok üzülür. Tabi en çok da ben üzülürüm," derken kendine çekip göğsüne bastırdı Çisem'i.

"Ben çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı Efe için?" diye titreyen sesiyle mırıldandı. Çağın geriye çekerek yüzünü ellerine aldı genç kızın.

"Var güzelim. Ona yeniden güzel bir kardeş verebilirsin. Yani onun kardeşi olabilirsin," dedi gülümseyerek ve alnını öptü.

Çisem yaşlı gözleriyle gülümseyerek başını olumlu şekilde sallayarak, "Olurum tabi," dedi.

"Hadi o zaman devam edelim evi gezmeye," diyerek ayağa kalktı ve elini uzatıp Çisem'i de ayağa kaldırdı. Evin diğer odaya yani kullandıkları salona götürdü ve kalan odaları da gezdirip oradan aşağı kata inmek için merdivenlere yöneldiler. Aşağıda ise tamamen eğlence amaçlı yapılmış her şey mevcuttu ve tek oda haricinde her yer kapısız bölmeli büyük bir alandı. Ortada kocaman bir bilardo masası tam karşısında armut koltuklar, puflar ve L koltuk vardı. Koltukların karşısında ise duvara monte edilmiş dev ekran plazma televizyon ve oyun konsolu vardı. Müzik sistemi de vardı elbette, ama hoparlörler asma tavanda aşağı katın her yanına eşit ses çıkacak şekilde dağılmıştı. Bahçeyi gösteren pencerelerin olduğu köşede ise bir bateri seti vardı. Genç kız buna hiç şaşırmamıştı çünkü Çağın bir ara baterinin en büyük hobisi olduğunu söylemişti. Diğer bölmede langırt, dart, masa tenisi gibi yine eğlence amaçlı aktiviteler vardı. Tek kapının ardında ise kocaman bir kitaplıktan oluşan bir oda vardı. Büyük bir kütüphane gibiydi ve her türlü kitap mevcuttu Çisem gördükleriyle daha bir büyülenmişti.

"Eviniz harika... Özellikle buraya bayıldım," dedi. Çağın sadece gülümsedi ve yeniden elinden tutarak üst katlara çıkardı. Yukarı çıkarken aklının bir köşesine Çisem için bir resim atölyesi yaptırmayı not etti. *'Çatı katı olabilir,' diye düşündü.*

Üst katlara çıkarken Çisem tedirgin oldu yeniden çünkü artık yatak odaları haricinde bir şey kalmadığını biliyordu, ama yine de

Çağın'ın odasını çok merak ediyordu. Genç adam diğer odaların sadece yerini gösterdikten sonra kendi odasını gösterip kapıyı açtı.

Genç kız içeri girer girmez Çağın'ın erkeksi kokusuyla karışmış parfüm kokusunu aldı ve istemsiz bir hareketle derince soluyarak gözlerini kapattı. Çağın'ın farkında olmadan elini çekiştirip odanın ortasında bırakmasıyla ne yaptığını fark ederek kendini toparladı, ama yanaklarının pembeye hatta kırmızıya boyanmasına engel olamadı.

Etrafı incelemeye başladı, yeniden her şeyin koyu renk ağırlıklı olduğunu gördü, yatak örtüsünün ise siyah olmasına hayran gözlerle baktı. Siyah saten örtülere bayılıyordu, garip bir zevkti belki ama çok seviyordu. Odadaki her detaya aklına kazımak ister gibi bakıyordu. Terasa gözü çarptı, hızla kapıya doğru yürüdü ve yine çok sevdiği bir şeyi daha bambu koltukları gördü. Geri dönüp giyinme odasına baktı, çok düzenliydi ve bir banyo. Bir oda banyosuna göre fazla büyüktü ve orası da Çağın'da çok sevdiği tıraş losyonu kokuyordu. Odaya geri döndüğünde baktığı halde fark etmediği bir detayı gördü ve *olduğu yerde çakılı kaldı* tabiri şu anda tam Çisem'e uyuyordu. Şaşkınlıkla karışık mutluluk hâkim oldu yüzüne içindeki kelebekler hiç durmadığı halde yeniden havalanıp uçuştu sanki. Kalbi daha da hızlandı sonra büyük bir gülümseme ile Çağın'a döndü.

Çağın odaya girdiği andan beri kapının yanındaki duvara yaslanmış ellerini göğüslerinde bağlamış bir şekilde duruyor ve yüzündeki güzel bir tebessümle genç kızın her hareketini seyrediyordu. Çisem'in her şeye önem verip tek tek incelemesi hoşuna gidiyordu. Çünkü sevdiği kız yaşadığı yeri merak ediyordu ve bu duygu kalbine huzurlu bir mutluluk yayıyordu. Onu sürekli odasında hayal etmekten kendini alamıyordu.

"Bunu nereden buldun? N...ne zamandan beri orada?" diye kekeledi yine. Duvarda yatağın hemen üstünde Çisem'in, Çağın'ın sevdiği muhteşem bir gülüş sergilediği fotoğrafı duruyordu.

Çağın gülümseyerek ellerini çözdü ve yerinden doğrulup genç kıza doğru yürüdü. Omuzlarından tutup iyice kendine çevirdi tek elini kaldırıp saçlarını okşamaya başladı. Gözlerine bakıp dudağının hemen kenarına bir öpücük bıraktı, bu temasla Çisem gözlerini yumdu.

Çağın elini kızın omuzlarından çekip ince beline sıkıca sarıp kendine doğru çekti. Çisem'in de kollarını boynuna dolamasını sağladı ve diğer elini yanağına koyup başını eğdi. Dudağına bir öpücük daha bıraktı. Burnunu ve dudağını diğer yanağına sürtüp güzel kokusunu içine çekti, genç kızın kokusu adamı uyuşturuyordu. Kokusuna doyması imkânsız gibiydi ve içine tarif edilemez bir haz duygusu yerleşiyordu. Yanağından şakaklarına içine çekercesine koklayarak çıkıp sonra tekrar dudağına yöneldi. Yavaş hareket ediyor onu kırmak, incitmek istemiyordu. Bu en son istediği şey bile değildi çünkü. Bir kaç öpücük daha kondurup kızın üst dudağını kendi dudaklarının arasına hapsetti ve yavaşça öpmeye başladı. İlk öpücüğü olduğunu bildiğinden dolayı ileri gitmiyor sevdiği kızı ürkütmek istemiyordu. Çağın kızın ateş misali dudaklarına dokunduğu sırada büyük bir heyecan dalgası bütün bedenini sardı. Daha fazlasını istiyor ve tutkuyla daha hırsla öpüyordu. Kendini nasıl bu kadar kaybedebildiğine şaşırıyor, ama bunu sorgulamayı sonraya bırakıyordu. O sırada kızın öyle durduğunu ve ensesindeki saçlarına asılarak titrediğini fark etti. Bu ürkek halleri daha çok cezbediyordu adamı, daha sıkı sarıldı beline, son kez alt dudağını öptü ve zorlukla geri çekilip bir buse bıraktı. Alnını kızın alnına dayadı. Gözlerini açmadı ve sakinleşmeyi bekledi. İleri gitmek istemiyordu, ama genç kızın hızlı nefes alıp vermesi ile göğsünün kendi göğsüne çarpması sakinleşmek isteyen genç adama hiç yardımcı olmuyordu, ama olmak zorundaydı.

Çağın yavaşça gözlerini açtı ve masum yüzlü sevdiğine baktı. Bir eli hâlâ Çisem'in yanağında duruyordu ve yanağındaki ateşin eline geçtiğine an be an şahit oluyordu. Yüzünün her bir detayını kazıdı aklına, sonra dudaklarına baktı öpüşmekten daha da kırmızı-

laşmış ve şişmiş duruyordu. Yanakları ise al aldı, parmaklarını doyamadığı baldudakların üzerinde gezdirdi bir kaç saniye ve dayanamadı eğilip dudaklarını sürttü kırmızı ateş dudaklara, gözleri kendiliğinden kapandı. Yudum yudum içti kızın dudaklarına çarpan ılık nefesini. Öpmüyordu. Öpemiyordu. Kendini çok zor tutuyordu. Çünkü öperse bu sefer kendini durdurmayabilirdi. Açtı gözlerini, yeniden gördüğü görüntüyü bir ömür izleyebileceğini fark etti. O an içindeki kaynayan ateşe dur demesi lazımdı artık. Çok masum duruyordu sevdiği, açılmamış bir gonca gibiydi ve bu kadar masum olmasını, kendisine ait olmasını seviyordu. Saçlarını okşamaya başladı, yüzünü izlemeye devam ederken o boğuk sesiyle "Aç gözlerini meleğim," dedi. Gözlerindeki ateşi ve heyecanı, hatta o masum aşkını görmek istiyordu o parıltılarda.

***

Çisem ise Çağın'ın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmesiyle titredi ve başka bir boyuta ışınlandı resmen, ayakları yerden kesiliyor, bulutların üzerinde uçtuğunu hissediyordu. Gök kuşağının çeşitli renklerinde dolaşıyor *mor*dan *mavi*ye, *sarı*dan *kırmızı*ya atlıyordu. Hiç inmek istemiyordu bu renk cümbüşünden, daha yukarılara çıkıp hep orada kalmak istiyordu. İlk defa yaşadığı bu duygularla rüya âlemlerinde geziniyordu. Bu kadar yüksekteyken nasıl oluyor da bedeni ateşler içerisindeydi, anlam veremiyordu. Çağın'ın çekilmesiyle boşluğa düşer gibi oldu, utanmasına rağmen devam etmesini istiyordu ve dudağına tekrar değen dudaklarla bulutların üzerinde yerini aldı yeniden. *'Çok güzel bir duygu,'* diye düşündü. Gözlerini açamıyordu, açmak istemiyordu çünkü gözlerine bakacak cesareti bulamıyordu, ama Çağın'ın sesiyle artık açması gerektiğinin farkına vardı ve yavaşça araladı ağırlaşmış göz kapaklarını.

Genç adamın gözleriyle karşı karşıya kalınca anlık bakıp kaçırdı gözlerini. Çağın, Çisem'in bu hareketiyle kısık bir şekilde güldü.

Çisem daha çok utanıp başını göğsüne gömdü, adam ise daha sıkı sarıldı içinden *'Benim,'* diyerek. Bir süre böyle kaldılar. Çağın, Çisem'in kendine gelmesini bekliyordu ve ufacık bir öpücükten bile bu kadar etkilendiğine çok seviniyordu. Çünkü bütün ilkleri kendisi öğretmek istiyordu sevdiği kıza.

Elini Çisem'in saçlarından ayırıp çenesine yerleştirdi ve yavaşça kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. Göz göze geldiklerinde o mutluluk pırıltıları saçan gözlere Çağın hafifçe gülümseyip içinde gün be gün büyüyen aşkla baktı.

"Çok güzelsin," dedi boğuk sesiyle. Çisem'in kalbi bu sefer durmuştu, nefes alamıyor duyduğu bu iki kelimeyle içinde volkanlar patlıyordu. Daha öncede duymuştu bu sözleri Çağın'dan, ama bu sefer farklı hissediyordu. Sadece gülümsedi ve gözleriyle cevap verdi sevdiğine.

Çağın elini indirip Çisem'in minik elinden tutup yatağına doğru ilerledi. Yatağa uzanıp yanına Çisem'i çekti ve göğsüne yasladı. Saçlarını okşayarak bir süre sessizce ikisi de huzuru tattılar. Çisem'in kalbinin ne kadar hızlı attığını duyuyordu. Daha sonra güzel bir sohbete başlamak için Çağın genç kıza döndü, ama onun çoktan uyuduğunu gördü. Saate bakıp biraz daha zamanlarının olduğunu görünce uyumasına izin verdi. Çisem'in uykuyu çok sevdiğini biliyordu. Bir süre meleğini seyrettikten sonra kendi de gözlerini mutlulukla yumdu...

7. BÖLÜM

Gözlerimi gözlerinde açtım
Ay ışığı seninle doğdu hücrelerime
En karanlık gecelerde umut saçtı yüreğime
Seninle başladı ilklerim
Seninle başladı aşkım, sevgim
Seninle var olacak tüm benliğim...

Çağın da Çisem gibi sevdiği kollarındayken çok huzurlu bir uykuya dalmıştı. Omuzlarının sarsılmasıyla gözlerini yavaşça açtı ve ilk önce kollarındaki güzele sonra da sağa dönerek omzunu sarsan kişiye döndü bakışları. Karşısındaki Çınar'dı. Merakla baktı ve sessizce "Neler oluyor?" diye uyku mahmurluğu ile sordu.

Çınar ve Efe eve geldiğinde abilerinin gittiğini düşünmüşlerdi. Onların daha rahat etmesi sebebiyle biraz geç gelmişlerdi. Ama korumalar evden çıkmadığını söyleyince bahçeye doğru yönelmişler ve boş çardakta Çisem'in durmadan çalan telefonuyla karşılaşmışlardı. İlk başta ellemek istememişlerdi. Ama telefonun ısrarla çalmaya devam etmesi ve Mustafa ile ilgili bir durum olabilir diye bakmak zorunda kalmışlardı. Ekranda gördükleri isimle yanılmadıklarını da anlamışlardı.

Telefonu sessize alıp eve girdiler ve her yeri aradılar, ama hiç bir yerde bulamadılar genç çifti. En son, odada olabileceklerini düşünüp, Efe'yi aşağıda bırakıp, yukarıya Çağın'ın odasına çıktı Çınar. İlk önce girmekte tereddüt etti ama abisini tanıyor ve sevdiği kıza yanlış bir şey yapmayacağını biliyordu. Odaya girdiğinde çok güzel bir görüntüyle karşılaştı. Çok seviniyordu abisi adına ve çok

huzurlu olduğunu görüyordu. Bu manzarayı o piç yüzünden bozmak hiç işine gelmiyordu ama mecburdu. Yatağa yaklaşıp abisinin omzunu sarstı ve abisinin uyanıp sorduğu sorusuna sıkıntıyla karşılık verdi.

"Uyandırmayacaktım ama Çisem'in telefonu hiç susmadı. O şerefsiz arıyor durmadan," diye tısladı son kelimeleri sinirle.

Çağın saate baktı çok geç değildi aslında, ama Mustafa yine delirmişti anlaşılan ulaşamayınca. Ortalık ayağa kalkmadan bir şeyler yapması lazımdı. Kollarındaki kızı uyandırmamaya özen göstererek yatağa yatırdı. Yavaşça yataktan kalkıp kısa bir bakış attı kendi yastığında saçları dağılmış sevdiğine ve bir gün karısı olarak da böyle bu yatakta yatmasını diledi. Sonra kardeşinden telefonu aldı ve yine sessizce dışarı çıktılar birlikte. Telefondan mesaj kısmına girip kısa bir mesaj attı Mustafa'ya, *Çisem'in sınavda olduğuna ve çıktıktan sonra arayacağına dair.*

"Bir sorun var mı? Selim hiç okula gidip Çisem'i sormuş mu? Ya da her hangi bir şeyden şüphelenmiş mi?" diye sordu merakla Çağın.

"Yok. Kemal okulun önünden ayrılmadığını, ama içeriye de girmediğini söyledi. Sadece arada telefonla konuşuyormuş. Muhtemelen Mustafa'ya rapor veriyordur."

"Tamam. Sen aşağıya in bir şey olursa bana haber ver," diyerek odaya geçti ve yeniden mutlulukla yatağındaki muazzam görüntüye baktı. Ona bakınca her şey siliniyordu aklından. Fazla uzak kalmak istemiyordu genç kızdan bu nedenle yatağa yaklaştı ve yavaşça yanına uzanarak elini başının altına koydu ve izlemeye devam etti hayran olduğu minik suratı. Saçlarına baktı uzun kahve saçlarına. Küçük burnuna ve kırmızı dudaklarına bakıp her bir ayrıntıyı kazıdı aklına. Uykusunun ağır olmasına şükür etti bir kere daha. Öyle güzel uyuyor, öyle çok yakışıyordu ki yatağına bu güzellik. Hep yanında olsun, ömür boyu bu manzarayı izlesin istiyordu. Hiç değilse genç kız yanında olmadığı zamanlarda bu manzarayı hatırlamak istedi ve bu sebeple o uyurken bir kaç resmini çekti

yanında uyuyan güzelliğin. Ona bakarken kanı kaynadı yeniden ve uzanıp minik burnuna bir buse bıraktı. Geri çekildi ve bakmaya doyamadığı yüzden bir an bile gözlerini ayırmadan düşüncelere daldı. Çisem'e her bakışında yaşamayı daha çok seviyor hayatına anlam kattığı için içinde tarifi olmayan bir mutluluk oluşuyordu.

Çisem'in yerinde kıpırdandığını görünce düşüncelerine bir son verdi ve uyanışını gülümseyerek izledi. Mutluluk buydu işte. Gözlerini yavaşça açmasını dudaklarını kıpırdatıp ıslatmasını ve elini saçlarına götürüp oynamasını ünlü bir sanatçının elinden çıkan bir şaheser gibi izliyordu. Gözlerini açıp kendisine baktığında Çisem'in gözlerindeki sevgiyi görmekten çok içinde hissetmişti.

Çisem huzurlu bir uykudan uyanıp gözlerini araladı. Etrafına göz gezdirmek istedi, ama karşısında kendisine aşkla gülümseyen yüzü görünce nerede olduğunu hatırlamak mutluluk sebebiydi genç kız için. O kadar mutluydu ki Çağın'ın yatağında olduğunu bile düşünemiyordu. Utanmak en son düşüneceği şeydi şu anda.

Yanaklarında Çağın'ın elini hissedince gözlerini kapattı. Aralarında sessiz bir anlaşma varmış gibi hiç konuşmadan dokunarak hissederek anlaşıyorlardı sanki. Şu anda bu dünyada değillerdi, her ikisi de bambaşka boyuta geçiş yapıyorlardı birbirlerine baktıkları zaman.

Büyü gibiydi bu, olması imkânsız sihir gibiydi, bazen yıldızlar kadar uzak ve soğuk, ama bazen de bizi ısıtan güneş kadar içimizde, **aşk'***ı bu. Cennetten gelmiş bir çiçek kadar kıymetli bir histi.*

Öyle bir sevda ki ya büyü ya sır...

Uzun bir sessizlikten sonra Çağın her ne kadar istemese de Çisem'in eve gitmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden gözlerini birbirlerinden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Mustafa aramış seni bir kaç defa. Sorun çıkarmasın diye kısa bir mesaj gönderdim. Artık okula bırakmalıyım seni onlar şüphelenip okula girmeden önce," sözleri bittiğinde Çisem'in yüzünün

birdenbire düştüğünü gördü. Onun da gitmek istemediğini biliyordu ama yapacağı bir şey yoktu. Mustafa ortaklığı imzalamadan öğrenmemeliydi ilişkilerini, yoksa planları suya düşer ve Çisem'den uzak kalırdı. Çisem'in konuşmadığını görünce yanağını okşayarak devam etti konuşmasına.

"Gitmeni istemediğimi biliyorsun değil mi bebeğim? Hep yanımda kalmanı istediğimi ve benimle beraber olmanı?" bakışlarını kaçırdı Çisem. Başını aşağıya eğip küçük bir çocuk gibi aşağı yukarı olumlu şekilde salladı ve konuşmaya başladı.

"Biliyorum tabi ki... Ama neden böyle olması gerektiğini de merak ediyorum artık."

Şu anda panik olması gerekirken içindeki sıkıntıdan dolayı aklına bile gelmiyordu Mustafa'nın öğrenmesi. Böyle gizli saklı olmasını istemiyordu ve gözlerinin dolduğunu göstermek istemediği için başını kaldırmadı.

Çağın sıkıntılı bir nefes aldı. Ondan bir şey saklamak ya da onu üzmek istemiyordu. Ellini çenesine yerleştirip yavaşça yukarı kaldırdı başını. Yine göz göze geldiklerinde aralarındaki o görünmez köprü çoktan kurulmuştu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Çisem hiç tereddüt etmeden anında cevap verdi.

"Evet. Elbette güveniyorum," dediğinde sevgiyle gülümsedi genç adam.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var. Ama bu zaman çok uzun değil ve yakında sana her şeyi anlatacağım. Tamam mı?" deyip çenesindeki eli yanağına koydu yeniden ve kendine doğru çekip yüzüne yaklaştı. Dudaklarını birbirine sürttü ilk önce sonra üst dudağını emerek şefkatli bir öpücük bıraktı.

Çisem anında nefesini tutup gözlerini kapatmıştı bile ne kadar zaman geçerse geçsin buna alışamayacağını düşünüyordu. Temas kesilince gözlerini araladı ve kısık bir sesle, "Tamam," dedi.

"Hadi o zaman aşağıya inelim çocuklar gelmiş. Beraber bir kahve içelim sonrada seni okula bırakayım," derken yataktan kalktı ve elini genç kıza uzattı Çağın.

Çisem yavaşça yataktan kalkıp elini adamın eline koyarken duyduğu sözlerle geç kalmış paniğini şimdi yaşamaya karar verdi. "Çınar'lar geldi mi?" diye endişe ile sordu. Çağın genç kızın endişesini hemen fark etti ve şaşkın bir halde cevap verdi.

"Evet, ama sen neden korktun bu kadar?"

"Şey... Biz şimdi buradayız ya... Yani senin odandayız... Imm onlar aşağıday..." Çağın, Çisem'in neden bu kadar endişe ettiğini anlamıştı. İçinden kahkaha atsa da bu utangaç masum hallerine, bunu dışına yansıtmayıp oyun oynamaya karar verdi ve kızın lafını kesip kendisi devam etti.

"Evet, canım aşağıdalar. Bir sorun mu var?"

"Şey... Yok, da ben... Yani şey düşünmezler mi?"

"Ne düşünmezler mi?" deyip dudaklarını ısırdı, ama gözleri kahkaha atıyordu.

"Şey işte, şey yaptığımızı?"

"Ne yaptığımızı?" dedi ve kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Gel buraya bakalım bayan panik," deyip kollarına aldı yanakları ateş basan kızı. Sıkıca sarılıp saçlarına bir öpücük kondurdu sonra geri çekilip yüzüne bakarak devam etti. "Sakin ol endişe edeceğin bir şey yok. Biz bir şey yapmadık ki."

"Ama onlar bilmiyor ve yanlış düşünmelerini istemiyorum."

"Merak etme yanlış düşünmezler bilir onlar beni."

Çağın'ın bu rahat hallerine şaşırdı genç kız sonra aklına gelenlerle gözleri doldu ve hüzün kapladı yeniden gözlerini.

Çağın, utangaç ama mutluluk yerleşmiş gözlerin yerini birden bire hüznün almasına bir anlam veremedi. İçini anında sıkıntı kapladı. Kalbi sıkıştı sanki dayanamazdı onun üzülmesine. "Ne oldu? Neden üzüldün?"

"Alışkınsın değil mi bu gibi durumlara?" Çağın anlam veremez gibi baktı bir süre hâlâ kollarında olan kıza, sonra ne demek istedi-

ğini anladı ve rahatça gülümsedi. İçindeki sıkıntı en ücra köşelere gitti ve yerini tarifi imkânsız bir mutluluk kapladı yeniden. Çisem onu kıskanıyordu, ama bunu bile anlamayacak kadar saftı.

"Hayır, güzelim alışkın değilim. Çünkü bu eve senden başka gelen hiç bir kız olmadı. Burası benim ailemin yaşadığı ev, benim evim. Sen benim kıymetlim en değerlimsin ve sen de ailemsin. Yakında bu resmiyete dönüşecek. Aklına böyle şeyler getirip üzme kendini lütfen," diyerek gerçeklerle içini rahatlatmaya çalıştı. Daha sonra alnına bir derin bir öpücük bıraktı.

Çisem duyduğu sözlerle gülümsedi. Biliyordu karşısında ki bu yakışıklı adamın kendisine değer verdiğini, sevdiğini ama yine de bu sözler çok güzeldi, çok anlamlı ve her şeye bedeldi...

***

Çisem eve geldiğinde geçirdiği gün yüzünden bir yanı çok mutlu diğer yanı ise fazlasıyla gergindi. Mustafa'dan bir şey saklamak içini sıkıyor, ama sevdiğine de güveniyordu. Söylememesini istiyorsa elbette mantıklı bir sebebi vardı. Üzerini değiştirip rahat şeyler giyindikten sonra telefonu eline alarak Mustafa'yı aramış ve ilk çalışta açılmıştı telefon.

"Neredesin prenses? Arıyorum açmıyorsun sadece bir mesaj atıyorsun. Selim'e okuldan çıkınca beni arayın diyorum *'eve geçince seni arayacak'* diyor konuşmuyorsun benimle neler oluyor? "

Mustafa sabahtan bu yana delirmiş gibi bir yerlere saldırmak istiyordu. Kabına sığamıyordu nereye çatacağını bilemedi, onu kaybetme korkusu tüm benliğini baştan aşağı titretti. Sevmiyordu bu duyguyu, Çisem olmadan bir hayat düşünemiyordu. Şu saate kadar sesini duymamıştı, duyamamıştı. Ona ulaşamamak çılgına çevirmiş bir ara her şeyi iptal edip geri dönmeye karar vermişti. Çisem'in mesajı tam zamanında gelmiş az da olsa rahatlamıştı. Çisem arayana kadar da öfkeden kuduruyordu ki hâlâ öyle, ama Çisem'i üzemez, incitemezdi. O yüzden daha sakin olmaya karar

verdi ama yine de elinde olmadan biraz da olsa öfkesini yansıtmıştı.

"Ben... Benim bugün çok önemli bir sınavım vardı. Sana söylemiştim önceden ve aklımı başka konulara vermek istemedim. Kafamı karıştırmamak için de telefonu sessize aldım. Sonra senin aramalarını görünce de mesaj çektim," dedi yalan söylemenin verdiği gerginlikle.

"Peki, neden Selim'den aradığımda konuşmadın? Bir şey mi var? Söyle bana!"

"Hayır. Hayır, yok sadece evde rahat bir şekilde konuşmak istedim biliyorsun kimsenin yanında rahat edemiyorum... Özür dilerim. Seni çok mu endişelendirdim?" Çisem'in içini sıkıntı kaplamıştı yine, onu üzmek istemiyordu.

Mustafa derin bir nefes aldı. Sesini duymak iyi gelmişti ve şimdi daha rahattı. Ayrıca sınav işi de aklından çıkmıştı. Çisem söylemişti oysaki önceden. Onu daha fazla üzmemek için konuyu kapatmak istedi.

"Tamam önemli değil. Ben sadece korktum sana bir şey oldu düşüncesiyle... Neyse, sınav nasıl geçti?" diyerek normal günlük sohbetlerine dönmüşlerdi. Biraz gırgır şamata ile vedalaşıp telefonu kapatmışlardı.

Çisem telefonla konuştuğu süre boyunca çok tedirgindi ve sürekli titriyordu neyse ki umduğundan daha iyi geçmişti. Günün son saatlerinin verdiği gerginliği atmak için banyo yapmaya karar verdi ve küvetini doldurmaya başladı. Su bütün stresini yorgunluğunu alıyordu.

Sabah gözlerini yine güneş ışınlarına maruz kalarak açmıştı. Mustafa'nın uyandırmasından çok şikâyet ederdi, ama o en azından odasına karışmıyordu. *'Gelen gideni her zaman aratıyordu demek ki. Bir gelsin bir daha şikâyet etmeyeceğim,'* diye içinden kendi kendine söz verdi ve üstündeki pikeyi ayakları ile tepeleyerek attı. Günlük rutin işlerini halledip okula gitmek için üstünü giyindi ve aşağıya kahvaltıya indi. Bir gün daha Mustafa'nın *'Kahvaltı etme-*

mişsin' azarını yemek istemiyordu. Dün kahvaltı etmediğini bile biliyordu taa oralardan. *'Ne adam ama,'* diye düşündü yine, zaten iç sesi bugün hiç susmuyordu. Kendi haline güldü ve en azından bugün ballı ekmek yok diye sevindi, ama tabağına koyulan iki dilim ekmekle gözlerini devirerek kendine tonton yanaklarıyla gülümsemekte olan kadına yavaşça başını kaldırarak baktı.

"Bari sen yapma Fatma anne. Ne istiyorsunuz benim uykumdan kahvaltımdan ama ya?" diye sitemle konuştu. Gülümsemeye devam eden kadın hemen cevap verdi.

"Her konuda olmasa da birçok konuda Mustafa'ya katılıyorum benim güzel kızım... Onlar bitecek itiraz istemiyorum," dedi ve oflayarak sıkıntıyla kahvaltı etmeye başlayan kıza gülümseyerek işlerini yapmaya devam etti.

Okula geldiğinde başı önde arabadan indi ve yine başı önde yürümeye devam etti. Kimseyle konuşmak istemiyordu, hoş zaten kimseyle samimi değildi çok fazla. Neden bilmiyor ama içi sıkılıyordu, belki de yine yalnız hissettiğindendir. Artık bir şeyler yapmak istiyor ve Çağın ile her an yan yana olmak istiyordu. Ne oluyordu ona neden böyle düşünüyor ya da nasıl bu kadar kendini kaptırdı bu adama bilmiyordu. Ama öyle yoğun duygular yaşıyordu ki hep bulutların üzerindeydi. Şu an bile bunları düşünürken bütün sıkıntısı yalnızlığı gidiyordu. Sınıfa girdiğinde boş olduğunu gördü. Geri dönüp yanlış sınıfa girdim mi diye bakacakken bugün ki dersin amfide olduğu aklına geldi. Sonra arkasından kapanan kapı sesinin ardından olduğu yerde sıçradı ve kısa sürede çok özlediği çok sevdiği o sesi duydu.

"Çok dalgınsın bugün güzellik."

Çisem hemen arkasını döndü ve yüzünde kocaman bir gülümse ile hızla Çağın'a doğru yürüdü. Çağın da kapıyı kilitleyip genç kıza doğru ilerledi. Aralarında bir adım kala durdu Çisem, ama genç adam bu arayı kapatıp kollarına aldı kızı ve saçlarına gömdü yüzünü. Vanilya kokusunu derince soluyup başını kaldırdı ve dudaklarına yönelip yavaşça öpmeye başladı alt dudağını. Yine aynı ateşte

yanmaya başlamışlardı. Çisem ise karşılık olarak boynuna doladı kollarını, başka bir tepki veremiyordu adamın öpüşüne heyecandan ve ne yapacağını bilmediğinden. Çağın dudaklarını kısa bir an ayırıp kızın dudaklarının üzerinde konuştu "Karşılık ver. Hareketlerimi tekrar et," dedi soluk soluğa. Çisem titreyen bedenine inat kollarını daha sıkı sardı adamın boynuna ve dudaklarını kıpırdatıp acemice öpmeye başladı üst dudağını. Bu hareketle adam daha bir şevkle tutkuyla öpmeye başladı. Durduramıyordu kendini ve daha ileri gidip genç kızın ağzının keşfedilmemiş tek bir yerini bırakmıyor alev almış yanıyordu. Çisem'in de aynı hareketleri yapmasıyla erkeksi bir hırlamayla kızı sertçe duvara yasladı, hırsla tutkuyla öpmeye devam etti. Çisem'in anlam veremediği bir inilti döküldü dudaklarından. Genç kızın iniltisi ile durdu, durmak zorunda kaldı Çağın. Bunu bile yaptığına şaşırıyor kendine kızıyordu içten içe. Çisem'in ürkmesinden korkuyordu. Kendini geri çekip boynuna gömdü başını devam edemedi. Sıkıca sarılıp nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Sakinleşmesi lazımdı, genç kızın kokusuyla ne kadar sakinleşebilirse artık.

İkisi de derin derin soluyordu. Biri ilk defa tattığı duygulardan diğeri ise sevdiği kızı delice arzulamaktan dolayı. Çağın başını kaldırdı ve kollarıyla sıkıca sardığı kızın kapalı gözlerine, dağılmış haline ve yüzüne baktı. Bu görüntü daha bir ateşliyordu onu, masum olması daha bir çıldırtıyordu her bir zerresini. Atmalıydı bu düşünceleri aklından yoksa kendine hâkim olamayacaktı. Özlediği için kısa bir an görmeye gelmişti hemen geri gitmeliydi. Azıcık bir yakınlaşmada bile bu hale gelmesi şaşırtıyordu her seferinde kendisini. Ama her şeyi usulüne göre yapmalıydı. Çisem'in hak ettiği gibi allı duvaklı almalıydı onu kendine ve bunu bir an önce yapmalıydı.

Bir eliyle sıkıca sanki kaçacakmış gibi belini tutarken diğer eliyle saçlarını okşamaya başladı. Çisem'in kızaran yüzüyle gözlerini açıp hemen kaçırmasına tebessüm etti. Saçlarındaki elini çenesine yerleştirip kendine doğru çevirdi.

"Utanıyor musun benden meleğim? Utanma! Sen benimsin unutma bunu olur mu?" Çisem titreyen sesiyle cevap vermeye çalıştı.

"Unutmam. Hem ben utanmıyorum," diyerek gülümsedi. Çağın genç kızın ilk defa böyle şeyler yaşadığını biliyordu. Ne kadar cesaretli davranmaya çalışsa da utandığını da biliyordu. Zorlamak istemedi ve rahat olması aklını dağıtması için konuyu değiştirdi.

"Arabadan indiğinden beri peşindeyim, ama sen başını kaldırıp etrafına bakmadın bile yine. Aslında bu hoşuma gidiyor yani o güzel gözlerini sadece bana saklaman," diye dalgacı bir tavırla ama düzeltemediği o boğuk sesiyle fısıldadı.

Çisem aklını toparlayıp daha düzgün konuşmaya çalıştı. "Geleceğini bilmiyordum. Burada olduğunu bilseydim daha dikkatli olurdum. Ama iyi ki geldin. Ben seni çok özlüyorum," dedi ve başını adamın göğsüne bir kedi misali gömdü. Aslında bu kadar cesaretli değildi hiç bir zaman ama şu an duygu yoğunluğu yaşıyordu ve artık bazı şeyleri aşması gerektiğini fark ediyordu. Kendine çok şaşırıyordu ama mutluydu bu nedenle kendini engellemeyecekti. Huzuru mutluluğu aşkı bulduğu kollardan çıkmak istemiyordu hiç hep yanında yakınında olmak çok güzel hissettiriyordu. Hayatında hep sevilen bir insan olmuştu ama bu şekilde sevilmek daha bir güzel geliyordu. Sanki bütün sevgilerden üstünmüş gibi ve buna ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

"Biliyorum güzelim ben de seni çok özlüyorum. Bu sebeple daha sık gelmeye çalışacağım," dedi Çağın daha sıkı sarılıp iç çekerek. En az kendisi kadar sevdiği de dayanamıyordu. Üzülüyordu bu duruma ama şu anda verecek cevabı yoktu ve konuyu her zaman ki gibi değiştirdi.

"Dersin yok mu senin neden sınıf boş?" diyerek sınıfa göz gezdirdikten sonra kollarındaki göğsüne sinmiş kıza baktı.

"Ders bugün amfide ve ben unutmuşum," dedi bu sefer utanarak.

"Neden bu kadar dalgınsın? Bir sorun mu var?" diye sorusunu tekrarladı yeniden, ama korkuyordu gelecek cevaptan ve kötü bir şey olmasından.

"Yok, sadece sıkıldım," dedi ve başını kaldırdı.

"Neden seni üzecek bir şey mi oldu?"

"Hayır! Ama ben kendimi yalnız hissediyorum. Bir de... Hep yanında olmak istiyorum yani açıkça, saklanmadan," diye itiraf etti sonunda.

Çağın duyduklarıyla çok mutlu olmuştu. Artık planlar umurunda değildi ve an az zararla Çisem'i bu işten sıyırıp alacaktı yanına başka yolu yoktu. Onun üzülmesine ve böyle hissetmesine katlanamazdı. Artık bir hamle yapmalıydı ve bu sorunu çözmeliydi. Sevdiği yanında olmalıydı. Bir an önce halletmeliydi bu işi kendi de yapabilirdi ama Çisem daha fazla zarar görebilirdi. Acele etmesi gerekiyorsa gerekeni yapmalı ve Demiralp'e haber göndermeliydi. Her şeyi anlatıp ondan yardım almalıydı.

8. BÖLÜM

Sessizce çağlarım ben
Duymazlar sesimi, görmezler beni
Belki de görmek istemezler
Ama sen göreceksin
Aklıma mıh kalbime aşk olarak kazındığını bilecek
Yüreğimde hançer misali kalacaksın. Prenses...

Yeni bir güne gözlerini yorgunlukla açtı Çağın. Bütün gece nasıl hareket edeceğini sevdiği kadını bu işten en az hasarla nasıl çıkaracağını, bilmemesi gereken gerçekleri zamanından önce öğrenmemesi için ne yapabileceğini düşünmüş, ama bir çare bulamamıştı. Çağın için onun incinmesi demek şiddetli depremlerin ardından enkazın en derininde yer almak demekti. Bu yüzden planlı bir şekilde hareket ediyor ve güzel gözlüsü için yavaş ve dikkatli adımlarla ilerliyordu. Ama ne yaparsa yapsın her şey ortaya çıktığında canının istemese de yanacağını çok iyi biliyordu. Gözlerinden bir damla yaş süzülmesin diye kalbini kezzaplara atıp feda edebilecek derecede çok sevdiği kızı, başkalarının acımasızca üzeceğini biliyor olması yakıyordu canını. Olabildiğince uzak tutacaktı ömrünü adayacağı kadını bu kötülüklerden. Bunun sonunda kendi canını verme pahasına olsa bile meleğini koruyup kollayacak, ona zarar gelmemesi adına gerekirse dünyayı yakacaktı.

Düşüncelerine ara vererek yataktan kalktı ve uyuşuk adımlarla banyoya geçti. Aynaya baktığında karşılaştığı görüntü karşısında şaşırmamıştı. Bu kadar şeyden sonra yorgun ve bitkin görünmesi çok normaldi. Elini yüzünü yıkayıp az da olsa kendine gelmeyi ba-

şardıktan sonra banyodan çıkmış çıkar çıkmazda kendisine mutluluk bahşeden resimdeki yüze takılı kalmıştı. İpeksi saçlarında gezinen bakışları, ardından zaman kaybetmeden suretine inmiş ve o ışık saçan gözlerinde bir kere daha kaybolmuştu. Düz bir çizgi halini alan dudaklarında gezindiğin de bu kadar güzel bir gülümsemeyi başka hiç kimse de göremeyeceğinden emindi genç adam. Düşündüğü şeyle dudakları kıvrılırken ona ait olan bir resmin bile bütün sıkıntılarını alıp götürebilmesine şaşırmıştı.

Zoraki resimden bakışlarını çekerek üzerini değiştirmek için giyinme odasına girdiğinde onlarca takım elbisesine bakarak her gün yaptığı gibi tekrar homurdanmaya başlamıştı. Sürekli takım elbise giyen biri olarak artık bu durum hoşuna gitmemeye başlamış, rahat şeyler giymeyi özlediğini hissetmişti.

Merdivenlerden inerek mutfağa girdiğinde masada sadece Efe'yi görmüştü. "Günaydın. Çınar nerede?" dediğinde çoktan yerine oturmuş çayından bir yudum almıştı.

Efe bakışlarını gazeteden çekerek abisine yönelttiğinde bir süre yorgun gözlerini incelemiş ardından sorulan soruyu cevaplamıştı. "Günaydın. Ortaklık için ayarlaması gereken bir kaç dosya varmış. Birkaç madde eklemeye karar verdiğini ve sen gitmeden önce bu işi halledebileceğini söyledi."

Çağın keyiflendiğini hissederken dalga dolu tebessümünü bahşetti kardeşine. "Kesin Mustafa'yı sinir edecek maddeler ekleyecektir." Ardından aklına gelen fikirle tekrar kardeşine yöneldi bakışları. "Sen de gelmek ister misin bugünkü toplantıya?"

"Aslında iyi olur. Mustafa'yı merak etmiyor değilim ama bünyemin kaldırıp kaldıramayacağından da emin değilim." Ağzına koca peyniri attıktan sonra alayla kıvrıldı dudakları. "Sen onu bunu boş ver de abi, tedirgin ve düşünceli görünüyorsun? Neler oluyor? Bir problem mi var?" diye sordu merakla.

Çağın elindeki çatalı tabağın kenarına bıraktıktan sonra arkasına yaslanarak derin bir nefes çekti içine. "Efe her şey çok yavaş

ilerliyor ve ben artık sakin kalmakta zorlanıyorum. Bir an önce bütün her şeyi halledip Çisem ile evlenmem gerekiyor."

"Ne? Neden? Daha bir sürü şey var halletmemiz gereken. Neden bu acele? Abi bilmediğimiz bir problem mi çıktı?" diye sesi telaşlı çıkıyordu.

"Çisem... O da artık gizli saklı şeyler yapmak istemiyor ki bu en doğal hakkı. Gerçi onun evliliği düşünecek kadar ilerlediğini sanmıyorum. Biliyorsun o çok masum ve... Ve eminim ki tek amacı abisi olarak gördüğü o piç Mustafa'dan bir şeyler saklamamak. Bana söylemiyor ama ondan bir şeyler gizlediği için çok huzursuz bunu hissediyorum... Ama ben de artık sabredemiyorum Efe. Onun sürekli yanımda olmasını, sadece benim olmasını istiyorum. Ve artık bunun için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi kararlı bir sesle.

Efe anlamış bir şekilde kafasını salladıktan sonra aklındakileri söyledi. "Haklısın da işin çok zor biliyorsun değil mi? Aklında ne var peki? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İlk önce şu ortaklığı halledip içlerine girelim, ardında da... Demiralp diyorum. Sen ne diyorsun?" dediğinde Efe şaşkınlıkla baktı abisine.

Böyle bir şeyi beklemediği çok açıktı. Böyle bir şey için erken olduğunu düşünüyordu ve bunu çekinmeden dile getirdi. "Daha çok erken! Olmaz abi. Bu gerçekle çok sarsılır Çisem."

"Biliyorum, biliyorum ben de farkındayım erken olduğunun ama son çare bu gibi görünüyor. Eğer ben kendi yöntemlerimle halledersem bu sefer daha çok zarar görecek herkes. En çok da Çisem! Şimdi sen söyle hangisi daha cazip?" Koyulaşmış gözlerle baktı Efe'ye. Genç adam bu bakışlardaki öfkeyi görmüş ne demeye çalıştığını çok iyi anlamıştı. Abisinin istediğinde neler yapabileceğini ve ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu. Eğer bir şey yapmayıp sabrediyorsa bunu Çisem için yaptığını da biliyordu.

"Tamam, bildiğin gibi yap. Ama yine de uzatabildiğin kadar uzat bu Demiralp işini... Önceliğinin Çisem olduğunu asla unut-

ma! Onun zarar görmesini istemiyorum," dedi koruma içgüdüsü ile.

"Bu zaten unutabileceğim bir şey değil Efe. O zarar görmesin diye her şey."

"Bu arada ortaklıktan Çisem'in haberi var mı? Yoksa yine şoka mı uğratacaksın kızı?" Efe'nin bu sözünün ardından ikisi de gülmüş ve keyifleri az da olsa yerine gelmişti.

"Önceden biraz bahsettim bizi görünce şok olmasın diye ama..."

"... Ama seni görünce yine eli ayağına dolaşacak değil mi?" diye abisinin lafını devam ettirmişti Efe.

"Evet, ama yapacak bir şey yok."

İki adam da tebessüm ettikten sonra tekrar kahvaltılarına dönmüşler ve sessiz bir biçimde devam etmişlerdi.

***

Mustafa iki gün önce dönmüş, tüm görüşmelerini halletmiş ve işinin başına tekrar geçmişti. Döndüğü gün ilk olarak Selim'den Çisem ile ilgili rapor almış, ardından *benim* dediği kızla güzel bir sohbet etmişti. Haftasının nasıl geçtiğini sormuş ve sürekli bahanelerle yanındaki kıza sarılıp kokusunu soluyarak günlerin biriken özlemini azaltmaya çalışmıştı.

Çisem yanından ayrıldığında Mustafa da topladığı enerji ile çalışma odasına giderek yarın gerçekleşecek olan toplantı için son hazırlıkları gözden geçirmeye başlamıştı. Bu ortaklık kendisi için önemli olduğundan her hangi bir pürüz çıkmasını kesinlikle istemiyordu.

Sabaha karşı masanın başından kalktığında bütün vücudunun uyuşmuş olduğunu anlamış ve kendisine gelebilmek adına ılık ve rahatlatıcı bir banyoya ihtiyaç duymuştu. Banyosunu yapıp üzerini giyindikten sonra odasından çıkarak alt kata indi. Mutfağa girdiğin de kahvaltının hazır olduğunu görmüş ve tezgâhta arkası dönük

olan Fatma Hanım'a döndürmüştü bakışlarını. "Günaydın Fatma Hanım. Erkencisiniz bugün?"

Yaşlı kadın gür sese doğru döndüğünde bu adamı her gün görmenin gerçek anlamda bir eziyet olduğunu düşünmeden edememişti. "Günaydın Mustafa Bey... Çisem kızım bugün erkenden toplantınız olduğunu ve siz gitmeden beraber kahvaltı hazırlamayı teklif etti. Sizin içinmiş!"

Mustafa yüzünde oluşan gülümsemeyi bastırmaya çalışarak konuştu. "Kendisi nerede peki? Dur ya da ben söyleyeyim uyuyor değil mi? Uyanamadı yine?"

"Yanıldın canım kahvaltıya yardım ettim ardından hazırlanmak için odama gittim. Asıl uyanamayan sensin."

Çisem, Mutfağa girecek iken Mustafa'nın söylediklerini duymuş ve gülümseyerek ona doğru yaklaştıktan sonra parmak uçlarında yükselip tek yanağına öpücük kondurmuştu. Mustafa ise duyduğu melodimsi sesle neşelenirken, içinin huzur bulduğunun farkındaydı. Çisem'in kendisi için kahvaltı hazırlaması ve onu yanağından öpmesi yine umut ışığı serpmişti yüreğine. Bu masumca hareketleri yanlış yorumlaması ilerde kendi canının da genç kızın canının da çok yanmasına sebep olacaktı.

Gözleri genç kızı bulduğunda önce baştan aşağı süzdü karşısında ki güzelliği. Dizlerine kadar gelen, kol kısımları tülle kaplı, mavi, sade ama bir o kadar da şık bir elbise giymişti. Saçlarını yine açık bırakmış, taktığı beyaz incilerle bezeli taç ile de güzelliğine güzellik katmıştı. '*Yine... Yine başımı döndürüyor güzelliğin,*' diye geçirdi içinden. Bu güzelliği kimseyle paylaşmak istemiyor, sadece kendisi görsün, bu gözlerde sadece kendisi yok olsun ve bu kız bir tek kendisine gülümsesin istiyordu. Aslında genç kızın Çağın denen adamla karşılaşmasını istemiyordu. Ama aradan zaman geçtiği için ve takipte de bir şey çıkmadığı için çok da sorun etmedi. Bu hastalıklı düşüncelerden arınması gerektiğini farkına vararak hafif bir silkelenmeyle kendisine geldi ve genç kızın yüzüne çevirdi bakışlarını. "Bakıyorum da bu sabah yine formundasın ve her sabah

olduğu gibi bu sabah da çok güzelsin." Ardından sırıtarak devam etti cümlesine. "Bu kahvaltıyı ve erken kalkmanı neye borçluyum?"

İkisi de yerlerine geçtiklerinde Fatma Hanım çaylarını dolduruyor, Çisem de nasıl olsa kurtuluşu olmadığını bildiğinden ekmek dilimlerini kendisi hazırlıyordu. "Bugün imza atılacak ve ben de geleceğim. Hem erken kalkayım hazırlanayım hem de sana sürpriz yaparak kahvaltı hazırlayayım dedim. Malum bu sıralar çok yoruluyorsun... Mutlu olmadın mı yoksa?"

Dudaklarını büzüştürerek adama baktığında aslında bunun numaradan olduğunun ikisi de farkındaydı. Mustafa her sabah olduğu gibi Çisem'in ekmek dilimini kendisi hazırlamak istediğinden dolayı genç kızın elindeki dilimi alarak reçeli kendisi sürmeye başladı. "Çok beğendim sürprizini prenses. Teşekkür ederim."

Mustafa bugün genç kızın farklı davrandığının farkındaydı. Her zaman şirkete geliyor ve katılması gereken toplantılara katılıyordu zaten. Ama hiç birinde bu kadar istekli görmemişti onu. Neden böyle olduğunu çözemese de üzerinde durmamış ve bu mutluluğun tadını çıkarmaya devam etmişti.

***

Çınar yorgun gözlerini dosyadan çektiğinde kahvesinden bir yudum daha alarak rahatlamaya çalıştı. Sabahtan beri toplantı için çalışıyor ve bir aksilik çıkmaması için elinden geldiğince dikkatli davranıyordu. Anlaşmaya eklediği maddeleri bir kere daha gözden geçirdiğin de gerçekten iyi bir iş çıkardığının farkına varmıştı. Bu maddeler Mustafa'yı fazlasıyla zora sokacak olsa da bu gizli maddelerin üzerini örtecek olan cazip maddeler sayesinde karşılarındaki adam bunu anlamadan anlaşmayı imzalayacak ve bu iş pürüzsüzce halledilecekti. Hazırladığı dosyayı Aloğlu Holding'e mailler yolladıktan sonra asistanı Derya ile birlikte çalışmaya kaldığı yerden devam etti.

İşe kendini kaptırdığından vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Ara verdiğinde kahvesinin bittiğini görmüş aynı şekilde Derya'nın önündeki fincanı da yarım görünce telefonu eline alarak iki kahve daha istemişti. İşlerine devam ederken kahveler gelmiş ve bir süre sonra neredeyse bütün işlerini halletmişlerdi.

"Zor oldu ama neredeyse bitirdik hı Derya?"

"Evet, Çınar Bey güzel bir iş çıkardığımızı düşünüyorum." Kahvesinden bir yudum daha alırken gerçekten zor bir iş olduğunu düşünüyordu genç kız. İşi tam anlamıyla bitirdiklerinde artık ciddi ifadeleri silinmiş ve her zamanki gibi aralarında güzel bir sohbete başlamışlardı. Bu durum bu güne dek hiç değişmezdi. Çalışanları ile gerektiğinde saygıyı aşmazlar ama gerektiğinde aile gibi olurlardı.

Kapı açılıp Çağın ve Efe içeri girdiğinde Derya da izin isteyerek odadan çıkmıştı. İki adam koltuklara kurulurken Çağın Çınar'a dönerek, "Ne yaptın? Bitti mi işlerin?" diye sordu.

"Evet, sonunda bitirebildim."

"Ne gibi değişiklikler yaptın peki?"

"Çisem normalde sadece imza için toplantılara katılıyor, onun haricindeki diğer şeylerle Mustafa ilgileniyormuş."

"Evet, bunu Çisem önceden söylemişti zaten."

Çınar öne doğru eğilerek hafif bir sırıtışla devam etti cümlesine. "İşte bu sebeple her fırsatta bir arada olabilmemiz için ortağı olduğumuz kişiyi yani bu Çisem oluyor, muhatap almak istediğimizi söyleyerek her toplantıda, her iş yemeğinde ve her seyahatte bulunmasını isteyeceğiz. Yani her şekilde Çisem yanımızda olacak."

"İyi düşünmüşsün de bu Mustafa piçini şüphelendirir. Diyelim oldu da şüphelenmedi yine de zorluk çıkartır ve ortaklığı kendi üzerine almak ister. Çisem'in ortada dolaşmaması için her yolu dener biliyorsun değil mi?" Bu sefer daha bir kıvrıldı Çınar'ın dudakları.

"İşte bu akıllı kardeşin bunu da düşündü. Bu şartın yanında çok masum görünüp normal bir şeymiş gibi diğer maddeyi öne sürece-

ğız. *'Tabi Çisem Hanım işi bilmediği için siz yanında refakat edersiniz, çünkü bu bizim prensibimizdir. Anlaşma yaptığımız kişiyle görüşmek isteriz, işi bilmese de ortamda olması içimizi rahatlatır'* diyeceğiz. Tabi Mustafa her zaman müsait olamayacağı için bazı yemeklere katılamayacak bile," diyerek arkasına yaslanarak abisi ve Efe'ye bilmiş bakışlarını yolladı. Çağın ve Efe ise kardeşlerinin söyledikleri şeylerle mutlu olmuşlardı olmasına da Çınar'a ne olduğunu ikisi de çözememişti.

Çağın, Efe'ye dönerek, "Sen ateşine bak. Ben doktor çağırayım," derken yüzüne sahte bir endişe hâkim olmuştu.

Efe tam yerinden kalkıp Çınar'ın yanına gidecekken Çınar kükredi. "Otur lan yerine bende kabahat sabah sabah uykumu sikip buraya gelmiş ne düşünüyorum," dedi ve sinirle abisine bakarak devam etti. "Ne bok yiyorsan ye lan. Bana ne senin aşk hayatından. Ben zaten Çisem için uğraşıyordum," diye sinirle bakışlarını başka yöne çekmişti.

"Şaka yapıyoruz oğlum. Ne bu şiddet bu celal? Sen kardeşlerin canısın canı! Koçum benim be abisi için o değerli uykusunu da feda edermiş," diyerek bakışları Çınar'ı terk edip Efe'yi bulduğunda göz kırpmış genç adam da kahkahalara boğulmuştu. Çınar ise homurdanarak baktı ikiliye.

"Maskaranız oldum resmen. Bak hala dalga geçiyorsunuz."

"Lan sen de karılar gibi alınganlık yapma. Şaka yapıyoruz herhalde," dedi Çağın hâlâ gülerek.

"Abi buna erken kalkmak yaramıyor bilmiyor musun? Huyu değişiyor, hemen başka bir kimliğe bürünüyor."

Çınar bu sefer sinirli bakışlarını Efe'ye döndürdü. "Kıskanıyorsun oğlum sen beni. Ondan bu sikik sözlerin." Her biri kahkaha atarken Çağın toparlanarak kardeşlerini susturdu.

"Neyse Beyler şaka bir yana, Çınar harika olmuş bu. Sağol aslanım."

Çınar gözlerini devirip omuz silkerek yerinden kalktığında ardından diğerleri de ayaklanmış ve odadan çıkmışlardı. Toplantı saati yaklaşıyordu...

Mustafa ve Çisem şirketten içeri girer girmez tüm gözler üzerlerine dikilmişti. Uzaktan bakan herkes bu iki kuzenin birbirlerine ne kadar bağlı olduğunu düşünüyordu. Mustafa'nın genç kızın üzerine ne kadar düştüğünü bilmeyen biri bile genç adamın hareketlerinden sonra hemen anlayabilirdi. Çalışanlar Mustafa'nın aksine Çisem'i çok severler ve ona her daim saygı duyarlardı. Çisem'in güler yüzü, çalışanlarla muhabbeti ve herkesle özel olarak ilgilenmesi takdire şayandı. Bu davranışları onu çalışanların gözünde yüceltmiş ve eşsiz kılınmasına yol açmıştı.

Asansörden inip odaya yöneldiklerinde ikiliyi gören sekreter hemen masadaki dosyayı almış ve odaya giren patronun arkasından çok vakit kaybetmeden kendisi de odaya giriş yapmıştı.

"Günaydın efendim," dedi ve Mustafa'nın önüne elindeki dosyayı bıraktıktan sonra bakışlarını Çisem'e çevirerek, "Siz de hoş geldiniz Çisem Hanım."

Mustafa sadece soğuk bir "Günaydın," derken, Çisem "Hoş buldum. Nasılsın Ayla abla?" diye samimi bir gülümsemeyle cevap verdi.

Otuzlarının ortasında olan kadın karşısında duran bu içten ve güzel kıza tam cevap vereceği sırada Mustafa bu gereksiz muhabbetten sıkılıp araya girmişti. Çisem'in kimseyle samimi olmasını istemiyordu. Ya da o güzel gülümsemesini birine bahşetmesini.

"Ayla hanım! İşimize bakalım. Bugünkü toplantı için her şey hazır mı? Atalı Holding'den gelen maili size gönderdim incelettirdiniz mi sözleşmeyi?" Bu davranışa kadın ne kadar bozulsa da belli etmemeye çalışarak profesyonelce cevap verdi adama.

"Evet, Mustafa Bey."

"Güzel. Benim getirdiğim dosyaları al Selim'den. Onları da incele ve hazırla hemen," dedi her zamanki katı sesiyle.

"Hemen efendim. Başka bir isteğiniz var mı?" dedi Ayla Hanım tebessümünü eksik etmeden.

"Hayır. Kimse rahatsız etmesin bizi toplantı saatine kadar. Birde portakal suyu gönderin Çisem Hanım'a. "Ayla hanım talimatları yerine getirmek için odadan çıkmadan önce masanın yanındaki rahat koltuklarda oturan genç kıza selam verdi ve ardından kapıyı kapattı.

Çisem ise önünde konuşan ikiliyi şaşkın gözlerle seyrediyordu. Çünkü Mustafa'nın yok yere bu tatlı kadına neden bu kadar sert davrandığını anlamıyordu. Çalışanlarıyla aralarında mesafe olduğunu bilse de bu fazla kaba gelmişti. Onun bu hallerini ilk defa görüyor ve şaşırıyordu. Ayla Hanım odadan çıkar çıkmaz Mustafa'ya döndürdü bakışlarını.

"Neden sinirlisin bu kadar?"

"O da nereden çıktı? Sinirli falan değilim," dedi ama Mustafa anlamıştı sorunun kaynağını.

"Az önce neden o kadar sert davrandın Ayla ablaya? Ne yaptı kadın sana?" diye hala şaşkın ve üzgün bir yüz ifadesi içinde sordu. Mustafa Çisem'in yüz ifadesini görünce yine onun önünde fazla fevri davrandığını fark edip hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Oturduğu koltuktan ellerini masaya koyarak kendini geri iteledi ve yerinden kalktı. Genç kızın üzgün bakışları altında yürüyüp yanına oturdu ve ellerini tutarak konuşmaya başladı.

"Prenses burası bir iş yeri herkes haddini ve yerini bilmeli. Bıraksam seninle uzunca bir muhabbete girecek. Aradaki mesafeyi koru lütfen, sen bu şirketin patronusun," diyerek gülümsedi. Ama genç kız bu fikre katılmadı. Elini adamın ellerinden çekerek ayağı kalktı ellerini göğsünde bağladı ve yüzü asık bir şekilde cevap verdi.

"Hayır! Ben kimseye *'çalışan da olsa'* mesafe koyamam. Bilmiyormuş gibi konuşma ayrıca onları seviyorum ben," diye kelimelerini üstüne bastırarak söylemişti genç kız.

"Tamam, prenses tamam bildiğin gibi yap yeter ki şimdi o güzel yüzünü asma ve biraz gül bakalım," diyerek, ayağa kalkmış genç kıza iyice yaklaşıp elini yüzüne getirip dudaklarını iki yana çekmişti gülümsemesi için.

Çisem bu hareketle gülümserken kapı bir kere tıklatılarak açılmış ve sekreter Mustafa'ya bakarak beklenen misafirlerin geldiğini söylemişti. Çisem'in içi sevinçle kıpır kıpır olurken kapıya doğru baktığında bir çift sinirli gözle karşılaşmış ve içindeki sevincin yerini hüzün almıştı.

Mustafa bu anın bölünmesinden ne kadar huzursuz olsa da her şeyden habersiz sekreterine döndü ve "Tamam toplantı salonuna al geliyoruz hemen," diyerek Çisem'i orada bırakıp masasına yöneldi. Ayla Hanım zaten onları toplantı salonuna almak için başka bir arkadaşını görevlendirmişti.

Çisem ise olduğu yerde kala kalmıştı. Kapanan kapı ardındaki sevdiğinin, gözlerinde boğulduğu adamın neden bu kadar öfkeyle baktığını çözmeye çalışıyordu. '*Aslında bana değil de Mustafa'ya bakıyordu sanki,*' diye düşündü içinden. Ama canı sıkılmıştı bir kere. Mustafa'nın elini beline koyması ve "Hadi bakalım prensesim iş zamanı," demesi ile birlikte kendine geldi ve toplantı salonuna gitmek için odadan birlikte çıktılar.

***

Çağın ve kardeşleri Aloğlu holdingine geldiklerinde, kendilerine eşlik etmek üzere bir çalışanla karşılamışlar ve asansöre doğru ilerlemişlerdi. Asansörden indiklerinde kendilerini orta yaşlarda bir kadın karşılamıştı. Kardeşleri ile birlikte büyük salona yönlendiren genç kızı takip ettiler ve odaya gidecekleri sırada gözleri orta yaşlı kadının açtığı kapı da takılı kalmıştı. Mustafa ve Çisem'i yan yana görmüş üstelik o piçin ellerinin sevdiği kızın yüzünde görmesiyle içinde fırtınalar kopuvermişti. Çisem'in gülen yüzüne baktığında kıskançlığı hat safhaya ulaşmış istemese de bakışlarından öfke

saçmaya başlamıştı. O çok sevdiği gülen gözleri görmemişti bile. *"Piç kurusu,"* diye tısladığında içinde oluşan volkanı etrafına saçabilir, herkesi yerle bir edebilirdi. O anda Mustafa'ya yapmak istedikleri, düşünceler aklında uçuşunca kendisi bile korkmuştu düşüncelerinden.

Kapanan kapıyı kardeşinin seslenişiyle fark etmiş ve toplantı salonuna ilerlemeye başlamıştı. Aklında az önce gördüğü görüntü yer alırken artık her şeyi hızlandırması gerektiğini daha iyi fark ediyordu...

9. BÖLÜM

Döndürme yüzünü kurban olayım
Sen ol bu dünyada güneşim ayım
Yalnız ben seveyim, ben okşayayım
Gezmesin bir başka el saçlarında
Kalbimin içidir en güzel yerin
Tutmasın bir başka eli ellerin
Gözlerin gözümde bak derin derin
Kaybolup gideyim bakışlarında...

Toplantı salonunda herkes toplanmış iş konuşulmaya başlanmıştı. Ama Çisem içindeki burukluk ile arada bakışlarını Çağın'a yöneltiyordu. Tabi Mustafa anlamasın diye hemen kaçırıyordu gözlerini. Çağın'ı kendisine bakarken hiç görmemişti ve bu canını daha çok sıkıyordu. Sürekli ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Çınar ile Efe de zaten ilgilenmiyordu onunla. Kendisine olan bakışlarında gözleri gülüyor imalı bakıyorlar gibi geliyordu, ama yüzleri hep donuktu. '*Belki de ben öyle görmek istiyorum diye öyledir,* ' diye geçirdi içinden. En azından Mustafa bakmıyorken bakıp iki yabancı gibi davranmasınlar istiyordu.

Çok fazla sıkılmıştı. Böyle toplantıları sevmiyordu zaten hep daralıyordu içi ama Çağın'ı göreceği için mutlu olmuştu sabah, şimdiki duruma bakılırsa işler istediği gibi gitmiyordu. Ne olmuş olabilir diye aklında dönüp duruyordu sorular ve ortada dönen konuşmayla ilgilenemiyordu bile kafasında ki karışıklıktan. Dirseğini masaya koyup başını da eline yerleştirdi. Diğer eli ile de masada

önünde duran kâğıtlar ile oynamaya başladı ve istemeden dudaklarından bir *"Offf"* nidası çıktı farkında bile olmadan. Ama masadaki konuşma durmuş herkesin bakışları ona dönmüştü. Mustafa hemen ilgilenip, "Ne oldu canım? Sıkıldın mı? Neyin var?" diyerek elini Çisem'in elinin üstüne koydu etrafındaki kimseyi umursamadan.

Çisem ise sesleri duymuyordu. Mustafa'nın dokunuşunu fark edince irkilip başını yasladığı elinden kaldırdı. Masadaki insanlar da gözlerini gezdirdi ilk önce ve sonra Mustafa da durdu. İçinden söylediğini zannettiği '*offf*' kelimesini sesli söylediğini ortamdaki bakışlardan fark ederek utanç içinde başını öne eğdi. "Hayır, bir şeyim yok," diyerek geçiştirdi. Ama Mustafa'nın içi rahat etmedi başından beri getirmek istemiyordu onu bu toplantıya zaten "Sen odama geç ben geliyorum birazdan," diyerek ayağa kalktı ve masadakilere de "Müsaadenizle," dedikten sonra elini Çisem'e uzattı.

Çisem hiç itiraz edecek halde değildi zaten, Çağın onunla ilgilenmiyordu ve bu kaçış işine geliyordu. Herkesten *özür dileyerek* ayağa kalktı ve Mustafa'nın elini tutup kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi. "Koltukta uzan biraz gelirim ben hemen. Ayla Hanım'a da söyle içeri kimse girmesin!" dedi ve kapıyı kapattı.

Çisem sıkıntı içerisinde odaya yürürken Ayla Hanım'ı yerinde göremedi ve bunu önemsemeden Mustafa'nın odasına geçti. Elbisesinin eteğini düzelterek koltuğa uzandı ve gözlerini huzursuz bir şekilde dinlenmek için kapattı.

***

Çağın odaya kardeşlerinin yanına girip masaya oturduğunda sakinleşemiyordu. Hâlâ gözünün önüne durmadan Mustafa'nın Çisem'e dokunduğu anlar geliyordu ve kendine engel olamıyordu. Kapının açılmasıyla kafasını kaldırdı ve gördüğü güzellikle sıkıntısı uçup gitmek üzere iken Mustafa'nın elinin nerede olduğunu görünce gitmek üzere olan öfkesi daha da şiddetli bir şekilde geri döndü. Anlaşılan bu gün istediği gibi geçmeyecekti. Öfke sanki

bedenini prangalar altına almış bir türlü serbest bırakmıyordu. Sevdiğinin dokunmaya kıyamadığı bedeninde Mustafa'nın elleri geziniyordu. O gereksiz elini genç kızın belinden alıp kırmak istedi. Önüne uzatılan o elle kendine gelip ayağa kalktı ve selamlaştıktan sonra gözleri Çisem' in gözlerinde takılı kaldı. Ama orada anlamadığı bir kırgınlık görüyordu sanki. Kimsenin fark etmemesi için genç kızla da selamlaştıktan sonra hemen çekti gözlerini ve masaya kalktığı yere geri oturdu sıkıntıyla.

Dakikalar sonra Çisem'e her baktığında genç kızın gözlerinin masada olan ellerinde olduğunu görüyordu. Bir türlü göz göze gelememişti bu sebeple. Neden bu kadar durgun ve üzgün olduğunu soramasa da gözlerine bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, ama başını kaldırmıyordu genç kız. Bu sıkıcı ortama katlanmasının ve Mustafa'yı hemen şurada öldürmemesinin tek sebebi Çisem'in varlığıydı. Ama bugün ona uzaktı ruhu, bakışları, kalbi içinden '*Neden? Neden*?' diye sorarak kendini yedi bitirdi toplantı boyunca.

Toplantı salonunda oturan klasik iş kadınlarının aksine ve bu sıkıcı iş dünyasında emsali bulunmayan bir çiçek gibi açmıştı bugün genç kız. '*Her zaman ki gibi*' diye geçirdi içinden. Gözlerini ondan hiç ayırmak istemiyordu adam. Elbisesinin içinde masum küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu. Bu düşüncelerinden Çisem'in bir *'offf'* çekmesiyle ayrılmıştı. Ne olduğunu merak ederek gözlerini hemen çevirdi genç kıza, ama yine ona bakmıyordu. Sonra bakışları ışık hızıyla Çisem'in eline ve elinin üstünde duran Mustafa'nın eline döndü. İçindeki öfke bu sefer durdurulamaz bir hal almaya başladı. Hareketlenmeye başladığı sırada hemen yanında oturan Efe bu durumu daha önceden fark edip elini Çağın'ın bacağına koyup sıkarak onu uyardı. Genç adam başını anında yan tarafına çevirince Efe'nin uyarı dolu bakışlarıyla karşılaştı '*Yapma! Yeri değil,*' der gibiydi bakışları. Çağın tekrar masaya döndüğünde Çisem'in kendisine bakmadan özür dilediğini ve Mustafa ile beraber kapıya yöneldiğini gördü. Anında aklına gelen fikirle Mustafa'nın masaya dönmesini bekledi. Cebinden telefonunu çıkardı ve

kimse görmeden gizlice bir ayarlama yaptı ve Mustafa koltuğuna oturduğunda telefonunu anında çaldırmaya başladı. Telefon çalınca Mustafa'nınki hariç bütün başlar Çağın'a döndü.

"Kusura bakmayın, ama buna bakmam gerekiyor önemli," diyerek ayaklandı. Mustafa ise aklı Çisem de olduğu için dalgın bir şekilde cevap verdi.

"Tabi sorun değil," diyerek masadakilere dönmüştü. Çağın odadan çıkmadan önce kardeşine baktı ve abisiyle göz göze gelen Çınar onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Mustafa'yı oyalayacaktı. Ama Mustafa'nın aklı zaten Çisem ile bulanıktı ve oyalanmaya ihtiyacı yoktu.

Çağın odadan çıkar çıkmaz etrafına bakıp Mustafa'nın az önce gördüğü odasına yöneldi. Etrafta kimsenin olmaması işine geldi. Usulca odaya süzüldü ve kapıyı yavaşça kapatıp kilitledikten sonra arkasına döndü hemen. Koltukta iki büklüm uzanmış meleğine baktı. Fazla vakti yoktu hemen yanına gidip yere koltuğun önüne çöktü ve eli saçlarına gitti genç kızın. Yavaşça okşarken gözlerini araladı Çisem, gördüğü yüze inanamadı ilk önce. Çağın'ın kendisine gülümseyip yanağından öpmesi ve "Merhaba meleğim," diye fısıldamasıyla kendine geldi. Yüzünde güller açarak gülümseyip hızlı bir şekilde oturma pozisyonu aldı. Genç kız doğrulurken elbisenin eteği açıldı ve bacakları ortaya çıktı. Çisem fark etmedi bile heyecandan, Çağın hemen düzelterek eteği aşağıya çekti ve ayaklarının yanında dizlerinin üstünde çömelmeye devam etti.

Ellerini eline alıp, "Neden üzgünsün? Ne oldu?" diye sordu genç adam.

Duyduğu soruyla aklına gelen öfkeli yüz birden gözlerinin önünde belirdi genç kızın ve suratını asarak başını önüne doğru eğdi. Çağın bu değişimi hemen fark etti ve elini kızın çenesine yerleştirip yavaşça başını kaldırdı. Göz göze gelmesini sağladı ve konuşmaya devam etti. "Söyle bana güzelim çekinme." Çisem hissettiği şefkatle ve duyduğu yumuşacık sesle konuşmaya başladı.

"Sen az önce kapıdan bana çok öfkeli baktın. Sanki beni... beni öldürecek gibi... Bir de toplantıda bana hiç bakmadın yokmuşum gibi davrandın. Ben... yani... yanlış bir şey mi yaptım?" diye ürkek bir şekilde sordu. Bütün bunları söylerken öyle üzgün öyle masumdu ki Çağın o anda ne yapacağını bilemedi. Her hareketini görmüş ve yanlış anlamıştı. Kendine içinden okkalı bir küfür etti. Daha dikkat etmesi gerekli ve öfkesine hâkim olmalıydı. Sonra Çisem'e tekrar dönerek,

"Meleğim yok öyle bir şey. Ben sana nasıl kızarım öfkelenirim. Yani..." dedi ve durup derin bir nefes alıp verdi. "Sana öfkeli değildim. Olamam da zaten sen benim kıyamadığımsın. Seni nasıl incitirim? Şu an üzgün olmana bile dayanamıyorum. Gülen yüzünü göremediğim için bile perişan oldum saatler içinde."

"Yani sen bana kızgın değil misin?" diye istemsizce kaşlarını kaldırarak sordu Çisem.

"Hayır meleğim. Ben sana neden kızayım ki?"

"Ben sana hep baktım, ama sen bana bakmıyordun ben sandım ki..." çok üzgündü Çisem ve bu sesine yansıyordu. Çağın bu duruma daha fazla dayanamadı ve sözünü kesti.

"Hayır meleğim. Yanlış anlamışsın," diyerek Çisem'e yaklaştı. Ellerini kaldırıp kızın ensesinden tuttu ve kendine çekip dudaklarına kapattı dudaklarını. Usulca yavaş ve telaşsız öptü genç kızı. Sanki yan odada Mustafa yokmuş ve hiç bir sorun kalmamış gibi, sadece dünya onlardan ibaret gibi kayboldu taptığı dudaklarda. Yudum yudum içti Çisem'in baldudaklarından ona akan sevgisini. Genç kızın dudaklarından dökülen sessiz inleme ile Çağın nerede olduğunun farkına varıp kendini zorlukla geri çekti. Çisem'in ensesindeki ellerini pembeleşmiş minik yüzüne getirip avuçlarının arasına aldı. Elleri yanağındayken başparmağıyla dudaklarını okşadı.

"Hadi gülümse benim için... Üzgün olmak o güzel yüzüne yakışmıyor," dedi.

Çisem anın büyüsüyle ve duyduklarıyla gülümsedi hemen. Zaten sevdiği adamı gördüğü an dudakları kendinden habersiz

iki yana açılıyordu. Ayrıca yanlış anlamıştı sevdiği adamı, ona kızgın ya da kırgın değildi ve onu seviyordu. Kıyamadığımsın diyordu ya, karnında uçuşan kelebekler bir türlü yere konmak bilmiyorlardı. Havalandıkça havalanıyor daha yükseklere çıkıyorlardı. Kanatlarını durmadan çırpıyorlardı ve yine cenneti anımsatıyorlardı Çisem'e. Bir kere daha *'Aşık olmak çok güzel,'* dedi içinden. Saatler önce sevdiğinin bir bakışıyla cehennemi yaşarken şimdi yeniden cenneti bahşetmişti karşısındaki her şeyi canından öte adam. Çok mutluydu.

Çisem'in gülümsemesiyle keyfi yerine gelen Çağın kızın ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. "Ne olursa olsun o güzel yüzünü asma ne olur. Senin gülmene ihtiyacım var," diyerek yeniden dudaklarına yöneldi ve çok hafif bir öpücük bıraktı üzerine. "Artık çıkmam gerek sen dinlen burada akşam ararım seni," diyerek arkasını dönüp kapıya ilerledi, ama bir iki adım atmıştı ki dayanamayıp hızla yönünü genç kıza çevirdi yeniden ve ellerinin arasına yüzünü alarak bu sefer çok tutkulu bir şekilde öptü. Ağzında kaybetti kızın narin dudaklarını. Vakumlayarak içine çekti baldan tatlı o dudakları, sömürerek öptü emdi. Bedenini saran ateş ile hemen geri çekildi ve aynı hızla arkasına bakmadan çıktı odadan. Kalsaydı dayanamazdı çünkü. Kalsaydı gördüğü görüntüyle duramazdı, durduramazdı kendini. Yüzünde mutlu bir ifade ile toplantı salonuna girdiğinde iki saattir süren toplantının bitmek üzere olduğunu anladı. Mustafa'nın son olarak *basın duymasın bu ortaklığı* demesiyle ve Mustafa şüphelenmesin diye konuşmayı bir on beş dakika daha uzatıp bu konu üzerinde konuştular. Daha sonra anlaşmalar imzalandı ve eller sıkıldı. Böylelikle fazla sancılı geçecek bir sürecin başlangıcını yapmış oldular...

***

Çağın ve kardeşleri bir kutlama yemeği ve bu ortaklığı duyurmak için Mustafa ile anlaştıktan sonra şirkete geçmeden eve mutlu

bir şekilde dönmüşlerdi. Ama beklemedikleri bir sürpriz ile karşılaşmışlardı.

"Anne!... Enişte!" diye ikilinin arasında dönen şaşkın bakışlarıyla konuştu Efe.

Berrin Hanım gencecik bir evladını toprağa verdikten sonra daha bir düşkün olmuştu oğluna, bu sebeple her gün arıyor ve yanına gelmesi için baskıda bulunuyordu. Kendisi İstanbul'da duramıyordu, aynı eniştesi Doğan Bey gibi. İstanbul ona acı veriyordu. Her bir taşı, kızını, kocasını hatırlatıyor, eskisi gibi sevemiyor, yaşayamıyordu bu şehirde. Eniştesi Doğan Bey ve kocasının birlikte kurdukları şirketteki yetkilerini oğluna bırakıp o da eniştesinin peşinden gitti yerleşti sessiz sakin kasabaya. Birbirlerinin yarasına merhem oldular. İki yakın dost iki kardeş iki yoldaş oldular birbirlerine. Ama huysuz iki yoldaş. Her an birbirleriyle didişen huysuz iki kardeşti onlar.

"Niye bu kadar şaşırdınız haytalar. Yoksa bizi istemiyor musunuz? Hem Çağın nerede?" diye konuşan Doğan Bey'di. Çünkü Berrin Hanım ağlayarak Efe'ye sarılmakla meşguldü o sırada.

"Yok babam, biz beklemiyorduk sadece... Yani şaşırdık tabi haber de vermediniz," dedi Çınar hâlâ şaşkın olduğu yerde duruyordu.

"Niye haber veriyormuşum evime gelirken eşek sıpası... Hem bir soru sordum ben sana geçiştirme beni nerede abin? dedim."

"Neden geçiştireyim baba ya bahçede telefonla konuşuyor gelir şimdi."

"Zaten bu aralar elinden düşmüyor telefon bey efendinin. Ne zaman arasam meşgul. Sen daha ne kadar bekleyeceksin orada kazık gibi. Elimi öpmek için toplanmayı mı bekliyorsunuz yoksa? Onu da mı tek yapamıyorsunuz artık? " diye suratı ciddi ama gülen gözlerle konuştu Doğan Bey. Oğullarını iyi tanırdı, şu anda sevindiklerini biliyordu, ama kendilerini kısa bir zamanda da olsa yönetecek birilerinin olacağını düşündükçe sıkıntıya düştüklerini de biliyordu.

"Yok baba olur mu öyle şey," diyerek yerinden kıpırdamayı akıl etti sonunda Çınar ve babasının oturduğu koltuğa doğru yürüdü. Eğilip elini öptükten sona Doğan Bey de yerinden kalkarak sarıldı deli fişek oğluna. Diğer tarafta Berrin Hanım ise çoktan eziyetine yani bitmek bilmeyen sorgusuna başlamış Efe'yi sınırları içerisine almıştı.

"Ne kadar zayıflamışsın sen böyle. Bir şey yemiyor musunuz siz? Kim yapıyor yemeklerinizi? Ayarladığım kadını kaçırttınız değil mi? Ayy yoksa dışarıdan mı yiyorsunuz?" diyerek Efe'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan sorularını arka arkaya dizmeye devam ediyordu. Efe hâlâ şaşkın bir şekilde annesinin yanında oturmuş, ama kıskacından kurtulmak için hamle yapamamıştı. Her zaman olduğu gibi yine imdadına çok sevdiği eniştesi yetişmişti.

"Baldız başladın yine muhtarlığa. İşte bu yüzden gelmiyor çocuk yanına. Bırak yahu aç kalmazlar koca eşek oldular artık," diyerek gülümsedi ve Efe'ye göz kırptı.

Efe de bu hareketle kendine gelerek ayağa kalktı ve eniştesinin yanına giderek, "Hoşgeldin eniştem benim. Vallaha doğru dedin sen de olmasan," diyerek başını iki yana sallayarak eğilip elinden öptü. Bu arada annesi bu konuşmaları umursamayarak bu sefer Çınar'ı kıskacı altına alıp ona yöneltmişti sorularını.

Çağın arabadan indiği sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan kişiyi hemen hissetmişti, ama yine de o olduğunu görünce şaşırmıştı. Çünkü Mustafa'nın yanındaydı ve arayabileceğini düşünmemişti. Ama sorgulamayı bırakıp kardeşlerine dönerek, "Siz geçin yemekleri söyleyin ben de geliyorum birazdan," dedi ve telefonu açtı gülümseyerek.

Çınar eve doğru ilerlerken bağırıyordu hala. "Promosyon gelen her pizza benimdir ona göre," diye.

Efe'nin, "Gözün doysun," diyerek kolundan tutup sürüklemesi ile eve geçmişlerdi. Çağın'ın ise bu olanları duymuyordu kulakları ve telefona odaklanmıştı.

"Güzelim nasıl aradın? Neredesin?"

"Şirketteyim hâlâ Mustafa abimin odasında bekliyorum. Bir kaç işi çıktı onu hallediyor." Mustafa'nın isminin geçmesiyle yine gerilmişti genç adam.

"Anladım canım. Eve ne zaman geçeceksiniz?"

"Eve geçmeyeceğiz yemeğe çıkacakmışız yer ayırtmış Mustafa abim. O yüzden aradım seni ararsan açamayabilirim diye," dediğinde Çisem, sıkıntıyla iç geçirdi genç adam, baş başa kalmalarını istemiyordu. Her ne kadar aynı evde yaşasalar da dışarıda en azından vakit geçirmeseler diye düşünüyordu ve kıskançlık damarlarında dolanıyordu yine. Ellerini saçlarından geçirdi, kaçmıştı yine tüm neşesi.

"Tamam, sen eve geçince haber ver bana. Saat kaç olursa olsun!" Çisem genç adamın neden birden canının sıkıldığını düşündü, ama anlamadığı ve vakti kısıtlı olduğu için üstünde fazla durmayarak cevap verdi.

"Tamam, o zaman sonra görüşürüz."

"Görüşürüz canım dikkat et kendine!" diyerek telefonu kapattı ve içeriye yöneldi. Bütün keyfi kaçmıştı ve suratı asık bir şekilde içeri girdiğinde gördükleriyle o da ayrı bir şok yaşadı. Ama hemen toparlandı ve konuşmaya başladı.

"Baba, teyze siz ne zaman geldiniz? Niye haber vermediniz?" diye hemen teyzesine yöneldi sıkıca sarıldı güler yüzlü pamuk gibi kadına, ardından babasına ilerleyip elini öptü.

"Görüyor musun baldız, kurt kocayınca çakallara maskara olurmuş. Sanki bizim ayağımız yok kendimiz gelemiyormuşuz gibi davranıyorlar," dedi ve sonra oğluna dönerek devam etti. "İzin mi almamız gerekiyordu büyük sıpa. Yaşlandık diye mi bu tavrınız?"

"Aaa enişte kendi adına konuş ben hâlâ gencim ve taş gibi hatunum," diye burnunu dikerek ayağa kalktı ve devam etti sözlerine Berrin Hanım. "Ben yemek yapayım Allah bilir siz yine pizza yiyeceksinizdir şimdi," dediğinde üç genç de birbirine bakıp kahkaha attılar.

"Tam üstüne basmışsın baldız bak pizzalar geliyormuş az kalsın. Sen bir sarma dolma yap da yemek görsün bu sıpalar. Ama öncesinde güzel bir kahve yap bize," diye Çağın'ın kolundan tuttuğu gibi bahçeye ilerledi. "Sen gel bakalım benimle biraz," diyerek bahçedeki çardağa doğru ilerlediler. Oturduklarında Doğan Bey beklemeden hemen konuya girdi.

"Anlat bakalım kim bu kız?" Çağın babasının yalnız konuşmak istemesine zaten çok şaşırmıştı. Kardeşlerinden ayrı konuşmazdı hiç bir zaman demek ki önemli bir mesele diye düşündü. Ama gelen soruyu hiç beklemiyordu ve oldukça şaşırdı.

"Ne kızı baba?"

"Ben babanım oğlum uzakta da olsanız attığınız her adımı bilirim. Uzatmadan anlat hemen," dedi itiraz istemez bir tonda.

"O zaman neden soruyorsun baba? Attığımız her adımı biliyorsan kızın kim olduğunu da biliyorsundur zaten," diyerek çarpık bir gülüş sergiledi. Babasıyla arkadaş gibiydi saygısını asla yitirmez ama her şeyini de paylaşırdı rahatça.

"Senden duymak istiyorum sıpa anlat bakalım. Ne kadar önemli senin için?" derken aslında babası birçok şeyi öğrenmişti üstü kapalı. Bu sırada Berrin Hanım kahveleri getirip kendisinin de deli gibi merak ettiği konuya girdi.

"Fazla sıkma oğlanı bir de bana dersin. Ayrıca benim sevgili yeğenim bana anlatacak ilk önce," diyerek Çağın'ın yanına gidip oturduğu yerde ayakta iken yandan ona sarıldı.

"Sen de mi biliyorsun teyze?" diye bıkkınlıkla inleyerek konuşmuştu Çağın teyzesinin kolları arasında.

"Aaa delinin zoruna bak ne zamandan beri benden bir şey gizler oldunuz siz? Daha dün altınızı ben bezliyor..."

"Tamam, teyze tamam. Bir şey demedim. Sadece beni bugün oldukça şaşırttınız," dedi Çağın teyzesinin o gereksiz muhabbete girmesini istemeyerek.

"Görüyorsun değil mi enişte İstanbul'da yalnız kaldılar diye adam oldular hemen unuttular bizi. Artık konuşturtmuyorlar bile.

Bunlar yakında bizi de istemez. Ne zaman gidiyorsunuz soruları başlar. Vallaha söylediklerinde haklısın enişte," diye ağlamaklı bir sesle konuşan Berrin Hanım'ın sözlerinin üstüne bahçeye bomba gibi giriş yapmakta usta olan küçük sıpanın sorusu tuz biber oldu.

"Teyze siz kaç günlüğüne gelmiştiniz? Ne zaman döneceksiniz İzmir'e."

10. BÖLÜM

Ey sevdiğim dön yüzünü bana
Kalbin bana yansın
Aşkın bir benim yüreğime adansın
Gel yamacıma
Usul usul ince ince...
Bahar saçlarını dök önüme
Aç kollarını bütün gece
Sarıl ve aşk dansı yap benimle
Sadece sen ve ben olalım bir ömürde...

Sabah erkenden kalkıp üstünü giyindi Çağın. Mutfağa gidip kahvesini hazırladı ve çalışma odasına geçip yarın yapacak işlerini planlamaya başladı. Bugün bütün gün çalışma odasında geçirebilecek kadar çok işi vardı ve işe gitmeyi düşünmüyordu.

Kahvesini yudumlarken dün olanlar aklına gelmişti. Çınar'ın bombasından sonra tüm aile kahkahalarla gülmüş, Çınar ise anlamayan şaşkın gözlerle hepsine teker teker bakmıştı. Sonra işin aslını Çağın anlatınca oda gülmeye başlamıştı. Teyzesi yeniden mutfağa yemek yapmak için dönünce kardeşleri de içeri geçip yalnız bırakmışlardı baba oğlu.

Çağın her şeyi babasına tek tek anlatmış, yaptığının doğru olup olmadığını sormuştu. Babası yanlış bulsa bile devam edecekti doğru bildiği bu yoldaki amacına. Ama sormasının nedeni babasının desteğini gücünü sevgisini, sırtında yanında istemesiydi ve yanılmamıştı. Düşündüğü gibi babası onu desteklemiş her ne olursa olsun aşkının peşinden koşmasını söylemişti. Eğer kızın gönlü olma-

saydı babası karşısında olurdu, biliyordu ki kendisi de zorla güzellik olsun istemezdi. Ama güzel gözlüsü de zaten ilk karşılaştıkları andan beri ona aşkla bakıyordu. O anlar aklına gelince geçmişe dönmüştü Çağın'ın düşünceleri...

6 ay önce...

"Siktir.... Yapma abi ya o kızın olduğu yere gitmem ben diyorum, sen kalkmış yanında götüreceksin diyorsun. Acımıyor musun bana?" diyerek abisini ikna etmeye çalışıyordu Çınar.

İstanbul'un eski iş adamlarından olan Salim Sarıca geç kalmış olan emekliliğinin artık geldiğini düşünerek oğlu Can Sarıca'yı başa geçirmek istiyordu. Amerika'da tahsil görmüş olan Can aynı zamanda Çağın'ın da arkadaşıydı ve babası Doğan Bey ise Salim Bey'in eski dostlarındandı. Salim Bey bu devir teslim işini tüm Türkiye duysun diye çok büyük bir davet veriyordu. Herkes bu davet için aylar öncesinden hazırlanmıştı. Yeni kurulan şirketler, var olmaya çalışanlar, küçük şirketler ya da İstanbul'un büyük şirketleri kısacası davet edilmeyen kimse kalmamıştı. Salim Bey bu daveti sadece duyuru için değil aynı zamanda uzun bir tatile çıkmadan önce son bir jübile gibi düşünüyordu ve bu sebeple İstanbul'un tüm iş adamlarını çağırmıştı.

Çağın da bu davete sap gibi üç deve olarak katılmak istemiyordu. Ama kendisi de peşine herhangi bir kızı takmayı hiç istemiyordu. Çünkü bugün orası magazin kaynıyor olacaktı ve adı yine saçma sapan biriyle anılmasın diye önlem alıyordu. Söz konusu Çağın olunca her konu haber oluyordu zaten ve artık genç adam bunlardan bunalmıştı. İşte bu sebeple kardeşini bu işe kurban vermişti. Ona en çok takık olan kızı ayarlamıştı bu gece için. Çünkü kız ne kadar saplantılı ve platonik âşık olsa da çevrelerinde en oturaklı ve efendi kız oydu.

Abisinin hâlâ kravatıyla uğraştığını ve kendisine cevap vermediğini görünce iyice sinirleri gerildi, ama abisini ikna etmek ve huyuna gitmek için sinirini yansıtmamaya çalıştı.

"Abi?" Çağın hâlâ cevap vermiyordu. "Abi acımaya başlıyor musun acaba içinde bir yerlerde bana?"

Çınar abisi bir tepki vermedikçe kuduruyor, artık sinirini saklamıyor ve saldırıyordu. Tabi ki yine her zaman olduğu gibi hedefi Efe idi.

"Hem Efe niye bir kız almıyor yanına niye kurban olan ben oluyorum her zaman. Hem onu abisi gibi gören kızlar var onları ayarlasaydın bu gece, başına belada olmazlardı."

Çağın kravatıyla işini bitirince aynanın önünden çekilip, dilsiz uşakta asılı olan ceketini alıp üzerine geçirdi ve Çınar'a döndü. Bu süreçte Çınar gözünü abisinden ayırmıyor ve ne cevap vereceğini bekliyordu merakla.

"Karar verildi, bu gece Arzu ile o geceye sen katılıyorsun. Çöp çektik sen çıktın oğlum tamamen şans yani... Konu kapandı uzatma artık."

"Sikeyim böyle işi. Ne şansı be sen çöp bile çekmedin. Kandırdınız beni her zaman ki gibi," diye öfkeyle odadan çıkmak için kapıyı açtı. Adımını dışarı attığı sırada Efe ile çarpıştı.

Efe merakla "Ne oluyor yine? Sesiniz aşağıya kadar geliyor," dedi ve açıklama bekledi.

Ama Çınar omzundan iterek, "Siktirin gidin lan. Birde *ne oluyor* diye soruyor. Sanki bilmiyorsun. Bunun hesabını size fena soracağım oğlum haberiniz olsun," diyerek merdivenlerden sinirle inip kapıyı sertçe çarptı ve Arzu'yu alıp davete gitmek için arabasına atladı. Sinirden kuduruyordu ve bunu yanlarına bırakmayacaktı. Çoktan aklında çeşitli hain planlar yapmaya başlamıştı bile.

Efe odaya girdiğinde Çağın'ın hazır olduğunu gördü ve Çınar'ın az önce ki halini sordu. "Hala aynı konu mu?"

"Sence?" diyerek tek kaşını kaldırdı Çağın.

Efe alayla gülümseyerek başını anladım der gibi salladı ve devam etti. "Eee hadi hazırsan gidelim artık bir an önce bitsin bu işkence," diyerek evden çıktılar ve ikisi de tek arabayla gitmeye karar verip Çağın'ın arabasına yöneldiler.

Davetin olduğu yere varıp arabadan indikleri sırada karşıdan gelen Çınar'ın arabasını gördüler. Abilerinin önlerinden geçerek oda arabasını ön tarafa bırakıp indi. Arzu'nun kapısını açmak için diğer tarafa yöneldiği sırada gelen valeye arabasının anahtarlarını verdi. Sonra Arzu'nun koluna girip abisine sinirli bir bakış attıktan sonra içeri girmek için girişe yöneldiler. Çağın ve Efe, Çınar'ın bu bakışını görünce birbirlerine bakıp gülümsediler ve sonra başlarını sağa sola sallayıp onlarda içeri doğru ilerlediler. Geniş koridora vardıkları sırada resimleri çekildi ve sonra hep beraber davetin yapıldığı salona girdiler.

Çok kalabalık bir ortamdı ve neredeyse tanımadığı iş adamı yok sayılacak kadar azdı Çağın'ın. İşinde ve çevresinde iyi anılması sonucu etrafında hep dostları vardı. Birkaç tane de düşmanı vardı tabi ki ama zekâsı sayesinde o düşmanlarını da bertaraf edebiliyordu genç adam.

Aradan bir saat geçmişti ve şimdiden artık sıkılıyorlardı. Salondaki herkesle muhabbet etmişlerdi neredeyse ve Efe artık dayanamıyordu. Bunu dile getirmekten çekinmedi.

"Abi çok sıkıcı gidelim artık."

"Ben de bayılmıyorum oğlum bu ortama ama boy göstermemiz lazım biliyorsun. Hem Can'ın hatırı var biraz daha sabret," dedi ve viskisinden bir yudum daha alıp gözlerini yeniden etrafta gezdirmeye devam etti. Ama bakışları bir noktada takılı kaldı. Gözlerini alamadığı güzel bir noktada.

'Cennetten kaçmış bir melek,' diye düşündü anında içinden. *'Hayır hayır kaçacak kadar asi değil. Cennetten yeryüzüne inmiş bir melek,'* diye devam etti iç sesi. *'Masum bir peri.* Masal perisi olmalı,' diye iç sesiyle birlikte düşüncelere dalmış sürekli konuşuyordu.

Beyazlar içerisinde bronz teniyle gerçekten melek gibiydi genç kız. Sıcak çikolata rengi güzel gözleriyle etrafına şaşkınca bakan ve o pembe dudaklarının kıvrımıyla bu dünyadan olmayacak kadar güzeldi. Saçları da gözleri gibi sıcak çikolata renginde idi. Bu sıkıcı ve boğucu ortamda benzeri olmayan bir çiçekti genç adama göre.

İleride bu cümleyi daha sık kullanacağını henüz bilmiyordu genç adam...

Çağın gözlerini alamıyordu bu güzel kızdan, zaten almakta istemiyordu. Tek başına bu ortama ait değil gibi oturmuştu masada. Kimle geldiğini kim olduğunu merak etti genç adam. Neden tanımıyordu bu güzel kızı. Nasıl görememişti bu kadar saat bu güzelliği. Hiç böyle olmamıştı kalbi hiç bu kadar hızlı atmamıştı bir kız karşısında. 'Küçük gösteriyor acaba kaç yaşında?' diye yeni bir soru belirdi aklında. En azından kendisinden küçük duruyordu, ama bu tanışmasına engel değildi. Kimi kandırıyordu ki, şu anda hiç bir şey ona engel olamazdı. Tam genç kıza doğru hareket edeceği sırada kızın güzel gözleri kendisini buldu ve o güzel sıcak çikolatalar da kendisinde takılı kaldı. Kızın gözleri ilk şaşkınlıkla sonra hayranlıkla parladı. 'Bir şey daha var o gözlerde,' diye düşündü Çağın. Çözemedi ama daha sonra öğrenecekti ilk görüşte aşk olduğunu, meleğinin kalbinin kalbine mühürlendiğini, o güzel gözlerinden kalbine akan kaderlerini...

Efe yanında bir şeyler söylüyordu ama ne söylediğini duymuyordu. Sadece "Geliyorum birazdan," dedi ve yalnız olan masum meleğine doğru ilerledi. Ona doğru giderken önüne çıkan kimseyi görmüyor göz temasını kesmiyordu. Aynı şekilde karşısındaki güzel kız da öyle. Şu an ne yaptığını neler yapacağını bilmiyordu ama kendine engel olamıyordu Çağın. Yanına vardığında kalbi daha hızlı atmaya başladı sanki mümkünmüş gibi. Genç kızın yanında ki boş sandalyeye oturdu ve kızın narin ellerine uzandı. O minik elleri kendi büyük avucuna hapsedip dudaklarına götürürken

hâlâ birbirinden ayrılmayan gözler aynı yerde o eşsiz cennette kayboluyordu.

Genç kızın sıcak tenine dokunur dokunmaz elektrik akımına tutulmuş gibi çarpılmıştı. O an ne yaptığını gerçekten bilmiyordu. Etrafında hiç kimse yok gibi davranıyordu. Daha doğrusu fark etmiyordu ve anın büyüsüyle ağzından dökülenlere engel olamadı. Ki zaten olmak istemiyor bu güzelliği bir an önce kollarına almak istiyordu sadece.

"Bu güzel şarkıda bana eşsiz güzelliğinizle eşlik eder misiniz?" diyerek elini bırakmadan ve kızın cevap vermesini beklemeden dans pistine çekmişti çoktan. İçinden bir ses itiraz etmeyeceğini söylüyordu ve aslında dans için izin alması da sadece sormuş olmak içindi.

***

"Hadi prenses hazır değil misin? Bu kadar uzun sürdü. İyi ki gitmek istemiyorsun. Bir de gitmek isteseydin ne olaca..." Mustafa'nın sözleri merdivenden beyazlar içerisinde inmekte olan ve güzelliği ile büyüleyen prensesi yüzünden yarım kalmıştı.

Gösterişten uzak ama şık olduğu kadar masum bir görüntü oluşmuştu genç kızda. Beyazlar içerisinde bir meleği andırıyordu sanki. Göğüs ve sırt dekoltesi olan ama yerlere kadar uzanan bir elbise seçmişti genç kız. Her iki omzundan beline doğru çapraz bir şekilde drapeli iki parça gelmişti ve bu parçalar göğüs dekoltesini oluşturuyordu. Göğsün altında kalan boş kısımlar tülden transparandı. Elbisenin arka kısmı beline kadar V şeklinde inerken kalçasına kadar yine tül ve transparandı. Kalçasından yerlere kadar hareketli bir etek tamamlıyordu beyaz elbiseyi. Zarif boynuna ise taşlarla bezenmiş göğüs çatalına doğru uzanan bir kolye takmıştı.

Saçlarına ise doğal bir dalga verip açık bırakmıştı ve tek bir yandan hafifçe kıvırıp küçük bir toka ile tutturmuştu. Her zamanki gibi hafif bir göz makyajı yapıp bu sadeliği pembe ruju ile tamam-

lamıştı. Yaptığı bu makyaj diğer kokoş kadınların aksine genç kızı bir peri kızına çevirmişti. Yine masumluğu ön planda ve çok güzeldi. Bu durum Mustafa'yı fazlasıyla rahatsız ettiği kadar büyülüyordu da aynı zamanda. Mustafa Çisem'in çok yakıştırdığı lacivert takımlarından birini giymiş ve genç kızın bu zarafeti karşısında kendini sönük hissetmişti.

Çisem, Mustafa'nın istek dolu bakışlarını görmeden yanına geldiğinde güzelliğinin farkında olmadan konuşmaya başladı.

"Ama sadece on dakika bekledin hemen laf ediyorsun sen de. Bak zaten gitmek istemiyorum hemen vazgeçebilirsin."

Mustafa ise genç kızın ne dediğini duymuyordu bile, sadece karşısındaki masumluğa odaklanmış ve o güzellikte kendini kaybetmişti. Sesli bir yutkunuş sonrası ne dediğini nasıl söylediğini bilmeden tutkuyla, "Çok güzel olmuşsun prensesim," dedi. Çisem bu lafın nasıl söylendiğini hiç umursamadan devam etti söylenmeye.

"Ya ne demezsin... Çok kalır mıyız orada? Hem neden ben geliyorum? Niye kız arkadaşlarından biriyle çift olarak gitmiyorsun?" diye sordu. Mustafa, Çisem'in böyle rahat konuşmasıyla kendine geldi.

"Sana burada iltifat ediyorum sen ne diyorsun?" diye sitemle konuştu, ama onun güzelliğinin farkında olmaması işine geliyordu aslında. "Ayrıca senden güzelini bulamadım. Çok kalmayız ama orada görünmemiz lazım ve bu yeni şirketimiz için şart," diye devam etti.

"Peki, tamam o zaman. Gidelim mi?" diyerek suratını astı genç kız. Kendi halinde ama neşeli bir kızdı Çisem ve böyle ortamları hiç sevmezdi. Küçük bir imparatorluğa rağmen gösterişten uzak bir yaşamı vardı ve böyle olmayı seviyordu. Aslında böyle mutlu olduğunu, başka bir ortam ya da başka bir yaşam görmediği için bu hayatı güzel sanıyordu. Mustafa'nın onu camdan bir kafese koyduğunun henüz farkında değildi. Çünkü Çisem az ile yetinip mutlu olan insanlardandı. Sadeliği sever ve bir avuç insanın kendisini

sevmesi ona yeterdi. Bu yüzden onu görüp tanıyanlar büyük bir servetin içerisinde büyüdüğüne inanmazdı. Çok samimi ve içten bir kızdı Çisem.

Davetin yapıldığı yere geldiklerinde arabayı durdurup inecekleri sırada Mustafa beklediği görüntüyle karşılaşmıştı. Magazinciler... Daha önceden davetin yapılacağı yeri araştırdığı için arabayı yeniden çalıştırıp arka tarafa yöneldi ve arabasını oraya park etti. Çisem'in inmesine yardımcı olup elini koluna aldı ve davet salonuna doğru ilerledi. Çisem ise Mustafa'nın bu tavrına anlam veremediği gibi sormadı da. Alışmıştı çünkü bu ilk defa olmuyordu ve ne zaman sorsa cevabını alamıyordu. Çok davete katılmıyorlardı ama katıldıklarında ise aynı şey oluyordu. Genç kız vardır bir bildiği deyip bu sebeple umursamadı.

İçerinin kalabalık olması şimdiden genç kızı bunaltmaya başlıyordu. Bu yüzden ferah ve fazla göze batmayan bir masa tercih etti.

Mustafa, Çisem'i yanından bir an bile ayırmıyordu. Kimseyle konuşmasın diye sürekli sohbet halindeydi genç kızla. Ona bakan adamları ise öldürmek istiyordu ve yine pişman olmuştu onu buraya getirdiği için ama mecburdu. Her ne kadar gazeteye çıkmıyor olsa da yanında kimseyle anılmak ve Çisem'in yanlış düşünmesine neden olmak istemiyordu. Yanına iş hakkında konuşmak isteyen iş adamları ya da sadece kendilerini göstermek için gelen sosyetenin güzel bayanlarıyla bile yanından genç kızı ayırmadan muhabbet ediyordu. Çünkü kimse onu dansa kaldırsın ya da göz göze gelsin istemiyordu.

Ama kader ağlarını çoktan ilmek ilmek örmeye başlamıştı. Alınlarına yazılan kadere ve kalplerinde filizlenen aşka karşılarına çıkan kimse engel olamayacaktı Çağın ile Çisem'in.

Aradan geçen bir saat sonunda Salim Bey'in kalantor iş adamları ile oturduğu masaya davet edildi Mustafa. Birebir misafirleri ile ilgileniyordu Salim Bey bu sebeple genç iş adamlarını tek tek iş hakkındaki düşüncelerini dinleyip arkadaşlarıyla tanıştırıyordu.

Masada sadece iş adamları olunca Mustafa istemeden Çisem'i yalnız bırakmak zorunda kaldı. Genç kızın kulağına eğilip "Ben hemen geleceğim, ufak bir görüşme yapacağım. Sakın buradan ayrılma, işimi bitirip döndüğümde de gideriz," dedi. Aklı genç kızda canı sıkılarak masaya doğru ilerledi ve Çisem'i görecek şekilde oturup sohbet etmeye başladı.

Çisem ise Mustafa olmayınca daha bir tedirgin oluyordu ve etrafa ürkek bakışlar atıp, dans edenleri izliyordu. Bir saatten fazladır buradaydılar ve sıkıntıdan çıldırmak üzereydi artık. Etrafı seyre dalmışken izlendiğini fark etti. Nedenini anlamadığı bir şekilde kalbi birden hızlanmaya başladı. Hızlanan kalbinin yönlendirmesiyle başını kaldırıp kendisini izleyen adamı buldu bakışları. Henüz bilmiyordu ama hayatının aşkı olacak adamla göz göze gelmişti. Aslında hemen utanıp gözlerini çekmeliydi ama yapmıyordu, yapamıyordu, her an o tanımadığı adamın gözlerinde kaybolmak istiyordu ve an be an ona doğru çekiliyordu. İlk bir şaşkınlık oluşmuştu bakışlarında çünkü böyle yakışıklı bir adamın neden kendisini bu kadar cesurca izlediğini merak etmişti. Sonra hayranlıkla baktı gözlerini alamadığı adama.

Bu nasıl olur diye düşünmeyi sonraya bıraktı ve içinde oluşan hislere dur demedi. İlk defa böyle şeyler hissediyordu üstelik tanımadığı bir adama karşı. Adamın ayağa kalkıp kendine doğru geldiğini görüyordu ve yine de gözlerini ayıramıyordu dalıp gittiği gözlerden. Heyecanı ise kat be kat artıyordu eli ayağı titremeye başladı. Ne yapacağını hiç bilmiyordu ve adam ona yaklaştıkça ne kadar yakışıklı olduğunu daha çok fark ediyor olabilirmiş gibi kalbi daha hızlı çarpıyordu.

Genç adam yanına gelip boş sandalyeye oturduğunda Çisem'in aldığı koku onu genç adama daha çok çekti. Sıcağına sokulup sarılmak, o enfes erkeksi kokuyu içine derinlemesine solumak istedi. Bunları nasıl düşündüğünü anlayamıyordu bile ama şaşırmıyordu da 'bir büyü, bir sihir içerisindeyim,' diyordu sadece kendine. Çünkü hiçbir zaman kimseye karşı böyle düşünmemişti ve şimdi aklına

gelenleri kendi düşünüyor olmazdı. Bu yüzden bir sihir olduğuna inanıyordu.

Tanımadığı genç adamın elini alıp öptüğünü çok geç fark etti. Çok narin tutuyordu adam elini buna rağmen genç kız titremesine engel olamıyordu. Zaten o an neler yaptığına ya da yapacağına mani de olamıyordu. Sanki yukarıdan iplere bağlı bir kukla misali yönetiliyordu biri tarafından ve bundan şikâyetçi değildi o sırada. Genç adamın dans teklifine cevap bile veremedi ve kendisini pistte o istediği kollarda buldu. Hâlâ bunların bu kadar kısa zamanda nasıl olduğunu merak ediyordu ama yine de düşünme işini sonraya bırakarak anı yaşamaya çalışıyordu. Aklına ne Mustafa'nın 'Sakın bir yere ayrılma' sözleri geliyordu ne de Mustafa'nın kendisi. Silinmişti dünyadan diğer tüm varlıklar sadece ikisi vardı artık.

***

Çağın genç kızın kendisine böyle bağlanmış gibi bakmasına, içine en derinlere akmasına ve itiraz etmeden dansa kalkmasına şaşırsa da bir şey demiyordu. Çünkü istediği şey tam da buydu ve genç kızın sesini duymak adını öğrenmek istiyordu. Ama sesini bulamıyordu bir türlü sadece o güzel gözlerde ve vanilya kokusunda kaybolmak istiyordu. Kendilerini izleyen kıskanç ve öfkeli gözlerin farkında değillerdi. Sadece birbirlerine bakıp gözlerindeki yeni oluşan derin aşkta kayboluyorlardı. Gözleri kimseyi görmüyor kulakları hiç bir sese tepki vermiyordu.

Çağın neler olduğunu anlayamıyordu. Kısa sürede dağılmıştı genç kıza bakarken, canı yanıyordu sanki ama aynı zamanda damarlarına mutluluk akıyordu. Her ikisini aynı anda nasıl hissediyordu bilmiyordu ama bildiği tek şey artık bu kızı ne olursa olsun bırakmayacağıydı.

Önünü arkasını düşünen bir insan olarak şu anda bütün düşünceleri firar etmişti ve ilk defa mantıklı ya da değil, düşünmek istemiyordu. Sadece o ana odaklanmış ve bu peri kızının bu gökten

inmiş beyaz meleğin kim olduğunu düşünüyordu ve onu sevip sevmeyeceğini. Ama Çağın tecrübesine dayanarak genç kızın da aynı duygular içerisinde olduğunu biliyor, iliklerine kadar hissediyordu. İnanmazdı ilk görüşte aşka, başına geleceğine, bir gün âşık olacağına, bunlar hep uzak gelirdi ona, ama şimdi çok farklıydı her şey. Bire bir şahit oluyordu neler hissettiğine karşısındaki kıza nasıl kapılıp gittiğine. Âşık oluyordu ve daha önce bu duyguyu hiç tatmadığı halde biliyordu. Çünkü kalbi ona fısıldıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorlardı ama hâlâ bulutların üzerinde dans ediyorlardı ve zaman yer kavramını yitirmişlerdi. Kim bilir belki cennette, belki de bir peri masalında ya da kim bilir belki de gök kuşağının arkasındaki hayali ülkedeydiler.

Çağın bu sessiz ama birçok anlam ifade eden bakışlardan ayrılıp konuşarak bu anı bozmak istemiyordu. Ama sesini duymak istiyordu bu güzelliğin ve adını öğrenmek kalbine kazımak istiyordu.

"Kim olduğumu merak etmiyor musun?" diye konuştuğunda merakla ve heyecanla nefesini tutarak peri kızından gelecek olan cevabı bekledi. Çok garipti böyle şeyler hissetmesi. Nefesini tutmalar, heyecanlanmalar ve dakikalarca göz göze dans etmeler, gerçekten artık ne olduğunu sormuyordu Çağın kendine.

Çisem ne olduğunu anlamadığı çokta merak etmediği bu büyülü ortamdan karşısındaki muhteşem gülümsemesiyle ondan gözlerini ayıramayan adamın sözleriyle sıyrılmıştı. Sorulan soruya odaklanıp kaybolan sesini bulup cevap vermeye çalıştı.

"Ben e...ediyorum tabi ki... Kimsin?" diye hem kekeleyerek hem de ne sorduğunu bilmeden konuşmuştu Çisem. Kurduğu cümle doğru ya da değil önemsemeden ağzına geleni söylemişti sadece.

Çağın duyduğu naif ve kırılgan sesle tuttuğu nefesini bırakıp gülümsemesini daha da genişletti. Hayatında duyduğu en güzel ses olduğunu düşünüyordu. Sanki hiç bilinmeyen bir melodi gibi. "Adım Çağın... Çağın Atalı. Atalı Holding'in sahibiyim," dedi ve genç kızın tepkisini bekledi.

Çisem duyduğu isimi içinden tekrar etti Çağın diye. Kim olduğunu ya da şirketin ismini hiç duymamıştı. Hoş zaten kaç tane şirket biliyordu ki? İlgilenmiyordu böyle şeylerle. Karşısında ki adamın bir cevap beklediğini fark etti ve konuşmaya başladı. "Memnun oldum. Benim adım da Çisem," dedi ürkek bir tavırla.

Çağın genç kızın rahat bir şekilde adını söylemesiyle şaşırdı. Kendisini tanımayan bir sosyete güzeli var mı diye düşünmeyi sonraya bıraktı ve karşısındaki güzelliğin adını düşündü. "Yağmur damlası," diye fısıldadı kendi kendine. Sonra devam etti, soyadını da söyleyip kim olduğunu öğrenmek istedi. Tek kaşını kaldırarak meraklı ve soru dolu gözlerle konuştu. "Yani?" dedi.

Çisem onun kim olduğunu öğrenmek istediğini yeni anlamıştı ve tam cevap vereceği sırada yanından gelen gergin sese döndü.

"Prensesim... Gitmemiz lazım artık."

***

Mustafa masaya oturduğundan beri arada Çisem'e bakarak konuşmaya dahil oluyordu. Aslında gözlerini hiç ayırmak istemiyordu. Biriyle konuşmasından etkisinde kalmasından korkuyordu. İçi yine sıkıntıyla doluyordu. Kısa bir an şirketiyle ilgili gelen teklif dikkatini çekti ve başka bir iş adamına dönerek istemeden Çisem'i göz hapsinden çıkardı.

Konuşmaya başka biri başladığında başını tekrar genç kıza çevirdi, ama onun hiç kıpırdamadan tek bir noktaya baktığını fark ettiğinde gözlerini o tarafa yöneltti ve gördüğü şey ile istemsizce yerinde kıpırdandı. Çoktan korktuğu şeyin başına geldiğini anladı. Hemen o lanet masadan kalkıp her şeyi siktir etmek ve Çisem'i gözleriyle yiyen adamın bakışlarından çekip almak istedi. Biliyordu, bu akşam bir şey olacağını hissetmişti.

Aslında Çağın'ın genç kıza Mustafa'nın deyimiyle öyle baktığı yoktu ama genç adam öyle görüyordu ve çok öfkeliydi. Her anı izlemeye başladı yanındaki adamın ne konuştuğunu umursamadan.

Adamın prensesine yaklaşıp elini öptüğünü, dudak hareketlerinden konuştuğunu ve onu elinden çekerek dansa kaldırdığını görünce öfkesi katlanılmaz bir hal aldı. Ama şu anda konuşan oldukça önemli iş adamının lafını kesip masadan kalkması söz konusu bile olamazdı. Kalksa bile adamın kollarından Çisem'i alıp rezalet çıkaramazdı. Her şeyden önce Çisem'i incitemezdi bu hareketiyle. Bu sebeple dişlerini sıkarak sesini çıkartmadan sohbete geri dönüp kısa cevaplar verdi ve sohbetin hemen bitmesini istedi. Ama Mustafa'nın zekâsından etkilenen adamlar onu hemen bırakmaya niyetli değillerdi. Mustafa ilk defa zekasına ya da iş tecrübesine her neyse işte, ona, o an aklına gelen her şeye lanet etti.

Aradan epey bir zaman geçmesine rağmen hâlâ birbirlerine bakarak dans ediyorlardı ve çok yakınlardı. Mustafa yerinde daha fazla duramadı ve müsaade isteyerek kuzenin rahatsız olduğunu erken ayrılması gerektiğini söyledi. Biraz daha bu saçmalığa izin verirse patlaması an meselesi olan bir bombadan farkı olmayacaktı. İçinde volkanlar patlayarak, ama dıştan sakin bir görüntü vermeye çalışarak ve zoraki gülümseyerek Çisem'e yaklaştı. İstemeden gergin bir sesle konuşmaya başladı.

"Prensesim.. Gitmemiz lazım artık."

11. BÖLÜM

Karanlık gecelerde ışığım olsan
Hayatımın içine sessizce girsen...
Kimsenin gözü değmesin sana
Öpmesin başkası bal dudağını
Yalnız bana bahşetsen gönül bağını
Sevgiyle aşkla kursak yuvamızı...

Günümüz...

Geçmişin tozu ile gelen fark edemediği öfkesiyle kahvesinden bir yudum daha aldı Çağın. Hâlâ Mustafa'nın o günkü bakışlarını unutamıyordu.

6 ay önce...

Hemen yanlarından gelen kalın ses ile gerçek hayata dönen Çağın ve Çisem bir peri masalından uyanmış gibilerdi. Etraflarında çalan müzik ve kalabalıktan gelen sesler yeniden kulaklarına çalınıyordu. Hemen yanlarında durmakta olan Mustafa'ya baktı iki genç.

Çağın meraklı ve dansı bölünüp perisinden ayrıldığı için biraz sinirli gözlerle bakarken, Çisem ise ürkek gözlerle bakıyordu. İlk defa böyle bir durumda kaldığı için Mustafa'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyor ve sözünü dinlememiş olduğu için biraz da korkuyordu.

Genç kız yavaşça hiç istemese de Çağın'ın bedeninden uzaklaşırken Mustafa minik elini çoktan kendi eline sahiplenici bir şekilde hapsetmişti bile. Ama Çağın genç kızın kendinden uzaklaşmasına fırsat vermemek için neden yaptığını anlamadan diğer elini refleksle hızlıca tuttu. Çisem bu sebeple hareket edemedi. Mustafa ise gördüğü manzara ile daha çok öfkelendi, ama sakin olması gerektiğini biliyordu. Rezalet çıkmaması gerekiyordu. Bu sebeple karşısında tüm heybetiyle duran adama dönüp konuşmaya başladı.

"Beyefendi bir sorun mu var? Artık gitmemiz gerekiyor," diye dişlerinin arasından tıslayarak gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmıştı. Çağın adamın bakışlarındaki tehdidi görebiliyordu ama anlayamıyordu. Çünkü yanındaki kızın bir sevgilisi olduğunu hiç düşünmemişti. Belki de düşünmek istememişti. Ama sevgilisi olsaydı öyle bakmazdı kendisine, dakikalar boyu kollarında kaybolmazdı buna emindi. Çünkü Çisem'in bakışlarındaki yoğunluğu görmüştü ve o elektriği almıştı bedeninden. Oda en az kendisi kadar etkilenmişti ve eğer bir sevgilisi olsaydı böyle davranmaz, bu kadar kendini bırakmazdı diye düşüyordu.

Kafasındaki soruları bir kenara bırakıp adamın sorusuyla yan tarafına döndü ama cevap veremedi. Çünkü bakışlarında takılı kaldı iki sevgili gibi ve gözleriyle anlaştılar. Mustafa öldürmek istedi, Çağın anlamak... Mustafa onu bu dünyadan silip tek zerresini bırakmamak istedi, Çağın ise anlamak... Mustafa çaresizliğinde adamı boğmak istedi, Çağın anlamak... Sadece anlamak istedi. Çünkü o gözlerde çaresizlikle karışık kıskançlık, öfkeyle beraber ölüm kokan duygular gördü ve anlayamadı. Sadece bir danstı ve neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyordu. Bu adamın Çisem'in neyi olduğunu çok merak etti.

Mustafa'dan daha o ilk anda haz etmemişti ve dikkat etmesi gerektiğini anlamıştı. İçgüdüleri iyi şeyler fısıldamıyordu. Ama bir an sadece bir anki genç kıza olan bakışlarında gözlerinde gezinen şefkati görmüştü. Bir şey daha görmüştü ama...

Kendisine bakışıyla Çisem'e bakışının arasındaki farkı görebiliyor ama çözemiyordu. Genç kıza baktığı zaman bakışları değişiyordu. Tehlikeliydi bu adam, bu kıza ne hissediyordu bilmiyordu, ama daha ilk dakikadan biliyordu bu adam normal değildi. Üstelik prensesim demişti.

Tekrar bakışlarını genç kıza çevirdi Çağın ve kızın telaşlı ürkek halini gördü. Ama gözleri birleşince yeniden o anlamlı pırıltıları yakaladı güzel gözlerinde. Bu bakışlarla daha bir merak sardı Çağın'ı aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalışıyordu. Aslında takmazdı kafasına böyle şeyleri ama başka bir şey hissediyordu ve anlamak istediği tek şey buydu. Kötü bir elektrik almıştı adamdan ve bu kızı ona bırakmak istemiyordu. Zaten artık bırakabileceğini sanmıyordu. Hakkı yoktu belki, ama öyle hissediyordu bırakmak istemiyordu. Bu kadar kısa bir sürede nasıl bu kadar etkilendiğini ise sorgulamıyordu. Şu anda önemli olan bu güzellikle bir daha ne zaman nerede karşılaşacaklarıydı.

Cevap vermemesi ile genç kızın eli, Mustafa'nın çekiştirmesiyle elinden kaydı Çağın'ın. Bir şey diyemiyordu zaten ne demesi gerektiğini de bilmiyordu o anda. Orada dans pistinin ortasında öylece kalmış Çisem'in arkasından bakıyordu. Çisem dönüp bir kere belli belirsiz kendisine bakmıştı. Ama o hâlâ olduğu yerde duruyordu. Efe'nin koluna dokunmasıyla kendine geldi ve şaşkın ama düşünceli bir halde masalarına doğru ilerledi.

Efe, Çağın'ı kızın yanına gidip dansa kaldırdığı andan itibaren her şeyi izlemiş ne olduğunu anlamaya çalışmıştı ve oda aynı şekilde Mustafa'dan kötü elektrik almıştı. Çağın'ın orada öylece donup kaldığını görünce harekete geçip bir şeyler yapmak istedi. Kuzenini tanıyordu, ama o kızdan bu kadar etkileneceğini düşünmüyordu.

Her şeyden bir haber ve hâlâ sinirli olan Çınar ise Arzu'nun yanında, kızın ne konuştuğunu umursamadan masaya gelen ikiliye döndü. Karşısında duran adamların üstündeki tuhaflığı hiç önemsemeden, "Hadi artık gitmiyor muyuz? Sıkıldım ben," diye ho-

murdandı, yanında oturan ve ilgiyle Çınar'a bakan kızın kırıldığını görmeden. Görseydi de çok umursamazdı zaten bu sinirle.

"Tadı kaçtı zaten hadi gidelim," dedi Efe ve hep birlikte Salim Bey ile görüştükten sonra geceden ayrıldılar...

***

İki genç kendilerini neyin çarptığını ve nelerin beklediğini bilmeden evlerine geçmişlerdi.

Çisem, Mustafa'nın yol boyunca bitmek bilmeyen sorgusunu dinlemiş ve her detayı ayrıntısıyla olayı öğrenmek isteyen adama 'Önemsiz bir danstı benim için, çok nazikti kıramadım,' diyerek geçiştirmişti. O an buna inandırmak istemişti genç adamı, yoksa bu sorgu sual bitmez ve daha farklı şeyler olurdu. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi. Mustafa'nın bu kadar üstüne düşmesine bazen sinirleniyordu. Onun bu tavırları yüzünden doğru düzgün arkadaşı yoktu, olamıyordu. Bu yüzden çoğu zaman yalnız hissediyordu. Ama ne zaman ailesi aklına gelse, kalan tek ailesi olan Mustafa'yı kıramıyordu. Mustafa'yı çok seviyordu ve tek ailesi olması sebebiyle bir şey diyemiyordu ona ve yaptıklarına.

Eve vardıklarında Mustafa'yı yanağından öpüp çok yorgun olduğunu söyleyerek yukarıya, bir daire büyüklüğündeki odasına çıktı. Çantasını kenara atarak bedenini elbisesiyle birlikte yatağa bıraktı. Tavana gözlerini dikip hiçbir zaman unutamayacağı geceyi ve gözlerinde kaybolduğu adamı düşündü.

Ne kadar süre öylece orada yatağında kaldığını bilmiyordu. Kendine geldiğinde banyoya girmek ve rahatlamak istedi. Duş almak için kalktığında sabaha az bir zaman kaldığını gördü ve saatlerdir uzandığını yeni fark etti. Banyoya girip rahatlatıcı duş jelleriyle küveti hazırlayıp bedenini ılık suda dinlendirdi. İşi bitince kalkıp durulanmaya başladı. Su bedeninden akıp giderken arabada yaşadığı gerginliği de beraberinde götürüyordu. Mini bornozuyla beraber tekrar odaya girip yatağa yattığında aklında kalbinde ve

duasında tek bir cümle vardı 'Yeniden karşılaşalım.' Dileğinin çoktan kabul olduğunu bilmeden huzurlu ve umutlu bir uykuya daldı.

Aşağıda ise Mustafa yerinde duramıyordu. Odasına sığamamış ve salonda da adım atılmadık yer bırakmamıştı. Bu dansın Çisem için gerçekten önemsiz bir şey olduğunu ve kalbine hâlâ hiç kimsenin girmemiş olmasını diliyordu. Geç kaldığını düşünüyordu hem de çok geç. Daha erken kalkıp o dansı engellemeli hatta o geceye Çisem'i hiç götürmemeyi, elinden gelse geçmişe dönmeyi istiyordu. İçinde yaşadığı korkular yüzünden çok gergindi. Çisem'in bir başkasına kapılma fikri... Delilikti bu olamazdı olmamalıydı. Kimse görmesin bakmasın, Çisem kimseye âşık olmasın aklı çelinmesin diye yıllarca gizli bir savaş vermişti ve hâlâ veriyordu. Ancak bu gece bu savaşa yenik düşmüş olabileceğinden korkuyordu. Elinde ki içkiden bir yudum daha alıp dönüp durmaya devam etti salonda.

Belki de Mustafa haklıydı kim bilir. İki gencin kalplerinde filizlenen aşkın tohumları çoktan atılmıştı çünkü ve Mustafa dâhil buna hiç kimse engel olamayacaktı. Genç adam bu aşkı engellemek için çok geç kaldığını ileride en acı şekilde öğrenecekti...

***

Diğer tarafta Çağın ise aradan saatler geçmesine rağmen uyumamıştı. Hiç konuşmuyor sadece düşünüyordu. Neden bu kadar takıldığını bilmiyordu ama üstünde de durmuyordu. Önemini yitirmişti bu sorular asıl düşündüğü sorunun yanında. 'Kimdi o kız?'

Efe bu düşünceli halini fark etmişti Çağın'ın. İki kahve yapıp birisini Çağın'a uzatıp karşısındaki koltuğa da kendisi oturmuştu. Hiç vakit kaybetmeden aklındaki merak ettiği soruları sordu.

"Neler oldu? Anlatacak mısın artık? Çok farklıydın kıza bakarken tanıyor muydun yoksa?"

Çağın yayıldığı koltukta bacakları açık bir şekilde oturmuştu. Ellerini göğsünde bağlayıp başını koltuğa yaslamış bir şekilde du-

rurken gözleri ise karşı duvara bakıyordu. Hiç duruşunu bozmadı ve Efe'ye cevap verdi mırıldanır gibi. "Tanımıyorum. Neler olduğunu bende anlamadım... Ama tanımak istiyorum," dedi sıkıntıyla iç çekerek.

Genç kızın gözleri bir türlü aklından gitmiyordu. Ona bakışı o bakışlardaki pırıltılarla tebessüm edişi, şaşkın hali, bir türlü aklını alamıyordu ondan. Saatlerdir onu düşünüyordu ve hiç sıkılmıyordu sabaha kadar devam edebilirdi bu duruma.

"Peki, o adam kimdi?" diye sormaya devam etti Efe en meraklı haliyle. O da bir şeylerin farkındaydı. Efe bu soruyla saatlerdir ilk defa Çağın'ın dikkatini çekmeyi başarabilmişti.

Çağın duyduğu soruyla düşünceli ve hülyalı halinden birden bire sıyrıldı. Kendisinin de anlam veremediği bir sinir oluştu içinde. Adamın sadece lafının geçmesiyle bile bu kadar geriliyorsa kesin bir şeyler var bu adamda diye düşündü. Koltukta doğrularak saatin kaç olduğunu önemsemeden ve Efe'ye cevap vermeden yanında duran telefonunu alıp Ozan'ı aradı. Uzun bir çalıştan sonra açmadığını görünce bir daha denedi.

Ozan zorlanarak gözlerini açıp telefona uzandı. Ekranda gördüğü isime hiç şaşırmadı, ama merak ederek uyku mahmuru sesiyle telefonu açtı.

"Hayırdır lan beni rüyanda mı gördün?" diyerek takılmadan da edemedi.

"He aslanım sorma, bende tabirini sormak için seni aradım," diyerek gözlerini devirdi Çağın.

"Anladık gerginsin yine. Ne oldu? Dökül bakalım uykumu çok açmadan," dedi Ozan lafı uzatmadan.

"Gece katıldığımız davette Çisem adında bir kız vardı. Soyadını ya da kimle katıldığını bilmiyorum. Ama sen bulursun o davette on tane Çisem yoktur herhalde olsa da en kısa zamanda her şeyini bilmek istiyorum," diyerek gelecek cevabı bekledi.

"Lan oğlum arada karıştırıyorsun, ama ben bir daha söyleyeyim. Benim dedektiflik bürom yok güvenlik şirketim var abi bil-

mem farkında mısın?" diye gülümseyerek takılmaya devam etti. Çağın'ın kendisini ne için aradığını biliyordu çünkü bu işi ondan başka kimse yapamazdı. Gerçi ilk defa böyle bir şey için arıyordu can dostu. Ama yine de işin içinde kız mevzusu varsa Çağın'ın dalga konusu olması kaçınılmazdı. Çünkü Çağın çok fazla üstüne düşmezdi böyle işlerin genelde kızlar gelirdi en kolay yoldan. O bu konuda aralarında ki en ağır olanıydı. Eğer Çağın bir kızla ilgileniyorsa ki bu ilk oluyor bu fırsatı elinden kaçırmak istemiyordu. *'Kim bilir niye takıt bu kıza?'* diye düşündü Ozan.

"Siktir lan. Bana gece gece açtırtma ağzımı nasıl bulduğunu bilmiyoruz sanki. En yakın zamanda değil oğlum vazgeçtim. Kalk şimdi bul sabaha bana getir o bilgileri bana. Ben uyuyamıyorsam sen de uyuma ne biçim arkadaşsın lan sen," diyerek telefonu suratına kapattı Çağın.

Genç adam Çağın'ın bu hareketine alışkındı. Bu nedenle hiç şaşırmadı ve yatağa fırlattı telefonu. Kafasını yastığa geri gömdü ve birazdan kalkarım diye düşünerek uyumaya devam etmeye çalıştı. Ama başarılı olamadı ve biraz daha uzandıktan sonra artık kalkması gerektiğini düşündü. Laptopunu eline alıp işinin başına geçmeden önce gecede görev yapan arkadaşına yani güvenlik şefine telefon açtı. Bu arada ayılmak ve kendine kahve yapmak için mutfağa geçti.

***

Çağın sabah olduğunda hâlâ gözünü kırpmamış gelecek olan haberi bekliyordu. Duş alıp üstünü giyindikten sonra kendine gelmek için aşağıya mutfağa indi ve kahve hazırlamaya başladı. Suyun kaynadığı sırada kapının sesini duydu ama hiç işini bırakmadan devam etti kahvesini yapmaya. Gelen kişinin evin yardımcısı olduğunu düşünüyordu. Arkasından gelen sesle yanılmadığını anladı. Teyzesinin tanıdığı bir kadın olduğu için güvenip anahtar vermişlerdi.

"Günaydın efendim. Bir şeye ihtiyacınız varsa ben yapayım?" Arkasını dönerek cevap verdi genç adam.

"Günaydın Filiz. Sağ ol yaptım ben," diyerek kahvesinden bir yudum alıp mutfaktan çıkacak iken Filiz'in sesiyle geriye kıza döndü.

"Çağın Bey, Ozan Bey geldi. Kapıda karşılaştık ve salona aldım sizi bekliyorlar," dedi. Çağın kıza hiç cevap vermeden salona geçti acele ile. Ozan ile selamlaşıp kahvesini önündeki sehpaya bıraktı ve konuya geçtiler hemen.

"Buraya gelmeni beklemiyordum şirkette görüşürüz diyordum. Ya da telefon açmanı," dedi Çağın.

"Aslında şirkete geçecektim, ama bunları acilen öğrenmek gerekiyordu. Şu bahsettiğin kız... Tehlike abicim. Eğer ilgileniyorsan ki öyle görünüyor bu sebeple yüz yüze konuşmak daha iyi olur dedim," diye ciddi bir şekilde konuşunca Ozan, Çağın'ın vücudu gerildi ve gözlerinde bir hayal kırıklığı oluştu. Saniyeler içerisinde aklından geçen düşünceler çoğaldı ve birbirine karıştı. *Masum peri* diye adlandırdığı kız nasıl bir tehlike arz ediyor olabilirdi ki? Kendi kendine hemen *"hayır"* dedi yanılıyor olmalıydı Ozan. Çünkü kendi yanılıyor olmazdı, o gözlerde gördüğü şey gerçek olmayacak kadar güzeldi belki ama hayal değildi, görmüştü ve bundan çok emindi. Neden bu kadar emindi bilmiyordu ama bunu içten içe biliyor ve o kızın masum olduğunu hissediyordu.

Ozan karşısındaki adamın suratının değiştiğini ve konuşmadığını görünce kafasında kurup durduğunu ve söylediklerini yanlış değerlendirdiğini anlayıp hemen müdahale etmek istedi.

"Hey! Dur hemen yanlış anlama kendisi değil, ama kuzeni tehlikeli bir adam ve doğal olarak kıza yaklaşan kişiyi de kapsar o tehlike," diyerek daha çok kafasını karıştırdı Çağın'ın. Ama biraz da olsa rahatlamıştı içi. Yine de duyduklarından hiçbir şey anlamadığı için daha çok meraklandı ve bu da öfkeyle konuşmasına neden oldu. Her kimse bu kız öğrenmek istiyordu bir an önce.

"Delirtme beni Ozan! Anlat artık hâlâ uyumadım, gerginim ve aklımı kaçıracağım düşünmekten. Kim bu kız?" diye kısık sesle de olsa bağırmıştı arkadaşına. Ozan az çok anlamıştı Çağın'ın derdini ama işinin hiç kolay olmayacağını da biliyordu. Yine de anlatmaya başladı öğrendiği tüm gerçeği.

Ozan anlattıkça Çağın öfkelendi, delirdi duyduklarıyla. Bütün hücrelerine sinir doldu ve Mustafa'yı hemen şimdi öldürmek istedi. Zaten görür görmez anlamıştı bir şeyler olduğunu. Ama yine de böyle saplantılı biri olmasını ve o masum genç kızı düşünmeden kendi bencilliklerine kurban etmesi... Bu kabul edilemezdi. Sebebi ne olursa olsun. Böyle şeyleri sadece haberlerde görürdü. Ama şimdi bu kadar yakından görmek... Şaşırtıcıydı. Çisem için ise üzüldü, yaşadığı ve yaşayacağı şeylere. Gerçekleri öğrendiği zaman daha fazlasını kaldıramaz diye düşünüyordu. Çünkü gerçekler yaşanılan her şeyden daha acı ve ağırdır. Üstelik gördüğü o narin kız bu gerçekleri taşıyamazdı.

'Bir şeyler yapmalıyım,' diye düşünmeye başladı. Onu hayatına katmalı ve kendinin yapmalıydı. Böylesine masum bir güzellik bu yaşanılanları hak etmiyordu. Âşık olmuştu Çağın ve bunu inkâr edemeyecek kadar yoğun hisler besliyordu. Nasıl bu kadar kısa sürede bağlandığı ile ilgili bir fikri yoktu. Ama yine de, çok da umursamıyordu. Umursadığı tek şey aldığı o büyüleyici kokunun, o masum kızın yanında olmasıydı. Bir şeyler yapmalıydı. En az hasarlarla atlatması ve yanında olması, onu hep sarıp sarmalaması için bir şeyler yapmalıydı. Onu her kötülükten koruyup tamamen kendisinin yapması için çok dikkatli olmalı ve ince planlar yapmalıydı. Ozan tekrar lafa girdiğinde Çağın yine düşüncelere daldığını ve cevap vermediğini anladı. Aklından geçen tek şey sürekli bir şeyler yapması gerektiğiydi.

"Aslında bir saat bile sürmezdi araştırma, ama yakaladığım ufak bir detay beni buralara getirdi. *Babamın bağlantılarına* başvurmak zorunda kaldım ve her şeyi öğrendim," dediğinde bir süre sessizlik oldu aralarında, sonra Ozan devam etti. "Peki,

şimdi ne yapacaksın?" diye sıkıntıyla sordu. Çünkü eğer Çağın bu işe bulaşırsa başı çok ağrıyacaktı. Ama arkadaşının pes etmeyeceğini biliyordu. Gözlerine baktığı ilk anda anlamıştı. Elbette sonunda mutlu olacaktı bunu da biliyordu. Çünkü bu olayda masum olan tek kişi o genç kızdı.

"Ne yapacağımı çok iyi biliyorsun. Beni tanıyorsun niye soruyorsun ki bildiğin şeyi," diye çarpık bir gülüş sergileyip, "Aklından ne geçiyorsa onu yapacağım," diye devam etti.

Kardeşlerinin de salona inmesiyle her şeyi onlara da anlatıp planını açıkladı ve bu işin sonunda Çisem'i kollarında görmek için dua etti. Çoktan kabul olduğunu bilmeden...

2 ay sonra...

İki ay boyunca birçok şey olmuştu. Mustafa, Çağın'ı araştırmış, kendi halinde belaya bulaşmayan çok başarılı bir iş adamı olduğunu öğrenmişti. Yine de içi rahat etmemiş ve bir süre takip ettirmişti. Ama Çisem ile ilgili bir şey olmadığını anlayınca içi rahatlamıştı ve Çağın defterini rafa kaldırmıştı, yaptığı en büyük hata olduğunu bilmeden.

Çağın ise bu işe başlamadan önce Mustafa'yı iyice tanımış nerede nasıl hamle yapacağını çözmüştü ve tam da tahmin ettiği gibi Mustafa harekete geçmiş onu takip ettirmişti. Bu sebeple hiç Çisem ile ilgilenmiyormuş gibi davranmış, irtibata geçmemiş ve işine kaldığı yerden devam ederek, önemsiz bir dans olduğuna inandırmıştı Mustafa'yı. Aynı Çisem'in de dediği gibi.

Bu yaptığı ufak oyunlar önemliydi çünkü öğrendiği gerçekler arasında Mustafa'nın takıntılı bir manyak olduğunu da öğrenmişti. Çisem'in zarar görmemesi ve Mustafa'nın onu kendisinden uzaklaştırmaması için bu oyunu oynaması gerekiyordu.

Planlarını yapıp sağlam adımlar atmış ve Çisem'e bir kaç adım daha yaklaşmıştı. İlk bir ay Çisem'den hep uzak durmuştu. Ama aynı zamanda bu durum genç kızı üzmüştü. Çünkü Mustafa'yı ikna

ettiği *önemsiz bir danstı* yalanın gerçek olması onu yaralamıştı. Mustafa abisi boşuna sorgulamıştı. Zaten kimse yaklaşmıyordu ona. En azından Çisem öyle düşünüyordu.

Ama daha sonra geçen zamanlarda genç kızın karşısına minik tesadüflerle çıkmış ve kendini unutmasını engellemişti Çağın.

Bu küçük, ama tatlı tesadüfler Çağın'ı olduğu kadar Çisem'i de etkilemiş mutlu etmişti. Genç kız Çağın'ı her dakika görmek istiyor ve her gördüğünde kalbi olduğundan daha hızlı çarpıyordu. Onun yanında olmak yeniden sıcağına sokulmak istiyordu. Arada kendine kızıp bunlar nasıl düşünceler diye söylense de Çağın'ı gördüğü zaman bu düşünceler siliniyordu aklından. Ama yine de çok düşünüyor, *'Çağın da beni seviyor mu?'* diye geçiriyordu içinden ya da *'Bana ilgisi var mı?'* diye. Çünkü bunları anlayacak hiç bir tecrübe yaşamamıştı Çisem. Bunları düşünürken Çağın'ın çok tecrübeli olduğunu bilmesi ne kadar içini yaralasa da yine içindeki yeşeren ve gittikçe büyüyen o tatlı güzel duygulara sığınıyordu.

Günler geçtikçe her iki genç de birbirlerine daha bir bağlanıyor, daha bir âşık oluyorlardı. Artık birbirleri olmadan nefes almaya tahammül edemeyecekmiş gibi hissediyordu her iki âşık da bu kısa sürede.

Çağın ne kadar Çisem'in karşısına çıksa da çok kalamıyor ve bu durumu ona açıklayamıyordu. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden hemen harekete geçip planlarını hızlandırdı.

***

İki ayın sonunda bir gün yine Çağın, Çisem'in koruması olan Selim görmeden okulun arka kapısından içeri girdi ve genç kızın sınıfının önünde beklemeye başladı. Bir süre bekledikten sonra sınıfın kapısı açıldığında genç kızın elinde bir kitap, başı yine önde, düşünceli bir halde olduğunu gördü. Hemen yanına gidip koluna dokundu, ama dokunması ile Çisem'in ürkmesi bir oldu. Başını

kaldırıp Çağın'ı görünce o düşünceli halinden sıyrıldı ve mutlu bir gülümseme oluştu yüzünde.

Çağın'ın, "Biraz konuşabilir miyiz Çisem?" demesiyle yeniden telaş yaptı genç kız.

"A...ama geç kalamam dışarıda Selim abi bekliyor," dedi.

Çağın ile deli gibi konuşmayı istese de Mustafa'nın *'Niye geciktin?'* sorularına maruz kalmak istemiyordu.

"Biliyorum. Ama merak etme en fazla bir kaç dakika sürecek," dedi ve Çağın merakla gözlerini açıp cevap bekledi. Çisem baktığı gözlerin büyüsüne kapılıp, başını tamam anlamında aşağı yukarı sallayarak kabul etti. Çağın bunu görür görmez elini tutarak onu sakin bir yere çekti ve aralarında bir adım mesafe bırakana kadar yaklaştı genç kıza. Sonra elini bırakıp direk konuya girdi.

"Yarın bir kaç saatini bana ayırabilir misin?"

Çisem heyecandan ayakta durabilmek için elindeki kitaba can-kurtaran simidi gibi sarıldı ve cevap vermeye çalıştı. "Bilmiyorum n..neden ki?" diye sordu en çocuksu masum haliyle. Çağın gülümsedi bu şirin haline.

"Çünkü seninle konuşmam gereken bir kaç önemli şey var..." diyerek duraksadı genç adam sonra Çisem'in gözlerinin içine bakıp "Bizim hakkımızda," diye devam etti.

Çisem hissettiği yakınlıkla zaten çoktan bulutların üzerindeyken duyduğu *biz* kelimesiyle kalbi de kanatlandı ve yarın ki sınavını düşünmeden, "Olur," cevabını verdi.

Çağın genç kızın olumlu cevabına gülümseyerek iyice yakınlaşıp yeniden boşta olan elini tuttu ve pembeye boyanmış yanağından öptü kokusunu soluyarak. Geri çekilirken elini bırakmadan, "Hadi git şimdi yarın görüşürüz," diyerek kızın elini bırakıp gitmesini seyretti. Çisem içinde kelebekler uçuşurken bedeni titreyerek ve nasıl yürüdüğünü bilmeden arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

***

Ertesi gün Çağın erkenden kalktı. Üzerine şık ama spor bir görüntü vererek hazırlanmaya başladı. Bugün öğleden sonrası için bütün işlerini halletmişti ve heyecanlıydı. Zaten bu kızı düşündüğü her an heyecanlanıyordu. Evden çıkarken kardeşlerinin imasını takmadan yoluna devam etti. Durmadan her şeyin güzel olacağını telkin ediyordu kendine ve öyle olmasını umuyordu. Çünkü artık ilk adımını atıyordu aşkına doğru.

Şirkette saatlerin geçmesini beklerken telefonuna sarıldı her şeyin eksiksiz olmasını istiyordu. Aslında böyle bir şeyi akşam yemeği eşliğinde ve romantik bir ortamda söylemek istiyordu. Ama genç kızın okul haricinde ortalıktan kaybolması ve bunu Mustafa'nın fark etmesi işlerini alt üst ederdi. Şimdilik bununla idare edecekti *güzel meleği* ve bazı şeyleri anlattığında onun da anlayacağını umuyordu.

Çisem de Çağın'dan farksız sayılmazdı en az onun kadar hatta ondan daha fazla heyecan yapıyordu her zamanki gibi. Erkenden kalkmış ve bugün için özel hazırlanmıştı. Saçlarını açık bırakmış ve üstüne krem, pembe karşık renginde bir elbise giyinmişti. Hava şansına çok iyiydi bugün. Ama yine de eline ceketini almıştı. Bugün ayrı bir özenmişti kendine genç kız. Çünkü bugünün farklı olacağını hissediyordu. İçinde oluşan volkan patlamak üzereydi ve eli ayağına dolaşıyordu. Şimdi son olarak atlatması gereken bir adet sorgu memuru vardı aşağıda.

Çisem yalan söyleyemezdi pek, hep yüzüne gözüne bulaştırırdı ve karşısında onu tanıyan kişi hemen anlardı bunu, ama Çağın söz konusu olunca heyecanlı olmasına rağmen Mustafa'yı inandırabilme yeteneğine sahip olmuştu son zamanlarda. Mustafa Çisem'in bu telaşlı ama mutlu hallerini merak edince gizli bir sorguya girişmiş, ama genç kız hemen anlamış ve güzel idare etmişti.

Okula geldiğinde yerinde duramıyor ve bir an önce Çağın'ın gelmesini istiyordu genç kız. Beklerken yine düşüncelere dalmıştı. *'Belki de aylardır hayal ettiğim gerçek olacak... Belki de Çağın da beni seviyor... Belki de boşuna bu kadar üzülüp dur-*

dım,' diye *belkiler* ile boğuştuğu sırada Çağın yanında belirmişti, farkında değildi. Üzerine düşen gölgeyle başını kaldırmış aşk dolu gözler ile yeniden buluşmuştu. Çağın, hafifçe kıza doğru eğilerek yanağından öptü ve "Merhaba," diyerek cevap beklemeden elinden tuttu, hızla arka çıkışa doğru yönlendirdi adımlarını. Çünkü vakti azdı ve Çisem ile konuşmadan bir sorun çıksın istemiyordu.

Çisem'in gözleri birleşmiş ellerinde sesini çıkarmadan yanında yürüyor ve genç adamın elinin verdiği sıcaklık tüm bedenine yayılıyordu. Daha tanımadığı bu adama neden bu kadar güvenip, o ne derse yapıyor, bilmiyordu. Ama uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutluydu ve bunu sorgulamayı hiç düşünmüyordu. Arabanın yanına vardıklarında Çağın kapıyı genç kız için açtı. Binmesini sağlayıp üzerine eğilerek kemerini taktı. İşi bitince gülümseyerek kapıyı kapattı ve kendi de yerine geçerek gidecekleri yere doğru yolculuğa başladılar...

12. BÖLÜM

Benden gittiğini hissediyorum
Bana hiç gelmemiş olmana rağmen
Benden uzaklara
Başka kalplerde var olmaya
Aşk olmaya
Umut olmaya
Gittiğini hissediyorum
Ben bana hiç gelmediğini, gelmeyeceğini biliyorum
Yine de benden gitmesen...
Bana gelme, ama benden de gitme
Olmaz mı? Yağmur gözlüm...

Araba yolculuğu boyunca sohbet ediyorlardı. Çağın genç kız hakkındaki her şeyi bildiği halde kendisinden öğrenmek için sorular soruyor ve onun kendisine açılmasını istiyordu. Genç kız iki saatlik yoluculuk boyunca Çağın'a iyice ısınmış, artık daha rahat hareket ediyordu. İçindeki tedirginliğe inat şu an çok mutluydu. Hiç önünü arkasını düşünmüyordu, sadece anı yaşamak istiyordu.

Araba, yeşillikle çevrelenmiş alan içinde muhteşem bir yazlık evin önünde durduğunda, genç kız etrafına bakmaya başladı. Gördüğü en büyüleyici manzaraya sahipti ev. Güneş ışınlarının yansıdığı havuz, kuş sesleriyle birleşen yemyeşil ağaçlar ve türlü çiçeklerle bezenmiş bahçe muazzam bir görüntü veriyordu. Sonbaharın başlangıcı olmasına rağmen ilkbahar havası vardı bahçede. Yaz kış açan çiçekler ve yeşilliğini hiç kaybetmeyen ağaçlar bu görüntüye izin veriyordu belki de.

Genç adamın açtığı kapıdan inen Çisem bakışlarını bir türlü alamıyordu gözlerini kamaştıran bu güzellikten. Bayılırdı böyle sakin huzurlu ortamlara. Çağın'ın elini tutmasıyla kendine gelip adama baktı ve "Burası muhteşem," dedi. Gerçekten çok beğenmişti.

Çağın Çisem'in beğenmesine mutlulukla gülümsedi ve onu eve doğru yönlendirdi. Eve girdiklerinde karanlık bir ortamla karşılaştılar. Çağın önceden görmese de hazırlıklıydı ama Çisem biraz ürkmüştü ve istemsiz bir hareketle Çağın'a daha bir sokuldu. Bunu fark eden genç adam salona doğru attığı adımlarını durdurdu ve genç kıza doğru döndü. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır... Ben sadece karanlığı sevmiyorum," diyerek rahatsızlığını dile getirdi.

Karanlıktan çok korkardı Çisem. Çağın büyük elleriyle kızın yüzünü tuttu ve "Korkuyor musun?" diye sordu. Çisem bu hareketle korunmaya muhtaç biri gibi hissetti ve yanağındaki ellere içgüdüsel olarak daha bir yanaştı. Başını aşağı yukarı salladı küçük bir çocuk gibi. Genç kızın bu ürkek ve masum halleri Çağın'ın sürekli içini kaynatıyordu. Üstelik içindeki şefkatin büyümesine de neden oluyordu. Genç adam sevgiyle tebessüm etti.

"Korkma! Özellikle yanında ben varken hiç bir şeyden korkmanı istemiyorum. Bana güvenmeni istiyorum Çisem," dedi ve kızın gözlerinde ki ürkeklik yerini ışıltılarla birlikte güven duygusuna bıraktığını gördü. İçi rahatladı ve ellerini aşağı indirip yeniden elinden tutarak salona götürdü. Kapıdan girdiklerinde Çisem gördüklerine inanamadı.

Gündüz vakti olduğu halde gece ambiyansı vardı salonda. Pencereler tupplur stor siyah perdelerle kapatılmıştı ve ortam kırmızı renkte, uzunlu kısalı mum ışıkları ile aydınlatılmıştı. Salonun ortasında iki kişilik hazırlanmış bir masa duruyordu. Masada bembeyaz bir örtü üzerinde kırmızı suplalar, onun üstünde ise yine beyaz kare yemek tabakları mevcuttu. Tam ortada, tabakların arasında küçükten büyüğe doğru üç tane beyaz şamdan da mumlar masayı

aydınlatıyordu. Peçeteler ise kırmızı renginde kalp şekli verilmiş tabakların üstünde yer alıyordu. Masanın köşesinde vazoda beyaz karanfiller vardı ve vazonun hizasından tabakların önüne doğru şerit şeklinde uzanan kırmızı karanfil yaprakları serpiştirilmişti. Masa beyaz ve kırmızı renkte kombine edilmiş, sade, ama şık bir görüntü oluşturmuştu.

Çağın, Çisem'in beğeni dolu gözlerine bakıp memnuniyetle dudaklarını iki yana kıvırdı. Elindeki eşyalarını alıp kenara koydu ve yeniden elinden tuttuğu genç kızı masaya yaklaştırıp sandalyesini çekerek oturmasını sağladı. Kendisi sandalyesine oturmadan önce müzik çalara yönelip kısık seste slow bir müzik açtı.

Çisem bu romantik ortama bayılmıştı. Gözlerini bir an olsun ayıramıyordu etrafından. İlk defa biri kendisi için böyle şeyler yapıyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu. İçindeki mutluluk dışarıya taşacakmış gibi hissediyor kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bugünün farklı olacağını anlamıştı zaten. Ama bu çok fazla diye düşünüyordu ve beklediğinden daha fazla olacağını henüz bilmiyordu.

Çağın da masaya oturup genç kızın henüz etrafına bakmaktan fark etmediği garsona işaret verdi. Çisem yalnız olmadıklarını anladığı anda gözlerini irice açıp şaşkınlıkla garsona bakmaya başladı. Garson masaya gelip Çağın'ın özel koleksiyonundan en kıymetlisi olan 1865 Chateau Lafite marka şarabı kadehlere doldurmaya başladı. Çisem'e dolduracağı sırada sadece "Vişne suyu," dedi genç adam. Genç kız soru dolu bakışlarını Çağın'a çevirdi. Çağın ise karşısındaki güzelliğin bu soru dolu bakışını anlayıp hemen açıklama yapmaya başladı.

"İçki içmediğini biliyorum. Aslında ilk deneyimini benimle yapmanı isterdim ama gündüz vakti içmeni istemiyorum. Ayrıca ağır bir içki seni çarpabilir. Kola yerine vişne suyu ise..." diyerek duraksadı ve şöyle bir etrafına baktı. Hafifçe gülümseyip tekrar genç kıza döndü ve gözlerine bakarak devam etti. "Ortama uyum sağlasın istedim," dedi ve çapkınca bir göz kırptı.

Çisem'in kalbi pır pır atarken yüzünde mutlu bir tebessüm ile karşısında henüz yeni tanımaya başladığı adamın bu kadar düşünceli olmasını hayranlıkla dinledi ve bir şeyler söylemek istedi.

"Her şeyi düşünmüşsün... Çok güzel olmuş burası ve gerçekten harika bir ev," dedi.

Çağın yemekten hemen önce konuya girmek istiyordu. Bir aksilik çıkmadan düşüncelerini söylemesi lazımdı. Şarabından bir yudum alarak gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak sandalyesinde öne doğru geldi. Masaya ellerini dayadı ve uzun zamandır içinden taşmakta olan duygularını anlatmaya başladı.

"Çisem biliyorum daha yeni tanışıyoruz. Hatta birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. Ama ben senden çok etkileniyorum ilk gördüğüm andan beri. Aslında etkilenmek az kalır. Belki de daha fazlası, şu an bilmiyorum. Çünkü bu duygular bana çok yeni. İlk defa böyle hissediyorum..." diyerek durdu ve ellerini ovuşturdu. Başını öne eğdi ve "Allah'ım yeni yetmeler gibiyim," diye mırıldandı kendi kendine kısık bir şekilde. Sonra başını kaldırdı ve daha kararlı bir şekilde devam etti.

"Ben... Ben sana aşığım," dedi ve karşısındaki genç kızın kalpten gideceğini görmeden derin bir nefes daha alarak yeniden devam etti konuşmasına. Sürekli kesik kesik konuşuyor daha önce aklında yaptığı konuşmayı şimdi toparlayamıyordu. İçinden çok zor olduğunu düşünüyordu. Hayatı boyunca böyle zorlanmamıştı hiç. "Gözlerine baktığımda çok mutlu oluyorum. Evimde gibi hissediyorum. Yabancı, uzak ama bir o kadar tanıdık ve yakınsın bana. Çok karmaşık duygular bilmiyorum. Ama ne istediğimi çok iyi biliyorum... Ömrüm boyunca seninle birlikte olmak istiyorum. Yanımda ol yanında olayım istiyorum. Hayatının her anında yer almak her şeyin olmak istiyorum. Sadece bana bak, benim ol istiyorum," dedi ve Çisem'in gözlerinden ayırmadı gözlerini.

Genç kızın gözleri dolmuştu ve ne diyeceğini bilemiyordu. Yüreği bas bas *ben de istiyorum* derken ağzı bir türlü açılmıyordu. Bulutların üzerindeydi. Rüya olmasından çok korkuyordu. Gerçek

olamayacak kadar güzel sözler duyuyordu bu küçük kulakları ve inanamıyordu. Bugünün farklı olacağını biliyordu. Çağın'dan kendisinden en fazla hoşlandığını duyacağını sanıyordu. Ama bu gerçekten hayallerinin ötesindeydi. Çağın'ın bu kadar güzel itiraflar yapacağını ve bu kadar içten olacağını hayal dahi edememişti. Şimdi ise o hayallerinin ötesi dediği şeyi yaşıyor ve hiç ummadığı sözler duyuyordu. Bu kadar güzel, her biri bir o kadar anlamlı kelimelere ne söylese az gelecekmiş gibi hissediyordu. Zaten ne söylemesi gerektiğini de şu an bilmiyordu. Düşünemiyordu.

Genç adamdan ayırmadığı gözlerini kırpıştırarak düşünceli halinden kurtulmak istedi ve Çağın'ın mutlu ifadesinin solmaya başladığını gördü. Çok beklediğinin farkında bile değildi. Bu büyülü ana kapılıp gitmişti. Ama konuşması gerekiyordu ve artık ağzından ne çıkarsa diye düşünmeden konuşmaya başladı genç kız.

"B...bende i..istiyorum," dedi utanarak. Hâlâ ne söylemesi gerektiğini, neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Bu kadar güzel bir an daha önce yaşamamıştı ve bu güzel anlardan sonra dili tutulmuştu adeta. Haftalardır hayalini kurduğu, hatta daha da güzeli gerçek olmuştu. Yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu.

Çağın duyduğu sözle çok mutlu olmuş yeniden geniş bir gülümseme bahşetmişti kıza. "Beni şu anda nasıl mutlu ettin tahmin bile edemezsin," diyerek masadan uzandı ve genç kızın elini tuttu. Üzerine yumuşak bir buse bırakarak geri çekildi ve sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Cebinden bir kutu çıkardı ve genç kızın yanına geldi. Tek dizinin üstüne çökerek gözlerine daha yakın olmak istedi ve konuşmaya başladı.

"Çisem. Seni ilk gördüğüm an beyazlar içerisindeydin ve bir meleğe benziyordun. Aklıma ilk gelen bu olmuştu. *'Cennetten gelen bir melek.'* Tek eksiğin sırtında kanatların olmamasıydı. Sen benim kanatsız meleğim olmuştun. Yine öyle kalacaksın ama yine de bir görselle bunu tamamlamak istedim. Kanatların olsun istedim *meleğim,*" dedi ve elindeki kutunun kapağını açtı. Çisem bugün daha ne kadar mutlu olabileceğini düşünüyordu. Artık rüya

olduğuna gerçekten inanacaktı. Duyduğu bu sözler gerçekten doğru muydu? Çağın, âşık olduğu adam, haftalardır beklediği adam, o da kendisi gibi ilk gördüğünden beri seviyor muydu? Bunu söylemişti zaten, yani sevdiğini söylemişti ama yine de inanamıyordu.

Çağın'ın konuşmasıyla yeniden olduğu ana geri döndü. Gözlerinin içine bakıyordu. Boğulmak istediği gözler karşısındaydı ve kendisine bakıyordu.

"Takmama izin verir misin?" dediğinde genç adam, Çisem sadece başını salladı gözleri dolu bir şekilde. Çağın ayağa kalkarak taşlarla bezenmiş kanat şeklindeki pırlanta kolyeyi aldı ve kutuyu masanın üzerine bıraktı. Çisem'in arkasına geçti ve kolyeyi takmak için ellerini öne doğru getirdi. Çisem de saçlarını toplayıp boynunun yan tarafına aldı. Çağın kolyeyi taktıktan sonra dayanamayıp boynuna bir buse bıraktı tenini koklayarak. Çağın'ın dudaklarının teması ile bir ürperme yaşadı Çisem.

"Teşekkür ederim. Çok beğendim," dedi Çisem sesi titreyerek.

"Asıl beni kabul ettiğin için ben teşekkür ederim. Bu güzelliğine az bile," dedi Çağın yerine geçerken.

Şimdi asıl konuşması gereken can sıkıcı konuya giriş yapması gerekiyordu. Sandalyesine oturduktan sonra derin bir nefes aldı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Şimdi daha önemli bir şey konuşmamız gerekiyor. Ama önce yemek yiyelim," deyince genç kız hemen umutsuzluğa kapılmış ve yine gereksiz telaş yapmıştı. Çağın'ın ne konuşacağını çok merak etmişti. Zaten bu kadar mutlu olması normal değildi. Aslında hiç böyle karamsar değildi ve her şeyin iyi tarafını düşünürdü. Ama işte bu anın bozulmasını istemiyor ve çok korkuyordu.

Genç adam garsona işaret ederek yemeklerin gelmesini işaret etti. Garson yemekleri getirirken her ikisi de bir şey konuşmamış sadece birbirlerine bakmışlardı. Yemekler masada yerlerini aldığında garson, "Afiyet olsun efendim," diyerek uzaklaşmıştı. Yemekte, genç adamın önünde ızgara biftek varken genç kızın önünde en sevdiği beşamel soslu tavuk vardı. Çisem yemeklere bakınca

önündeki sevdiği yemeğinde kendisine özel olduğunu anlayıp daha bir mutlu olmuştu.

Yemekleri müdavimi olduğu restorandan getirtmişti genç adam ve ilgilenmesi içinde bir görevli istemişti. Yemeklerini yerken sessizdiler, ama Çisem dayanamayıp başını kaldırdı. Sormaya niyetlendiği anda Çağın ile göz göze geldi ve söyleyeceklerini dile getirip soramadı.

Genç adam yemeğe başladığından beri kızın düşünceli halini seyrediyor ve ne düşündüğünü az çok tahmin ediyordu. Göz göze geldiğinde ise tahmininde yanılmadığını anladı. Önündeki peçete ile ağzını sildikten sonra sıkıntıyla konuşmaya başladı.

"Konumuz kuzenin Mustafa..."

Çisem duyduğu isimle gerildiğini hissetti, kuzeniyle ne alakası vardı Çağın'ın. İstemsizce kaşlarını çattı. Sabredemedi ve aklındaki soruyu sordu hemen.

"Ne olmuş Mustafa abime?" diyerek telaşa kapılmıştı yeniden. *'Yoksa diğerleri gibi Çağın da mı benden uzak duracak?'* diye kötü düşünceler geçiyordu aklından. Çünkü Mustafa abisi işin içine girince herkes uzaklaşıyordu ondan.

"Bir şey olduğu yok aslında sakin ol lütfen! Sadece onu tanıyorum ve bu ilişkiye karşı çıkacağını biliyorum. O yüzden ona söylemeni istemiyorum. En azından şimdilik. Bir süre böyle devam etmek zorundayız. Ben gereken her şeyi halledene kadar," dedi. Derin bir nefes aldı ve genç kızın şaşkın bakışları altında devam etti. "Bilmediğin birçok şey var Çisem ve ben sana bunları söyleyemem yani benden duyman uygun olmaz, ama öğrenmen için gerekli olan her şeyi yapacağım. Bak kafanın karıştığını biliyorum ama... Ama bunları Mustafa abinden duyman gerekiyor ve ikimizde o zamana kadar sabretmeliyiz. Senden tek isteğim bu süreçte bana güvenmen, inanman ve zamanı gelene kadar soru sormaman. Bu senin iyiliğin için. İnan bana sadece iyi ve mutlu olmanı istiyorum. Bu zaman içerisinde bana yardımcı olur musun? Böyle bir ilişki ister misin? Yani bir süre gizli... Olur mu?" diye gözlerine

yalvarırcasına bakarak cevap bekledi. Çünkü Çisem kendisine güvenmeyip bu konuyu kurcalar ise işler sarpa sarar ve daha kavuşamadan böylesine güzel bir ilişkiyi yaşayamadan, ellerinden kayıp giderdi genç kız.

Çisem ise hiç beklemediği şeyler duyuyordu bugün ve kafası çok karışıyordu. Ne gibi bir sorun olabilirdi ki kuzeniyle arasında diye düşünmeden edemiyordu. Karşısındaki insana -nedenini bilmiyordu ama- güvenmek, inanmak istiyordu. *'Hem öğreneceksin diyordu zamanı gelince. Ayrıca bizimle ilgili değil Mustafa abimle ilgiliymiş. Yani bizim ilişkimizi etkilemez,'* diye içinden düşünüyordu genç kız.

Doğru söylüyordu aslında Çağın, Mustafa'yı Çisem de çok iyi tanıyordu. Eğer öğrenirse bu ilişkiye engel olurdu. Sebebini bilmiyordu ama Mustafa abisi hep engel oluyordu arkadaş edinmesine. İki ay önceki dans yüzünden bile nasıl sorgulanmıştı. Üstelik şimdi sevgilisi olmasına çok büyük sorun çıkarırdı. *'En iyisi söylememek,'* diye karar verdi sonunda. Hâlâ kendisine yoğun bir şekilde bakmakta olan adama çevirdi bakışlarını. Yine içindeki iyi niyet baş göstermiş hiç bir şey düşünmemeye, sorgulamamaya karar vermişti. Sadece bu yeni tattığı duyguları ve anı yaşamayı istiyordu. Bu güzel adamla her şeye evet demek istiyordu. Bu sebeple gülümseyerek cevabını verdi:

"Ben nedenini bilmiyorum, ama sana güveniyorum ve iyiliğim için diyorsan vardır bir bildiğin. Sorun değil yani söylemem kimseye," diye mutlulukla cıvıldadı, Çağın'ın kalbini bir kere daha çaldığını bilmeden.

Genç adama asırlar kadar uzun gelen bu dakikalar bitmek bilmemişti ve Çisem'in sözleriyle aşkın en güzel haline adım atmışlardı. Sözler verilmiş, yepyeni başlangıçlar yapılmıştı. Tahmin edemeyecekleri ilkler yaşayacaklardı ve unutulmaz anlar...

Ama sonra aklına gelenle devam etti genç kız.

"Ama bu kolyeyi takamam. Yani şimdilik. Dediğin gibi en azından Mustafa abim öğrenene kadar. Çünkü takarsam peşini bı-

rakmaz çok soru sorar," dediğinde Çağın'ın canı sıkılmıştı. Daha şimdiden meleğinin yaşaması gereken şeyler kısıtlanıyordu. Ne yapacaktı. Nasıl onu mutlu edecekti. Koruyabilecek miydi? Zarar görmeden gülümsemesini yüzünden eksik etmeden başarabilecek miydi?

Aklındaki soruları kenara bıraktı ve anın tadını çıkarttı. Başaracaktı meleği için aşkı için onun gülümsemesi için ne kadar zor olursa olsun başaracaktı...

***

Aşk öyle güçlü bir duygu ki hayatta her şeyi yaptırır insana. Yaşın önemi ya da yaşadığın tecrübenin önemi kalmaz. Eğer aşka ilk defa misafir ediyorsan kalbine, işte hayat o zaman yeni başlıyor demektir. Masum bir bebeğin ilk adımlarını attığı an kadar coşkulu, bir çocuğun uçan balonun peşinden koştuğu an kadar mutlu ve ilk öpücüğünü almış bir genç kız gibi heyecanlı olursun.

İlk zamanlar kendine yakıştıramazsın bu duyguları. Kendini hayata yeni başlamış, hatta hiç bilmediğin topraklara adımlar atıyormuş gibi hissedersin. İnkâr edersin hissettiğin duyguları, kaçmak istersin. Korkaklık yaparsın, acı çekmekten korkarsın. Kendini bıraksan, kalkanlarını indirsen, uçmayı çoktan öğrenmiş kanatların yanacak sanırsın. Ama bir bıraksan kendini, duvarlarını yıksan, anı yaşasan, aşkın acısının da tatlısının da değerli olduğunu, insanın karşısına her zaman çıkmayacağını anlasan... İşte Aşk o zaman Aşk olur.

***

Günümüz...

Çağın kapının çalınmasıyla oturduğu koltukta hafifçe sıçrayarak uzun süredir daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Ne zamandır bu

haldeydi farkında bile değildi. Söz konusu Çisem olunca sürekli dalıp gidiyordu zaten. Bu kız onu ne hale getiriyordu böyle. Gel demeden kapının açılmasıyla koltuğunda doğruldu ve kapıya döndü bakışları. Karşısında teyzesi Berrin Hanım duruyordu. Şaşırmadı çünkü babasından sonra sorguya geç bile kalmıştı. Gülümsedi bu durumu. Ailesini çok seviyordu.

"Günaydın oğlum sabahtan beri buraya kapanmış ne yapıyorsun bakalım?" diyerek masanın önünde olan oturma gurubuna oturdu. Arkasına yaslanıp ayaklarını üst üste attı ve şahin gibi gözlerini yeğeninin üstüne dikti.

Çağın da koltuğundan kalkıp teyzesinin karşısındaki koltuğa otururken bir yandan da teyzesini cevaplıyordu. "Günaydın teyze. İşlerimi hallediyordum, bugün şirkete gitmeyeceğim. Sizlerle daha fazla vakit geçirmek istedim."

"İyi oldu bu. Kahvaltı hazır olana kadar seninle konuşalım biraz o zaman."

Çağın teyzesinin ne konuşacağını çok iyi biliyordu çünkü önünde canlı kanıtı Efe vardı. Efe en ufak bir şeyde göz hapsine alınırdı annesi tarafından. Üstelik babası da var, yine her zaman olduğu gibi dert ortağı olan teyzesiyle paylaşmıştı anlaşılan Çisem'i. Şimdi baskı yapacaktı düğün ne zaman diye. Teyzesi için oyunlar planlar önemli değildi çünkü. Teyzesinin konuşması ile düşüncelerinde ne kadar haklı olduğunu anladı.

"Oğlum gelin kızımızla ne zaman tanışacağız?" Çağın'ın beklediği soru bu değildi. Ama yine de cevap verdi bezgin bir halde.

"Teyze o nereden çıktı? Babam sana anlatmadı mı durumları?"

"Anlattı ama bu benim gelin kızımızla tanışmama engel değil ki," diye suratını oyunbaz bir edayla hüzünlendirdi.

"Aaa yapma teyze bu sefer olmaz," Berrin Hanım oyununu bu kadar çabuk anlayan yeğenine ters bir şekilde bakarak son kozunu oynamaya başladı.

"Niye olmazmış oğlum? Teyzenim ben senin anne yarınım. Anlamam oyunlardan falan, oğlumun evleneceği kızı göreceğim

ben! Hem de hemen... BUGÜN!" diye otoriter bir tavır sergileyip ardından gözyaşları akmış gibi yapıp gözlerini silmeye başladı ve devam etti. "Ay şunun şurasında ne kadar ömrüm kaldı ki zaten. Çok mu görüyorsun sen bana bunu?" diyerek ağlıyormuş gibi yapmaya devam etti.

Çağın tabi ki teyzesini tanıyordu ve bu hareketlerinin oyun olduğunu da biliyordu. Ama işte teyzesine kıyamıyordu. Oyun da olsa üzülmesine dayanamazdı anne gibi gördüğü kadının. "Tamam teyze tamam en kısa zamanda ayarlayacağım," diyerek ayağa kalkıp teyzesinin oturduğu koltuğa geçti ve teyzesine sıkıca sarıldı.

Berrin Hanım amacına ulaşmanın rahatlığı ile yeğenine sarıldı sonra aniden hafif iteleyerek ayağa kalktı ve ukala bir tavırla "İyi iyi çok sırnaşma. Tanışacağım kızımızla, çok üzülme. Hadi kahvaltıya... Ayrıca en kısa zamanda değil. BUGÜN. İşte o kadar," diyerek odadan çıkarken haince gülümsüyordu.

Çağın oyun olduğunu bildiği halde yeni bir oyunun içine düşmüş ağzı açık bir şekilde teyzesinin arkasından bakakalmıştı. Sanki kendisi Çisem ile tanışmasını istemiş gibi davranmıştı. Nasıl bir kadındı bu? Nasıl her seferinde alt ediyordu yeğenlerini? Bir kere daha anladı ki bu kadının yaşı önemli değildi. Her koşulda karşısında kurnaz ve oyunbaz bir kadın vardı. Teyzesi her yaşta on sekizdi...

Berrin Hanım odadan çıktıktan sonra telefonunu almak için yerinden kalkıp masaya ilerledi genç adam. Çisem'e haber vermesi gerekiyordu. Birinci çalışta açılmış, o güzel ve neşeli sesi dolmuştu kulaklarına Çağın'ın.

"Efendim."

"Nasılsın canım? Neredesin?"

"İyiyim sen nasılsın? Şu an okula yeni vardım... Bugün gelecek misin?" diye hemen heyecanla sordu Çisem.

"Yok, geleceğimi sanmıyorum... Babam ve teyzem geldi İzmir'den. Bugün evden çıkmayacak onlarla ilgileneceğim."

"Anladım... Çok sevindim gelmelerine... Güzel vakit geçirirsiniz umarım. Özlemişsindir," dedi neşeli olmaya çalışarak.

Çisem genç adamın gelmeyeceğini öğrenince içi sıkıldı ama belli etmedi. Aslında Çisem öyle sanıyordu. Çünkü Çağın hemen anlamıştı. Telefonu ilk açtığındaki gibi neşeli gelmiyordu artık sesi. Üzgün konuşuyordu.

"Güzelim o güzel zamanı beraber geçireceğiz," diyerek genç kızın aklını karıştırdı.

"Nasıl yani? Ama sen gelmeyeceğim dedin?"

"Canım ben şimdi kapatıyorum arayacağım seni birazdan," dedi geçiştirerek.

"Tamam olur," diyerek telefonlar kapanmıştı.

Çisem şaşkın, aklı karışık ve üzgün bir şekilde kalmış iken Çağın sabah sabah üstüne teyzesinin oyun bazlığı bulaşmış bir şekilde gülüyordu. Çünkü bugün ki sürprizi Çisem'i çok şaşırtacaktı. Efe'nin deyimiyle yeniden şok yaşatacaktı genç kıza...

Asıl şoku gün sonunda tüm ailenin yaşayacağını bilmeden...

13. BÖLÜM

Bahçeme gelen bahar gibi
Kalbime geldin sen
Aydınlandı yüreğim
Şenlendi dilim
Rengârenk oldu hayatım
Tıpkı bahar renkleri gibi...

Odasından çıkarak salondan bahçeye açılan kapıdan geçti Çağın. Kahvaltı masasına oturup herkese "Günaydın," dedikten sonra çayını yudumladı.

"Hayırdır abi? Nereye sabah sabah?" diye soran Çınar'a baktı genç adam.

"Sen niye hâlâ oyalanıyorsun lan burada? Ben bugün işe gitmeyeceğim demedim mi?" dedi bıkkın şekilde.

Çınar bezgince abisine baktı umursamayıp omuz silkti. Kahvaltısına döneceği sırada abisinin boğazını temizlediğini duydu ve sıkılmış bir tavırla cevap verdi.

"Aman bee illa sorgulayacaksın değil mi? Teyzem evde farkında mısın? Ne güzel kahvaltı hazırlamış kadıncağız. Sen ise hâlâ ne diyorsun?" diyerek ağzına elindeki son lokmayı atıp devam etti. "Hem ne zaman şu huyundan vazgeçeceksin sen?"

"Neymiş o vazgeçmem gereken huyum?" diye arkasına yaslandı Çağın. Tek kaşını alayla kaldırarak ellerini göğsünde bağladı ve kardeşinden bir cevap bekledi.

Bu arada Doğan Bey okuduğu gazeteden arada başını kaldırıp oğullarının tatlı atışmalarını seyrediyordu. Özlemişti evini ve aile-

sini. Burada evinde olmak Doğan Bey'i çok farklı hissettiriyordu. Çoğu zaman hüzünleniyordu. Ama yine de mutluydu. Çünkü en güzel günlerini bu evde, çok sevdiği rahmetli eşiyle birlikte geçirmiş, en güzel ilklerini bu evde yaşamıştı. Bu sebepten ne olursa olsun çok mutluydu.

Efe ise tabletinde şirketle ilgili işlerini hallediyordu. Arada gülümsüyor ve Çınar'ın kendisini sinir ettiği gibi Çağın'ı sinir edişini izliyordu. *'Bu adam uslanmaz,'* diyordu içinden ve başını iki yana sallıyordu.

"Soruya soruyla cevap verme huyundan bahsediyorum abicim," diye ukalaca cevapladı abisini Çınar.

Çağın ise gözlerini devirdi ve ayağa kalkarken konuşmaya başladı. O sırada Berrin teyzesi mutfaktan bahçeye açılan kapıdan çıkıyordu elinde krepler ile.

"Çisem'i almaya gidiyorum ben. Teyzem öyle is..." demişti ki daha lafı bitmeden Çınar hemen söze atıldı heyecan ve mutlulukla.

"Çisem mi geliyor? Nasıl?"

Kardeşinin bu heyecanına gülümsedi Çağın. "Emir büyük yerden koçum," dedi ve teyzesiyle göz göze geldi. Berrin Hanım gülümseyip krepleri Çınar'ın tabağına koydu.

"Ooo sen bunları mı yiyeceksin daha? Bu açı böyle beslerseniz işe gitmez ki bu," derken Çınar'a bakmasıyla "Offff," çekmesi bir oldu. Dış kapıya doğru yürürken bir yandan da homurdanıyordu. "Zaten gitmiyormuş ki," Başını iki yana sallayarak devam etti. "Ben kaçtım millet?" dedi. Çınar, abisinin sitemlerini dikkate almadan hâlâ telefonda sekreterine bugün gelemeyeceğini, işleri ayarlamasını söylüyordu. Gerekli talimatları verip telefonu kapattıktan sonra babasının sorusuyla karşılaştı bu sefer.

"Niye gitmiyorsun oğlum işe? Bak abinin de işi varmış," dedi Doğan Bey. Çınar çayından bir yudum alarak babasına cevap vermek üzereydi ki Efe ondan önce davranarak konuştu.

"Çisem geliyor ya ondan eniştc," dedi ve kahvesini yudumlayarak tabletindeki işine geri döndü. Doğan Bey duyduğu sözlerle çok mutlu olmuştu.

"Sevindim bu kızı böyle sevip kollamanıza," diyerek gazetesine dönmeden önce Çınar'ın cevabına da gülümsemişti.

"Seveceğim tabi küçük yengem o benim. Baba bir görsen çok masum," dedi ve kahvaltısına yani tıkınmaya devam etti.

"Ha yani büyüğü de var?" dedi Efe ve tabletini masaya bırakarak her zamanki gibi bilerek yeni bir tartışmaya yol açmıştı. Çınar ile uğraşmak çok hoşuna gidiyordu ve bunu günlük işi haline getirmişti artık.

***

Çisem ise boş bir sınıfta sınav saatinin gelmesini bekliyordu. Bugünkü sınavı önemliydi ve çok iyi hazırlanmıştı. Ama Çağın'ı düşünmekten aklında sınav ile ilgili bir şey kalmamıştı. Sınav saati geldiğinde böyle olmaz diye umuyordu.

Çağın ile çok sık buluşamasa da bugün gelmeyeceğine üzülüyordu. Çünkü artık çok özlüyor ve sürekli yanında olsun istiyordu. Dalgın dalgın kapıya arkası dönük bir şekilde sandalyede yan oturmuş başını eline yaslamış önündeki kâğıda resim çiziyordu. O kadar dalmıştı ki arkasından gelip onu izleyen genç adamı fark etmedi bile. Çizdiği gözlerin de farkında değildi. Sadece Çağın'ı düşünüyordu ve içi aşkla dolarken her zaman yaptığı gibi kalemini alıp çizmeye başlamıştı. Resim yaparken kendini çok mutlu ve özgür hissediyordu. Kendini o kadar çok kaptırıyordu ki dünyadan soyutlanıyordu sanki. Çağın'dan önce sadece çoğunlukla ailesini çizerken, şimdi sadece Çağın odaklıydı resimleri.

Çağın'ın Çisem'i bulması zor olmamıştı ama sınıfa girdiğinde onu üzgün ve dalgın görmeyi beklemiyordu. Neye bu kadar daldığını biliyordu, ama yine de bu sefer ne çizdiğini merak ediyordu. Çisem'in arkasından sessizce yaklaşıp kâğıda baktığında beklediği

bu değildi. Gözler... Bir çift buğulu göz... Kendi gözleri... Hem de aşkla resmedilmişti sevdiği kız tarafından. İçi yine mutlulukla dolup taşmıştı. Onu hak edecek ne yaptığını düşünüyordu sürekli.

Oda dayanamadı yanındaki sandalyeye oturarak arkadan sıkıca genç kıza sarıldı. Çisem bu sarılmayla ufak bir çığlık attı ve yerinden sıçramasıyla elinden kalemin düşmesi bir oldu. Genç adamın "Şşştt," diyerek genç kızı sakinleştirmeye çalıştı. Sonra şakak kısmına sesli bir şekilde kokusunu içine çekerek uzun bir öpücük bıraktı. Çok özlemişti sevdiğini. Aradan çok zaman geçmese de her dakika özlüyordu genç kızı.

Çisem aldığı tanıdık kokuyla sakinleşip kendini güvenli kollara mutlulukla bıraktı. Elini Çağın'ın elinin üstüne koyup başını genç adamın göğsüne yaslayarak gözlerini kapadı. Çağın'ın yanında bütün sıkıntılardan arınmış bir şekilde çok huzurlu hissediyordu kendini. Genç adamın güçlü kolları arasında kendinden geçmiş kısık bir sesle konuştu.

"Gelmeyecektin?"

Çağın o boğuk sesiyle Çisem'in kulağına doğru nefesini üfleyerek, "Sürpriz yapmak istedim ve seni almaya geldim," dedi. Hâlâ aynı pozisyondalar ve kesinlikle bundan zerre rahatsız değillerdi. Çağın da gözleri kapalı genç kızın uzun saçlarına yüzünü gömmüş o eşsiz kokusunu soluyordu.

Çisem bir an duyduğu sözlerle şaşırdı. "Nereye gideceğiz?" diye sordu gözleri hâlâ kapalı heyecandan deli gibi titriyordu. Bu tepkilere alışmıştı artık genç adam. Ama yine de Çisem'in böyle ufacık temaslardan etkilenmesini büyük bir hazla karşılıyordu.

"Evime..." derken hâlâ burnunu saçlarına gömmüş kokluyor arada da öpücükler bırakıyordu. Çisem genç adamın temasıyla aklını toparlayamıyor ne dediğini geç anlıyordu. Çağın'ın evine gitmeyi seviyordu. Kardeşleriyle birlikte vakit geçirmeyi. Şimdi de ailesi... Ailesi mi? Tam sevineceği sırada aklına gelenlerle panik yaptı ve Çağın'ı nasıl ittiklediğini fark etmeden ayağa fırladı. Ko-

mışmaya daha doğrusu telaşla kekelemeye hatta saçmalamaya başladı.

Çağın ise sevdiği sıcaklığın uzaklaştığını elleri boş kaldığında fark etti. Kendini o kadar kaptırmıştı ki iteklendiğini bile fark etmedi. Çisem'in ne yaptığını şaşkınlıkla anlamaya çalışıyordu. Genç kızın panik hallerini, ellerini oraya buraya sallamasını ve söylediklerini duyunca keyifle arkasına yaslandı. İşte genç kızın en sevdiği halleri.

"N.. nasıl yani ya... teyzen... ay baban da orada... ordalar değil mi? Yani hemen gitmiş olamazlar... b..ben nası..ıl..." derken Çağın yerinden kalkıp onu yeniden kolları arasına ait olduğu yere aldı. Bir eliyle belini sarıp alnına öpücük bırakırken diğer eliyle saçlarını okşayarak genç kızı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şşşt sakin ol güzelim sorun yok. Çok iyi anlaşacaksınız ben eminim. Ayrıca yanında *ben de* olacağım."

"Ama..." Çisem'in hâlâ tedirgin olduğunu görünce işaret parmağını dudağına bastırarak susturdu genç kızı. Kollarından bırakmayarak biraz geri çekildi ve yeniden konuşmaya başladı.

"Geçen gün bize geldiğinde de çok gergindin. Hatırlıyor musun?" dediğinde Çisem başını olumlu şekilde aşağı yukarı salladı. Çağın devam etti konuşmasına. "Peki, sonra ne oldu? Onu hatırlıyor musun?"

"Ama aynı şey değil... Bu... bu yani baban o senin... yani..." diye yeniden saçmalamaya başladığında Çağın yine araya girdi.

"Çisem canım bana bak," diyerek kızın minik yüzünü ellerinin arasına aldı ve burnuna bir buse kondurdu. "Sakin ol lütfen. Hani bana güveniyordun sen ne oldu?"

Çisem mırıldanarak, "Güveniyorum tabiki," dedi ve dudaklarını büzdü. Gözleri de masumca bakıyordu ki o an gerçekten korkan küçük bir kız çocuğu gibiydi. Genç adam o güzel gözlerine takılı kalıp boğulmak istese de kendine gelip devam etti.

"O zaman güzelim? Yanında ben olacağım ve seni hiç yalnız bırakmayacağım. Korkma artık tamam mı?" diyerek o büzmüş ol-

duğu dudaklarına yöneldi. Büyük bir arzu ve istekle dudaklarını bastırdı. Bu öpücük sadece Çisem'i değil genç adamı da kendinden geçiriyordu. Bu sebeple kısa tuttu ateşli öpücüğünü. Geri çekildiğinde Çisem hâlâ devamını bekler gibiydi ve bu haline tebessüm etti Çağın.

Çağın onu yeniden anlından öperek ellerini yüzünden çekti ve elini tutarak oturduğu masaya ilerdi. Genç kızın eşyalarını toplamaya başladı. Bu arada Çisem aklına geleni sormak istedi. Hâlâ panik halindeydi.

"Tamam peki... Mustafa abim ne olacak? Nasıl çıkacağız?"

"Bir şey olacağı yok. Yine gizli çıkacağız okuldan. Ama olur da öğrenirse..." diyerek genç kıza dönüp gülümsedi ve devam etti. "Sorun yok artık öğrenebilir," dediğinde eşyaları toparlamayı bitirdi ve yeniden genç kıza dönüp elini uzattı.

Çisem gözlerini irileştirmiş şaşkınca bakarak "Ne demek öğrenebilir? Sorun olmaz mı yani artık?" derken bir yandan korkuyordu, ama diğer yandan da seviniyordu. Çağın onun bu haline tebessüm ederken bir eliyle kızın eşyalarını diğer eliyle Çisem'in elini tutmuş çıkışa ilerliyordu.

"Olmaz güzelim olmaz," dedi ve arka çıkışa oradan da arabaya gittiler.

Çisem, Çağın'ın elini tutarken sınavını düşünüyordu. Bir önceki sınavını vermişti ve bunun içinde telafi sınavına kalabilirdi. *'Yani sorun olmaz'* diye düşünüyordu. Şimdi sadece Çağın'ın ailesini düşünmek istedi. Acaba kendisini sevecekler miydi?

Arabaya vardıklarında, Çağın arka kapıyı açıp Çisem'in eşyalarını bıraktıktan sonra yine genç kızı kendi bindirmiş, kemerini bağlayıp güvenliğinden emin olmak istemişti. Söz konusu Çisem olunca ona bazen küçük bir kız çocuğu gibi davranıyordu. İçgüdüsel olarak koruma ihtiyacı duyuyordu. Bunu görev haline getirmişti ve bundan hiç şikâyetçi değildi.

Araba yolculuğu boyunca genç kızı gerginliğinden arındırmak için farklı konulardan konuşmuş ve aklını dağıtmasını sağlamıştı.

Evin o ağaçlı yoluna girene kadar da bu konuda başarılı olmuştu. Ama Çisem lüks villayı gördüğünde yeniden telaş yaptı. Ellerini nereye koyacağını bilemedi ve birbirine kenetleyip etrafına bakınmaya başladı. Genç adam artık onun bu hallerine yapacak bir şey olmadığını anlamış gülümsüyordu. Ama biliyordu ki telaşı yersizdi. Ailesi onu daha tanımadan çok sevmişti. Zaten onu tanıyıp ta sevemeyecek kimseyi tanımıyordu.

Arabayı durdurup park etti. Arabadan indiğinde arka bahçeden çıkan teyzesiyle göz göze geldi ve gülümsedi genç adam. Çisem'in eşyalarını arka taraftan aldıktan sonra arabadan inip kendisini bekleyen kızın elinden tuttu ve Berrin Hanım'a doğru ilerledi.

"Merhaba teyzeciğim işte Çisem." diyerek genç kızı göstermişti. Bilerek gelinin gibi başka sıfat kullanıp Çisem'in heyecanını körüklemek istememişti.

Berrin Hanım içten samimi bir gülümseme ile "Hoşgeldin kızım," diyerek hemen Çisem'i kollarına alarak sıkıca sarılmıştı. Bu sıcak karşılama ile Çisem'in vücuduna bir rahatlama gelmişti.

Çisem hâlâ biraz tutuktu ve çekinerek, "Hoşbulduk Berrin Hanım," dediğinde kadının kaşlarının çatıldığını görmüş ve gözlerini hemen Çağın'a çevirmişti. Ama onun güldüğünü görünce daha da kafası karışmıştı.

"Hanım da neymiş ben teyzeyi bile kabul etmezken. Yaşlı mıyım ayol ben? Sende teyze de bana ne kadar genç olsam da bu sıpaların teyzesiyim nede olsa," diyerek şaşkınca duran Çisem'in koluna girip cevap vermesini beklemeden içeri çekmişti. Çağın ise sadece gülüyordu bu duruma, ama gururlu ve mutlu bir gülüştü bu. Sevdiği değer verdiği kız ailesi ile tanışıyordu. Bugünün en mutlu gün olduğunu düşünüyordu.

Çisem bahçeye girdiğinde ellili yaşlarının başında olan kır saçlı bir adam ve Efe ile karşılaştı. Efe hemen içtenlikle gülümseyerek yanına geldi ve "Hoş geldin Çisem," diyerek genç kıza sarıldı. Ardından Doğan Bey'e sıra geldiğinde Çisem ailesinin öğrettiği gibi bir davranış sergiledi ve yaşlı adamın eline yönelip öptü.

"Merhaba efendim," dediğinde Doğan Bey memnun gözlerle Çağın'a bakıp yeniden genç kıza döndü.

"Hoş geldin güzel kızım. Nasılsın?" dedi Doğan Bey.

Çisem ise bu samimi ortamdan güç alarak bey yerine amca diye hitap etmeye başladı. "İyiyim Doğan amca. Siz nasılsınız?" diyerek güzel bir sohbete başlamak için bambu koltuklara oturdular.

Bahçeye her zaman bomba gibi düşen Çınar bu sefer normal bir şekilde girmiş, ama hemen Çisem'in yanına giderek, "Yengem mi gelmiş benim?" diye muzip bir tavırla Çağın'a bakmıştı. Çisem'e takılıp utandırmak ve Çağın'ı sinir etmek hoşuna gidiyordu.

Çisem ayağa kalkarak Çınar'a merhaba demek istemişti. Ama Çınar buna fırsat vermeden bütün samimiyetiyle genç kıza sarıldı. "Nasılsın canı..." diyecekken Çağın tarafından ensesinden tutulup uzaklaştırıldı. Tüm aile genç adamın bu sahiplenici kıskanç haline gülümserken Çınar yine sitemle homurdanıyordu "Kıskanç deve," diye.

Çağın genç kızı yanına çekti. Kollarına hapsetmek istedi, ama ortam müsait değildi. Aslında ailesi bir şey demezdi, ama hem onlara saygısızlık yapmak, hem de Çisem'i utandırmak istemiyordu. Kaldıkları yerden keyifli bir sohbete devam ettiler. Çok güzel vakit geçiriyorlardı. Çisem'e çok yakın davranıyorlardı, rahat olması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Aileden hissettirmek için yapmadığını bırakmadı Berrin Hanım. Hatta evin kızı gibi mutfağa gönderip kahve bile yaptırmaya kalktı. Çisem kahve yapmayı bilmediğini söyleyemiyordu bir türlü ama Efe imdadına yetişti son anda. "Gel sana ben malzemelerin yerlerini göstereyim," diyerek eşlik etti genç kıza.

Kahveyi tabi ki Efe yapıyordu. Çisem mahçup ve utanmış bir şekilde tezgâha yaslanmış duruyordu.

"Kusura bakma seni de yoruyorum, ama mutfak işlerinde iyi değilim," dedi. Ocakta kahveyi yapmakta olan Efe gülümseyerek samimi bir şekilde konuştu.

"Alışığım ben. Hem mutfak işlerinde iyiyim. Bir ara sana da öğretirim eğer istersen?" dedi tüm içtenliği ile. Çisem gülümsedi bu duruma.

O sırada Çisem'i merak eden Çağın mutfağa girip genç kıza arkadan sarıldı ve saçlarına bir öpücük bıraktı. "Nereden kaldınız ya? Alt tarafı bir kahve Efe," diye azarlar bir tonda konuştu. Çisem bu kadar yakınındayken bir an dahi uzak kalmak istemiyordu ondan. O yüzden fazla asabi davranıyordu.

"Lan oğlum sende iyice maço oldun he. İki dakika kızı yalnız bırakmıyorsun. O da ne yapsın senden kaçıp bana sığınıyor," diye Efe de sahte bir sinirle söylendi ama yine muziplik peşindeydi. Çünkü biliyordu kuzenin derdini. Çisem ile çok görüşemediğini, bulduğu her anı değerlendirmek istediğini ve onu deli gibi kıskandığını biliyordu. Onu böyle mutlu ve âşık görmek Efe'yi de mutlu ediyordu. Aşkı bulmasına çok seviniyordu. Özellikle bu kadar temiz bir aşkı...

Çağın kuzenin ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Yine de kaçmak kelimesiyle gerilip huzursuz oldu ama belli etmeden, "Benim güzelim bırakmaz beni," deyip daha bir sahiplenici daha sıkı sarıldı genç kıza. Burnunu o sevdiği kokuya saçlarına gömdü ve derince içine çekerek kokladı.

Çisem bu diyalogu gülümseyerek izliyordu. Çağın'ın kollarında olmak ise ayrı bir keyif veriyordu ona. Artık alışıyordu bu duruma. Çağın'ın her hareketinde utansa bile gerilmiyordu. Kendini çok mutlu hissediyor ve bunun bozulmasını istemiyordu. İlk defa farklı hayallere dalıp bende bu evde *'Çağın'la birlikte yaşayabilir miyim?'* düşüncesi belirdi aklında. Bu düşünce çok hoşuna gitmişti. Ama sonra ne düşündüğünü fark ederek ürperdi ve kendine geldi. Çağın ne kadar ömrünün sonuna kadar benimsin dese de bunu Çağın'ın da istediğinden emin değildi.

Çağın genç kızın ürperdiğini fark edince geri çekilerek, "Ne oldu üşüdün mü canım?" diye sordu. Efe kahveleri fincanlara boşaltırken Çisem cevap verdi.

"Hayır... Bir an ürperdim sadece," dedi ve Efe'nin tepsiyi eline tutuşturmasına izin verdi.

Bahçeye neşeyle çıktıklarında gördükleri sürpriz ile hepsi gerilmiş ve hiç bitmeyeceğini sandıkları neşe uçup gitmişti. Doğan Bey ne olduğunu bilmesine rağmen oğlunun gözündeki öfkeden ve Çisem'in korkmuş halinden dolayı rahatsız olmuştu. Berrin Hanım ise gülümseyerek ortamdaki gerginliği alma peşindeydi.

Çisem ise gördüğü kişiyle eli ayağı boşaldı ve elindeki tepsinin yere düşmesine izin verdi. Çisem'in halini gören Çağın hemen beline sarılıp kendine çekerek yanında yer aldı sevdiğinin. Gözlerindeki öfkeyi Mustafa'dan ayırmıyordu ve ne olacaksa olsun diye düşünüyordu. Çisem'i bırakmayacaktı.

Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu genç kız. Karşısındaki kuzeniydi, abisiydi ona ne yapabilirdi ki? Sadece yalan söylemişti, ilk defa da olsa yalan söyleyip bir şey saklamıştı. Kötü bir şey yapmazdı ki abisi ona. Hem anlatırsa anlardı belki? O da sevinirdi kardeşinin mutlu olduğuna. Çisem korku dolu gözlerle gözlerini Mustafa'dan ayırmadan bakarken bunları düşünüyordu. Öyle dalmıştı ki Mustafa'nın yanına gelip konuşmasıyla düşüncelerinden sıyrılıp anca kendine geldi genç kız.

"İyi misin prensesim? Bir yerine bir şey oldu mu?"

14. BÖLÜM

Acı... Her yer acı kokuyor...
Sevgisiz kalmak, sevdiğin olmadan yaşamak
Artık sevilmeyeceğini bilmek
Acı... Acı hissetmiyorsun nefes alamıyorsun
Sevgisiz yaşamak o olmadan yaşamak...
Sadece ağlama isteğim var
Sanki bir şeylere çare olacakmış gibi
Ya da bizi birleştirecekmiş gibi
Beni istediğim gibi sevecekmişsin gibi
Yeniden umutla nefes alabilecekmişim gibi
Sevgisiz yaşamak, sevdiğin olmadan yaşamak, onun seni sevmediğini bilerek yaşamak, her şeye onun için katlanmak... Hangisi daha acı?
Yaşamak mı? Yoksa yaşamamak mı?
Sadece ağlama isteğim var
Tek bir damla yaş kalmayana dek ağlamak istiyorum
Kavuşamasak bile belki acım diner biraz
Zaten tek arkadaşım değil mi gözyaşım...

Mustafa şirkette çok önemli bir toplantıya girmek için hazırlanıyordu. İş dünyasının en acımasızlarından olan Kemal Afşar ile beraber yapmak istediği önemli bir projesi vardı. Bunun için çok iyi hazırlanıyordu ve bir sorun çıksın istemiyordu. Aslında Çisem'in üstüne olan bir şirkete bu adamın ismini karıştırmak istemiyordu, ama anlamadığı bir sebepten dolayı Kemal Afşar bu şirketi istemişti. Nedenini elbette araştıracaktı ama çok da önemse-

miyordu. Çünkü elde edeceği sonuçlar kendisini belki de Kemal Afşar'dan daha büyük bile yapabilirdi bu iş dünyasında. Mustafa daha da güçlenmek açısından bu işi istiyordu, ama Kemal Afşar'ın amacı ise kendisi gibi zeki bir adamı yanında tutmak istemesiydi. Ama Mustafa bunu henüz bilmiyordu.

Kemal Afşar, Mustafa'nın el altından Çağın Atalı ile iş yaptığını duymuş ve belki bu sefer Mustafa sayesinde onu yok edebilirim düşüncesi içerisine girmişti. Çünkü Kemal az çok Mustafa'nın nasıl biri olduğunu, nasıl karanlık işlere bulaştığını biliyordu. Nede olsa o da bu işlerin içerisindeydi.

Mustafa işlerine büyük bir özveri ile çalışıyordu odasında. Sekreteri kapıyı çalıp odaya girdiğinde de başını önünde çalıştığı işlerden kaldırmadı. Ayla Hanım'ın konuşmasına fırsat dahi vermeden kendisi konuştu sinirli ve aksi bir sesle. Talimatlarına uyulmadığında çok sinirleniyordu. Gerçi sinirlenmek için çevresindeki insanların bir şey yapmasına gerek yoktu aslında.

"Beni toplantı saatine kadar rahatsız etmeyin demedim mi?" diyerek başını kaldırıp sekreterine baktı. Arkaya koltuğuna yaslandı ve tek kaşını kaldırarak devam etti soru soran cümlesine. "Ayla hanım?"

"Evet efendim. Ama Çisem Hanım'ın okulundan aradılar. Bir sorun varmış!" dedi ürkek bir sesle.

Mustafa Çisem'in adını duyar duymaz zaten ayağa fırlamış ve Ayla Hanım'ın önüne gelmişti. "Ne sorunu? Hemen anlat. Çisem'e bir şey mi olmuş?" diye kükredi sesini kontrol etme gereği bile duymadan. Aklına gelenle hemen telefonuna sarılıp Selim'i aramıştı bile. Telefonundaki cevapsız çağrıları es geçmişti. Bu arada bir yandan da Ayla Hanım'ı dinliyordu.

"Efendim, Çisem Hanım'ın okulundan bir görevli aradı. Size ulaşamamış. Bugün önemli bir sınavı varmış ama kendisi girmemiş," derken telefon elinde kala kalmış Selim'in sesini duymuyordu. Kulakları uğulduyordu. Karma karışık duygular içerisine girdi.

Korku, endişe, sinir, hayal kırıklığı hepsi yerli yerinde iş başı yapıyorlardı bedeninde.

Çisem, ona bir şey mi olmuştu? Neredeydi? Ya da... Ya da ona yalan mı söylüyordu? Bunları düşünmeyi hemen bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. Şimdi daha önemli bir konu vardı. Çisem neredeydi? Çıkmadan önce Ayla Hanım'a dönerek, "Söyle arabamı hazırlasınlar. Toplantıyı da ertele," dedi yine kükreyerek. Bir yandan da Selim'e bağırıyordu. Yanında olsa gözünü kırpmadan öldürebilirdi Selim'i. Asansöre bindiğinde yavaş gittiğini sanıp etrafa vurmaya başladı. Etrafta ki her şey yavaşlamıştı sanki inadına. Yerinde duramıyor kabına sığmıyordu. Durmadan Çisem'in neden yalan söylediğini, söylüyorsa sebebini ve şu an nerede olduğunu düşünüyordu. Sorular aklından çıkmıyordu. Çisem aklından çıkmıyordu. Deli gibi merak ediyordu. Neredeydi? Onu kaybedemezdi. Ölürdü yaşayamazdı, Çisem olmadan.

Zemin kata geldiğinde hızla koşar adımlarla asansörden çıkışa doğru yöneldi. Çalışanlar, patronlarının sinirlerine ne kadar alışkında olsalar bu sefer farklı bir şey olduğunu hemen anlamışlardı. Çünkü yüzü kendisini ele veriyordu ve çalışanları ilk defa bu kadar dağılmış görüyorlardı patronlarını.

Kapıda arabası, çalışır ve kapısı açık vaziyette, görevli ile bekliyordu. Hiç kimseye bakmadan arabaya atladığı gibi Çisem'in üniversitesine doğru gaza bastı. Yolda giderken sürekli *neden* diye düşünüyordu. Neden yalan söylüyor? Sinirle direksiyona vurup durdu. Sinirini çıkartacak bir şeyler lazımdı biliyordu, ama şimdi Çisem'i bulmalıydı. Daha sonra aklına gelen düşünceyle bütün vücudu gerildi. *'Şimdi neredeydi? Ne yapıyordu? Yoksa öğrendi mi?'* "Hayır... Hayırrr!" diyerek bağırdı ve bir yumruk daha geçirdi direksiyona. Elleri bir yerlere vurmaktan çoktan berelenmişti bile. Sonra düşünmeye devam etti. Öğrenseydi karşısına dikilirdi, hesap sorardı. Bunların hiç biri olmadığı için içi rahat etti ama siniri hâlâ yerli yerindeydi. Durmadan aynı şeyleri düşündüğün farkında değildi.

Okulun önüne nasıl vardı bilmiyordu ama yaptığı fren sesiyle herkesin kendisine bakmasına sebep oldu. Selim kapıda onu bekliyordu. Anahtarları verip hiç konuşmadan okula doğru yürüdü. Onun hesabını sonra kesecekti. Şu yarım saattir yaptığı her şey hayal gibiydi sanki. Ne yaptığını bilmiyordu.

Öğrenci işlerinde çalışan adamının yanına gelip kapıyı çalmadan içeri dalmıştı. İşine dalmış herkes yerinden sıçradı bu sert hareketle. Ama Mustafa'nın arkadaşlarına saldırmasıyla daha çok korkmuşlardı. Mustafa adamı yakalarından tuttuğu gibi sandalyesinden kaldırdı ve kenara çekti. Kimseyi umursamadan konuşmaya başladı "Neden önceden aramadın? Neler dönüyor?" diye dişlerinin arasından tısladı. Adam, güvenliğe haber vermek için hareketlenen arkadaşlarını tek eliyle durdurdu. Sonra Mustafa'ya döndü.

Adam Mustafa'yı çok iyi tanıyordu, en azından sinirini iyi biliyordu. Kısa zamanda öğrenmişti. Korkudan kekeleyerek konuşuyordu "Mustafa B...bey ben sizi aradım. Ama açmadınız bende sonradan şirketinizi aradım," diyerek Mustafa'nın izin verdiği ölçüde açıklamaya çalıştı. Mustafa'nın toplantı için telefonu sessize aldığı aklına gelmiyordu ya da gördüğü cevapsız aramalar. Şu an hiç bir şey düşünemiyordu Çisem'den başka. Yine de sessiz kalıp adamın açıklamalarını dinlemeye başladı.

"Dediğiniz gibi arada sırada önemli bir şey olunca sizi arayacak..."

"Kısa kes," diye araya girdi Mustafa en öfkeli haliyle. Odada adamı dışında birkaç kişi daha vardı ve onlar da arkadaşlarından işaret bekliyorlardı güvenliğe haber vermek için.

"Derslerini hiç kaçırmazdı ama bugün önemli bir sınavına girmemiş, daha önceki kaçamaklarını çok önem..."

"Ne dedin? Ne dedin SEN? Daha önceki neylerini?" diye daha da öfkelendi Mustafa mümkünmüş gibi. Daha sonra bunun bir faydası olmayacağını anladı ve gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştı imkânsız olduğunu bilmesine rağmen.

Ama yine de olanları öğrenmeliydi hem de hemen. Dişlerinin arasından konuşmaya devam etti.

"Şimdi bana her şeyi anlatacaksın. Gelmediği her günü her saati bilmek istiyorum!"

Mustafa'nın adamı onu sakin konuşabilmeleri için boş olan bir odaya alıp her şeyi anlatmıştı. Çisem'in ne zaman derse girmediğini, ne zaman okuldan gittiğini ve yanında kim olduğunu, her anını anlattı yarım saatin sonunda. Mustafa duyduklarıyla şok olmuştu. Hâlâ bir yanlışlık olabileceğini düşünüyordu. Dinlerken sürekli elleriyle yüzünü ovuşturuyor arada ayağa kalkıyor saçlarını çekiştiriyordu. Duyduğu gerçekler ile öfkesi gittikçe katlanıyordu. Ama öfkesi en çok da bu kadar zamandır ayakta uyuduğunaydı. Çisem saftı, masumdu, yapmazdı bunu. Kim çeldi aklını? Kim bu adam? Eceline susamış bu köpek kim? Çisem onundu, o kimseye bakamazdı. Bakmayacaktı. Bu olmuş olamazdı. Hayatında en çok korktuğu şey başına gelmiş olamazdı.

"Ne zamandan beri bu böyle ve sen bana neden daha önce haber vermedin? Ben sana boşuna mı para veriyorum?" diyerek elini önündeki masaya vurup kükremişti yeniden. Odanın içinde hâlâ dört dönüyor, bir eli belinde diğeri saçlarının arasında çekiştirip duruyordu öfkesini alır gibi.

Adam yeniden korkarak konuşmaya başladı. Bu kabusun hemen bitmesini ister gibi bütün bildiklerini anlatmaya başlamıştı. "Hemen hemen tüm öğrenciler çoğu dersi ekerler, ben ondan arada olanları önemsemedim. Siz de bana önemli bir şey olursa haber ver demiştiniz. Ben de bu sıralar devamsızlığı çok olduğu için ve bugünkü önemli sınavına girmediği için sizi aradım," diyerek korkuyla kendini savundu. Bu kısa sürede Mustafa'nın psikopat yüzüyle çok karşılaşmıştı. Ama bu sefer farklı olduğunu biliyordu. Gerçekten de korkuyordu bu adamdan onu tanıyan herkes gibi.

"Peki yanındaki adamı... o adamı nerede gördün?" derken dişlerinin gıcırdama sesi ve aldığı hırıltılı nefesi odada yankılanıyordu resmen. Başka bir adamı Çisem'in yanında görmeyi bırak isminin

yanına bile yakıştıramıyordu. Çisem ve bir başkası... Susturdu iç sesini düşünmemeye çalıştı. Yoksa delirecekti, şu andaki haline bakılırsa az kalmıştı gerçekleşmesine.

"Okula gelip bir derse girdi. Daha sonraki sınava girmeyince bu sefer kameralara baktım. Daha önceki sınava girmediğinde bakmamıştı..." diye konuşmasına devam ederken Mustafa olduğu yerde durup hızla adama doğru yürüdü. Duyduğu şeyle umutlandı hemen. Adamın lafını kesip konuşmaya başladı.

"Kameralar mı? O kayıtları izlemek istiyorum. Hemen!" diye tısladı en korkunç haliyle.

"Bu... bu mümkün d..değil. Yasak..." tehlikeli bir bakış attı Mustafa adama.

"Sence oradan bakınca bu yasağı umursuyormuş gibimi duruyorum? Şimdi ya bana o kayıtları izletirsin iki misli para alırsın ya da bu okuldan kovulursun. Sonra yaşayacağının da garantisi yok. Yani ruh halime bağlı anlayacağın," diye açıkça tehdit etti adamı.

Otuzlarının başında olan adam sesli bir şekilde yutkunup kafasını salladı ve "Siz bekleyin ben hemen hallediyorum," diyerek kamera odasına gitmek için odadan çıktı.

Mustafa kötü düşünmemek için gözlerini yumdu ve odada dolanmaya devam ederken "Her şey güzel olacak. Benim o... O benim!" diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu kendini.

Odanın kapısı açıldığında Mustafa gözlerini açtı ve gelen adama baktı. "Görevliyle konuştum biz işimizi halledene kadar odada kimse olmayacak. Buyurun," diyerek yol gösterdi. Mustafa sıkıntıyla kapıya yöneldi. Görmek istiyor muydu ki? Bunca yıl gözünden sakındığı kızı başkasının yanında görebilir miydi? Hazır mıydı buna? Belki de bir yanlış anlaşılmadır diye düşündü. Bir umutla adamın gösterdiği odaya doğru yürüdü.

Kameralarda gelmediği tarihlere bakmış, tek tek her anını izlemiş ve gördüğü kişiyle beynine vurulmuşa dönmüştü. Ama asıl onu şok eden tüm hayatını yerle yeksan eden görüntü Çisem'in, sevdiğinin, prensesinin de karşılık veriyor olmasıydı. Başkasına

mutlulukla sarılıyor gülüyor öpüyor... Başını iki yana salladı sanki gördüklerini aklından atacakmış gibi. Kıpkırmızı olmuştu öfkeden. İçi kan ağlıyor, dışı ise öfke kusuyordu. Kendisine hiç bir zaman bu kadar içten sarılmamıştı. Hiç bir zaman böyle gülmemişti. Hiçbir zaman bu kadar mutlu görmemişti genç kızı. Şaşırdı hem de çok şaşırdı. Çisem ne kadar da mutluydu böyle. Burukça gülümsedi. Ama çok da kıskandı hem de çok fazla. Nerede yanlış yapmıştı? Ne zaman bu kadar uzak kalmıştı? Bunlar nasıl olmuştu?

Bugün tarihli son görüntüyle zaman mekân silinmişti. Nerede ne yapıyor olduğunun, yanındaki adamın bir önemi kalmadı o an. Ne düşüneceğini bilemedi. Yaptığı her şeyin boş olduğunu yaşamanın bile gereksiz olduğunu düşündü. Saçma düşünceler beynine dolarken an be an çöktü yıkıldı. Birden ölümü bekleyen yaşlı bir insan gibi hissetti bedenini. İçindeki yaşama sevinci öldü. Görüntüleri gördükçe nefesi kesiliyordu. Kalbi, ölmesi için bir kaç kişinin elinde hunharca sıkılıyordu sanki. Sevdiği kıza başkasının dokunduğunu gördükçe bu yıkılmışlık yerini yeniden öfkeye bıraktı. Çisem onundu, kimse alamazdı onu. Kendine geldi hemen.

Hışımla kalktı yerinden kalkmasına da, ne yapacağını bilmiyordu. Kalkmasıyla birlikte sandalye devrildi ve yanındaki adam korkuyla geriye çekildi. Siniri, öfkeli boğa gibi kulaklarından çıkıyordu. Deli gibi divane gibiydi. Öfkesini dizginlemek istemiyordu, gidip o adamı bulduğunda ve öldürdüğünde bu sinire ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Dayanamadı ve aynı sinirle odadan çıkıp arabasına doğru yöneldi. Selim karşısına çıktığında her şeyin suçlusu oymuş gibi sanki bir numaralı düşmanı gibi baktı.

"AAAAĞĞĞĞ!!!" diye öfkeden kudurmuş bir sesle gürleyip üstüne atladı ve acımasızca yumruklarını saydırmaya başladı. Vurdukça sakinleşmek yerine daha çok sinirleniyor, kan gördükçe daha deli kaynıyordu öfkesi damarlarında. Kimse bu deli adama yaklaşamıyordu yaklaşmak istemiyordu. Yaklaşırlarsa nasiplerini almaktan korkuyorlardı ki kesinlikle haklıydılar. Selim de karşılık

vermiyordu. Kurbanlık koyun gibi yatıyordu altında ve acıdan inliyordu. Bir süre sonra bayılmıştı zaten. Ne kadar süre Mustafa vurdu bilmiyordu. Ama Selim'in yüzü kandan görünmüyordu.

Üniversitenin önünde bulunan güvenlik görevlileri bir kaç öğrencinin uyarısı üzerine olaya müdahale ettiler. Mustafa'yı Selim'in üzerinden zorla aldıklarında adamın hastanelik olduğunu görmeyecek kadar öfkeliydi hâlâ. Birkaç görevliyi sinirle üzerinden itip arabasına bindi. Arkasındaki adamların uyarılarını duymadan ve kendisini durdurmaya çalışanları görmeden gaza bastı.

Tam gaz arabayı sürmeye başladı ama öfkesi bir türlü geçmek bilmiyor ve hâlâ direksiyonu yumrukluyordu. Arada bağırmayı daha doğrusu kükremeyi ihmal etmiyordu. Gerçekten aklını kaybetmiş gibiydi.

Sakin olmalıydı... Sakinleşmeliydi... Her zaman ki gibi plan yapmalıydı. Çisem'i kaybetmemek için güzel bir plan... Lanet olsun sakin kalamıyordu. Ama olmak zorundaydı. Zaten bu zamana kadar sakin davranıp planlı hareket etmemiş miydi? Yine öyle yapacaktı, yapmalıydı. Gerekirse herkesi yok ederdi. Daha önce de yaptı hem de... Hem de en yakınlarına... Yine yapardı ama Çisem'i kaybedemezdi. Onsuz olmazdı. Bu fikir bile onu öldürürdü.

Hala aklı almıyordu. Ne ara bu kadar uzaklaştılar birbirlerinden. Çisem her şeyini anlatırdı ona. Hiçbir şey saklamazdı. *'Eğer kimse aklına girmediyse,'* diye düşündü. *'Belki de Fatma denilen o kadındı aklını çelen. Benden bir şeyler gizlemesini isteyen,'* diye paranoyakça düşünmeye devam etti. Ama olmuyordu işte sakin kalamıyordu bir türlü. Yıllarca kendisini sevmesini bekleyen kızın başkasının kollarında olduğuna inanamıyordu. İnanmak istemiyordu. Her şeyi Çisem'i hayal ederek yapardı. O işi bile... Şimdi sevdiği, hayalini kurduğu kıza başkası dokunuyordu. Bu olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Hâlâ aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu beyninde.

Sonra aklına gelenle sesli bir "Hah" dedi. *'Bir de yaşım büyük diyordum. Ona göre çok büyüğüm diyordum.'* "O adam benden

büyük BE!" diye bağırdı. Bu böyle olmayacaktı. Sakinleşmesi ve acilen plan yapması gerekiyordu. Şirkete sürdü üstü başı kan içerisindeydi. Elleri ise felaket şekilde yaralanmıştı. Eğer eve giderse Fatma Hanım yemez içmez yetiştirirdi Çisem'e. Şimdi hem sorularına hem de onun üzülmesine dayanamazdı.

Şirkete geldiğinde arabasını açık bırakıp şok olmuş bakışlara aldırmadan asansöre binip odasına çıktı. Ayla Hanım'a gelmesi için işaret verdi. Odaya girdiklerinde Ayla Hanım korku dolu gözlerle bakıyordu. "Bana hemen kıyafet tedarik et," dedi tek düze emir veren sesiyle. Sonra oturma gurubuna geçip kendini koltuğa bıraktı. Gözlerini yumdu ve ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Ama yapmak istediği tek şey o adamı öldürmekti.

İzlediği görüntüler geldi aklına, gerçi zaten hiç çıkmıyordu. Çok mutluydu Çisem. Belli ki o da seviyor o da istiyordu o piçi. Yine dişlerini sıktı ve düşüncelerinin gidişatının değiştiğini fark edince yeniden konuya odaklandı. Sakin olup yanında olduğunu göstermeliydi. Çisem'i bu sefer uzaklaştırmak olmazdı. Daha buraya yeni alışmıştı Çisem. Hem bu sefer açıklayamazdı neden gitmek zorunda olduklarını. Önceden işi bahane etti. Peki ya şimdi neyi edecekti? Ne sebep gösterecekti? Bu sefer olmazdı en azından şimdilik. Başka bir plan lazımdı.

O adamın her bir pisliğini öğrenip Çisem'in gözüne sokmalıydı ve kendisinin vazgeçmesini sağlamalıydı. Bu sefer işi zordu çünkü önünde aile bağları değil aşk vardı. Bu daha zordu ve ince eleyip sık dokuması lazımdı. Kaleyi içten fethetmesi gerekiyordu. Çisem narindi, kırılgandı, her şeye çabuk üzülürdü, ama 'Yanında ben varım,' diye düşündü. *'Yaralarını ben sararım daha öncekiler gibi,'* diye düşünmeye devam etti.

Düşünceleri kapının çalmasıyla bölündü. Ayağa kalkıp Ayla Hanım'ın elinden hemen kıyafetleri aldı, elindeki kanı temizlemek için odasındaki bölmeye geçti.

Yarım saatin sonunda daha iyi hissediyordu. Ne kadar iyi hissedebilirse. Yaptığı plana güveniyordu işe yarayacaktı, yaramalıy-

dı. Ne kadar iyi hissetse de içindeki acı dinmeyecekti. İlk defa kaybetmeye bu kadar yakın hissetti kendini ve ilk defa bu kadar çaresiz. Üstelik bu kendisini hiç iyi hissettirmiyordu.

Hazırlanıp gerekli yerlerden Çağın Atalı'nın evinin adresini öğrenip odasından çıktı ve asansöre bindi. Zemin kata indiğinde kimse bakma cesaretinde bulunamıyordu kendisine. Patronlarının sinirli olduğunu anlamış ve kimse bu sinirden nasibini almak istemiyordu.

Mustafa arabasına binip Çağın'nın evine doğru sürdü arabayı. Sakin kalabilmek adına sahil yolundan ilerledi ve yavaşça devam etti. Yaptığı plana nasıl sadık kalacaktı. Onları bir arada görmese bile, onunla olduğunu bile bile nasıl dayanacaktı. An be an ölecekti ama sabredecekti. Sonunda Çisem'i almak için, yine kendine ait kılmak için ne kadar zor olursa olsun sabredecekti ve bu iş bittiğinde bu sefer daha uzağa gidecekti. Onları kimsenin bulamayacağı bir yere...

***

Çağınların evinin yoluna girdiğinde etrafına baktı. Neden buraya geldi bilmiyordu, ama başka bir adres yoktu elinde. Burada olduğundan emin değildi ama denemeliydi. Başka bir yerde olma ihtimaline yine delireceğini biliyordu. İyice yavaşlattı arabayı sakin olmak zorundaydı. Ama ya onları çok yakın görürse, nasıl sakin kalabilecekti o zaman. Derin derin nefesler aldı ve kalbinin düzene girmesine yardımcı oldu. Bunları düşünmemeliydi. Arabasını evin önüne park etti ve kapıyı çalmak için elini kaldırıp zile götürdü ama duyduğu sesle öylece eli havada kaldı.

Doğan Bey kahvenin gelmesini beklerken bahçede çiçeklerin kokusunu içine çekerek yürüyordu. Araba sesini duyunca merak edip bahçeden dış kapıya doğru yönlendirdi adımlarını. Kapıda gördüğü adama merakla "Buyur evladım kime bakmıştın?" diye sordu.

"Merhabalar Beyefendi. Çağın ve Çisem'e bakmıştım ben Çisem'in kuzeni Mustafa. Geç kalınca almaya geleyim dedim," diye açıklamada bulundu karşısındaki adamın her şeyi bildiğinden habersiz.

Doğan Bey duyduğu isimle gerildi önce, ama oğlunun anlattıkları aklına gelince hemen toparlayarak bir şey belli etmemeye çalıştı.

"Ah tabi buyurun içerideler. Hoş geldiniz," diyerek bahçeden içeriye davet etti.

Mustafa neyse ki yalnız değiller diye sevinirken bu sefer *içerideler* kısmına takılı kaldı. Onlar artık *biz* mi oldular? Yine sinirlendiğini anlayarak hemen düşüncelerini savdı aklından ve Doğan Bey'in arkasından içeri doğru ilerledi. Bahçeye girdiğinde onları görememişti sadece bir kadın ve Çınar vardı.

Doğan Bey'in "Misafirimiz var," demesiyle Çınar dikkatle uğraştığı telefondan başını kaldırdığında şok olmuştu. Birden oturduğu yerden ayağa fırladı. Bütün öfkesi alevlenmeye ve damarlarında akmaya başlamıştı bile. Zaten bu adamı hiç sevmiyordu şimdi de burada ne işi olduğunu düşünüyordu. Üstelik Çisem içerideydi. *'Acaba onu bilerek mi geldi?'* diye düşündüğünde istemeden ürperdi. Abisi önemli değil dese de bu hazırlıksız karşılaşma daha çok erkendi ve abisi bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Çınar bunları düşünürken hiç Mustafa'ya yaklaşmamıştı. Çünkü donup kalmış ne yapacağını bilmiyordu. Bu esnada Mustafa Berrin Hanım ile tanışmış elini sıkıp *merhaba* diyordu. Doğan Bey onu oturması için yönlendirirken bahçeye elinde tepsiyle ve yanında Çağın ile Çisem girmişti.

Mustafa oturamadan Çisem'e bakmış ve öylece kalmıştı. Evin kızı gibiydi Çisem. Aile onu benimsemişti, belliydi bu. Bunun ne zamandır devam ediyor olduğunu yeniden düşünmeden edemedi. Düşünceleri bir paranoyak gibi sürekli aynı şeyleri üretiyordu ve bu hiç sağlıklı değildi. Mustafa zaten sağlıklı biri değildi. Çisem'in aniden elinden tepsiyi düşürmesiyle Çağın'ın hemen yanında yer

aldığını görmesi bir oldu. Ama şu an düşündüğü tek şey Çisem'e bir şey olabilme ihtimaliydi. Kimseyi umursamadan genç kızın yanına hızla ilerleyip telaşla konuşmaya başladı. Ona bir şey olmasına dayanamazdı.

"İyi misin prensesim? Bir yerine bir şey oldu mu?" diye Çisem'in elini tuttuğunda aklındaki düşünceler ve damarlarındaki öfke uçmuş gitmiş yerini endişe almıştı.

Çağın bu temasla ve hitap şekli ile sinirlemişti. Üstelik bu adamın burada bu kadar sakin olmasına şaşırmıştı. Neden gelmişti? Ve neden hiç bir şey yokmuş gibi davranıyordu? Ama Mustafa'nın elinde gördüğü yeni oluşmuş berelenmelere bakınca bir şeyler çevirdiğini anlamıştı. Bir şeylerin peşinde olduğunu ve dikkatli olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. O oyuna başladıysa Çağın dünden hazırdı.

Hâlâ şaşkın ve ürkek gözlerle ona cevap vermeyen kıza baktı Mustafa ve bu haline içten içe üzüldü. Onu korkutmak istemiyordu. Elini yanağına getirerek "İyi misin Çisem?" diye tekrar etti sorusunu endişeyle.

"Evet... Evet iyiyim. B...bir şey yok Mustafa abi iyiyim," diye panikle cevap verdi. Mustafa fark etmeden rahat bir nefes alırken. Çağın, Mustafa'nın Çisem'e dokunmasıyla gerilmiş sakin kalmaya çaba sarf ediyordu.

"Sizi burada görmek bizi çok şaşırttı Mustafa Bey. Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?" diyerek gözleri ve sözleriyle Mustafa'ya meydan okudu.

Mustafa bu meydan okumanın farkına vardı ve aynı şekilde devam etti. "Çisem'i almaya geldim. Akşama önemli bir işimiz vardı ve kendisi gecikti. Malum arabasını almamış, ben gelip alayım dedim Çağın Bey." diyerek gözleriyle birbirlerine savaş açmışlardı ve imkân olsa gözleriyle birbirlerini çoktan öldürmüşlerdi.

Çisem, "Ben çantamı alayım," derken oturma gurubuna yöneltmişti adımlarını. Hâlâ titriyordu. Bu arada Çağın da Mustafa da hâlâ birbirlerine tehditkâr bir halde bakarken Mustafa dişlerinin

arasından tıslayarak, "Yarın bunun hesabını vereceksin," dedi ve Çağın'ın cevap vermesine fırsat dahi tanımadan gülen bir yüzle Çisem'e dönüp, "Gidelim prensesim," dedi.

Çisem hepsiyle teker teker vedalaşırken Çağın'a çaresiz gözlerle bakmış mesafeli davranmıştı. Mustafa varken nasıl davranması gerektiğini bilememişti. Çağın, genç kızın bu davranışını anladığı halde yumruklarını sıkmış ve onun bu haline dayanamamıştı. Her şeyi onun için yaparken yine onun üzülmesine engel olamamıştı. İşte buna dayanamıyordu. Mustafa'ya bile sırf onun için katlanıyor, bir şey diyemiyordu.

Mustafa ise hâlâ ayakta olan aile üyelerine dönüp "Müsaadenizle gitmemiz gerek. Sizlere iyi günler," diyerek Çisem'in elinden tuttu ve arkasına dönüp Çağın'a pis bir gülüşle, tehditkâr bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Bu gülüşle *Çisem benim* demek istiyordu ve oradaki herkes de bunu fark etmişti...

15. BÖLÜM

Bazen bir esinti getirir kokunu
Bazen de bir anı yaşatır seni...
Kimi zaman hayalin doldurur sol yanımı
Kimi zaman rüyalarımda bulurum seni...

Arabada rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi. Çağın'ın evinden ayrıldıklarından bu yana, iki genç de konuşmamıştı. Mustafa öfkesinden korktuğu için konuşup yanlış bir şey yaparak Çisem'i incitmek istemiyordu. Çisem ise hâlâ ne yapması ve nasıl özür dilemesi gerektiğini bilmiyordu.

Aradan bir yarım saat geçmesine rağmen hâlâ konuşmadan devam ediyordu yolculukları. Çisem hiç konuşmamış, konuşamamış, genç adam da onun sessizliğine ortak olmuştu. Bu yarım saat içinde Mustafa'nın duyguları değişmiş öfkesi dinmişti. Şu anda genç kızın neden sustuğunu ve nasıl üzgün olduğunu biliyordu aslında. Üstüne gitmek istemedi ve onun açılmasını bekledi. Çünkü konuşursa kendisine yalan söylediği için pişmanlığından ağlayacağını biliyordu ve Mustafa onun ağlamasını istemiyordu. Çisem'i ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilecek kadar çok iyi tanıyordu.

Haklıydı Mustafa, genç kız kendi içinde muhasebe yapıyordu. Zaten her fırsatta sürekli Mustafa abisinden bir şey sakladığı için pişmanlık duyuyordu. Bugüne kadar her şeyini onunla paylaşmıştı. Üstelik son bir yıldır daha fazla şey paylaşmıştı onunla. İlk defa ondan bir şey gizlemişti ve gizlediği için çok pişmandı. Oysa Çisem bu yaşadığı güzel duyguları onunla paylaşmak isterdi. Onun yanında olmasını isterdi. Ama öyle olması gerekmişti ve söyle-

memişti. Çağın ile olmaktan asla pişman değildi olmazdı da, ama sevdiği adamla abisinin bir arada olmasını istiyordu.

Genç kız bir konuşursa ağlayacaktı. Mustafa'yı üzdüğünü düşünüyordu ve kendisiyle konuşmamasını buna bağlıyordu. Onun üzülmesini hiç istemiyordu. Tek ailesini üzgün görmek canını yakıyordu ve buna kendisinin sebep olduğunu bilmek daha yakıcı bir acıydı. Aralarında soğuk duvarlar olsun istemiyordu. Çisem kendi içinde bu saf duygularla düşünüyor bu olayın aralarını açmasından çok korkuyordu. Mustafa'yı kaybetmek istemiyordu.

Mustafa Çisem'e baktı. Onun başını öne eğmiş elleriyle oynamasına takıldı gözleri. Panik ve gergin olunca hep parmaklarıyla oynardı. Dayanamadı Mustafa onun bu üzgün haline ve biraz konuşmaya çalıştı Çisem ile. Ama sesi istemeden gergin ve sert çıkıyordu.

"Bugünkü sınavına neden girmedin? Yoksa sınavın olduğunu unuttun mu?"

Çisem, Mustafa'nın konuşmasına sevinse de bu kısa sürmüştü. Çünkü sorduğu soruya ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Sınav. Şey unutmadım ama... Ama önceki sınavım iyi geçmişti bunu da telafi sınavından veririm diye düşündüm," dedi. Başını yeniden önüne eğdi üzgün ve mahcup bir şekilde.

"Bu ilk oluyor Çisem, biliyorsun değil mi?" genç kız adını duymasıyla artık durdurmaya zorladığı gözyaşlarını serbest bıraktı. Önce yavaş yavaş aktı inci taneleri, sonra hızlandı. Kendine engel olamıyor ağladıkça ağlayası geliyordu. Mustafa sadece sinirlendiğinde ona ismiyle hitap ederdi ki bu çok nadir olurdu. Şu anda da çok sinirli olduğunu biliyordu. Konuşma tonundan da anlıyordu, ama ismi ile hitap edecek kadar olduğunu düşünmüyordu. Genç kız ona kızgın olmasını istemiyordu. Bu daha çok yaralıyordu onu. Sessizce ağlarken ağzından bir hıçkırık kopmasıyla saniyeler içinde Mustafa'nın ani fren yapması bir oldu. Çisem ne arabanın ani fren yapışını fark etti ne de arabanın durduğunu.

Mustafa ev yoluna girdiğinde duyduğu hıçkırık sesiyle şaşırarak başını Çisem'e çevirdi ve gördüğü manzara ile ani bir fren yapıp arabayı hemen durdu. Arabadan inip Çisem'in tarafına geçerek, kapısını açtı. Genç kızın kemerini çözdü ve elinden tutarak dışarı çıkarıp sıkıca sarıldı. Çisem, Mustafa'nın beline sarıldı ve göğsüne başını gömdü. Daha şiddetli ağlayarak hıçkırıkları arasında özürler diledi.

Mustafa'nın içi parçalanıyordu. Neden konuşmayıp tavır yaptı ki sanki? Onun hiçbir suçu yoktu. *'Benim duygularımdan haberi bile yok,'* dedi içinden. Sonra kollarında tutmaya devam ederek biraz geri çekildi. Tek eliyle Çisem'in çenesinden yavaşça kaldırdı ve gözyaşlarını silmeye başladı. "Bana bak prensesim... Ağlama artık lütfen."

Çisem'in duyduğu şefkatli sesle içi ısındı ve sesinin çıktığı kadar konuşmaya çalıştı kesik kesik hıçkırıkları arasında. "B...bana kü...küsme. Ben özür d...dilerim. S...sana yalan söylemek i...istemedim." Mustafa duyduğu perişan sesle bir kere daha lanet etti kendine.

"Şşşt ağlama... Sana küstüğümü de nerden çıkardın. Tamam, hadi ağlama artık. Sonra konuşuruz bunları... Ağlama lütfen prenses," diyerek yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına alıp durmak bilmeyen gözyaşlarını silmeye devam ediyordu. Çisem'i hiç bu kadar içli ağlarken görmemişti. O ağladıkça içi kan ağlıyordu. Canı çok yanıyordu. Sonra fark ettiği şeyle diline kadar gelen soruyu sormadan edemedi.

"Benim için mi bu kadar çok ağlıyorsun sen? Bu kadar gözyaşını benim için mi döküyorsun? O kadar değerli miyim senin için?" diye bir umutla sordu. Biliyordu Çisem'in kendisine nasıl değer verdiğini, sevdiğini, ama hiç böyle ağlarken görmediği için kafası çok karışıyordu. Ya da bir umut beslemek istiyor, inanmak istediği şeye inanıyordu.

"Sen benim kalan tek ailemsin. Ca...canımsın. Ben seni çok seviyorum ve seni üzdüm, yalan söyledim b...ben. Affet beni. Seni

kaybetmek istemiyorum bırakma beni," dedi ağlaması kesilmeden. Çok üzülmüştü. Mustafa'nın kendisinden uzaklaşmasından ise çok korkmuştu. Ailesi gibi onu da kaybetmek istemiyordu. Ama bilmiyordu ki bir çocuğunki kadar saf düşünceleri boşunaydı. Mustafa onu istese de asla bırakmazdı zaten.

Mustafa duyduğu sözler için çok mutlu olmuştu. Bencilce bir düşünce de olsa bu gözyaşlarının kendisi için döküldüğünü bilmek mutlu etmişti genç adamı. Çisem onun canıydı ve onu bu kadar üzeceğini bilememişti. Ama *'Bilmeliydim,'* diye içinden kendine kızıyordu. Biliyordu nasıl narin olduğunu her şeye çok çabuk üzüldüğünü. Daha dikkatli olması gerektiğini düşünüyordu.

"Ne saçmalıyorsun prensesim? Ben seni nasıl bırakırım. Ölsem yine de bırakmam, bırakamam. Üzüldüm biraz evet çünkü... Çünkü bana yalan söylemeni istemiyorum ve sen bana ilk defa yalan söyledin. Ama ben seni çok seviyorum ve asla bırakmam," dedi kalbinin derinliklerinden. Sonra devam etti. "Bu sebeple seni affedebilirim. Ama bir şartım var," dedi. Amacı bu saçma diye adlandırdığı ilişkinin detaylarını öğrenmekti. Ona göre hareket edecek adımlarını ona göre atacaktı.

Çisem, Mustafa'nın sözleriyle rahatlamış ve biraz sakinleşmişti. Gözyaşlarını silerek genç adama baktı. Affetmesi için her şeyi yapardı. "Kabul ediyorum," dedi hiç düşünmeden ve Mustafa'dan kötü bir şey gelmeyeceğini bilerek. Bunun üstüne büyük bir kahkaha attı genç adam. Çisem'i tekrar sıkıca sararak kulağına fısıldadı.

"Daha ne olduğunu bile sormadın. Sen çok mu korktun aramız bozulur diye?" Çisem ise sadece başını salladı ve Mustafa'ya sarılmaya devam etti.

"Tamam, hadi gel seni yemeğe götüreyim. Sonra da konuşuruz. Şu saat olmuş yemekte yememişsindir sen şimdi değil mi?" diyerek geri çekildi.

Çisem kahvaltıdan sonra okulda da bir şeyler atıştırmıştı ve Çağınlarda yemeğe kalacağı için yemeği sorun etmemişti. Ama bunu

Mustafa'ya söylememişti. Çisem'in suçlu çocuklar gibi ağlamaktan şişmiş gözlerini kaçırmasıyla yemediğini anladı Mustafa ve başını iki yana sallayarak söylenmeye başladı. Aynı zamanda Çisem'in kapısını açıp içeri bindiriyordu genç kızı. "Bugün çok hata yapmışsın çirkin prenses," diyerek sitem etti. Çisem çirkin lafını duyunca Mustafa ile arasının düzelmesinin de verdiği rahatlama ile hemen karşı atağa geçmişti.

"Niye çirkin oluyor muşum?" diyerek eski neşesine dönüyordu genç kız yavaş yavaş. Ama arada hâlâ hıçkırıyordu. Mustafa kendi tarafına geçip kemerini bağladı ve arabayı çalıştırdıktan sonra cevap verdi genç kıza.

"Neden olacak aynaya bak anlarsın. Burnun kızardı gözlerin şişti... Çok çirkin oldun bu halinle sen," diye takılıp konuyu dağıtmak istedi Mustafa. Amacı onu neşelendirmek ve bu kötü anları unutturmaktı.

"O zaman eve gidelim de benimle dolaşma. Hem sensin çirkin bak kaç yaşına geldin başıma kaldın kimse almıyor seni," diyerek burnunu havaya dikti ve somurtmaya devam etti. Bunun üzerine Mustafa kahkaha atıp genç kızın nabzını ölçmek için şakayı biraz açmak istedi.

"Tamam işte, sen alırsın beni... Almaz mısın yoksa?" diye merakla gelecek cevabı bekledi genç adam.

"Ay almasam ne olur ki acaba? Başıma kaldın her şekilde zaten bir ömür beraberiz artık," diyerek gülümsemişti. Mustafa'nın duymak istediği bu olmasa da istemediği bir cevapta almamıştı. Aksine duyduğu sözlerle çok mutlu olmuştu. *'Ömür boyu beraber olmak,'* diye aklından geçirmeye başladı mutlu bir şekilde. Ömür boyu sevdiği kızla birlikte olmak fikri onu çok mutlu etmişti. Çisem'den duyduğu her kelimeyi lehine çeviriyordu. Genç adam cevap olarak sadece gülümsemekle yetinmiş ve Çisem'in çok sevdiği her zamanki mekâna İl Porto'ya gelmişlerdi. Çisem çok severdi denizi, kokusunu ve tabi ki sahil kenarlarını.

Arabadan inip içeri girdiklerinde her zamanki masalarını göstermişti garson. Akşamüzeriydi. Bu saatlerde daha sakindi mekân ve masaları boştu şanslarına. Masaya oturduklarında Çisem temiz havayla birleşen deniz kokusunu gözlerini kapatarak içine çekti ve huzurla doldu tüm bedeni. Sanki az önce hiç bir şey olmamış gibi huzurluydu. Çağın aklından çıkmıyordu bir türlü, ama tedirgin değildi onun adına. Sadece merak ettiğini düşünüyordu.

Çünkü Çisem, Çağın'ın Mustafa hakkında bildiklerini bilmiyordu o yüzden bu kadar rahattı. Genç kız Çağın'ı araması gerektiğini düşünürken, Mustafa da Çisem'in en sevdiği balık olan çipura siparişi veriyordu. Siparişler gelene kadar tuvalete gidip aramayı düşündüyse de öyle kısa bir görüşme yapmak istemediğine karar verdi ve Mustafa abisi ile sohbetine başladı.

Mustafa ise Çisem bugün yeterince üzüldüğü için konuyu şimdilik açmamış, yarın ilk iş önce Çağın ile konuşmak, derdini öğrenmek ve Çisem'den uzak durmasını sağlamak istemişti. Çisem'e belli etmeden Çağın'a açıkça oynayabilirdi kartlarını ve bu kartlar Çağın'ın Çisem'i bırakmasına neden olacaktı. En azından Mustafa böyle düşünüyordu. Ondan uzak durmasını ve bir daha karşısına çıkmamasını sağlayacaktı. Bunun için gereken her şeyi yapacaktı. *'O züppe kendine başka eğlence bulmak zorunda kalacak. Çünkü henüz daha beni tanımıyor,'* diye düşündü içinden.

Ama Mustafa'nın bilmediği şey ise Çağın'ın Mustafa'yı kendinden bile iyi tanımasıydı ve bu tanıma Mustafa'nın başına çok iş açacaktı.

Yemekler sessizce yenmiş eve gitme vakti gelmişti. Mustafa hesabı ödeyip mekândan ayrılmak için Çisem ile kapıya ilerledi. Kapıdan çıktığında karşı tarafa göz atarak hâlâ bekleyen siyah araca bakmıştı. İçindekini göremese de kim olduğunu ve yola çıktıktan kısa bir süre sonra takipte olduğunu biliyordu. Çisem ile ilgilendiği için çok umursamamıştı ama şimdi... İçinden keyifle *'Oyun başlasın,'* dedi ve Çisem'e daha çok yanaştı. Belinden tutup onu arabaya doğru yönlendirdi.

Arabada ilerlerken arada dikiz aynasından arkaya bakıyordu. Çisem'e döndüğünde kapanmak üzere olan gözlerini gördü ve içtenlikle gülümsedi. Çok ağlamıştı ve üzülmüştü böyle bitkin düşmesi normaldi. Çisem'in bünyesi zayıftı ve böyle stresli anlara dayanamazdı. *'Hasta olmaz umarım,'* diye düşündü. Eve vardıklarında Çisem'in tamamen uyuduğunu gördü ve aklına gelen düşünce ile beraber "Bir taşla iki kuş," diyerek pis bir gülümsemeyle arabadan indi.

Genç kızın kapısını yavaşça açtı ve çaktırmadan arkaya bir göz atıp Çisem'i kucağına aldı. Genç kızın yüzü göğsüne düşmüştü. Mustafa yüzünü Çisem'in yüzüne iyice yaklaştırıp şakağından öptü ve bir süre o etkisinde kaldığı kokusunu içine çekti. Geri çekildiğinde arkasına bakmadan eve geçti. Kapıyı açan Fatma Hanım ne olduğunu anlamayarak Çisem'in odasına doğru ilerleyip Mustafa'ya yardımcı oldu. Genç adam Çisem'i yatağa bırakıp son kez baktıktan sonra Fatma Hanım'a dönüp uyandırmadan üzerini değiştirmesini söyledi. Zaten Çisem'in uykusu çok ağırdı istese de uyanmazdı.

Çisem'in odasından çıktı ve merdivenlerden aşağı inerek odasına girdi. Girer girmez hemen telefonuna sarılıp daha önce Çağın için araştırma yapan adamını aradı. "Bana hemen Çağın Atalı hakkında bir araştırma yapmanı istiyorum. ... Hayır daha kapsamlı. ... Evet, bu sefer ne pisliği varsa bulmanı istiyorum. ... Tamam, sabaha kadar hallet bu işi. Sabah masamda olacak her şey!" diyerek cevabı beklemeden telefonu kapatıp yatağa fırlattı.

Huzursuzdu ve odasında dönüp dolanıyordu. Güzel bir duş almak ve günün stresini atmak için gömleğin düğmelerini açtı ve banyoya yöneldi. Küvete sıcak suyu açıp dolmasını beklerken kapının çaldığını duydu ve banyodan çıkıp kapıyı açtı. Karşısında Fatma Hanım'ı görünce Çisem'e bir şey oldu sanıp telaşa kapıldı. Ama kadının söyledikleriyle siniri yeniden tavan yapmıştı. Anlaşılan bugün sakinleşemeyecekti.

"Mustafa Bey aşağıda sizi görmek isteyen bir beyefendi var. Adının Çağın Atalı olduğunu ve hemen gelmeniz gerektiğini söyledi."

Fatma Hanım bunları söylerken tedirgin olmuştu. Çünkü Mustafa eve iş getirmezdi ve hiç bir yabancı bu eve giremezdi. Ama şimdi kapıyı çalan öfkeli bir adam görmüştü ve çok tedirgin olmuştu. Özellikle Çisem evdeyken. İçinden *'Umarım güzel kızımı tehlikeye atmıyordur,'* diye söylene söylene aşağı mutfağa indi.

Mustafa ise banyodaki suyu kapatıp sinirle üstündeki gömleği çıkarttı ve bir tişört geçirip odadan çıkarak aşağı kata ilerlerdi. Sandığından daha erken bitecek bu iş diye düşünüyordu.

Ama aksine her şey daha yeni başlıyordu...

***

Çağın, Çisem gittikten sonra olduğu yerde kala kalmıştı, sinirden kuduruyordu. Çağın kendi halinde normal bir adamdı ve babası onu kendi gelenek göreneklerine göre yetiştirmişti. Hiç yasa dışı işe girmediği gibi kimsenin kuyruğuna da basmamıştı. İş hayatında olan olumsuzluklar ise kendi tarafından profesyonelce halledili-yordu. Zekice yatırımlar yaparak şirketi babasının bıraktığı durumdan çok daha yükseklere çıkartmıştı. Genelde etrafında sevip sayılan biri olduğu için ve babasının arkasındaki manevi gücü sayesinde daha da bir güçlenmişti.

Annesi öldüğünden bu yana babası şirketi Çağın'a bırakmıştı. Çağın da babasının yıllardır özenle kurduğu ve kendisine bıraktığı düzeni bozmamıştı. Ama aylar önce ilk defa farklı düşünmüş ve gerekirse pis işlere bile girmeyi göze alacak birini çıkartmıştı karşısına kader.

Çağın *'Keşke...'* dedi içinden. *'Keşke Çisem sadece bir kuzen olsaydı Mustafa için,'* diye düşünmeye devam etti.

Ailesi, hâlâ şaşkın bir halde dururken, Çağın'ın ne yapacağını merakla bekliyordu. Çağın harekete geçmesi gerektiğini fark edip

hemen çıkışa doğru yöneldi. Doğan Bey arkadan seslenmek, engel olmak istedi, ama oğlunun bir şeye karar verdiği zaman vazgeçmeyeceğini biliyordu. Bu sebeple sessiz kaldı. Oğluna güveniyor, yanlış bir şey yapmayacağını biliyordu.

Çağın sinirle arabasına doğru giderken Çınar ile Efe de abilerinin peşinden gitti. Çok sinirliydi Çağın ne yapacağını henüz bilmiyordu, ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Artık yolun sonuydu. Madem Mustafa her şeyi öğrendi o da her şeyi söyleyecek Çisem'i alıp evlenecekti ve Mustafa onu elinden almak için hiç bir şey yapamayacaktı.

Arabasına bindiğinde kardeşlerinin de bindiğini görünce öfkeyle döndü ve bağırmaya başladı.

"İnin hemen. Karışmayın siz, halledeceğim ben." dedi ama ne Çınar ne de Efe bunu dinleyemeyecek kadar asiydi bu konuda.

"Hadi abi daha fazla uzaklaşmadan oyalanma istersen," dedi Efe tüm rahatlığı ile. Yine sakinliğini koruyordu. Bunu aralarında birinin yapması gerekiyordu zaten ve bu görev Efe'ye düşüyordu.

Çağın derin bir nefes alıp arka koltukta oturan Çınar'a dönerek konuştu bu sefer.

"Sen evde kal en azından. Babamlar yeni geldi. Şimdi merak ederler korkutmayalım. Hem yalnız bırakma ilk günden," dedi. Amacı Çınar'ı şu anda bu işten uzak tutmaktı. Çünkü Çınar hepsinden sinirli ve deliydi. Özellikle öğrendiklerinden sonra Mustafa'ya karşı.

Çınar, abisinin bakışlarından ve haklı olduğunu bildiğinden sinirle bir şey demeden arabadan inmişti. Çağın daha fazla zaman kaybetmeden gaza basıp ana yola çıkmıştı bile. Çok fazla geçmeden Mustafa'nın arabasını yakalamıştı Çağın, ama durdurup Çisem'i korkutmak yerine takibe aldı onları. Eve gittiklerini görürse rahat ederdi en azından içi ve hemen arardı Çisem'i. Sonra da Mustafa ile olan hesabını hallederdi.

Arabada ölüm sessizliği vardı, Efe de Çağın gibi düşünceliydi. Bir süre sonra Mustafa'nın ev yoluna girdiğini gördüğünde rahat

bir nefes almıştı. Ama arabanın birden fren yapıp durmasıyla içindeki rahatlık endişeye dönüştü. Kendisi de arabayı kenara çekti ve tam kapısını açıp çıkacağı zaman Mustafa'nın arabadan inip Çisem'e doğru ilerlediğini gördü. Mustafa'nın genç kızın kapısını açıp ona sarıldığında Çağın nefes almayı bıraktı bir an. Sinirlendi. Vücudunu ateş bastı. Bedeninde ki her bir damar kabardı. Çisem' e dokunmasına bu kadar yakın olmasına öfkelendi.

Sonra hiç bir hareketini kaçırmadan Mustafa'yı izledi. Onun nasıl bir manyak olduğunu biliyordu çünkü. Ama Çisem'in ağladığını fark etmesiyle geriye kalan her şey yalan oldu bir anda. Omuzları düştü içi sızladı hiç bir şeyin anlamı kalmadı o an. İstemeden gözleri doldu. Her şeyi o üzülmesin diye yaparken şimdi yine yaralanan oydu. Bunun olmasını istemiyordu. Sevdiği kızı ağlarken üzülürken görmek istemiyordu.

O an anladı ki bu olay yara almadan çözülmeyecekti. En azından yanında olsaydı meleğinin, daha kolay atlatabilirdi bu durumu. Bu yüzden yarın bu işi hemen halledecekti. Ne pahasına olursa olsun halledecekti. Çisem'in Mustafa'ya ne kadar düşkün olduğunu biliyordu, bu sebeple yine onu düşünerek hareket edecek ve Mustafa'ya zarar vermeden bu işi halledecekti. Çisem için yine Mustafa'yı da düşünecekti el mahkûm.

Arabaya binip hareket ettiklerinde Çağın da yeniden harekete geçmişti. Ama ev yolunu değiştirip başka bir yola girdiklerini fark edince merakla takibe devam etti. Mustafa'nın kendisini fark ettiğinin farkındaydı ama bu umurunda bile değildi. Hatta Mustafa'nın bu sebeple Çisem'e daha yakın davrandığını da biliyordu. Gördüklerini doğru anlıyordu, çünkü Mustafa'yı tanıyordu. Yine de sakin olmaya çalıştı ve sabredip yarını beklemeye karar verdi. Nasılsa yarın her şey çözülecekti ve o Mustafa'nın suratının alacağı şekli çok merak ediyordu.

Girdikleri mekânı görünce arabayı durdurup beklemeye başladı. Bu sürede sohbet edip ne yapacaklarını konuştular Efe ile. Çağın'ın amacı bir an önce evlenmekti ve Efe ile bu konuda aynı dü-

şüncedeydiler. Efe de artık Çisem'in o evde o adamın yanında kalmasını istemiyordu.

Bir buçuk saatin sonunda, mekândan çıkıp eve gittiklerini gördüğünde artık eve dönüp Çisem'den telefon beklemeye başlaması gerektiğini düşünüyordu. Ta ki Mustafa'nın kucağında Çisem'i görene kadar, işte o an çıldırdı. Üstelik dudaklarının sevdiği kadına dokunduğunu görünce daha bir öfkelendi. Artık kimse tutamazdı Çağın'ı. Kemerini söktü hırsla tam arabadan ineceği sırada Efe'nin kolunu tutmasıyla durdu ve ona baktı *'Ne var?'* gibisinden.

Efe başından beri abisinin her hareketini izliyor ve tetikte bekliyordu. Bir delilik yapmasından korkuyor ve bunu engellemek istiyordu. "Abi öfkeyle hareket etme. Bu zamana kadar iyi geldik sakin ol lütfen!" diye uyardı Çağın'ı.

"Artık değil. Sakin olamam. O şerefsiz beni biliyor. Burada olduğumu biliyor. Ama ne yapıyor? Gözüme soka soka Çisem'i öpüyor. ÖPÜYOR LAN ÖPÜYOR! ONA DOKUNUYOR!" diye öfke ve sevdiğine dokunulmasının acısıyla kükreyip direksiyona vurdu ve devam etti konuşmaya. "Bana meydan okuyor. Çisem benim sevgilim. Benim evleneceğim kız. Bunu oda öğrenecek. ARTIK YETER!" deyip Efe'nin kolunu sinirle itip arabadan çıktı ve karşısındaki eve doğru büyük adımlarla ilerlemeye başladı. Arkasından gelen Efe ile birlikte.

Kapıyı çalıp karşısına çıkan kadına adını ve Mustafa'yı acilen görmek istediğini söyledi. Ve sabırsızca beklemeye başladı. Bu işi şimdi burada halledecekti. Sonucu ne olursa olsun...

16. BÖLÜM

Bizim hikâyemizin başı varmış gibi umut saldım yüreğime
Canımdan can kattım hiç girmeyi düşünmediğin kalbime
Kırıldım, kırılmışlığımla kaldım orta yerde
Tut elinden bırakma beni bu cenderede...

Çağın içinde dinmeyen öfkesiyle birlikte Mustafa'yı aşağıda bekliyordu. Hemen arkasında Efe ile.

"Sen arabaya dön orada bekle," dedi sert sesiyle Efe'ye yüzünü dönmeden. Hâlâ kapıya bakıyordu ifadesiz yüzüyle. Efe itiraz ederek konuşmaya başladı.

"Ama abi..." dediğinde Çağın bir hışımla Efe'ye döndü ve sözünü kesti. Kaşlarını çattı ve yüzü de öfkeli bir hal aldı.

"Ne diyorsam o Efe! Dön dedim işte uzatma!" diye istemeden bağırdı kuzenine. Efe onun gözlerindeki ateşi görmüştü, gitmek istemiyordu, ama Çisem yukarıdayken bir delilik yapmayacağını da biliyordu. Ne kadar öfkeli de olsa önceliği hep Çisem olmuştu, yine öyle olmasını umdu çaresizce. Efe sesini çıkarmadan arkasını dönerek arabaya doğru yürüdü.

Bu sırada kapı açıldı ve Mustafa Çağın'ın karşısında ki yerini aldı.

İkisi de yaralı bir aslan gibi karşı karşıyaydı şimdi. Hesap vaktiydi. İçlerindeki öfkeyi kini akıtma vaktiydi. Bu gece konuşacak hesaplaşacak ve bu gece bitireceklerdi her şeyi. En azından ikisi de öyle düşünüyordu. Konuşulmayan hiçbir şey kalmayacaktı. Artık her ikisi içinde oyun bitti ve şimdi amansız bir savaş başlıyordu aralarında. Galibi kim olur bilinmez, ama mağlubu en masumlarıydı.

Aralarındaki sessizlik birbirlerine bakışları gibi uzayıp gidiyordu. Akıllarından ne geçiyor, ne düşünüyorlar bilinmezdi o an. Ama hesap ya da plan yapmadıkları kesin bir şeydi. Bir süre daha sessiz kaldılar her an birbirlerine saldıracak gibi duruyorlardı. İkisi de bakışlarını çekmiyorlardı birbirlerinden. Saldırsalar bu savaştan kim sağ çıkar orası meçhuldü.

Çünkü ikisinin de acısı aynıydı...

İkisinin de yarası derindi...

Çünkü ikisinin de savaştığı amaç aynıydı... AŞK...

Aşk uğruna ölebilirdi iki genç hiç düşünmeden ve bundan hiç çekinmezlerdi. Ama hangisinin aşkı daha büyüktü işte orası bilinmezdi...

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Çağın oldu. Çünkü bir an önce bitmesini istiyordu. Bitsin ki meleğine kavuşsun.

"Burada olmaz. Çisem yukarıda. Arabana atla takip et beni!" dedi az önce Çisem'i öptüğünü düşünerek tüm düşmanlığı ile.

Mustafa sesini çıkarmadı ve içeriden arabanın anahtarını alıp peşine düştü Çağın'ın. O da bir an önce bu işin bitmesini istiyordu. Ama Mustafa Çağın'ın bildiklerinden habersiz bu işin kolay biteceğini düşünüyordu. Oysa yanıldığını biraz sonra anlayacaktı.

Çağın arabada kendini sakinleştirmeye çalışıyor ve yanlış bir hareket yapmamak için sürekli kendini telkin ediyordu. Epey yol gittikten sonra bir tepede durdurdu arabasını Çağın. Az ilerisi uçurum kenarıydı.

Çağın arabasından inerken Mustafa arabasını hemen diğer arabanın yanına park ediyordu. Çağın tek başınaydı. Mustafa tek olduğu için kendi de tek olmak istedi ve Efe'yi tüm itirazlarına rağmen yolda bir taksi durağında bıraktı. Öfkesi bir türlü dinmiyordu. Arabadaki telkinler işe yaramamış ve sakinleşememişti. Konuşup bu işi sonuca bağlamadan da sakinleşebileceğini sanmıyordu.

Mustafa da arabadan indikten sonra karşı karşıya geldiler. Bu sefer ilk konuşan Mustafa oldu hiç vakit kaybetmeden.

"Seni dinliyorum," dedi alayla.

Gayet rahat görünüyordu. Rahatlığı tamamen kendi olmasından kaynaklanıyordu. Maskesi yoktu, oyun yoktu, gerçekler vardı ve Mustafa bu gerçeği hiç çekinmeden sergiliyordu Çağın'a karşı. İçindeki öfke olduğu gibi duruyordu sadece göstermiyordu. Bu öfkeye ihtiyaç duyacağını biliyor ve sıcak tutuyordu. O kadar fazlaydı ki öfkesi, kini her an Çağın'ı bu uçurumdan hiç düşünmeden atmaya yeterdi.

Çağın derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Konuyu uzatmayacağım Mustafa! Ben Çisem'i seviyorum ve evlenmek istiyorum!"

Mustafa duyduğu sözlerle önce gözlerini iyice açtı, sonra kaşlarını alayla kaldırdı ve ardından güçlü bir kahkaha patlattı. Çağın hiç şaşırmadı bu tepkisine. Mustafa'dan gelen her şeye hazırlıklıydı çünkü. Sabırla onun susmasını ve cevap vermesini bekledi. En ufak yanlışta bunu kendi lehine çevireceğini biliyordu. Bu sebeple öfkesini içine akıtıp sessizce bekliyordu.

Sonunda Mustafa susup Çağın'a baktı. Karşısındaki adamın hâlâ aynı şekilde tüm ciddiyetiyle durduğunu görünce şaşırdı. Gerçekten şaka yaptığını sanıyordu. Ya da öyle zannetmek istiyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordu gülümsemesi solarken. Bir cevap bekledi *'şaka yapıyorum'* demesini. *'Tabi ki ciddi değilim demesini'* Ya da başka bir şey ama bir şeyler demesini cevap vermesini bekledi. Çağın'dan ses gelmeyince devam etti oda ciddiyetle. "Bak Çağın, ne ciddi düşüncelerin beni ilgilendiriyor ne de Çisem'e duyduğun saçma sapan duyguların, " dedi tükürür gibi.

Çağın'ın dişlerini gıcırdattığını duyunca amacına ulaşmanın mutluluğu ile devam etti. Amacı Çağın'ı sinirlendirip kendisine saldırmasıydı. Çisem'i bu ufak oyunlarla Çağın'a karşı soğutacaktı. Kendini mazlum, Çağın'ı acımasız göstererek.

Çağın hâlâ arabasına yaslanmış elleri göğsünde birleştirerek sessizce Mustafa'nın konuşmasını bitmesini bekliyordu. Mustafa'nın ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Ama yine de çok fazla sakin kalamıyordu.

"Ondan uzak duracaksın! Onu eğlencen yapmana izin vermeyeceğim!" diye devam etti. Çağın'ı ciddiye almadığını göstererek.

"Farklı bir anlayış tarzın var. Evlenmek istememin neresi eğlenceli geldi sana?" diye tısladı Çağın dişlerinin arasından.

"Aranızdaki yaş farkı ortada. On bir yaş azımsanacak bir şey değil. Eğlence değil de ne bu sence? Hem neyse ne uzak duracaksın buna izin vermiyorum!" dedi otoriter bir tavırla.

"Ha yani tek bahanen yaşım öylemi? Peki, Bunu Çisem'e de söyleyecek misin? Dur tahmin edeyim. Tabi ki söylemeyeceksin. Bu yüzünü sadece bana göstereceksin değil mi?" dediğinde Mustafa hâlâ rahat bir şekilde durmaya ve konuşmaya devam ediyordu. O da biliyordu yaşın bahane olduğunu, ama işte plansız programsız ancak bu kadar bahane bulabiliyordu o zeki beyni. Tabi Çağın'a olan siniri de buna dâhildi.

"Çisem'in bilmesine gerek yok. Nasıl olsa ayrılacaksın ondan. Ama olur da ayrılmaz isen işte o zaman öyle şeyler yaparım ki o senden ayrılır," dediğinde, Çağın öfkeyle soludu. Ama yine de kendine hâkim olup yumruk olan ellerini cebine koyarak cevap verdi.

"Ne gibi Mustafa? Nasıl şeyler yaparsın mesela?"

"Bunu sana açıklayacak değilim. Çok şey yaparım Çağın. Neye uğradığını şaşırırsın sen daha beni tanımıyorsun. Ondan uzak duracaksın ve bu saçma ilişki bitecek! Bu ortaklık da hemen bitecek ve sen bir daha karşımıza çıkmayacaksın!"

Çağın bu tehditle birlikte yerinden doğruldu ve Mustafa'ya daha çok yaklaştı. Ellerini ceplerinden çıkarmadan gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Yoksa ne yaparsın Mustafa? Öz amcan ve yengenini öldürdüğün gibi beni de mi öldürürsün?" dediğinde ortam ölüm sessizliğine bürünmüştü. Mustafa duyduğu sözlerle irkilip şok olmuştu.

Bunu biliyor olamazdı. Öğrenmiş olamazdı. Bütün delilleri kendi eliyle yok etmişti. Bunu bilen kişiler bile yaşamıyordu ki.

Nasıl olurdu? İçindeki karmaşadan kurtulamadan cevap verdi hemen pot kırmamak için.

"Sen... Sen. Bu da nereden çıktı?" diye hırladı. İnkâr etmek istedi ilk önce Mustafa. Belki bilmiyordur, öylesine yem atmıştır diye düşündü.

Çağın'ın yüzünde acı bir gülümseme oluştu. Bunun gerçekten yalan olmasını istedi. Şu an konuştukları başka bir konu olsun istedi. Bu karşısındaki adamın bencil istekleri yüzünden iki masum insanın ölmemiş olmasını istedi. Ama maalesef acı bir gerçekti ve bu olayı kullanmanın acısını yaşıyordu.

"Bence boşuna çabalama. İnkâra gerek yok. Ben her şeyi biliyorum... Hem de her şeyi," diye bastırarak söylemişti son sözlerini başka şeylerde bildiğini ima ederek. Ama Mustafa şu ana odaklandığı için başka bir şeyden daha bahsettiğini anlamamıştı yeni bir hata yaparak. Belki anlasaydı önlem alırdı. İnkâr edemeyeceğini, Çağın'ın gözlerinden gerçekleri bildiğini anlamıştı. Yine de sakin kalmaya özen göstererek aynı alayla, ama içindeki korkuyu gizleyerek devam etti konuşmaya.

"Bir şey ispatlayamazsın kaza olduğu çok belli," dedi son kozlarını oynadığını bilmeden.

"İspat etmeme gerek yok aslında. Çisem'e bunu söylesem bile aranın bozulmasına, senden uzaklaşmasına yeter."

Mustafa Çisem'in bunu öğrenebileceği korkusuyla delirdi. Artık ne olacaksa olsun diyerek kendini serbest bırakıp tüm öfkesini kusmaya başladı.

"Nasıl seviyorsun LAN SEN ÇİSEM'İ? ONUN ÜZÜLMESİNE NASIL RAZI GELECEKSİN?" Çağın da artık sinirine engel olamıyordu. İpler koptu sonunda. Hızla Mustafa'nın üstüne doğru yürüyüp yakasına yapıştı tüm hiddetiyle.

"Sen benim AŞKIMI, SEVGİMİ sorgulayamazsın ŞEREFSİZ... Duydun mu beni LAN? Bunu yapacak son kişi bile değilsin. Sen..." diyerek yakalarından Mustafa'yı itekleyerek uzaklaştı ve işaret parmağını ona doğru uzatıp bağırmaya devam etti. "Sen

onun hayatını sikmişsin LAN. Bu yaşta yaşayacağı şeyleri bilmiyor. Okula eve hapsetmişsin kızı. Dünyadan bir haber yaşıyor. Sensiz bir yere gidemiyor. LAN. Alışverişi bile seninle yapıyor. Burada bir genç kızdan bahsediyoruz. Tek bir arkadaşı dahi yok. NEDEN? Çünkü beyinniz izin vermiyor. Yanına kimsenin yaklaşmasını istemiyor. Fatma Hanım buna dâhil! Psikopatça bir takıntıyı aşk sanıyorsun. Onu boğuyorsun farkında değilsin. Ailesini bile ondan bencilce bir sevgi yüzünden almışsın. Sevgiye şefkate ihtiyacı var onun. Bu yüzden senin yaptıklarını görmüyor. Seni ailesinden sonra tek ailesi olarak görüyor!" derin bir nefes aldı Çağın hızlı hızlı soluyordu hâlâ. Çok sinirlenmişti. Ayların birikimiydi bu ve tabi ki Mustafa'nın rahatlığıydı. Etrafta dolanıyordu ve ellerini kollarını sallamaya devam ederek yeniden konuşmaya başladı. "Neden sözünden dışarı çıkmıyor? Ya da sana yalan söylediğinde korkuyor biliyor musun? Çünkü yalnız kalmaktan ailesinden sonra senin de onu bırakmandan korkuyor... Ben zaten o üzülmesin diye sustum bunca zaman. Sen onun üzülmesini gözlerinle izledin. O ailesinin ölümüne ağlarken sen destek oluyordun güya. Ama içten içe seviniyordun sana engel olan amcandan kurtulduğun için öyle değil mi?"

"YETERRR! SUS ARTIK!" diye kükredi Mustafa.

Artık dinlemek istemiyordu. Bugüne kadar bunları söyleyecek tek bir kişi bile olmamıştı. Amcası dışında. Onu da ortadan kaldırmıştı zaten. Şimdi yeniden nasihat dinlemek, gerçekleri duymak istemiyordu. Acıtıyordu bu. Zaten fazlasıyla dinlediğini düşünüyordu. Fazla bile sabretmişti. Mustafa yeniden bağırmaya başladı.

"Sus artık. Ne dersen de. Ne yaparsan yap. O bana ait. Bu yıllardır böyle ve böyle kalacak. Çisem BENİM! Beni er ya da geç sevecek. Senin hiçbir sözüne inanmaz. O bana güveniyor, ben onun ailesiyim ve Çisem aileye önem verir," dedi her bir kelimenin üstüne bastırarak.

Çağın bu adama inanamıyordu. Bütün söylediklerine rağmen hâlâ saçmaladığına inanamıyordu. Ama en çok da duyduğu *bana*

ait lafına inanmıyordu. Bu sözle delirdi adeta ve sinirden elini kaldırıp Mustafa'ya doğrultu yeniden.

"Sen de dedin LAN PİÇ. Seni aile olarak görüyor o kız. Sen onun sadece abisisin ve öyle kalacaksın. Şimdi artık saçmalamayı kes ve Çisem gerçekleri öğrenmeden, onu üzmeden aradan çekil."

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun Çağın? Ortada ispatlayacağın hiçbir şey yok," dedi yine Çağın'ın söylediği hiçbir şeyi kale almadan alayla konuşarak.

Çağın artık karşısındaki bu kaçık adama şaşırmayı bırakmıştı. Mustafa sandığından daha deli, daha tehlikeliydi. Artık her şeyi beklerdi bu adamdan.

"Evet, haklısın çok temiz çalışmışsın. Hiç bir delil yok ortada. Ararsam bulamam onu da biliyorum. Ama dikkatli bakınca ve parçaları birleştirince her şey seni gösteriyor" dediğinde, Mustafa eski neşesine gelmiş bir şey yapamayacağını düşündüğü için rahatlamıştı. Hiç bir delil bırakmadığını biliyordu ve rahattı. Ama bu rahatlığı çok kısa sürecekti.

Çağın, Mustafa'nın yüzünde ki rahatlamayı görmüştü. Onu ikna edemeyecekti bunlarla o yüzden sıradakini söylemeye karar vermişti. Ama Mustafa ondan önce davranmıştı.

"O halde hiç bir şey yapamazsın. Boş konuşuyorsun. Şimdi Çisem'den uzak dur ve yarın birini yolla bu ortaklık karşılıklı olarak bitecek. Bu da benden sana son kıyak olsun," diyerek alayla güldü ve arabasına doğru ilerledi. Kapısını açtığı sırada Çağın'ın söyledikleriyle dondu kaldı. Hatta kan akışı bile durdu vücudu buz kesti. Asıl bomba şimdi düşmüştü işte ortaya. Hatta Mustafa'nın hayatına.

"Demiralp seni bulduğuna çok sevinecek."

Mustafa yanlış duyduğunu sanıp, hızla Çağın'a döndü.

'Demiralp mi? Demiralp mi demişti o?'

Öğrenmiş olamazdı değil mi? Çisem'i elinden alabilecek tek adamdan bahsetmiş olmazdı. Buna imkân yoktu. Bu kadarı olmuş olamazdı. Şu anda bunları duyuyor olmazdı. Yaşadığı bir kâbustu.

Öyle olmalıydı. Kaç zamandır özenle kurduğu düzen bozuluyor sarsılıyor olamazdı. Yeniden başa dönmüyordu, dönemezdi. Çisem'i kaybedemezdi. Konuşamıyordu. Sesini bulamıyordu Mustafa bir türlü. Nutku tutulmuştu adeta.

Çağın ise devam ediyordu konuşmasına. Mustafa'nın nasıl bir çıkmaza girdiğini görüyor ve doğru yolda olduğunu biliyordu. Ve bu sebeple Mustafa'yı daha da sıkıştırıp istediğini alana kadar devam ediyordu. Dişe diş, kana kan.

"Bir de üstüne bir yıldır kardeşini ondan sakladığı düşünülürse ki bu kardeş *öz kardeşi* oluyor. Sana yapacaklarını çok merak ediyorum."

Mustafa hâlâ konuşamıyordu. Korkuyordu ama korktuğu Demiralp değildi. Tabi ki Demiralp'ti ama korkusu Çisem'i ondan alma korkusuydu. Çisem'i kaybetme korkusu içine işliyordu yavaş yavaş ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Şu anda gerçekten bir kâbusta olmayı ve bu yaşadıklarının uyandığında bitmesini istiyordu. Ama Çağın konuştukça gerçeğin farkına varıyordu. Gerçekten köşeye sıkışmıştı. Bu adam hayatındaki her şeyi biliyordu. Kafası durmuş çalışmıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Şimdi. Amacım ona her şeyi söyleyip seni mahvetmek ya da Çisem'i tek ailesi olarak gördüğü senden uzaklaştırmak değil. Onun acı çekmesini üzülmesini istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Çisem'i mutlu etmek istiyorum. Eğer hayatında... Hayatımızda kalmak istiyorsan evlenmemize izin vereceksin ve ona her şeyi sen anlatacaksın! Benden duyması doğru olmaz. Bu senin sorunun."

Mustafa o kadar dalmıştı ki düşüncelere Çağın'ın sözlerini boş boş dinliyordu ta ki son sözlerine kadar. Hızla başını kaldırdı. Gözlerini irice açtı. Bu kadarı da fazlaydı artık.

"Sen... Sen delirmişsin. Buna imkân yok. Öğrenirse yıkılır, mahvolur, bana güvenmez, inanmaz artık," dedi.

Sesi acı çeker gibi çok kısık çıkmıştı. Çaresizdi. Sona geldiğini düşünürken aklına gelenle duraksadı. Gözleri uçuruma takıldı. Bir-

den içine huzur doldu. Aklı yine kötülüğe yenik düşmüştü. Her şey burada bitecekti ve Çisem'i alıp gidecekti buralardan.

Çağın Mustafa'nın her bir hareketini izliyordu. Bu kadar sessiz kalmasının normal olmadığını biliyordu. Bir şeyler düşündüğünü anladı ve onun gözlerinden geçen şeytani pırıltıyı gördü. Hemen ne yapmak istediğini anladı. Gülümsedi. Bu kadar gözü döndüğü için acı bir şekilde gülümsedi. Hâlâ kendini düşünüyordu.

"Boşuna zeki beyninden bir şey geçirme ve beni ortadan kaldırmayı hiç düşünme! Bana bir şey olmasından korksam buraya gelmezdim ki olsa bile kardeşlerim de her şeyi biliyorlar. Yani Çisem hiçbir şekilde sana kalmayacak. Hem bunları düşüneceğine biraz Çisem'i düşünsen. Onun mutluluğu için çalışsan," dedi tüm rahatlığı ile. Artık Mustafa için sona geldiğini biliyordu.

"Sen bu kadar direteceğine vazgeçsen. O benimle mutlu. Sadece benimle. Ona istediği sevgiyi sadece ben verebilirim. Hayatımızdan siktir olup gitsen nasıl olur?" diye dişlerinin arasından tısladı Mustafa.

Çağın artık çıldırma noktasındaydı. Ne laf anlamaz bir adamdı bu. Çisem onu sevse zaten aralarında durmazdı. Ama Çisem'in aşkı kendisine aitti. Bunu neden anlamıyordu.

"Hiç bir yere gitmiyorum. Çisem ile evleneceğim ve sen susup buna izin vereceksin! Eğer gerçekleri öğrenip senden uzaklaşmasını istemiyorsan susacaksın! Başka çaren yok MUSTAFA SU-SACAK-SIN!" dedi.

Aslında Çağın, Çisem'in Mustafa'dan uzak olmasını istiyordu. Çünkü âşık olduğu kızın yanında saplantılı bir âşık görmek istemiyordu. Ama Çisem için onu yanında bile tutabilirdi. Zor olurdu ama onun mutluluğu için yapardı bunu. Sonra Mustafa'nın konuşmasına izin vermeden devam etti konuşmasına. "Yine de sana bir şans veriyorum. Ben söylemek istemiyorum. Söyleyecek, sevdiğim kızı üzecek olsaydım, bunu önceden yapardım. Ama bunu sana bırakıyorum. Olur da sen işi zora da sokar onu benden uzaklaştırırsan sadece bununla kalmam Mustafa. Bu sefer karşında bu

sakin Çağın'ı bulamazsın!" diye tehdit ederek büyük bir öfkeyle tısladı Çağın.

Mustafa dişlerini sıktı. Her köşeden sıkışmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Çisem'i alıp gitse bu sefer Demiralp hemen bulurdu çünkü hiç bir hazırlığı yoktu. Gitmese Çağın ile evlenmesine izin verse... Evlilik... Yok yok hayır bu olmaz, Çisem'i tamamen kaybetmesi demekti bu. Ona kimse dokunmazdı. Yıllardır sevdiği, hayalini kurduğu kızı başkasına kendi elleriyle veremezdi. Çisem'i kaybedemezdi. Hayır, asıl tamamen kaybetmek Demiralp'in buraya gelmesiyle olurdu. O gelirse Çisem her şeyi öğrenir ve Demiralp onu alırdı elinden. Ama Çağın kendisine bırakıyordu söylemeyi. Çağın'a istediği cevabı verip onu oyalarsa kaçması için vakti olurdu. Hemen yarın evlenmiyordu ya. En doğru karar buydu şimdilik. Evlenmesine eğer izin verirse düğünü uzatır ve bir süre daha vakti olurdu. O zaman daha düzgün bir plan yapabilirdi. Prensesini alır giderdi buradan. Hem Çağın'a karşı soğutursa kendi de buralardan gitmek isterdi. Evet evet bu fikir iyiydi. Düşüncelerinden sıyrıldı ve yeniden Çağın'a döndü bakışları.

"Tamam... Haklısın."

"Tamam ne?" diye sorunca Çağın, Mustafa sıkıntılı bir nefes aldı. Bunu söylemek zordu. Gerçek olmayacağını bildiği halde zordu.

"Tamam işte. İstediğin gibi olsun. Evlenmenize izin veriyorum. Çisem'in mutluluğu için izin veriyorum. Ama olur da kendisi senden ayrılmak isterse zorluk çıkarmayacaksın," dedi yeni bir planın olmasının verdiği rahatlığı ile.

"Neden ayrılmak istesin ki? Sen kafanı bunlara yorma Mustafa! *Biz mutluyuz,*" derken Mustafa dişlerini sıkıyordu. *Mutluyuz* lafını duymamış gibi devam etti.

"Ayrıca Demiralp'e haber vermeyeceksin. Çisem'e ben anlatacağım. Ben Çisem ile konuşana kadar sen tek kelime etmeyeceksin. Benden duyacak. Aynı senin de istediğin gibi," dedi sıkıntıyla. Başka çaresi yoktu. Zaman kazanmalıydı. Tabi ki Çisem'e bir şey

söylemeyi planlamıyordu. Tek derdi zaman kazanıp şirketi elden çıkartmak ve Çisem'i buradan götürecek vakti bulmasıydı.

Çağın duyduğu sözlere inanmakta güçlük çekiyordu. Ama Mustafa'nın başka çaresi kalmadığını bildiği için kabul ettiğini de düşünüyordu. Yine de tetikte kalması gerektiğini biliyordu. O kafasından şeytanca fikirlerin geçtiğini de biliyordu. Kesin yine kaçmayı planlıyordu. Ama Çağın bunu belli etmedi, o da Mustafa gibi oyun oynayacaktı. Peşinde adamları vardı zaten bu yüzden ona ayak uydurdu ve inanmış gibi yaparak cevap verdi.

"Anlaştığımıza sevindim Mustafa. Bu hafta Çisem'i istemeye geleceğim hazır ol ve sorun çıkarma! Sözünde dur. Her şey usulüne göre olacak!" dedi itiraz istemez bir tonda, ama tabi ki Mustafa itiraz etti.

Mustafa'nın duyduğu sözlerle dinmiş olan öfkesi yeniden ayaklandı ve ikiye, üçe, hatta dörde katlandı. Bu adam sabrını sınıyordu onun. Şimdi kafasını bir taşla ezip uçuruma atmak için nelerini vermezdi ve bundan zerre pişmanlık duymazdı.

"Sabrımı zorluyorsun Çağın. Tamam dedik işte evleneceksiniz. Bu acelen ne?" diye hiddetle soludu. Planları ters tepsin istemiyordu. Ve Çağın'ın bu isteği hiç güzel olmayacaktı. Zaten bir arada görmeyi bırak, aynı cümlede bile isimleri yan yana olmasına dayanamıyordu.

"Son sözüm bu Mustafa. Ben Çisem'i istiyorum hem de hemen!" diyerek Mustafa'ya söz hakkı tanımadan arabasına bindi ve arabasını kaydırarak hızla ana yola çıktı. Kalbi de kafası da huzurluydu artık. Şimdi tek yapması gereken Mustafa'yı göz hapsinde tutmak ve gelecek olan oyunlara hazırlıklı olmaktı...

***

Mustafa ise yine bir sinir krizi geçirme arifesindeydi. Kendini çok sıkıyordu. Bu sefer gerçekten köşeye sıkışmıştı. Daha önce düşündüğü ön görüler ortaya çıkmıştı. Bu adamların onu zorlayaca-

ğını biliyordu. Ve tam da dediği gibi olmuştu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Canı çok yanıyordu. Çisem olmadan, onun nefesi olmadan yaşamazdı. Canıydı o, her şeyiydi. Onun için yaşıyor onun için var oluyordu. Onu başkasının kollarında düşünemiyordu. Düşüncesi bile korkunçtu. Sırf bu yüzden öz amcası ve yengesini acımasızca hiç düşünmeden öldürmemiş miydi? Onlar karşı geliyor, engel oluyor, bir arada olmalarını istemiyor diye. Amcasının sözleri kulağında yankılanıyordu hâlâ.

"Bunun sonu yok oğlum. Çisem seni abisi olarak görüyor. Zaten bizden önce abisi buna izin vermez. Bir gün elinden kayıp gidecek Çisem ve sen bir şey yapamayacaksın. Vazgeç oğlum bu sevdadan," demişti Uğur Bey. Amcası tüm iyi niyeti ve şefkatiyle onu yolundan vazgeçirmek istemişti son tartışmalarında. Ama adamın sonu olmuştu bu sarf ettiği sözler. Kendisini ailesinden çok seven büyük bir sevgiyle büyüten amcasını öldürmüştü. Hem de hiç acımadan. Günlerce yüzlerine bakarak ölümlerini planlamıştı. Acımasızdı Mustafa. Söz konusu Çisem ise canavardı hatta.

Ve beklenen patlama gelmişti. Bugün yaşadıkları Çağın'ın her şeyi öğrenmesi ve amcasının aklına gelen sözleri onu delirtmeye yetmişti. Tepenin başına gidip avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Dönüp arabasının tekerlerine vurabildiği kadar vurdu. Yumruklarını kaportaya geçirdi. Karşısında Çağın, Demiralp, amcası, yengesi, hatta... hatta babası vardı. Ruhsuz, sevgisiz babası ve annesi... Hepsine tek tek vurdu, sanki her biri karşısındaymış gibi.

"AAAAAAĞĞĞ

bilmiyordu Mustafa'nın. İşini bitirip suratına bile bakmadan çıkıp gitmişti Mustafa her zaman yaptığı gibi. Ama kadın tesadüfen kim olduğu öğrenmiş ve sadece tekrar görmek istemişti. Bu isteğinin sonu olacağını bilmeden.

Mustafa'nın evine geldiğinde samimi davranışlar sergilemişti hayatının hatasını yaptığını bilmeden. Mustafa, Çisem'in böyle bir ana şahit olduğunu gördüğü için çok öfkelenmişti. Üstelik Çisem'in tüm samimiyetiyle gülerek kadına *merhaba* demesi çileden çıkmasına neden olmuştu. Hemen kadını da alıp çıkmış, kendi deposuna götürüp adamlarına dahi bırakmadan öldüresiye dövmüştü. Eve kimsenin gelmesine müsaade etmez iken bu aşağılık kadının prensesinin yanına gelmesi onu delirtmişti. Üstelik kadını tanımamıştı bile.

Düşüncelerinden sıyrılarak vardığı barı fark etti. Arabayı park ederek indi ve hızla varoş sayılabilecek kadar virane bara geçti. Gözden uzak magazinin uğramadığı bu mekânı özellikle seçiyordu. Bar taburesine oturdu ve hemen bir içki istedi? Gevşemeye ihtiyacı vardı. Aklını bulandıran tüm sorunlardan uzaklaşmalı ve ölene kadar içmeliydi. Bir süre sonra içkisini içerken yanına gelen kumral kadına bakmadı bile. Kadının ne dediğini, ne de istediğini duymuyordu kulakları ama biliyordu.

Yanındaki kadın Mustafa'nın ters cevap vermemesinden cesaret alarak daha da yanaştı. Mustafa kadının kendine yanaşmasını durdurdu ve elindeki içkisini kafasına dikti. İstediği tek kişi Çisem'di, ama yanında ki kadın bu sessiz reddi kabul etmeyip yaklaşmaya devam etti. Mustafa bunun üzerine öfkeli gözlerini kadının arzuyla parıldayan gözlerine çevirdi. Bir süre öylece baktı makyajdan gerçek suratı görünmeyen kadına. İlk görüşte anlayabiliyordu kadının ne olduğunu. Kadının kolundan tutup aynı öfkeyle ayağa kalktı ve peşinden sertçe sürükleyerek bodrum katındaki odalardan birine götürüp, acımadan odanın içine fırlattı. Kapıyı kilitleyip kadına doğru dönüp yüzüne bakmadan bağırdı.

"Soyun!"

Hiçbir kadını kıyafeti ile uğraşacak kadar değerli bulmuyordu. Öfkesini yok etmesi, aklını bulandıran düşüncelerden çıkması lazımdı ve bunun en iyi yolu içindeki kötülüğü serbest bırakmasıydı. Kadının, "Önce birer içki içip rahat.." diye başlayan cümlesini yanına gidip sertçe ayağa kaldırarak kesti.

Kadın, Mustafa'nın sert bir adam olduğunu anladı. Bu âlemde sürekli psikopatlarla karşılaşıyorlardı zaten ama yine de korkmadan edemedi. Çünkü yüzü korkunç denebilecek kadar katıydı.

Mustafa ne yaptığının, nasıl hareket ettiğinin farkında değildi. Çok öfkeliydi ve acımasız davranıyordu kadına. Vahşice davranıp öfkesini atmaya çalışırken, aklı bambaşka bir yerdeydi. Çağın'da... Demiralp'te... Çisem'de... Bulunduğu ortamda gözü hiç bir şeyi görmüyor ve hiçbir sesi duymuyordu kulakları. Çisem aklından çıkmıyordu çünkü. Olanları düşünüyor, algılayamıyor ve hâlâ hazmedemiyordu. Onun bir başkasına dokunduğunu, başkasını sevdiğini düşündükçe daha çok çıldırıyordu. Planları doğrultusunda kısa bir süre olsa da, Çağın ile beraber olacağını bilmek onu delirtiyordu. Yan yana olacaktı. Prensesi başkasına aşkla bakacaktı... Olmuyordu, sakinleşemiyordu. Düşünceler zorluyordu aklını. Onu, Çisem'i istiyordu. Hep onu istemişti. Şu anda olduğu gibi. Yanında, hatta kollarında o olsun, o sakinleştirsin, ömrü boyunca sahibi bir tek kendisi olsun istiyordu. Çağın değil, kendisi!

Mustafa bunları düşünürken nerede olduğunu çoktan unutmuştu. Kaç saattir buradaydı? Ne zamandır bu haldeydi? Bilmiyordu. Yine nerede olduğunu ne yaptığını unutmuştu son bir saattir. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki buraya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu. Sinir krizi yavaş yavaş sönüyordu ve yaptığı şeyin faydasız olduğunu fark edince çok hızlı hareket edip, odadan nasıl çıktığını, geride bıraktığı kadın bile anlayamadı.

Her zaman olduğu gibi sakinleşeceği tek insanın yanına gidiyordu. Çisem'e. Ama bu sefer yanında çaresizliği ile...

17. BÖLÜM

Can çekişiyor sen dolu kalbim
Acıyor her bir hücrem
Gözüm yaşlı görme beni sevgili
Sensiz öldüğümü bilme sevgili...

Çağın tepeden ayrıldıktan sonra hemen arabasını kenara çekip telefonundan Ozan'ı aradı.

"Senin bu işlerin hep gece olmaya başladı. Vallaha iyi alıştın. Ne iş kardeşim yoksa bu sefer beni mi özledin?" diyerek açmıştı Ozan telefonu. Çağın ile uğraşmayı seviyordu. Çağın ise içinde bugünün stresinden dolayı az kalan eğlence kırıntılarıyla cevap vermişti kardeş dediği dostuna.

"Yine formundasın bakıyorum kardeşim. Ayrıca geceleri daha eğlenceli şeyler geliyordur belki aklıma. Ne biliyorsun?" diye firlama bir şekilde konuştu.

"Anlaşıldı asıl formda olan sensin. Sakın o eğlence fantezilerini üzerimde kullanma!" diye sahte bir korkuyla konuştu bu sefer Ozan.

"Zevzek zevzek konuşma lan. Başlayacağım fantezine şimdi."

"Tamam tamam bir şey demedik. Ne oldu kardeşim kötü bir şey yok değil mi?" Çağın sıkıntıyla gerildi oturduğu araba koltuğunda.

"Mustafa... Onunla konuştum. Birçok şeyi hallettik gibi görünüyor ama yine de çok güvenmiyorum ona. Her an kaybolabilir yeniden. O yüzden yardımına ihtiyacım var," dediğinde Ozan leb demeden anlamıştı olayı.

"Anladım. Kaç adam istiyorsun?"

"Aslında bir tane yeterdi eğer herhangi bir adam olsaydı. Ama bahsettiğimiz kişi Mustafa. Yani her an anlayabilir takip edildiğini ki sanıyorum anlamasına gerek yok. Böyle bir tedbir alacağını bilir."

"Tamamdır. Anladım ben seni olmuş bil kardeşim. Dört beş tane ayarlar biri anlaşılınca diğeri devreye girer. Özel eğitilmiş olan en iyi adamlarımı görevlendireceğim. Ben hallederim için rahat olsun abicim."

"Sağol Ozan'ım. Çok makbule geçti bu. Biliyorsun önemini."

"Biliyorum merak etme. İstediğin zaman emrinde adamlarım," dedikten ve biraz daha detayları konuştuktan sonra telefonu kapatmışlardı.

Çağın telefonu kapattıktan sonra yerine koydu ve arabayı yeniden çalıştırdı. İçinde rahatlık olduğu kadar aslında tedirginlik de vardı. İster istemez korkuyordu. Korkuyordu, çünkü bu kadar uğraştıktan sonra Çisem'i kaybetmek istemiyordu. Bunun olmaması için gereken her şeyi yapıyordu ve yapmaya devam edecekti.

Eve döndüğünde bütün aile bireylerinin ayakta olduğunu ve gergin bir şekilde kendisini beklediğini gördü. Efe'nin onlara her şeyi anlattığını tahmin ediyor ve bu yüzden onların endişeli olduğunu biliyordu.

"İyi akşamlar," dileyerek kendini salondaki babasının karşısında duran tekli koltuğa bıraktı. Bacaklarını iki yana açıp rahat bir şekilde oturdu. Çok yorulmuştu, hem bedenen hem ruhen ama bu yorgunluğuna ve yaşadığı strese her şeye değerdi meleği.

Kendisini merakla izleyen gözlere baktı tek tek. Fazla dayanamayacaklarını biliyor ve ilk kimin patlayacağını merak ediyordu. Bir süre sonrada nitekim öyle oldu. Bu sessizliğe daha fazla dayanamayan ve ilk konuşan teyzesi Berrin Hanım oldu.

"Artık anlatacak mısın oğlum? Neler oldu?" Çağın beynindeki yorgunlukla teyzesine baktı. Biraz eğlenerek ve Çisem'e kavuşacağının mutluluğu ile konuşmaya başladı.

"Hadi gözün aydın Berrin Sultan kaynana oluyorsun. Bu hafta kız istemeye gidiyoruz," dedi.

Berrin Hanım başta olmak üzere herkeste bir sessizlik oluştu. Çisem ile evleneceğini hepsi biliyor ve bunu zaten bekliyorlardı. Ama bu kadar erken olması ve Mustafa'nın buna izin vermesine şaşırdılar. Hepsinin gözleri irileşti şaşkınlıktan. Ağızları açılıp kapandı kaç kere. Ne soracaklarını ya da konuşacaklarını bilemiyor gibilerdi. Çağın onların bu haline içten içe güldü.

Sonunda kardeşleri dayanamadı ve her zamanki gibi soru yağmurlarına başladılar.

"Nasıl yani Mustafa hiç bir şey demedi mi?" diye sordu Efe şaşkınlıkla ve ardından Çınar devam etti.

"Nasıl izin verdi? Yüzünde sağlam. O manyakla kavga da etmemişsin? Neler oluyor ya?"

Çağın kardeşlerinin bu telaşlı ve meraklı hallerine gülümsedi. Babası ya da teyzesi olmasa onları kıvrandırırdı ama işte cevap bekleyen aile büyükleri vardı. Çağın'ın bu rahatlığına Doğan Bey bile dayanamadı artık ve Çağın cevap vermeden söze girdi.

"Sessiz olun da anlayalım neler olduğunu. Sen de yeter be oğlum çatlattın burada bizi. Anlatta neler olduğunu ve nasıl olduğunu bilelim bizde," dedi. Çağın derin bir nefes aldı ve yerinde doğrularak öne doğru eğildi. Efe'yi taksi durağına bıraktığı andan itibaren neler konuştuğunu, nasıl olduğunu ve Mustafa'nın hallerini tek tek anlattı.

"Aslında zor olmadı. Yani Mustafa'nın ne tepki vereceğini biliyordum. Yine de bazı tepkilerine şaşırmadım desem yalan olur. Gerçekten Çisem'in hayatında sadece kuzen olmasını çok isterdim. Bunun imkânsız olduğunu biliyordum, ama gözlerimle bunun zor olduğunu bir kere daha gördüm. Mantıklı düşünemiyor artık ve bundan sonrası hepimiz için çok daha zor olacak. Sakin olmalı ve hata yapmamalıyız," dediğinde konuşacakları bitmişti. Tabi ki endişelerini ve Ozan ile yaptığı görüşmeyi de atlamamış ayarlanan korumalardan da bahsetmişti.

Anlatacakları bittiği zaman herkesi düşünceli bir hal alırken, Çağın konuşurken bile küfürlerini esirgemeyen Çınar yine susmamıştı.

"Anlamıyorum ya bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir. Bütün bunları nasıl yapabilir. Ya o masum kızın o şerefsiz katilin yanında olmasına ne demeli. Mahvedecek kızı. En çok ona korkuyorum ben."

"Hiçbir şey yapamaz! İzin vermem buna... Zaten en kısa zamanda yanımda olacak!" diye tısladı yine tüm öfkesiyle Çağın.

"Tamam çocuklar sakin olun. Öfkeli olmanız yanlış hareket etmenize neden olur. Sakin olacaksınız ve Mustafa'yı zekânızla alt edeceksiniz," dedi Doğan Bey ve sonra Çağın'a bakıp gülümseyerek devam etti konuşmasına. "Ha bir de güzel gelinime zarar getirmeden bu işi halledeceksiniz. Zaten ruhu yeterince yaralanacak öğrendikleriyle," dedi ve sıkıntıyla iç çekti.

Üzülüyordu Doğan Bey bu duruma. Bu yaştaki bir genç kızın bunları yaşamak zorunda kalacak olması, içini parçalıyordu. Tek tesellisi yanında sevdiği adam olacaktı. *'Umarım yeterli olur,'* diye düşündü içinden.

"Merak etme baba, zaten her şey onun yara almaması için. Yoksa çoktan almıştım onu yanıma," dedi Çağın, ama babasının gözlerinden ne düşündüğünü anlamıştı.

"Biliyorum oğlum biliyorum," dedi ve birden ayağa kalkıp, "Ben yatıyorum. Hadi fazla oyalanmayın siz de, yorucu bir gün oldu gidin yatın. Yarın salim kafayla düşünürsünüz," diyerek Berrin Hanım'a döndü bu sefer.

"Hayırdır baldız sesin soluğun çıkmadı. Konu mu ilgini çekmedi? Yoksa bir hinlik mi düşünüyorsun yine? Yok, yani alışkın değiliz senin bu haline de ondan soruyorum?" diye muzip bir tonda konuştu Doğan Bey. Amacı ortamı neşelendirip gergin havayı dağıtmaktı. Zaten bu ikili söz konusu olunca ortamda neşe olamaması mümkün değildi.

"Ay seninde çenen durmadı enişte. Fırsat mı kaldı sanki senden? Yine aldın liderliği eline beni saf dışı bıraktın. Hoşuna gidiyor değil mi ben alt etmek?" diye burun kıvırdığında, Doğan Bey sadece başını iki yana sallayarak gülümsedi baldızının bu sitemine ve odasına doğru ilerledi. Berrin Hanım da ayağa kalkıp oğullarını öptü ve oda odasına doğru yatmaya gitti.

Gençken de böyleydi bu ikili. Aklına gelenlerle gülümsemesi genişledi Doğan Bey'in.

Diğer sosyete insanlarına benzemezdi Doğan Bey. Babasından ne görmüşse öyle devam etmişti. Ne kadar zengin de olsa kimseyi hakir görmezdi. Rahmetli karısıyla birlikte çocuklarını da öyle yetiştirmeye çalışmıştı. Başarılı da olmuşlardı. Normal bir ailenin sahip olabileceği sıcaklığı yansıtmıştı ailesine ve asla kibirli olmamıştı. Çocuklarını sürekli beladan uzak tutmuşlardı karısı Berna Hanım ile birlikte. Ama şimdi en olmadık bela çocuklarının başındaydı. Katil, psikopatlık ne ararsan vardı adamda ve işte buna canı çok sıkılıyordu. Bu işin kimse zarar almadan çözülmesi için dualar ediyordu artık.

Babalarının talimatıyla herkes odasına çekildiğinde Çağın babasının dediklerini düşünüyordu. Bugün yaşadıklarını Mustafa ile olan tartışmalarını ve daha nice şeyler. Kafası allak bullaktı ve bu kafa karışıklığı ile uyumaya çalıştı. Ne kadar uyuyabilse artık...

***

Mustafa sessizce ve yıkılmış bir şekilde eve girdikten sonra Çisem'in odasına doğru adımlarını ilerletti. Odanın önüne geldiğinde yavaşça kapısını açtı. Odaya girdiği anda çok sevdiği ve alışmış olduğu o güzel kokusu burnuna doldu Çisem'in. Kokuyu duyumsadığı anda, olan tüm öfkesi uçup gitmişti. Kokusu bile bu denli sakinleştirebiliyorken, canına can katan varlığı karısı olsaydı nelere yol açardı kim bilir. Bir kendisinin olsaydı ah, o züppeyi değil de

kendisini sevebilseydi. İşte o zaman yaşadığı bu dünya anlam kazanırdı Mustafa için.

Kapıyı yavaşça ardından kapatıp yatağa yanaştı. Usulca yatağa oturdu ve ellerini genç kızın saçlarına koyup okşamaya başladı. Genç kızın uykusunun ağır olmasına içten içe sevindi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı Mustafa'nın. Çisem'i gördüğü zaman içi hep mutlulukla huzurla dolardı zaten. İlacıydı Çisem onun. Yatıştırıcı, sakinleştirici özelliği vardı genç kızın Mustafa üzerinde. Ona baktığında başka bir dünyada hissediyordu kendini. Çisem ile olduğu zaman bambaşka duygulara kapılıyordu. Keşke o da böyle hissetseydi diye düşünüyordu sürekli olarak.

Yataktan kalkıp yine sessizce bir koltuk çekti yatağın yanına ve öne eğilip ellerini dizlerine koyarak Çisem'i izlemeye başladı. Sadece bu bile yeterliydi yaşaması için. Çisem'in yanında olması ve onu böyle seyretmek bile yeterliydi Mustafa için. Nasıl dayanacaktı onları bir arada görmeye. Planını uygulayana kadar olsa da dayanamazdı. İçi acıyla doluydu. Prensesinin başkasını sevdiğini bilmek ya da ona dokunduğunu bilmek... Çok acıydı. Başka bir acıya benzemiyordu bu canı çok yanıyordu. Hâlâ işlerin nasıl bu hale geldiğini çok merak ediyordu. Nasıl kontrolünden çıktığını.

Derin bir nefes aldı. Durup durup aynı şeyleri düşünmek çok daha acıydı. Şu an yapacak bir şeyi yoktu. Bir süre bu duruma katlanıp onlar evlenmeden Çisem'i bir şekilde Çağın'dan soğutmalıydı. Olmadı yeniden şehir hatta bu sefer ülke değiştirmeliydi. Onu kimsenin elinden almasına izin vermeyecekti.

Bir kaç saat daha odada kalıp genç kızı seyretti. Sonra ayağa kalktı sabah olmak üzereydi. Yatağa eğilip Çisem'in alnına sıcak bir öpücük bıraktı. Kafasını daha iyi toparlamak için dinlenmesi gerekiyordu. Merdivenlerden inerken aklına Selim geldi. Haber çıkmadığına göre polis işini halletmiş olduğunu düşündü. Ama asıl düşündüğü o gelene kadar yeni bir koruma lazımdı Çisem'e. Çisem bu konuyu çok sorgulayacaktı ama artık bir şeyler bulacaktı.

Bunu da sabah düşünmeye karar verdi ve kahvaltı saatine kadar uyumak için ilk önce banyoya girdi...

***

Sabah erkenden kalkmıştı Çisem. Hemen telefona sarılıp Çağın'ı aradı. Dün uyuyakaldığı için arayamamıştı ve sabah bir telaşla uyanmıştı. Telefon açıldığında karşıdan Çağın'ın endişeli ve uykulu sesi duyulmuştu.

"Çisem... Meleğim iyi misin?" Çisem içindeki büyük aşkla gülümsemişti. Sabaha sevdiğinin sesiyle uyanmak çok güzeldi.

"İyiyim. Seni merak ettim dün uyumuşum arayamadım. Sen nasılsın?" dedi mahcup bir ses tonuyla. Çağın Çisem'in sesinin iyi geldiğini duyunca rahatlamıştı.

"İyiyim güzelim ben. Bir sorun yok değil mi?" dedi. Mustafa'nın neler yaptığını merak ediyordu.

"Hayır. Her şey yolunda. Mustafa abimle aram iyi ama henüz bizden bahsetmedi hiç," dedi içindeki merakla.

"Ben dün konuştum Mustafa ile bir sorun yok. Olacağını da sanmıyorum," dediğinde Çisem duyduğu şey ile heyecanlanmış ve hemen sorularına başlamıştı en panik haliyle.

"Nasıl yani? Şimdi artık rahat görüşecek miyiz? Bir şey demedi mi? Yani kızmadı mı? Çağın anlat lütfen. Neler oldu?"

Çağın, Çisem'in yine panik yapıp soruları ardı ardına sıralamasına hafif bir kahkaha attı ve yatağında doğrulup yatak başlığına dayadı sırtını. Bir eliyle saçlarını karıştırırken cevap verdi sevdiği kıza.

"Hayır kızmadı. Sorun da yok. Bugün buluşunca sana olanları anlatayım olur mu güzelim? Mesela kahvaltıya çıkalım mı?" dediğinde Çağın aslında gelecek olan cevabı biliyordu ama yine de şansını denemek istedi.

Çisem sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Çağın'a hayır demek hoşuna gitmiyordu. Ama mecburdu ve yapacak hiçbir şeyi yoktu.

"Biliyorsun Mustafa abimle kahvaltı ediyorum. Dışarıda yapmamı sevmiyor. Bir de şimdi dünkü olaydan sonra doğru düzgün konuşamadık. Ama madem her şey yolunda akşam çıkalım mı?" dedi ve heyecanla gelecek olan cevabı bekledi.

Çağın genç kızın ses tonundaki heyecanı yakalamıştı. Canı sıkıldı bu duruma. Ufacık şeylerden bile mutlu olan bir insanı, nelerden mahrum etmek zorunda kalmıştı Mustafa yüzünden. Ama artık her şeyi doya doya yaşatacaktı ona. Onu mutlu etmek için her şeyi yapacaktı. Birden aklına gelen fikirle neşesi yerine geldi. Bu ilk çıkacakları akşamdan başlayabilirdi onu mutlu etmeye. Hem de geç kalmadan yapması gereken sürprizi yapmalıydı. Kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı yeniden Çağın.

"Tamam güzelim akşam görüşürüz o zaman. Saat sekizde hazır ol!" dedi. Bilerek nereye gideceklerini ya da özel bir gece olacağını söylemedi. Çünkü sürpriz olsun istiyordu. Mutlu bir şekilde karşılıklı vedalaşarak telefonu kapattılar.

Çisem telefonu yatağına bırakıp mutlulukla banyoya girdi. Günlük rutin işlerini halledip üstünü giyinmek için giyinme odasına geçti. Okul için bir gömlek ve etek kombini yaptı. Eline de trençkotunu ve çantasını da alarak odasından çıktı. Aşağı inerek mutfağa geçti ve kahvaltıyı Fatma Hanım'ın hazırladığını gördü. Şaşırdı çok nadir olurdu bu durum. *'Acaba erken mi çıkmıştı Mustafa abim?'* diye meraklandı. Ama o Çisem'i görmeden çıkmazdı ki. Genç kız ne olduğunu merak ederek Fatma Hanım'a sormaya karar verdi.

"Günaydın Fatma teyze bir sorun mu var? Mustafa abim erken mi çıktı?"

Fatma Hanım elindeki işi bırakıp arkasından gelen sese döndü. "Günaydın güzel kızım. Hayır, erken çıkmadı. Uyanamadı herhalde," dedi. Çisem bu duruma daha çok şaşırdı.

"Akşam benden sonra dışarı çıktı mı?" Fatma Hanım aklına gelenle biraz gerildi.

"Evet kızım. Bir arkadaşı geldi beraber çıktılar."

"Bayan mıydı?"

"Hayır kızım."

Çisem biraz düşününce aklına telefonda Çağın'ın *'Biz konuştuk Mustafa abinle,'* deyişi geldi. Demek ki eve gelmişti. Şimdi daha çok heyecanlanmıştı. Sevdiği adam evine gelmişti.

"Ben bir bakayım," diyerek elindekileri kenara bırakıp adımlarını Mustafa'nın odasına doğru yönlendirdi. Odasına vardığı zaman kapıyı tıklattı ilk önce ama ses gelmeyince usulca kapıyı açıp başını içeri uzattı. Genç adamın hâlâ uyuduğunu görünce tamamen içeri girdi. Mustafa'nın yanına gidip yatağının kenarına oturdu.

Üst tarafı çıplak ve elleri yastığın üzerinde yüz üstü yatmıştı genç adam. Çisem'in aksine onun uykusu hafifti ve Çisem'in içeri girdiği andan itibaren uyanmıştı. Fatma Hanım'ın kendisi izin vermeden odasına girmeyeceğini bildiği için Çisem olduğunu anlamıştı ve genç kızın neler yapacağını çok merak ediyordu, bu sebeple sesini çıkarmadı.

Çisem ellerini Mustafa'nın saçlarına yerleştirip yavaşça okşamaya başladı. Çok seviyordu Mustafa abisini. Mustafa saçının okşanmasına çok mutlu olmuştu. Çisem'den gelen her şeye razıydı. Kıpırdayıp bir tepki vermemek için kendini fazlasıyla zorladı. Çisem çok yorgun olduğunu düşünerek biraz daha uyuması için uyandırmak istemedi. Biraz geri çekilerek açık kalan üstünü beline kadar inen pikeyi çekiştirerek örterken mırıldandı.

"Bu havada böyle yatılır mı? Hasta olacaksın."

"Hava gayet iyi prensesim sen çok üşüyorsun sadece," diye yeni uyanmışlığın verdiği boğuk sesiyle konuştu Mustafa.

Uyuduğunu sandığı Mustafa'nın sesiyle birden yerinde sıçradı ve refleks olarak elini yumruk yapıp sırtına vurdu.

"Korkuttun beni," derken eliyle kalbini tutuyordu. Mustafa uyuşuk bir şekilde Çisem'e doğru dönüp tek gözünü açarak konuştu.

"Çok mu korktun?" derken dalga geçiyordu genç adam.

"Çok mu hoşuna gitti? Hem sen niye hâlâ yataktasın? Dün geç mi yattın?" diye ağzından laf almak istedi Çisem.

"Evet, biraz geç uyudum. Senin peşinden koşarken yapılması gereken işleri ihmal ettim," dedi dünü hatırlayıp gergin bir sesle. Çisem üzgünce başını öne doğru eğdi.

"Özür dilerim. Ben seni çok mu uğraştırıyorum?" diye mırıldandı kısık sesiyle. Mustafa sırt üstü döndü ve doğrulup yatak başlığına yaslandı. Yanına da Çisem'i çekti ve şakaklarına bir öpücük bıraktı.

"Hayır prenses. O da nereden çıktı? Ben seninle ilgilenmeyi çok seviyorum. Sen benim en güzel sorumluluğumsun. Şaka yapıyordum sadece," dedi, sabah Çisem ile uyanmanın verdiği mutlulukla. Ruh hali her an değişebiliyordu Mustafa'nın.

"Hımm o zaman kahvaltıya inelim mi? Bu en güzel sorumluluğun acıktı da," diye masumca Mustafa'ya baktı. Mustafa gülümsedi onun bu haline.

"Tamam, sen aşağı, kahvaltıya in ben geliyorum birazdan," dedi ve genç kızı yeniden öperek odadan gönderdi.

Çisem çıktıktan sonra ellerini yüzüne getirip aşağı yukarı ovuşturdu. Üstündeki pikeyi kenara atıp banyoya doğru ilerdi. İşlerini halledip giyinme odasına gitti ve üstünü giyinerek aşağıya indi.

Mutfağa girdiğinde Çisem'in onu beklediğini gördü. İçinde buruk bir mutluluk vardı artık Mustafa'nın. Yine Çisem'in yanında mutluydu ama sanki onun Çisem'i, prensesi, ondan uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu ki öyleydi. Sadece bu gerçeği kabul etmek istemiyordu. Bu durum canını hiç yakmadığı kadar çok yakıyordu. Ama bunun da üstesinden gelecekti. Çağın'ı saf dışı bıraktığında prensesi yeniden kendine ait olacaktı.

Masaya oturup Fatma Hanım'a günaydın derken Çisem'in ballı reçelli ekmeklerini hazırlamaya başlamıştı. Fatma Hanım erken kahvaltı yapıp bugün onlara katılmıyordu ve işi bittiği için mutfaktan çıktı.

Bu sırada Mustafa Çisem'in söylediği sözlerle birlikte donup kalmıştı. Bıçağı sıkarken aynı zamanda dişlerini de birbirlerine kenetlemişti.

"Çağın ile konuşmuşsunuz?" dedi Çisem ürkek bir şekilde. Lokmalarını yavaşça çiğniyor gelecek olan tepkiyi merak ediyordu. Mustafa'nın ne diyeceğini bilmiyordu. Çünkü ilk defa böyle bir durumla karşılaşıyordu. İçten içe endişeleniyor ve kötü bir tepki vermesinden korkuyordu.

Mustafa sakin kalmaya gayret gösterdi. Sabah erkenden onunla konuştuğunu öğrenmek çok rahatsız ediciydi. Bunların olacağını biliyordu ama yine de duymaya katlanamıyordu. Buna alışmayacaktı işte. Bunun olmasını istemiyordu. Sakin kalmakta zorlanıyordu. Başını yavaşça mekanik bir hareketle Çisem'e doğru çevirdi.

"Evet konuştuk... Dün gece konuştuk. O mu söyledi?" derken aynı hareketleri gibi konuşması da yavaştı ve dişlerini olabilirmiş gibi daha çok sıkıyordu. Çisem ise ondaki değişimi an be an izliyor ve bu halini yeni görüyor şaşırıyordu. *'Acaba Çağın'ı mı sevmedi?'* diye düşünüyordu.

"Hı hı," dedi. Başka ne diyeceğini bilemeyerek.

"Başka ne dedi?" sesi ifadesiz, buz gibi ve gergindi.

"Başka bir şey demedi. Bugün akşam yemekte konuşacağız. Yani öyle söyledi," diye izin almadan söyleme gafletinde bulundu Çisem. Sonra ne yaptığını fark ederek hemen konuştu panikle. "Yani sen izin verirsen?" diye korkarak bakmaya devam etti Mustafa'ya. Çünkü akşamları hiç dışarıya çıkmazdı. Aslında neden bu kadar korktuğunu da merak ediyordu. Abisiydi o, ne olabilirdi ki? Ama içinde ki heyecana engel olamıyordu bir türlü.

"Demek seni yemeğe davet etti?" *'Hiç vakit kaybetmesin zaten aşağılık herif,'* diye içinden geçirdi Mustafa.

"Asında ilk kahvaltıya çağırdı. Ama her sabah kahvaltıyı seninle yaptığımı söyledim. O yüzden akşam çıkacağız... Çıkabilir miyim?" diye masum bir şekilde baktı.

"Huyların değişiyor görüyorsun değil mi? Sen akşam çıkmalarını sevmezsin ki," diye sesini kontrol etmeden bağırdı ve bıçağı sertçe masaya çarparak bıraktı. Bu davranışla Çisem yerinden sıçradı.

Çisem'in korkmasıyla Mustafa ne yaptığını fark ederek derin bir nefes aldı ve klasik hareketi olan eliyle yüzünü aşağı yukarı ovdu.

"Kusura bakma prensesim. Sadece bu aralar işlerimde sorun var gerginim ve bu kadar büyüdüğünü görmek biraz garip. Yani biriyle beraber olacak kadar büyüdüğünü görmek. Üstelik... üstelik bensiz bir yerlere gidiyor olmana zor alışacağım galiba," diyerek mutsuz bir şekilde gülümsedi. Mustafa ne saçmaladığını artık kendi de bilmiyordu. Büyüdüğünü görmek gibi bir laf ettiğine inanamıyordu. Onun bir genç kız olduğunu biliyordu. Ama başkası söz konusu olunca sanki Çisem küçük bir çocukmuş gibi davranıyor kabullenemiyordu.

Çisem, Mustafa'nın nasıl üzüldüğünü görüyor ve yine geçmişine takılıp kalmasından korkuyordu. İçinde oluşan üzüntü ile sandalyesinden ayağa kalkarak Mustafa'nın yanına gitti. Yan tarafında durarak ellerini boynuna doladı ve biraz geri çekilerek yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Onu üzmek istemiyordu. Bir insanın kendi yüzünden üzüldüğünü bilmek genç kızı çok üzüyordu. Bu üstelik tek ailesi olan Mustafa olunca daha çok üzülüyordu. Bu sebeple işi alaya vurmak istedi.

"Ay sen beni kıskandın mı yoksa?"

"Şımarık seni," diyerek Mustafa da onu öptü ve Çisem'in hareketiyle rahatladı.

"Hadi geç otur da kahvaltını yap. Hani sen acıkmıştın?"

"Evet çok açım. Şey peki sen izin verdin mi? Yani akşam gidebilir miyim?" dedi çayından bir yudum aldı ve gözlerinin ucuyla Mustafa ya baktı.

Mustafa planları için ve şu anda elinden bir şey gelmediğinden izin vermek zorunda olduğunu biliyordu. İçinden bütün bu olanlara

lanet ederken dışından sakin olmak zorunda olduğunu biliyordu. Yine çok sinirlenmişti ve bu sinirini atması gerekiyordu.

"Tamam. Ama geç kalmak yok. Ayrıca okulunu bir daha ihmal etmek yok tamam mı?"

"Tamam anlaştık. Söz bir daha sorumluluklarımı asla asmayacağım," diye neşeyle cıvıldadı.

Kahvaltının geri kalanı günlük sohbetten devam etmişti. Çisem okula gitmek için dışarı çıktığında yeni korumasını görmesiyle Mustafa'ya Selim'i sorması da bir olmuştu. Mustafa'nın ufak bir kaza geçirdi demesiyle üzülmüştü. Bu kaza olayını ne kadar irdelese de Mustafa ustaca kapatmıştı konuyu yine.

Çisem mutlu bir şekilde okuluna giderken Mustafa enerjisi emilmiş, mutsuz, ruhsuz bir şekilde şirkete gelmişti. Çağın hiç vakit kaybetmeden harekete geçmişti ve sıra Mustafa idi. Çağın ciddiydi ve kendi prensesi ile evlenmek istiyordu. Mustafa bu düşünceyle yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve çalışanların *günaydın* demesine aldırmadan odasına girdi.

***

Çisem okulda güzel vakit geçirmiş ve eve erken dönmüştü. Okulda dönüp duran kavga söylentileri yüzünden kafası çok karışmış ve Mustafa'yı aramıştı. Ama Mustafa akşam döndükten sonra konuşacaklarını söylemişti. Bu sebeple hazırlanmaya başlamıştı. Az vakti kalmıştı, birazdan Çağın gelirdi ve çok güzel olmalıydı. Bu gizlilik olmadan ilk rahatça buluşmaları olacaktı. Üstelik akşam çıkıyordu. Mutluluktan yerinde duramıyordu ve içi içine sığmıyordu. Her şeyin çok güzel olacağını hissediyordu...

Yanılmıyordu da. Her şey çok güzel olacaktı...

18. BÖLÜM

Seni gördüğüm ilk an gözlerinde kayboldum
Adın gibi içime damla damla işledin
Bedenimin her bir noktasını seninle kapladım
Sen ben oldun, ben sen
Sen ruhumla bütünleştin yağmur damlam...

Çisem giyinme odasına geçmiş ne giyineceğine bakıyor, ama karar veremiyordu bir türlü. Bu ilk akşam yemekleriydi. Çok önem veriyor, şık olmak, özenmek istiyor, ama yaşından da büyük görünmek istemiyordu. Sıkıntıyla oflayıp puflarken gözüne siyah elbisesi çarpmıştı. "İşte bu," diye çığlık atmıştı. Tam istediği gibiydi. Elbisesine karar verdikten sonra ayakkabı için diğer dolaba doğru yöneldi. Uygun bir ayakkabı ve çanta da aldıktan sonra seçtiklerini yatağına bırakıp koşar adımlarla banyoya girdi. Küveti doldurup içine bolca vanilya duş jellerinden döktü. Hızla soyunup içine girdi ve vücudunu dinlendirerek bu akşamın heyecanını bastırmaya çalıştı.

Banyoda ki tüm hazırlığı ve temizliği bitmişti. Odasına girip mini ve dantelli yarım kol pembe bornozuyla ayna önündeki pufa oturup saçlarını kurulamaya başladı. Bunları yaparken çok mutluydu ve suratında bir türlü silinmeyen tebessümü vardı. Kurutma işlemi bitince saçlarının arasına kalın maşayla su dalgası atmaya başladı. Saçları düz olunca fön çekmeden doğal bir görüntü elde etmişti. Maşayla işi bitince makyaja başladı. Her zaman ki gibi hafif yapıyordu. Yüzüne bir tek gözaltı kapatıcısı kullandı. Gözüne siyah kalemi sürdü ve fırçayla dağıtıp buğulu yaptı. Kaşlarını tara-

yıp kirpiklerine bolca rimel sürdü. Allığı ise sadece çıkık elmacık kemiklerine hafifçe sürdü. Ruj olarak ise kırmızı rengini tercih etti. Böyle makyaj tekniğini Elif ablasından öğrenmişti. Elif çok meraklıydı ve birçok şeyi yapmasa da öğrenmeyi çok isterdi. Makyaj da bunlardan biriydi.

Takıya sıra gelmişti, ama hiç takmak istemiyordu. Bu yüzden banyo için çıkardığı, annesinin aldığı şans bilekliğini takmıştı yeniden. Kalkacağı sırada çekmece içindeki siyah kutu gözüne ilişti. Kim bilir taksa Çağın nasıl mutlu olurdu. Bunu düşününce gülümsemesi daha bir genişledi. Ama kıyafetine uygun değildi. Tam kalkacağı sırada içinde bir yer *'Aman boş ver uymazsa uymasın,'* dedi ve alıp taktı melek kanatlarını. İyi ki takı takmayacaktı, güldü kendi kendine. Ardından parfümünü sadece kulak arkalarına sıktı ve gözü saate takıldı. Çoktan saatin yedi buçuk olduğunu görüp aceleyle giyinmeye başladı.

Hazır olduğunda son on dakikası kaldığını gördü. Çantasını ve ceketini de alıp son kez aynaya baktı. Aynada şaşkınca izledi kendisini. Tanıdığı Çisem böyle miydi gerçekten? Tek bir elbise bir insanı bu denli değiştirebilir miydi? Gözleri elbisede dolaştı tekrar.

Sol omzundan başlayan kalın askı ayrı bir hava katmıştı elbiseye. Siyah elbisenin göğüs ve karın bölgesi deriyle kaplanmışken, geriye kalan kısımlarda süet, bir şekilde farklılık ve şıklık kazandırmıştı. Dizlerinin bayağı üzerinde biten mini diye rahatlıkla adlandırabileceği bu elbisenin etek kısmındaki siyaha karışmış beyaz kumaş gerçekten esmer bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Elbise ne çok açık ne de o harikulade bedeni saklayacak kadar kapalıydı. Ve elbisenin detayları ne çok şaşalı ne de çok sönüktü. Tarifi kısa ve netti. Şık ve sade tabiri tam da bu elbise için söylenmiş olmalıydı.

Bir kere daha doğru seçim yaptığına karar verdi ve aşağıya inmeye başladı. Ama aşağıda Mustafa abisini görmeyi beklemiyordu. Üstelik elinde içki bardağıyla koltuğa oturup başını arkaya yaslanmış bir şekilde görmeyi hiç beklemiyordu. Mustafa tabi ki içki içiyordu, ama evde içtiğini hiç görmezdi Çisem. Şaşkınlıkla Mus-

tafa'ya doğru yaklaştı. Ceketini koltuğa bırakıp yanına oturdu ve konuşmaya başladı.

"Sen ne zaman geldin? Canın bir şeye mi sıkkın? Hem neden içki içiyorsun?"

Mustafa düşüncelere öyle dalmıştı ki Çisem'in sesini duyunca kendine geldi ve yanında oturduğunu fark etti. Bugün Çisem'in Çağın ile buluşacağını biliyordu ve şirkette duramayıp eve erken gelmişti. Zaten Çağın ile ilgili kötü hiçbir şey bulamamıştı ve şirkettekilere de terör estirmiş, durduk yere herkesi azarlamıştı. Yıkılmış bir yüz ifadesiyle hareketini bozmadan başını yavaşça yanında oturan prensesine çevirdi. İlk defa ona bakmak istemiyordu. Başkası için nasıl hazırlandığını ve gözlerindeki mutluluğun sebebinin başkası olduğunu bilmek istemiyordu. Seslice yutkundu, ama boğazında kaldı o yumru, inemedi aşağıya. Yine çok güzel olmuştu ve yine canı daha fazla yandı. Aşkından öldüğü kızın gözlerine baktı. Kaldı o gözlerde... Mutlu olmasını seviyordu, bu yüzden her şeyi yapıyordu zaten. Ama onu başkası mutlu ediyordu ya, işte bu acıtıyordu. Nasıl dayanacaktı? Biliyordu izin vermeyecekti daha fazlasına ama yine de... Olmuyordu işte sadece bir yemek olduğunu bildiği halde dayanamıyordu. Bütün gün kendini *'Sadece bir yemek,'* diye teselli etmişti. Cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama konuşmak bile istemiyordu.

"Az önce geldim," diye fısıldadı zorla.

Çisem'in canı sıkıldı onu böyle görünce. İlk defa görüyordu böyle. Neden böyleydi ki? Gözleri farklı bakıyordu. Aslında Mustafa'yı bildi bileli hep böyle bakardı kendisine, alışıktı ama bu sefer bu bakışlarda farklı bir şey vardı sanki. Çisem merak etti. Onun bir derdi varken kendisi dışarı çıkamazdı. Aynısını Mustafa abisi de yapıyordu. Onu asla canı sıkkın olunca yalnız bırakmazdı. Çağın anlayışla karşılar diye düşünüyordu ve bu sebeple konuşmaya başladı kararlılıkla.

"Ben gitmekten vazgeçtim abi. Kalk yüzünü yıka bende üstümü değiştireyim hemen geliyorum konuşacağız," deyip kalkarken

Mustafa bileğinden yakalayıp izin vermedi buna. Elini bırakmadı başparmağı ile okşadı. Çaresizce gözlerine baktı. Keşke gitmesine izin vermeyip Çisem'in bu düşünceli halini kullansaydı. Ama yapamazdı. Daha dün konuşmuştu Çağın ile ve şimdiden engel olursa işin içine Demiralp girerdi. Bu olmamalıydı, en azından şimdi. Çisem'i ikna etmeli ve hiç istemese de göndermeliydi.

"İş yerinde canım sıkıldı... Halledemeyeceğim bir mesele değil prensesim. Sadece bunaldım galiba ondan! Sen... Sen keyfine bak," derken sesi titremesin diye uğraşıyordu, ama içinin titremesine engel olamıyordu. Her bir hücresi üşüyordu. Kalbi yokmuş gibi, atmayı bırakmıştı sanki. Hissedemiyordu. Bugün Çisem gibi her bir hücresi de onu yalnız bırakıyordu. Dudakları bedeninden bağımsız hareket ediyordu. Yeryüzünde güneş hiç yeniden doğmayacak bir daha aydınlık olmayacaktı sanki. Hep bu akşamda, bu anda, bu uğursuz karanlıkta kalacak gibi hissediyordu. Çok zor konuşmuştu ki bunu Çisem hemen fark etmişti.

Aslında Çisem'in gitmemesi işine gelirdi. Hatta gitmemesi için her şeyi yapardı ama Çağın vardı arada. O bunu bilerek yaptığını bilir ve anlaşmayı bozabilirdi. Bunu göze alamazdı bu sebeple engel oluyordu kalmasına. Bir süre daha dayanmalıydı. Oysa ne kadar mutlu olurdu kalmasına hem de kendisi için kalmasına. İçi sabahtan bu yana kan ağlıyordu.

"Tamam işte, kalayım bende. Bütün gün iş yerinde canın sıkılmış senin. Hem be..." dışarıdan gelen korna sesiyle lafı yarım kalmıştı genç kızın. Mustafa daha fazla bu konu uzamasın diye hemen göndermek istedi Çisem'i yoksa ucunda ölüm de olsa vazgeçecekti her şeyden.

"Prensesim. İyiyim ben gerçekten. Hadi git ve erken gel," dedi üzüntüyle. Bilse bu akşam olacakları yine de göndermek ister miydi? İşte orası şüpheliydi.

Çisem içi sıkıntıyla doldu. Bu anı böyle tahmin etmemişti. Abisini üzgün bırakıp nasıl gidecekti şimdi. Karar veremiyordu bir türlü. Üzülerek kalktı yerinden.

"Tamam, ben erkenden gelirim" dedi belki Çağın'ı ikna eder başka gün çıkarlar diye düşünüp geçiştirdi cümlesini. Mustafa'nın yanağına bir öpücük bırakarak kapıya doğru ilerledi.

Çisem yanından ayrıldığı anda gözünden bir damla düştü Mustafa'nın. Elindeki bardağı öfkeyle fırlattı salonun bir köşesine. Bugüne kadar böyle bir acıyı daha yaşamadığını fark etti. Ama henüz farkında değildi bunun yaşayacağı en hafif acı olacağının. Yerinde duramadı ve içki dolabından bir şişe viski alıp odasına doğru yöneldi. İçip, az bir sürede olsa unutmak istiyordu bu anı.

Çisem dışarı çıktığında bütün vücudunu bir titreme aldı. Mustafa ile konuşurken aklı onda kaldığı için ceketini almayı unutmuştu. Şimdide geri dönmek istemiyordu. Dönerse Mustafa abisini bırakıp çıkamazdı bir daha. Mecburen Çağın'ın arabasına doğru yürüdü. Bütün neşesi uçup gitmişti.

Çağın adamından Mustafa'nın erken geldiğini öğrenince zile basıp karşılaşmak, onu kışkırtmak istememişti. Arabasına yaslanmış gülen gözlerle meleğini bekliyordu. Kapıdan çıktığını görünce mutlulukla doldu içi. Ama sonra birden kaşları çatıldı. Çisem bunu gördü ve şaşırdı, onun bu haline, neye kızdı acaba diye düşündü. Çağın'ın yanına geldiği zaman, genç adam onu hemen kollarına alıp sıkıca sarılıp o bayıldığı kokusunu içine çekti.

"Merhaba meleğim," diye fısıldadı saçlarının arasına.

Çisem de, "Merhaba," diyerek sarılmasına karşılık verdi tedirgince. Çünkü Mustafa bu kadar yakınındayken çekiniyordu hâlâ. Ne kadar artık bazı şeyleri bilse de yılların getirdiği korku vardı üstünde. Ailesi varken bile Mustafa karışırdı her şeyine, bu yüzden yenemiyordu bu korkuyu.

Genç adam daha sonra geri çekilerek ceketini çıkardı ve Çisem'in omuzlarına koyup ön kapıyı açtı. Genç kız oturduktan sonra Çağın eğilip kemerini taktı. Burnuna dolan vanilya kokusunu soludu yeniden ve Çisem'in dudaklarına bir öpücük bıraktı. Ardından kapıyı kapatıp kendi tarafına geçti. Çisem'e bakıp gülümsedikten sonra arabayı çalıştırıp klimayı açtı.

"Neden ceket almadın üzerine? Bu havada hasta olursun," dedi yine kaşları çatık. Çisem az önceki kızgınlığının nedenini simdi anlamıştı.

"Ben dalgındım unuttum," dedi.

"Neye bu kadar daldın. Benimi düşünüyordun yoksa?" diye çapkınca gülümseyerek takılmak istedi Çağın. Çisem hafifçe gülümseyerek cevap verdi.

"Aslında seni düşünüyordum, ama canım Mustafa abime sıkıldı," dediğinde Çağın hemen arabayı durdurup kenara çekti. Endişe etti âşık yüreği, bu gece bir şey söylememeliydi Mustafa. Daha erkendi... Telaşla genç kıza döndü.

"Ne oldu?" Çisem sıkıntıyla nefes aldı, çok üzülüyordu.

"İşten eve erken gelmiş. Aşağıya indiğimde içki içiyordu... Off Çağın. O evde hiç içki içmez ki. Canını sıkan bir şey olmuş ve bana söylemiyor," diye yüzünü sıkıntıyla buruşturdu.

Çağın onun bu haline çok üzüldü. Mustafa'ya ne kadar değer verdiğini biliyordu ve Mustafa'nın canının neye sıkıldığını da. Ama şimdi olanları öğrenip Çisem'e odaklanmalıydı.

"Neyi olduğunu söyledi mi?" Genç kız başını olumsuz anlamda salladı ve sözleriyle devam etti.

"Hayır. Aslında iş dedi, ama ben onun iş gibi sudan sebeplere canını sıkmayacağını biliyorum. Sende artık ortaksın belki biliyorsundur. Neyi var? Gerçekten işle mi ilgili?" diye bir ümit sordu.

Çağın can çekişir gibi bir nefes aldı. Yalan söylemek istemiyordu. Ona hiç yalan söylemedi bugüne kadar. Zaten sırf yalan söylememek için her şeyi gizliyordu.

"Bunu sana yemek yerken söylesem güzelim olur mu? Ama anlattığım kadar yine, çok soru sormak yok. Daha öncede dediğim gibi sana bunun Mustafa'nın anlatması daha doğru olur. Ben bu yüzden susuyorum. Çünkü bu benimle ilgili değil... Anlaştık mı?" dedi, burnunu sıkıp gülümseyerek.

"Aslında beni çocuk gibi kandırıyorsunuz gibi geliyor bazen. Neler olduğunu ve benden ne sakladığınızı çok merak ediyorum.

Sana da Mustafa abime de güveniyorum. Ama bu güvenimi suistimal etmeyin, ben aptal değilim! Sadece size çok güveniyorum. Benim iyiliğim için demiştin ve ben de zamanını bekleyeceğim." dedi ve buruk bir şekilde gülümsedi. Üzülüyordu aslında ondan bir şey gizlemelerine ama babasının öğrettiği gibi sabırla zamanın gelmesini bekleyecekti. Babası *'Ne yaparsan yap her şey olacağına varır zorlamanın bir anlamı yok,'* derdi. İşte bu yüzden Çisem bekleyecekti.

Çağın duyduğu sözlerle üzüldü. Kemerini çözüp iyice genç kıza doğru çevirdi bedenini ve yüzünü avuçları arasına alıp öyle konuşmaya başladı.

"Güzelim sen aptal falan değilsin. O nasıl laf öyle? Böyle düşünme çok üzülürüm. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. İçinde insanlara karşı şüpheye dair hiçbir şey yok ve bu senin aptal ya da saf olduğunu göstermez. Sözlerin arkasında kötülük aramıyorsun ve bu sadece art niyetli olmadığını, iyi bir insan olduğunu gösterir. Tertemiz bir kalbin olduğunu gösterir. Bana sorgusuz güvenmen beni nasıl mutlu ediyor bir bilsen. Bir daha böyle düşünmeni istemiyorum. Sen benim kıymetlimsin. Bunu unutma tamam mı?" deyip Çisem'den onay bekledi.

"Tamam," diye fısıldadı genç kız. Sevdiği adamın son sözleriyle çok mutlu olmuştu.

Çağın gülümseyip burnunun ucuna bir öpücük bırakıp geri çekildi ve kemerini bağlarken konuştu yeniden.

"Tamam, o zaman. Anlaştığımıza göre ilk yemeğimize geç kalmayalım," diyerek arabayı çalıştırdı.

Eğlenceli bir yolculuk geçirmişlerdi. Çisem'in sürekli nereye gidiyoruz sorularına Çağın eğlenerek cevap vermişti. Ama bir türlü söylememişti. Bir buçuk saat kadar yol gittikten sonra karanlık bir sahilde durdular. Çağın onu Polonezköy'e getirmişti ve deniz kenarında harika bir masa hazırlatmıştı. Tabi sürprizler bununla da kalmayacaktı. Çisem için bu akşam bu yemek dönüm noktası olacaktı.

Araba durduğunda Çağın hemen inip kemerini çözen Çisem'in kapısını açtı ve elini uzattı. Çisem omuzlarındaki ceket ile arabadan Çağın'ın uzanan eline tutunarak indi. Çok yakınlardı ve genç adam bu fırsatı kaçırmadı. Zaten her an birbirlerine çekiliyorlardı ve buna karşı gelemiyorlardı. Çisem'i belinden sararak kendine çekti ve burnunu yine kokusuna gömdü. Her an böyle olmak istiyor, sıcağından ayrılmak istemiyordu. Geri çekilerek açık kalan omzuna ufak bir öpücük bırakıp elini tuttu ve ceketi omuzlarına iyice yerleştirdi. Beraber hazırlanan romantik masaya doğru yürümeye başladılar.

Vardıkları sahilden Çisem gözlerini alamıyordu hazırlanan bu romantik ortama bayılmıştı. Ay ışığının yanı sıra sahil küçük fenerler ile doluydu. Kumların üzerine serilmiş, kırmızı halıda yürürken yan taraflarında uzun tahta meşaleler vardı ve her meşale yanında beyaz tülden oluşan süsler. Süslerin üzerinde ise kırmızı karanfiller vardı. Çisem'in en sevdiği çiçeklerden. Işıklı objelerde sıralı olmasına rağmen aralarına serpiştirilmiş gibi duruyordu. Masanın etrafı kokulu mumlarla çevrilmişti. Masanın hemen üstünde tüllerle süslenmiş bir çatı vardı. Çardak görüntüsü verilmişti. Ve yine o çatıdan aşağılara kadar sarkan tüllerle birlikte karanfiller eşlik ediyordu. Arkaları ve önleri ışıklı objelerden oluşuyordu yine ve denize kadar devam ediyordu bu görsel şölen. Denizin ortasında da ışıklı objelerden oluşan ve tüllerle süslenmiş, denizin o muhteşem köpüklü dalgalarına eşlik eden kalp figürleri vardı.

Çisem çoktan masaya varmış, ama bir türlü etrafından gözlerini alamamış ve hâlâ oturamamıştı. Bu akşamın özel olduğunu biliyordu, ama bu kadarını beklemiyordu. İlk defa böyle bir şey yaşıyordu ve çok mutlu olmuştu. Kalbi atmaktan duracak gibi hissediyordu. Çağın sandalyesini çektiğinde dünyaya döndü ve genç adama bakıp mutlulukla gülümsedi. Sandalyeye oturduktan sonra Çağın omuzlarından ceketi alıp kırmızı bir polar bıraktı. Şakaklarına bir öpücük bırakıp kendi yerine geçti. Ceketini sandalyesine asıp genç kızın karşısına oturdu.

"Beğendin mi?" dedi Çağın, bunu genç kızın gözlerinden çok iyi anlıyordu. Yine de sesini duymak ve mutluluğunu paylaşmak istiyordu.

"Beğenmek mi, bayıldım Çağın. Burası harika. Bütün bunları benim için yapmış olman beni çok mutlu etti... Çok çok teşekkür ederim," diyerek etrafı incelemeye devam etti.

Çağın memnuniyetle gülümseyip ilerde duran garsona döndü ve el işareti ile çağırıp yemekleri söyledi. Yemekler gelene kadar sohbet etmeye ve dün olanları anlatmaya başladı Çağın, üstü kapalı ama yalan söylemeden. Anlatması ve Çisem'in bilmesi gerektiği kadarını. Çisem, Mustafa'nın izin vermesine ve Çağın'ın düşüncelerine çok şaşırmıştı. Ama artık rahat olabilecekleri için mutluydu. Çağın hâlâ bu hafta istemeye geleceklerini söylememişti. Teklifinden sonra söylemeye karar verdi.

"Yani anlayacağın Mustafa seni kaybetmekten korkuyor. Yani başka bir şey yok. En azından benden duyman gereken bu kadar," diyerek konuşmayı noktalamadan açık kapı bıraktı ilerisi için. Çisem anladığını belli ederek başını salladı usulca.

"Anlıyorum. Yani Mustafa abimin böyle düşünmesine üzüldüm. Onun bana ne kadar bağlı olduğunu ve birçok şeye izin vermediğini biliyorum. Ama ben onu istesem de bırakmam ki. Bırakamam. O benim tek ailem. Ama bilmediğim gerçeklere rağmen mutluyum yine de. Artık rahat olacağız," dedi neşeyle şakıyarak.

Çağın onun bu çocuksu masum hallerine bayılıyordu. Bu ortamın hâlâ ne için olduğunu anlamamıştı meleği, buna emindi. Uzun konuşmalarından sonra yemekleri geldi ve yine neşeli sohbetleri eşliğinde yemeklerini yediler. Tabi ki Çisem yine içki içmemişti. Çağın ise bir kadeh içmişti. Yemekten sonra Çağın peçetesini kenara bırakıp sandalyesinden kalkarak Çisem'in arkasına geçti, omzuna bir öpücük bıraktı ve "Benimle gel meleğim," diyerek sandalyesini tutup kalkmasına yardımcı oldu.

Çisem hiç sorgulamadı. Bugün her şeyi sevdiği adama bırakmıştı. Çağın genç kızın elinden tutup sahile doğru götürdü. Bir

yandan omuzlarındaki poları tutarken diğer yandan topuklu ayakkabılarıyla zor yürüyordu genç kız kumsalda. Çağın Çisem'in zorlandığını fark edip önünde eğilerek diz çöktü ve ayakkabılarını nazikçe çıkartıp elinde tuttu. Çisem bu duruma gülümseyip sesini çıkartmadı. Yürümeye devam ettiler ve masanın ilerisinde ışıklı objelerden çizilmiş gibi duran kalbin tam ortasında durdular. Yerdeki kalpli dilek fenerlerini alıp birini Çisem'e uzattı. Genç kızın mutluluğu gittikçe katlanıyordu.

"Dilek tut canım ve onu uçurmadan bana söyle olur mu?" dedi Çağın kızın gözlerine bakarak.

"Ama dilekler söylenmez ki. O zaman o dilek olmazmış derler."

Çağın bunu tabi ki biliyordu, ama sürprizi için gerekliydi. "Biliyorum ama ben yine de söylemeni istiyorum," dedi ısrarla.

Gülümsedi Çisem olumlu şekilde başını salladı. "Tamam. O zaman sen de söyleyeceksin. Anlaştık mı?" dedi merakla gözlerini açarak.

Çağın beklediği cevaba karşı gülümsedi. "Anlaştık güzelim," dedi büyük bir heyecanla. Genç kız dileğini tuttu ve Çağın ateşi yaktı.

"Şu an ki mutluluğumun hiç bitmemesini diliyorum," dedi sevdiğinin gözlerine bakarak. Çağın da fenerini yakıp dileğini diledi ve Çisem'e döndü.

"Hadi bırakalım," dediğinde Çisem kaşlarını çattı.

"Ama sen söylemedin," dedi dudaklarını bükerek. Çağın onun bu haline güldü ve eğilip o dudaklardan öptü hafifçe.

"Söyleyeceğim meleğim. Hadi uçuralım," dedi ve fenerleri havaya bıraktılar. Çisem gökyüzünde uçan fenerlere dalmıştı. Dileğinin ne olduğunu sormak için Çağın'a döndü ama, onu önünde tek ayağının üzerinde diz çökmüş elinde kırmızı bir kutuyu kendine uzatmış bir vaziyette buldu. Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama bir şey söyleyemedi. Zaten Çağın konuşmaya başladı bu sırada.

"Meleğim, benim dileğim benimle bir ömür geçirmen. Hep yanımda ve mutlu olman. Yalnız bana bakman ve yalnız beni sevmen. Saçlarımız ağardığında bile ilk günkü gibi aşkla bakman. Benimle evlenip sonsuza dek benim olman... Benimle evlenir misin meleğim?" dedi ve kutuyu açtı Çağın.

Çisem duyduklarıyla mest olmuş konuşamazken gördüğü yüzükle nutku tutulmuştu. Kalbi atıyor mu? Durdu mu? Bilmiyordu. Nefes nasıl alınıyordu? Şu an rüyada mı? Yoksa gerçek dünyada mı? Hiçbir şey bilmiyordu. Ayakları titriyordu. Bedenini zaten hissetmiyordu artık. Çağın'a baktı, hâlâ bir cevap bekliyordu ve Çisem artık konuşması gerektiğini biliyordu. Ama nasıl? O bunları düşünürken Çağın yeniden konuştu.

"Dileğimi gerçekleştirir misin benim kanatsız meleğim?" diye sordu yeniden Çağın. Onun heyecanlandığında konuşamadığını, konuştuğunda ise saçmaladığını biliyordu. Bunu Çisem de bildiğinden konuşmayı uzatmadan cevap verdi.

"Evet," diye fısıldadı önce gözleri dolu bir şekilde. Çağın ayağa kalkınca içindeki heyecanla patlayıp "EVET AŞKIM!" diye haykırdı ve Çağın'ın boynuna sarıldı sıkıca.

Çağın elinde kutuyla sıkıca sarılarak karşılık verdi. Arada fısıldıyordu Çisem'in kulağına. "Seni çok mutlu edeceğim... Çok mutlu olacağız... Pişman olmayacaksın," diye sürekli tekrar ediyor öpücüklerini ise boynuna, saçlarına, açık kalan omzuna bırakıyordu. Sonra yavaşça geri çekilip, kutuyu yeniden açıp içinden tek taş yüzüğü Çisem'in parmağına taktı. Çisem yüzüğünü seyre dalıp mutlulukla gülümsüyordu. Bu sırada romantik bir müzik çalmaya başladı.

Çağın daha fazla dayanamadı ve genç kızın çenesinden tutup yavaşça yukarı kaldırdı. Dudağına bir buse bıraktı önce, sonra bir kaç tane daha, ardından içindeki heyecanla genç kızın minik yüzünü iri ellerine hapsedip bütün ateşiyle, tutkusuyla, şefkatiyle o an ne hissediyorsa o duygularla sarılmıştı taptığı dudaklara. Sevgiyle öpüyordu.

Çisem yine o enfes büyüyle yaşadıklarıyla donup kalmıştı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu heyecandan. Eli ayağına dolanmıştı. Bütün bunları bir kenara bırakıp karşılık vermeyi unutarak, gözleri kapalı, sevdiği tarafından öpülmeyi hissediyordu bütün vücudunda. Çağın hafif geri çekilerek kızın dudaklarının üzerine fısıldadı, arzuyla yoğunlaşmış boğuk sesiyle "Karşılık ver güzelim," Çisem gelen komut üzerine ellerini Çağın'ın boynuna doladı ve karşılık vermeye başladı elinden geldiğince o heyecanla. Dudakları gibi elleri ayakları titriyordu. İçindeki mutluluğu tarif edemezdi o an.

Öyle derin bir aşkla bağlıydılar ki birbirlerine, bir büyünün içinde gibi hissediyorlardı. Ne kadar öptüler birbirlerini? Ne zamandır bu haldeydiler? Farkında değillerdi ama Çağın artık durması gerektiğini biliyordu. Geri çekilmeden önce dudaklarından çenesine öpücüklerini bırakıp boynuna doğru yöneldi. Son kez boynuna gömülüp kokusunu içine çekti ve bir öpücük bıraktı. İşte o zaman akşamın büyüsünden olsa gerek fark etmediği kolyeyi gördü. Geri çekilerek ucu elbisenin içine girmiş olan kolyeyi dışarı çıkardı. Çisem hülyalı gözlerle Çağın'ın ne yaptığına bakıyordu. Çağın bunun aylar önce kendi aldığı kolye olduğunu görünce çok mutlu oldu. Artık takıyordu ve takmaya devam edecekti.

"Takmışsın?" dedi Çağın Çisem'e bunu doğrulatmak ister gibi.

"Evet. Artık hiç çıkarmayacağım," dedi fısıltı halinde hâlâ sesi titriyordu.

Az önceki yaşadığı heyecandan mı yoksa omuzlarından düşen polardan dolayı mı titrediğini bilmiyordu Çisem. Çağın bunu fark edip hemen yerdeki poları aldı ve genç kızın omuzlarına bıraktı yeniden.

"Hadi seni hasta etmeden sıcağa kavuşturalım," dedi ve sonra alnına derin bir öpücük daha bırakıp, eğilip kucağına aldı genç kızı. Çisem kollarını hemen sevdiğinin boynuna dolayıp yüzünü adamın göğsüne yaslayarak, "Çok mutluyum," dedi ve gözlerini kapadı akşamın büyüsüyle.

Arabaya yaklaştıklarında hazırda bekleyen garson kapıyı açtı. Çağın genç kızı arabaya yerleştirdi ve kemerini takıp üstünü iyice örttü. Kapıyı kapatıp diğer görevlinin getirdiği Çisem'in çantası ve ayakkabısını da alıp cüzdanından yüklü miktarda bahşiş bırakarak, "İyi akşamlar," diledi. Kendi tarafına sürücü koltuğuna geçip arabayı ve klimayı çalıştırdı. Çisem'e doğru döndüğünde kendisini izlediğini gördü.

"İyi misin bebeğim? Isındın mı?"

Çisem yarı açık gözleriyle gülümsedi. "Evet, iyiyim, hem de çok iyiyim. Her şey çok güzeldi çok teşekkür ederim," dedi.

Çağın da bu gülümsemeye karşılık verdi. Önüne düşen bir saç tutamını kulağın arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağını okşadı yavaşça. Bu temasla genç kızın gözlerini tamamen kapattığını gördü. Çisem her anın tadını çıkarıyordu ve içinden taşan sevgiyle fısıldadı.

"Seni çok seviyorum HERŞEYİM!"

Çağın eğilip öpmek istediği sırada Çisem'in fısıltısı ile durakladı ve hayatında duymak istediği tek cümle olduğunu fark etti. İlk bisikletini almış bir çocuk gibi kalbi heyecandan ölürcesine çarpmaya başladı. Çağın genç kızın bu cümlesi ile daha bir mutlu olduğunu yenilmez olduğunu hissetti o an. Çisem yanında olduğu sürece kimse onu yıkamazdı...

19. BÖLÜM

Suyum
Nefesim
Güneşim
Benimsin gün ışığım
Benimsin hayatımın tek anlamı
Benimsin ömrüme ömür kattığın
Seninim canına can verdiğim...

Çağın duyduğu sözle birlikte dayanamayıp Çisem'in kemerini hızla çözdü ve bir hamlede kucağına aldı. Çisem'in ağzından kaçan çığlığını dudaklarını dudaklarına hapsederek kesti.

Yine bir cümbüşün içindeydiler sanki. Kalpleri dans ederken, tutkuya dair bir şey yoktu kalpten kalbe giden yolda. Dudaklarından dökülen her bir buse kalbine çözülmeyen bir düğüm atmıştı. Aşkın dansıydı onlarınki. Mutluluğun adıydı iki sevgilinin birleşmesi. Yine bulutların üzerinde bembeyaz pamuklarda dolaşıyorlardı. Hiç inmek istemiyor, sadece orada beraber yaşamak istiyorlardı.

Nefesleri yetmeyince zor da olsa birbirlerinden ayrıldılar ve yine birbirlerinden başka bir yerde şifa bulamazmış gibi, aşk kokularında soluklandılar. Nefesini kontrol edemiyordu her ikisi de. Çağın burnunu meleğinin saçlarına gömdü Çisem'in kendi saçlarına yaptığı gibi. Bir on beş dakika kadar öyle birbirlerine sarılı kaldılar. İkisi de bulundukları yerden çok memnunlardı.

Çisem ilk defa böyle derin bir şey yaşıyordu ve çok mutluydu. Her şeyi sevdiği adamla yaşamaktan çok mutluydu. Ona dokun-

ması, öpmesi, sevmesi çok hoşuna gidiyor, içinde bir yerler daha fazlasını istiyordu. Her şeyiyle sevdiği adamın olmak istiyordu. Arada utanıyordu, ama bazen de kendini *'Olması gereken bu, rahat ol,'* diye telkin ediyordu. Ama yine de kızarmasına engel olamıyordu. Şu an da bile nasıl sevdiğinin yüzüne bakacağını bilmiyordu. Çağın'ın konuşmasını tepki vermesini bekliyordu.

Çağın ise Çisem'den farksızdı. O da aynı heyecanı yaşıyordu. Bugüne kadar bunları aştığını, artık tecrübeli olduğunu düşünüyordu, ama küçük sevgilisinin yanında ondan farksız oluyor, ne yapacağını bilmiyordu. Çisem'e dokunmak bile onu deli ediyor, yeni yetmeler gibi hissediyordu kendini. Genç kıza dokunduğu an kendini kaybediyor, ne yaptığına ve ne kadar ileri gittiğine kendisi bile şaşırıyordu. İyice sakinleştikten sonra geri çekilmek istedi, ama Çisem izin vermeyip daha sıkı sarıldı. Yine utandığını anladı. Küçük bir tebessüm belirdi dudaklarında ama Çisem'in utanmasını normal buluyordu. Çünkü ilk defa böyle bir tecrübe yaşadığını biliyordu ve bunu bilmek, sevdiği kızın her anlamda ilki olduğunu bilmek daha bir mutlu ediyordu genç adamı. Utancını güzel sözleriyle almak istedi. Ama bu sözler avutmak için değil gerçek hisleriydi Çağın'ın.

"Meleğim bana bak," dedi hâlâ boğuk sesiyle.

Çisem yavaşça geri çekildi ve sevdiği adamın gözlerine baktı. Kırmızı yanakları dağılmış saçları ve öpülmekten şişmiş dudakları ile aynı bir tanrıça gibi duruyordu Çağın için. Çağın sadece bu manzara için bile ömrünü verebilirdi. İlk önce omzuna bir öpücük bıraktı, sonra saçlarını düzeltti okşar gibi severek. Pembeleşmiş yanağını elinin tersiyle okşarken mutlu bir tebessüm vardı yüzünde küçük sevgilisine karşı.

"Güzelim, sen benim her şeyimsin, canımsın. Bu yaşadığın bile fazla aslında seni kendime almadan, ama dayanamıyorum bazen. Kokun beni öldürüyor. Sen benimsin..." dediğinde Çisem sözünü keserek araya girdi ve içindeki mutluluğun verdiği cesaretle konuştu.

"Sende benimsin," dedi ama soru soruyordu aslında. Emin olmak istiyordu. Çağın hafifçe güldü sevgilisinin bu tatlı haline ve kendisini sahiplenmesine.

"Evet güzelim. Seninim sadece senin," diyerek bir öpücük çaldı dudaklarından ve devam etti. "Bu yüzden benden utanma. Sadece benimle böyle şeyler yaşadığını biliyorum, ama rahat olmanı istiyorum. Ayrıca ben sensiz yapamıyorum artık. Bu sebeple bu hafta seni istemeye geliyoruz," dedi.

Çisem zaten az önce yaşadıklarıyla mest olmuş, üstüne birde duyduğu sözlerle havalara uçmuştu. Ama son duyduğu sözle donup kalmıştı. Gözlerini iyice açıp sevdiği adama baktı. Doğru mu duymuştu gerçekten. Bu hafta onu istemeye mi geliyorlardı? Bu kadar erken.

Çağın onun donup kaldığını ve tepki vermediğini görünce gülen yüzü soldu. İçi sıkıldı, istemediğini düşündü ve bunu dile getirdi.

"İstemiyor musun yoksa?" dedi.

Çisem duyduğu sözle ve Çağın'ın yüz ifadesi ile ne yaptığının farkına varıp hemen panikle cevapladı sevdiği adamı.

"Hayır. Yani evet. Offf i...istiyorum tabi ki... Ben sadece şaşırdım. Yani bu çok ani oldu."

Çağın'ın bir eli Çisem'in belindeyken diğer eli saçları ile oynuyordu. "Söylediğim gibi bebeğim. Artık yanımda olmanı istiyorum ve bunun için hemen evlenmemiz gerekiyor."

"Tamam evlenelim. Peki, Mustafa abim ne olacak? O izin vermez ki. Yani bu kadar çabuk olmasına bir şey derse?"

"Ben konuştum onunla. İtiraz edeceği bir durum yok. Sen rahat ol ve hazırlıklarına başla canım. Bunları düşünme. Ben gereken her şeyi hallediyorum."

"Biliyorum sen benim için her şeyi yaparsın."

"Yaparım tabi. Sen benim kıymetlimsin."

Çisem mutlulukla gülümsedi ve Çağın'ın yanağını içine çekercesine öptükten sonra, boynuna sıkıca sarılıp kulağına yeniden fısıldadı aynı sözleri. "Seni çok seviyorum HERŞEYİM."

Çağın bu sarılmaya karşılık verdi, sonra geri çekilerek gözlerine baktı Çisem'in. Tu en derine baktı kalbini görür gibi ve bütün içtenliği ile konuştu.

"Ben de seni çok seviyorum meleğim. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok," dedikten sonra masum küçük bir öpücük bıraktı taptığı dudaklara ve üzerinden kaldırıp koltuğuna yerleşmesine yardımcı oldu. Aslında böyle sabaha kadar kalsa şikâyet etmezdi ama geç kalmışlardı zaten. Çisem koltuğuna geçtikten sonra Çağın üzerine doğru eğilerek kemerini bağladı ve gözleri mutlu ama yorgun görünen sevdiğine bakıp gülümsedi.

"Yolumuz uzun istersen uyu güzelim. Uyandırırım ben seni varınca," dedi.

"Emin misin? Nasıl uyuduğumu biliyorsun. Uyandıramayabilirsin yani. Sonra kucağında taşımak zorunda kalırsın. Hayır, yani ben halimden memnunum ama sen yakında fıtık olursun," dedi gülerek. Çağın sevdiği kızın yanında mutlu olmasına çok seviniyordu. Yıllardır arkadaşı olmadığını düşününce bunun zor olacağını, zamanla açılacağını düşünüyordu. Ama Çisem tahmin ettiğinden daha erken düzeliyor ve ortama uyum sağlıyordu.

"Bilmez miyim hiç. Hem ben senin için fıtık bile olurum. Hadi uyu sen."

"Sen istedin bunu. Bak uyuyorum," dedi alayla. Çok mutluydu Çisem ve bu mutluluk çenesine vurmuş dilini açmıştı. Bundan şikâyetçi değildi, ama neden bu kadar konuştuğuna da kendisi bile şaşırıyordu.

"Uyu güzelim uyu," dedi artık Çağın da gülüyordu. Çok seviniyordu Çisem'in bu tavırlarına.

"Tamam, o zaman aşkım. Ben uyudum," diyerek koltukta Çağın'a doğru dönerek gözlerini kapadı. Gerçekten yorgun hissediyordu kendini.

"Sen ne güzel aşkım diyorsun öyle," diyerek güldü ve arabayı çalıştırdı.

Yol boyunca gözlerini yoldan alıp sevdiği kızı seyretti arada. Çisem'e sahip olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Ona baktığı zaman içi içine sığmıyordu. Bir an önce kavuşmak istiyordu. Karısı olsun, kollarında uyusun, kollarında uyansın istiyordu.

Çisem'in mırıldanması ile yeniden ona baktı. Onun uykuya ne kadar düşkün olduğunu ve uykusunun ne kadar ağır olduğunu biliyordu. Eve varmak üzereydi ve uyandırmak istemiyordu. Ama düğün öncesi yeni bir kriz yaşamakta istemiyordu. Mustafa'dan çekindiği ya da korktuğu yoktu, ama en son istediği şey durduk yere bir olay çıkmasıydı. Çünkü Mustafa'nın bunu kolladığını biliyordu. Zaten evde Mustafa varken de onu kucaklayıp odasına götüremezdi. Bu, onu iyice tahrik etmekten başka bir işe yaramazdı.

Eve vardığında arabayı durdurup bir süre daha Çisem'i seyretti. Yanakları pembeleşmiş ve dudakları öne doğru çıkmıştı. Çok masum uyuyordu. Bu güzellik onundu ve hep onun kalacaktı. Düşüncesi bile içinde *Hulk* kadar güçlü bir adam yaratıyordu.

Hiç kıyamasa da uyandırmak zorunda olduğunu biliyordu. Kemerini çözdü ve Çisem'e doğru döndü. Yavaşça saçlarını okşadı.

"Çisem. Güzelim hadi uyan geldik," dedi Çisem anlamsızca mırıldandı sadece. Çağın şaşkınlıkla izliyordu bu durumu. Uykusunun ağır olduğunu bildiği halde bu kadar çabuk derin uykuya dalmasına şaşırıyordu. Gerçi kardeşi Çınar'dan alışık olması lazımdı, ama yine de şaşırıyordu. Şansını tekrar denedi, uyanmazsa ne olursa olsun odasına kendisi götürecekti.

"Meleğim," diyerek dudaklarına bir öpücük bıraktı. Sonra saçlarını okşamaya devam etti. "Uykucu hadi artık uyan," dediğinde Çisem artık yavaşça gözlerini araladı. Çağın'ı karşısında görünce ilk nerede olduğunu anlamadı. Gözlerini arabada dolaştırdı ve üstüne bakınca gecenin bitmediğini anladı. Uyku mahmuru sesiyle kısık konuştu.

"Çok mu uyudum?" derken kemerini çözmüş, koltukta doğrulup üstünü düzeltiyordu.

Çağın gülümseyerek onu izliyordu. "Eh işte bir saattir uyanmanı bekliyorum burada," dedi takılarak.

"Ben uyumayım dedim ama sana," diye mahcupça konuştu bu sefer.

"Şaka yapıyorum Güzelim. Hem ben seni bir ömür beklerim," dediğinde, Çisem, Çağın'a doğru uzanıp yanağını öptü. Geri çekildi ve ciddi bir şekilde konuştu.

"Bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Seninle çok mutluyum ve beni bu kadar mutlu ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi.

Çağın arabadan inip arka kapıyı açtı ve Çisem'in eşyalarını aldı. Sonra Çisem'in tarafına geçti ve kapıyı açıp önünde diz çöktü. Hafif kendine doğru çevirerek ayakkabılarını giydirdi. İşini bitirip ayağa kalktı ve elini uzatıp minik elleri iri ellerine hapsetti. İnmesine yardımcı olduktan sonra kendisine çekip sıkıca sarıldı. Hiç bırakmak istemiyordu.

"Ömrüm yettiği sürece, bu beden bu dünyada var oldukça seni mutlu edeceğim meleğim. Sen benimsin unuttun mu?" diyerek geri çekildi.

"Unutmadım ve sen de benimsin. Sen de unutma!" dedi hafif tehdit içeren bir tonda.

Çağın kahkaha attı Çisem'in bu sert tavrına. Sevdiği özünü buluyordu her geçen saat. Daha sonra yüzünü ellerinin içine aldı. "Hiç unutur muyum? Ben de seninim ömrümün sonuna kadar," son kez öptü ve "Hadi bebeğim hava serin artık eve gir. Yarın ararım seni," dedi. Eğilip arabadan poları aldı ve omuzlarına yerleştirdi.

Çisem gülümsedi ve "İyi geceler," dedikten sonra eve doğru ilerledi. Kapıya varınca arkasını dönüp el salladı. Çağın da karşılık verdi ve eve girişini izledi. Sonra arabasına dönüp kendi tarafına yürüdü. Kapıyı açacağı sırada ikinci katta pencere arkasında öfkeli

bir çift göz gördü. Bir süre bakıştılar. Çağın bu gereksiz bakışmayı sonlandırarak arabasına binip çalıştırdı ve arkasına bir daha bakmadan evine doğru sürdü.

***

Mustafa o kadar içmesine rağmen kör kütük sarhoş olmak yerine üstünde çakır keyiflik bir hal vardı. İçki çok dokunmazdı zaten ama bu kadar içmesine rağmen yine de ayakta iyi duruyordu. Belki öfkesinden dolayı bekli de hiç bitmek bilmeyen hırsından dolayı bu gece çok sarhoş olamamıştı. Bütün gece düşünmüştü ve düşünmekten çıldıracaktı artık. Ulaştığı ya da elde ettiği bir sonuç yoktu. Tek çare kalıyordu geriye... Yine götürecekti Çisem'i. Daha uzaklara kaçıracaktı bu sefer.

Düşünceler arasında boğulurken zil sesini duydu, ama aşağıya inip o adamı Çisem'in yanında görecek kadar cesarete sahip olmadı. Biraz bekledi ve kapı sesini duyduktan sonra pencereye doğru ilerledi. Çağın ile göz göze geldi. Bir kaşık suda boğmak isteyeceği adamla göz gözeydi şimdi. Çağın gittikten sonra elindeki içki bardağını bırakarak odasındaki banyoya girdi. Bir saate yakın suyun altında kaldı. Kendine geldikten sonra banyodan çıkıp üstünü giyindi ve Çisem'i görmek için odasına doğru ilerledi. Kapıyı yavaşça açıp yatakta huzurla uyuyan genç kıza doğru yaklaştı. Yatağın kenarına oturdu ve öylece baktı. Sadece baktı. Hiç düşünmedi bu sefer, sadece baktı. Baktı... Sonra istemsizce farkında dahi olmadan genç kızın elini okşadı ve okşarken eli bir şeye takıldı. Başını eğip bakmadı bile korkudan, sadece elini üzerinde gezdirdi. Bir damla yaş daha aktı gözlerinden. Birer inci misaliydi gözyaşları. Hiçbir zaman akmayan hiç kimse için akıtmadığı gözyaşları değerli bir inci gibi sırasıyla akıyordu sanki. Daha ne kadar akıtır, bu daha ne kadar sürer bilmiyordu. Ama bildiği tek şey, son damlası çok acı vererek aşkını yaşayamadığı bir yüreğe akacak olmasıydı.

Yüzüğe inatla bakmadı. Bakarsa kaybedeceğini biliyordu ve henüz kaybetmeye hiç niyeti yoktu. İşleri umduğu gibi gitmez de evlenirlerse... Evlenseler bile yine de alacaktı Çisem'i. Ne zaman olursa olsun sonunda kendisinin olacaktı. Bu düşünceyle, hırsla yataktan kalkıp odadan çıktı.

***

Çisem yeni güne gözlerini mutlu ve huzurlu açtı. Dün gece aklına gelince yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Yatağında doğruldu ve komidinin üzerinden telefonuna uzanıp yeniden yatağa attı kendini. Gelen mesajı görünce hemen açtı.

Günaydın günümü aydınlatan ışığım.

Çisem'in yüzünde güller açtı ve hemen rehberden Çağın'ı bulup aradı. İkinci çalışta açılmıştı telefonu.

"Günaydın meleğim."

Çağın da sabah erkenden kalkmış Çisem'in uyuduğunu düşündüğü için mesaj çekmişti. Dün gece eve geldiğinden beri içindeki mutluluk gözle görülür derecedeydi ve hâlâ içine sığmayıp dışarı taşacak kadar çoktu. Olgun bir adam olmasını ya da heyecanını dizginlemeyi önemsemiyordu.

"Günaydın aşkım. Nasılsın?"

"İyiyim güzelim. Bende uyanmanı bekliyordum."

"Çok güzel uyudum ve yine çok güzel uyandım. Mesajın beni çok mutlu etti."

"Sevindim bebeğim. Bugün dersin var mı?"

"Var ama öğlene kadar."

"O zaman öğlen görüşelim mi?"

"Olur. Ben dersim bitince sana haber veririm."

"Tamam canım. Bekliyorum telefonunu," dedi ve biraz daha konuştuktan sonra vedalaşarak kapattılar telefonu.

Çisem telefonunu yatağa bırakıp kalktı ve banyoya girdi. Rutin işlerini hallettikten sonra üstünü giyindi ve aşağıya ineceği sırada

odaya Fatma Hanım girdi, kahvaltı saatine kadar Çisem'i tatlı bir sorguya çekti. Azıcık azarlayarak tabi, neden bu kadar zaman söylemediği için. Çağın'ı merak ediyordu. Aslında bir defa görmüştü ama o olduğunu bilmiyordu. Çisem adını söylemişti ama Fatma Hanım'ın aklına o günkü sinirli adam gelmiyordu tabi ki. Ama Çisem adına çok seviniyordu. Çünkü Mustafa'nın aşkını biliyor, bu sebeple ondan kurtulacağı için seviniyordu.

Ama Mustafa'nın bu işe nasıl izin verdiğine aklı ermiyordu işte. Mustafa'nın takıntısını, bağlılığını biliyordu ve Çisem'in rahmetli babası Uğur Bey ile Mustafa'nın tartışmasını çok duymuştu. Yani öz amcasına bile karşı gelirken şimdi bu ilişkiye izin vermesine şaşırıyordu. Belki vazgeçmiştir bu sevdadan diye düşünse de kendi söylediğine kendi bile inanmıyordu.

Çisem ise asıl azarı uzun zamandır ihmal ettiği Elif ablasından yiyecekti. Aşk işlerine düşüp bir aydır aramadığı ablası. Zaten bir tek onun haberi vardı. Ama uzaktan ne kadar tavsiye verebilirse o kadar verebiliyordu işte. Elif, Çisem'in yanında olup, onu koruyup kollamak isterdi, ama okulu yüzünden uzak kalıyordu canı kadar sevdiği kardeş gibi gördüğü insandan. Neyse ki az kalmıştı dönmesine.

Fatma teyzesi odadan çıktıktan sonra kendisiide çantasını alıp odadan çıktı ve kahvaltıya indi. Mutfağa girdiğinde Mustafa masada oturmuş onu bekliyordu. Çisem yanağına öpücük kondurup "Günaydın," diyerek gülümsedi.

Mustafa da içi yanarak gülümsedi ve "Günaydın prensesim," dedi. Bütün gece uyuyamamıştı. Dolanıp durdu odanın içinde ama bir sonuca varamadı. Çayından bir yudum alıp devam etti konuşmasına. "Dün epey geç geldin," dedi sesini ne kadar normal tutmaya çalışsa da Çisem ortamda ki gerginliği yine de fark etmişti.

"Ben saatin farkına varamadım. Ama sana güzel haberlerim var," dedi neşeyle. Mustafa ise duymak istemiyordu, ama mecburdu. Kalkıp gitse olmaz, dinlemek istemiyorum dese hiç olmazdı. İçinde her dakika büyüyen sıkıntıyla konuştu bu sefer.

"Öyle mi prenses. Neymiş o?" dedi hafif alayla.

"Çağın seninle konuşmuş zaten. B...bana evlenme teklif etti. Bir de..." dedi ve utangaç bir şekilde başını öne doğru eğdi. Mustafa zaten bildiği şeyleri duymasıyla iyice gerilirken *daha ne olabilir* diye düşünüyordu.

"Bir de ne Çisem?" dedi gergin ses tonuyla.

Çisem adının duyulmasıyla başını aniden kaldırıp Mustafa ile göz göze geldi. Yine mutlu halinden çıkıp gerilmişti. Mustafa'nın sinirlendiğini hissediyor ve korkuyordu bu mutlu anını onunla paylaşmaz, karşı çıkar diye. Anlam veremiyordu bu hallerine. Gözleri dolmak üzere iken konuşmaya başladı.

"Yok bir şey," diyerek masadan kalkmak istedi. Ama Mustafa yine son anda ne yaptığını fark edip kendine küfür etti. Sinirlerine zorla hâkim oldu ve Çisem'in bileğinden tutup izin vermedi kalkmasına.

"Özür dilerim prensesim. Lütfen... Bu aralar beni alttan al olur mu? Sinirlerim bozuk biraz," dediğinde Çisem'in gözleri hâlâ dolu doluydu.

"Ama sanki sen istemiyor gibisin bu ilişkiyi. Yani ben mutluyum ama sen hep sinirleniyorsun artık. Benimle mi ilgili bu sinirin? Doğru söyle," dedi Çisem hâlâ üzgün bir şekilde.

Mustafa ona nasıl sinirlenebilirdi ki. İyice gerildi. Nasıl izah edecekti. Nasıl vazgeçirecekti bu işten onu. Onun üzülmesine dayanamıyordu, ama yine yalan söylemek zorundaydı.

"Hayır tabi ki seninle neden ilgili olsun. İşlerimde sorun var sadece," dedi zorla gülümseyerek.

"Ama sen işlerini kafana bu kadar takmazsın. Üstelik bu sabah beni bile uyandırmadın. Uzaksın sanki bana," diye üsteledi Çisem. Çünkü Mustafa'nın doğru söylemediğini düşünüyordu ki haklıydı.

"Evet, takmam ama bu seferki iş biraz zorladı beni ondan. Sabah da uyumanı istedim, erkendi benim kalktığım saat. Ayrıca sana uzak olamam ki ben... Hem sen beni boş ver haberi söyle bakalım," dedi isteksiz ama gülümseyerek.

Çisem de aklına söyleyeceği şey gelince yeniden gülümsedi. "Şey beni bu hafta istemeye geleceklermiş," dedi.

Sakin olması ve Çisem'e bir şey belli etmemesi lazımdı. Yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirip, "Çok sevindim prensesim. Desene ayrılıyoruz ve sen beni yalnız bırakacaksın artık," diyerek ilk hamlesini yaptı.

Çisem üzüldü bu durumа ayağa kalktı ve boynuna sarıldı. "Öyle söyleme. Sen benim canımsın ben seni nasıl bırakırım," dediğinde Mustafa da onun boynundaki ellerinin üzerini öptü.

Mustafa çok mutsuzdu ama Çisem için mutlu olmak zorundaydı. "Biliyorum prensesim sen bana bakma. Hiç ayrı kalmadık ya ondan böyle konuşuyorum ve biraz huysuzum. Ama alışırım merak etme," dediğinde Çisem içi buruk, ama rahatlamış bir şekilde yerine geçip oturdu. Mustafa da devam etti. "Eee anlat bakalım. Çağın'ı ne kadar tanıyorsun? Hiç konuşamadık seninle bu konuyu. Evlenmek için emin misin? Benimle rahat konuşmanı istiyorum. Eğer çekindiğin ya da tereddüt ettiğin bir şey varsa söyle bana. Çünkü ben tanıyorum Çağın'ı, söyleyeceğin şeylere şaşırmam yani," dediğinde Çisem tedirgin olmuş şaşkınlıkla başını kaldırmıştı. Mustafa öyle bir söylemişti ki bunu, içinde bir yerler rahatsız olmuştu.

"Tanıyorum derken? Kötü bir şey mi duydun?" Mustafa beklediği soruyla içinden keyifle kahkaha attı. Ama bir yanı da Çisem'i üzeceği için mutsuzdu.

"Hayır. Ama biliyorsun gece hayatını az çok bilirim ve Çağın çok takılıyor diye duydum. Yalanda olabilir tabi, ama emin olmanı istiyorum. Seni gerçekten seviyor mu? Sadece bir heves mi?" dediğinde Mustafa amacına ulaştığını sanıyordu ama bunda da yanılmıştı. Çisem'i ince ince işleyeceğini, aklını bulandıracağını sanıyordu. Ama Mustafa'nın öfkesi, hırsı Çisem'in nasıl bir karaktere sahip olduğunu unutturuyordu bazen. Bu öfkeyle daha çok hata yapacaktı.

Evet, genç kızın bu sözler canını sıktı. Ama Çisem duyduğu şeylere inanmazdı. Gözleriyle gördüğü şeyi bile ilk önce sorgulardı. Bu huyu ona babasından kalmıştı. Babası Uğur Bey her zaman bu nasihati verirdi.

"Duyduğunun hiç birine, gördüğünün yarısına inan. Bu seni daha akıllı bir insan yapar ve daha az hata yaparsın. Asla başkasının sözüyle hareket etme, sen bir kukla değilsin. Kendi düşüncen olmalı kızım. Her şeyin bir açıklaması vardır, sakın bunu unutma!" derdi hep babası.

Çisem bu sözü asla unutmazdı. Ama yine de canı sıkılmıştı. Çünkü Çağın'ın yaşı vardı ve tecrübeli bir adamdı. Yaşadığı birçok şey olmalıydı. Üstelik kaç aydır Çisem ile bir şey yaşamamıştı, ki o sağlıklı bir erkekti. İşte canı buna sıkılıyordu. *'Başkasıyla oluyor mudur? Yoksa bana sadık mıdır?'* Diye düşüncelere daldı.

Mustafa ise Çisem'in aklını bulandırdığını sanıyordu. Ama Çisem akıllı bir kızdı ve kimsenin lafıyla hareket etmezdi. Mustafa konuyu değiştirmek istedi. Üstüne gitmeden yavaş yavaş bulandıracaktı aklını. "Peki, ne zaman geliyorlarmış istemeye sordun mu?" dedi keyifle. Düğün olmadan ayırırım diye düşünüyordu çünkü.

Çisem düşüncelerden kendini ayırıp önceki soruya cevap vermeden sonrakine geçmişti. "Ben birazdan arar sorarım," dedi dalgın bir şekilde.

Kahvaltıları bitmiş, Mustafa işe, Çisem ise okuluna gitmişti. Selim hâlâ gelmemişti ve Çisem bu yaşadığı hızlı olaylardan dolayı Mustafa'ya bir türlü soramamıştı onu. Okulda dersi bittiğinde sınıftan çıkıp Çağın'ı aradı ve ne zaman geleceğini sordu. Artık çok rahattı ve istediğini yapabiliyordu.

Çağın onu almaya geldiğinde Çisem aklındaki düşüncelere rağmen çok mutluydu. Çağın ondaki durgunluğu fark etti ama gidecekleri yere kadar bir şey sormadı. Arabada tatlı tatlı sohbet etmişlerdi ve Çisem aç olmadığını söyleyince sakin bir tepede güzel bir kafeye gelmişlerdi. Çağın arabadan indi ve Çisem'in yanına ge-

lip elini tuttu sıkıca. Kafeden içeri girip sakin bir masa seçtiler. Masaya oturduklarında garson sipariş için yanlarına geldi. Çağın arkasına yaslanarak hemen genç kıza döndü. Karşılıklı oturuyorlardı.

"Ne içersin canım?"

"Sıcak çikolata," dedi ve sıcacık gülümsedi. Çağın'ın bu sıcacık gülümseme içini ısıtmıştı. Garsona döndü.

"Bana da sade bir kahve," dedikten sonra garson siparişleri getirmek için yanlarından ayrılmıştı. Çağın gözlerini ayırmadığı meleğinin hâlâ düşünceli bir hali olduğunu görebiliyordu. Masada öne eğilerek sormaya karar verdi.

"Güzelim neyin var? Buluştuğumuzdan beri kafan karışık gibi. Sabah telefonda çok iyiydin. Bir şey mi oldu?"

Çisem gözlerini kaçırdı hemen. Yalan söylediğini anlasın istemiyordu. Ne kadar aklını meşgul de etse Çağın'a güveniyordu. Ama yine de merak ediyordu işte. "Bir şeyim yok sana öyle gelmiş. İyiyim," dedi ama Çağın gözlerini kaçırmasından anladı bir şeyler olduğunu. Genç kızın masada duran eline uzandı. Büyük ellerinin içine alıp dudaklarına götürdü ve öptü.

"Çisem, canın bir şeye sıkılmış senin. Seni tanıyorum gözlerindeki ışık sönmez senin. Yine sönmemiş ama eksik gibi. Söyle bana güzelim neyin var?" Çisem bu adamın her şeyine âşıktı. Özellikle bu düşünceli kendini iyi tanıyan tarafına ayrı bayılıyordu. Gülümsedi ama buruktu gülümsemesi. Anlatacaktı ama biraz çekiniyordu.

"Biz sabah Mustafa abimle konuştuk," dedi ve duraksadı çünkü nasıl anlatacağını bilmiyordu.

Çağın ise Mustafa lafını duyunca anlamıştı bir şeyler döndüğünü. Kim bilir kafasını nasıl saçmalıklarla doldurmuştu sevdiğinin. Bir şey demedi ve sakin bir şekilde Çisem'in ne söyleyeceğini bekledi.

"İşte senden bahsettik... Seni ne kadar tanıdığımı sordu. Emin olup olmadığımı. Ama bir de şey... Yani seni gece hayatından do-

layı çok duyuyormuş," dedi ve nefes alıp bakışlarını Çağın'a çevirdi. Yanlış anlaşılmak istemiyordu, ama Çağın'ın gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görünce panik yaptı ve hemen konuşma ihtiyacı hissetti. Başını öne eğdi ama ne kadar hızlı konuştuğunu fark etmeden başladı içindekileri anlatmaya. "Ben seni biliyorum. Yani güveniyorum. Ama işte canım sıkıldı. Bu sadece kafama takıldı. Yani sonuçta sen bir erkeksin ve..." Çağın'ın çenesini tutmasıyla susmuştu. Ne zaman yanına geldiğini fark etmemişti bile. Yanlış anlaşılmamak için konuşmaya öyle bir dalmıştı ki.

Çağın ise meleğinin kafasının neye takıldığını anlamıştı. Kıskandığını bile fark etmeyecek kadar masumdu. Ama yine de çok öfkelendi. Bu öfkesi elbette Mustafa'ya idi. Çünkü Çisem gibi saf birinin kafasını nasıl karıştıracağını iyi biliyordu. İçinden *'Piç.'* diye geçirdi. Çisem'in gözlerine baktıktan sonra başını eğmesini, hızlı ve ürkek bir şekilde derdini anlatmasını ise kendi gözlerindeki öfkeye bağladı ve lanet etti. Onu böyle bir duruma soktuğu için. Yerinden kalktı, hemen yanına oturdu. Çenesinden usulca tutup kendisine doğru çevirdi ve yavaşça yanağını okşayıp gözlerine bakarak konuştu.

"Meleğim benim. Ben bir erkeğim ve ihtiyaçlarım var evet. Evet, hayatıma giren çok kadın oldu. Bir erkek gerçek sevgiyi, aşkı tattıktan sonra ruhunu doyurmayan, tatmin etmeyen her ilişkiden uzak durur. Hayatında sadece sevdiği kadın olsun ister ve sadece onu arzular. Benim seni delice arzuladığım gibi," dediğinde Çisem kızarmaya başlamıştı. Ama Çağın tebessüm ederek devam etti. "Gece hayatım da vardı. Ama düşündüğün gibi değil. Bu zamana kadar neden kimse olmadı? Ya da sevgilim olmadı biliyor musun?" dediğinde Çisem başını iki yana salladı. "Çünkü içimi titreten, aklımı başımdan alan, kalbimi yeni yetme bir çocuk gibi attıran biri olmadığı için. Seni tanıdığımdan beri kimse olmadı. Olamaz da! Kimseye bakmadım. Sen benim gün ışığımsın. Kalbimin tek sahibi, aldığım nefessin. Ne şimdi ne de sonra senden başka kimse olmaz olamaz. Sadece sana aidim, senin bana ait olduğun

gibi. Unuttun mu yoksa?" dedi ve Çisem yine konuşmadı. Başını iki yana salladı ama artık gülümsüyordu. "Bunları düşünüp kendini üzme. Ben sadakatsiz biri değilim. Senden önce kendime saygım var. Böyle değerli bir sevgiyi iki gramlık zevk için kirletmem ve sen..." dedi ve sustu. Yanağını okşayan eli saçlarına gitti ve kulağın arkasına alırken dünyada eşi benzeri bulunmayan değerli bir elmas görüyordu sanki karşısında. Sonra devam etti. "Sen kalbimsin benim. Meleğim hayatımın tek anlamısın. Seni üzmem ben güven bana," dedi ve kendisine aşkla bakan kızı ensesinden tutup yavaşça kendine çekerek o taptığı dudaklara hapsetti dudaklarını. Genç kızın dudaklarını şefkatle öperken ağzına gelen tuzlu tat ile geri çekildi.

Gözlerini açarak Çisem'e baktı. "Ne oldu? Canını mı acıttım?" dedi sesindeki şaşkınlık çok bariz bir şekilde. Çisem başını iki yana salladı ve Çağın'ın boynuna sıkıca sarıldı. Çağın hemen karşılık vermişti ama yine de çok merak ediyordu neler olduğunu. Çok geçmeden Çisem fısıldadı en içten şekilde ve sevginin tüm masumiyeti ile.

"Ben seni çok çok seviyorum. Sen beni çok mutlu ediyorsun. Ben kimseye inanmadım zaten. Bu düşünceler benim aklıma bile gelmemişti. Mustafa abim öyle söyleyince... Sadece biraz kıskandım galiba. Ama artık biliyorum, bir tek ben varım ve ben seni çok seviyorum," dedi ve geri çekildi, hâlâ ağlıyordu. "Sen de beni çok sev olur mu? Hiç bırakma," diye devam etti bir çocuk masumluğunda safça.

Çağın karşısındaki güzel gözlü kıza baktı. Yavaşça gözyaşlarını sildi ve elini orada bırakıp yanağını avuçladı. Çisem bir kedi gibi adamın eline başını yaslayıp gözlerini Çağın'dan ayırmadı. Çağın gözlerinin en derinine baktı meleğinin ve böyle bir kızın kalbini, sevgisini, aşkını hak edecek ne yaptığını düşündü.

"Ben de seni çok seviyorum meleğim ve seni asla bırakmam! Biliyorsun. Sen benimsin. Sadece benim!" diyerek bir kere daha öptü ama kısa sürdü. Sonra alıp göğsüne hapsetti sevdiğini. Saçla-

rını öptü, kokladı, içine çekti bayıldığı kokusunu. Gözlerini kapattı. Ağlamaması, üzülmemesi için uğraşırken yine ağlamıştı. Sebebi ne olursa olsun ağlatmayacaktı. Akıttığı gözyaşları içine kalbine battı cam misali. Canı yandı o ağladıkça ve o an kararını verdi. Mustafa durmayacaktı madem, artık kaybedecek tek bir dakikası bile yoktu. Çisem'i geri çekti, yüzünü elleri arasına aldı ve yine genç kızı şaşkına çeviren sözleri söyledi.

"Yarın hazırla tuzlu kahvemi. Seni almaya geliyorum."

20. BÖLÜM

Allahın emri peygamberin kavli ile
'Tuzlu kahvemizi içmeye'
Dünyadaki kanatsız meleğimi almaya geldik...

Çisem duyduklarından sonra çok mutlu olmuştu. İçini tarif edilemez bir huzur, bir coşku kaplamıştı. İçi içine sığmıyordu. Ne yapsa bu kadar mutlu olmayacağını düşünüyordu. Çağın ile çok mutluydu. Çağın'ın diğer adı mutluluktu ona göre. Son söylediği cümle ise aklının yerinden çıkmasına yeterliydi. Eve nasıl döndü nasıl nefes aldı, neler yaptı hâlâ bilmiyordu. Bu mutlu haberi verirken Fatma Hanım'ın bir anne şefkatiyle sevinip mutlu olduğunu, Mustafa'nın ise kararan gözlerini, nasıl yıkıldığını görmedi bile gözü. Göremedi. Dün öğlenden beri düşündüğü tek şey Çağın, Çağın ve Çağın'dı.

Sabah erkenden kalktı tüm ev halkı. Çisem hiçbir şey yapmayı bilmese de Fatma Hanım ile birlikte mutfağa, Mustafa ise bugünü engelleyemeyeceğini bildiği için şirkete gitmişti. Canı burnundaydı yine, öfke soluyordu aldığı her nefesi. Sürekli olarak *'Evlenirlerse ne yaparım???'* diye düşünüyordu. Dün kahvaltıda Çisem'i ince ince işlediğini ve Çağın'a karşı az da olsa aklını karıştırdığını düşünüyordu. Çisem'in tepkilerinden bunu başardığını ve kısa zamanda bu işin biteceğini düşünmüştü. İçi biraz olsun daha rahattı.

En azından dün Çisem'in büyük bir mutlulukla gelip isteme haberini verene kadar öyle düşünüyordu.

Dün, Çisem gelip bütün neşesiyle Çağın'ın yarın istemeye geleceğini ve bu konudan kendisinin de haberi olduğunu üstelik bu haberden dolayı çok mutlu olduğunu söylediğinde Mustafa konuşamamıştı. Soluğu kesilmişti adeta. Çağın onu aynı kendisinin yaptığı şekilde vurmuştu. Mustafa'nın silahı şimdi Çağın'ın elindeydi. Sabah Çisem'i kendisi işlerken akşama genç kızı işlenmiş bir şekilde karşısında bulmuştu. Çisem'e sanki bunları kendi demiş gibi konuşmuştu Çağın. Mustafa nasıl Çisem'in istenmesine mutlu olabilir ve izin verebilirdi ki. Bunu duyduğunda inkâr edememişti. Ama Çağın'ı hiç düşünmeden öldürmek istemişti yeniden. Çağın'a gittikçe daha çok kin besliyordu.

Çisem öyle mutlu bir şekilde cıvıldamıştı ki, Mustafa, kendi nefesinde boğulacaktı nerdeyse. Bir yıl önce istediği hayatın dümenini kendi eline aldığında rahatlamış, istediği yere sürüyordu gemiyi. Kendi yönetiyor kendi yaşıyordu. Ama şimdi her şey tepetaklak olmuştu. Hayatı gözünün önünden akıp gidiyor ve buna engel olamıyordu. Amcasının söylediği her şey tek tek çıkıyordu karşısında. Bir gün biri kendisine *dur* diyecekti ve diyordu da, üstelik hiçbir şey diyemiyor, bu yaşadığı hayatı dışarıdan izliyordu sanki.

Bu işin buraya kadar gelmesine hâlâ şaşırıyordu. Çağın dediğini yapıyordu ve hemen Çisem'i almaya kararlıydı. Ama Mustafa da kararlıydı buna izin vermeyecekti. Ne yapacak edecek onları ayıracak ve Çisem'i kendine ait kılacaktı. Aslında içten içe biliyordu artık yapacak hiçbir şeyi kalmadığını ve köşeye sıkıştığını, ama bir türlü kabul etmiyordu hâlâ.

Şirkette hiç bir şey yapmadı. Yapamadı. Toplantıları iptal etti, kimseyi odasına almadı. Yemek yemedi ve yerinden bile kalkmadı. Yaşayan bir ölü gibi koltuğunda oturdu. Sadece düşündü, ama ne yapabilirim diye değil. Sadece Çisem'i düşündü. Çisem'in her halini. En azından bu şekilde daha iyi hissediyordu kendini. Eve gittiğinde hiçbir şey belli etmemeliydi Çisem'e. Onun

için gülmeliydi, içi kan ağlasa da gülmeliydi. Bir kere daha istemiyor musun mutluluğumu derse ve bunu fark ederse... İşte o zaman uzaklaşırdı Çisem kendisinden. Buna dayanamazdı. Bir şekilde yanında olayların içinde olmalıydı. Mutlaka eline bir fırsat geçerdi. Geçmeliydi...

***

Çisem ise çok heyecanlıydı her zaman ki gibi. Eli ayağına dolaşıyor, yaptığı küçük işleri de yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Panik dalgası her tarafını sarmıştı. Fatma teyzesi en sonunda dayanamadı ve onu mutfaktan kovdu. Aslında mutfaklık işleri çok yoktu. Çünkü Mustafa faktörü olduğu için uzatmadan tanışma merasimini geçip istemeye karar vermişlerdi. Yani bunu Çağın düşünmüştü.

Bu yüzden tanışma yemeğine kalmıyorlardı. Kaldıkça sinirler gerilir ve mutlaka ikisinden biri patlar diye düşünüyordu Çağın. Zaten tanışıyorlardı ve buna gerek yoktu. Her şey usulüne göre olacaktı, ama bazı şeyler es geçilebilirdi. Bu durum haber verilmişti aslında, ama yinede Fatma Hanım *'Böyle olmaz,'* deyip hazırlık yapmaya başlamıştı.

Akşam olduğunda Mustafa büyük bir gerginlikle gelip kendini direkt odasına atmıştı. Sakinleşmek için banyo yapıp odasına geri döndü ve üzerine sadece eşofman geçirip isteme saati gelene kadar yatağına uzandı. Sinirden bir titreme almıştı bütün bedenini. Yanlış bir şey yapmamalıydı. Yapıp Çisem'i daha çok Çağın'a itmemeliydi. Tek yapması gereken sakin olmaktı. Ama... Lanet olsun! Olamıyordu işte. Nasıl olsundu ki? Prensesi sevdiği hayatını ortaya koyduğu kız başkasını seviyor, başkasının yüzüğünü taşıyor ve bugün başkasına gidiyordu.

Aslında çoktan gitmişti de Mustafa görmek istemiyordu.

Çisem ise öğlenden bu yana hazırlanmaya çalışıyordu. Aslında giyeceği kıyafet ve diğer her şey hazırdı. Ama yine de eksiksiz ol-

sun istiyordu. Bu sebeple yavaş yavaş hazırlanıyor, arada Çağın'ın mesajlarına aramalarına cevap veriyordu.

Elbise olarak pudra renginde kolsuz oval yaka, göğsüne kadar transparan tül ile gelmiş ve belinden aşağısı hafif bir hareketlenmeyle, hemen dizlerinin üzerinde biten bir elbise seçmişti. Saçlarını ise yine doğal haliyle bırakıp yan omzuna alarak gevşek bir örgü yapmıştı. Makyaj varla yok arasında bir şeydi. Çok doğal ve hanım hanımcık olmuştu. Tam da kendine ve Çağın'ın ailesine yakışır tarzdaydı. Çünkü Çağın'ın babası ne kadar görmüş geçirmiş de olsa. Gelenekçi bir adamdı ve Çisem'in hanım hallerini çok seviyordu. Aslında Çisem zaten çok uçarı giyinmezdi. Bu tarz tam kendi tarzıydı. Bu yüzden aynada gördüğünü çok beğenmişti.

Sabah, Elif ablası aramış, bu özel gününde yanında olamadığı için üzgün olduğunu ama haftaya yanında olacağını ve düğün zamanı acısını çıkartacağını söylemişti. Üstelik artık temelli geliyordu ve Çisem'in bu haberle mutluluğu ikiye katlanmıştı.

***

Çağın tarafında ise tam bir karmaşa içindeydi her şey. Aslında başlarında teyzesi olduğu için hazırlıklar tamamdı, ama Çınar yine iş başında herkesi sinir etmekle meşguldü. Günün konusu ise Mustafa arıza çıkarırsa Çisem'i nasıl kaçıracağı idi ve sabahtan bu yana ciddi ciddi bunun planını yapıyordu. Tabi Mustafa'yı etkisiz hale getirme görevini kendisi büyük bir istekle üstleniyordu.

"Yeter bu kadar şamata hazırsanız çıkalım artık?" diye Doğan Bey konuşmuştu.

"Niye şamata oluyormuş baba. Ben ciddiyim. Yine haklı çıkacağım göreceksiniz," derken ensesine yediği şaplakla geri dönüp abisine baktı Çınar.

"Daha siz kaale almayın beni abicim. Göreceğim ben sizi. Benim fikrime muhtaç kalacaksınız," dedi Çağın'a doğru.

"Hadi paşam yardım et sen bana boş ver onları. O Mustafa'yı etkisiz hale getirmek için kullanacağın güçlerini bunu taşıyarak kullan," diyerek teyzesi ellerine çikolata dolu gümüşlüğü tutuşturdu.

Çınar gözlerini devirerek ve birazda homurdanarak arabaya doğru ilerledi. İki araba olarak gidiyorlardı. Çağın ve Efe beraber giderken diğerleri de bir arabaya binip Çisem'in evine doğru büyük bir mutlulukla yola çıktılar.

***

Çisem hazırlanıp aşağıya indiğinde Mustafa'yı göremediği için odasına çıkmaya karar verdi. Odasının önüne gelince kapıyı tıklattı ve içerden gir sesi geldikten sonra kapıyı açtı. Ama beklediği üstü çıplak altı eşofman ile elleri başının altına koymuş bir Mustafa değildi.

"Ne bu halin? Birazdan gelirler. Neden hazırlanmadın?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

Mustafa yavaş hareketlerle oturur pozisyona geldi. Çisem yine bir başkası için hazırlanmıştı, çok güzel ve çok mutluydu. Kalbine cam parçaları battı sanki, kanadı yüreği, ama kabuk tutmadı. Hiç silinmeyecek, bir yara izi olmayacaktı orada. Yarası açık kalacak iyileşmeyecek sürekli kanayacaktı. Gün geçtikçe can yakan sızlayan bir yara olacaktı. Gözlerini ayırmadığı prensesinin cevap beklediğini gördü ve kendini buna zorlayarak konuşmaya başladı. Ama sesi yıkık ve kısıktı.

"Telaş yapma prenses daha yarım saat var. Hem iki dakikada hazır olurum ben," dediğinde Çisem daha çok üzülmüştü.

"Ne yani sen benim en özel günümde böyle surat mı asacaksın? Ya neyin var anlamıyorum ki. Neden böylesin son zamanlarda? Neden benimle birlikte eskisi gibi mutluluğumu paylaşmıyorsun? Benden sakladığın ne var? Ayrıca artık önem de vermiyorsun benim mutluluğuma," diye üzüntüsünü gizlemeden yatağa, Musta-

fa'nın yanına oturdu. Gerçekten çok üzülüyordu. Neden böyle davrandığını anlamıyordu. Birkaç gündür neşesi kaçmıştı sanki. Çisem mutluluğundan onu ihmal ettiğini düşündü ve Mustafa konuşmadan kendisi tekrar konuşmaya başladı.

Zaten Mustafa da ne cevap vereceğini düşünüyordu. Gözleri yine çok derin bakıyordu. Ama Çisem bu bakışlara yıllardır alışık olduğu için ve abi gözüyle baktığı için bu bakışları farklı yorumlayamıyordu.

"Yoksa bilmediğim bir şey mi var? Canın sıkkın sanki bugünlerde ve benim bilmediğim bir şeyler oluyor. Seni çok mu ihmal ediyorum. Sen benim ailemsin canımdan ötesin. Bana neden anlatmıyorsun?" dedi yine aynı üzgün gözlerle.

Mustafa dayanamadı onun bu üzgün haline. Sonuçta Çisem'in hiçbir şeyden haberi yoktu doğal olarak onun suçu da yoktu. Bu gerçeği birçok kez aklına getirse de yine de kendine engel olamıyordu. Bir elini tuttu yavaşça ve ellerinin arasına alıp okşamaya başladı ve diğer yandan da Çisem'in gönlünü yapmaya başladı.

"Prensesim. Sen benim için çok önemlisin. Nasıl önemsemem seni. Sadece yorgundum biraz. Ayrıca senden sakladığım bir şey yok. Sen... sen bugün mutlu olmalısın sadece bunu düşün," dedi kendisini gülümseyeme zorlayarak. Çisem'in içi çok rahat etmedi bu sözlerle, çünkü ailesi olarak tek bir kişi vardı yanında ve o da mutlu olsun istiyordu. Gülümseyerek ayağa kalktı ve Mustafa'yı yanağından öptü.

"Söylediklerin içimi rahatlatmadı. Ama bu işi sonraya bırakıyorum. Şimdi hazırlanman lazım ne de olsa aile büyüğü sensin ve beni sen vereceksin. Çok şık olman lazım," diyerek odanın giyinme bölümüne yöneldi. Mustafa için kıyafet seçti ve yanına geldi. Mustafa sadece donuk gözlerle onu izliyordu. Çisem elinden tutup ayağa kaldırdı ve gömleğini giydirdi.

Çisem düğmelerini iliklerken Mustafa gözlerini bir an olsun ayırmıyordu üzerinden. Çok başka âlemlerdeydi Mustafa. Pren-

sesinin karısı olduğunu ve onu böyle hazırladığını düşünüyordu. Bir de onu deli gibi öpmek istiyordu. Çok yakınlardı ve Mustafa kendine engel olmakta artık zorlanıyordu. Çisem kravatı da alıp boynundan doladı ve bağlayacağı sırada Mustafa Çisem'in elini tuttu. Çok çok yakınlardı artık. Mustafa bir süre öyle baktı prensesine. Öpmeliydi belki de öpmeli ve aşkını söylemeliydi. Kaybeder miydi acaba Çisem'i, yoksa aşkına karşılık bulur muydu? Çisem'in konuşmasıyla kendine gelip büyük bir hatadan döndü. Ama bugün engel olamayacağı başka bir hata daha yapacaktı.

Çisem neden durduğuna ve böyle baktığına şaşırdı, bir anlam veremedi. Sorma ihtiyacı hissetti.

"Ne oldu abi? Neden izin vermiyorsun?"

Mustafa abi lafını duyduğunda siniri geri geldi ve abi kelimesine bir kere daha lanet etti. "Bir şey yok prenses. Hadi sen aşağı in ve orayı kontrol et. Ben hazırlanırım," dediğinde Çisem gülümsedi.

"Tamam o zaman acele et," diyerek odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. İlk olarak salona geçti ve son hazırlıklara baktı mutlulukla. Sonra mutfağa Fatma teyzesinin yanına geçti. Bir kelebek gibi oradan oraya uçuyordu...

Mustafa, Çisem çıktıktan sonra iyice çöktü. Tükendiğini hissediyordu. Yatağa oturdu yeniden. Çaresizlik hiç bu kadar yakınında olmamıştı. Yüzünü ovuşturdu her zaman ki hareketiyle. Aklından bazen zor kullanmak geçiyordu. Çisem'i alıp gitmek ve kendine ait kılmak. Ama Çisem'in mutsuz, acı çeken yüzü gözünün önüne gelince boğulacak gibi oluyordu. Onun acı çekmesindense kendisi seve seve boğulurdu. Ama bencil tarafına söz geçiremiyor içindeki şeytana uyuyordu yine. Çağın onu mutlu edemez, etse bile buna izin vermek istemiyor Çisem'den uzağa gitmek istemiyordu. İçindeki o uslanmaz şeytan mantıklı düşünmesini engelliyor. Yine dengesiz tavırlar sergiliyordu. Bir anı bir anını tutmadığı gibi artık düşünceleri de uyuşmuyordu birbiriyle.

Bir hışımla ayağa kalktı. Ne olursa olsun hiçbir fırsatı kaçırmayacak ve Çisem'i o züppeye bırakmayacaktı...

***

Herkes hazırlanmış misafirleri bekliyorlardı. Mustafa bir mucize olması için dua eder hale gelmişti artık. Çisem ise heyecanının son demindeydi. İkisi de farklı düşüncelerdeyken kapının çalmasıyla Çisem'in kapıya koşması bir oldu. Mustafa artık kalbinin acımasıyla uğraşmaktan yorulmuştu. Yavaşça o da ayağa kalkıp salonun kapısına yaklaştı ve orada bekledi. Bir yanı felçli gibiydi. Sol yanını hissedemiyordu.

Çisem kapıyı açtığında karşısında Doğan Bey ve Berrin Hanım'ı gördü ilk önce, hemen ardında ise Çınar ile Efe. Görmek istediği kişiye ise henüz ulaşamamıştı gözleri. "Hoş geldiniz," diyerek merhabalaştı tek tek. Ellerindeki çikolatayı alarak içeri davet etti bütün aile bireylerini. Çınar içeri girerken yine yapmıştı yapacağını ve Çisem'in burnunu sıkıp sessiz bir şekilde, "Nasılsın küçük yenge?" deyip utandırmıştı genç kızı. Hepsi içeriye geçip Fatma Hanım'ın yönlendirmesiyle salonda yerlerini alırken, Çisem elindeki çikolatayı hemen yanındaki portmantoya bıraktı.

Çağın'a baktı ve "Hoş geldin aşkım," dedi sesi kısık gözleri parlayarak. Çok heyecanlıydı.

Çağın elindeki çiçekleri Çisem'e verip yanağına yaklaşıp sıcacık bir öpücük bıraktı. "Hoş buldum. Çok güzel olmuşsun meleğim," dedi ve hiç ayrılmak istemeseler de içeri doğru yürüdüler.

Beraber içeri girdiklerinde Çisem yeniden "Hoş geldiniz," derken Çağın ile Mustafa göz göze geldiler. İki adamın gözlerindeki öfkeyle kim kimi önce öldürdü bilinmez ama Doğan Bey'in hafif öksürmesiyle kendine gelen iki genç yerlerine geçti. Bugün sorun çıkmadan bitsin istiyordu Çağın ve Mustafa.

Ama bunu tamamen Çisem için istiyorlardı. Doğan Bey ve Berrin Hanım Mustafa ile tanıştı yeniden. Sanki günler öncesindeki o gün hiç yaşanmamış gibi.

Doğan Bey hiçbir şey bilmiyor gibi davranmaya devam ediyordu. Eğer o da bildiğini açık ederse Mustafa tehlikeli bir aslandan farksız olurdu artık. Onu kışkırtmak en son isteyecekleri şeydi. Biraz işten muhabbet etmeye başladılar. Bu arada Çağın ve Çisem sürekli bakışıyorlardı ve Çınar her zamanki gibi bu duruma çomak sokuyordu. Mustafa ortada dönen her şeyin farkındaydı, ama müdahale edemiyordu.

Kahve zamanı geldiğinde, Çisem, Fatma Hanıma baktı ve birlikte kalktılar. Mutfağa giderken bu duruma istemeden kıkırdadı Efe ve Çisem ile göz göze geldiler. Çisem öyle imalı bakmıştı ki sanki *'Hep senin yüzünden öğretseydin kahve yapmayı şimdi ben yapıyor olurdum,'* der gibiydi. Efe ise gerçekten de anlamıştı ne için öyle baktığını ve daha çok gülümsemişti. Çağın sevdiğinden gözlerini ayırmadığı için bu bakışmaları görüp o da anlamıştı olanları.

Mutfağa geçen Çisem, Fatma teyzesinin kahve yapmasını beklerken bardakları hazırlıyordu. Fatma Hanım ne kadar kahveye tuz koymak istediyse de Çisem kabul etmemiş, kıyamamıştı sevdiğine. Kahveler hazır olup eline aldığında bir an duraksadı Çisem ve aklına gelen hinlikle kendini tanıyamadı. Gerçekten yapacak mıydı bunu? Yapabilir miydi? İçinden bir şeyler kendisini dürtüyordu. Kendine engel olamıyordu, yapmak istiyordu ve Fatma teyzesi mutfaktan çıktıktan sonra yaptı da.

Kahveleri alıp içeri girdiğinde Doğan Bey'den başlayarak kahveleri dağıttı. Çağın'ın kahvesini verirken ikisi de gözlerini alamamışlardı birbirlerinden. Zaten bugün ayrı bir güzel olmuştu Çisem ve Çağın bir kere daha büyülenmişti bu güzellik karşısında. Daha sonra tepsiyi masaya koyup yeniden yerine oturdu ve olacakları seyretmeye başladı.

Çınar ve Efe az sonra Çağın'ın başına geleceklere kahveler gelmeden önce sırıtmaya başlamışlardı bile. Çağın'ın uyarılarını dikkate almadan devam ettiler bu şamataya sessizce. Büyük bir heyecanla Çağın'ın kahvesini yudumlamasını bekliyorlardı. Ortamda bir sessizlik hâkimdi. Sanki nefes almaları buna bağlı gibi nefeslerini tutmuşlardı. Eve gidince büyük bir eğlence çıkacaktı onlara çünkü.

Çağın ise kahvenin tuzlu olduğunu bilerek ve sevdiğinin gözlerine bakarak çok rahat bir yudum aldı ve... Ve duraksadı. İnanamıyormuş gibi bir yudum daha aldı. Zaten gözlerini ayırmadığı sevdiğinin gülümsediğini gördü, ama farklı bir gülüştü bu. Aşkla gülüyor ve *sana kıyamıyorum* der gibi bakıyordu sıcak kahve gözleri. Aralarında ki yoğun bakışmaya devam ederken Çağın mutlu mutlu kahvesini içiyordu.

Bu olay üzerine Çınar ve Efe birbirlerine baktıktan sonra gülümsemeleri yüzlerinde dondu. Aynı anda Çisem'e dönüp sahte bir kızgınlıkla baktılar. Çisem ise gülüşünü bozmadan onlara baktı. Efe *aman* der gibi bir pes edişle kahvesinden büyük bir yudum aldı. Aldığı gibi gözleri büyüdü ve o anın acısıyla aldığı yudumu karşısında oturan Çınar'a püskürtmesi bir oldu. Aynı anda Çisem ağzından çıkan kıkırtıya engel olamadı. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken Çisem'in gülmesiyle tüm şaşkın gözler ona dönmüştü. Ama ne olduğunu anlamadıkları için Efe ile ilgilenmeye başladılar. Çağın ve Çınar ne olduğunu anlarken büyükler sadece Efe'ye odaklanmış, iyi olup olmadığı ile ilgili sorular soruyorlardı. Efe bakışlarını kaldırmış, Çisem'e *'Bunun intikamı fena olacak,'* der gibi bakarken aynı zamanda Fatma Hanım'ın verdiği peçete ile elini yüzünü siliyordu. Aynı işlemi Çınar da yapıyordu. Efe'nin ağzı fena halde yanıyordu. Üstelik kahvenin içindeki tuz değil karabiber ile karışık pul biberdi.

Çisem az öncenin intikamını almış ve hayatında bir ilki gerçekleştirip birine karşılık vermişti. Hâlâ nasıl yaptığına şaşırıyordu, ama çok eğlenceli olduğunu da kabul ediyordu.

Çağın ise sessiz sessiz gülümsüyordu âşık olduğu kıza. Onun böyle bir şey yapacağı hiç aklına bile gelmezdi. Hatta kahvesine koyulacak tuzu bile hiç beklememişti aslında ve yanılmamıştı. Çünkü tanıyordu Çisem'i. Hem de en iyi şekilde tanıyordu ve hiç yanılmayacağını biliyordu onun hakkında...

Kahveler içilmiş ve Doğan Bey alışagelmiş sözleri söylemiş Çisem'i istemişti. Tabi ki öncesinde kocaman bir aile olacağız sözleriyle ortamı yumuşatmaya çalışmıştı. Dışarıdan işe yaradığı görülse de Mustafa'nın içinde kopan fırtınaya bir etkisi olmamıştı. Misafirler geldiğinden beri bakışları Doğan Bey'de ama aklı ortamda dönen mutluluktaydı. Bütün bu olanlara engel olamıyordu, işte bu yüzden bin kere daha kahroluyordu.

Doğan Bey başından beri onu oyalamaya, sorun çıkmaması için iş konuşmaya çalışıyordu. Çünkü adamın nasıl gerildiğini ve gözlerindeki şeytanı görebiliyordu.

Doğan Bey, "*Çisem kızımızı oğlum Çağın'a istiyorum,*" derken gözlerini yummuştu Mustafa. Açtığında ise Çisem'in mutlulukla ve beklentili gözlerle kendisine baktığını gördü. Dışarı akmasa da içine aktı acı gözyaşları. Sevdiği, taptığı, ömrünü adadığı kızı başkasına kendi elleriyle veriyordu. Ama Çisem bu kadar mutluyken elinde fırsatı olsa bile bunu yapamaz, hayır diyemezdi. O gözlerde parlayan ışığın kendi yüzünden sönmesini istemezdi. İsteksiz bir şekilde dönüp, "Kısmetse olur bize söz kalmamış zaten," diyerek Çisem'e bakmıştı. Böyle anlarda aklına babası yerine koyduğu amcası geliyordu. Acaba onun ahı mı tuttu diye. Ama üstünde çok durmuyordu, çünkü içinden çıkılması zor bir hal alıyordu o zaman.

Çisem ise Doğan Bey'in laflarıyla karşısındaki ailenin kendini benimsediğini daha iyi anlıyor ve bu akşam daha ne kadar mutlu olabileceğini düşünüyordu. Mustafa'nın sözleriyle daha bir arttı gülümsemesi. Doğan Bey'in gülümseyerek "O zaman hayırlı olsun," demesi ile Çisem büyüklerin ellerini öpmek için ayağa kalktı. Mustafa'ya sıra gelince sessizce teşekkür

edip sıkıca sarılmıştı. Mustafa da yine zorla gülümseyerek cevap vermişti sadece.

Sıra yüzük takmaya gelmiş herkes ayaklanmıştı. Ama Çağın konuşmaya başlayınca bütün gözler ona döndü.

"Aslında güzel, büyük bir nişan olmasını istiyordum. Ama düğünü hemen istediğimiz için nişan yüzüklerini şimdi aile arasında takalım dedim. Bunun acısını düğünde çıkartırız. Nasıl olsa düğün yakın. İki hafta içinde düğünü yapacağız," diye güzel bir gülümseme ile Çisem'e bakıyordu. Aralarındaki bağ gözle görülür yoğunluktaydı. Ama bu güzel aşk dolu bakışları Mustafa'nın öfkeli sesi böldü.

Mustafa duyduklarına inanamadı. İnanmak istemedi. İlk önce beraberlikleri, sonra isteme derken şimdi de düğün. Ne oluyordu böyle? İnadına mı yapıyorlardı. Hepsi birden delirtmeye mi çalışıyordu? Eğer öyleyse yakında başaracaklardı. İçinden *'Bu kadar yeter,'* dedi ve sürekli kabaran öfkesi ile Çisem'in orada olduğunu unutarak ayağa kalkıp bağırmaya başladı.

"Ne demek LAN iki hafta da düğün? Bu acelen ne? İnadıma mı yapıyorsun Çağın? Böyle konuşmamıştık beni çileden çıkarma! Bu asla olmayacak izin vermiyorum!" diye tısladığında bütün öfkesiyle Çağın'a bakıyordu, Çisem'in korku dolu bakışlarını bilmeden. Çisem'in önünde öfkesine yenik düşmüştü ve hâlâ farkında değildi.

Herkes ne olduğuna şaşırdı. Çağın'ın ailesi ne kadar böyle bir huzursuzluk bekliyor olsa da yine de çok şaşkınlardı. Çağın bile Çisem'in önünde Mustafa'nın bir şey yapmayacağını düşünüyordu ama yanılmıştı.

Bu olaya şaşırmayan tek kişi Fatma Hanım'dı. O Mustafa'nın bu kadar sakin kalmasına şaşkındı zaten. Böyle bir patlamanın geleceğinden emindi aslında. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordu. Sonunda olmuştu işte ve Çisem'in gününü mahvediyordu Mustafa, her zamanki gibi. İçi acıyarak kızı gibi

sevdiği Çisem' e baktı. Onun da acısını gördü ve daha çok üzüldü. Ne yazık ki söz hakkı yoktu ve hiçbir şey yapamıyordu. Ama Çağın'ı çok tanımasa da güveniyordu ona. Ne kadar şimdi Mustafa *böyle konuşmamıştık* demiş ve önceden bir şeyler konuştuklarını belli etmişse de, yine de Çağın'da farklı bir güven vardı. Rahmetli Uğur Bey'in dedikleri tek tek çıkıyordu. İşte buna çok seviniyordu. Artık meydan Mustafa'ya ait değildi. Onunda hakkından biri geliyordu.

Çınar'ı sakin kalmakta ve bir şey yapmaması konusunda babasının bakışları tutuyordu. Efe ile Doğan Bey de çok sinirli ve gerginlerdi, ama birilerinin sakin kalması gerekiyordu. Bu görevi de onlar üstelenmişlerdi sessiz bir anlaşma ile. Berrin Hanım ise bir an önce olayın tatlıya bağlanmasını ve bu güzel yüzlü kızın artık gülmesini, mutlu olmasını istiyordu. Hemen Çisem'in yanında yer aldı ve koluna şefkatli bir şekilde dokundu. Ama Çisem bir nevi şoktaydı ve bunu fark etse bile tepki verip dolu dolu gözlerini Mustafa abisinden ayıramıyordu.

Çağın bu duruma çok öfkeliydi. Her şeyi sevdiği kızın mutlu olması için yapıyordu ve Mustafa bunu her fırsatta mahvediyordu. Ama sinirine yenik düşmeyecekti. Çisem için sakin durdu ve konuşmasına öyle devam etti.

"Biz Çisem ile öyle karar aldık Mustafa ve böyle olmasını istiyoruz!" dedi Çağın dişlerinin arasından kararlı bir ses tonuyla.

Mustafa saldırmaya hazır bir aslan gibi duruyordu. Bunu kabul edemezdi. O kadar da değil, hemen kaybedemezdi Çisem'i. Bu kadar erken değildi, buna izin vermeyecekti. Hazırlanmış öfkeli sözlerini Çağın'a kusmak üzereydi ki Doğan Bey lafa girdi. Bu olayın uzayıp gideceğini ve iki tarafında sakinleşmeyeceğini anladı ve hemen müdahale etti.

"Mustafa Bey oğlum, bu Çağın'ın olduğu kadar Çisem kızımın da kararı. Yani ona da fikrini sormamız gerekli!" diye uyarı niteliğinde konuşup Çisem'i gösterdi. Amacı Mustafa'nın dik-

katini Çisem'in dolu gözlerine çekmekti. Çünkü yaşadığı yıllar ona birçok tecrübe kazandırmıştı ve şu an Mustafa'yı bir tek o bakışların sakinleştirebileceğini biliyordu. Nitekim de öyle oldu tahmininde yanılmadı yaşlı kurt.

Mustafa, Çisem lafını duyunca hemen bakışlarını ona çevirdi. Öfkeli yüzü yumuşadı ve gördüğü yüzle kanı dondu. Bir an nerede olduğunu ve ne yaptığını unutmuştu. Çisem'in varlığını unutmuştu. Onun önünde sakin durması gerektiğini unutmuştu. Çisem'in kendisinden uzaklaşmaması gerekiyordu. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmıştı. Çisem'in bu *mutlu... Mutlu* gününü nasıl mahvetmişti. Az kalsın Doğan Bey durdurmasa her şeyi berbat edip Çisem'in önünde Çağın'a *'Tehditlerinin canı cehenneme, vermiyorum. Vazgeçtim anlaşmadan,'* diyecekti. Bunu nasıl yapmıştı. O gözlerdeki buğulanmaya kendi mi sebep olmuştu? Hemen harekete geçip prensesinin yanına gitmişti. Bir elini omzuna koyarken diğer elini saçlarına yerleştirdi.

"Prensesim iyi misin?" dedi pişmanlıkla, ne düşündüğünü anlamak için.

Çisem neler olduğuna anlam verememişti. Mustafa'nın birden böyle öfkelenmesini, bu kadar bağırmasını bir türlü anlamamıştı. Karşısında olup bitenleri düşündü kısa bir süre. Çağın'a *'Böyle konuşmamıştık,'* derken neyi kastetmek istediğini düşündü. Kendisinden gizlenen konuyla ilgili olabileceğini düşündü. Bu konuyu sonra düşünmeye karar verdi. Şu anda çok daha önemli bir konu vardı. Mustafa'nın bu ilişkiyi onaylamadığına nerdeyse emindi artık. Bu duruma çok üzülmüştü. Bunu anlamaya çalışıyor ve gözlerini Mustafa'dan ayırmadan her hareketini izliyordu. Ne kadar bakarsa baksın ne olduğunu anlamıyordu. Çünkü Mustafa'yı hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Ama ne olursa olsun Çisem onu böyle sinirli görmeyi sevmiyordu.

"Sen istemiyor musun bu düğünü? Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu titreyen sesiyle.

Bu sesi duyan Mustafa ve Çağın aynı anda ağzından çıkan küfre engel olamamıştı. "Siktir." Kısık şekilde söylemişlerdi, ama Çisem'in yakınında oldukları için genç kız bunu duymuş ve umursamamıştı. Mustafa onu üzmek istemiyordu. Aynı şekilde Çağın da öyle. Zaten onun üzgün halini görünce deliye dönmüştü. Mustafa'yı öldürebilecek kadar çok sinirlenmişti. O an Mustafa'nın ona dokunmasını saymıyordu bile.

"Olur mu hiç öyle şey. Ben sadece... Okulun var ondan bu kadar erken olmasına karşı çıktım. Daha önce bu konuyu konuşmuştuk Çağın ile. Okulun bitince olacaktı... Ama sen istiyorsan sorun yok prensesim," dedi istemeyerek. Çisem duyduğu sözlerle biraz olsun içi rahatladı ve gözleri az önceki gibi mutlulukla parlayıp yeniden gülümsedi.

"Gerçekten mi? Sadece okulum için mi?" diyerek Çağın'a da bakıp bir nevi ondan da onay bekledi. Çağın yalan söyleyemeyeceği için gülümsemişti sadece ve Çisem onun gülümsemesi ile yeniden Mustafa abisine döndü.

Mustafa onun bu heyecanlı sesine buruk bir şekilde gülümsedi ve örgüden çıkan saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi.

"Evet prensesim. Sen istiyorsan ben... Ben hep yanında olacağım," dediğinde Çisem tekrar Çağın'a baktı ve gözlerine bakarak konuştu.

"Evet, ben istiyorum. Biliyorum çok hızlı gelişti her şey, ama ben mutluyum," dedi. Daha sonra Mustafa'ya döndü. Gözlerinin içine bakarak olumlu bir şeyler söylemesini bekledi.

Mustafa o mutlu gözlerde kalmak istedi. Sadece kendine böyle baksın, o gözlerde ki mutluluk kendisi için olsun istedi. Gözlerinde ki başka adamı çekip almak istedi. İstedi, çok istedi ama olmadı.

"T...tamam o zaman sorun yok... Düğün istediğiniz zaman olsun," dedi zorlukla. Burukça gülümsedi ve Çisem'in alnından öptü. Bu sırada Çağın'ın diş gıcırdattığını duydu, ama o kadar yıkılmıştı ki önemsemedi. Sonra geri dönüp salonun en köşesine geçip yüzüklerin Doğan Bey tarafından takılmasını seyretti. O halka pren-

sesinin parmağına değil sanki kendi boynuna takılmıştı yağlı urgan misali. Yüzük takılırken ağır çekime alınmış gibi Mustafa gözlerini ayırmıyordu Çisem'in elinden. Yüzük Çisem'in parmağında ilerledikçe sanki Mustafa'nın kalbi de o denli sıkışıyordu. Doğan Bey'in kurdeleyi keserken mutluluk temennilerini kulakları duymuyordu. Erkek adam ağlamaz lafını köşeye bırakıp hüngür hüngür ağlayası vardı. Zaten ilk gözyaşı da Çisem için olmuştu. Böyle giderse son gözyaşı da prensesi için olacaktı kaçınılmaz şekilde...

21. BÖLÜM

Dışarısı çok mu soğuk yoksa ayazda kalıp üşüyen kalbim mi?
Güneş hiç bugün doğmadı mı?
Kara bulutlar hep üstümde mi kalacak?
Yeni evleri benim kalbim mi?
Peki ya gözlerin, artık onları hiç mi göremeyeceğim?
Ya sen, benim olma ihtimalin artık hiç mi yok PRENSES?

Düğün hazırlıkları başlamıştı. Elif'in birkaç hafta sonra okulu temelli bitiyordu zaten. Düğün zamanı da burada olacaktı. Hazırlıklar için değil, ama düğün için gelebiliyordu. Zaten Çisem'in isteği ile düğün az kişi arasında ve Çağınların evinin bahçesinde oluyordu. Yani çok zorlu bir hazırlık yoktu ve her şeyi organizatörler hallediyordu. Tabi ki Berrin Hanım önderliğinde.

Çisem'in seçtiği gelinlik ise çok sadeydi. Straplez öpücük yaka idi ve belinde swarovski taşlardan işlenmiş bir kemer vardı. Eteğinin kabarıklığı normaldi ve eteğinde Fransız dantellerinden serpmeler vardı. Duvak olarak tepe duvak kullanacaktı. Bembeyaz bir gelinlikti. Sade ve su gibi duru. Saçlarını da açık bırakmayı düşünüyordu. Hemen hemen her şey hazır olmuştu.

Berrin Hanım bir haftadır evde tatlı bir terör estiriyordu. Alışverişe sadece Çisem'i değil Efe'yi de götürüyordu. Yani bu hummalı çalışmasına, stresine herkesi dâhil edip deli ediyordu Berrin Hanım. Çağın zaten ayrılmıyordu peşlerinden. Son anda bir sorun çıksın istemiyordu. Her ne kadar teyzesine güveniyor olsa da her alınan eşyadan sonra Çisem'in yüzüne bakıp mutlu olup olmadığı-

na kendi emin olmak istiyordu. Onun zoraki bir şey yapmasını ya da kendi düğününde mutsuz olmasını istemiyordu.

Ama Berrin Hanım da Çağın gibi düşünüyordu. Her ne kadar önderliği ele almış olsa da, onun da amacı Çisem'in mutlu olmasını sağlamaktı. Kızı gibi sevmiş, aynı Efe gibi onun karakterini kızı Rüya'ya benzetmişti. Bu sebeple ayrı bir özeniyordu. Zaten almadığı şey kalmıyor ve hiçbir eksik olsun istemiyordu. Çağın'ın odasını bile baştan döşemişti. Aslında boşuna bir uğraştı bu, çünkü Çağın evde, odasında kalıcı değişikler yaptırıyordu. Balayından döndükten sonra Çisem'e sürpriz olacaktı. Ama yine de şimdilik teyzesinin bu isteğine hevesine karşı gelmiyordu.

Zaten çatı katını haftalar önce Efe'ye verip Çisem için resim atölyesi yaptırıyordu ve bitmesine az kalmıştı. Bu atölye Çağın'ın düğün hediyelerinden sadece biriydi. İki hediyesi daha vardı meleği için. Şimdi de kendi odasını yanındaki oda ile birleştirip Çisem için de geniş bir alan sağlamak istemişti. Her konuda rahat olmasını istiyordu. Aslında yatak odası değişmeyecekti, sadece birleştirilen yan oda Çisem için giyinme odası ve saçı, makyajı için kendisine özel bir alan olacaktı. Koridor sonu olduğu için diğer odalardan bağımsız ve bir daire genişliğinde olacaktı.

Çağın tüm evlilik işlemlerini halletmişti. İmam nikâhı da düğünden bir gün önce kıyılacaktı. Bununla birlikte tüm bahçe düzenlemesi için büyük bir organizasyon şirketiyle de anlaşmıştı. Odasının değişimi için Efe'ye gerekli her şeyi söylemişti. Efe gibi bir mimar varken zaten başkasına güvenemezdi. Balayından dönene kadar her şey bitmiş ve Çisem için ikinci hediyesi de gelmiş olacaktı. Balayı için ise Maldivler'i seçmişti çünkü sıcak bir ülke istiyordu. Yurt dışı işlemlerini de bitirmişti. Çağın tarafından her şey tamamdı...

***

Mustafa ise daha çok içmeye başlamıştı. Kapana kısılmış gibiydi elinden bir şey gelmiyordu, bütün yollar kapanmıştı onun için. Aslında hiç bir şeyden çekindiği yoktu, ama Çisem'i alıp götürse nasıl açıklayacaktı. Çisem'in ondan nefret etmesini istemiyordu. Hep yanında kalsın, aşkla olmasa da sevgiyle baksın istiyordu artık. Buna bile razı olacak duruma gelmişti.

Bu yüzden eli kolu bağlanmış yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Şirketi bu kadar kısa sürede elden çıkartamazdı. Geçen sefer bile aylarca plan yapmış ve ancak bu kadar kusursuz olmuştu. Şimdi bu kadar kısa süre içinde yapması imkânsızdı ve Çağın ile Demiralp hariç bir de polisle uğraşamazdı. Üstelik Çağın akıllılık edip ortak olmuştu. Hiçbir yere habersiz kımıldayamazdı. Ufacık bir hareket-te her şey onun kulağına gider ve bu da onu harekete geçirirdi. Demiralp'in gelmesini göze alamazdı. Bu durum Çisem'i tamamen kaybetmesi demekti. Bu olmamalıydı. Ama bu şekilde en azından evlense bile Çisem'i alabilirdi. Tabi işlerini hemen halledip Çisem'i ayrılmaya ikna edebilecek bir şey bulabilirse. Ya da bulamazsa ikinci seçeneğini kullanacaktı. Hem de hiç tereddüt etmeden.

Çağın'ı ortadan kaldıracaktı...

Bir hafta sonra...

Çınar şirkette çalışırken dışarıdan gelen seslerden rahatsız olup tam ayağı kalkacağı sırada odasının kapısı bir hışımla açıldı. İçeri gözlerinden öfke çıkan ve elinde gazete olan bir adet Mustafa gereksizi girdi. Çınar gözlerini devirmemek için zor tutuyordu kendini.

"Efendim özür dilerim. Engel olamadım," dedi mahcup bir ses ile Çınar'ın sekreteri.

"Tamam, önemli değil. Sen çıkabilirsin Işık," dedi rahat bir şekilde ve arkasına yaslanıp elindeki kalemi çevirirken hâlâ ayakta bekleyen Mustafa'ya döndü.

"Böyle odama dalacak kadar senin sinirlendiren nedir Mustafa?" dedi içinden sinir, dışından alayla. Aslında çok daha farklı konuşup ona burada haddini bildirmeyi öyle çok isterdi ki. Ama abisinin kesin talimatı vardı.

'Düğün öncesi huzursuzluk yok Çınar!'

Mustafa, Çınar'ın bu rahat haline ve sırıtmasına daha çok köpürdü.

"Ne mi? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye kükredi ve elini saçlarından geçirerek hışımla etrafında döndü. Ne yapacağını bilmiyordu. Bu olmuş olamazdı. Her şeyin sona erdiğini düşünüyordu. Ama eğer kendisi biter ve Çisem'i kaybederse karşısında olan tüm adamları da bitirirdi. Bu işi başına açan herkesi gözünü kırpmadan öldürürdü.

"Bana bu ortaklığı basın duymayacak dediniz. Kimsenin haberi olmayacak ve sadece aramızda kalacak dediniz. Yalan söylediniz kandırıp tuzağa düşürdünüz beni," diye ayakta dolanarak bağırırken, bir an durup derin bir nefes aldı ve aklına yeni gelmiş gibi hâlâ koltuğunda rahatça oturan Çınar'a döndü yeniden.

"Aslında... Evet, evet aslında düşünüyorum da başından beri planınız buydu değil mi? Beni oyuna getirmek ve Demiralp'in öğrenmesini sağlamak. Tabi Çağın kendi söylemediği için de sözünü tutmuş sayılıyordu değil mi? Çağın gibi bir züppeden de ancak bu beklenirdi," diye alayla güldü. Yerinde duramıyor, sinirlerine hâkim olamıyor, sürekli dolanıyor ve bağırıyordu. Nasıl böyle her şeyin alt üst olduğunu düşünüyordu.

Çınar'ın son cümlelerle gülümsemesi yüzünden silinmiş ve herkesin çok nadir gördüğü sinirli, buz gibi Çınar geri gelmişti. Bir hışımla yerinden kalktı ve masanın önünde duran adama doğru yürüdü. Şimdi karşı karşıyaydılar.

"Sen ne diyorsun LAN? Kim kandırdı seni? Kime hakaret ediyorsun? Kimsin LAN SEN KİMSİN? Ne sanıyorsun kendini? Hem hangi cüretle hangi karakterle bunları söyleyebiliyorsun! Bunu yapabilmen için önce senin adam olman lazım!" diye aşağılar-

casına bakıp kükredi resmen. O sırada kapı çalınmadan sonuna kadar açılmıştı.

Çalışanlar odadan gelen seslerle şaşkınlardı. İlk defa bu holdingte ses yükseliyordu. Patronlarının sesini ilk defa duyuyorlardı. Bu yüzden hepsi şaşkındı. Sesleri yalnız çalışanlar değil, durumları kontrol etmek için Çınar'ı görmeye gelen Ozan da duymuştu. Ve hiç düşünmeden destursuz içeri dalmıştı. Mustafa'yı gördüğünde ise taşlar yerine oturmuştu. Mustafa Çınar'a cevap veremeden, en az Çınar kadar sinirli Ozan lafa girdi.

"Neler oluyor burada Çınar? Bir sorun mu var?" dedi gözleri tehditkâr bir şekilde Mustafa'da iken.

Mustafa bu gereksiz muhabbete daha çok sinirlendi. Ozan'dan gözlerini alıp Çınar'a doğru bir adım attı.

"Yeter LAN! Şimdi beni dinle Çınar. Bugün gazete okumamış kimse anlaşılan. Bu ortaklık aramızda kalacaktı ve basın bilmeyecekti. Anlaşmamız öyleydi."

"Zaten öyleydi biz sözümüzde durduk. Bizi kendinle karıştırma! Gazetede ne yazıyor bilmiyorum, ama biz yapmadık ve yapmadığımız şeyin hesabını sana verecek değiliz," dedi ve masasına gidip bugün yoğunluktan okuyamadığı gazeteyi eline aldı. Sayfaları çevirdi ve haberi gördü ve bir kısmını okumaya başladı.

"Türkiye'nin bilenen holdinglerinden olan Atalı Holding ile Aloğlu Holding bir ortaklığa imza mı atıyor? Aldığımız duyumlara göre Atalı Holding'in sahibi Çağın Atalı ve Aloğlu Holding' in sahibi Mustafa Aloğlu gizli bir görüşme yapmış. Bu ortaklığı neden gizli tuttukları henüz bilinmiyor..."

Çınar okumayı yarıda kesip Mustafa'ya doğru salladı gazeteyi. "Sen bu haberi okuduğuna emin misin? Burada yazılanlar bizim de haberimizin olmadığını gösterir. Üstelik seninle görüşen burada yazdığı gibi Çağın ATALI değil Çınar ATALI. Yani benim! " dedi üstüne bastırarak dalga geçer gibi ve devam etti. "Yani haberden bile emin değiller ve yanlış yazmışlar," dediğinde Mustafa yine de

sakinleşmemişti. Çünkü gazeteye çıkmıştı, hem de tüm adresi ile. Demiralp'in onu bulması artık an meselesi idi.

"Neyse ne Çınar. Önceden ortaklığa geldiğinizde her şeyi bildiğinizi bilmiyordum. Şimdi de bu gazete haberi için haberiniz olmadığını varsayıyorum. Ama artık her şeyi biliyorsunuz ve şunu iyi bilin ki ben bitersem hepinizi birlikte götürürüm!" dedi ve Ozan'a sert bir omuz atarak odadan dışarı çıktı.

Aslında Çınar da Ozan da bu lafların altında kalmazdı ama Çağın tarafından uyarı almışlardı. Düğün bitene kadar Mustafa'yı kışkırtmayacak ve bir sorun çıkartmayacaklardı. Mustafa çıktıktan sonra Çınar masasına geri dönüp koltuğuna bıraktı kendini. Ozan da kapıyı kapatıp karşısına oturdu.

"Ahh abim ahh. Adam bildiğin manyak abi ya. Ben bu lafları yemezdim de dua etsin arada abim var. Şu düğün bir bitsin ben biliyorum yapacağımı. Artık sona geldiğini kabullenemiyor bir türlü piç herif. Bir de tehdit ediyor utanmadan. Abimin söylediklerini unutmuş gibi. Kendisi söylemese Çisem'e abim düğünden sonra söyleyecek zaten. Bunu bildiği halde hâlâ mücadele veriyor şerefsiz," diye ellerini havada sallayarak konuşuyordu.

"Kesin yine bir plan yapıyordur. Kim bilir kafasından neler geçiyor. Dikkat etmemiz lazım Çınar!" dedi Ozan düşünceli bir şekilde.

"Merak etme sen. Abim Çisem ile evlendikten sonra yapacağı bir şey varsa da etki etmez artık," dedi Çınar ve masada öne gelerek ölümcül bir sesle devam etti. "Olur da abime ya da Çisem'e zarar verecek bir şey yaparsa bu sefer karşısına ben çıkarım. Neye uğradığını şaşırır pislik herif. Bu sefer kimseyi de dinlemem!" dediğinde, Ozan da onun dediğini yapacağını biliyordu. Ama şimdi düşünmesi gereken bir adet Mustafa ve tam güvenlik sağlaması gereken bir düğün vardı...

Mardin...

Demiralp elinde ki gazeteyi içindeki bitmek bilmeyen bir öfkeyle buruşturdu. Kaç kere okudu, kaç kere baktı bilmiyordu ve hâlâ gördüklerine inanamıyordu. Kaç aydır aradıkları adam hayatını yaşıyordu. Hem de aramadıkları, akıllarına bile getirmedikleri bir şehirde. İstanbul'da...

Demiralp ve Turaç onun tamamen şehir değiştirmek yerine saklandığını düşünüyorlardı. Şirketi de el altından başka biri tarafından yönettiğini sanıyorlardı. Ama aslında bambaşka şeyler düşünüyorlarmış. Arama konusunda çok geniş bir çevreye sahip olsalar da. Bunu kullanamıyor kimseye söyleyemiyorlardı. Çünkü kimseye güvenemiyor ve bu olayın dallanıp budaklanmasını istemiyorlardı. Zaten düşmanlarının gözleri üstlerindeydi ve yanlış bir hareket yapıp kardeşinin ortaya çıkmasını göze alamazdı. Bu sebeple kendisi bile gidip arayamıyor, Mardin'den takip ediyordu.

Bir sinirle kalktı yerinden Demiralp ve kalktığı gibi koltuğu geriye kayıp duvara çarptı. Turaç ise sessizce seyrediyordu can arkadaşını. Şu an barut gibi olduğunu ve üstüne gitmemesi gerektiğini biliyordu. Gelecek olan kasırgayı ön görebiliyordu. Ama yine de sorması gerekiyordu. Artık harekete geçme zamanıydı çünkü. O şeytan ortaya çıkmıştı.

"Ne yapıyoruz kardeşim?" dedi yine sakin bir şekilde. Birinin sakin olması gerekiyordu çünkü. Demiralp, sanki Turaç'ı yeni görmüş gibi baktı suratına. Odada olduğunu unutmuştu bile.

"Hallet işlerini Uluzar hemen gideceğiz! Ama öyle bir şey ayarla ki nereye gittiğimizi kimse bilmesin. Yeni bir olayı daha kaldıramam. Kimse öğrenmemeli onu!" dedi ve sıkıntılı bir nefes alıp şakaklarını ovmaya başladı.

Artık bu baş ağrılarına dayanamıyordu. Stresten olduğunu biliyordu o yeni gelen inatçı ama güzel Doktor, Naz mıdır? Nazlı mıdır? Her ne haltsa işte o öyle demişti, *"İlaç kullanmalı ve stresten uzak durmalısınız Demiralp Bey."Hay ben senin Bey'ini...* Başını

iki yana sallayarak düşüncelerini savdı aklından nereden gelmişti aklına. Şimdi zamanı değildi o inatçı keçiyi düşünmenin.

"Neyi mi? Neyi mi?" diye şaşkınca sordu Turaç.

Demiralp arkadaşının sorusuyla sesli düşündüğünü anlayıp sorduğu soruyu geçiştirerek konuşmaya devam etti.

"Yok bir şey. Ayrıca iyice araştıralım bakalım ne yapıyormuş orada. Bu kadar zamandır orada ve ardında hiç iz bırakmadı. Şimdi böyle bir hata yapıp ortaya çıktığına göre işler karışık olmalı onun için."

"Aslında ben de öyle düşünüyorum. Ne karıştırıyor ve neler yapıyor bir bakacağım. Ben her şeyi ayarlarım sen hazırlan ve sakin ol!" dedi ve ayağı kalktı. Demiralp'in yanına giderek omzuna dokundu ve konuşmaya devam etti. "Kardeşim bulduk onu rahatla artık."

"Biliyorum kardeşim biliyorum ama yine de... Yine de onu görmeden rahat etmeyecek içim. Bir yıldır görmüyorum ve çok özledim. En çok da o tatlı güzel gülümsemesini. Acaba beni merak etmiş midir?" dedi gözleri uzağa dalmış bir şeyler hatırlar gibi. Sonra yine Turaç'a dönüp kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Ama bu sefer farklı olacak. Beklemeyeceğim ve on sekiz yaşında iken öğrenmesi gereken her şeyi şimdi öğrenecek. Mustafa onu kaçırmasaydı her şeyi anlatacaktım. O şerefsiz de bunu anlamış olmalı. Ama bu sefer engel olamayacak ve her şeyi anlatacağım Çisem'e. Artık her şeyi bilecek ve benim kim olduğumu öğrenecek. Sadece bir aile yakını olmadığımı da. Kim ne yaparsa yapsın onu benden uzaklaştıramayacak artık," dedi koyulaşmış gözleriyle.

Gerçekten artık dengeler değişiyordu. Her şey çok farklı olacak ve kimsenin tahmin etmediği acılar yaşanacaktı. Ama en ağırını herkesin korumaya çalıştığı Çisem yaşayacaktı. Ne kadar engel olmak isteseler de ruhu büyük yara alacaktı...

Bir hafta sonra düğün günü...
İstanbul

"Çisem, hadi ablacım ama geç kalacağız bak," diye seslendi aşağıdan Elif. İki gün önce gelmiş ve son hazırlıklara yardım etmişti. Tabi ki öncesinde geldiği gibi kardeşi olarak gördüğü Çisem'i tatlı bir sorguya çekmişti. Kaç aydır geri kaldığı her şeyi öğrenmişti Elif.

"Tamam, Elif abla geliyorum," diye karşılık verdi Çisem de yukarıdan.

Çağınların evine gitmeleri gerekiyordu çünkü kuaför gelmek üzereydi. Berrin Hanım aramadan bir an önce orada olmaları lazımdı. Berrin Hanım'la ve diğer aile üyeleri ile de çok iyi anlaşmıştı Elif. Onlar da genç kızı çok sevip benimsemişlerdi. Elif de, Berrin Hanım gibi son derece neşeli ve lafını esirgemeyen eğlenceli doğal bir insandı. Şu iki günde öyle iyi anlaşmışlardı ki, sanki kırk yıldır birbirlerini tanıyor gibiydiler. Bu duruma en çok Çınar ve Efe bozulmuştu. Bir iken iki olmuşlardı çünkü ve Berrin Hanım yokken görevi Elif devralıyordu. Eee bu da işlerine hiç gelmiyordu.

Çisem aşağıya indiğinde her şey hazırdı. Kendi eşyaları zaten çoktan Çağın'ın evine taşınmıştı. Çağın isterse başka bir ev alabileceklerini söylediğinde Çisem'in aklına, o evin, sevdiği adam için ne kadar önemli olduğuna dair yaptıkları konuşma gelmişti. Ayrıca Çisem hep beraber yaşamayı çok uygun bulmuştu. Çünkü her zaman kocaman aileleri çok severdi Çisem.

Bir kaç parça kalan özel eşyasını ise toplayıp aşağıya indi. Elif arabaya geçip beklerken Çisem de Mustafa ile konuşmak için odasına çıktı. Son günlerde çok garipti, ama Çisem bunu evden ayrılacak olmasına bağlıyordu ki bir kısmı doğruydu. Merdivenlerden yeniden yukarı çıktı ve Mustafa'nın odasının kapısını tıklatıp açtı ve içeri girdi.

Mustafa yine sabah erkenden kahvaltı hazırlamıştı Çisem için. Son kahvaltı... Zaten hiç uyumamıştı. Sabahtan bu yana üstüne

düşen görevleri acı bir şekilde yerine getirmişti. Her zamanki gibi iki dilim ekmek tartışmasını yine Mustafa kazanmıştı... Son kez. Şimdi ise odasında, yatağında Çisem'in kendisiyle çekilmiş fotoğrafına bakıyordu. Evdeki koşuşturmayı ve nasıl hazırlandıklarını görmemek için kendisini odasına kapatmıştı. Her zamanki gibi içi kan ağlıyordu. Bugün prensesinin evlenecek olması, ondan kopuyor ve başkasının olacak olması bütün bedenini canlı canlı bir yanardağın içine atıyordu sanki. Etinden et kopuyor dedikleri bu olsa gerek diye düşünüyordu. Çaresizdi... Bitmişti... Tükenmişti... Günden güne erimişti. Ne zamandır düzenli yemek yemiyordu bile. Sakalı uzamıştı ki hiç uzatmayı sevmezdi, en fazla kirli sakal. Nefes alamıyordu, alacağı her bir nefes boğazında düğümleniyordu. Gözleri ağlayamamaktan dolayı kızarıktı. Uykusuzluktan gözaltları morarmıştı. Dalıp gitmekten o kara gözleri çökmüştü. Ne yaparsa yapsın olmamıştı. Bugünün gelmesine bir çare bulamamıştı. Canı hiç olmadığı kadar çok yanıyordu. Nasıl dayanacaktı bugün. Onu başkası için beyazlar içerisinde görmeye nasıl katlanacaktı. Yaşarken ölmekti bu...

Kapısı tıklandığı zaman kimin geldiğini hissetmişti ve hiç pozisyonunu bozmadı, resmi saklamadı, usulca gelmesini bekledi sadece. Doya doya ona bakmak istiyordu. Bundan sonrası farklı olacaktı, çünkü kimbilir ne zaman görecekti onu bir daha, ama yaptığı plan işe yarayıp bittiği zaman hep yanında olacaktı. Sadece biraz sabretmesi gerekiyordu.

Ne olur gitmeseydi sanki... Ne olur sevseydi onu... Görebilseydi gözlerindeki o yıkılmaz aşkı... Kalsaydı yanında... Ya da yine görmeseydi aşkını, ama başkasına gitmeseydi...

Prensesi yanına usulca oturduğunda da sessiz kaldı. Öylece baktı Mustafa sevdiği kıza. Şu saat hiç bitmese, gideceği zaman hiç gelmese...

Çisem ellerini uzattı Mustafa'ya. O da görüyordu üzgün olduğunu ve içi parçalanıyordu. Yüzüne dokundu usulca, yanaklarından gözlerine kaydı o minik elleri, gözaltlarında devam etti gezin-

meye ve kendi gözleri de doldu. Böyle görmek istemiyordu abisini. Onun gibi mutlu olsun, bu mutluluğu paylaşsın istiyordu.

Mustafa ise gözlerini kapayıp bu anın tadına varmak sevdiğinin sıcaklığını hissetmek istiyordu, ama gözlerini bir an olsun ayıramıyordu o sıcak kahvelerden. Kalbi deli gibi çarpıyordu, canlıydı, ama dışarıdan bakıldığında bir ölü gibiydi. Gözlerine hiç kırpmadan bakıyor ruhunu doyuruyordu. Çisem'in gözlerinin dolduğunu gördüğünde içi daha da acıdı. Bu gözlerde mutsuzluk görmeyi sevmiyordu. O hep mutlu olmalıydı ama kendisiyle.

"Neden böyle yapıyorsun? Mutlu olmanı istiyorum, benimle birlikte mutlu olmanı. Ben çok uzağa gitmiyorum yine yanında olacağım. Sen yine benim tek ailem olacaksın. Canımsın sen... Bunu biliyor..." derken konuşması hıçkırığı ile yarım kalmıştı. Gözyaşlarına engel olamıyordu artık Çisem.

Mustafa hızla kendine çekip sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü. O da ağlıyordu kendine engel olmuyordu. Sıkıca sarıldı prensesine ikisi de hıçkırıklarla ağlıyordu. Gözyaşları bütün hislerini anlatır gibi ağladı Mustafa. Sarsıla sarsıla ağlıyordu ve hiç çekinmiyordu. Bir çocuk gibi huysuzlanmak ve *'Gitme! Seni seviyorum,'* diye bağırmak istiyordu. Bırakmak istemiyordu onu. Kollarında böyle kalsın istiyordu. Canı yanıyordu. Yalvarmak ve gitmesine engel olmak istiyordu. Bugün çok şey istiyordu ve bunlardan biri de bir mucize olmasıydı. O mucizenin Çisem'i kendisine getirmesini istiyordu...

Çisem ise bambaşka duygularla akıtıyordu inci tanelerini. Başka eve gidiyordu, her şeyim dediği abisinden kopuyordu. Aynı evde yaşadığı, onu koruyan kollayan, canını bile vermeye hazır abisinden, ailesinden ayrılıyordu. Canı yanıyordu. Mutluluğunu gölgeleyecek tek şey Mustafa idi. Onun üzülmesine dayanamıyordu. Nasıl olacaktı, onsuz nasıl başaracaktı. Kendisinin yanında sevdiği vardı peki ya Mustafa abisi? O ne olacaktı? Ne yapacaktı tek başına? Bunları düşünürken Mustafa'nın ağladığını duydu ve şaşkınlığın yanı sıra daha çok ağladı, daha çok canı yandı. Çünkü Mustafa

abisini çok nadir ağlarken görmüştür. Belki hiç görmemiştir. Şu an hatırlamıyordu.

Korna sesiyle geri çekildi Mustafa, mutluluğu, huzuru bulduğu kollardan. Çisem'in yüzünü elleri arasına aldı yavaşça ve gözlerine baktı. "Şimdi beni iyi dinle. Her ne olursa olsun her ne duyarsan duy seni sevdiğimi unutma sakın! Her şeyi senin için yaptığımı bil ve ne olursa canın neye sıkılırsa sıkılsın ilk bana gel. Ayrılığımız çok uzun sürmez belki ha?" diyerek göz kırptı Çisem'e.

Genç kız Mustafa'nın söylediği hiçbir şeyi anlamadı. Tam sormak için ağzını açmıştı ki Mustafa parmaklarını dudaklarına koydu ve aynı anda ateşe değmiş gibi yandı o parmaklar. Dalıp gitmek üzere iken ne yaptığını fark edip yeniden konuşmaya başladı.

"Bir şey sorma prensesim zamanı gelince anlarsın. Çok mutlu ol. Seni ç...çok seviyorum bunu unutma lütfen," diyerek yanağını sıcacık bir şekilde öptü ve orada kaldı. Kopamadı bir an, kokusunu içine çekti. Sonra alnına da aynı öpücüğü bırakıp yeniden sıkıca sarıldı. Çisem de aynı şekilde karşılık verdi. Yeniden korna sesi duyuldu ve geri çekilip "Hadi git," diye mırıldandı içi acıyarak.

Çisem yataktan ayağa kalktı ve "Seni çok seviyorum abim," dedi. Daha fazla ağlamadan ve arkasına bakmadan hızla odadan çıktı. Mustafa yine kaldı öylece, hiç olmayacağını bildiği hayalleriyle ve artık prensesinin de hayali ile...

***

Çisem gözleri kızarık bir şekilde aşağıya indiğinde Efe yaslandığı arabadan hemen doğrulup ona doğru yöneltti adımlarını. Bir şeyler olduğunu anlamıştı zaten ve Çağın bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı.

"Güzelim neyin var?" diyerek kollarına aldı Çisem'i. Saçlarını okşadı ve konuşmasını bekledi.

Çisem yine bir abi sıcaklığındaki kollara alındığında içindeki volkan daha bir şiddetlendi. Hıçkırıkları durdurulamaz bir halde

çoğaldı. Neden bu kadar ağlıyordu bilmiyordu, ama içinde bir yerler hiç olmadığı kadar çok acıyordu. Hiç konuşamadı ama sıkıca sarıldı. Ve yine Efe'nin kollarında arabaya bindi. Sürücü koltuğuna ise Efe'nin göz işareti ile Elif geçti. Efe, Elif'e sahil kenarına sürmesini söyledi, bu şekilde eve götüremezdi kendine gelmesi gerekiyordu.

Çağın ise Çisem'in telefonuna ulaşamıyordu bir türlü, çalıyor ama açmıyordu. Sonunda aklına Efe geldi ve onu aradı. İkinci çalışta açtı telefonu Efe ve cevap veremeden Çağın telaşlı sesiyle konuşmaya başladı.

"Nerdesiniz Efe? Çisem neden cevap vermiyor telefona?" dediğinde kötü bir şey olmasından deli gibi korkuyordu.

"Abi... Çisem... O iyi değil. Buraya gelsen iyi olacak," deyip nerede olduklarını söyledi.

Çağın meleğinin adını duyunca bedeni kaskatı kesildi. Birkaç saattir Çisem ile konuşamamıştı zaten içi sıkılıyordu. Kötü bir şey olmasından korkuyordu ve korktuğu şey başına gelmiş olmasın diye dua ediyordu. Aklına kötü bir şey getirmek istemiyordu, ama Efe'nin kesik kesik konuşması içini hiç rahatlatmıyordu. Nerede olduklarını öğrendikten sonra Çınar'ı da alıp hemen arabaya atlamış ve sahile doğru yol almıştı.

***

Efe sahile geldiklerinde Çisem'i arabadan indirip bir banka yönlendirdi. Ağlaması kesilmişti ama iç çekmeleri devam ediyordu ara ara. Beraber yarım saat kadar susarak oturdular. Hiçbir şey anlatmadı Çisem. İçindeki, Mustafa'ya karşı olan üzüntüsünü anlatmadı. Anlatamadı...

Efe, Çağın'a haber vermek istememişti çünkü eğer Mustafa bir şey dediyse olayı büyütmek istememişti. Kendisi halledebilir sanmıştı ama ne yaptıysa Çisem'i konuşturamamıştı. Genç kızın ne kadar duygusal olduğunu biliyordu. Ufacık bir şeyi kafasına taktı-

ğını da. Elif'in konuşması da işe yaramamıştı ve düzeleceğine daha kötü oluyor, içine kapanıyordu genç kız.

Elif yeniden şansını deneyip Çisem ile konuşurken telefonu çaldı Efe'nin ve Çağın'ın aradığını gördü. Çisem'in düzelmesi gerekiyordu ve bugünün mahvolmaması için mecburen söylemek zorunda kalmıştı. Zaten Çağın çok kızacaktı bu duruma haklı olarak. Çünkü Çisem ile ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Özellikle onu üzen şeyleri... Telefonu kapattıktan sonra tekrar dönüp kollarına aldı genç kızı ve o konuşmasa da kendisi teselli edici şeyler söylemeye başladı. Elif'i de üşümesin diye arabaya gönderdi.

Aradan geçen bir on beş dakika sonra Çağın sert bir fren sesiyle arabayı durdurup içinden fırtına gibi çıkmıştı. Saçı başı dağınık, üstünde siyah bir atlet ve ceketi ile altında eşofman vardı. Kapıyı bile kapatmadan koştu hemen meleğinin yanına. Çınar ise abisinin arkasından arabayı kapatıp olanları öğrenmek için Elif'in yanına gitti. Efe, Çağın'ı görmesiyle kollarının altındaki kızın şakaklarına bir öpücük bırakıp ayağa kalktı ve oda diğerlerinin yanına geçti.

Çağın soru sormadan içindeki büyük endişe ve telaşla genç kıza sarıldı içine katmak istercesine. Çisem hissettiği tanıdık sıcaklık ve kokuyla hemen karşılık verdi genç adamın sarılmasına. Çağın saçlarını öperek ve okşayarak, "Neyin var meleğim? Ne oldu?" diye sorunca Çisem konuşmadan sevdiğinin göğsüne sokularak yeniden ağlamaya başladı. Çisem hâlâ neden bu kadar ağladığını bilmiyordu.

İki haftadır yaşadığı düğün stresine bir de Mustafa abisinin üzüntüsü eklenince böyle olmuştu aslında. Bir tür sinir boşalması yaşıyordu. Çağın tekrar denedi şansını.

"Anlat bana. Hadi güzelim," dedi üzgünce.

Yine konuşmadı Çisem ve sarsılarak ağladı ağladıkça Çağın'ın kalbine cam kırıkları battı. Daha sıkı sarıldı, daha çok öptü daha çok okşadı saçlarını.

Bir süre sonra sakinleşti, ağlaması iç çekmelere döndü. Çağın yavaşça geri çekildi, çenesinden tuttu ve kendisine bakmasını sağ-

ladı. Göz göze gelince içinden bir küfür savurdu. Onu bu kadar üzen şeye lanet etti. Sakin bir sesle, "Hadi güzelim ne üzdü seni bu kadar söyle bana. Dayanamıyorum bu haline," dedi. Çisem kollarına sığındı yeniden ve göğsüne yaslanarak konuşmaya başladı.

"B...ben Mustafa abime üzüldüm. O...o yalnız kaldı. Zaten hep yalnızdı. O sadece benimle, bizimle mutlu oluyordu. Amcamlar sevgilerini çok göstermiyorlardı. Hatta hiç göstermiyorlardı. Sevgiye çok aç biriydi o. Birbirimize çok düşkündük ve beraber çok mutlu oluyorduk. Benim çocukluktan bu yana her daim arkadaşımdı. Babam onu bizim evimize aldı. Beraber büyüdük. Babam ona kendi babasından daha iyi davrandı. Sevgisini ikimize paylaştırdı. Sevdi, kolladı, şirkette en iyi pozisyona getirdi. Amcam onu şirkete bile sokmazken babam ona her imkânı sağladı. Mustafa abim de bunun karşılığını verdi. Hep kolladı, beni korudu, çok sevdi bir abi gibi sevdi." Çağın dişlerini sıktı bu son cümleyle. Çisem ise devam ediyordu hiçbir şey bilmeden.

"Gözümü onunla açtım ben. Biz birbirimize kardeş olduk. Hep beraber olduk yan yana... Ama şimdi ayrılıyoruz. O yine yalnız kalıyor. Yine tek başına... Çağın onu... Onu görmeliydin hiç uyumamış gibiydi. Günlerce ağlamış gibiydi ve yine ağladı omzumda. Gözleri çökmüş, sakalları iyice uzamıştı. O çok üzülüyordu Çağın. Çok mutsuz ve üzgündü. Beni sevdiğini biliyordum ama bu kadar üzüleceği aklıma gelmemişti," diyerek başını kaldırıp Çağın'a baktı ve devam etti. "Ben onun üzülmesini istemiyorum. Onu öyle görmek istemiyorum Çağın," dedi.

Çağın duyduklarıyla çok üzüldü. Yine içinden keşkeler geçiyordu. Mustafa'nın gerçekten bir abi olmasını ve meleğinin bugün bu hale gelmek yerine mutlu olmasını istiyordu. Hatta bazen Mustafa'nın bile mutlu olmasını, üzülmemesini istiyordu bir insan olarak. Çisem'in yüzünü elleri arasına aldı ve konuşmaya başladı.

"Güzelim yapma böyle. Sen böyle yapınca da ben üzülüyorum ama. Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Hem istediğin zaman göreceksin Mustafa abini. O da senin bu halde olduğunu bilse çok

üzülürdü. Onu da beni de üzmek istemiyorsan ağlama artık. Üzülmesi çok normal yıllardır birliktesiniz. Ama alışacaktır zamanla," dedi ve yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirip, "Hem biraz daha ağlarsan bu gözlerle çok çirkin bir gelin olacaksın," diye devam etti. Amacı aklını başka yöne çekip üzülmesini engellemekti.

Çisem duyduğu şey ile ilk önce gözlerini şaşkın bir şekilde irice açtı. Sonra Çağın'ın yüzündeki ifadeyi görünce genç adamın omzuna hafif bir yumruk attı. "Sen de bu çirkin gelini alma o zaman," dedi sahte bir kızgınlıkla.

Çağın yeniden kollarına alıp sıkıca sarıldı genç kıza. "Ben senin her haline bayılıyorum. Özellikle o şişmiş gözlerine ömrümü veririm," dedi ve şakaklarına bir öpücük kondurdu.

Çisem sevdiğinin göğsünde mırıldandı. "Hâlâ dalga geçiyorsun ama ya," dedi ve sonra aklına gelen şeyle yeniden konuşmaya başladı genç kız.

"Çağın."

"Efendim meleğim."

"Şey... Mustafa abim. Sence iyi midir şimdi?"

Çağın derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp ellerini tuttu genç kızın ve gözlerine bakarak konuştu.

"Güzelim sen şimdi evimize gidip benim için hazırlanıyorsun. Bende Mustafa abinin yanına gidip iyi olup olmadığına bakıyorum tamam mı bebeğim?" diyerek gülümsedi.

Ne kadar böyle bir şey yapmak istemese de Çisem için canını verirdi, Mustafa ile konuşmak neydi ki onun için. Yeter ki ağlamasın mutlu olsundu sevdiği bugün. Çisem'in gözlerinde gördüğü mutlulukla doğru yaptığını anladı.

"Gerçekten mi? Konuşur musun?"

"Tabi ki güzelim. Sen yeter ki üzülme. Ama sözümü dinliyorsun üzülmek yok! Kafanı sakın bunlara takma. Şimdi kalkıyorsun ve hemen eve gidip hazırlıklara başlıyorsun yoksa düğünümüze geç kalacaksın," diyerek burnundan öptü ve ayağa kalkarak Çisem'i de kaldırdı. Elini sıkıca tutup kardeşlerinin yanına gitti.

Arabanın kapısını açtı ve Çisem'i oturtup kemerini bağladı. Dudaklarından öptü ve "Seni seviyorum güzellik," diye fısıldayıp kapıyı kapattı.

Arkasına döndüğünde yüzündeki gülümsemeyi sildi ve gayet ciddi bir şekilde diğerlerinin yanına gelip talimatları vermeye başladı.

"Efe sen kızları eve götür ve başlarından ayrılma. Ne istekleri varsa yap, ne eksikleri varsa gider. İşte başlarında kal," dedi ve Elif'e doğru döndü.

"Elif, sen eve gider gitmez Çisem'e sıcak bir şeyler hazırla ve bir şeyler yediğinden emin olduktan sonra vitamin ver bir tane. Hasta olmasın. Bu kadar zaman dışarıda kaldı." En son Çınar'a doğru döndü.

"Sen benle gel Mustafa efendiye gidiyoruz," dedi. Çisem'e dönüp göz kırptı ve Mustafa'ya meleğinin gözyaşlarının hesabını sormak ve yapabilirse aklını başına getirmek için arabasına doğru hızla yürüdü...

22. BÖLÜM

Gözyaşlarım okyanuslara karışırken
Senin gülümsen gökyüzünde dalgalanır
Benim sevdam kor ateşlerde kül olurken
Senin kalbin yeşerir mutluluk açıverir.
Benim tutsaklığım da özgürlüğüm de senken
Senin yüreğinde sakladığın başkasıdır...

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Mustafa?" diye kükredi Çağın. Çisem'in gözyaşları ve o hali gözünün önünden gitmiyordu bir türlü.

Mustafa elindeki içki kadehini yeniliyordu ve Çağın'ın sorusuyla başını kaldırıp cevap verdi.

"Ne halt ediyormuşum?" diye yıkılmış ama en alaycı haliyle konuştu.

"Bu halin ne? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Çağın sinirle eve geldiğinde ilk kapıyı açan olmamıştı ama sabırla beklemeye devam etmişti. Fatma Hanım'ın evde olmadığını, kendilerinde Çisem'e yardım amaçlı bulunduğunu biliyordu. Bu sebeple Mustafa tekti evde ve kapıyı onun açmasını bekliyordu. Çınar'ı yine zor da olsa ikna etmiş ve arabada beklemesini söylemişti. Bir süre sonra kapıyı açan adama, yani sarhoş olmak üzere olan adama baktı. Onu, sevdiği kızı, ağlattığı için ne kadar şu anda öldürmek istese de yine kendine hâkim olması gerektiğini biliyordu.

Aslında kolay kolay sarhoş olmazdı Mustafa ama yaşadığı yoğun duygular ve stresten dolayı zaten içmeden sarhoş olmuştu.

Kapıyı açtığında karşısında Çağın'ı görmeyi beklemiyordu ama çok da umursamadı. Suratına baktı, oda Çağın gibi ve şu anda onu öldürmesi gerektiğini biliyordu, ama kendisini durduranın ne olduğunu da biliyordu. İkisi de aynı sebepten birbirlerine hâkim oluyordu. Ne kadar zor olsa da.

Kapıyı açık bırakıp salona içkisini yenilemeye gittiğinde gelen soru onu güldürmüştü. Nasıl olmasını bekliyorlardı ki? Mutlu olup hiç bir şey yok gibi davranmasını mı? Düşündüklerini dile getirmekten çekinmedi Mustafa. Hiç bir şeyden çekinmediği gibi.

"Hayır anlamıyorum. Nasıl olmamı bekliyorsunuz ki?" diyerek içkisinden bir yudum aldı ve koltuğun birine oturarak bacaklarını iki yana açıp başını arkaya yasladı.

Çağın derin bir nefes alıp sakin olmaya Mustafa'yı anlamaya çalıştı ve biraz da Çisem için orta bir yol bulmaya. Çünkü bugünün zehir olmasını istemiyordu meleği için. Zaten ne yapıyorsa onun için yapıyordu.

"Bak yaşadığın şeyleri belki anlayamam. Ama bunu Çisem'e yaşatamazsın. Onun bir suçu olmadığı halde neler yaşıyor. Kabul etmesen de seni farklı görüyor. Bir *abi* olarak görüyor ve bu yüzden ona daha anlayışlı davranman gerekiyor," dediğinde Çağın kendisi bile bu sakinliğine şaşırıyordu. Ama biliyordu ki seviyordu ve bir erkek sevince korkardı. Kaybetmekten, üzmekten, üzülmesinden korkardı. Çisem'in incilmesinden çok korkuyordu. Şu anda olduğu gibi. Çisem'in olmadık şeyler yaşamasını istemiyordu. Hem de en özel gününde.

Mustafa zaten zor duruyordu yerinde ve duyduğu sözlerle özellikle abi kelimesiyle çıldırmanın eşiğine gelip o da Çağın gibi ayağa kalktı ve bağırmaya başladı.

"Daha ne kadar anlayışlı olabilirim ha? Daha ne kadar? Zaten onun için susuyorum. Onun için şu anda karşımda sağ salim konuşabiliyorsun. Sana katlanmamın tek sebebi o. Onun için karşı gelmiyorum hiçbir şeye... Ve yine onun için sesimi çıkarmıyorum

evlenmenize," dedi son cümlesinde sesini kısarak. Acı çekiyordu hem de çok fazla acı.

"Evet susuyorsun ve susmanın nedenini ikimizde biliyoruz. Ama susarken bile zarar veriyorsun. Çisem ne halde haberin var mı? "Mustafa dehşetle gözlerini açtı ve endişeye bürünen sesiyle sorularını sıraladı.

"Ne demek o? Neyi var Çisem'in? Ne oldu ona? Söylesene Allah'ın cezası," deyip Çağın'ın üstüne yürüdü.

Çağın, Mustafa'nın üstüne yürümesini görmezden gelip konuşmaya devam etti. Aslında bir yanı üzülüyordu Mustafa için ve hâlâ her seferinde keşkeleri devam ediyordu.

"Evden çıkarken konuşmuşsunuz. Seni kötü görmüş. Kaç saattir sakinleştirmeye çalışıyoruz. Seni bu şekilde yalnız bıraktığını düşünüyor ve bunun için vicdan azabı çekiyor. Ağlamaktan gözleri şişti," dedi o anları hatırlayarak. Canı sıkılmıştı yeniden. Sonra devam etti Çağın, Mustafa'nın bir şeyleri anlamasını istiyordu. "Söylesene ona bunu yaşatmaya ne hakkın var? Düğününü istediği gibi yaşayamıyor bile. Bırak artık Mustafa! Bırak mutlu olsun ve o benimle çok mutlu!"

Mustafa'nın duyduğu sözlerle bencil tarafı sevinirken âşık tarafı üzülüyordu. Farkında olmadan üzmüştü prensesini hem de onun en mutlu gününde. Kendisi için cehennem gibi bir gün olsa da bunu Çisem'e yapamazdı. Çağın'ın son sözlerini acı da olsa bugünlük kabul edebilirdi. Bunu Çisem'e yapamazdı. Ama prensesi sadece kendisiyle mutlu olmalıydı. Bunu kabul etmiyordu ve sadece bugünü mahvolmasın diye mutlu görünecekti. Yine sadece Çisem için katlanacaktı.

Çağın, Mustafa'nın düşüncelere dalmış konuşmadığını görünce devam etti konuşmasına. "Mustafa bak. Buraya gelip seninle konuşmak benim için yeterince zor zaten. Bana bunu hiçbir kuvvet yaptıramazdı. Birbirimizi sevmiyoruz bu açık. Ama Çisem için bunu yapıyorum. Sen de bir şeyler yap. Bunu Çisem'e borçlusun!" dedi son kelimelerini öfkeyle.

Sakin kalmaya çalışıyordu. Bunu kendine eve girdiğinden beri içinden tekrar ediyordu. Ama Mustafa hâlâ böyle sessiz dururken çok zorlanıyordu. Bir süre daha Çisem için dedi. Gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Kapıya doğru ilerlerken Mustafa'nın sesini duydu.

"Bekle! Tamam, geliyorum," dedi Mustafa Çisem'in nasıl olduğunu merak ediyordu. Eğer çok üzülürse hasta olurdu ve Mustafa bunun olmasını istemiyordu. Bu sebeple hemen Çisem'i görmeliydi.

Çağın şükür eder gibi derin bir nefes aldı. "Dışarıdayım," diyerek tekrar kapıya yöneldi. Çınar'ın yanına giderken bu yaptıklarına şaşırıyordu. Mustafa'yı orada öldürmesi gerekiyordu meleğinin gözyaşlarına sebep olduğunu için, ama yapmamıştı. Yapamamıştı. Aslında Mustafa'yı beklemesi bile saçmaydı ama Çisem onu yalnız görürse üzülürdü. Bu sebeple buna da tamam demiş, aksine çok sevinmişti. Çünkü Çisem'in aklı Mustafa'da değil düğünlerinde olacaktı ve bu özel günü mahvolmamış olacaktı.

Mustafa ise kendine gelmek ve Çisem'e böyle görünmemek adına duş alıp hazırlanmak için odasına gitmişti.

***

Çisem, Efe ve Elif ile eve geldiğinde hâlâ tutuktu. Berrin Hanım genç kızın şişmiş gözlerini gördüğünde ufak bir çığlık attı. Tabi o çığlık bütün evi titretti. Çisem korkuyla bir adım geri gittiğinde Efe'ye çarptı. Efe onun bu halini görünce tebessüm edip omuzlarını tuttu ve kulağına eğilip fısıldadı. "Korkma ben seni korurum küçük cadı," dedi keyifle eğlenen bir sesle.

"Ay bu halin ne kızım? Ne oldu sana? Ayrıca nerede kaldınız? Geç kalacaksınız bak. Kuaför geldi kaç saattir sizi bekliyor," diye söylenmeye devam ederken Çisem'in koluna girmiş yukarı kuaförün olduğu odaya götürüyordu aynı zamanda. Fatma Hanım da hemen arkasından.

"Anne nereye geç kalıyoruz? Zaten bahçede olmuyor mu nikâh?" diye alayla söylendi Efe.

Berrin Hanım merdivenlerden çıkarken söylenmeye devam etti. "Sen sus bakayım karışma büyüklerin işine. Gidin siz kendini işlerinizi halledin," diye çemkirdi yine ipleri eline alarak.

Efe ve Elif Berrin Hanım'ın arkasından baktıktan sonra birbirlerine döndüler. Baktılar, baktılar, baktılar ve sonunda kahkahayı patlattılar. "Allah Çisem'e kolaylık versin Berrin teyzeden," diyen Elif gülmelerinin arasından konuşuyordu.

Efe ise başını sallayarak onayladı genç kızı ve devam etti. "Sorma birde Çisem'in yerinde senin olduğunu düşünsene? Kim bilir neler yapar," dediğinde Elif şaşırmıştı.

"Benimle ne alakası var ki?" dedi bütün şaşkınlığı ile ama hâlâ yüzü gülümsüyordu.

"Anlarsın yakında güzelim," dediğinde Elif soru sormak üzere ağzını açmıştı ki Efe bunu görüp soru sormasını engellemek için hemen devam etti konuşmasına. "Hadi hadi Çağın'ın dediklerini yapalım, bir de onun düğün stresini çekemem hiç," dedi ve mutfağa doğru ilerledi. Ardından da Elif.

Efe, Elif'i ilk gördüğünden beri çok etkileniyordu. Ama zamanını bekliyordu. Aynı duygulara Elif de sahipti. Çok kısa bir zamandı, ama çok iyi anlaşıyorlardı. Aralarında güzel bir bağ oluşmuştu. Kafa yapıları aynıydı ve aynı şeyleri düşünmeleri birbirlerine daha yakın olmalarını sağlıyordu. Aynı zamanda onların beraber eğlenmesine neden oluyordu. Tabi ki bu aralarında henüz birbirlerine itiraf edemedikleri aşk, kuvvetli bir bağa dönüştüğünde herkes daha çok eğlenecekti...

Çisem kısa sürede hızla hazırlanmaya başlamıştı. Elif'in getirdiği yemeği yemiş ardından sıcak içecekler içmişti. Manikür kaş gibi zor işleri bir gün önceden halletmiş olduğuna çok seviniyordu. Saçlarını kalın maşayla su dalgası yaptırıp kendi halinde doğal bir şekilde serbest kalmasını sağlamıştı. Gözlerine siyah buğulu bir makyaj yaptırdıktan sonra tepe duvağınıda taktırmıştı. Nikâh saati

yaklaştığı için sıra gelinliğinde idi. Herkes dışarı çıkarken Elif yardım etmek için yanında kalmıştı.

Çisem'e hazırlanması için verilen oda Çağın'ın odası değildi. Çünkü henüz tadilat bitmemişti ve Çisem'in o odayı görmemesi lazımdı. Çisem odasında gelinliğini giyerken Çağın da sabah tıraş olduğu için sadece bir duş alıp damatlığını giyiniyordu. Mustafa hazır olduktan sonra onu da alıp gelmişti. Tabi ki Mustafa kendi arabasıyla takip etmişti Çağın'ı. Mustafa salonda Çisem'i konuşmak için beklerken Çağın da hazırlanmak için odasına çıkmıştı.

Çisem tüm heyecanı ile hazırlanmış odada Çağın'ı gergin bir şekilde beklerken Elif de hazırlanmak için odadan ayrılmıştı. Çisem ise bu olanları düşünüyordu. Nasıl bu duruma bu kadar çabuk geldiğini. Daha birkaç hafta önce saklanmadan yaşamak istiyordu aşkını. Ama bu... Şu an yaşadığı şey... Bu aklının ucundan bile geçmezdi. Evleniyordu, hem de sevdiği adamla. *'Keşke ailem de görse yanımda olsa,'* diye düşünüyordu. Neyse ki Mustafa abisi vardı. Aklına gelen bugünkü görüntüler ile yüzü yeniden düştü. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordu. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki içeri Çağın'ın girdiğini görmemişti bile.

Çağın içeri girip Çisem'in koltukta dalgın bir şekilde oturduğunu fark edemedi. Şu an aklını alan, kalbini olması gerekenden daha hızlı çarpmasını sağlayan ve gözlerini kamaştıran beyazlar içerisindeki meleğine bakıyordu. Onu ilk beyazlar içerisinde gördüğünde de aslında hayalinin hep bu olduğunu anladı. Masum güzelini gelini olarak görmekti. Çisem'in hâlâ tepki vermediğini ve elleri ile oynadığını görünce kaşlarını çatarak yanına ilerledi ve önünde diz çöküp minik ellerini kendi ellerine hapsetti.

Çisem elinde hissettiği sıcaklıkla başını kaldırdı ve bakışlarını ateş gibi yanan gözlere çevirdi. Sanki sevdiği adamı gördüğü anda otomatik bir düğmeye basılmış gibi yüzünde gülücükler açıyordu. Birdenbire tüm düşünceler uçup gitmişti.

"Meleğim gerçek bir melek olmuşsun. Çok güzel olmuşsun," dedi arzu kokan o boğuk sesiyle.

Çisem başını gülümseyerek ama kırmızı bir suratla önüne doğru eğdi. Çağın elini çenesine yerleştirip tekrar kaldırdı başını ve devam etti konuşmaya.

"Ama bir şeye canın sıkılmış gibi. Neyin var güzelim söyle bana. Seni mutlu görmek istiyorum."

Çisem gülen gözlerle bakıyordu, ama bir parça hüzün yerleşmişti o parıltılı gözlere. "Ben mutluyum hem de çok... Küçük bir çocuk gibi senin başını çok ağrıtıyor, sürekli sorun çıkartıyorum değil mi?" dedi masumca. Çağın şefkatle gülümsedi onun bu haline.

"Sen hep küçük bir kız ol ve hep bana sorun çıkar ben hepsini zevkle çözerim. Yeter ki yanımda ol. Sen benim küçüğümsün, küçük yaramazımsın ve ben senin bu hallerine bayılıyorum," dedi aşkla derin bir iç çekerek. Çağın gerçekten de sevdiği kızla ilgilenmekten son derece memnundu. Sonra devam etti sözlerine. "Şimdi konuyu değiştirme söyle bakalım neyin var?"

"Şey Mustafa abimi düşünüyordum. Konuştun mu onunla? Nerede şimdi hâlâ üzgün mü?" dedi gözlerine merakla bakarak.

Çağın duyacağı her şeye hazırdı, ama yeniden Mustafa için üzülmesini kaldıramıyordu. Hak etmiyordu o piç bu kızın sevgisini. Ama yine de sustu sevdiği için. Yeter ki o mutlu olsun her şeye razıydı.

"Mustafa aşağıda seni bekliyor güzelim. Ayrıca o kadar kötü değil. Senin boşa üzüldüğünü söyledi ve hemen geldi," diye beyaz bir yalan söyledi. Bunu bile söylerken geriliyordu. Aralarında ufacık bir sır bile olsun istemiyordu.

Çisem daha bir mutlu oldu ve içindeki sıkıntı uçtu gitti. Hemen sevdiği adama sarıldı ve fısıldadı.

"Seni seviyorum. Seni çok çok seviyorum,"

"Ben de seni çok seviyorum meleğim. Hem de çok," dedi.

Daha sonra Çağın ayağa kalkıp elini sevdiği kıza uzattı. Çisem uzatılan bu eli her zaman tutacağı gibi yine tuttu büyük bir güvenle. Genç adam ise karşısındaki bu güzele ömür boyu bakabilirdi.

Çağın kendine hâkim olamadı. Ellerini sevdiğinin ince beline yerleştirip kendine çekti ve boynuna gömdü yüzünü, kokusunu soluyup geri çekildi. Alnına sıcak sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Gözlerine aşkla bakarken kapı açılıp içeri biri daldı. Hayır, bu sefer Çınar değildi. Bu görevi Çınar'dan Elif devralmıştı. Ve gerçekten devralmıştı, sözde değildi. Gelin odasına Çınar kendisi giremez diye Elif'i zorla yollamıştı.

"Yani bir giyinmeye gittim çoktan damat içeri girip gelini almış. Bahşişte yalan oldu," diye sahte bir kırgınlıkla surat asmıştı Elif. Kapıda bekleyen Çınar da içeri girince Çağın, Elif'in neden öyle birden bire içeri daldığını anlamıştı. Kapıdan gözlerini ayırıp kollarındaki sevdiğine baktı yeniden ve öyle cevap verdi Elif'e.

"Bahşişini verirsem yanındaki gereksizi de alıp bizi rahat bırakır mısın baldız?" Çisem bu lafa kıkırdarken arkalarından memnuniyetsiz homurdanmalar başlamıştı.

"Vereceğin bahşişe bağlı sevgili enişteciğim. Yani eğer Çınar'ı satacak kadar iyi bir bahşişse düşünebilirim," dedi Çınar'a hain bakışlar atarken.

"Ben de Efe neden aşağıda rahat rahat oturuyor diyordum. Meğer buraya bir kopyasını yollamış," dedi aynı hain bakışları atarken Çınar.

"Ha ve Ha böyle komik olduğunu mu sanıyorsun sen?" dedi Elif.

Elif geldiğinden beri Efe gibi Çınar ile didişiyordu. Efe bu durumdan oldukça memnundu. Çünkü Elif ile kendisi çok iyi anlaşıyordu. Gerisini Çınar düşünsündü.

Onların bu didişmesi sürerken Çağın teyzesinin hâlâ odaya damlamamasını fırsat bilerek Çisem'e göz kırpıp Elif'e doğru yaklaştı ve cebinden çıkardığı iki yüzlük desteyi eline tutuşturdu. Elif'in şaşkın bakışları altında omuzlarından tutup arkasını çevirdi ve kapıdan dışarı itekledi, ardından da Çınar'ı. Kapıyı kapatıp kilitledi ve tekrar güzel gözlüsüne doğru yürüdü gülümseyerek, ama daha yaklaşamadan kapı tekrar açılmaya çalışıldı. Kilitli olduğu

anlaşılınca kapı tıklatıldı ve ardından Berrin Hanım'ın sesi duyuldu.

"Ay acaba bu kapı neden hâlâ kilitli. Bak herkes geldi nikâh memuru da gelir birazdan son kontrolleri yapmam lazım. Zaten iki haftada düğün hazırladık. Bir de geç geldiniz. Yanında da olamadık kızım zaten hazırlanmaktan. Kime diyorum ben Elifff? Çisem güzel kızım orada mısın?" diye yine heyecanlı bir sesle konuşuyordu.

Çağın artık sakin kalamıyordu. Kapıya doğru döndü sonra derin bir iç çekti sinirle ve kararlılıkla adımlarını geri Çisem'e doğru yöneltti. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan dudaklarına yapıştı. İçindeki bütün tutku, hırs, arzu ne varsa sevdiğinin dudaklarına akıttı. Kapı tekrar çalınınca geri çekilip bir küfür savurdu ve arkasını dönerek kapıyı açtı. Açtığı gibi hemen konuşmaya başladı.

"Teyze Allah aşkına düğün benim, ev benim gelin de benim istediğim zaman inerim ya. Bir huzur vermediniz," diye öfkeyle bağırdı ve arkasına bakmadan aşağıya doğru yöneldi. Çünkü arkasında dağılmış bir kız bıraktığını biliyordu ve o halini görürse bu arzu karışımı sinirle omzuna atıp götürebilirdi.

Berrin Hanım ise ne olduğunu anlamadı ve şaşkın bir şekilde içeri girip rujunu elleri titreyerek düzeltmeye çalışan kıza baktı. Yüzünden muzip bir gülüş belirdi ve Çağın'ın bağırmasını şimdi anlayarak *'Ah gençlik,'* dedi içinden.

Çisem, Çağın'ın kolunda merdivenlerden aşağıya inerken tüm gözler onlara çevrilmiş hemen alkış tutmaya başlamışlardı. Tek bir kişi dışında. Mustafa!

***

Mustafa geldiğinden beri yerinde duramıyor, hizmetlilerin ikram ettiği içkilerden içiyordu durmadan. Sevdiği yukarıda idi ve yine başkası için hazırlanıyordu. Hem de bu sefer onun olmak için hazırlanıyordu. Yaşadığı acı giderek katlanıyordu. Hayatını sanki

başka bir göz olarak dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Mustafa bunları düşünürken alkış sesiyle kendine geldi ve ayağa kalkıp merdivenlere bakmaya başladı.

Mustafa gözlerini Çisem'den alamıyordu. Tüm bedeni titredi bir anda. Dudaklarını ısırdı acıdan. İnsan bir kere ağlayınca devamı geliyordu anlaşılan. Çünkü yeniden gözleri doluyordu. Yıllardır tek hayali onu beyazlar içerisinde gelinlikle görmekti. Ama kendine ait bir gelin olarak. Kendi gelini... Ne kadar güzel geliyordu kulağına. Ama şimdi yanında başka bir adam vardı. Prensesine sahip olmak isteyen bir adam. Daha fazla yanamaz dediği canı her geçen saniyede daha çok yanıyordu. Bu yaşanmaması gereken bir acıydı. Dayanamıyordu. Artık başa çıkamıyordu bu acıyla.

Mustafa bir türlü gözlerini alamıyordu prensesinden ve yüzüne tebessüm yerleştirmesi gerekiyordu. Çünkü şu anda hayatının rolünü oynaması lazımdı. Ceplerinde duran elleri yumruk halindeydi. Çisem'in de kendisine baktığını görünce ellerini ceplerinden çıkarıp yanına doğru ilerledi ve önünde durdu. Etrafındakilere bakarak konuşmaya başladı.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" diye kibar bir sesle ricada bulundu.

Herkes Çağın'a baktı ve onun onay işareti ile dışarı çıkarlarken Çağın, Çisem'e dönüp, "Kapının önünde bekliyorum güzelim," diye fısıldadı ve Mustafa'ya sert bir bakış attıktan sonra hiç istemese de dışarı çıktı.

Mustafa kimsenin bakışlarını umursamadı. Çisem'e doğru döndü ve elinden tutup koltuklara doğru yöneldi. Beraber oturduktan sonra ellerini bırakmadan şefkatle gülümseyerek Çisem'e baktı. Bu gülümsemenin ardında hüzün saklıydı ve Çisem onu iyi tanıyan biri olarak bunu görebiliyordu. Yine de Mustafa'nın bu kadar üzülmesini istemiyor ve ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. Mustafa bu konuşmayı sadece Çisem kendini iyi hissetsin diye yapıyordu. Düşüncelerinin hiç biri hissettiği gerçek duygular değildi.

"Prensesim çok güzel olmuşsun. Gelinlik çok yakışmış... Bugün üzülmüşsün biraz Çağın söyledi. Ben iyiyim hatta çok iyiyim. Bir gün evlenecektin zaten... " dedi ve duraksadı *'Ama benimle olacaktı bu,'* diye geçirdi içinden Çisem'in gözlerine bakarak. Sonra kendini zorlayarak devam etti. "...ve ben bugünün geleceğini biliyordum. Gitmene üzülüyorum tabi ki ama mutlu olmanı çok istiyorum. Bu yüzden sakın üzülme... Ben alışacağım. Seni mutlu gördükçe daha çok mutlu olacağım," diye zoraki gülümsedi. Söylediği her bir laf kalbine battı. Çünkü Çisem'in kendisiyle mutlu olmasını istiyordu. Hâlâ bu duruma nasıl geldiğini düşünüyordu. Nasıl ve nerede böyle bir hata yaptığını.

"Ben bunları duyduğuma çok mutlu oldum. Biliyorsun sen benim canımsın. Senin üzülmene dayanamıyorum. Hep yanımda ol. Ben senin abiliğini çok seviyorum. Sen benim ailemsin canımdan bir parçamsın," diyerek gözleri dolu dolu sarıldı genç adama onu sözleriyle nasıl yıktığını görmeden.

Mustafa, Çisem'in gömüldüğü boynundan hiç ayrılmak istemiyordu. Kokladıkça tenine dokundukça daha çok kendini bastırıyordu oraya. Çağın'ın öksürüğü ile birbirlerinden ayrıldılar. Mustafa ruhsuz gibiydi artık sinirlenemiyordu bile bu duruma. Çisem dönüp Çağın'a baktı soran gözlerle.

"Nikâh memuru geldi meleğim. Her şey hazır," diyerek elini uzattı genç kıza.

Çisem kalkmadan önce Mustafa'nın yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Çağın bu görüntüyle sinirlenmemeye çalıştı. Kendisine ait dudakların başkasına değmesine tahammül edemiyordu. Başkası olsa kıskandığını çok bariz belli ederdi meleğine, ama Çisem'in abisi olarak gördüğü biri için kıskanıyorum diyemez, bunu sevdiği kıza açıklayamazdı. Çisem'in yanına gelmesiyle düşüncelerinden sıyrılıp elini koluna yerleştirerek bahçeye doğru ilerledi.

Hava yeni kararmıştı. Havuz kenarındaki ve ağaçlardaki ışıklandırmalar bahçedeki çiçeklerle muazzam bir görüntü oluşturuyordu. Havuza serpiştirilmiş dev yonca yaprağının üstündeki çi-

çekler havuzun mavi suyu ile bütünleşmiş müthiş bir görsel sunuyordu konuklara. Kapıdan bahçenin iç alanına kadar kırmızı bir halı seriliydi ve her iki tarafında beyaz tüllerden oluşan cennet kapıları vardı.

Çağın ve Çisem yüzlerinde büyük bir mutluluk ile alkışlar eşliğinde bu güzelliklerin içinden geçerken nikâh masasına doğru yürüdüler. Nikâh masası ise bahçeden ayrı bir yer gibi görünen, ama bahçe içinde olan ve girişi çiçeklerden kalp şeklinde bir kapıdan oluşuyordu. Çağın, Çisem'in koltuğunu çektikten sonra kendi de oturmuş ve şahitlerin de oturmasını bekliyorlardı.

Çisem'in Elif, Çağın'ın ise Efe olmuştu nikâh şahitleri. Çağın'ın şirketinden üst yöneticilerin hemen hemen hepsi gelirken Mustafa'nın şirketinden bir tek Ayla Hanım davetliydi. O da Çisem'in ısrarıyla. Çünkü Mustafa kimseyi istememişti. Çağın'ın uzak akrabaları, yakın arkadaşları ve iş dünyasından ailecek tanıdığı bir kaç kişi bulunuyordu. Bahçedeki hiçbir masa boş değildi ve bu küçük ama muhteşem düğün basına kapalıydı.

Tören başlamıştı ve nikâh memurunun aile bağlarını içeren konuşması bittikten sonra birbirlerine bağlayan sorular sorulmuş ve *'Evet'* cevapları alınmıştı. Elif'in ikazıyla Çisem, Çağın'ın ayağına basmıştı. Efe ve Çınar kahve faciasından sonra bu eylemin de gerçekleşmeyeceğini düşündükleri için Elif'in bu isteğine gözlerini devirmişlerdi. Ama Çisem bu defa şaşırtmış ve düğün heyecanından ayakkabısının topuğu ile sertçe kocasının ayağına basınca Çağın'dan bir "Ahh," nidası yükselmişti. Efe ve Çınar şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra kahkaha atmışlardı tüm konuklar ile birlikte.

Çisem ise mahcup gözlerle ama kıkırdayarak bakıyordu sevdiğine. Çağın onun mutlu olduğunu görünce ayağının acısını unutmuş oda gülümsemeye başlamıştı aşkla.

Nikâh defteri de imzalandıktan sonra memur evlilik cüzdanını Çisem'e uzatıp Çağın'a döndü ve "Gelini öpebilirsiniz," dedi.

Çağın ayağa kalktı ve elini tutup meleğini de kaldırdı. Yüzünü ellerinin arasına alıp mutlulukla baktı. İlk dudağına yönelecekti ama nikâh boyunca arada Mustafa'yı izleyip neredeyse ağlamak üzere olduğunu hatırlayınca bundan vazgeçti ve alnından sıkıca öptü. Alınlarını birleştirip, "Hep benimdin ve hep benim kalacaksın kanatsız meleğim," diye fısıldadı aşkla.

Daha sonra yine büyük alkışlar eşiğinde yapay piste doğru ilerlediler ve Çağın'ın en sevdiği şarkı olan *'Seni ne çok sevdiğimi'* adlı şarkıda ilk danslarını yapmaya başladılar.

Çağın gözlerini bir an bile meleğinden ayırmadan şarkının ritmine kendini bırakmıştı. Bu büyülü bir andı. Bir mucizeydi bu. Sevdiğine kavuşmuştu artık ve bunun hayal olmasından korkuyordu. Korku nedir bilmezken Çisem'i tanıdığından beri korkuyordu. Özellikle onu kaybetmekten.

Dans ederken şarkının ortalarına yani Çağın'ın en sevdiği kısma gelince karısına daha da yaklaşıp dudaklarını kulağına sürterek şarkının sözlerini fısıldamaya başladı büyük bir aşkla.

Bu aşk hiçbir zaman bitmez
O bakışlar silinmez
Seni ne çok sevdiğimi
Hiç kimseler bilemez
Seni hep düşündüğümde
Öptüğüm aklıma gelir
Seni ne çok sevdiğimi
Bir ben bir Allah bilir...

Çisem'in kokusunu içine derince içine çektikten sonra devam etti.

"Seni ne çok sevdiğimi anlatamam sevgilim... Seni çok seviyorum meleğim. "

Çağın, Çisem'i tanıdıktan sonra diline takılan ve düğün için seçtiği bu şarkı aynı zamanda Mustafa'nın duygularını da anlatı-

yordu. Mustafa nikâh başladığından beri köşede, bir ağacın gövdesine yaslanarak gözleri dolu, kalbi yıkık, elleri titreyerek izliyordu karşısındaki bu manzarayı. Ne o imza ne de bu ortam hiçbir şey fark ettirmemişti aslında Mustafa'ya kaybettiğini. Ne zaman şarkı başladı ve prensesini başka kollarda gördü, işte o an her şeyin bittiğini anladı. Aylar önce bir dansla başladı her şey ve yine bir dansla sona ermişti. Gözlerinden bir damla yaş düştü. O yaş düştüğü yeri yaktı, kül etti. Mustafa bitti, tükendi, ama yine uslanmadı deli gönlü. Ne olursa olsun geri alacağım diye yeminler etti. Yine dengesiz aklı gelip gidiyordu. Bir yanı bitti derken diğer yanı yeni başlıyor diyordu. Bu acıyı yaşatanların hepsinden ve prensesinden ayrı kaldığı günlerin hepsinin hesabını soracaktı. Büyük yeminler etti yaklaşan tehlikeyi hiç bilmeden...

İlk dans bittikten sonra Çağın, karısını tanıştırmak için arkadaşlarının oturduğu masaya doğru yönlendirmişti. İlk önce Emre ve Nil çiftiyle tanıştırmıştı. Emre uzun tedavilerden sonra yürümeye başlamıştı nihayet. İlk geldiği yer can arkadaşının düğünü olmuştu. Geç gelen bir tanışmaydı bu ama zaten arkadaşları da yaşadığı durumları bildikleri için anlayışla karşılıyorlardı. Çisem'i almak için uğraştığı son aylarda arkadaşlarını ihmal etmiş ve birçok gelişmeden haberdar olamamıştı. Buna Emre ve Nil çiftinin bir kız bebek bekledikleri haberi de dâhildi. Nil üç buçuk aylık hamileydi ve Hazel adında bir kız bebekleri olacaktı.

Onlarla tanışıp diğer bir çifte yöneldiklerinde, Çağın uzun zamandır göremediği arkadaşını görünce çok mutlu olmuştu.

Karşısında duran adam yıllardır aşkına saygı duyduğu, imrendiği ve her gördüğünde böyle bir aşk var mı dedirten arkadaşı Taylan Barış'dı. Eşi Asude'nin uzun süre Amerika'daki şirketlerinin başında olduğunu duymuştu, kavuşmak için yıllarca fedakârlık yapmış ve büyük bir sabır göstererek aşkını kazanmıştı. Taylan Çağın'ın gözünde apayrı bir yerdeydi. Kendisi onun gibi yıllarca sabredebilir miydi? Çisem'den ayrı kalmaya emin değildi, ama arkadaşının ne fedakârlıkla bu aşkı kazandığını düşününce bir kere

daha saygı duydu karşısındaki âşık adama. Taylan'ı ne zaman görse eğer bir gün âşık olacaksa öyle olmayı dilemişti. Allah dualarını kabul etmiş ve arkadaşının yaşadığı o büyük aşktan kendisine de nasip etmişti.

"Çağın senin bu geç kalmaların alışkanlık oldu artık," diye takıldı Taylan.

"Yine neye geç kaldım dostum?" diye gülümseyerek arkadaşına sarıldı özlemle.

"Biraz daha geç kalsan çocuğunun askerlik döneminde tanışacağız eşinle," dediğinde tüm masa kahkahalara gömülürken Çisem utanmakla meşguldü.

"Taylan! Çisem'i utandırıyorsun," diye çıkıştı Asude kocasına. Taylan duyduğu büyülü sesle karısına dönüp aşkla baktı. Kollarının arasına alıp şakaklarına bir öpücük bıraktı ve konuşmasına taptığı gözlere bakarak devam etti.

"Haklı değil miyim bebeğim? Düğün olmuş biz yeni tanışıyoruz. Gören de yabancı sanır bizi," dediğinde, Çağın aralarından somut bir şekilde aşk akan çifte baktı. Bir terslik vardı bakışlarındaki aşka inat, çok daha derin sorunları var gibiydi her ikisinin de. Karşısında gördüğü kadının gözlerinde gördüğü, anlamlandıramadığı ifade de neydi? Bunları düşünmeyi bırakıp gülümsedi ve Çisem'i tanıştırdı.

"Gel meleğim bak bu kaçık benim üniversiteden arkadaşım Taylan Barış yanındaki güzel bayan da Taylan'ın kavuşmak için bütün ülkeyi ayağa kaldırdığı eşi Asude. Taylan'ın tek odak noktası Asude olduğu için çenesi düşüyor, ne dediğinin farkına varamıyor sen ona bakma," diyerek arkadaşına takıldı Çağın.

Çisem memnuniyetle tanışırken Asude'nin güzelliğinde takılıp kalmıştı. Çok güzel bir kadındı Asude, yanındaki adamın onun sadece güzelliğine takılıp kalmadığını anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi. Zerafeti, alçak gönüllüğü ve klas duruşunun farkına varmak için yüzüne bakmak ve sohbet etmek yeterliydi. Yanındaki yakışıklı adamla ne kadar yakıştıklarını görünce tebessüm etti, bir-

birleri için yaratılmış gibi görünüyorlardı. Bir an düşündü acaba başka birinin bakış açısından Çağın ve kendisi nasıl görünüyordu? Çisem ve Asude samimi bir sohbetin içerisindeler iken, Taylan ve Çağın yaramaz iki çocuk gibi didişiyordu.

Çisem yeni bir dans müziği çaldığında koldan kola gezmişti. Doğan Bey başta olmak üzere Çınar, Efe ve son olarak kısa bir an kendi teklifiyle Mustafa ile dans etmişti. Çağın ise Berrin teyzesiyle ve Elif ile dans etmişti. Çağın kardeşleriyle birlikte zeybek oynamış, Çisem ve Elif hayranlıkla aileleri ise gururla onları seyretmişti. Her dönüşte, her ellerini açışta bir kartal gibi süzülüyorlardı dans pistinde. Üç dev, yıkılmaz, birbirine bağlı birer kartal gibi...

Daha sonra çalan düğün havalarıyla birlikte gönüllerince eğlendiler. Misafirler yavaş yavaş giderken genç çifte mutluluklar diliyorlardı. Çağın arkadaşlarını özel olarak geçirirken en yakın zamanda yeniden görüşmek için söz almıştı. Bugün en sevdiği dostları yanında olduğu için mutluluğu ikiye katlanmıştı.

Misafirler gittikten sonra kendi hallerine kalan aile bireyleri eğlenmeye devam etmişti. Çağın gözünü bir an bile sevdiği kızdan ayırmamıştı. Zeybek oynarken bile Çisem'in gözlerinin en derinine bakarak gerçekleştirmişti dansını.

Düğün bittiğinde tüm aile Çisem'e en değerlilerini takıyordu. Doğan Bey gözleri dolu bir şekilde, ilk gördüğü andan beri kızı olarak benimsediği gelinine karısına aldığı ilk yüzüğü verdi. Bu kısa zamanda Doğan Bey, Çisem ile çok iyi anlaşmış ve bir baba gibi kol kanat germişti. Yüzüğü verirken herkes çok şaşırmıştı çünkü Doğan Bey karısına o kadar düşkündü ki, üstelik o yüzük ondan kalan en büyük hatıraydı. Bu yüzükle hep yanında olduğunu hissederdi rahmetli eşinin.

Berrin Hanım artık ağlıyordu. Hem rahmetli kardeşini bu kadar erken kaybetmesine hem de eniştesi babası abisi bildiği adamın şu anda çekinmeden ağlamasına. Doğan Bey yüzüğü takarken çok güzel konuşmuştu, ama söylediği ve akıllarda kalan en güzel cüm-

lesi, *"Berna annen yaşıyor olsaydı hep istediği gibi bir kızı olduğunu görür ve bu yüzüğü kendisi takardı,"* olmuştu.

Çınar, abisine manalı bir şekilde bakıp ucunda melek figürlü bir bileklik takarken, Efe ise çok şık bir pırlanta bileklik takmıştı. Berrin Hanım gelenek ve görenekçi bir kadın olarak iki tane burma bileziğin yanında bir de annesinden kalan aile yadigârı bir broş takmıştı. Aslında bu da Berna Hanım'a aitti ama o olmadığı için bu görev Berrin Hanım'a düşüyordu.

En son Mustafa'ya sıra gelmişti. Mustafa prensesine yaklaştı. Gözlerinin en derinine bakarak *aşk düğümünü* Çisem'in boynuna taktı ve alnından öptü. Çok değerli eski zamanlara dayanan Mardin yöresine ait bir kolye idi. Geri çekilerek kolyenin kime ait olduğunu söyledi. "Sen bu kolyeyi bilmezsin. Annenindi, yani... Rahmetli yengemindi ve düğününde sana takmak istiyordu. Şu an ait olduğu yerde... Çok mutlu ol prenses," diyerek sıkıca sarıldıktan sonra düğünden hızlıca ayrılmıştı. Çünkü adamlarından beklenen o kötü haberi almıştı. Çisem ise Mustafa'nın boynuna taktığı aşk düğümü ile kalakalmıştı ardından hüzünle bakarak.

Bahçede büyük bir masada tüm aile otururken Çağın büyük bir rahatlama ve mutlulukla Çisem'i kaçacakmış gibi kollarına almış ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Yarın uçuşa kadar bir otelde kalacaklardı. Sonra da özel uçakla Maldivler'e gideceklerdi. Doğan Bey ve Berrin Hanım da artık eve gitmek istediklerini, onlar gelmeden de döneceklerini söylemişlerdi.

Çınar, küçük yengesi duymasın diye abisine yaklaşıp sessiz bir şekilde, gitmeden önce Çağın'ın bir diğer düğün hediyesi olan şey için Çisem'in imza atması gerektiğini hatırlatıyordu. Çağın ise döndükten sonra halledeceklerini söylüyor ve tabi ki Mustafa'yı takip ettirmeyi gözden ayırmaması gerektiğini söylemeyi de ihmal etmiyordu. Çağın aklına gelenlerle Fatma Hanım'a dönmüştü. Gitmeden önce bunu da halletse iyi olacaktı.

"Fatma teyze siz o evde kalmaya devam edecek misiniz?" dediğinde bütün bakışlar Fatma Hanım'a, Çisem'in bakışı ise Çağın'a

dönmüştü. Çünkü tüm aile bu olayı biliyordu. Fatma Hanım sorulan soruya şaşırsa da bu ailenin ne kadar ilgili ve samimi olduğunu biliyordu. Gülümseyerek cevap verdi.

"Ben zaten Çisem kızım için o evdeydim. Ama artık o evlendi. Mustafa'nın bize ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Elif'in de okulu bitiyor bu sebeple başka bir iş bulurum galiba," diyerek kızına baktı şefkatle. Eşi öldükten sonra kızını tek başına büyütmüştü Fatma Hanım.

"Ben sizin de bizimle yaşamanızı istiyorum. Yani eğer sizde uygun bulursanız. Çisem'e yaptığınız o güzel yemeklerinizi artık bize de tattırmanızı istiyorum," deyip Çisem'in şaşkın, ama mutlulukla açılmış gözlerine baktı ve devam etti. "Hem Çisem yalnız kalmamış olur hem de Elif yeni işine daha rahat gidip gelir," deyip Elif'e göz kırpmıştı.

Elif şaşkın gözlerle Çağın'a bakıp, "Ne işi?" diye sordu. Çağın, Efe'ye bakarak gülümsedi ve sözü ona bıraktı.

"Özel bir hastanede işin hazır. Ama ben bizim Holding'de şirket doktoru olmanı isterim. Nasıl istersin?" dedi Efe. Fatma Hanım ve Elif, hatta Çisem de hâlâ şaşkındı ama çok sevinmişlerdi. Elif iş hakkında karar vermek için düşüneceğini söyleyerek teşekkür etmişti. Fatma Hanım ise kendine kalan emaneti Çisem için her şeyi yapardı, bu yüzden kabul etmişti. Mustafa ile araları iyi değildi ve Çisem gittikten sonra o göndermeden kendi gitmeyi düşünüyordu zaten. Yeniden Çisem kızının yanında olmak ona çok iyi gelecekti.

Doğan Bey oğlunun bu düşünceli halini büyük bir gururla izliyordu. Bir kere daha karısını sevgiyle yâd etmişti kendisine böyle evlatlar verdiği için.

Çisem ise mutluluktan ortamda ki herkesi unutup Çağın'ı öpmüştü, tabi sonra ne yaptığını fark ederek utanıp yüzünü Çağın'ın göğsüne gömmüştü. Belki aile büyükleri olmasa bu kadar utanmazdı artık.

Saat baya ilerlemişti ve Çisem üstünde şalı olduğu halde üşümeye başlamıştı. Çağın bunu fark ettiğinde iyice kendine çekerek Çisem'in kulağına fısıldadı. "Üşüdün mü meleğim?" Çisem usulca başını salladı. Gözlerinden yorgunluk akıyordu. Çağın yerinden kalkarak Çisem'i de kaldırmıştı. "Biz artık gidelim malum sabaha şurada ne kaldı. Gidip biraz dinlenelim," dediğinde herkes ayaklanmıştı.

Çisem'in bavulu Elif tarafından ayarlanmış kalacakları otele gönderilmişti. Herkesle kısa bir vedalaşmanın ardından sevdiği kıza kavuşmanın mutluluğu ile sıkıca elinden tutup arabanın ön tarafına bindirdi ve kemerini bağladı. Çınar ve Efe ile birkaç şey daha konuştuktan sonra iki haftalık bir yolculuğa çıkmışlardı.

Arkalarında kendilerini izleyen, bir yanları mutlulukla sarmalanmış diğer yanları sinirle harmanlanmış, ama şaşkın iki adam bıraktıklarını bilmeden…

23. BÖLÜM

Ruhuma eş geldin, hoş geldin
Dudaklarıma mühür geldin
Bedenime ikinci ten olmaya geldin
Başıma taç kalbime kilit vurmaya geldin, hoş geldin...
Ömrüme ömür katan sevgili, yüreğime sürgüne hoş geldin...

Düğünden bir hafta önce...

Demiralp kardeşinin yerini öğrenir öğrenmez harekete geçmek istememişti. Çünkü Mustafa'yı tanıyor ve nasıl hareket edeceğini biliyordu. Bu defa hata yapmak istemiyor ve akıllıca davranmak istiyordu. Aslında Demiralp akıllı bir adamdı, ama Mustafa karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Çünkü aklı ve kalbi hiçbir kötülüğe çalışmayan bir insandı Demiralp. Mustafa ise amacına ulaşmak için en yakınını bile harcamaktan çekinmemişti. İşte bu, Demiralp dâhil Mustafa'nın karşısındaki herkesi ürkütüyordu.

Bu kadar zaman kaçmıştı Mustafa ve şimdi gazeteye çıkmak gibi bir hata yapmazdı. Bunun isteği dışında olduğunu ve kendisini beklediğini, İstanbul'a girdiği anda Mustafa'nın haberi olacağını biliyordu. Bu sebeple araştırmadan hareket etmemişti yerinden, ama en güvendiği adamı yollayıp gereken adresleri öğrenmişti. Şimdilik bu yeterdi.

Demiralp ve Turaç bu süreçte güvendikleri iki adamına araştırma yaptırmışlardı ve yapılan araştırma sonucu öğrendikleri ile şaşkınla dönmüş, çok sinirlenmişlerdi. Demiralp sinirlenmekten çok şaşkındı aslında, duyduklarıyla şok olmuştu. Canı, kanı, her şeyi biricik kız kardeşini bulmuştu. Bulmuştu bulmasına ama evle-

niyordu. Ama asıl şaşırdığı şey Mustafa psikopatının buna nasıl izin verdiğiydi.

İyice kafası karışmıştı. Çünkü Mustafa'nın kendisi ile ilgili gerçeği öğrenip Çisem'den ayrılmamak için ortadan kaybolduğunu düşünüyordu. Mustafa'nın kardeşine olan takıntısını biliyordu Demiralp. Çisem'i nasıl bir çembere aldığını ve üstünde nasıl söz hakkı kurmak istediğini de biliyordu. Bu sebeple kaç defa karşı karşıya gelmek üzere iken Uğur öğretmeni durdurmuştu onu. *"Ben hallederim. Daha fazla körüklemeyelim. Mustafa'nın kötü bir niyeti yok. Sadece sevmeyi bilmiyor. Ama er geç öğrenecek,"* derdi çok sevdiği ve saygı duyduğu öğretmeni.

"Çünkü Uğur Bey'in yeğeni için her zaman umudu vardı. Tabi ki Demiralp buna inanmıyordu, sadece Uğur Bey için susuyordu. Ama şimdi düşününce nasıl büyük bir hata yaptığını anlıyordu. Çünkü Uğur Bey'i dinlemesi, kardeşi ile arasına bir yıl ayrılık koymuştu. Bu zaman içerisinde kardeşinin başına kötü bir şey gelebilir ya da hiç bulamayabilirdi. İşte bu yüzden daha dikkatli davranıyordu artık. Düşüncelerinden sıyrılarak haberi aldığından beri yüzünün aldığı şaşkın bir suratla Turaç'a döndü.

"Nasıl olur bu Uluzar? Bu adamın Çisem'i nasıl sevdiğini duymaktan çok gördüm ben. Zaten her şeyi bu saplantılı aşk yüzünden yapmış iken... Şimdi nasıl olur da başka biriyle evlenmesine izin verir... Anlayamıyorum," dedi. Aslında Turaç'a sormasının nedeni aklını kurcalayan soruların cevabını Turaç'ın vermesiydi. Ama kardeşine bakınca onun da kendisi kadar şaşkın olduğunu gördü.

"Ben de anlamadım kardeşim. Niyeti ne bu şeytanın çözemedim," dediğinde Turaç, aslında Demiralp'in kendisinden cevap beklediğini biliyordu, ama bu sefer kendisi de bilmiyordu ne diyeceğini.

Demiralp, Turaç'ı duymamış gibi hâlâ şaşkın ve düşünceli bir şekilde dalmış konuşuyordu.

"Sevineyim mi? Üzüleyim mi? Bilemedim şimdi?"

"Ben de karıştım bilmiyorum. Yani Çisem'in o pislikten kurtulmasına seviniyorum. Ama aynı zamanda iyi bir adamla evlenmesine de mutlu oluyorum. Çünkü Çağın Atalı denilen adam arasak da bulamayacağımız bir damat. Ama..." deyip Demiralp'e bakmıştı. Demiralp bir süre bakıp arkadaşının aklını okumuş gibi devam ettirdi sözlerini.

"Ama Çisem'in yaşı küçük. Yani daha erken... Off Turaç off," diye sıkıntıyla oturduğu yerde elindeki dosyayı masaya bırakıp yüzünü ovuşturmuştu.

"Ama yapacak bir şey yok Turaç, Çisem de seviyormuş ve mutluymuş. Ben çıkıp gerçeği söylesem bile bunun Çağın ile alakası yok ki. Evlenmekten vazgeçmez ki, vazgeçmesin de zaten Mustafa'yı nasıl saf dışı bıraktı bilmiyorum, ama bunu yapabildiyse Çisem'i her şeyden koruyabilir bu adam. Ben İstanbul'da değilken onu koruyan biri olacak en azından. Özellikle Mustafa'dan. Üstelik Çisem'in âşık olduğu kişi koruyup yanında olacak. İşte bu bana yeter," dediğinde Turaç anlayışla başını salladı.

"Peki o zaman ben alıyorum biletleri, arabayla gitmeyelim o kadar yolu," diyerek ayaklandı. Her işi kendileri hallediyorlardı. Çünkü nereye gittiklerini kimse bilsin istemiyorlardı.

"Tamam, düğün günü orada olalım. En azından kardeşimin mutlu gününde yanında olayım," dedi sıkıntıyla. Hâlâ karma karışıktı aklı.

Kardeşi göz bebeği idi ve her şeyi sadece onun mutluluğu için yapmıştı. İstediği hayatı yaşasın, istemediği biri ile zorla evlendirilmesin diye. Yıllar önce güzeller güzeli Ayzıt'ın başına gelenler her şeyin başlangıcı olmuş ve kardeşini daha doğmadan koruma altına almasına sebep olmuştu. O günler aklına gelince yine içine bir acı oturmuştu, ama bu acıya bile alışmıştı. Acıya gülerek yaşamayı öğrenmişti...

Düğün günü...

Demiralp ve Turaç, İstanbul'a gelip buradaki adamlarının kiraladıkları arabayla bir otele yerleşmişlerdi. Mustafa'nın şirketini, evini, her şeyini öğrenmişlerdi ve bu sefer adamları değil kendileri takip etmişti bütün gün. Çisem'in evden ağlayarak çıkmasını öfkeyle izleyip, Mustafa'yı öldürmek için aradığı ufacık bahane bulmuştu. Ama Turaç izin vermemiş, sakin olup neler olacağını görmek istemişti.

Deniz kenarına gittiklerinde kardeşinin her bir damlasında kahrolmuştu. Geçen bir senede çok değişmiş, sanki daha da büyümüştü biriciği. Bakışlarında özlem vardı. Hiçbir şeyi düşünmeden yanına gidip sarılmak istiyordu. Ama beklemesi gerektiğini de biliyordu.

Daha sonra gazeteden ve araştırdığı dosyadan resmini gördüğü adamın yani Çağın'ın telaşla bir fırtına gibi gelip küçük kardeşini sarıp sarmalamasını kıskançlıkla izlemişti. Nedensiz öfkelenmiş ve kardeşine dokunmasını istememişti. Ama sonra Çisem'i iyi edip güldürmesine çok sevinmiş, imrenerek izlemişti. Kardeşini hüznünden kurtarıp mutlu etmesine çok mutlu olmuştu. Özellikle Mustafa'nın hüznünü silebildiğini görünce.

Adım adım her anlarını seyretmişti. Çağın'ın Çisem'i nasıl sakinleştirdiğini, mutlu ettiğini ve Çisem'i arabaya bindirdikten sonraki yüz ifadesini de görmüştü. Çağın'ın neden bu kadar öfkelendiğini çözmek istedi ve merakına yenik düşerek Çisem'i bırakıp Çağın'ın peşinden gitmeye karar verdi.

Takip sonunda geldiği yeri görünce yine bir şaşkınlık halini aldı. Çağın ile Mustafa'nın tahminlerine göre aralarının iyi olmaması gerekiyordu. Gerçi tahminleri doğru olsaydı, Mustafa, Çisem'in evlenmesine de izin vermezdi. Yine de çok şaşırmış ve sinirlenmişti.

"Ne oluyor LAN? Ne dönüyor bu siktiğimin İstanbul'unda?" diye arabada kükreyerek bağırdı.

"Sakin ol kardeşim. Şu düğün geçsin öğreneceğiz elbet," dedi Turaç, biraz da olsa sakinleştirmeyi umarak. Ama kendisi de en az Demiralp kadar çok merak ediyordu her şeyi.

Demiralp olan biten her şeyi öğrenmek için çıldırıyordu. İçinde büyük bir heyecan vardı ve sabırsız olmaya başlamıştı. Ya tahmin ettiği ya da anlatılan gibi değilse? Ya kardeşi mutlu değilse? Ama görmüştü Çağın'ın kardeşini nasıl sakinleştirdiğini, nasıl mutlu ettiğini an be an izlemişti. Yine Turaç'a hak vererek sakin olmaya çalıştı ve beklemeye karar verdi.

Akşam düğün saati geldiğinde içeri girmekten vazgeçmişti Demiralp. Çünkü bir yıldır Çisem onu görmemişti ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu kadar yaklaşmışken her şey yeniden berbat olsun istemiyordu. Her şey onun mutluluğu için yapılmışken bu mutlu gününde kardeşinin aklını karıştırmayacaktı. Çisem mutluydu. Yanında olamamak, kuşağını bağlayamamak, ona destek olup mutluluğunu paylaşamamak ve annesinin kolyesini takamamak ne kadar acı verse de Çisem'in mutlu olması her şeyi katlanılır kılıyordu.

Ayrıca Mustafa'yı da elinden kaçırmak istemiyordu. Uzaktan izleyip neler olduğunu görmek istiyordu. Ama gördüğü her sahne canını yaktı, kardeşini kendisi allı duvaklı evlendirmek isterdi. Yanında olup ona bir aile vermek isterdi. Ama mutluydu biriciği. Amacı buydu zaten, onun mutlu olması, rahat yaşaması. İstediği olmuştu sonunda. Bir de bu gördüğü mutluluğu kardeşinin ağzından duysaydı daha çok mutlu olacaktı. İstem dışı gözünden bir damla yaş düştü.

Turaç bunu görmesiyle şaşkınlığını gizleyemedi. Kaç yıllık arkadaşıydı, her halini biliyordu, şaşırmaması gerekiyordu aslında, ama uzun yıllardan sonra ilk defa ağlarken görüyordu kardeşini. İlk gözyaşını Ayzıt için dökmüştü ve son olacağını sanıyordu. Ama işte bir damla daha gitmişti o birçok acı görmüş derin gözlerden.

Sonra ikisinin de gözleri Mustafa'ya takılmıştı. Mustafa göründüğü gibi değildi. Bir garip gelmişti her ikisine de. Kesin bir şeyler dönüyordu çünkü Mustafa bu düğünü kendi isteği ile kabul etmişe benzemiyordu. Ama onu durduracak bir şey de yoktu. Mustafa'yı iyi tanıyorlardı. Her geçen dakikada merakları daha çok artıyordu.

Çisem ve Çağın'ın gittiğini gören patlamaya hazır ikili, sabahı bekleyip Çağın'ın kardeşlerinden biriyle konuşmaya karar verdiler. Yarın artık gerçeklerin su yüzüne çıkma zamanıydı ve birçoğu için dönüm noktasıydı...

***

Çağın arabayı otelin önünde bırakıp Çisem'in elinden tutarak görevliden oda kartını aldı ve birlikte odalarına çıkmak için asansöre ilerlediler. Asansörde Çisem'i kendine doğru çektiğinde karısının da omzuna yaslanmasıyla nasıl yorgun olduğunu gördü, bu sebeple bir an önce odaya gitmek istiyordu. Asansörden indikten sonra koridorun sonuna doğru yürüyüp balayı suitine girdiler.

Çisem odaya girer girmez ne yapacağını bilmedi ve tüm yorgunluğuna rağmen titremekten kendini alamadı. Korku mu? Yoksa heyecan mı? Bilmiyordu ama çok titriyordu. Çağın onun öylece ortada durduğunu görünce, elinden yeniden tutup diğer odaya, yani yatak odasına götürdü. Karısını yatağa oturtup valizlere yöneldi. Çisem'in valizini karıştırıp dağıtmak istemediği için kendi valizinden bir tişört çıkartıp geri döndü. Tişörtü yatağa bırakıp Çisem'in şaşkın bakışları altında yanına oturdu ve genç kızı arkasını görecek şekilde çevirdi. İlk önce duvağını çıkardı başından, ardından gelinliğin fermuarına uzandı ve fermuarı açarken Çisem'in irkildiğini fark etti. Omzuna bir öpücük bırakıp kulağına yaklaştı ve fısıldadı.

"Sakin ol meleğim,"

Sonra Çisem'in üstünü çıkarmaya devam etti. Fermuarı açtıktan sonra pürüzsüz teni ortaya çıktığında Çağın yutkunmadan edememişti. Ama sabretmesi gerektiğini biliyordu. Bugün yeterin-

ce yorulmuştu meleği, daha fazla yormak istemiyordu. İlk gecesini unutulmaz kılmak istiyordu. Önceliğin Çisem olduğunu biliyordu ve bu sebeple her anını hatırlasın istiyordu.

Çisem'i ayağa kaldırdığında gelinliğin aşağıya düşmesini sağlamıştı. Genç karısı şimdi karşısında kusursuz güzelliği ile duruyordu. Derin ve sesli bir iç çekip kendine doğru çevirdi ve gelinliğin içinden tamamen çıkmasını sağlayıp kollarına aldı sevdiğini. Dudaklarına şehvetli bir öpücük bırakarak yeniden yatağa oturttu.

Çisem ise çok utanmıştı. Çağın'ın karşısında yüzü kıpkırmızı olmuştu. Çağın genç kızın önünde eğilip ayakkabısını çıkardı usulca ve birer öpücük de ayak bileklerine bıraktı. Çisem'in heyecanı giderek artıyordu. Çağın ayağa kalkıp yatağa oturdu yeniden ve genç kızın gözlerine bakarak işine devam etti sevgiyle. Çisem kocasının temasıyla birlikte titredi ve gözlerini kapadı.

Çağın geri çekilerek gözleri kapalı meleğine baktı, gülümsemesi yeniden yer aldı yüzünde. Çisem'in bu halleri daha çok zorluyordu onu. Ama artık kendisine aitti meleği ve sabretmeliydi. Yatağa koyduğu tişörte uzanıp Çisem'e giydirdi. Sonra genç kızı kaldırıp yatağın örtüsünü açtı ve yavaşça yatırıp üstünü örttü. Yanına uzanıp saçlarını geriye doğru atarak konuşmaya başladı. "Sabah yorucu olacak bizim için. Şimdi rahatça uyu dinlen ben bir banyo yapıp yanına geleceğim meleğim," dediğinde zaten üstünü giydiği için şaşkın iken şimdi daha çok şaşırmıştı ve bu şaşkınlığı ile sorduğu soruyu fark etmedi Çisem.

"Bir şey yapmayacak mıyız?" dediğinde Çağın küçük kahkahasına engel olamadı.

Hâlâ şaşkınca bakan sevdiğine dönüp "Hayır güzelim yapmayacağız. Bugün çok yorgunsun uyuyup dinlenmen lazım. Hem ben ilk gecemizin her anı senin için unutulmaz olsun istiyorum," dedi saçlarını okşamaya devam ederek.

Çisem yine utanmayı unutmuş Çağın'ın gözlerinde kaybolmuştu. "Zaten unutulmaz olacak," dedi beklentiyle. Ne kadar korksa da Çağın ile bir şeyler yaşamak için sabırsızlanıyordu. Çünkü sadece

bir öpücük bile onu bu kadar heyecanlandırırken diğer olacakları merakla bekliyordu.

Çağın bir an duyduğu şeyle kendine hâkim olamamaktan korktu. Çisem'in de böyle istekli olması onu zorluyordu. Ama biliyordu ki Çisem şu an ne dediğini fark etmiyordu. İyice genç kıza sokuldu ve yüzüne yaklaşıp dudaklarını öptü. Geri çekilerek, "Hadi uyu bebeğim," dedi ve yataktan kalkıp oda sıcaklığını ayarladı. Sonra banyoya girip üstünü çıkardı ve kendini soğuk uyun altına soktu, bir an önce sakinleşmesi lazımdı.

Banyoda işi bittiğinde beline doladığı havlu ile dışarı çıkıp yatağa baktığında Çisem'in uyuduğunu gördü. Yatağındaki bu güzellik onundu. Artık kavuşmuştu ve çok mutluydu. Huzurluydu, sevdiği yanındaydı.

Yüzündeki mutlu tebessüm ile valizine doğru yöneldi. İç çamaşırı ve eşofman altı giyindi. Meleğinin yanına geçti ve örtüyü kaldırıp yanına uzandı. Genç kızı kendine çekerek kollarına aldı, bir süre bebeksi yüzünü seyrettikten sonra sevdiğinin kokusunda uykuya daldı. İşte istediği buydu, meleği hep yanında olsundu...

***

Sabah Demiralp erkenden Turaç ile birlikte Atalı Holding'e gelmişti. Çınar'ların bu saatte gelmeyeceğini biliyordu, ama yine de daha fazla duramamıştı. Şirkete geldiğinde sekretere ismini verip hemen arayıp gelmelerini söylemişti. Sekreter hemen Çınar'ın asistanı Derya'ya bildirmişti olanları.

"Kim dedin Derya?" Duyduğu isimle şok olmuş bir şekilde hemen uykusundan arınmıştı Efe.

"Demiralp Gencer. Efendim, acil olduğunu söylüyor. Çınar Bey'i aradım ama telefonu kapalıydı. Ne söylememi istersiniz Efe Bey?"

"Tamam, geliyoruz biz. Gerektiği gibi ağırlayın Çağın beyin odasına alın," diyerek hemen yataktan fırlayıp ilk önce uyanmak

bilmeyen Çınar'ı uyandırmak için odasına dalmıştı. Efe aslında erken uyanırdı ama düğün yorgunluğuna tüm ev halkı uyuyordu.

"Çınar kalk hemen... Çınar. Kime diyorum oğlum kalk."

"Ne var yine? Düğün bitmedi mi?" diyerek gözleri kapalı yüz üstü yatmaya devam etmişti Çınar.

"Saçmalama kalk hadi şirkette misafirimiz var. "

"Hımm kimmiş? Eğer güzel bir hatunsa kalkarım hemen," derken pozisyonunu bozmamıştı.

"Hatun yerine bir adet Demiralp Gencer versek işine yarar mı abicim?" dediğinde Çınar yine gözlerini açmadan konuştu.

"Sen onu Mustafa gereksizine versen nasıl olur? Bizi büyük bir zahmetten kurtarır Demiralp."

Efe derin bir iç çekti ve Çınar'a bakmaya devam etti. Çınar ses gelmeyince tek gözünü açıp yatağın başında duran kuzenine baktı. Onun hâlâ ciddi bir şekilde durmasıyla işin ciddiyetini anlayıp yataktan fırladı.

"Siktir! Ciddisin sen?"

Efe başını sallamakla yetindi hiç Çınar'a takılmaya niyeti yoktu. Çünkü durum ciddiydi ve uzatmak istemiyordu. Çınar, Efe konuşmayınca devam etti.

"Niye gelmiş? Daha doğrusu bizi nasıl bulmuş? Olanları biliyor mu? Lan oğlum bu bizi tanıyor mu ki?"

"Bilmiyorum oğlum Derya aradı. Şirkette bekliyormuş çok acil ve önemli olduğunu söylemiş."

"Peki abime haber verecek miyiz?" dediğinde Efe kararlılıkla konuştu.

"Tabi ki de hayır! Sakın! Onlar daha yeni kavuştu az beladan uzak dursunlar. Hem Demiralp bizi öğrendiğine göre düğünü de biliyordur," derken Çınar banyoya yönelmişti şaşkınlık içerisinde. Efe de binbir düşünceyle odasına hazırlanmaya gitmişti.

***

Sabah Çağın erkenden kalkmış, uyuduğu birkaç saat ona yetmişti. Çünkü ruhu ve bedeni mutlulukla beslenmişti. Gözlerini açıp bir süre üstüne bacağını atmış meleğini izledi. Yüz üstü yatmış bir eli Çağın'ın göğsünde diğer eli yastıktaydı. Saçları yastığa dağılmış, yüzü genç adama dönüktü. Bacağının birini de üstüne attığı için Çağın'ın giydirdiği tişört beline kadar açılmış teni görünüyordu. Üstündeki saten örtü deli yatmasından dolayı zaten çoktan yere düşmüştü. Genç adam tebessüm ederek meleğinin kolunu ve bacağını yavaşça üstünden kenara çekerek yataktan kalktı. Genç kızın tarafına geçip yerden örtüyü aldı ve açılmış tenine doğru eğilip bir öpücük bırakarak üstünü örttü. Sessizce banyoya girdi ve rutin işlerini hallettikten sonra telefonu alıp oturma salonuna geçti.

Uçağının pilotunu arayıp biraz geç gideceklerini ve gerekli işlemleri halletmesini haber verdikten sonra oteli arayıp güzel bir kahvaltı istemişti. Ekstra olarak kaşarlı omlet istemeyi unutmamıştı. Son olarak Çınar'ın uyuduğunu bildiği için Efe'yi arayarak Çisem'in uykusunu alması için geç gideceklerini haber vermişti. Kahvaltı gelmiş Çağın pencere önünde oturarak sade kahvesini yudumlarken içeri telaşla güzel karısı girmişti.

Çisem uyandığında yatakta tek olduğunu ve Çağın'ın yanında olmadığını görünce uyku sersemliği ile anlamsız bir paniğe kapılıp yataktan fırladığı gibi diğer odaya geçmişti. Kocasını pencere önünde, masanın yanında kahve içerken görünce gözleri dolu dolu yanına ilerlerdi, üstünde bacaklarını açıkta bırakan tişörtün farkında olmadan.

Çağın onun saçları dağınık bir şekilde koşar adım yanına gelmesine kâbus görmesine bağladı ve yanına gelince kucağına alıp sarıldı. Saçlarını okşayarak arada öpücükler bırakıp sakinleşmesini sağladı.

"Ne oldu meleğim? Kâbus mu gördün?"

Çisem yüzünü gömdüğü genç adamın boynundan kaldırmadı ve cevap da vermedi. Sadece güvenli kollarda kalmak istedi bir süre. İçinde anlamsız bir duygu yoğunluğu vardı ve bunu iki haftadır

yaşadığı strese, evinden ayrılmasına bağladı. Korkuyordu, neden olduğunu bilmeden korkuyordu. Çağın onun cevap vermediğini görünce biraz geri çekilip, çenesinden tutup kendine doğru çevirdi. Gözlerindeki korku karışık hüznü görünce daha bir tedirgin oldu.

"Ne oldu güzelim?"

"Ben gittin sandım," beklemediği bir şey duyan Çağın şaşırmıştı.

"Neden gittiğimi düşündün?" dedi. Hâlâ şaşkındı Çağın ama karısının korkusunu anlamıştı. Ailesinden sonra yalnız kalmaktan korkuyordu.

"Ben bilmiyorum öyle düşündüm işte. Yanımda yoktun," dedi omuzlarını silkeleyerek. Çağın dudağına bir öpücük bıraktı ve gülümsedi.

"Meleğim ben sana yeni kavuştum nereye giderim."

"Ne yani evliliğimiz eskiyince gidecek misin?" diye üzgünce konuştu.

"Ben seni ömrümce bırakmam meleğim. Bırakamam. Sen benim hiç eskimeyen ilk ve tek aşkımsın. Benimsin bebeğim. Bunları düşünüp kendini üzme," dedi ve burnuna bir öpücük bırakıp yavaşça ayağa kalkarak Çisem'i elinden tutup banyoya götürdü.

"Yüzünü yıka ve hemen gel. Kaşarlı omletini daha fazla soğutma," diyerek göz kırptı. Çisem mutlulukla başını sallayarak içeri girdi ve işlerini halletmeye koyuldu.

***

Efe ve Çınar şirkete gelip hemen Çağın'ın odasına çıkmışlardı. Sekretere selam verip odalarına girdiklerinde oldukça iri ve yakışıklı iki adamla karşılaştılar. Çisem'in abisinin hangisi olduğunu hemen anlamışlardı. Çünkü gözleri birebir aynıydı.

Demiralp ve Turaç ellerindeki kahveyi önlerindeki sehpaya bırakıp ayağa kalktılar. İlk konuşan her zamanki olgunluğu ile Efe oldu.

"Hoş geldiniz beyler. Ben Efe Can Tekin," diyerek elini uzattı Efe. Karşısındaki adamların ne bildiğini bilmiyordu ve bu sebeple tam adını söyleyip öyle tanıtmıştı kendisini. Ardından Çınar söze girdi.

"Merhaba. Çınar Atalı," diyerek oda sırayla elini uzattı. Demiralp uzatılan elleri sıktıktan sonra kendini tanıttı.

"Hoş bulduk. Demiralp Gencer. Arkadaşım da Turaç Uluzar," diyerek Turaç'ı gösterdi.

"Buyurun oturalım," dedi Efe eliyle koltukları göstererek. Karşılıklı koltuklara geçip eline telefonu aldı ve karşısındaki adamlara döndü.

"Kahveleriniz soğumuştur nasıl içersiniz?" İki adam da sade olduğunu söyleyince Efe dört tane kahve söylemişti. Kahveler geldikten sonra Efe kahvesinden bir yudum alıp sabırsız bir şekilde konuya girdi.

"Evet Demiralp Bey, önemli olduğunu söylemişsiniz. Buyurun lütfen sizi dinliyoruz."

"Resmiyete gerek yok Efe, Demiralp diyebilirsiniz. Ya da abi mi demeliyim? Nede olsa akraba olmuşuz artık," diye imalı bir şekilde takıldı.

Efe ve Çınar duydukları sözle üstlerindeki gerginlik kalkmış ve rahatlamışlardı. Ama bir o kadar şaşırmışlardı. Çünkü tatsız olaylar olacak sanıyorlardı. Sonuçta bu adam her şeyi biliyorsa kardeşinin haberi olmadan evlendiği için kendilerine kızması gerekiyordu.

"Aslında biz daha farklı bekliyorduk sizi. Yani sorun çıkartmanızı falan."

"Evet, aslında dediğin gibi olmalıydı. Ama eğer araştırmamı düzgün yapmayıp kardeşimin de bir şeylere zorlandığını hissetseydim öyle olurdu. Ama öğrendiğim ve gördüğüm kadarıyla Çisem çok mutlu ve istediği bir evlilik yapmış."

"Evet aynen öyle oldu. Çağın ve Çisem birbirlerini çok seviyorlar. Abimin Çisem için yapamayacağı bir şey yok. Ona kavuşmak onu üzmemek adına aylardır liseliler gibi gizli saklı görüşüyordu,"

dediğinde Demiralp aklındaki sorunun cevabını erken alacağına sevinmişti.

"İşte benim de öğrenmek istediğim bu. Mustafa ile ilgili her şeyi bildiğinizi düşünüyorum. Mustafa düğündeydi, bir garipti, ama düğündeydi ve o izin verdiyse neden gizli saklı görüşüyorlardı?"

"Size en baştan anlatsam iyi olacak sanırım," dedi Efe.

Demiralp başını olumlu anlamda salladı ve Efe anlatmaya başlayacağı sırada telefonu çaldı. Ekrana baktıktan sonra ortama dönüp açıklama yaptı.

"Affedersiniz Çağın abim. Önemli olmalı," diyerek telefonu açtı ve kısa kısa cevaplar vererek konuştular bir süre. Telefon kapandıktan sonra Çınar meraklanmıştı.

"Bir sorun yok değil mi? Uçakta olmaları gerekiyor neden telefonu açık?" diye endişe içinde sordu. Çünkü Mustafa'nın son dakika golü atmasından korkuyordu.

Çınar'ın sorularıyla Demiralp de tedirgin oldu ve gelecek olan cevabı bekledi.

"Bizim için değil ama Çağın için önemli bir şey varmış," dediğinde karşısındaki adamların hepsi gerilmişti. Hatta Demiralp hazır ola geçmişti. Ufacık bir olayda hemen müdahale edecekti çünkü.

Karşısındaki adamların gerildiğini görünce alayla gülerek devam etti Efe.

"Çisem'i uyandırmak istememiş beyefendi. Düğünde çok yorulmuş ve uykusunu almasını istiyormuş. Bu yüzden uçuşu biraz geciktirmiş," dedi başını iki yana sallayarak.

"Yok abicim vallaha ben âşık olmayacağım. Adam maymuna döndü," diyerek kahkaha attı Çınar. Efe ve Turaç'ta birlikte kahkaha atarken Demiralp ise her zamanki gibi tebessüm etmişti.

Bu duruma en çok sevinen şüphesiz Demiralp olmuştu. Çünkü kardeşini bu kadar düşünen, seven ve sahiplenen bir eşi olduğunu bilmek içini rahatlatmıştı. Bu rahatlamayla güzel bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Bu adamın doğru adam olduğuna inancı giderek artıyordu.

Daha sonra Efe tüm olanları baştan sona anlattı ve Demiralp'in tepkilerini bekledi. Demiralp, Mustafa ile ilgili duyduklarına çok sinirlenmişti. Uğur öğretmeninin ölümünde parmağı olduğunu o da çözmüştü ama yine de bunun kesinleştiğini görmek üzmüştü Demiralp'i. Çünkü Uğur Bey'in Mustafa'ya verdiği değeri biliyordu ve bu şekilde ihanete uğraması çok acıydı.

Daha sonra Çağın'ın yaptıklarını ve Çisem'i nasıl mutlu ettiğini duyunca çok sevinmişti. Anlamıştı Çağın'ın iyi biri olduğunu. Yine de mutlu olduğunu kardeşinden duysa çok daha iyi olacaktı. Ama ilk önce ona aile dostu olarak bildiği Demiralp'in gerçek abisi olduğunu söylemesi gerekliydi.

Demiralp de karşısındaki adamlara Çisem ile ilgili tüm gerçekleri anlattığında, bilmedikleri kısmı duyduklarında şok olmuşlardı iki kuzen. Bu kadar karışık bir durum beklemiyorlardı. Ama Demiralp'e artık hak veriyorlardı. Neden Çisem'i evlatlık verdiğini düşünmekten artık yorulmuşlardı. Ama öğrendikleri şeyleri gayet mantıklı bulmuşlardı. Hatta çok mantıklı.

"Çisemler dönene kadar ortalığı sakin tutalım. Ama Mustafa'yı göz hapsinde tutmaya devam edelim. Çünkü o şeytan çoktan geldiğimi öğrenmiştir. Peşimde adamları var sabah fark ettik. Artık beraber hareket etmeliyiz," diyerek son noktayı koymuştu Demiralp.

***

Demiralp haklıydı. Mustafa adamlarından gelen haberle Demiralp'in burada olduğunu öğrenmiş ve hemen harekete geçmişti. Yanına küçük bir çanta hazırlayarak kimsenin bilmediği diğer evine geçmişti. Artık sabrı taşmıştı. Çağın yetmiyor gibi Demiralp de gelmişti üstüne. Çisem'i öyle ya da böyle gerçekleri öğrenmeden ikna edip yanına almalıydı. Ama bu sefer işleri kökünden halledecekti, işini şansa bırakmayacaktı. Bu iki haftada yaptırdığı araştırma sonucunda Çağın Atalı'nın gizliden gizliye yükselmesini iste-

meyen karşı bir şirket vardı. Kendisi de bu adamla toplantıyı iptal ettiğinden beri iyi anlaşamıyordu ama düşmanın düşmanı dostuydu. Onunla iş birliği yapmalıydı. Adamın nasıl bir psikopat olduğunu biliyordu. İlk önce Çağın Atalı'yı ortadan kaldırmalıydı. Sonra sırada Demiralp vardı. Yoluna çıkan herkes Çisem'i kendisinden alan herkes yok olmalıydı...

24. BÖLÜM

Eşsiz baharlar getirdin hayatıma
Dünyada iken cenneti yaşattın bana
Kanatsız meleğim, güzel gözlüm
Masum perim benim
Bir hayaldin, rüya kadar güzeldin
Şimdi sahip olduğum tek gerçeksin... BENİMSİN.

Çağın karısına elleriyle kahvaltı ettirmiş ve çok güzel bir zaman geçirmişlerdi. Çisem de duş alıp üstünü giyindikten sonra artık gitme vakti gelmiş ve Çağın kardeşlerini arayıp haber vermişti. Uçak yolculuğu Çisem'in tahmin ettiğinden daha uzun sürmüş ve yorgun düşmüştü. Çağın, Çisem'i de alıp uçakta bulunan yatak odasına geçip biraz dinlenmelerini sağlamıştı.

Maldivler'e vardıklarında Çağın'ın önceden ayarladıkları arabaya binip, yine daha önceden ayarladıkları bungalov evlerine doğru yol almışlardı. Çisem eve varana kadar etrafı, Çağın da karısını seyretmekten gözlerini alamamıştı. İki haftalık muhteşem bir balayı onları bekliyordu...

Çağın şoförün indirdiği eşyaları odalarına taşıyıp yerleştirmede Çisem'e yardımcı oluyordu. Bu sürede Çisem'in acıkmış olabileceğini tahmin ettiği için deniz altı restorana yer ayırtmıştı. Çisem'e eşyalarını yerleştirmesine yardım ederken gözü sürekli üzerindeydi. Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti. Mustafa'nın büyük sorun çıkartıp Çisem'i yeniden herkesten kaçıracağını düşünmüştü. Bunun için gerekli önlemleri almış olsa da içinde bir yerlerde hep

bir korku vardı. Ya Çisem ellerinden kayıp giderse diye. Ama neyse ki şu anda yanındaydı, üstelik karısı olarak.

'Artık benim,' diye geçirdi içinden ve ayağa kalkıp elindeki askıyı dolaba astı. Çisem'e arkadan yaklaştı ve belinden yakaladığı gibi kendine çekip yüzünü boynuna gömdü. Karısının çok sevdiği kokusunu derince soluyup bir öpücük bıraktı. Çisem çoktan kendini sevdiğine bırakmıştı bile. Daha sonra Çağın kulağına fısıldadı Çisem'in.

"Çok güzel kokuyorsun ve ben bu kokuya bayılıyorum," dediğinde Çisem iyice yanaştı sevdiğine ve gülümsedi. Sonra Çağın devam etti. "Acıkmadın mı meleğim? Yorma kendini yarın devam ederiz. Yemeğe gidelim," diyerek Çisem'den ayrıldı ve dolaba yerleştirdiği kıyafetlerden karısı için güzel askılı salaş bir elbise seçti. Çisem'i kenara çekip yine kendi elleriyle kıyafetlerini çıkarmaya başladı. İç çamaşırıyla kalan Çisem utançtan başını kaldıramazken, Çağın gözlerini siyah dantelli çamaşırlardan zor alıyordu. Karısı nefes kesecek kadar güzeldi ve karşısında bir tanrıça gibi duruyorken Çağın artık kendini zor tutuyordu. Acele edip bir an önce elbiseyi giydirmeye başladı. Yoksa kendine hâkim olamayıp burada kalacaktı.

Bu sırada Çisem "Duş alsaydım?" diye sorduğunda Çağın gülümsedi ve iyice yaklaşarak yüzünü avuçları arasına alıp cevap verdi.

"Seni ben yıkayacağım bebeğim. Şimdi açsın ve banyoya girersek çıkamayız," diyerek geri çekilip göz kırptı genç kıza. Çisem nasıl bu duruma alışacaktı bilmiyordu, ama Çağın bu durumdan oldukça memnundu. Sevdiği kızın her şeyi ile ilgilenmek ayrı bir keyif veriyordu genç adama. Kendine ait olduğunu daha iyi hissediyordu. Çisem onun sorumluluğu idi, onundu, kendisine aitti ve karısıydı artık. Bu düşünce Çağın'ın kendisini daha iyi hissetmesine ve içinin huzurla dolmasına yol açıyordu. Her karısı dediğinde nefesi kesilecek kadar mutlu oluyordu.

Hazırlandıktan sonra el ele evden çıkıp yemeğe gitmişler ve her ikisi de gördüklerine hayran kalmışlardı. Gerçekten de Maldivler, cennetin dünyadaki tanımıydı. Muhteşem bir yere gelmişlerdi. Her yer huzur ve aşk kokuyordu. Mistik bir dünyada gibilerdi. Genç âşıklar birbirlerinin gözlerine bakarak yemeklerini yemiş ve çok romantik bir akşam geçirmişlerdi. İlk akşamdan fazla yorulmamak için erken dönmüşlerdi.

Eve geçtiklerinde vaktin geldiğini biliyordu Çisem. Korkuyordu ama korktuğu kadar da istiyordu. Sevdiği adamın olmak, o güzel anları tatmak istiyordu. Çağın'ın olmak istiyordu. Bu yüzden sürekli içinden konuşarak kendini hazırlıyordu bu duruma.

Çağın meleğinin ilki olduğunu biliyor ve unutulmaz bir gece yaşatmak istiyordu ona. O da artık tamamen sevdiğinin kendisine ait olmasını istiyordu.

Odaya çıkmadan önce Çağın karısının elinden tutup salona götürmüştü. Salonda bulunan içkilerden bir şampanya alıp patlatmış ve bir kadeh doldurmuştu. Hâlâ ayakta olan küçük karısını yeniden elinden tutup koltuğa doğru çekmişti.

Çağın elindeki kadehi koltuğun yanında bulunan sehpaya bırakıp. Koltuğa oturup Çisem'i kucağına çekti ve sehpaya bıraktığı kadehe uzandı yeniden. Amacı Çisem'e birkaç yudum içki içirerek gevşemesini sağlamaktı. Zaten Çisem'in bünyesi alışık değildi içkiye ve bu ilk denemesi olacağı için birkaç yudumda bedeni gevşer diye düşünüyordu Çağın. Çisem kocasının kucağına oturduğunda sanki olması gerektiği yerdeymiş gibi hissediyordu. Elbisesi kalçasına kadar sıyrılmıştı, ilk kapatmak istedi, ama bu duruma alışması gerektiğini bildiği için gerginliğini atıp rahat olmaya çalıştı.

"Biraz rahatla bebeğim... İlk içkini benimle içeceğini söylemiştim hatırlıyor musun?"

"Evet ilk yemek yediğimiz gün. Şile'deki evinde."

"Ama sadece birkaç yudum içeceksin. Çünkü ayık kalmanı istiyorum," dedi Çağın çarpıkça gülümseyerek. Çisem de gülümseyerek kadehi elinden aldı Çağın'ın. İlk yudumu aldığında yüzünü

buruşturdu ve Çağın bu duruma hafif bir kahkaha attı. Çisem'i izlerken elleri boş durmuyor elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarında geziniyordu.

"Acı bir tadı var sevmedim," dedi Çisem dudaklarını büzerek. Çağın o büzülen dudaklarda takılı kaldı bir süre ve gördüğü manzaraya dayanamadı. Çisem'i kucağına alarak yukarıya odalarına çıkarttı.

Odaya girdikleri anda gökyüzüne açılmıştı kanatları. İki âşık yürek, iki kimsesiz ruh bir bütün oluyordu bulutlarda. Sözsüz, aşk konuşuyor, birbirlerinde can buluyor, gök kuşağının arkasında bulunan gizli masal ülkesine gidiyorlardı gizlice. Sözlerin, aşkın mührü bedenlerinde baki kılınıyordu bu gece.

Ve bir yıldız daha kaydı gökyüzünden... Bu gece bütün dileklerin kabul olacağı geceydi. Şimdi bir dilek daha gerçek oluyordu. Bu gece birbirine hasret iki beden vuslata erecek, aşkla atan iki ayrı kalp bir bütün olacaktı. Ay bu anın şerefine ışığını daha çok saçıyordu dünyaya.

Sahip olup hükmünü süreceği topraklara yavaşlıkla sokuldu Çağın. Yıldızların savaşı gibiydi birleşmeleri. Her bir çarpışmada, her bir haykırışta daha bir sağlamlaştı aralarındaki bağ. Bu aşk bedenlerin değil ruhların dansı ve sessiz verilen sözleriydi.

Hep benim kalacaksın der gibi sevdi Çağın...

Hep senin olacağım der gibi karşılık verdi Çisem...

Benimsin dediler her bir busede. Var oldular tek bedende. Yeniden doğdular aşklarını akıttıkları cennet diye adlandırdıkları diyarda.

Sonrası aşktı... Sonrası iki genç çift için vuslattı... Sonrası ömür boyu mutlu bir beraberlikti...

Yeniden bulutların üzerine çıkmış ve orda ki yıldızlarla savaş bitmiş, dans başlamıştı.

İki beden aşkın sıcağında soluklandı. Mutluluk ter olup aktı bedenlerine ve Çağın büyük bir aşk ile baktı karısına. Mutlu olması

için, hep gülmesi için canını yoluna koyduğu kadınına. Can eşi, yürek yangınıydı, bu dünyadaki kanatsız meleğiydi.

Çağın çok yoğun bakıyordu. Karısının yüzünü her bir yanını ezberlemek ister gibi inceliyordu. En az Çisem kadar heyecanlıydı bu gece. Sevdiği kıza sahipti artık.

Çağın yuvasına kavuşmuş gibi *bal*dudaklara yöneldi ve bu sefer daha yumuşak bir şekilde öpmeye başladı. Öperken kendini kaybediyordu. Romantik bir müzikte dans ediyordu sanki dudakları. Sadece öpmek bile mutlu ediyordu onu.

Ne kadar öptü, ne kadar zaman öyle kaldı hiç bir fikri yoktu Çağın'ın. Çünkü olduğu yerde kaybolmaktan memnundu. Çağın'ın gözleri mutluluk ve aşkla parlıyordu. İçi içine sığmıyordu. Kavuşmuştu ve hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu. Öpücüklerine devam etti. Sonra geri çekilip, yeniden Çisem'e baktı. Gözleri yine kapalıydı ve artık Çağın endişeleniyordu. Saçlarını şefkatle okşayarak konuştu.

"Gözlerini aç güzelim," dediğinde Çisem gözlerini yavaşça açtı. "İyi misin meleğim?"

Çisem'in gözleri mutlulukla parlıyordu. Gülümsedi ve "Evet iyiyim," dedi.

Çağın daha ne kadar mutlu olabileceğini düşünüyordu. Onun incinebileceğini düşünüp endişelenirken sevdiği ona aşkla cevap veriyordu. Kalbindeki mutluluk taştı, sel oldu Çisem'in içine aktı. Alnına bir buse bıraktı.

"Artık tamamen benimsin bebeğim," dedi ve yatağın yan tarafına yatarken yorgunca gülümseyerek Çisem'i de kendi üzerine çekti ve göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı. Saçlarına birkaç tane öpücük bırakarak derin bir nefes aldı.

Çisem'in aldığı zevk ve yaşadığı duygular çok yabancıydı, ama bir o kadar güzeldi. Daha önce bir öpücükle bulutlarda gezip gök kuşağının renklerini gördüğünü sanıyordu, ama bu çok başkaydı. Anlatamıyordu. Kıyaslayamıyordu. Benzetecek bir mutluluk bu-

lamıyordu. Bunun çok güzel ama tarifi imkânsız bir mutluluk olduğunu düşünüyordu.

Çisem yorgunluktan gözleri kapanmak üzere iken kocasının şefkatli ve sevgi dolu sesini duydu.

"Seni çok seviyorum meleğim."

Bir süre sonra Çisem' in uyuduğundan iyice emin olduktan sonra yavaşça üzerinden kaydırıp yan tarafına yatırdı. Dirseğinin üzerinde hafif kalkarak saçlarını geriye attı genç kızın. Gördüğü manzara muhteşemdi ve masumca uyuyan bu güzellik onundu. Onu kimsenin üzmesine izin vermeyecekti. Karısının mutsuz olmasına asla müsaade etmeyecekti. Ucunda ölüm de olsa onun bunun olmasına izin vermeyecekti.

Dudaklarına hafif bir buse bırakıp yataktan kalktı ve üzerine havlu alıp duş almaya banyoya girdi.

Banyoda işi bittikten sonra belinde havlu ile odaya geri döndü. Dolaba yerleştirdikleri kıyafetlerden bir şort aldı ve giyinip yatağa girdi. Çisem'i kollarına çekerek gözlerini huzurlu bir uykuya kapadı.

Sabah olduğunda Çağın içindeki huzurla erkenden kalktı. Göğsünde yatan sevdiğinin varlığı ile mutlulukla doldu yeniden içi. Çisem'in çıplak bedenin temasıyla bedenini yeni bir ateş dalgası sarmıştı. Bunu engellemek için karısını kendi tarafına bırakıp yerinde gerindi ve gülümseyerek yataktan kalktı. Küçük karısı onu ne hale getiriyordu.

Çağın banyodaki işlerini hallettikten sonra odaya geri dönüp telefonunu aldı. Çisem uyurken kardeşlerini arayıp herhangi bir durumun olup olmadığını sormak istedi. Her şeyin yolunda olduğunun haberini aldıktan sonra yatağa geri dönüp uykusu ağır olan sevdiğini seyretmeye başladı. Yüzüstü yatmış, saçları yastığa dağılmış, örtüsü beline kadar açılmıştı. Çağın örtüyü biraz daha yukarı çekip sırtına bir öpücük kondurdu. Hava sıcaktı ama yine de hasta olmasını istemiyordu. Daha sonra genç kızı rahat bir uyku çeksin diye rahat bırakıp mutfakta kahvaltı hazırlamaya koyuldu.

Evi önceden kiraladığı gibi içini de doldurtmuştu. Otel köşelerinde rahat edemeyeceklerini düşünüyordu, bu sebeple bu tatilleri muhteşem geçsin istiyordu. Mutfakta işi bittikten sonra odaya Çisem'in yanına geçti.

Yatağa baktığında Çisem'in daha deli bir şekilde sırt üstü yattığını gördü. Başını gülümseyerek iki yana sallayıp banyoya geçti ve Çisem için jakuziyi hazırladı. Odaya geri döndü ve yatağa yatıp güzel karısının yüzünü okşamaya başladı. Bir ömür izlese de hiç bıkmayacağı bir görüntü vardı karşısında. Aslında yanında böyle bir güzellik yatarken kendisini çok zor tutuyordu. Her an arzuladığı, rüyalarına girdiği sevdiği yanındaydı ve sabrediyordu. Şaşılacak bir durumdu, ama artık şaşırmıyordu bu düşüncelerine. Çünkü önceliği, her şeyi Çisem'di artık ve onu incitmek en son isteyeceği şey bile değildi.

Çağın yüzünü okşarken Çisem uyanmaya başlıyordu. Yerinde kıpırdandı. Ellerini kaldırıp gözlerini ovmasıyla örtü biraz daha açıldı. Çağın içinin kaynamasına izin vermeden karısını bir hamlede kucağına alıp, Çisem'in hafif çığlığı ile banyoya götürdü.

Yine her şeyi kendi elleriyle yapıyor, karısıyla bizzat ilgileniyordu. Kendine hâkim olarak, ama tadını çıkararak sevdiği kadını yıkadı. Meleğinin bedeninde hüküm sürdü elleri okşayarak, masaj yaparak, bir bebek gibi incitmekten korkarak yıkadı onu. İçindeki sevgiyle, şefkatle, dolup taşan aşkla hiç usanmadan bıkmayacağını bilerek yıkadı. Aşkıyla kutsadı kendine mühürledi. Hâlâ yanında olduğuna ona sahip olduğuna inanamıyordu. Belki de o yüzden her şeyiyle kendi ilgilenmek istiyordu. Onu giydiriyor, soyuyor, yıkıyor, özenle bakıyordu. Belki de bu yaşadıklarının bir rüya olmasından korkuyordu. Bir erkek olarak aşkı için ne ağlamaktan ne de korkmaktan çekiniyordu. Zaten bir erkek sadece sevdiğinde korkarmış ya işte Çağın da öyleydi. Yaşı, olgunluğu önemli değildi, seviyordu ve çok korkuyordu sevdiğini kaybetmekten...

Banyodan çıktıklarında Çağın üstünü giyinip hemen karısının yanına gitti ve saçlarını kuruladı. Çisem'in saç kurutma işlemini

sevmediğini ve ıslak saçların hoşuna gittiğini biliyordu. Hasta olmasını istemiyordu ve bu sebeple kendisi hallediyordu. İşi bittikten sonra alnından öptü ve "Hadi bebeğim üstünü giyin ve mutfağa gel. Ben de omletini yapayım," diyerek odadan çıkıp mutfağa geçmişti.

Çisem, Çağın odadan çıktıktan sonra üstünü giyinip kremlerini sürmeye başladı. İşi bittikten sonra aşağıya mutfağa indi.

Çağın omleti masaya koyarken içeri Çisem üstünde fuşya renginde mini bir şort ve beyaz askılı bir badi ile girmişti. Çağın burnuna dolan kokuyla başını kaldırıp ömrünü adadığı sevdiğine baktı. Hemen dudakları kıvrıldı ve kollarını açtı genç kadına. Çisem bu davete heyecanla atılıp kendini güvenli kollara bıraktı.

"Hımm benim karım misler gibi olmuş," diyerek kollarındaki kadının saçlarını koklayarak içine çekti. Çisem de kedi gibi kıvrılarak iyice sokuldu sevdiği sıcaklığa doya doya, "Ben uyurken mi yaptın bütün bunları?" diyerek kollarında iken biraz geri çekilip masaya baktı Çisem.

"Evet bebeğim."

"Ama bu benim görevimdi," dediğinde Çağın gülümsedi bu haline ve belini daha sıkarak kendine bastırdı.

"Sen omlet yapabiliyor musun güzelim?" dedi. Yapamadığını biliyordu ama takılmak hoşuna gidiyordu.

"Ya bilmiyorum ama... ama sana yardım ederdim. Niye yüzüme vuruyorsun ki?" diyerek dudaklarını büzdü. Çağın kahkaha atarak o dudaklara kapandı. Kısa ama tutkulu bir şekilde öptü. Geri çekilip karısının yüzüne baktı.

"Merak etme sevgilim ben sana öğretirim," dediğinde Çisem suratını asmaya devam ederek konuştu.

"Gerek yok Efe bana öğretecek," dedi alınmış bir sesle.

"Bak bakalım yüzüme. Sen bana darıldın mı?"

"Evet, çünkü sen bana güldün. Dalga geçiyorsun benimle."

"Olur, mu hiç öyle şey? Ben seninle dalga geçer miyim?" diyerek gülmesini bastırmaya çalıştı.

"Ya bak hâlâ gülüyorsun işte. Bırak beni yemeyeceğim işte senin yaptığın omleti," diye kocasının kollarında debelenmeye başladı. Çağın onu sabitleyip daha sıkı sardı ve kıpırdamasını engelledi.

"Anlaşıldı güzel karım beni üzmek istiyor. O kadar da uğraşmıştım oysa," diye oyunbaz bir edayla üzülmüş gibi yaptı. Çisem kocasını gerçekten üzdüğünü sanıp yine panikledi.

"Hayır yiyeceğim. Ben şaka yapıyordum. Hem ben çok açım," diye dudağını öptü. Çağın epey eğleniyordu. Çisem'in ellerinden tutup masada yanına oturttu.

Beraber çok güzel bir kahvaltı yapmışlardı. Kimi zaman Çağın Çisem'i kızdırmış kimi zaman çok güldürmüştü. Çağın bazen kucağına alıp elleri ile yedirmişti kahvaltısını bazen de öpücüklerinden yemeğe fırsat kalmamıştı. Çisem ise ilk defa bu kadar çok acıktığını hissedip kocasının tabağındaki kahvaltılıkları da silip süpürmüştü. Çağın bu duruma hem çok gülmüş hem de çok mutlu olmuştu. Onu yorduğu için bu kadar acıktığını biliyordu ve yine bu kadar rahat mutlu olmasına çok seviniyordu. Kahvaltı bitmiş bugünü evde geçirmeye karar vermişlerdi.

Çağın karısını alıp havuz kenarına geçip bambulara oturmuştu. Kollarındaki güzelliğe bakarak şükür etmişti. Tatlı bir sohbete başlamış ve hayatları ile ilgili ne yapmaları gerektiğine dair her şeyi konuşmuşlardı. Çisem'in hayallerini, ailesini ve bugüne kadar yaşadıklarını çoğu şeyi öğrenmişti Çağın. Aynı şekilde Çisem de kocasıyla ilgili her şeyi öğrenmişti. Aslında birbiri hakkındaki çoğu şeyi zaten biliyorlardı ama bu yaptıkları bir nevi bir şeyleri paylaşmaktı. Çokta güzel olmuştu. Sohbet sırasında çok fazla eğlenmişler ve birçok detaya inmişlerdi. Bu sürede Çağın karısını kucağına almış ve daha yakın olmuşlardı.

Çağın meleğinin yanında böyle minicik bir şortla durmasına dayanamıyordu. İçindeki arzuyu sabahtan bu yana zapt etmesi zor olmuştu. Artık yeniden meleğinin sıcaklığında kaybolmak istiyordu. Yine de beklemesi gerektiğini de biliyordu. Güzel sohbetleri bittikten sonra Çağın geceden beri sormak istediği soruyu sordu.

"Güzelim hiç ağrın var mı?" Çisem anlamamış gözlerle Çağın'a bakarak cevap verdi.

"Ağrım mı? Hayır, bir yerim ağrımıyor," deyince genç adam açıklama gereği duydu.

"Dün geceden dolayı kasıklarında ağrı var mı?" Çisem neden utandığını bilmiyordu, ama dün geceyi hatırlamak yüzünü kızartmasını sağladı ve yüzünü Çağın'ın boynuna gömdü.

"Hayır... Yani sabah sızlıyordu biraz ama şimdi iyiyim. Neden sordun kötü bir şey mi var?"

Çağın utanıp kendisine sığınan karısına tebessüm ederek sıkıca sarıldı. "Hayır bebeğim kötü bir şey değil. Ama ilk seferin olduğu için öğrenmem gerekiyordu," deyip karısının saçlarını okşadı şefkatle. Çisem ne kadar yirmi yaşında genç bir kadın olsa da Mustafa yüzünden hiç sosyal hayatı, arkadaşı olmamış biriydi. Bu sebeple çoğu şeyi bilmiyordu, bilse de eksik biliyordu.

Çağın onu daha fazla zorlamamak adına konuyu değiştirmek istedi. "Hadi hazırlan biraz keşfe çıkalım etrafı. Belki bir bara gideriz ne dersin?" dediğinde Çisem duyduğu sözlerle sevinçle zıplayarak yerinde kıpırdandı Çağın inlememek için kendini zor tuttu.

"Gerçekten mi? Bara mı gideceğiz?"

"Evet güzelim istemez misin?" Çisem gözlerini heyecanla açarak cevap verdi.

"Çok isterim. Ben ilk defa bara gideceğim," dedi. Çağın bunu biliyordu. Mustafa ondan sadece ailesini değil hayatını da çalmıştı aslında.

"O zaman hadi hazırlanmaya," diyerek komut verdi karısına. Çisem heyecanla kocasının dudaklarına bir öpücük bırakıp yine Çağın'ın nasıl bir hale geldiğini bilmeden kalkmıştı üzerinden. Çağın bu sefer inleyerek başını arkaya yaslamış gözlerini kapatmıştı. Ne yapacaktı küçük karısıyla...

Çisem üzerine açık gri kolsuz, belinde ve yakasında sarı şerit çizgileri olan dizlerinin bir karış üstünde biten bir elbise giymişti. Ayakkabı olarak ise açık vizon rengi rugan, ince topuk ayakkabı

seçmişti. Tam bulundukları ortama uyuyordu, ama Çağın'a uymadığı kesindi. Çünkü karısının güzelliğini ortaya sermeye meraklı değildi. Ama yanında kendisi vardı ve bu sebeple bir şey demedi. Aslında elbisede bir şey yoktu gerdanı açık ama göğüs dekoltesi yoktu ve o kadar kısa bir elbise değildi. Ama Çisem'in güzelliği işin içine girince giydiği kıyafetler farklı bir hal alıyordu karısının üzerinde.

Çağın ise bej rengi bir gömlek ve altına lacivert dar bir kot giyinmişti. Çisem'i alnından öptükten sonra elini tutup evden çıkmışlardı. İlk önce güzel bir yemek yemişler ardından nezih bir bara gitmişlerdi. Çisem etrafına dikkatle bakarken Çağın siparişleri vermiş ve kendine viski isterken Çisem'e alkollü kokteyl söylemişti. Sonra karısını açgözlü bakışlardan çekip kollarına almıştı.

İçkileri gelmiş bir kadeh içtikten sonra birer tane daha sipariş vermişti Çağın. Bu arada Çisem dans etmek istemişti. Çağın bu isteğini geri çevirmemiş, karısının gönlünce eğlenmesine izin vermişti. Beraber saatlerce dans etmişlerdi. Aslında Çisem etmiş, Çağın sadece elini tutup ağır ağır hareket etmişti. Çisem içkinin de etkisiyle baya yorulmuş ve yerlerine geçmişti. İkinci kadehin sonunda Çisem iyice sarhoş olmuştu ve geldiğinden beri çaprazında oturan kadının bakışlarının kocasının üstünde olduğunun farkındaydı. İçkinin de verdiği cesaret ile birdenbire kocasının kollarından ayağa fırladı. Tabi kalkar kalkmaz Çağın tarafından tutuldu.

"Hey hey. Dur bakalım nereye gidiyorsun?" dediğinde Çisem ne dediğini bilmeden konuşmaya başladı. Kelimeleri ağzında yuvarlayarak kesik kesik konuşuyordu.

"Şu karşıdaki kadın hep sana bakıyor... Neden bakıyor... Bakmasın... Ben ona sormaya gidiyorum..." dediğinde Çağın gülümseyerek kendi koltuğuna oturarak, güzel ama sarhoş karısını da kucağına çekti. Elbisenin eteğini düzeltirken konuşmaya başladı ama hâlâ gülümsüyordu. Çisem'in kıskanç hali hoşuna gitmişti.

"Benim güzel karım ne sormaya gidiyormuş bakalım o kadına?"

"Kocama, benim kocama neden bakıyorsun diyeceğim... Benim kocamsın sen... Dur. Dur bir dakika. Sen... O kadına mı baktın? Nereden biliyorsun orada kadın olduğunu?" Çağın bu soruyla şaşırmak yerine daha çok güldü.

"Meleğim sen söyledin az önce."

"Evet ben söyledim ama sen de baktın... Niye baktın? Bakma sen," dedi ve başını sıkıca tutup kendi yüzüne sabitledi Çisem. Sonra devam etti konuşmaya ya da saçmalamaya. "Bana bak sen... Sadece bana bak... Çirkin o kadın bakma ona," dedi dudaklarını büzerek. Gözleri kapanır gibi oluyordu ama inatla açık tutuyordu.

"Bakmam güzelim. Benim karım en güzeli bakmam ben kimseye."

"Hadi beni öp," dedi Çisem. Çağın bu isteğini de geri çevirmedi. Ne de olsa karısının bu cesaretli halleri hep olmayacaktı biliyordu. Çağın öpmeye başladığında yine yer gök yer değiştirmişti. Ama Çisem geri çekildi ve Çağın'ın kucağında biraz kıpırdandı.

"Başka türlü öp beni," dedi. Çağın bu sefer şaşırmış ve anlamamıştı.

"Nasıl yani bebeğim?"

"Dünkü gibi. Öyle daha güzel olu... " cümlesini tamamlayamadan Çağın'ın boynuna düştü başı. İki bardak içkide sarhoş olmuştu. İlk defa bu kadar içmiş ve bünyesi kaldırmamıştı. Çağın karısının bu halini çok sevmişti. Artık sürekli içirmeyi düşünüyordu. Bugün içirmesinin nedeni ise bu hayatta her şeyi tatmasını yaşamasını istiyordu.

Kalkmadan önce cebinden cüzdanını çıkardı ve hesabı orada çalışanlardan birine işaret ederek masaya bıraktı. Sonra karısını hiç kıpırdatmadan ayağa kalktı ve ayakları üzerine bırakıp hemen normal bir şekilde kucağına alıp çıkışa yöneldi. Görevlinin çağırdığı taksiyle evlerine geri dönmüşlerdi. Çağın yatak odasına girip karısını yatırdı ve yavaşça üstünü değiştirmeye başladı. Elbiseyi ve

sütyenini çıkarıp geceliklerinden birini giydirmişti. Sonra yatağa oturup şefkatle saçlarını okşadı. Dudağından ve alnından öperek yataktan doğruldu ve sakinleşmesi için soğuk bir duşa girdi.

Sonraki günler yine rüya tadında geçmişti. İçlerinden gelen her şeyi yapmışlar ve her an her yerde sevişmişlerdi. Çağın, Çisem'in iyi olduğuna iyice emin olduktan sonra doyamayacağını bildiği karısına sürekli sahip olmuştu. Çisem'in de istekli halleri ile daha bir rahatlamıştı Çağın. Aylardır içinde zapt ettiği canavarı serbest bırakmış, arzu patlaması yaşamıştı.

Etraflarında gezilmedik yer bırakmamışlardı. Arada Çağın karısını sarhoş edip o cesaretli hallerini ortaya çıkarıyor beraber çok eğleniyorlardı. Çisem'in en doğal, garip ve rahat hallerini görüyordu içki içirince.

Bu süre içerisinde Çisem omlet yapmayı hâlâ öğrenememişti...

Genç âşık çiftimiz mutlu bir şekilde balayının sonuna gelirken İstanbul'da dengeler değişmişti. Raylar yerinden oynamış her şey yönünü değiştirmişti. Çisem gerçekleri öğrenene kadar hayatına mutlu devam edebilecekken Çağın'ı zor günler bekliyordu...

25. BÖLÜM

Aile demek kan demek
Kardeş demek can demek
Evlat demek nefes demek
Sevgili demek yar demek yârim demek
Ama hepsini birden demek hayat demek, yaşam demek
Yaşamak demek...

Aradan iki hafta geçmiş, genç âşıkların balayı haftası bitmiş ve evlerine dönüş yapmışlardı. Bu iki hafta kimisi için aşk, kimisi için öfke nöbetleriydi.

Çağın ve Çisem akşam geç saatte eve gelmişlerdi ve çok yorgunlardı. Gelir gelmez Çınar ve Efe ile hasret giderip odalarına çekilmişlerdi. İkisi de huzurlu bir uykuya dalmıştı...

***

Demiralp ve Turaç bu iki hafta içerisinde birçok işi halletmişlerdi. Buraya daha sık gelecekleri için ev satın almışlardı. Çünkü Demiralp artık gerçeklerin ortaya çıkmasını, kardeşiyle yılların birikimi ile daha çok vakit geçirmeyi ve kendi evine geldiği zaman rahat etmesini istiyordu. Bu sebeple güzel, geniş ve büyük bir ev satın almışlardı Turaç ile. İstanbul'da çok fazla zaman geçiremezlerdi. Çünkü Mardin'de dikkat çekerlerdi ve dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Aradan yıllar geçse de yine de temkinli olmak istiyor, ipleri elinden bırakmak istemiyordu. Bu sıkıntıyı da ortadan kaldırmak için Çağınların şirketi ile ortak iş yapmaya karar vermişti.

Hem kardeşi için güzel bir yatırım olurdu, hem de neden İstanbul'a bu kadar sık geldiğini açıklardı bu durum. Çınar ve Efe bunu gözü kapalı kabul etmişlerdi. Çünkü artık aile olmuşlardı, ama yine de son söz Çağın'a aitti.

Mustafa izini ise her yerde aratmasına rağmen bulamamıştı. Mustafa'nın evine gittiğinde Fatma Hanım ile karşılaşmış ve Mustafa'nın birkaç gündür eve gelmediğini üstelik haberde vermediğini söylemişti. Demiralp yine de her yerde aramaya devam ediyordu. Bu sefer onun oyununa gelmek istemiyordu. Daha önce Uğur öğretmenini dinlemişti ve Mustafa ile konuştuğunda önemsemeyip hafife almıştı ama bu sefer öyle olmayacaktı. Hangi deliğe girdiyse bulacak ve gerekeni yapacaktı. Onun bu saatten sonra yaşaması imkânsızdı...

***

Mustafa ise gereken yerlerle görüşmüş ve iyice karanlığa, pisliğe boğulmuştu, istese de çıkamazdı artık. İş hayatının acımasızlarından olan Kemal Afşar ile iş birliği yapıyordu. En son Kemal Afşar ile olan toplantısını gerekçe göstermeden ertelemek zorunda kaldığı için araları biraz bozulmuş, soğuk rüzgârlar esmişti. Bu süre içerisinde Mustafa boş durmamış, böyle bir adamın neden kendisi ile iş yapmak istediğini araştırmıştı. Ulaştığı sonuç ise Çağın Atalı şirketine olan husumeti idi. Kemal Afşar'ın bu durumu neden kendisine bağladığını bilmiyordu. Çünkü Çağın ile olan sorunu kimse bilmiyordu, ama kendisinin de işine geldiği için ses çıkarmıyordu.

Düğün kararı alındığında Çağın'ı bitirmek istediği için hemen Kemal Afşar'a gitmişti. Kendi isteğini anlatıp onun ne istediğini öğrenmiş ve anlaşma sağlamışlardı. Düğün günü Demiralp'in geldiğini öğrenince ise işleri hızlandırmış ve evden ayrılarak Kemal Afşar'dan haber beklemeye başlamıştı.

Şimdi bu iş birliği ile her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu her iki adam da. İkisi Çağın'ı bitirip ortadan kaldırdığında biri Çisem'i diğeri şirketi alacaktı. En azından onlar böyle düşünüyordu. Ama hiçbir kötülük karşılıksız kalmaz mutlaka tuzaklar, kötülükler sahibinin ayağına dolanır ve ters dönerdi. Kim bilir belki bu da öyle olacaktı.

Bu işin sonu kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde bitecekti ve Mustafa bunu göremiyordu. Çisem'e olan aşkı, takıntısı, sevgisi her şeye karşı gözünü gör etmiş durumdaydı. İstediği tek şey Çisem'i geri almaktı. Kemal Afşar ile Çisem'e zarar gelmemesi dışında her şeyi kabul etmişti. İstediğini alabilirdi ama Çisem'e dokunmayacaktı.

Ama Kemal Afşar bu, sözüne ne kadar güven olur bilinmez. Üstelik yıkmak istediği adamın yani Çağın'ın artık bir zaafi olduğunu öğrendikten sonra kimse onu durduramazdı. Mustafa'nın kendisi bile...

***

Elif ise hemen iş hayatına atılmayıp, şimdilik askıya alarak tatil yapmaya karar vermişti. Düğünden sonra Çınar ve Efe ile görüşmeye devam etmiş ve aralarında çok güzel bağlar oluşmuştu. Özellikle Efe ile. Kafaları ayrı çalışıyor gibi görünüyor ve sürekli çatışıyorlardı, ama bunlar tatlı çatışmalardı. Aslında düşünceleri aynıydı ve çok da iyi anlaşıyorlardı, ama işte arada çatışmak gerekirdi. Çünkü aşk bunu gerektirirdi. Henüz kendilerine bile itiraf etmeseler de her ikisi de aralarındaki çekimin farkındaydı ve akışına bırakıyorlardı. Aralarında sözsüz bir anlaşma vardı sanki. Hem sevgili hem arkadaş gibilerdi. Onların durumu çok net olduğu halde biraz da fazla karışıktı aslında. Değişik bir çift olma yolunda ilerliyorlardı...

Fatma Hanım ise Mustafa gelmeden evden ayrılmak istemiyor ve ne olursa olsun iyi ayrılmak istiyordu.

Doğan Bey ve Berrin Hanım düğünden birkaç gün sonra çocuklarının ısrarına rağmen kalmamışlardı. Berrin Hanım giderayak yine Efe'nin aklını çelmek istemiş ama bu sefer çok ısrar etmemişti. Çünkü bir haftadır tanıyor da olsa Elif'i çok sevmişti ve oğluyla aralarındaki çekimi o da fark etmişti. Zaten Berrin Hanım bu, gözünden bir şey kaçar mı hiç? Bu sebeple içi rahat dönmüştü evine...

Çınar ve Efe, Demiralp ile ilgili babalarına hiç bir şey söylememişti. Onların artık konuya bu kadar dâhil olmalarını istemiyorlardı. En azından Çağın gelene kadar. Bu yüzden Doğan Bey her şeyden habersiz çılgın baldızıyla İzmir'e dönüş yapmıştı...

***

Hafta sonu idi ve herkes evdeydi. Çağın iş hayatının verdiği alışkanlık ile yine erkenden kalkmıştı. Aslında bu biraz da dün gece kardeşlerinin bahsettiği önemli konudan kaynaklanıyordu. Akşam yatmadan önce sabah erkenden kalmak için sözleşmişlerdi. Çünkü Çisem'in şimdilik bir şey duymasını istemiyorlar ve o uyurken konuşmak istiyorlardı.

Çağın aşağıya indiğinde Çınar'ın bile kendisinden erken kalktığını görünce işlerin ciddi olduğunu fark etti. Aklına ilk gelen ise yokluğunda Mustafa'nın bir işler çevirdiği idi.

"Günaydın beyler. Böyle toplanınca bir tırsmadım değil. Ne oluyor yine?" dedi gergince gülümseyerek. Her şey yolundayken bozulsun istemiyordu. Üstelik Çisem'in böyle hazırlıksız öğrenmesini hiç istemiyordu. Daha yeni kavuşmuştu meleğine ve çok mutluydu. Onu üzgün görmeye dayanamazdı. Hazırlamalıydı ilk önce, ama böyle bir şeye de nasıl hazırlanırdı ki insan?

Bahçedeki çardakta oturmuş olan kardeşlerine eşlik etti ve kendisine doldurulan kahveden bir yudum aldı. Soru dolu gözlerle kardeşlerine baktı yeniden. İlk konuşan Efe oldu.

"Demiralp geldi," dediğinde Çağın hemen yerinde dikleşti.

"Nasıl? Ne zaman geldi?" dedi, ama büyük bir şok yaşıyordu. Çünkü her şeyi bekliyordu ama... Demiralp aklından bile geçmemişti. Efe devam etti.

"Düğünün ertesi sabahı geldi."

"Biz oteldeyken burada mıydı?" şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Hatta seninle telefonda konuşurken karşımda oturuyordu."

"Bana neden söylemediniz peki?"

"Abi Allah aşkına zaten zor kavuştunuz bir de balayını baltalamayalım dedik. Zaten Demiralp de öyle istedi," diye lafa karıştı Çınar.

"Anladım. Nasıl biri? Yani ne istiyor? Bizi nasıl bulmuş? Ve evlenmemizi nasıl karşıladı?" diye merakla sorularını sıraladı Çağın.

"Sakin ol abi hepsini anlatacağız," diye uykulu gözlerle konuştu Çınar ve başını masaya yasladı.

"Tamam. Hadi dinliyorum."

"Bu arada Çisem Demiralp'i tanıyormuş. Yani aile dostu olarak biliyor ve çok seviyormuş," dedi Efe. Çağın şaşırmıştı duyduğu şeyle. Bunu beklemiyordu, ama sevinmişti çünkü gerçekleri öğrenince alışması daha kolay olacaktı.

Daha sonra Efe hiç bir şeyi atlamadan anlatıp Çağın'ın kafasındaki sorulara cevap olmuştu. Çağın duyduklarıyla çok şaşırmış, ama bir o kadar hak vermişti. Aslında Çisem'i ona getiren kadere şükür ediyordu, ama Demiralp'in başına gelene üzülmüştü. Bu konuşma iki-üç saat sürmüş ve her şeyi konuşmuşlardı. En son Demiralp ile yarın buluşma ayarlayıp, kardeşlerine kahvaltıyı hazırlamalarını söyleyip meleğinin yanına çıkmıştı.

Çisem ise uyandığında yalnız olduğunu görünce çok üzülmüştü. Artık tek uyanmak istemiyordu. Ama yine de kendine kızdı bu kadar uyuduğu için. Çağın'dan önce uyanmalıydı. Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıp Çağın ve kardeşlerinin konuştuğunu görünce daha bir utanmıştı. Herkes uyanmıştı. Saate baktığında he-

nüz erken olduğunu görmüştü. En azından bir pazar günü için erkendi. Ama bu utanmaması için bir bahane değildi.

Hemen hızlıca banyoya girip güzel bir duş almış ve işi bitince saçlarının nemini havluyla alıp odaya geri girmişti. Ama girdiği gibi kalakalmıştı.

Çağın odaya girdiğinde karısının kalkmış ve banyoda olduğunu görmüştü. Kendisi banyoya girmek yerine beklemeyi tercih emişti. Yatakta elleri göğsünde bağlı, sırtını yatak başlığına yaslamış, gözleri kapalı bekliyordu. Yine düşüncelere dalmıştı. Durmadan Çisem'i daha az zararla nasıl kurtarabilirim diye düşünüyordu. Su sesinin kesildiğini duyunca gözlerini açıp düşüncelerden kurtuldu ve Çisem'in çıkmasını bekledi. Karşısında küçük bir havluya sarılmış kendine ait enfes bedeni görünce önce bir yutkundu. Sonra aklını toparlayarak gözleri arzudan kararmış şekilde sevdiğinin gözüne baktı. "Sen bensiz banyomu yapıyorsun?" dedi hafifçe gülümseyerek.

Çisem dudaklarını büzüp omuz silkti ve üzgün bir suratla cevap verdi. "Sen de beni yalnız bırakıp uyanmışsın. Yine!" dedi.

Çağın onun bu sitemli haline gülümseyip ayağa kalktı ve yanına yaklaştı. Minik bedeni kollarına alıp sıkıca sardı ve kokusunu içine çekti. Sonra biraz geri çekilip kulağına fısıldadı. "Günaydın meleğim."

"Günaydın canım," diye şakıyarak cevap verdi Çisem de.

Çağın duyduğu canım kelimesiyle Çisem'in yüzüne bakıp ardından bütün yüzüne öpücükler bırakmaya başladı. Öperken de arada konuşuyordu. "Senin canını yerim ben," diye.

Çisem gülücüklerle karşılık veriyor, bu durum çok hoşuna gidiyordu. Bir süre daha böyle devam ettikten sonra Çağın durmuş gözlerine dalmıştı karısının.

"Seni çok seviyorum meleğim."

"Ben de seni çok seviyorum aşkım, " dediğinde Çağın karısının dudaklarına şehvetli bir öpücük bıraktı.

"Hadi artık üstünü giyin üşütme. Kahvaltı hazırdır," dedi ve elinden tutup Çisem için yaptırdığı odaya doğru ilerledi. Çisem gördüğü kapı ile şaşırdı. Orada bir kapı olmadığından emindi. Bu odaya ilk defa girmiyordu ve Çağın ile ilgili her şeyi aklına kazıdığı için bundan çok emindi. Ama işte karşısında duruyordu kapı. Dün gece geldiğinde yorgunluktan dikkat etmemişti ama şimdi gördükleriyle çok şaşkındı.

Çağın kapıyı açtığında şaşkınlığı daha çok büyümüştü. Kapının ardında kocaman bir oda daha vardı ve bu oda tamamen Çisem'e aitti. Giyinme odası dâhil her şey mevcuttu. Çağın'ın da diğer tarafta giyinme odasının olması, kocaman bir banyo ve ekstra terasın da olması bu katı komple onlara ait kılmıştı aslında. Kendi odaları, daha doğrusu daireleri koridor sonunda olunca Çınar ve Efe'nin odalarına uzak kalıyordu.

Çisem büyük mutlulukla etrafına bakıyor ve dudakları kendiliğinden yukarı doğru kıvrılıyordu. Çağın kapının pervazına yaslanmış ve kollarını göğsünde bağlamış karısının bu şaşkın hallerini sevgiyle izliyordu. Onu mutlu etmek çok hoşuna gidiyordu.

"Burası yoktu ama. Yani görmediğime eminim," dedi hâlâ şaşkın bir şekilde.

"Biliyorum güzelim. Yan odayı buraya dâhil ettim daha rahat hareket etmen için. Düğün günü bu odayı kullanmamanı sağladım ki sürpriz olsun, bu yüzden görmedin. Eşyalarını ise sağ olsun Elif ve Fatma Hanım halletti. Beğendin mi?" derken Çisem hâlâ etrafına bakıyordu.

"Çok beğendim çok teşekkür ederim," diyerek dönüp sevinçle boynuna sarılmıştı. Çağın bu mutluluğa çok sevinmişti.

"Bebeğim bu oda bizim. Bu ev bizim, rahat yaşaman için her şeyi yaparım. Ama sürprizlerim daha bitmedi. Hadi giyin gel kahvaltıdan önce göstereyim."

"Dahası mı var?" diye kollarının arasında konuşmuştu Çisem.

"Evet güzelim. Düğün hediyelerim var sana," diyerek alnından öptü ve giyinmesi için odada bırakıp yatağa geri döndü, beklemeye başladı.

Çisem üstüne siyah bir tayt ve beyaz tunik giyinip odaya döndü. Çağın ayağa kalkıp elinden tuttu ve saçlarına bakıp kaşlarını çattı.

"Saçlarını neden kurutmadın. Bak ben ilgilenmeyince hemen ihmal ediyorsun. Ne konuşmuştuk. Kendine dikkat edeceksin!" diye emir kipiyle konuşmuştu.

"Ama ben dikkat ediyorum ki, sadece çok heyecanlandım. İlk sürprizlere baksak sonra kurutsam olmaz mı? Lütfennn," diye uzattı son kelimesini ve masumca gözlerine baktı kocasının. Artık iyice alışmıştı Çağın'a ve hayatında hiç olmadığı kadar rahat olup, içindeki olmak istediği kızı serbest bırakıyordu onun yanında.

Çağın zaten karısına dayanamıyordu bir de böyle bakınca hiç hayır diyemiyordu. Havanın da iyi olmasından dolayı gülümseyip burnunu öptü ve "Tamam öyle olsun bakalım," diyerek merdivenlere doğru yöneldi. Yukarı çıkarken Çisem heyecandan deliriyordu ve kocasından önce çıkmaya çalışıyordu. Çağından gelen her şeye çok mutlu oluyordu ve yukarıda ne olabileceğini çok merak ediyordu.

Çağın bir odanın önünde durdu ve kapının kulpuna elini koyup karısına döndü. "Hazır mısın?" diye sordu gülümseyen suratıyla. Çisem yerinde duramıyordu zaten heyecanla cevapladı.

"Evet."

Kapıyı yavaşça açıp kenara çekildi ve Çisem'in içeri geçmesi için yol verdi. Çisem açılan kapıdan yavaşça içeri girdi ve yine gördükleriyle kala kaldı. Farkında olmadan bir "Hiihh," nidası ağzından fırladı.

Oda bir resim atölyesine dönüşmüştü. Çisem'in ihtiyacı dışında her türlü boya gereci de bulunuyordu. Ve duvarlarda Çisem'in yaptığı çalışmalar vardı. Kocaman ferah bir ortam yaratılmıştı. Bodrum kattaki oyun salonundaki müzik sisteminden buraya da

döşenmişti ve yine Çisem'in sevdiği dinlendirici müzikler bulunuyordu.

Çisem her bir eşyayı tek tek inceledi, ellerini üzerinde gezdirdi yavaşça. Gözleri doldu, bu adam neler yapıyordu onun için. Bu ev onundu, yuvasıydı zaten ama... Kocası daha rahat etsin, mutlu olsun diye daha fazla çaba sarf ediyordu. Bu adamı gerçekten çok seviyordu. Hızla arkasını döndü ve Çağın daha ne olduğunu anlamadan boynunda karısının minik kollarını, dudaklarında ise o çok sevdiği *bal* dudaklarını hissetti. Hemen karşılık verdi ve belinden sıkıca sarılıp o da öpmeye başladı. Sonra Çisem geri çekilip az önce kocasının yaptığı gibi yanağına, burnuna, çenesine öpücükler bırakarak sürekli "Seni seviyorum," diye fısıldadı öpücüklerinin arasında.

"Ben de seni çok seviyorum meleğim. İnan bana şu andaki mutluluğun ömre bedel," dediğinde her zamanki gibi bomba düştü odaya.

"Hadi kahvaltı hazır sevgi pıtırcıkları," diyerek bir romantik anı daha katletmiş bulunmaktaydı Çınar.

Çağın, Çınar'ı hiç umursamadan geri çekilip karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı gözlerinden öptü ve fısıldadı yeniden. "Daha bitmedi sevgilim dışarıda bir sürpriz daha var. Ayrıca bu odayı da diğerini de Efe yaptı," dedi ve elinden tutup mutfağa kahvaltı masasına indiler. Çisem'in içi içine sığmıyordu.

İki kuzen çok güzel kahvaltı hazırlamışlardı ve Çisem'in bu evdeki ilk kahvaltısıydı Çağın'ın karısı olarak. Masada Çisem'in en sevdiği şeylerden vardı. Özellikle buna önem vermişlerdi çünkü Çisem'in rahatını Çağın kadar Çınar ve Efe de düşünüyordu.

Kahvaltı Çınar'ın Çisem'e takılması ve bu sebeple Çınar'ın abisinden yediği darbelerle geçmişti. Çok eğlenceli ve mutlu bir kahvaltı olmuştu. Çisem Efe'ye teşekkür etmeyi de unutmamıştı. Kahvaltı bittikten sonra masayı hep birlikte toplayıp salona oturmaya geçerken Çağın telefonun çalmasıyla geride kaldı ve karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam," diyerek kapattı telefonu.

Salona girip Çisem'e baktı ve "İkinci sürprize hazır mısın güzelim?" diye sordu. Çisem heyecanla başını salladı ve Çağın'ın uzattığı eli tuttu.

"Hadi o zaman gel benimle," diyerek dış kapıya yöneldiler. Kapıdan çıktıklarında Çisem'i bir şaşkınlık daha almıştı.

"Bu benim mi?" diyerek Çağın'a baktı. Kocasının gülümseyerek başını olumlu şekilde salladığını görünce yeniden hediyesine baktı. Şu anda karşısında muhteşem görüntüsüyle beyaz Range Rover Evoque duruyordu. Arabanın yanına gitti ve yakından baktı. Çağın karısının bu arabaya olan hayranlığını biliyor ve şu anda nasıl mutlu olduğunu görüyordu. O böyle mutlu oldukça Çağın durmadan daha çok şey yapmak istiyordu.

Çağın ve kardeşleri Çisem'in her hareketini izliyordu. Onun mutlu olmasını seviyorlardı. Evlerinde olmasını, sürekli gülümsemesini çok seviyorlardı.

Çisem arabasına baktıktan sonra yeniden Çağın'ın kollarındaydı. Bugün durmadan dejavu yaşıyor ve kendini aynı kollarda buluyordu. Çağın arabanın anahtarının üstünde olduğunu söyledikten sonra birkaç tur atmışlar ve eve geri dönmüşlerdi.

Çisem artık yeni bir hayatı olduğunu biliyordu ve Mustafa abisini çok özlese de bu durumdan şikâyetçi değildi. Çünkü aşkının yanındaydı ve hiç olmadığı kadar mutluydu...

***

Çisem ertesi sabah erkenden kalkıp Efe'yi de kaldırarak yardım istemişti. Çağın'a güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordu, ama birçok şeyi yapamadığı ve yerlerini de bilmediği için Efe'nin yardımına ihtiyaç duymuştu. Efe'nin odasına vardığında kapısını tereddütle çalmıştı. İçeriden bir gir sesi duyunca kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Günaydın," dedi çekinerek.

Efe karşısında Çisem'i görünce çok şaşırdı. Hemen yatağında doğrulup cevap verdi.

"Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Uyandırdım mı?"

"Hayır, güzelim ben erken kalkarım zaten. Gelsene bir şey mi oldu?" diyerek ayağa kalkıp Çisem'e yaklaştı.

"Yok. Yani... Off ben kahvaltı hazırlamak istiyorum bana yardım eder misin?" dedi hızlıca ve bir nefes aldı.

Aslında hepsiyle çok iyi anlaşıyor ve çekinmiyordu artık. Ama kimseyi yormak istemiyordu bu sebeple bu durumdan biraz çekiniyordu. Ama Efe'nin verdiği samimi cevapla rahatlamış eski haline dönmüştü.

"Ben de seni uyandıracaktım. Misafirlik bitti ve yemek kurslarına başlıyoruz artık," diyerek gülümsemesi genişledi.

"Tamam, hadi başlayalım o zaman," dedi Çisem de gülümseyerek heyecanla.

"Sana aldığım önlüğü tak. Krep yapacağız bugün. Ben bir yüzümü yıkayım geliyorum," dedi.

"Tamam," diyerek odadan çıktı Çisem.

Efe, Çisem çıktıktan sonra banyoya yöneldi. Gerçekten de Çisem'in kendisinden yardım istemesine çok mutlu olmuştu. Çünkü Çisem'e ayrı bir düşkündü ve onun çok rahat olmasını istiyordu yanında. Çisem'i biricik kardeşine benzetiyordu ve her zorlukta yanında olmak, ona abi olmak istiyordu. Çisem sadece Çağın'a değil bu ailenin tüm fertlerine hayat vermişti ve tüm aile bunun farkındaydı.

Çağın uyanıp üstünü giyindikten sonra aşağı mutfağa indi. Gördüğü manzara çok hoşuna gitmişti. Evinde hem kendisine ait bir melek geziyordu hem de mutlu bir şekilde.

Çisem mutfak tezgâhında Efe'nin gösterdiği şeyleri yapmaya çalışıyordu. Çağın arkadan sessizce gelip kollarını karısının ince beline doladı ve boynuna bir öpücük bıraktı. Daha sonra kulağına sadece Çisem'in duyacağı şekilde fısıldadı.

"Bir de bana diyorsun... Sen neden beni yalnız bıraktın?" diye takılmak istedi karısına.

Çisem öyle çok dalmıştı ki işine Çağın'ın bu hareketi ile yerinden sıçradı. Sonra kendini sevdiği kollara bırakarak konuşmaya başladı.

"Ama sen işe gideceksin. Kahvaltını ben hazırlamak istedim... Tabi abimin yardımıyla." dediğinde Çağın da Efe de kalakalmıştı öylece. Çağın geri çekilip Çisem'i kolları arasında kendisine çevirdi. Gülümseyen ve mutlu bir ifade ile karısına bakmaya başladı.

"Abin kimmiş bakalım senin?" Çisem de kocaman gülümsemesiyle ilk Çağın'a ardından Efe'ye bakarak cevap verdi.

"Efe tabi ki. Bana hep sen benim kardeşimsin diyor. Eee öyle olduğuna göre o da benim abim oluyor," dedi.

Çisem aslında Efe'nin kardeşinin başına gelenleri bildiği için onu mutlu etmek istiyordu. Bu sebepten dolayı artık ona abi diyordu ve bunu öyle tatlı bir şekilde ifade etmişti ki o an Efe'yi nasıl mutlu ettiğini fark etmiyordu.

Efe ise bir kenarda gözleri dolu bir şekilde Çisem'e bakıyordu. Daha fazla dayanamadı ve "Gel buraya ufaklık," diyerek kollarını açtı. Çisem hiç tereddütsüz o kollara sığındı. Ve bu sarılma anında Çınar yine iş başındaydı.

"Ne yapıyorsunuz? Sarılma günü falan mı? O zaman sıra bende yengeciğim," diyerek kollarını açtı. Çisem gülümsedi ve Efe'den ayrılıp Çınar'a doğru adım attı. Ama karşısına kocası çıktı ve omuzlarından tutup masaya yönlendirerek izin vermedi.

"Hadi güzelim çok açım ben oturalım artık masaya," diyerek Çisem'in sandalyesini çekti.

Tabi ki Çınar yine, "Kıskanç deve," diye homurdanıyordu.

Güzel bir kahvaltı ettikten sonra Çağın karısından zor da olsa ayrılıp Çınar ile işe gitti. Bugün Demiralp ile görüşmesi vardı. Aslında içinde garip bir heyecan vardı. Çünkü eşinin öz abisiyle konuşacaktı ve nasıl tepki alacağını bilmiyordu.

Efe ise Çisem'e evi iyice gezdirdikten sonra ev için alışverişe çıktılar.

***

Çağın kardeşi ile kahvesini içerken sekreteri beklenen misafirin geldiğini söyledi. Her ikisi de ayağa kalkarken Demiralp Turaç ile içeri girdi. Çınar ile selamlaştıktan sonra Çağın'a döndü bakışlar. İlk önce iki yakışıklı adam da birbirlerine baktı sessizce, sonra ellerini uzattılar ve ilk konuşan Çağın oldu.

"Hoş geldiniz. Sizinle tanıştığıma çok sevindim," deyip koltukları gösterdi ve karşılıklı oturmaya başladıklarında Demiralp konuşmaya başladı.

"Hoş bulduk. Ama siz diye hitap etme lütfen. Artık aile olduk... Yani olmuşuz," diye alttan laf soktu Demiralp.

Çağın mahcup bir şekilde başını salladı. Konuşmaya başlamadan önce ne içeceklerini sordu.

"Öncelikle ne alırsınız?"

"Size ayak uyduralım sade kahve alalım biz de," dedi Demiralp sehpadaki bardaklara bakarak. Çağın telefondan kahve istedikten sonra konuşmaya başladı.

"Açık konuşacağım. Aslında senden haberim vardı. Ama sana haber versem beni tanımadığın için Çisem'i benden uzak tutabilirdin. Ya da Mustafa senin onu bulduğunu öğrendiğinde Çisem'i yeniden alıp götürebilirdi. Ben bunun olmasına dayanamazdım. Bu sebepten onu alana kadar sana haber vermek istemedim," diyerek konuşmasını bitirip Demiralp'e baktı. Demiralp'in yüzü gülmese de gözleri gülüyordu muzip bir şekilde. Ama bunu anlayan tek kişi Turaç'tı. Demiralp tek kaşını kaldırarak konuşmaya başladı.

"Yani diyorsun ki; Karşıma sen çıksan seni de ezer geçerdim Çisem için. Bu yüzden hazır sen ortada yokken bende işleri hızlandırayım dedim," dediğinde hepsi gülmeye başlamıştı. Demiralp yine gülmeden devam etti konuşmasına.

"Aslında ilk duyduğumda çok sinirlendim. Eğer seni araştırmadan o sinirle buraya gelseydim seni öldürürdüm. Kısacası Çisem'i sana bırakmazdım, ama seni araştırdım ve duyduklarımla memnun oldum. Her ne kadar bu evliliğin erken olduğunu düşünsem de ben yokken Mustafa'dan onu koruyabileceğin için sevindim. Bu yüzden mutluluklar dilerim. Canıma iyi bakacağını biliyorum... Şimdi gelelim en önemli konumuza," dedi ve derin bir nefes aldı. Konuşmasına devam edeceği sırada kapı çalındı ve kahveleri geldi.

Sekreter kahveleri bıraktıktan sonra "Afiyet olsun efendim," diyerek odadan çıktı.

"Benimle ilgili her şeyi kardeşlerinden zaten öğrenmişsindir. Bildiğin üzere bu öğrenilmemesi gereken bir sır ve bu sırrı ömrümün sonuna kadar gizlemeye devam edeceğim. Etmek zorundayım. Yoksa Mardin'de sağladığım barış, düzen yerle bir olur ve bunu yeniden düzeltmeye gücüm yetmediği gibi, kardeşimi de artık koruyamam. Benim de yapamayacağım şeyler var. Ama bu demek değil ki Çisem'den de gizleyeceğim. Artık onun öğrenmesini ve abisi olduğumu bilmesini istiyorum!" dedi kararlı bir şekilde.

"Bu sırrın öğrendiklerimden sonra elbette bende saklı kalmasını istiyorum. Çisem'in üzülmesini ya da zarar görmesini istemiyorum. Tek çabam bu onu mutlu etmek... Ama Mustafa ne olacak? Yani bu kadar zaman sessiz kalması bile tehlikeli. Bir şeylerin peşinde olmalı," dieyerek Çağın da endişesini dile getirdi.

"O itin işini ben göreceğim. Hâlâ arıyorum ama bulamadım. Siz sadece Çisem'i koruyun. Dışarı çıkarken yalnız bırakmayın yeter. Yeniden kaçırabilir onu," derken dişlerini sıkıyordu Demiralp. Düşüncesi bile yeterince kötüydü.

"Onu bulmamız çok kolay aslında. Ozan'a neden söylemediniz?" dedi ve kardeşine dönerek son cümlesini ona söyledi.

"Kimseye güvenmediğim için kendi imkânlarımla arıyordum. Dediğim gibi bunun duyulmasını istemiyorum. Çünkü ağa olmamı istemeyen ve hâlâ açığımı arayan düşmanlarım var. Ellerine koz

vermek istemiyorum. Özellikle böyle bir koz," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Anlıyorum seni ama Ozan benim dostum, çocukluk arkadaşımdır. Bağlantıları çok kuvvetli ve güvenlik şirketi var. Benim şirketimin güvenliğine de o bakıyor. Yani güvenebilirsin," diyerek güvence verdi samimiyetle.

"Tamam, sen güvenilir diyorsan yardım etsin," diyerek Demiralp teklifi geri çevirmedi. Yeter ki o pislik bulunsun.

"Peki bulunca ne yapmayı düşünüyorsun?" diye yeni bir soru yöneltti Çağın merakla.

"Mustafa'nın yaşaması bile haram. O sağ kaldıkça ne siz mutlu olursunuz ne de Çisem güvende olur," diye yine kararlı konuştu.

"Yanılıyorsun. Ona zarar verirsen Çisem çok üzülür. Ona çok düşkün. Bir abim deyişi var görmen lazım," diye Çağın buruk bir şekilde konuşmuştu. Çünkü hâlâ Mustafa'nın bu sevgiyi hak etmediğini düşünüyordu.

"Biliyorum. Maalesef ki biliyorum. Birçok kez şahit oldum. Piç herif kendine fena bağlamış. Ama onun gerçek kuzeni olmadığını ve yaptıklarını öğrenince bu durum değişir," dedi mutsuzca. "Çünkü bu işin sonunda Çisem'in üzülmesi de var."

"Sanmıyorum. Çisem'i tanıyorum. Öğrenince daha çok üzülecek. Ondan haber almazsa daha çok mutsuz olur," dedi sıkıntıyla.

"Peki tamam. Sen ne yapmayı öneriyorsun?" dedi merakla Demiralp. Çünkü Çağın'ın bir planı olduğunu anlamıştı.

"Bence Mustafa'yı öldürme gibi bir düşüncen olmasın. Buna ben de karşıyım. Ama daha çok Çisem için karşıyım," dedi sakince.

"Tamam, daha sonra?" diyerek elindeki fincandan kahvesini içmeye devam etti.

"Sonra ise abisi olduğunu söyle. Mustafa'nın onu senden kaçırdığını ve kendisine âşık olduğunu da söyle, ama ölen ailesi ile ilgili gerçeği yani Mustafa'nın yaptıklarını söyleme! Zaten senin öz abisi olduğunu ve Mustafa ile ilgili gerçekleri öğrenince Mustafa'ya

gidecektir. Çünkü onun da ağzından duymak isteyecek. Yani öğrenirse ondan öğrensin her şeyi. Bizden öğrenmek daha yıkıcı olur ve inanmayabilir. Gerçi adam kalkıp ben katilim demez ama en azından birçok şeyi öğrenir," dedi hâlâ mantıklı konuşarak.

"Sonuçta yine üzülecek?" dedi Demiralp sıkıntıyla.

"Ama bu şekilde Çisem Mustafa'yı artık görmek istemeyebilir. Ya da güveni sarsılabilir. Mustafa Çisem'den duyarsa istenmediğini belki vazgeçer bu sevdadan. Ya da yapmak üzere olduklarından. Ayrıca Çisem bu şekilde hem Mustafa'dan kurtulur güvende olur, hem de Çisem duyduklarından sonra daha az üzülür. Çünkü Mustafa sebeplerini anlatırsa Çisem daha ılımlı olur. Yani ailesinin ölümü için değil, diğer konular için," dedi ama Mustafa'nın anlatacağına kendi de inanmıyordu.

"Zaten Mustafa ona kendi ağzıyla yaptığı pislikleri ve aşkını söylemez uzaklaşmaması için. Ama diyelim ki söyledi. Çisem nasıl ılımlı yaklaşacak?"

"Çisem ve Mustafa'nın arasında benimde dâhil kimsenin anlayamayacağı bir bağ var. Çisem onun yaşadıklarına çok üzüldüğünü söylemişti bir ara ve ona ailesinin ölümünden sonra tutunacağı tek dal olarak tutunmuş bağlanmış. Yani sevgisi çok güçlü Mustafa'ya karşı. O yüzden bizden duysa da Mustafa'dan öğrenmek isteyecek gerçekleri. İnanmadığı için değil. Kendisi Mustafa'nın gözlerinde görmek isteyecek gercekleri," dedi.

Demiralp bu konuşulanları çok mantıklı bulmuştu. Aklında soru işaretleri kalmamıştı. Artık başka konuya açıklık getirmek istiyordu.

"Haklısın dediğin gibi hareket edelim. Şimdi başka bir mevzu daha var açıklık gelmesi gereken," diyerek odada konuşmanın başından beri sessizce oturan Turaç ve Çınar'a baktı göz ucuyla. Sonra gelen soru ile bakışlarını yine Çağın'a çevirdi.

"Tabi dinliyorum," dedi merakla.

"Uğur Bey ile birlikte Çisem'e hesap açmıştık. Hakkı olan parayı her ay yatırıyordum. Uğur Bey öldükten sonra da bu devam

etti. Ama Çisem'in bundan haberi yok. Çünkü açıklaması zor olurdu. Ama artık bunu senin kullanmanı istiyorum Çisem adına. Yatırımlar olabilir, yani onun adına bir şeyler yap. Çisem'in de kendine ait bir şeyi olsun kendi parasıyla," dedi tam bir abi edasıyla.

"Seni anlıyorum ama benim olan ne varsa zaten her şey Çisem'in. Bunlara gerek yok. Orada yine dursun parası seni öğrendikten sonra kendisi gerekeni yapar eğer isterse. Ve ben zaten düğün hediyesi olarak şirketteki hisselerimin yüzde ellisini Çisem'in üstüne yaptım. Dediğim gibi benim neyim varsa zaten onun," diyerek, Çisem'in hiç bir şeye ihtiyacının olmadığını gösterdi.

Demiralp duyduklarına çok sevinmişti. Kendisi sağ olduğu sürece kardeşinin hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı zaten ki kendisine bir şey olsa da kardeşi kimseye muhtaç kalmazdı. Her şeyi ona göre ayarlamıştı. Ama bu adamın kardeşini bu kadar sahiplenmesi ve her şeyini feda etmesi çok güzeldi. İçi bir kere daha rahatladı. Çağın Çisem için doğru adamdı...

26. BÖLÜM

Sonsuzluksun aşksın
Mutluluksun huzursun
Önrüme neşe katansın
Sen ömre bedelsin...

Çağın ve Demiralp gerekli olan her şeyi konuşmuşlar ve verimli bir sonuç elde etmişlerdi. Bu konuşmadan dolayı birbirlerini daha iyi tanımış ve çok iyi anlamışlardı.

Demiralp artık her şeyi hallettiği için Çisem ile görüşmek istiyordu. Zaten Çisem aile dostu olarak biliyordu ve gerçeği hemen söylemese bile görüşmesinde sakınca yoktu. Özlemi çok ağır gelmeye başlamıştı artık.

Yine Çağın'ın önerisi ile daha sık görüşecek ve en kısa zamanda abisi olduğunu söyleyecekti. Ama ilk önce Çisem'e kendini daha çok sevdirecek ve tanıtacaktı. Bu konuyu da böyle çözmüşlerdi ve başarılı olmayı diliyorlardı.

Demiralp arada buraya geleceği için iş kurmak istiyordu ve bunu iki hafta önce Çağın'ın kardeşleri ile konuşmuş olumlu tepki almıştı. Şimdi de Çağın'ın fikrini alıp bir şeyler yapmak istiyordu. Demiralp'in bu işe ihtiyacı yoktu sadece buraya rahat gelip gitmek, bahane bulmamak ve kardeşi için istiyordu. Çağın her ne kadar, *"Sahip olduğum her şey aynı zamanda Çisem'e de ait artık,"* dese de kendisi üstüne düşen görevi yerine getirmek ve abisi olarak korumak istiyordu.

Çağın ise artık aile olduklarını söylemiş ve ortak iş yapmayı teklif etmişti Demiralp'in kardeşleriyle konuştuğundan habersiz.

Kardeşleri bu konuyu unutmuşlardı ve onlardan habersiz aynı düşüncelerle cevap vermişti Çağın.

Demiralp bu teklifi seve seve kabul etmişti. Çünkü zaten onun da düşüncesi buydu ve buraya geldiğinde aralarındaki ilişkiyi açıklayabilmesi gerekiyordu.

Ayrıca kendisi burada yokken güvenebileceği biri olsun istiyordu. Mardin'deki aşiretin buraya neden geldiğini öğrenmemesi gerekiyordu, bu sebeple burada az kalması ve işlerini başkasının yönetmesi lazımdı. Bu kişi Çağın'dan başkası olamazdı.

Hem zaten o da güzel ve inatçı doktorundan daha fazla ayrı kalmak istemiyordu. Ne kadar inkâr da etse de kapalı kalbinin kapılarının artık açıldığını biliyor ve o kapının ardındaki gizli hazineye güzel doktorun yerleştiğini de hissediyordu. Aslında inkâr ettiği de yoktu ve bu ilişkiyi yaşamak istiyordu.

Yıllardır koruyup kollamak için aklını meşgul ettiği kardeşini güvenli kollara bıraktığı için mutlu ve huzurluydu. Bu sebeple de kalbinin kapılarını daha rahat açabiliyordu artık.

***

Çağın eve gelmek için dakikaları sayar olmuştu artık. Meleğinin kendisine ait olduğunu ve şu anda evde kendisi beklediğini bilmek daha da heyecanlandırıyordu onu. İçi içine sığmıyordu ve gerçekten de yeni yetmeler gibi olmuştu. Haline gülüyordu arada.

Eve geldiğinde heyecanla zili çalmış ve bir an önce karısını görmek istemişti. Ama Çisem'in onu büyük bir çığlık ve mutlulukla karşılayıp küçük bir çocuk gibi boynuna atılmasını hiç beklememişti. İşte bu an için hiç düşünmeden ömrünü feda edebilirdi.

Mutluluk buydu...

Beraber yine Efe'nin yaptığı ama kendisinin de yardım ettiği yemekleri yemiş ve Çisem'in bütün gün ne yaptığını dinlemişti hiç sıkılmadan büyüleyici bir müzik gibi.

Huzur buydu...

Yemekten sonra hep beraber oturup film seyredeceklerdi ve Çağın'a kahve yapıp kendilerine de mısır yaptıktan sonra bodrum kattaki dev ekranın karşısına geçmişlerdi. Film seyrederken Çağın sürekli göğsüne yatmış olan karısının saçlarını okşuyordu.

Film bittiğinde Çınar ve Efe *iyi geceler* dileyerek odalarına gittiler. Çağın Çisem'in hâlâ saçlarını okşarken mırıldanmasını duydu ve kendisine doğru çevirdi güzel gözlüsünü.

"Ne oldu bebeğim?"

"Ben Mustafa abimi çok özledim aşkım. Yarın evine gitmek istiyorum. Sen de gelir misin benimle?" diye gözleri uykulu bir şekilde konuştu.

"Neden aramıyorsun güzelim?" dedi Çağın sıkıntısını belli etmek istemiyordu.

Mustafa evde değil nerede bilmiyoruz diyemezdi. Çisem daha çok meraklanırdı ve bu yüzden aramasını söyledi. Belki Mustafa gerekeni söyler diye düşünüyordu.

"Sürpriz yapmak istiyorum. Hiç arayıp sormuyor her halde geldiğimizi bilmiyor. Ne yaptığını merak ediyorum. Görünce çok şaşıracak." dediğinde Çisem, Çağın da Mustafa için *'O her şeyi bilir.'* diye içinden geçiriyordu.

"Olur. gidelim diyeceğim ama Mustafa evde değil canım. O yüzden ara dedim sana."

"Neredeymiş?" diye şaşkınca sorarak yerinde doğruldu Çisem.

"Biraz kafa dinlemek istemiş. Şehir dışına çıkmış. Bizim çocuklar söyledi." diye beyaz bir yalan söyledi hiç istemeyerek.

"Ama bana bir şey söylemedi. Yani haber vermedi," diye şaşkınlığını sürdürdü Çisem.

"Güzelim biz balayındaydık ve bizi rahatsız etmek istememiş. Çocuklara söylemiş işte bu yüzden. İstersen ara ne zaman geleceğini sor." dedi Çağın.

Sevdiğine yalan söylemek istemiyordu ama Mustafa'nın lafı ne zaman geçse bir yalan beraberinde geliyordu. Bu durum hiç hoşu-

na gitmediği gibi her yalan söylediğinde Mustafa'ya da saydırmayı unutmuyordu.

Aslında Çağın istese Ozan sayesinde telefon sinyalinden öğrenebilirdi Mustafa'nın yerini. Ama onun derdi Demiralp'e dediği gibi bu işi Çisem'i üzmeden halletmekti ve bu Mustafa bile olsa zarar vermemekti. Ayrıca Mustafa'nın kendi isteği ile ortaya çıkmasını istiyordu. Belki o zaman savaş baltalarını geri çekerdi peşlerine düşmediğini öğrenince.

"Tamam," derken sesi üzgün çıkmış ve Çağın hemen fark etmişti.

"Niye üzüldün güzelim?"

"Sence kendini yalnız hissettiği için mi gitti? Çok mu üzülüyordur?" diye mırıldandı Çisem.

Çağın derin bir nefes aldı. O piçin karısının masum sevgisini hak etmediğine inanıyordu hâlâ. Karısını üzmek istemiyordu ve bu işi elinden geldiğince hızlandırmalıydı. Mustafa'nın ortaya çıkmasını beklemekten vazgeçti. Bir an önce konuşmalıydı onunla.

"Sanmıyorum. Senin adına çok mutlu oldu biliyorsun. Tabi ki seni özlüyordur ama sen mutlu olduğun için o da mutludur. Hem yarın ben arar ne olduğunu sorarım ve ne zaman geleceğini öğrenirim," diyerek alnından öptü ve devam etti konuşmasına, "Olur mu meleğim?"

Çisem mutlu gözlerle kocasına baktı. "Olur çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. Hem de çok çok," diyerek boynuna sıkıca sarıldı.

Çağın onun mutlu olması için ölüme bile gözünü kırpmadan yürürdü. Mustafa ile konuşması ya da uzlaşması neydi ki onun yanında. Yeniden göğsüne yattı Çisem ve biraz daha sohbet ettikten sonra günün yorgunluğu ile kollarında uyuya kalan karısına hayranlıkla baktı Çağın.

Aşk buydu...

Çağın karısını yavaşça kucağına alarak merdivenlere doğru ilerledi. Çisem tam uyumamıştı ve arada mırıldanıp Çağın'ın boy-

nuna öpücükler bırakıyor, kocasının kokusunu derince içine çekiyordu. Çağın bu duruma zor dayanıyordu. Zaten her an onu düşlüyor ve arzuluyordu. Bir de güzel karısı böyle yapınca kendine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Yukarıya odalarına geçtiklerinde Çağın yatağa yine aynı yavaşlıkta yatırdı. Sanki kırılacak bir eşya gibi özenli davranıyordu. Bu küçük kadın onu her haliyle mutlu ediyordu. Hayatında olduğu için çok şanslı hissediyordu kendisini.

Çağın, Çisem'in yorgun olduğunu düşünüp onu giydirmek için geceliğini getirdi. Üstünü çıkarırken Çisem de kocasına yardımcı oluyordu ama Çağın tam geceliğini giydireceği zaman Çisem engel oldu ve kocasını kendine çekerek dudaklarına yapıştı. Bu hareketle Çağın Çisem'in üstüne düştü ve Çisem seslice inledi.

Aralarında tutkulu bir öpüşme başladı. Çisem kocasının gömleğinin düğmelerini açarken heyecandan elleri titriyordu. Çağın bunu fark edince dudaklarından kopup geriye çekildi ve Çisem'in üstünde ağırlığını vermeden oturur vaziyette gömleğinden kurtuldu. Bunu yaparken karısı ile göz göze idiler. Çağın hiç bıkmayacağını biliyordu bu gözlerden, o yüzden hiç korkmuyordu orada kaybolmaktan.

Ayağa kalkıp pantolonundan da kurtuldu. Yeniden Çisem'in üzerinde ki yerini aldı. Yavaşça sokuldu meleğine, usulca öptü dudaklarından ağır bir müziğin ritmi gibi dolaştı dudakları hayat bulduğu tende. Aşkla, her bir yanını yeni keşfediyormuş gibi incitmeden ve acele etmeden sanki son kez gibi sevdi güzel gözlüsünü...

Çağın, Çisem'i öyle güzel ve şefkatle sevdi ki, Çisem Çağın tarafından sevilmenin bu hayatta sahip olabileceği en güzel hediye olduğunu düşünüyordu.

***

Sabah Çağın her zaman ki gibi Çisem'in kollarından zor ayrılmıştı. Beraber banyo yaptıklarında yine öğleni bulmuştu evden çıkması. Yan yana geldikleri her an her dakika birbirlerinden ko-

pamıyorlardı. Artık kardeşlerinin de ağzında dalga konusu olmaya alışmıştı.

Şirkete geldiğinde Ozan'dan hemen Mustafa'nın yerini bulmasını istemişti. Bu işi yine güzellikle halletmek istiyordu. Zaten şirkete geldiğinde öğlendi. Ozan'ın yer tespiti iki saatini almış ve hemen Çağın'a söylemişti.

Çağın da Demiralp'e Mustafa'nın yanına gideceğini haber verip yapacağı şeyi söylemişti. Çınar'ı da eve erken yollamış, aklının kimsede kalmamasını sağladıktan sonra yola koyulmuştu.

***

Mustafa işlerini Polonez köyde daha önceden aldığı bir evden hallediyordu. Korktuğu için saklanmıyordu aslında sadece amacı kimseye yakalanmadan Çisem'i geri almaktı. Çünkü biliyordu ki ortaya çıkarsa bu sefer Çisem'den sonsuza kadar uzak kalacaktı. Demiralp'in hesap soracağını hatta daha fazlasını yapacağını biliyordu.

Bilgisayarın başında oturmuş Çisem ile çekilmiş resmine bakarken kapı çaldı. İlk başta şaşırdı, burayı kimse bilmiyordu çünkü ve kimin geleceğini merak etti. Ama sonra tüm soğukkanlılığı ile kapıyı açtı ve karşısında hiç görmeyi beklemediği kişi ile karşılaştı.

Çağın, Mustafa'yı görünce şaşırmıştı çünkü sakalı uzamış, yüzü çökmüş ve darmadağın görünüyordu. Çağın durduğu mesafeden bile içki kokusunu alıyordu. Mustafa gerçekten perişan görünüyordu, ama gözleri hâlâ aynı bakıyordu. Hâlâ ölümcül ve öfkeli.

İkisi de bir süre birbirlerine baktılar sonra Mustafa'nın gözü arkaya takıldı etrafı arar gibi. Çağın onun sesiz sorusunu yanıtladı.

"Tek geldim korkma! Sadece konuşmaya geldim... Çisem için," dedi son cümlesini bastırarak söyledi Çağın.

Mustafa korkmak lafını duyunca öfkelenmek üzere iken Çisem lafını duyunca hemen uysallaştı ve sakin kaldı.

"Korkmuyorum! Çisem'e ne oldu? İyi mi?" dedi sesindeki endişeyi gizlemeden.

"Merak etme diyeceğim ama etmiyorsun zaten. Aramadığına göre..." diye alayla söylendi.

"Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez. Çisem nasıl!" diye tekrarladı sorusunu Mustafa sinirli bir şekilde.

"İyi. Sadece seni merak ediyor," diye sıkıntıyla söylendi. Bu adamın Çisem'in ismini ağzına almasını istemiyordu.

Mustafa başını salladı ve devam etti. "Beni bulduğuna göre Demiralp ile gelirsin sanmıştım. Tek görünce şaşırdım," dedi bu sefer Mustafa alayla.

"Yapma Mustafa. Saklanmıyorsun ki. Saklanmak istesen seni kimse bulamaz. Bunu sen de iyi biliyorsun," dediğinde gülümsedi Mustafa, ama neşeden uzak ukalaca bir gülümsemeydi bu.

"İçeri geç," dedi her an parçalara ayırıp öldürmek istediği adama. Aslında hâlâ öyleydi, ama planına sadık kalıp adım adım ilerleyecekti. Çisem'in kendisinden nefret etmesini sağlayacak tek bir iz bile bırakmadan hareket edecekti.

Çağın sessizce içeri girdi ve Mustafa'nın yönlendirmesi ile salona geçti. Mustafa Çağın'ın sevdiği kıza sahip olduğunu bilerek karşısında oturmaktan hiç haz etmiyordu. Öfkesi yine damarlarında kaynıyordu. Bu adamı hiç ama hiç sevmiyordu ve yan yana oturmak yerine öldürmek istiyordu. Bu yüzden hemen konuya girmesini ve ne söyleyecekse söyleyip çekip gitmesini istiyordu.

"Konu Çisem demiştin?" diye bir cevap bekledi. Çağın derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Seni özlüyor ve merak ediyor," diye zorlukla söyledi. Karısının kendisinden başka kimseye böyle duygular beslemesini istemiyordu. Ama onun üzülmesi en son isteyeceği şey bile değildi. Zaten sırf bu yüzden buradaydı.

Mustafa'nın içi hüzünle doldu. O da çok özlemişti. Askerliği haricinde hiç bu kadar uzun ayrı kalmamışlardı ki. İçi sıkıldı, yanında olmasını istiyordu ve hâlâ hazmedemiyordu bu olanları.

Onun üstündeki tüm söz hakkı kendisinin iken şimdi ise ona uzaktan bakıyordu. Hatta artık bakamıyordu bile. *'Ne kadar da acı,'* diye içinden düşündü. Sonra yüz ifadesini değiştirdi. Çağın'ın karşısında güçsüz durmak istemiyordu.

"Ben de onu özledim. Ama bu aralar gelemem. Seni bitirmenin peşindeyim ve tabi ki Çisem'i geri almanın," dedi gülerek hiç çekinmeden, gizlemeden ve korkmadan. Çağın'ın tek bir hareketi onu öldürmesi için bir bahane olurdu Mustafa için. Zaten şu an karşılıklı oturmaları bile bir mucize idi.

Çağın duyduklarıyla içindeki öfkenin yeniden alevlendiğini hissetti. Artık sakin olmakta zorlanıyordu. Mustafa'yı kışkırtmamak için kelimelerini bile seçiyordu, ama bu adam onu deli ediyordu. Yinede kendine hâkim olmak zorundaydı. Çisem onundu, bu oyunlara gelmeyecek ve Çisem için burada olduğunu unutmayacaktı. Ama farkında olmadan sesi çok öfkeli ve sert çıkıyordu.

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? En azından Çisem'i düşünsen ve onun için biraz duyarlı olsan. Geride bıraksan her şeyi ve hayatına devam etsen olmaz mı?" dediğinde ses tonu iyice yüksek çıkmaya başlamıştı.

Mustafa ise daha sakin bir ses tonuyla cevapladı Çağın'ı dalga geçercesine. "Zaten her şeyi onun için yapıyorum Çağın. Benim olanı geri almak için."

Çağın duydukları ile deliye dönmüştü. Karısı için başka bir adam benim diyordu hem de hiç çekinmeden. Sinirle ayağa kalktı ve bu sefer sesine öfkesine engel olmadan konuştu. Ellerini Mustafa'ya doğru tehditkar bir şekilde sallıyor ve kendine hâkim olamayıp adeta kükrüyordu.

"Buraya gelmenin hata olduğunu biliyordum. Ama yine de Çisem'in mutluluğu için bunu yaptım," dedi ve Mustafa'ya yaklaştı. İşaret parmağını ona doğrultup yine bağırarak devam etti. "Çisem hiçbir zaman senin olmadı. Şunu o kalın kafana soksan iyi edersin. Çisem BENİM! BENİM KARIM BENİM! EĞER Kİ BU SÖZLERİNE VE DAVRANIŞLARINA DEVAM EDERSEN

SENİN İÇİN HİÇ İYİ OLMAYACAK! SABRIMIN SINIRINDASIN MUSTAFA!" dedi ve kapıya doğru yürüdü. Bu adamın uslanmayacağını biliyordu ne diye buraya geldi ki zaten. Ama ona uyup delirmeyecek, yanlış bir hareket yapmayacak ve oyununa gelemeyecekti.

Kapıya vardığı sırada aklına gelenle gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Geri döndü ve Çisem için son kez konuştu. Mustafa hâlâ bıraktığı yerde duruyordu ifadesiz bir şekilde.

"Demiralp burayı biliyor ve buna rağmen gelmedi. Senin aksine biz Çisem için seninle uğraşmıyoruz. Çünkü onun için değerlisin. LANET OLSUN Kİ SENİN GİBİ BENCİL BİRİNE DEĞER VERİYOR. Saklanmana gerek yok. Ortaya çık ve Çisem ile görüş seni merak ediyor. Kimse sana yaklaşmayacak... Tabi ki rahat durduğun sürece!" diyerek bu sefer arkasına bakmadan yürüdü ve kapıyı sert bir şekilde çarptı.

Mustafa onda sinir namına hiçbir şey bırakmıyordu. Bu adamın rahat duracağı yoktu. Yine bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Gözlerinden onu bir kitap gibi okumuştu ve hiç iyi şeyler olamayacağını anlamıştı ama şu an bunu düşünmek istemiyordu. Bir an önce eve gidip meleğinin kollarında sakinleşmek istiyordu.

Arabasında giderken Demiralp'i arayıp son durumları aktarmıştı. Demiralp duyduklarına hiç şaşırmamıştı. Zaten Mustafa'yı yıllardır tanıyordu ve onun uslanmayacağını çok iyi biliyordu. Çağın biraz daha ne yapacaklarına dair konuştuktan sonra eve doğru sürmeye devam etti. Yol boyu Çisem'i düşünerek sakin kaldı.

Eve vardığında içeriden bir bağırış çağırış duydu. Güvenliklerin sakin durduğunu görünce Çınar'ın yine iş başında olduğunu düşündü. Eve girdiğinde de gördükleriyle yanılmadığını anladı.

"Ya ver diyorum sana onlar senin değil! Hakkını yedin sen... Ya sana diyorum gıcık şey."

Çisem Çınar'ın peşinde üstü başı un olmuş şekilde koşturup bir yandan da bağırıyordu. Çınar elinde içi kurabiye dolu saklama kabı ile koşuyordu. Tabi ki ağzı dolu bir şekilde.

"Neden canım? Bana azıcık bırakmışsın zaten. Bunları da ben yiyeyim işte. Ne pinti yenge çıktın sen öyle, " deyip pis pis gülüyordu.

Çınar bugün eve erken geldiğinde Çisem ve Efe'nin kurabiye yaptığını görmüş ve Çisem'i deli etmişti. Onunla uğraşmak Efe ile uğraşmaktan daha eğlenceliydi. Çünkü Çisem'i sinirlendirmek daha kolay oluyordu ve Çınar bundan büyük keyif alıyordu. Artık tek eğlencesi Çisem olmuştu. Sırf bu yüzden evden bile çıkmak istemiyordu. Çisem hepsine çok iyi geliyordu.

Bahçede onlar birbirleri ile didişip koşarken Çağın gülümseyerek onları izliyordu. Efe yanına gelip ellerini göğsünde bağladı. Çağın bunu görünce Efe'ye dönüp keyifle konuşmaya başladı.

"Çok rahatsın bakıyorum? Hem de onlar bu haldeyken. Gerçekten neden bu haldeler ve ne kadar zamandır?" dediğinde Efe içli bir nefes aldı, ama işin gırgırındaydı o da.

"Rahatım çünkü dur demekten yoruldum. Çınar geldiğinden beri karını sinir ediyor. Eee kız haklı sabahtan beri sana kurabiye yapacağım diye uğraştı. Güzel olsun diye kaç defa baştan yaptık hatırlamıyorum bile. Tutturdu ben yapacağım diye. Benim yapmamı da kabul etmedi. En sonunda yaptı, başardı da ama Çınar geldi ve son durum bu," dedi ve hâlâ bahçede olan Çisem ile Çınar'ı eliyle gösterdi.

Çağın, Efe'yi dinlerken hem çok mutlu olmuş hem de büyük bir keyif almıştı gördüğü manzaradan. Çisem'in küçük bir çocuk gibi koşması ve kendisi için bütün gün uğraşması çok hoşuna gitmişti. Çisem yeri geldiğinde çocuk, yeri geldiginde mükemmel bir kadın oluyordu ve Çağın onun her halini seviyordu. Düşüncelerini bir kenara bırakıp yeniden Efe'ye doğru döndü bakışları.

"Rahatladın artık, Çınar seninle uğraşmayı bıraktı."

"Öyle deme," diye haince gülümsedi ve devam etti. "Yazık, kıza yapmadığını bırakmadı. Valla artık üzülüyorum. Bence sen bir dahaki sefere Çınar'ı mesaiye bırak ya da eve sensiz gelmesine izin

verme. Sen olmayınca daha çok uğraşıyor kızla," dediğinde hâlâ işin girgirındaydı. O da çok memnundu bu görüntüden.

"O kadar kötü diyorsun yani. Eee ben bir elime alayım Çınar'ı o zaman," derken ikisi de gülüyordu.

Çınar ve Çisem'in kendilerine doğru geldiğini görünce Çağın dikleşti yerinde. Çınar abilerine muzipçe bakıp elinde kurabiye kabı ve ağzı hâlâ dolu bir şekilde aralarından geçtikten sonra Çisem geldi koşturarak. Gözü Çağın'ın geldiğini bile görmemişti.

"Dur diyorum sana! Yeme artık bitirdin. Bak hâlâ yiyor," derken sesi ağlamaklı çıkıyordu artık.

Gerçekten bütün gün kurabiye yapacağım diye uğraşıp helak olmuştu ve Çınar gelmiş bir tane bile bırakmıyordu Çağın'a. Üstelik önceden iki tabak kurabiye yemişti Çisem'e gıcıklık olsun diye.

Çağın yanından geçen karısının gerçekten kızgın olduğunu görünce arkadan beline sarılıp gitmesini engelledi. Efe onlara bakıp başını iki yana sallayarak yanlarından ayrıldı ve mutfağa geçti.

"Meleğim bak çok yorulmuşsun dur artık," dedi onun bu sinirli haline şaşırarak.

Çisem ilk defa yaptığı ve sonunda başardığı kurabiyeleri Çınar'a bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu yüzden çığlık atarak konuşmaya devam ediyor ve Çağın'ın kollarında çırpınıyordu.

"Bırak öldüreceğim onu. Bırak aşkım ya yedi kurabiyelerin hepsini. Bitirmeden yetişmeliyim."

"Bırak yesin güzelim," dedi Çağın, karısının aksine sakince.

"Olmaz!" diye bağırdı ilk önce, sonra ise daha sakin devam etti. "Ama ben sana yaptım onları, hem o hakkını yemişti," derken sesi üzgün çıkıyordu. Gerçekten çok uğraşmıştı Çisem bu kurabiyeler için. Çağın hâlâ kollarında çırpınan karısını kendine doğru çevirdi ve göz göze geldiler.

Çisem Çağın'ın yüzünü görmesi ile sakinleşmişti.

"Meleğim bırak artık. O seni sinir etmek için uğraşıyor. Hem biz seninle beraber yenilerini yaparız olmaz mı?" Çisem dudakla-

rını büzerek aklı hâlâ diğer kurabiyelerde kalmış bir şekilde konuştu.

"Olur yapalım... Ya ama bari bir tane bıraksaydı tadına bakardın en azından. Ben yapmıştım onları," dediğinde Çağın'ın tek düşündüğü o büzülmüş dolgun dudaklardı. Nihayetinde kendine engel olamadı ve dudaklarını sıcacık dudaklara bastırdı. Belinden tuttuğu karısını iyice kendine bastırdı ve biraz daha öptükten sonra geri çekildi. Kararmış bir gözle karısına bakarak o boğuklaşmış sesiyle konuştu.

"Bebeğim sen yaptın eminim çok güzel olmuşlardır. Senin elinden ne olsa yerim ben," dedi.

Çisem öpüşmenin etkisiyle titrek sesiyle konuştu. "Yalancı seni daha tadına bile bakmadın ki. Belki kötü olmuş ne biliyorsun?" dediginde, Çağın gülümseyip burnunu karısının burnuna sürterek cevap verdi.

"Eğer kötü olsaydı Çınar bu kadar kavga etmezdi ki seninle," derken aklında birlikte banyo yapmak fikri geçiyor ve istekle karısına bakıyordu.

"Ay o her şeyi yiyor ki. Kötü olsa da sen ona bakma. Onun garip bir midesi var," derken yüzünü buruşturmuştu Çisem. Çağın gülümseyerek geri çekildi ve karısının ellerinden tutarak odalarına doğru ilerledi. Bir yandan da konuşuyordu.

"Bilmez miyim? Çınar o... Neyse hadi gel yemeğe kadar ilk önce seni yıkayalım sonra da Çınar'ın icabına bakarım. Benim karımı bu kadar sinirlendirmenin bedelini ödetirim ona," dedi.

Çağın odalarına geçtiklerinde yine en çok sevdiği iş olan karısı ile ilgilenmeye başladı. Kendisinin de bir banyoya ihtiyacı vardı zaten ama bu banyo güzel eşiyle olacağı için daha bir istekle banyoya girdi.

Banyoda Çisem'in yaramaz oyunları yine işleri uzamış, harika mutlu anlar yaşamışlardı. Üstlerini giyindikten sonra aşağıya mutfağa inmişlerdi.

Çisem, Efe'ye yardım ederek masayı beraber hazırladılar. Yemekleri zaten öğlen yapmışlardı yine Efe ile beraber. Masaya oturup çorbalarından bir yudum alırken Çağın kardeşini merak edip sordu.

"Çınar nerede? Sesi soluğu çıkmıyor."

Efe çorbasından bir yudum aldı ve soruyu cevapladı yeni gelecek bir tartışmayı ön göremeden. "Uzun süredir görünmüyor ortalarda. Yine bir işler çeviriyordur," dediğinde Çisem, aklına gelenle ağzına götürdüğü çorba dolu kaşığını sıcak sıcak yutup, isyan edercesine konuşarak hızla masadan kalktı ve yukarı atölyesine doğru yöneldi.

"Ya hayırrr! Bu sefer olmaz ama," dediğinde Çağın şaşkın gözlerle Çisem'in arkasından baka kalmıştı. Sormak için Efe'ye döndüğünde onun güldüğünü görünce gerçekten Çınar'ın bir işler çevirdiğini anladı ve bu sefer ne yaptığını çok merak etti.

"Bu sefer ne yaptı?" dediğinde Efe artık daha fazla gülmeye başladı.

"Ne olacak Çisem'in resmine yine Cin Ali'ler ekliyordur," dediğinde bu sefer Çağın da kahkaha atıyordu. Tabi ki Çisem'in çığlığı eşliğinde.

"Ama o Çağın'ın resmiydi. NE YAPTIN SEN? Bu sefer öldüreceğim seni... KAÇMA DUURRR..!"

27. BÖLÜM

Aşk insanı güzelleştirir
Gözlerini körleştirir
Kalbini iyileştirir...
Aşk insanı adam yapar
Aşk beni sen yapar
Ama aşk seni hiç ben yapamaz...
Aşk böyleydir işte!
Her özlem kavuşma anını bekler
Kara kışın ilkbaharı beklemesi gibi...

Çağın gittikten sonra Mustafa daha çok yıkılmış, daha çok bilenmişti Çağın'a karşı. Söylediklerini hazmedemiyordu. Çağın her "B*enim,"* dediğinde Mustafa kalkıp boynunu kırmamak için kendini çok zor tutmuştu. Çağın buraya habersiz gelmemiştir ve mutlaka birilerinin haberi vardır diye düşünmüş ve bu sebeple bir şey yapamamıştı. Akıllı olması gerekiyordu. Çünkü Çisem'in kulağına kendisi hakkında kötü bir şey gitsin istemiyordu. Düşmanlarının eline koz vererek Çisem'in kendisine bakan gözlerinde ufacık bir tereddüt ya da mutsuzluk yaratmak istemiyordu. Zaten bu yüzden sabırlı davranıp zor kullanmıyordu. Çisem kendi isteği ile gelsin ve sevgisini koşulsuz sunsun istiyordu.

Mustafa, Çağın'ın *'Seninle uğraşmayacağız,'* sözüne güvenmemiş ve hemen yer değiştirmişti. Zaten her şeyi önceden ayarladığı için yer değiştirmesi ya da saklanması zor olmuyordu. Bu iki hafta, planları için çok işine yaramıştı.

Ertesi gün ise Mustafa, Çisem'i aramış, bir süre daha şehir dışında kalacağını ve işleri olduğunu söylemişti. Telefon konuşması oldukça duygusal geçmişti. Çisem sürekli onu özlediğinden bahsetmiş ve beslenmesine dikkat etmesini söylemişti.

Telefonu kapattıktan sonra utanmasa ağlayacaktı Mustafa. Böyle olması uzak durması gerekiyordu. Çisem'in yanına giderse bu sefer dayanamazdı. Onu görürse özlemi ağır basar, kimseyi takmadan zor kullanır ve götürürdü buralardan. Gözden uzak olması iyiydi Mustafa için. Çok ayrı kalmışlardı ve zor dayanıyordu. Zaten Çisem'in sesini duyunca acele etmesi gerektiğini daha iyi kavramıştı. Sesini bile çok özlemiş, gözlerini kapatarak konuşmuş ve yanında olduğunu hayal etmişti. Bu kadar beklemesi bile aslında hataydı. Hemen Kemal Afşar'ı arayıp konuştukları gibi artık gerekeni yapmasını ve harekete geçmesini söyledi. Bir an önce prensesine kavuşmak istiyordu. Mustafa için gurur falan kalmamıştı evli bir kadına âşıktı ve hâlâ yeterince uzak kaldığını düşünüyordu. Mustafa'ya göre artık kavuşma zamanıydı.

Ama bilmediği bir şey vardı Mustafa'nın. Kemal Afşar, Mustafa'nın değil, kendi planını uygulayacaktı ve bu da dengeleri alt üst edecekti...

***

2 Hafta Sonra...

Demiralp artık dayanamamış ve bir an önce kardeşine kavuşmak istemişti. Bu sebeple Çağın'ın davetiyle Turaç ile birlikte kardeşinin evine kahvaltıya gelmişlerdi. Tabi ki gerçekleri hemen söylemeyecekti ama en azından Çisem hâlâ aile dostu olarak bildiği için yakınında olacaktı.

Çağınların evinin önünde durmuş Çisem'in nasıl tepki vereceğini düşünüyordu. Turaç, Demiralp'in böyle beklemesine daha fazla dayanamadı kapıya yaklaşıp zile bastı ve heyecanla beklemeye başladı.

Turaç da Demiralp kadar çok seviyordu Çisem'i ve o da çok özlemişti. Çisem ile çok iyi anlaşırlardı. Hatta Çisem onunla vakit geçirmeye bayılırdı. Çünkü Demiralp hep ağır abiydi ama Turaç arkadaş gibiydi Çisem'e. Şimdi görünce ne tepki vereceğini o da çok merak ediyordu.

Ama Demiralp ne kadar ağır da olsa kardeşine karşı hep sevecen ve samimi olmuştu. Yüzü bir tek ona güler, bir tek onunla çok konuşurdu. Hayatında hiç yapmadıklarını kardeşi için yapardı. Ve şimdi uzun zamandan sonra onu yeniden görecekti. Acaba kardeşi de onu özlemiş miydi çok merak ediyordu.

***

Çağın ve kardeşleri bugün işe gitmemişti ve Çağın sabah erkenden kalkıp tüm ev halkını da beraberinde kaldırmıştı. Kahvaltıyı bahçeye hazırlayıp Çisem'e misafirlerinin olduğunu söylemişti. Çınar ve Efe bilse de belli etmemişlerdi. Çisem ise çok ısrar etmesine rağmen Çağın sürpriz olacağını söylemişti.

Çisem kimin geleceğini bilmediği için heyecandan yerinde duramıyor kapının etrafında dolanıp duruyordu. Çünkü gelecek olan misafirin kendisi için geldiğini biliyor ve bu yüzden heyecanı tavan yapıyordu. İlk Mustafa abisinin geleceğini sanmış ama Çağın henüz onun şehir dışından gelmediğini söylemiş ve bu yüzden o seçeneği elemişti.

Çağın ise koltukta oturmuş gülümseyerek karısının bu çocuksu sevincini izliyordu.

Çalan kapıyla birlikte olduğu yerde durdu ve kocasına baktı ilk, daha sonra kapıya doğru hızla yürüdü. Çisem kapıya yaklaşıp açtığında gözlerine inanamadı ilk önce. Hemen gözlerine akın etti yaşlar, ama akmadı dondu kaldı yerinde o yaşlar kendisi gibi. Karşısında, birinin kendisi gibi gözleri dolu, diğeri ise muzip bir şekilde gülümseyen iki adam vardı.

Gözleri şaşkınlıktan iyice açıldı ve bir eli kapıda kalırken diğeri ağzını kapatmıştı. Dolu gözlerinden bir yaş aktı, nasıl unutmuştu onları neden arayıp sormamıştı ki. Ailesinin ölümünden sonra onları görmemişti. O zamanlar zaten çok üzgündü, zor zamanlar geçirmişti ve onları unutmuştu. Yaşadığı acıyla aklına bile gelmemişti hiç kimse.

Ama onlar unutmamıştı işte ve yanına gelmişlerdi. Ama nasıl? Çağın'ı mı tanıyorlardı? Ya da Mustafa abisinden öğrenmişlerdir burayı diye düşünüyordu. Çisem bunları düşünmeye dalmış, şaşkınlık ve özlemle bakarken Demiralp onun gözlerinin dolmasına dayanamamış ve konuşmuştu.

"Eee biricik yok mu bir hoş geldin? Yoksa özlemedin mi beni?" dediğinde Çisem beş dakikadır ne yaptığını fark ederek hızla boynuna atıldı Demiralp'in. Demiralp hemen karşılık verdi ve sarıldı kardeşine büyük bir özlem ve sevgiyle.

Demiralp kardeşinin sıcaklığına yeniden kavuşmuş, çok mutlu ve huzurluydu. Yüzünü saçlarına gömmüş, kardeş kokusunu içine çekiyordu. Ne de çok seviyordu, ne de çok özlemişti kardeşini. Annesinin emaneti, Uğur öğretmenin biricik kızı ve kendisinin can kardeşi, kanıydı. Sonunda kavuşmuştu. Canlı kanlı kollarındaydı ve hâlâ inanamıyordu. Gözlerinden bir damla yaş düştü bütün özlemini anlatan.

Çisem de büyük bir hasretle sarılmıştı. Öyle yoğun duygular içerisindeydi ki anlam veremiyordu, ama çok fazla seviyordu bu adamı onu biliyordu.

"Özlemez miyim çok özledim. Sen nasıl buldun beni?" diyerek geri çekilmişti. Gözyaşlarını artık serbest bırakmıştı.

Demiralp hâlâ yakınında olan kardeşinin gözyaşlarını şefkatle silip, yüzünü avuçları arasına alıp her zaman yaptığı gibi alnından öpmüştü. Öperken gözlerini kapatmıştı iki kardeş de. İkisi de hasretti birbirlerine. Biri aile dostu bildiği ama abisi gibi sevdiği adama, diğeri öz kardeşine hasretti. Ama bildikleri ayrı olsa da sevgileri aynıydı.

Çağın ve kardeşleri bu manzarayı mutlulukla karışık hüzünle seyrediyorlardı. İki kardeşin birbirinden ayrı kalmak zorunda olmaları ve Çisem 'in abisi olduğunu bilmeden Demiralp'i bu kadar çok sevmesi acıydı aslında. Kardeş olmayı bile yaşayamamıştı Çisem.

Abi kardeş hâlâ birbirlerine sevgiyle, özlemle sarılırken öksürük sesiyle ikisi de birbirinden ayrılmak zorunda kaldı.

Demiralp öfkeyle arkasını dönüp arkadaşına bakarken, Çisem Demiralp'in heyecanıyla unuttuğu Turaç'ın boynuna atılmıştı "Turaç," diye bağırarak. Tabi ki Demiralp hemen Çisem'e müdahale etti her zaman ki gibi.

"Abi diyeceksin ufaklık, abi," dediğinde Çağın'ın kaşları çatılmış ve bunu Demiralp görmüştü. Ama Çisem Turaç ile hasret gidermekle meşguldü.

"Sen karışma kardeşim. Yıllardır bir alışamadın. Beni daha çok seviyor diye kıskanma," dediğinde Turaç, Çisem kollarında kıkırdadı. Sonra Turaç, Çisem'e döndü ve geri çekilerek yüzüne baktı. Demiralp'i sinirlendirmek için konuşmaya başladı.

"Ee söyle bakalım güzellik hangimizi daha çok özledin?" dediğinde Çağın dönen muhabbeti anlamadığından ve karısının Turaç'a çok yakın durmasından dolayı rahatsız olmuştu. Çağın gözlerini bir an bile karısının üstünden ayırmazken, Demiralp Çağın'ı izliyor ve bu durum oldukça hoşuna gidiyordu. Çağın'ın kıskanmasını ve ne yapacağını bilemez halleri Demiralp için izlenecek keyifli bir seyirdi.

Çisem ortamdaki bakışları fark etmiyor ve özlediği abilerinin özleminde kayboluyordu. Turaç'ın sorusuyla ne cevap vereceğini bilemezken imdadına kocası yetişmişti.

"Hoş geldiniz beyler," dedikten sonra karısına doğru döndü. "Kahvaltı hazır içeri geçip konuşalım mı meleğim?" dediğinde Çisem hemen kocasına döndü ve Demiralp'i gördüğünden beri aklına takılan soruyu şaşkınlıkla sordu.

"Nasıl ya? Sen nereden tanıyorsun Demiralp abimi?"

"Kahvaltıda anlatırım canım bak ayakta kaldı abinler," dediğinde Çağın, Çisem kapıdaki yakışıklı iki adama dönüp mahçupça gülümsedi ve yol gösterdi.

Hep birlikte masaya oturup selamlaştıktan sonra bir yandan kahvaltı ederken diğer yandan sohbet ediyorlardı.

"Nasıl buldun beni? Ya da neden uzun zamandır yoksun?" diye sordu Çisem.

Demiralp gerçekleri söylemeyecekti ama bazı şeylerden de bahsetmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Cenazeden sonra yanına gelip seninle konuşacaklarım olduğunu söylemiştim hatırlıyor musun?"

"Evet, ama sonra biz taşındık ve seninle irtibatı kestik. Yani ben sana nasıl ulaşacağını bilmiyordum. Mustafa abim telefon hattımı değiştirmişti."

"Biliyorum canım. Mustafa kimseye haber vermeden seni resmen kaçırdı ve ben seni bir yıldır arıyorum," diye elinde olmadan öfkeli konuşunca, Çağın uyarı niteliğinde öksürdü. Bunları şimdi öğrenmesini istemiyordu. Çünkü hâlâ Çisem'in inanmayacağını düşünüyordu.

Çisem, Çağın'a şaşkınca baktıktan sonra yeniden Demiralp'e doğru döndü. Demiralp ise gereken uyarıyı almıştı, ama yine de bazı şeyleri söylemek istiyordu.

"Nasıl yani anlamadım?" dedi Çisem hâlâ şaşkın bir şekilde. Neler olduğunu anlayamıyordu. Bu sözler ne içindi. Ortada dönen bir şeyler vardı ve yine kendisinden gizleniyordu. Hem de bu sefer Demiralp tarafından.

"Bak canım sana daha sonra anlatacağım bazı şeyleri. Ama şu anda bilmen gereken tek şey ben seni uzun zamandır arıyordum ve Mustafa sana ulaşmama engel oluyordu," dedi daha sakin bir şekilde.

Çisem duyduklarıyla daha çok şaşırıyordu. Buraya şirketleri için gelmişlerdi. Şirketleri daha çok büyüyeceği ve burada daha

huzurlu olacakları için. Yani öyle söylemişti Mustafa abisi. Birdenbire öyle kaçar gibi gelmişlerdi ama...

'Kaçar gibi,' diye düşündü Çisem. İyi de neyden kaçar gibi? Birden bütün olanları, buraya gelişini ve ailesinin yasını bile yaşayamayışını düşündü. *'Ama neden?'* diye sorular beynine hücum etmeye başlamıştı bile. Artık herkesin kendisinden bir şeyler saklamasına sinir oluyordu. Kararlılıkla Demiralp'e doğru döndü ve yeniden konuşmaya başladı.

"Hayır! Şimdi öğrenmek istiyorum. Neden Mustafa abim böyle bir şey yapsın ki? Yani sen babamın çok sevdiği bir öğrencisiymişsin zamanında ve ailedendin. Babam her zaman sana güvenebileceğimi ve çok sevmem gerektiğini söylerdi. Ben zaten seni çok seviyor ve güveniyorum. Mustafa abim de bunu biliyor. Yani... Neden? Bana anlatın artık! Neden öyle konuştuğunuzu bilmeliyim," dedi, artık sıkılmıştı ve sesi istem dışı sinirli çıkmıştı. Çağın da öyle diyordu "*Mustafa sana anlatacak,*' ama o şimdi istiyordu. Hemen şimdi öğrenmek!

Demiralp dâhil herkes sıkıntıyla bir nefes aldı. Çağın'a baktı ve ondan aldığı onay ile anlatmaya karar verdi tüm gerçeği. Çisem'in ellerinden tutup masadan kaldırdı ve bahçedeki çardağa doğru götürdü. Diğerleri de peşinden gelmişti. Çağın çok endişeliydi. Her şeyin değişeceğini biliyordu ama tek isteği karısının kendisine olan bakışlarının değişmemesiydi.

Herkes oturduktan sonra Demiralp derin bir nefes aldı ve tam konuşacağı sırada içeri korumalardan biri telaşla girdi. Çağın'ın yanına gelip kulağına eğilerek bir şeyler söylediğinde Çağın'ın bakışları sertleşti ve Demiralp'e baktı. Ortamdaki herkes ters bir şeylerin olduğunu anladı.

Çağın yerinden hışımla kalkarak kapıya doğru yöneldi. Tabi arkasından Demiralp, Çınar ve Turaç ile. Çisem ne olduğunu anlamadı ve o da ayağa kalktığında Efe engel olup kolundan tuttu. Zaten o Çisem için dışarı çıkmamıştı.

"Fıstık sen buraya geliyorsun ve benimle masayı kaldırıyorsun. Bak hepsi kaldırmamak için sıvıştı bile," dedi gülümseyerek. Çisem'in aklını başka bir yöne vermek istiyordu. Ama bu sefer başarılı olamayacaktı. Çisem üzgünce baktı Efe'ye.

"Ben çok safım değil mi abi? Yani hepiniz beni kandırıyorsunuz. Oysa ben size güvendiğim için sorgulamıyorum çoğu şeyi. Size güveniyor ve bir bildikleri vardır diyorum. Benim için, benim iyiliğimi düşündükleri için her şeyi yapıyorlar, sorma Çisem diyorum kendime. Sizi sıkmak istemiyor ve sizin anlatmanızı bekliyorum. Ama siz bunu kullanıyorsunuz sanki," deyip başını öne doğru eğmişti. Artık yavaş yavaş güven duvarları yıkılıyordu herkese karşı.

Efe, Çisem'i dinlerken çok şaşırmıştı. Karşısındaki bu masum güzel her şeyin farkındaydı ama tüm iyi niyetiyle, sabırla birilerinin bir şeyler anlatmasını bekliyordu. Bir kez daha hayran kalmıştı onun güzel kalbine. Ama Çisem'in söylediği sözlere hem çok kırılmıştı hem de üzülmüştü. Ama onu da anlıyordu. Çisem'in yanına yaklaşıp kollarına aldı. Biraz sarıldıktan sonra geri çekilip Çisem'in yüzünü avuçlarının arasına alarak konuşmaya başladı.

"Canım onlar nasıl sözler öyle? Sen bizim canımızsın. Biz seni kandırmıyoruz sadece... Sadece bu gerçekleri bizden değil Mustafa'dan öğrenmen gerekiyordu. Ama o cesaret edip anlatamadı sana. Biz de bize inanmazsın diye anlatmadık. Çünkü daha yeni tanışmıştık, ama artık öğreneceksin! İşleri bitsin anlatacaklar sana ve duyacakların yalan değil. Lütfen mantığını kullan gerçekçiliğini düşün önce. Ani tepki verme sakın! Her şey senin mutluluğun için. Bunu unutma! Tamam mı? Güzelim," diye sefkatle konuştu.

Çisem'in aklı iyice karıştı ama yine de bir kere daha ailesine güvenmeyi seçti. Ne duyarsa duysun ilk önce düşünecekti ve fevri davranmayacaktı. Zaten öyle biri değildi ki. Hep ne duyarsa duysun ilk önce öğrenir, düşünür ve kimsenin lafıyla hareket etmezdi. Bu özelliği babasından kalan en güzel mirastı onun için.

"Tamam, abi sen merak etme," dedi yeniden gülümseyerek. Daha sonra birlikte masayı toplamaya başladılar, ama ikisinin de aklı dışarıda, ne olduğundaydı.

***

Çağın duyduğu şey ile hem sinirlenmiş hem de panik yapmıştı. Çisem'in tehlikede olmaması için uğraşırken bu olanlara çok sinirleniyordu. Ona bir şey olur diye de çok endişeleniyordu. Çisem geldikten sonra eve birçok koruma yerleştirmişti. Ama şimdi olanlar da neyin nesiydi? Bu işin arkasından da Mustafa çıkarsa diye düşünürken Demiralp ile göz göze geldi ve hiçbir açıklama yapmadan yerinden kalktı. Zaten söylenecek bir şey de yoktu. Ne söyleyebilirdi ki...

Kardeşlerinin Çisem'in gelmesine izin vermeyeceğini bildiği için rahat bir şekilde dışarıya doğru ilerledi. Kapıya çıktığında gelen kutuyu bir de kendisi görmek istemişti. Kutuyu açtığında bir küfür savurup korumaya geri verdi ve sonra Çisem'e bir şey olacağının korkusuyla ilk defa çalışanlarına öfkeyle bağırmaya başladı.

"Kim getirdi lan bunu? Nasıl alırsınız bunu eve? Ya başka bir şey olsaydı? Ya Çisem görseydi?" gibi daha birçok soru sorup korumaların hiç görmediği öfkesiyle bağırırken diğerleri kutuya bakıyordu.

Kutuda başı kesilmiş bir güvercin ve yanında bir not vardı. Notta ise *'İhaleden çekilmezsen sevgili karının sonu böyle olacak,'* yazılıydı.

Demiralp de öfkeliydi şimdi. Çünkü girecekleri ihaleyi kendi istemişti ortaklığı için ve şimdi kardeşi tehdit ediliyordu. İçindeki öfke kabardı. Yakardı bu İstanbul'u kardeşine bir şey olursa. Kimdi bu adam? Hangi eceline susamış şerefsizdi? Demiralp, Mustafa'dan alamadığı hırsını, her kimse, bu adamdan alacaktı. Sonra bakışlarını Çağın'a çevirdi. Bir türlü sakinleşeme-

diğini gördü. Kendisi sakin kalıp eline alması gerekiyordu dümeni. Kutunun yanından uzaklaşıp etrafta deli gibi dönen Çağın'ın yanına yaklaştı ve eliyle omzuna dokunup durdu onu.

"Sakin ol Çisem içeride. Gidelim şirkette konuşalım," dediğinde Çağın ne yaptığını fark ederek başını salladı olumlu şekilde.

"O zaman ben Çisem'e haber vereyim," dedi ve içeri girmeden önce Çınar'a döndü. "Buraları hallet bir an önce," derken korumaları uyar demek istiyordu.

İçeri girdiğinde mutfaktan gelen seslere doğru gitti ve karısının Efe ile birlikte olduğunu gördü. Derin bir nefes aldı, endişesini yansıtmak istemiyordu. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip genç kadına yaklaştı ve belinden sararak kendine çekti. Çisem kocasına dönüp az önceki gerginlikle gülümsedi. Çağın bunu fark etti ve içi sıkıldı. Onu hep mutlu görmek istiyordu ve şimdi böyle olmasını görmek canını yakıyordu. Anlamıştı az önceki yarım kalan konuşmalarından dolayı böyleydi. Kim bilir gerçekleri öğrenince nasıl olacaktı.

"Güzelim, benim şirkete gitmem gerekiyor. Demiralp ile birlikte. Beraber döneceğiz ve gelince her şeyi konuşacağız tamam mı?" dediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştı Çisem. Kocasının canını her ne sıkıyorsa bir de buna kendi de eklenmek istemiyordu. Nasıl olsa gelince konuşacaklardı.

"Tamam, aşkım," dedi yeniden gülümseyerek. Çağın'ı bu şekilde göndermek, canını sıkmak istemiyordu. Çağın karısının içten gülümsemesi ile rahatlamıştı ve bugün dışarı çıkmayacağını bildiği için bir şey söyleyip tedirgin etmek istememişti. Alnına derin bir öpücük bırakıp Efe'ye doğru döndüğünde göz göze gelmişti. Kısa bir an gözleriyle konuşmuşlardı resmen. Efe o bakışları hemen anlayıp onaylamıştı. Çağın içi rahat bir şekilde evden ayrılmıştı.

Çağınlar şirkete geldiğinde yoldan Ozan'ı arayıp hemen gelmesini söylemişti. Geldiklerinde Ozan'a gereken her şeyi anlatmış ve

araştırıp kutuyu gönderen her kimse bulmasını istemişti. Kendileri de odalarına geçip durum değerlendirmesi yapmaya başlamışlardı.

Aradan geçen üç saatte Ozan ne yaptıysa bulamamıştı. Çünkü kutuyu getiren kişi bir kurye idi. Ama o kuryeye ulaşamıyorlardı. Kim olabileceğini düşünürlerken Çağın'a gelen telefon ile susmuşlardı. Çağın telefona baktığında tanımadığı bir numara ile karşılaşmıştı.

"Efendim."

"Çağın ATALI... Nasılsın? Hediyemi beğendin mi?" diye kelimeleri uzatarak konuşmuştu telefondaki adam.

Çağın koltuğunu devirerek ayağa kalkmış ve duyduğu sözlerle öfkesi yeniden alevlenmişti.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" diye dişlerinin arasından tıslamıştı. Diğerleri de sanki duyacakmış gibi ayaklanmış ve Çağın'a yaklaşmıştı.

"Ne istediğimi açıkça söylemiştim bıraktığım notta. Kim olduğuma gelince yabancı değilim evlat... Kemal Afşar?" dediğinde Çağın duyduğu isimle gerilmişti.

"Bana bak Kemal mısın? Afşar mısın? Her kimsen kimsin. Ama yanlış kişiyle uğraşıyorsun," dediğinde Demiralp ve diğerleri hemen anlamıştı kutuyu gönderen kişinin aradığını.

"Hiç sanmıyorum Çağın. Tam da istediğim kişisin. Ben o ihaleyi istiyorum ve sen de yolumdan çekilecek kişisin!"

"Çok güveniyorsun kendine. Öyle bir şey olmayacak. Eğer bir daha evime saçma sapan tehditlerini yollarsan bu senin için hiç iyi olmaz!" dediğinde Kemal Afşar rahat bir şekilde kahkaha attı ve konuşmaya devam etti.

"Bence boş konuşuyorsun Çağın Atalı. Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Sabahki sadece bir uyarı idi. Ama senin dik başlı ve boğun eğmeyeceğini bildiğim için bir uyarı daha yapayım dedim. Malum işi ciddiye alman ve istediğim zaman neler yapabileceğimi görmen lazım," dediğinde Çağın'ın aklına hemen Çisem gelmiş ve içini bir korku kaplamış, kalbi sızlamıştı. Bugün dışarı

çıkmayacaktı ve yanında Efe vardı. Çıksaydı arar haber verirdi karısı ya da Efe, bu yüzden korkmasına gerek yoktu ama yine de hisleri bunun tam tersini söylüyordu.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi Çağın ama deli gibi korkmaya başlamıştı.

"Sence şu güzelliğiyle insanın aklını başından alan genç karın şu an nerede Çağın Atalı?" dediği anda odanın kapısı hışımla açılmış, Efe ve ardından gözleri ağlamaktan kızarmış bir şekilde Elif içeri dalmıştı.

Çağın duyduğu sözlerle ve gördüğü manzara ile yıkılmıştı. Kendi kendine kimsenin anlamayacağı şekilde acı içinde fısıldadı "Meleğim," diye. Dünya dönmeyi bırakmış zaman durmuştu. Her şey ağır çekime alınmış Çağın'ın ruhu çekilmiş donup kalmıştı. Telefonun diğer ucundaki acımasız adamın kahkahalarına cevap veremiyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Nefes alamıyor düşündüğü şeyin doğru olmamasını istiyordu. Bütün bedenini bir titreme almıştı. Bu titremenin adı korkuydu. Çağın Atalı korkuyordu. Korkuyor ve hâlâ bunun bir şaka olmasını istiyordu. Kötü bir şaka... Ama Çisem yoktu işte, karşısında perişan şekilde üzgün duran kuzeninden bunu anlıyordu. Karısını koruyamamıştı ve şu anda iş dünyasına acımasızlığı ile nam salmış bir adamın elindeydi. Hâlâ konuşamıyor ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Meleği, nefes alma sebebi yoktu. Üstelik kendisi yüzünden.

Çağın'ın hareketleri ve Efe'nin gelmesi ile odadaki tüm adamlar Çisem'e bir şey olduğunu anlamış, sinirler gerilmiş, patlayacak bir volkan oluşturmuşlardı. Demiralp daha yeni kavuşmuşken yeniden kaybettiği kardeşi için bu sefer bu kadar sakin olmayacak ve ortalığı yıkacaktı.

Çınar'ın ise abisinden farkı yoktu ve çok sevdiği, kırılgan, masum, küçük yengesinin kaçırılmış olmasıyla delirmenin sınırında, soğuk ve sakin bir şekilde duruyor ama içinde cehennemi yaşıyordu.

Çağın'ın konuşmamasıyla birlikte Kemal Afşar devam etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Cevap vermediğine göre emin değilsin. Ben söyleyeyim Çağın. Güzel karın karşımda elleri bağlı ve gözleri ağlamaktan helak olmuş bir şekilde duruyor. Sanırım bir de çok korkuyor. Ne yazık," dediğinde Çağın kendine geldi, gözlerinden bir damla yaş düştü ve içinde büyüyen öfke ile yeniden konuşmaya hatta kükremeye başladı. Bütün holding Çağın'ın sesiyle sallanmıştı.

"Eğer ona dokunursan... EĞER ONUN KILINA ZARAR GELİRSE! SENİ BU ŞEHRE GÖMERİM KEMAL AFŞAR. BEN SENİN O ALT ETTİĞİN YENİ YETMELERDEN DEĞİLİM. YANLIŞ ADAMA BULAŞTIN," dediğinde Kemal Afşar yeniden güldü ve bu sefer karşısında duran Çisem'in de kanının donmasına neden olan son sözlerini sarf etti.

"Ah Çağın biliyorum evlat. Senin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Ama daha iyi tanımama ve zaafını öğrenmeme Mustafa Aloğlu yardımcı oldu sağ olsun. Ona da bir teşekkür borçluyum aslında. Olur da benden önce görürsen teşekkürlerimi ilet lütfen," dedi alayla ve telefonu kapattı.

Çağın donmuş bir şekilde telefonu indirdi kulağından. Hâlâ gözleri ıslaktı, kendine engel olamıyordu. Masasının yanında durmuş arkasında devrilmiş bir koltuk ve telefonu tutmayan diğer eli ile masadan destek alıyordu. Ayakta nasıl durduğunu bilmiyordu bile. Kalbini sökmüşler gibi can çekişiyor ve tek bir noktaya bakıyordu. Meleği, güzel gözlüsü, canı yanında değildi. Kim bilir nasıl korkuyordu. Zaten kendisi olmazsa karısı korkardı ki. Tanımadığı adamların yanında şimdi daha çok korkuyor ve ağlıyordur. Gözlerinde hüzün görmeye dayanamazken şimdi karısının ağladığını düşünmek işini hiç kolaylaştırmıyordu Çağın'ın. Çaresizdi. İlk defa çaresizliği tadıyordu. Kötüymüş çaresiz olmak. Bir şey yapamamak ve sevdiğini koruyamamak kötüymüş.

Odadaki herkes susmuş merakla Çağın'ın konuşmasını bir tepki vermesini bekliyorlardı. Gerginlik hat safhadaydı. Efe en perişan olanlarıydı. Bir kardeşini kaybetmiş, diğerini yeni bulmuşken kay-

betmek istemiyor ve en çok da kendini suçluyordu. Çisem'e bir şey olursa işte Efe bu sefer yıkılırdı. Zaten bugün sabahtan beri bir tuhaftı ve kalbi tutuyordu arada. Elif, Efe'nin kötü olduğunun farkındaydı ve teselli ediyor yanından ayrılmıyordu. O da ağlamaktan perişan olmuştu. Nasıl Çisem'i tek bırakırdı? Mustafa belasını çok iyi biliyordu nasıl yapmıştı bunu? Durmadan düşünüyor ve kendine çok kızıyordu. İşin içinde Mustafa olmadığını öğrenince daha çok yıkılmıştı. En azından Mustafa olsaydı zarar vermez diye düşünmüştü. Çünkü Mustafa'yı tanıyordu. Ama şimdi tanımadığı adamlar tarafından kaçırılmıştı Çisem. Kardeşi, çocukluğu, canı her şeyiydi Çisem.

Demiralp ise daha fazla bu sessizliğe ve Çağın'ın bu haline dayanamadı ve yanına gelip omzuna dokundu. Bu dokunuşla Çağın mekanik bir şekilde başını hemen yanında duran Demiralp'e çevirdi. Demiralp'in soru dolu gözleriyle kendine geldi ve Atalı Holding'te Çağın'ın cehennem kıyameti koptu.

"AAAAAAAĞĞĞĞĞĞĞ?" diye büyük bir gürleme ile elindeki telefonu odanın büyük penceresine doğru fırlattı. Cam tuzla buz olurken Çağın bütün odayı dağıtmaya başladı. Masasındaki bilgisayar ve telefon başta olmak üzere her şey yerle bir olurken kimse onu durduramıyordu. Onu zapt etmek o an o kadar zordu ki kimse tam olarak yanına yaklaşamıyordu. Demiralp bir yandan Çınar bir yandan tutmaya çalışıyor ama her seferinde onları deli kuvvetiyle itiyordu. Yaralı bir hayvan gibi kükrüyor ve odayı dağıtmaya devam ediyordu. Sanki karşısında Kemal Afşar ve Mustafa varmış gibi zalimce her bir yeri dağıtıp, her bir yere yumruğunu indirip rahatlamaya çalışıyordu. Ama aksine öfkesi daha çok körükleniyordu. Çünkü yanında sevdiği yoktu. Koruyamamıştı onu. Şu an ondan uzakta olduğunu bilmek onu delirtiyordu. Meleğini yanında istiyordu... Yumruğu ile nasiplenen camlardan dolayı eli kanıyordu, ama umursamıyordu. Bütün çalışanlar şok içerisindeydi. İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyorlardı. Ama en çok şaşır-

dıkları ise ilk defa patronlarını bu kadar sinirli görüyorlardı. Herkes ne olduğunu, patronlarını delirten şeyi çok merak ediyordu.

Elif, Çağın'ın kendine gelip bağırması ve camı kırması ile ufak bir çığlık atıp elini ağzına kapatmış ve bir kenara korkuyla sinip ağlamaya başlamıştı. Gözlerini irice açıp hep sakin gördüğü adamın nasıl delirdiğine şahit olurken Efe onun korktuğunu görüp hemen yanına gelmiş göğsüne bastırıp bu anı görmesini engellemişti. Efe'nin bu hareketi ile ağlaması daha da şiddetlenmiş artık hıçkırmaya başlamıştı.

Bu sırada Çağın hâlâ etrafı dağıtmaya ve kendini yaralamaya devam ediyor, durmadan öfkeyle bağırıyordu.

"ÖLDÜRECEM ONU. ONU DA O KANSIZ MUSTAFA'YI DA. BU SEFER ÖLDÜRECEM. MELEĞİME, KARIMA DOKUNMAK NEYMİŞ HEPSİNE GÖSTERECEM. SİKECEM LAN ONLARI. TÜM İSTANBUL'UN ÖNÜNDE SİKECEM BELALARINI. ÖLDÜRECEM O OROSPU ÇOCUKLARINI. BU DÜNYAYI ONLARA MEZAR EDİCEM!!!" diye bağırmaya devam ederken, onun ciddi bir sinir krizi geçirdiğini düşünen Demiralp, artık dayanamayıp yanına gelip bir yumruk attı Çağın'a.

Çağın, Demiralp'ten aldığı darbe ile bedenini sertçe duvara çarptı. Kalbinin acısı yüzünden bedenindeki acıyı hissetmedi bile. Yavaşça duvardan sürünerek yere çöktü. Yıkılmış, çaresiz, bitik bir halde. Gözlerinden yaşlar akıyor ve etrafındaki hiç kimseyi umursamıyordu. Hâlâ kısık bir sesle sayıklar gibi tekrar ediyordu.

"Öldüreceğim hepsini," diye.

Yerden, sürekli masasında olan, meleğinin gülümseyen fotoğrafının olduğu çerçeveyi aldı ve elini yavaşça fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Canı çok yanıyordu. Korkusu, bu kadar yıkılması, karısının İstanbul'un en zalim adamının yanında olmasıydı. O adamın hiç acıması yoktu. İhaleden çekilse bile karısını hasar görmeden kurtaramayabilirdi. O adamın neler yaptığını ve namını çok duymuştu. Şimdi karısına kim bilir neler yapardı. Bu düşünceyle inle-

yerek gözlerini kapadı ve başını yukarı kaldırıp kalbindeki duaları Yaradan'a gönderdi.

Çınar abisini ilk defa böyle görüyor ve bir şey yapamıyordu. İçindeki öfke çaresizlikle bulandı. Abisinin bağırışlarından bu işin içinde Mustafa'nın olduğunu anladı ve Ozan'a döndü.

"Hemen o siktiğimin Mustafa'sının yerini bul Ozan. Ne yap et ama bul!!!" diye gürledi.

Artık kimse sakin kalamıyordu. Demiralp sakin gözüküyordu ama içindeki öfke İstanbul'u yakardı. Çınar ve Efe'de ondan aşağı kalır değildi.

***

Dört saat önce...

Çisem kocası gittikten sonra kafasını dağıtıp oyalanmak için atölyesine çıkıp resim yapmaya başlamıştı. Sabah kahvaltıda olanları düşünmemek için yaptığı resim aklını bir türlü dağıtamıyordu. Boş boş elinde kara kalem dururken telefonu çalmaya başladı. Arayan Elif ablasıydı ve alışverişe gitmeyi teklif ediyordu. Kafasını dağıtabilir ya da gerginliğini azaltabilir diye kabul etmiş ve buluşma saatini ayarlayıp Efe'ye haber vermek için aşağıya inmişti. Normalde Çağın'a haber vermeden çıkmazdı evden ama sabah olanları düşününce yoğun olacağını düşünüp bir de kendisi meşgul etmek istemedi ve aramak yerine Efe'ye haber vermeyi tercih etti.

Efe salonda oturmuş tabletten işlerini hallediyordu. Çisem'i görünce tableti yanına bırakıp konuşmaya başladı.

"Hayırdır güzellik bugün erken mi sıkıldın?"

"Hayır sıkılmadım. Elif ablam aradı alışverişe gidelim dedi. Oraya gideceğim ama Çağın'ı aramak istemiyorum," dediğinde Efe şaşırmıştı.

"Neden canım?"

"Çünkü bugün işe gitmeyeceğim dediği halde gitti. Demek ki *önemli* bir işi var ve ben rahatsız etmek istemiyorum. Sana söy-

leyeyim dedim." dediğinde morali yerinde değildi ve sitemli konusuyordu. Efe de bunu hemen fark etmiş ve Çağın'ın işe gitmesine bozulduğunu anlamıştı.

"Tamam, ama biliyorsun korumalar da olacak!" diyerek Çisem'e seçenek bırakmamıştı.

"Tamam. Sen gelmeyecek misin? Elif seni de çağırdı," dediğinde Efe'nin bariz bir şekilde gözleri parladı.

"Ben de bensiz gideceğin için üzülüyordum. Bir de o cadı beni aramayınca delirmeye başlayacaktım sen gittikten sonra ama bak gerek kalmadı," dedi muzip bir şekilde. Çisem de güldü bu duruma. Zaten Çisem ne derse desin yalnız bırakmayacaktı Efe onu ve beraber gidecekti.

"O zaman ben hazırlanayım sonra da çıkarız hemen," dedi ve odasına doğru ilerledi.

İçi sıkılıyordu Çisem'in. Çağın'ın canını sıkan şeyi ve kendinden gizlenen gerçekleri düşündükçe daha çok canı sıkılıyordu.

Kısa sürede hazırlandıktan sonra Efe ile beraber evden çıkıp alışveriş merkezine doğru yol aldılar. Elif ile bir kafede buluşacaklardı. Onu evden almayı teklif etmişti Çisem ama Elif kabul etmemişti.

Buluşma yerine geldiklerinde Elif'in çoktan geldiğini gördüler. Masaya varıp selamlaştıktan sonra Çisem Elif'in karşısına oturdu. Efe ise her zamanki gibi Elif'in yanağına derin bir öpücük bıraktıktan sonra yanına oturup Elif'in sandalyesinin arkasına elini attı. Efe hemen Elif'e takılmaya başlamıştı bile.

"Ama sen beni çok ihmal ediyorsun. Aramadın bile. Bak başkasını bulacağım artık," derken Elif ters ters bakmış ve yine Efe'nin oyununa gelip sinirle cevap vermişti. Tabi koluna bir yumruk atmayı da ihmal etmemişti sözlerinden sonra.

"Hele bir dene bak hemen şuradaki garsonla çıkmaya başlarım." Efe'nin yüzündeki gülümseme solmuş ve bu defa sinirlenen Efe olmuştu.

"Dene de görelim hanımefendi. Bak bakalım neler oluyor!" dedi tehditkâr bir ses tonu ile.

"Ay ne oluyormuş acaba? Bir de sevgilim gibi davranıyorsun," diye gözlerini devirip söylendiğinde Efe yeniden gülümsedi ve gerçek olan, ama ikisinin de sürekli dalgaya aldığı sözleri söyledi.

"Gibi mi davranıyorum? Uçmuşsun sen güzelim. Zaten öyleyim," dedi keyfi yerinde.

"Hıh! Yok, öyle bir şey bana bunu sormadın bile," diyerek omuzlarını silkti Elif.

"Gerek yok sormama. Ben bana nasıl âşık olduğunu biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle.

"Ya sen ne gıcıksın ya! Asıl sen bana aşıksın," dedi hafif bir sinirle.

"Evet öyleyim," der demez Elif'in siniri uçtu ve gözlerini irice açıp heyecanla konuştu.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Bilmem. Peki, sen olmamı ister miydin?" diyerek Elif'e iyice yaklaştı.

Elif ise artık iyice sinirlendi ve Efe'yi omzundan iterek arkasına yaslandı. Ellerini göğsünde birbirine bağlarken aynı zamanda konuşuyordu. "Odunsun işte odun. Sevme beni ya istemiyorum." Bunu duyduğunda, Efe sesli bir kahkaha attı ve Elif'i kolları altına alıp şakağından kokusunu içine çekerek öptü.

Çisem ise masaya oturduğundan beri bu manzarayı gülerek izliyordu. Bu ikiliye akıl sır erdiremiyordu bir türlü. Sevgili desen değil, arkadaş desen değillerdi. Tanıştıklarından beri böyle idiler. Kavga etmeden duramaz ama birbirlerinin dibinden de ayrılmazlardı. Ne başkalarına bakmalarına izin verilerdi ne de birbirlerine bakarlardı. Birbirlerine deli gibi âşıklardı ama aralarında konuşulmuş bir şey yoktu. Yine de birbirlerini deli gibi kıskanıp sahipleniyorlardı. İkisi de bu durumdan şikâyetçi değillerdi aslında. Böyle çok mutlulardı. Çisem daha fazla bu iki çatlak aşığa dayanamadı ve gülerek ayağa kalktı.

"Siz didişmeye devam edin. Ben lavaboya kadar gidiyorum," dedi.

"Ben de geleyim," diye ayağa kalktığında Elif, Çisem itiraz etti.

"Aman aman sağol. Sonra Efe abim orayı basar falan," diye gülerek masadan ayrıldı.

Çisem lavaboya gireceği sırada çocuklu bir bayan yanına yaklaşıp yardım istedi.

"Afedersiniz. Acaba kapıya kadar bana yardım edebilir misiniz? Elimde bebek varken bayağı zorlanıyorum," dedi, elindekileri, alışveriş çantalarını göstererek.

Çisem bir elinde bebeği diğer elinde alışveriş çantaları olan kadına baktı ve gülümsedi. "Tabi ki," dedi tüm sevecenliği ile.

Kadının elinden çantaları alıp arka kapıya doğru ilerledi. Kadın siyah bir minibüsü gösterdi ve Çisem minibüsün önünde durup kadının kapıyı açmasını bekledi. Kapı aniden açılıp birkaç adam Çisem'i kollarından tutup yaka paça içeri alırken çantalar etrafa saçılmıştı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Çisem daha ne olduğunu anlamadan karşısındaki adam konuşmaya başlamıştı.

"Merhaba Mustafa'nın prensesi. Ovv! Yoksa büyük aşkı mı demeliyim?"

28. BÖLÜM

Bazı anlar vardır
Uzun ve mutlu yaşayacağını sandığın anlar
Her şeyin senin elinde olduğunu ve bunun böyle süreceğini sandığın anlar...
Ama bazı anlar vardır ki
Tek bir bakış
Tek bir söz
Bu sandığın mutlulukları elinden alır ve yerle bir eder...

"Ben bil... bilmiyorum nasıl oldu? Yani b...biz muhabbet ediyorduk. Sonra lavaboya gideceğini söyledi. Aradan epey zaman geçti ve gelmeyince tedirgin olduk. Efe zaten hemen kalktı ve peşinden gitti... A...ama yoktu," dediğinde hâlâ hıçkırıyordu Elif.

Çağın sinir krizi geçirdikten bir süre sonra kendine gelmiş, daha doğrusu karısı için gelmek zorunda kalmış ve hemen Elif ile Efe'yi sorguya almıştı.

Şimdi ise Elif'in zorlukla konuştuğu sözler bitince sinirle Efe'ye doğru döndü.

"Konuş artık Efe! Susma! Susmanın sırası değil. Neden dışarı çıktınız? Tehlikeli olduğunu bildiğin halde koruma da almamışsın. Ya her şeyi geçtim bana neden haber vermiyorsun?" diye kükrediğinde Efe'nin pişmanlığı daha da çoğalmıştı. Zaten sürekli kendini suçluyordu. Ne diyeceğini bilemedi önce, saatlerdir olduğu gibi. Ama artık konuşması lazımdı.

"Ben bilmiyorum. Yani eve gelen kutuyu bilmiyordum. Kemal Afşar'ı bilmiyordum. Ama Mustafa varken bunlar bahane değil tabi ki daha dikkatli olmalıydım. Sadece ben... Off... Ben yanındayken bir şey olmaz sandım. Korumalara gerek duymadım. İlk defa rahat dolaşsın istedim," durdu ve derin bir nefes aldı. Odada bulunan herkes pür dikkat Efe'yi dinliyordu. Daha sonra oturduğu yerden başını yerden kaldırmadan devam etti konuşmasına.

"Sana niye haber vermedim bilmiyorum. O an aklıma gelmedi herhalde. Yani zaten sabahki olay yüzünden canın sıkılmıştı ve siz de onunla uğraşıyordunuz. Aramayı düşünmedim ben de Çisem gibi," dediğinde Çağın anlamak ister gibi kaşlarını çattı ve Efe devam etmeden söze karıştı.

"O ne demek? Çisem neden beni aramayı düşünmedi? Neler oldu biz gittikten sonra Efe?" diye istemsizce bağırdı yeniden. Gerçekten meleği onu neden arayıp haber vermemişti ki?

"Bugün işe gitmeyecektin ve Çisem ile olacaktın. Üstelik ona gerçekleri anlatacaktınız ve bunların hiçbiri olmadı. Çisem de bu duruma çok üzülmüştü. Yani ondan bir şeyler gizlediğimiz için ilk defa öfkeliydi. Bir sürü şey söyledi. *'Ben safım ve siz beni kandırıyorsunuz,'* gibisinden. Bir şey yapmak istemiyordu. İçine kapanmıştı sanki. Kafasını dağıtıp onu oyalamak için her şeyi yaptım ama yüzünü güldüremedim. Sonra daha kötü oldu ve kendini atölyesine kapattı. Ta ki Elif arayana kadar. Dışarı çıkmak için aralarında kararlaştırmışlar. Gülen bir yüzle bana gelince yok diyemedim. Kafasının dağılmasına yardımcı olur diye düşündüm. Ben ilk korumalar da olacak dedim ve hiç itiraz etmedi. Sonra yalnız olalım rahat etsin, hem ben yanındayım diye düşündüm. Sizi aramak da aklıma gelmedi, zaten sinirli çıktınız ve ben Mustafa sandım... Özür dilerim hata yaptım ve onu koruyamadım," diye sözlerini tamamladı acı bir şekilde.

Başını hiç kaldırmadı Efe konuşmanın başından beri ve bunu Çağın dâhil odadaki herkes fark etmişti. Efe'nin şu anda kendisini suçlayıp kahrettiğini biliyordu. Ama Çağın şu anda karısı hariç

kimseyi düşünemiyor ve teselli etmek istemiyordu. Hayatında ilk defa bencil olmak ve sadece karısı ile kendini düşünmek istiyordu. İçi yanıyordu ve çok korkuyordu. Çisem yanında olsun istiyordu. Bir çocuğun elinden oyuncağı alınmış gibi oturup ağlamak ve bağırıp karımı geri istiyorum demek istiyordu. Çok çaresizdi ve artık buna tahammül edemiyordu. İhale yarındı ve yarına kadar nasıl sabredeceğini bilmiyordu. Ayrıca ihaleden vazgeçip Kemal Afşar'a ve Mustafa'ya karşı güçsüz durmak da istemiyordu. Çisem'in hayatından daha önemli değildi ihale, ama söz konusu zaten ihale değildi. Güçtü. Çağın bir iş adamıydı. Eğer Çağın şimdi pes eder, zayıf görünürse bir daha saldırırlardı ve Çisem'i bu sefer koruması güç olurdu. Çevresindeki herkes bunu duyar ve birçok konuda masum karısını kullanmaya çalışırlardı. Ayrıca boyun eğerse Çisem de korkmaya devam ederdi. Bu yüzden ilk önce Çisem'i o adamın elinden alacak, ama ihaleden de vazgeçmeyecekti. Bunu tabi ki Kemal Afşar'a söylemeyecekti ama bu işi nasıl yapacağını da bilmiyordu. O zehir beyni durmuş, çalışmıyordu artık. Hem de en olması gereken zaman da.

Demiralp, Çağın'ın bir şeyler düşündüğünü anlamıştı. Kafasında dönen çarkları duyabiliyordu. Bir çözüm bulması için umutlanmış ve hemen kırık pencere önünde durup dışarıya bakan Çağın'ın yanına gitmiş, kolundan tutarak daldığı düşüncelerden kurtarmıştı.

Çağın başını yavaşça çevirip Demiralp ile yüz yüze gelince Demiralp konuşmaya başladı.

"Ne düşünüyorsun? Bir fikrin varsa söyle beraber bir şeyler yapalım," dedi bütün iyi niyeti ve çaresizliğiyle.

Hâlâ Çağın'ın geniş odasındaydı hepsi. Kimisi oturuyor kimisi ayakta duruyordu. Çağın başını olumsuz yönde sallayarak Efe'ye baktı yeniden. Ama bu sefer şefkatle. Zaten kardeşlerine en fazla bu kadar dayanabilirdi Çağın. Kuzenin nasıl üzüldüğünü görüyor, Çisem'i kardeşi gibi sevdiğini, onu Rüya'nın yerine koyduğunu bi-

liyordu. Ona haksızlık etmek istemiyordu. Az önce bencil olmak istiyordu, ama yine o güzel kalbi dayanamamıştı buna.

"Efe," diye seslendi ve kendisine bakmasını bekledi.

Efe yavaşça başını kaldırdı ama hâlâ elleri dizlerine yaslıydı. Çağın'a kızarmış gözleri ile baktı. Ağlayamıyordu bu kadar insanın içinde, ama gözyaşlarını içine akıtıyordu. Gözleri bu yüzden kızarmıştı. İçi yanıyor ve vicdan azabından kahroluyordu.

Çağın, Efe'nin bu haline daha çok üzüldü ama kendisine baktığını görünce yeniden konuşmaya başladı.

"Sen Elif'i de al odana git, biraz dinlen, iyi görünmüyorsun," dediğinde Efe itiraz etti.

"Hayır, ben de bir şeyler yapmak istiyorum," dedi. Artık hatasının telafisi yoktu, ama bir şeyler yaparak en azından yardım edebilir diye düşünüyordu.

"Ne yapacağımızı zaten bilmiyoruz daha. Ama karar verince merak etme sen de olacaksın işin içinde. Çisem'i almaya gittiğimizde abisini görmezse bana çok kızar. Bir de böyle görürse daha çok kızar," dedi gülümseyerek.

Efe kuzenin ne yaptığını anladı ve içinde buruk bir sevinç yaşadı. Kuzenini tanıyordu ve az önce bağırdığı için nasıl üzüldüğünü ve bu şekilde gönlünü aldığını da biliyordu. Acıyla gülümseyerek ayağa kalktı. "Haklısın aslında şimdi onun suratsız hali hiç çekilmez. Ben biraz dinleneyim karşısına dinç çıkayım," derken Çağın'a ayak uyduruyordu o da. Elini Elif'e doğru uzattı ve beraber odadan dışarı çıkıp kendi odasına doğru ilerledi.

Çağın, Efe çıktıktan sonra koltukları gösterip herkesin oturmasını işaret etti. Efe'nin daha fazla yorulmasını ya da üzülmesini istemiyordu. Zaten hastaydı ve bu durum yeniden kalbini tetikletsin istemiyordu, sabahtan bu yana Efe'nin kalbinin tuttuğunu bilmeden...

Sonra sekreterinden dört tane sert kahve söyledi. Bu gece çok uzun olacaktı. Daha sonra kendisinin konuşmasını bekleyen adamlara döndü.

"Aslında ne yaparız bilmiyorum, ama bildiğim tek şey karımı kurtarırken ihaleden vazgeçmeyeceğim," dediğinde Demiralp hariç hepsinde gözle görülür bir irkilme oldu.

Demiralp, Çağın'ın ne düşündüğünü çok merak etmişti. Böyle seven bir adamın ihale ile işi olmayacağını anlamıştı artık ama planı neydi? İşte bunu çok merak ediyordu. Çınar dayanamadı ve atladı hemen.

"Nasıl yani? İhaleden vazgeçmezsek Çisem'in hayatı tehlikeye girer. Hem sen uyduruk bir ihaleyi önemsemezsin böyle bir durumda," derken, Çınar, abisinin bir şeyler düşündüğünün farkına vardı ve devam etti. "Aklındaki ne? Ne düşünüyorsun?" dediğinde kapı çalmış ve kahveler gelmişti. Çağın'ın sekreteri Aslı kahveleri bırakıp "Afiyet olsun," diyerek odadan geri çıkmıştı. Çağın kahvesinden bir yudum alıp konuya girdi.

"İhaleden çekilmiş gibi yapacağız. Hem Çisem'i geri alacağız hem de ihaleyi," dedi kararlı bir sesle.

"Amaç?" dedi Demiralp sakin bir ses tonuyla. Demiralp tam bir fırtına öncesi sessizliği gibi duruyordu. Bu fırtınanın kopup duracağı nokta ise belliydi.

"Amaç aldığım ilk saldırıda boyun eğmemek. Güçsüz olduğumuzu göstermemek. Çünkü Mustafa durmayacak belli. Bizi devirip Çisem'i almak için Kemal Afşar ile işbirliği yapan bir adamdan bahsediyoruz. Çisem'i alırken onları alt etmemiz gerek yoksa tekrar saldırırlar. Ayrıca bu iş dünyasında duyulursa böyle büyük bir şirketi yok etmek için zaafımı kullanıp Çisem üzerinden gelmeye devam ederler. Şirket umurumda değil, ama bu durum Çisem'i daha çok göz önüne çıkarır. Yani Çisem'i alırken herkese de bir mesaj vermiş olacağız, " diyerek karşısında duran adamlara baktı.

Demiralp, Çağın'ı çok haklı bulmuştu. Aldığı riskten ve cesaretinden dolayı takdir etmişti. Her ne kadar artık Mustafa'nın biletini kesmiş olsa da yine de bu durum iş dünyasına karşı iyi bir mesaj olurdu. Çağın haklıydı, bu olay duyulur ve Çağın ihaleden çekilirse kız kardeşi her konuda açık hedef olacaktı. Bu yüzden memnun bir

şekilde konuştu. "Bence iyi fikir. Peki, bunu nasıl yapacağız?" dediğinde Demiralp, bu sefer suskunluğunu bozan Turaç olmuştu.

"Benim bir fikrim var aslında," diye konuştuğunda tüm gözler Turaç'a döndü.

"Söyle Uluzar. Sabahtan bu yana sustuğuna göre iyi bir şeyler geliyor sanki?" dedi Demiralp.

Turaç gülümseyip devam etti konuşmaya. Aklında ki her şeyi anlattı tek tek ve hepsine çok mantıklı geldi bu plan.

Çağın planı hayata geçirmek için telefonu alıp Ozan'ı arayacağı sırada kapı çalınıp Ozan içeri elinde bir CD ile girmişti. Çağın'ın konuşmasına izin vermeden elindeki CD'yi bilgisayara koyup görüntüleri izlediler hep birlikte.

İzledikleri CD alışveriş merkezinin güvelik kayıtlarıydı ve Çisem'in arka kapıdan nasıl kaçırıldığı ile ilgi görüntülerdi. Kemal Afşar'ın önlem almamış olmalarına ayrıca dikkat etmişti Çağın. Adam her şeyi açıkça yapıyor ve korkmuyordu kimseden. Çağın'ın gözüne gözüne sokuyordu, bir şey yapamazsın diyordu resmen.

Çağın dişlerini sıkarak izlemişti görüntüleri. Öfkesi her geçen dakika daha çok katlanıyordu. Karısına bir başkasının dokunduğunu görmek onu kahrediyordu. Zaten onu koruyamamıştı bir de bu durum daha çok perişan ediyordu Çağın'ı.

Görüntüleri izledikten sonra plan için Ozan ile her ayrıntıyı konuşmuşlardı. Tek bir pürüz çıkmaması için gereken her şey ayarlanmış ve bu bilgi aralarından sızar, başka kulaklara gider diye sadece o odada kalmıştı. Kimseye güvenemezlerdi böyle bir durumda. En ufak hatada Çisem'i kaybederlerdi.

Ertesi günü sabaha kadar hiçbiri uyumamış ve hâlâ şirkette Çağın'ın odasında kahvelerini yudumlayıp planı defalarca kez gözden geçirmişlerdi.

Elif ağlamaktan perişan olmuştu ve Efe'nin ısrarıyla odasındaki koltukta Efe'nin kollarına sığınarak uyumuştu. Efe ise bütün gece Çisem'i düşünmüş ve daha çok kendini üzmüştü. Arada kolların-

daki sevdiği kıza bakıp saçlarını öpüyor ve böyle bir durumda az da olsa rahatlıyordu.

Çağın ise hâlâ burnundan soluyordu ve gram sakinleşmemişti. Karısından saatlerdir haber alamıyordu ve bu da çıldırması için yeterli bir sebepti. Meleğinin nefesine, kokusuna ihtiyacı vardı. Bir an önce bulmalıydı karısını yoksa çıldırması işten bile değildi.

Hepsinin adamları bir olup bakmadıkları yer bırakmamıştı İstanbul'da ama yine de Çisem'i bulamamışlardı. Zaten aslında çok umutlu değillerdi bulmaya. Çünkü Kemal Afşar zeki bir adamdı. Saklanmak istiyorsa kimse onu bulamazdı. Çok tehlikeliydi ve Çağın onun gibi bir mafya değil, normal bir iş adamıydı. Bu yüzden nerelere bakılması gerektiğini çok bilmiyordu aslında. Ama bir planları vardı ve planlarına çok güveniyordu.

Odada kimisi ihale dosyasına kimisi bilgisayara gömülmüş olduklarından çalan telefon ile irkilmiş ve aynı zamanda heyecanlanmışlardı. Çağın büyük bir telaşla telefonu kaldırdı ve karşı tarafın konuşmasını bekledi. Oyalayabildiği kadar oyalaması gerekiyordu. Ozan yer tespiti yapıyordu çünkü. Aslında planları gereği buna gerek bile kalmayabilirdi ama yine de Çisem'in hayatını tehlikeye atmak istemedikleri için işlerini garantiye alıyorlardı.

Ozanın babası zamanında devlet adına çalışan bir hackerdi. Aynı zamanda MİT'in özel dedektifiydi. Babası emekli olana kadar lazım olur diye bildiği her şeyi oğluna öğretmiş, çekirdekten yetiştirmişti. Ama Ozan bu işe hiç sıcak bakmamıştı. Ozan dövüş sanatlarına meraklıydı, devlet görevlisi olmak yerine kendini başka alanda geliştirdi ve büyük bir güvenlik şirketi açtı. Bu sayede hem sevdiği işi yapıyor hem de birçok şeyi devlet görevlisi gibi biliyor ve lazım olduğunda hiç çekinmeden kullanıyordu kardeşleri için.

Çağın'a aslında çok lazım olmazdı bu durum ama Çisem hayatına girdiğinden beri çok işine yaramıştı ve kardeş bildiği Ozan kendisine çok yardımcı olmuştu.

"Efendim. "

"İhaleye az bir zaman kaldı Çağın. Ne yapmaya karar verdin?"

"Çekiliyorum tabi ki ihaleden. Sen başka bir sonuç mu bekliyordun yoksa?" dedi sinirlerine hâkim olarak.

"Hayır aslında. Tam da bunu bekliyordum. Çünkü karına nasıl değer verdiğini biliyorum evlat," dedi alayla.

"Ama itibarım söz konusu olduğu için ihaleye katılıp düşük teklif göstereceğim," dedi.

"Sen bilirsin istediğini yap. Ama sakın yanlış bir şey yapma! Bana oyun oynama! Yoksa karına veda etmek zorunda kalırsın. Bir ihale yüzünden böyle bir güzellikten vazgeçme bence," diye yine alayla konuştuğunda Çağın sakin kalmaya çalıştı. Ama içinden bunun hesabını çok kötü bir şekilde soracağına dair yemin ediyordu.

"Merak etme oyun yok. Çisem'i ne zaman bırakacaksın? Nerede buluşacağız?"

"Öyle bir şey olmayacak Çağın. Buluşmayacağız. Ben karımı bırakacağım ve bırakacağım yeri söyleyeceğim," dediğinde Çağın oturduğu koltuktan sinirle kalktı ve öyle konuşmaya devam etti.

"Bu da ne demek? Neden bunu yapıyorsun? İhaleyi sen alacaksın işte. Kardeşim orada olacak ve bende gelip karımı alacağım!" dedi, artık öfkesini gizlemeden.

"Ben kimseye güvenmem Çağın. Bu yüzden benim dediğim gibi olacak!" dediğinde, Çağın, Ozan'a bakıp onay bekledi. Ozan başparmağı ile tamam işareti yapınca Çağın rahatladı ve Kemal Afşar'ın huyuna gidip konuşmaya devam etti.

"Tamam, lanet olasıca ne diyorsan tamam. Yeter ki ona bir şey olmasın!"

"Merak etme keyfi gayet yerinde. Özellikle öğrendiği gerçeklerden sonra!" diyerek telefonu kapatmıştı.

Çağın son cümle ile donup kalmıştı. Bir darbe daha gelmişti. Hangi gerçekler? Biliyor olamazdı değil mi? Sonra düşündü. Mustafa ile iş birliği yapıyor bu adam tabi ki biliyordur. Lanet etti yeniden Mustafa'ya, dünden beri kaçıncı kez olduğunu saymadan. Ama şu an daha da önemli bir şey vardı. Kemal Afşar gerçekleri

biliyorsa ki biliyor görünüyor, bu bildiklerini Çisem'e mi anlatmıştı? Hem de kendisi yanında yokken. İçindeki sıkıntı daha çok büyümüştü. Karısı ne haldeydi? Ne yapıyordu? Ne yiyor? Ne içiyordu? Korkuyor muydu? Ya da gerçekten gerçekleri öğrenmiş miydi? Eğer öyleyse perişan olmuştur. Kim bilir şimdi ne haldedir, canı nasıl yanmıştır. Çaresizlik yine yeniden en taze şekilde içine çöreklendi ve bir kere daha bu planı yapıp Kemal Afşar'a güvenmediği için çok doğru bir karar verdiğini düşündü.

Çağın bunları düşünürken odadakiler artık bir haber duymak istiyorlar ve Çağın'ın bu halini merak ediyorlardı. Dünden beri Çağın'ın dalıp gitmelerine alışmışlardı, ama bu sefer telefondan sonra olunca içlerine bir kurt düşmüştü. Bu yüzden konuşan Demiralp olmuştu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık? Neler oluyor? Bu suratının hali ne?"

Çağın durduğu yerden başını yavaş bir şekilde çevirdiğinde herkesin merakla kendisine baktığını gördü. Bir kum torbası gibi koltuğuna yığıldı. Elinde sıktığı yeni telefonunu masaya koydu ve dirseklerini masaya yerleştirip, başını elleri arasına aldıktan sonra sorulan soruya cevap verdi, yıkılmış bir şekilde.

"Kemal Afşar... Çisem nasıl diye sorduğumda... *'Keyfinin yerine olduğunu ve gerçekleri bildiğini,'* söyledi."

"Hangi gerçekler?" diye sorarak yerinden hızla ve heyecanla kalktı Demiralp.

Nefesini tutup cevap bekledi korkuyla. Başkası hem de şehrin en bela isimlerinden biri bu gerçeği biliyor muydu? İyi ama nasıl? Kimse öğrenmesin diye bu kadar yıl uğraşmamış mıydı? Şimdi bir başkası nasıl öğrenirdi. Devletin bile bilmediği şeyi Kemal denilen adam nasıl biliyordu? *'Ya bu duyulursa Mardin'de,'* diye korkmaya başlamıştı bu yüzden. Ayrıca kardeşine kendisi söylemeliydi. Başkasından öğrenmemeliydi. Öğrenirse kendisinden uzaklaşır diye korkuyordu.

"Bilmiyorum hangi gerçekler. Ama umarım sadece blöf yapıyordur. Yoksa Çisem yıkılır. Kim bilir neler düşünür. Kafasında neler kurar. Üstelik yanında da değilim," dedi sıkıntıyla.

"Sakin ol hemen kötü düşünme. Şimdi yapmamız gereken daha önemli bir işimiz var. Çisem'in hayatı her şeyden önemli. Bu yüzden başka konuları sonra düşünürüz," dedi Demiralp, tüm korkusuna rağmen.

"Ayrıca Çisem'i bize vermeyecekmiş. Kendisi ihale bitince bırakacakmış. İyi ki o lanet adamın insafına bırakmadık karımı," diye öfke ile tısladığında başından beri olacakları biliyordu aslında. Şimdi tek duası meleğinin başına bir şey gelmemiş olmasıydı.

Diğerleri de iyi ki Çağın'ı dinlediklerini düşünüyorlardı. Daha sonra Çınar konuşmaya devam etti.

"Sakin kalalım ve işimize konsantre olalım çünkü şimdi öncelik Çisem'in hayatı... Artık başlayalım çünkü zaman daralıyor," dedikten sonra hepsi buna uydu ve gözler Ozan'a döndü. Ozan bu bakışları anlayıp hemen söze başladı.

"Tamam, yer tespiti yapıldı. Şile'de bir evde," dedi Ozan.

"O zaman ben Çağın ile gidiyorum. Ozan da gelsin. Turaç sen Çınar ile gidiyorsun. Siz ihaleyi hallederken biz de siz işinizi bitirmeden Çisem'i almış olacağız inşallah. Yani bir aksilik olmaz ise," dedi Demiralp.

"Hayır! Ozan bir aksilik olma ihtimaline karşı Çınar'lar ile gitsin. Teknik destek çok daha önemli. Ozan sen sadece en eğitimli adamlarını ver. Kemal Afşar bu alenen bir adam değil her şey beklenir," dediğinde herkes mantıklı bulmuştu Çağın'ın söylediklerini.

Daha sonra gerekli hazırlıklar yapıldı ve Efe'ye plan anlatıldı. Efe şirkette kalacak ve Kemal Afşar Çağın'ı kontrol amaçlı olur da şirketten ararsa diye Efe hemen telefonu Çağın'a yönlendirecekti. Şirkette, yönetim katında işler durmuş sadece bu iş gizlilik içerisinde uygulanmaya başlanmıştı. Hiçbir açık kapı bırakılmamıştı Kemal Afşar'a karşı.

Çağınlar ise yangın merdiveninden şirketten çıkmıştı Kemal Afşar'ın izleme ihtimaline karşı...

Çınar, Turaç ve Ozan ihale için ihâlâin yapılacağı yere geldiklerinde gerekli her şey hazırdı. İhaleyi yapacak yönetim ile Ozan'ın babası konuşmuş ve araya dostlarını sokarak gerekli her şeyi ayarlamışlardı. İhale saatinin -çok gerçekçi bir sebep bulup- değiştiği söylenerek Kemal Afşar'a haber verilmişti. Kemal Afşar'ın yönetim ekibi hiç şüphelenmeden binaya girdikleri andan itibaren kameralar kapanmış ve sinyal bozucular çalıştırılmıştı. Çok kısa zamanları vardı. Dışarıdan takip altında olduklarını düşündükleri için Çınar ve diğerleri gayet normal bir şekilde binaya girmişti. Aynı şekilde diğer şirket sahipleri de saat değişikliği sebebiyle çağırılmıştı. İhale saati değişmişti ve herkes olması gereken yerdeydi. Kemal Afşar'ın şüphe duyacağı hiçbir şey yoktu ortada.

Ozan'ın adamları yukarı çıkan diğer şirket sahiplerini başka odaya alıp gereken açıklamayı yapmış ve ihale saatinde değişiklik olmadığını ve beklemeleri gerektiğini söylemişlerdi. Kemal Afşar'ın adamları ise odada silahlar ile karşılanmış üstlerinde verici olup olmadığına bakılmıştı hemen. Neyse ki verici işini düşünmemişti Kemal Afşar. Belki de Çağın'ın zaafı Çisem olduğu için çok güvenmişti kendisine. Çağın gibi temiz bir adamın karısını tehlikeye atmadan ihaleden çekilip yapılan tehditi körü körüne kabul edeceğini düşünmüştü belki de.

Aradan geçen iki saat sonunda Kemal Afşar'ın adamları başlarında silah eşliğinde arayıp ihaleyi aldıklarını haber vermişlerdi. Adamlar aslında patronları Kemal Afşar gibi bir adamı karşılarına asla almazlardı, ama aileleri de tehlikede olunca yapacakları bir şey kalmamıştı. Ozan adamları araştırmış ve ailelerinin resimlerini önlerine koymuştu. Tabi ki ailelerine zarar gelemeyecekti. Bu resimler sadece korkutmak amaçlıydı, ama bunu adamlar bilmiyordu ve çok korkuyorlardı.

Kemal Afşar diğer adamlarından da haber almış Çağın'ın şirketten hâlâ çıkmadığı söylenmişti. Bir diğer adamına da şirketi ara-

tıp orada olduğunu da öğrenmiş ve inanmıştı. Keyfi yerine gelmişti ve adamlarına bir saat sonra Çisem'i bırakmalarını söyleyip evden çıkmıştı.

Çisem'e ne kadar zarar verip Çağın'ın önüne atmak istese de *ilerde başka bir iş için gerekli olur bu küçük kız* diye düşündü pis bir sırıtmayla orta yaşlarının sonundaki adam.

Çisem'in kaçırıldığı günün gecesi...

Mustafa adamından gelen haberle neye uğradığını şaşırmıştı. Şaka olmalıydı bu duydukları. Hatta o kadar saçma bulmuştu ki duyduklarını, bir kaç dakika kadar donup kalmıştı olduğu yerde.

Ortak iş yapıp Çağın'a karşı bir olduğu adam kendisini de satmış ve prensesini kaçırmış olamazdı. Ona dokunmak gibi bir hata yapmış olamazdı. Kendi eliyle Çisem'i tehlikeye atıp asıl hatayı kendisi yapmış olamazdı. Kesinlikle kötü bir şakaydı bu.

Çağın ile ilgili verdiği bilgileri kendine karşı kullanmıştı bu ölümüne susamış adam. Böyle bir hataya nasıl düşmüştü? Nasıl yapabilmişti bunu? Nasıl görememişti bu adama güvenilmeyeceğini. Şok olmuştu Mustafa, ne yaparsa yapsın hep kendine dönüyordu olaylar. Nerede hata yapıyordu? Yanlış neydi? Her zaman zehir olan aklı artık sadece hata yapmaya yönelik olmuştu. Neden Çisem'i almak istedikçe hep hata yapıyordu. Yaradan bile kendisine karşıydı belki de.

Sinirden yerinde duramıyordu. Neler olduğunu kendi adamı da çok bilmiyordu. Çünkü adamını Kemal Afşar'ın çok yakınına yerleştirememişti.

Kemal Afşar ile iş yapmaya karar verdikten hemen sonra adamın her şeyini araştırıp öğrenmişti. Mekânlarının yeri de dâhildi buna ve adamlarından birini de yanına yerleştirmişti. Ama yaşlı kurt kimseye güvenmiyordu ve güvenmediklerini yanına bile yaklaştırmıyordu. Bu sebeple Mustafa birçok bilgiyi adamından alsa da geç alıyordu ve bazı şeyleri bilmiyordu. Çünkü Kemal Afşar kimseye güvenmiyor ve yaptığı pislikleri en yakın adamları hariç

kimseye söylemiyordu. Mustafa'nın adamı bu bilgiyi geç öğrenmiş, ama Çisem'in nerede tutulduğunu öğrenememişti.

Mustafa haberi alır almaz Kemal Afşar'ı aramış ama ulaşamamıştı. O şerefsizin ne yaptığını hangi cesaretle yaptığını merak ediyordu. Eceline susamıştı ve Mustafa bu sefer Azrail'i içinde hiçbir tereddüt olmadan seve seve oynardı.

Hemen yola çıkıp sabaha kadar tüm mekânlarını araştırmıştı. Zaten gece geç saatte öğrenmişti ve neredeyse sabaha karşıydı. Bu sebeple Şile'de olduklarını sabah öğrenmişti. Tüm mekânlarını araştırdıktan sonra bir tek Ağva ile Şile'deki ev kalmıştı. İlk önce şansını Şile'den yana kullanmak istedi. Daha sonra hemen adamını arayıp bununla ilgili bir şey duyup duymadığını sordu ve adamı Kemal Afşar'ın birçok adamının Şile'ye gittiğini öğrenince doğru yolda olduğunu anlamış, arabayı oraya sürmüştü.

Şans bu ki Kemal Afşar kendi ayağı ile kendisine geliyordu. Eceline...

***

Kemal Afşar arabasında iki adamıyla şirketine dönüp kutlama yapmayı düşünürken gelen telefonla oyuna geldiğini anladı, ani bir frenle geri dönüp Çisem'i öldürmeye karar verdi. Çok öfkeliydi ve kendi gözünde Çağın gibi çaylak bir gencin oyununa gelmişti. Bunun bir bedeli olmalıydı ve hedef de Çağın'ın en değerlisi Çisem'di. Ama işler istediği gibi gitmiyordu bugün. Geri dönmek istediği sırada önü Mustafa'nın arabası tarafından kesildi.

Mustafa acele ile arabadan inip, arabadaki adamlar daha silahlarına dokunamadan şoför ve yanındaki adamı tek kurşunla vurmuştu. Daha sonra Kemal Afşar'a döndü ve silahını ona doğrultup konuşmaya başladı.

"Çık dışarı!" diye tısladı. Ama adamdan ses çıkmayınca kükreyerek konuştu bu sefer Mustafa.

"ÇIK DIŞARI DEDİM LAN SANA ŞEREFSİZ!"

Kemal Afşar, Çağın tarafından oyuna getirilmesinin sinirini henüz üstünden atamamışken üstüne bir de Mustafa ile karşılaşması hiç iyi olmamıştı. Mustafa'nın deli olduğunu biliyor ve az da olsa korkuyordu. Korkusu Çağın'dan yediği kazığın hesabını sormadan ölecek olmasıydı. Mustafa'nın bağırmasıyla yavaşça kapısını açıp dışarı çıktı.

"Sakın yanlış bir şey daha yapayım deme! Bugünkü yanlış kotanı çoktan doldurdun sen. Şimdi... Silahını at önüme... HEMEN!"

Adam silahını belinden çıkarıp sorun çıkarmadan Mustafa'nın önüne attı. Çünkü huyuna suyuna gitmek istiyordu, belki kurtulabilirdi.

"Sakin ol," dedi ne diyeceğini bilemeyen adam.

"Sakin mi olayım? Ben sakin olayım öyle mi? Sen benim kıymetlime zarar verdin. Sana ona dokunma! Onu karıştırma dediğim halde sen beni dinlemedin ve ona dokundun..." dedikten sonra psikopatça bir gülümseme oluştu yüzünde ve devam etti. "Buna nasıl cesaret edebildin Kemal Afşar? Neyine güvendin? Âlemdeki namına mı? Hı? Neyine? Psikopat olmana mı? Yoksa acımasız olmana mı? Öyleyse eğer sana kötü bir haberim var. Ben daha acımasızım hem de en psikopatından," diye gülümsemesine devam etti.

Bu süreçte Kemal Afşar hiç konuşmamış ve Mustafa'yı kışkırtacak bir şey yapmamıştı. Ama Mustafa susunca, kendini savunma gereği duymuştu karşısındaki deli adama. Kararlı ve gür sesiyle konuşmaya başladı. Kesinlikle Mustafa'dan korkmuyordu. Amacı bir an önce kurtulmak ve Çağın ile beraber bu deli fişeğe de haddini bildirmekti.

"Sana söylediğim gibi ona dokunmadım. Kılına bile zarar gelmedi. Aynen seninde dediğin gibi prensesler gibi baktım," dedi kontrollü bir sesle.

"Ona dokundun," diye tekrar tısladı Mustafa gözü dönmüş gibi.

"Çağın'ı başka türlü durduramazdım. Zaten bu bile durdurmadı beni oyuna getirdiler," dedi, amacı Mustafa'yı sakinleştirmek ve

yeniden Çağın'a doğru yöneltmekti. Ama başaramıyordu, çünkü Mustafa'nın şu anda Çisem'e zarar verildi düşüncesiyle deli damarı tutmuş, gözü dönmüştü. Ona en çok zararı veren kendisi değilmiş gibi.

"Ona zarar verdin. Onu korkuttun," dediğinde silah patlamış, Kemal Afşar'ı bacağından vurmuştu. Adamın acı haykırışlarına aldırmadan biraz daha yanına yaklaşıp diğer bacağına da ateş etti gözünü kırpmadan. Daha sonra ölüm kadar soğuk bir sesle konuşup, yavaş bir şekilde ölüm melekleri gibi hareket ederek yere düşmüş adamın yanına çöktü. "Benim sözümü çiğnedin. Beni hafife aldın. Çisem'i karıştırma dedim. Sen zarar verdin... Ona dokunma dedim. Sen kaçırdın... Şimdiii... Köpeklerini öldürdüm. Sen onları yok edersin artık. Polisle uğraştırma beni. Ama seni öldürürsem başıma kalırsın. Eee ne de olsa Türkiye'nin en ünlü adamısın ve ben bu aralar polisle uğraşamam. Malum daha prensesimi alacağım ve uzaklara gideceğim. O yüzden seni öldürmediğimle yetin ve bir daha bana bulaşma!" diyerek ayağa kalktı ve arabasına doğru yürüdü.

Hızlı hareket ediyordu. Hemen gidip Çisem'i almalıydı. Kim bilir ne haldeydi. Çok korkardı Çisem, bilmezdi ki o böyle işleri. Nasıl bulaştırdı prensesini bu işe. Bir kere daha lanet etti kendisine. Gaza basabildiği kadar bastı. Evin yakınlarına vardığında bir gurup tim gibi görünen adamlarla karşılaşmıştı. Bir de Çağın'ın arabasını ve yine her zamanki gibi ondan bir adım önde olduğunu görünce, önce bir küfür etti, sonra içi rahatladı. Çünkü Çisem kurtulmuştu. Kapıdakilere kuzeni olduğunu söyleyip hemen eve girmek istedi, ama adamlar önce içeri haber verdi ve içeriden olumlu haber gelince eve girdi ve girdiği an gördüğü kişi ile donup kaldı.

Demiralp onu büyük bir öfke ile bekliyordu. Asıl ölüm meleği şu an Demiralp'ten başkası olamazdı.

***

Demiralp diğer odalardan sonra en son odaya geldiğinde kapıdan Çağın'ın kardeşini bulduğunu görünce sevinmiş ve derin bir iç çekip rahatlamıştı. Gördüğü manzara ile elindeki silahı beline takıp mutlu bir şekilde aşağıya inip beklemeye başlamıştı.

Beklerken dışarıdaki adamlardan biri içeri girip Mustafa'nın geldiğini söyleyince hiç şaşırmamıştı aslında. Çünkü Mustafa bu dünyada gördüğü en şerefsiz adamdı ve kendi ayağı ile gelmesine de çok sevinmişti.

Ozan'ın adamına içeri almasını söyledikten sonra öfkesini taze tutup Mustafa'yı beklemeye başladı. Zaten kardeşini öyle perişan gördükten sonra sinirinin geçmesi mümkün değildi.

Bu sinirini ve dünden beri yaşadığı gerginliği bir yerlerden çıkarması gerekiyordu. Ve bu bir yerler Mustafa olacağı için çok mutluydu. Yılların hesabını sonunda soracaktı. Yukarıda kardeşi vardı ama muhtemelen birçok şeyi öğrenmişti ve öğrenmemiş olsa bile artık Mustafa'yı elinden kimse alamazdı, üstelik kendi ayağı ile gelmişken.

Demiralp bunları düşünürken Mustafa'nın içeri girmiş, kendisine baktığını görmüştü. Bir süre daha bakıştılar. İşte sonunda karşı karşıyaydılar. Vakit hesap vaktiydi. Vakit, hesabı kapatma vaktiydi. Demiralp kendine daha fazla hâkim olmayıp hiç düşünmeden Mustafa'nın üstüne atılmış ve yüzüne yumruklar yağdırmaya başlamıştı. İşte fırtına kopmuştu. Demiralp'in adı gibi demir olan bir kaç yumruğundan sonra ve Mustafa'nın karşılık vermemesinden dolayı Mustafa artık yere devrilmişti. Her yumrukta içindekileri kusuyordu altında sessiz kalıp kıvranan adama Demiralp.

"Sonunda karşılaştık," dedi büyük bir öfkeyle.

"Yine her zamanki yüzsüzsüzlüğün ile karşımdasın," diye devam etti.

"Seni öldürmek büyük zevk olacak şerefsiz."

"Demek kardeşimi benden kaçırırsın ha!"

Konuşurken yumruklarına devam ediyor ve Mustafa'nın karşılık vermemesine ayrıca şaşırıyordu. Ama şu an düşündüğü tek şey

kardeşini ondan kaçırıp, gerçekleri, abisi olduğunu söylemekte geciktiren adamdı.

"Konuşsana lan bir şey desene kansız!"

"Bana yıllar önce dediğin gibi yine desene! Çisem'den hoşlanıyorsan boşuna heveslenme o benim desene!"

"Ee tabi abisi olduğumu bilmiyordun. Öğrenince de kavuşamayacağını anladın. Ondan herkesi ortadan kaldırdın. Değil mi lan! KONUŞ!"

"Konuş lan yıllardır arkamdan gösterdiğin cesareti şimdi de göstersene!"

Mustafa karşılık vermiyordu çünkü bir nevi kendini cezalandırıyordu. Çisem'in başına gelenlerden dolayı içinden kendine bunu hak ettiğini tekrarlıyordu durmadan. Demiralp'in yumruğu ile başı yana düşünce gördüğü manzara ile bir kez daha dondu. Çisem karşısındaydı. Prensesi iyiydi. Gözlerinin kızardığını görünce ağladığını hemen anlamıştı. Ama bir terslik vardı. Şimdiye kadar Çisem'in bu yumruklara engel olması gerekiyordu. Oysa o merdivenlerde kocasının kollarında bir şeye inanmak istemiyor gibi gözlerini gözlerine dikmiş, kendisine şaşkın ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir bakışla bakıyordu. Sanki sadece ikisi varmış gibi bakıyorlardı birbirlerine. Ya da Mustafa böyle düşünüyordu. Sonra Çisem'in böyle bakmasını bir tek şeye bağladı.

GERÇEKLER...

Mustafa aklından *gerçekler* diye geçirdi tekrar. Öğrenmiş miydi? Eğer öğrenmişse kimden öğrenmişti? Hemen hızlı bir muhasebe yaptı aklından. Bu kadar kısa zamanda ve böyle bir durumda Çağın anlatmayacağına göre kim olabilirdi? Tabi ki Kemal Afşar. Her şeyin canı cehenneme deyip onu öldürmediği için kendine küfürler yağdırdı. Daha sonra Çisem'in böyle bakmasına dayanamadı ve ağzından tek kelime çıktı.

"Prensesim?"

Demiralp bu süre zarfında Mustafa'nın bakışlarını takip edip Çisem'i gördüğü an durdurmuştu zaten yumruklarını. Yavaşça üstünden yaralı kanlanmış elleriyle kalktı.

Mustafa'nın da yüzü darmadağın olmuş kan revan içinde kalmıştı. Ama umursamadı ve Çisem'den gözlerini ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Ama prensesinin gözlerindeki hayal kırıklığının öfkeye dönüşmesini korkuyla seyretti. Bakmasın öyle prensesi. Onun masum prensesi, Mustafa'yı seven prensesi, bakmasın öyle.

Ama Çisem'in ağzından çıkanlarla daha çok korkmuş ve şok olmuştu.

"Bana. Bir daha. Sakın! Prensesim deme!" diye tek tek üstüne bastıra bastıra söylemişti Çisem. Zor olmuştu, ama söylemişti işte. Yeni bir devrin başlangıcı olan sözleri, yeni bir yola, her bir sözü taş misali döşeyerek söylemişti...

***

Çağın ve Demiralp iki araba bir minibüs olarak gitmişlerdi. Çağın hayatı boyunca böyle şeyler yaşamamış ve bir insana karşı kullanmak için eline silah dahi almamıştı. Şimdi bu olanlara şaşırıyordu. Ama en çok şaşırdığı ise Çisem'in kılına zarar gelmesi dâhilinde gerekirse herkesi gözünü kırpmadan öldürebileceğiydi. Kimseye zarar vermemiş bir insan olarak, karısının başına bir şey gelmesi durumunda herkesi öldürürdü ve zerre pişman olmazdı. İşte buna çok şaşırıyordu.

Ozan'ın verdiği adrese vardıklarında evin uzağında durmuşlardı. Ozan'ın adamlarından biri inip hemen görevinin başına geçmiş, dürbünle evi izleyip, kaç adam nerede konuşlanmış ona bakmıştı. Ardından hemen gerekli talimatları verip siyah minibüse yönelmişti. Orada gerekli teknik teçhizat vardı. Evin içerisini uzaktan dinleyebilmek için olan aletleri çalıştırdı ve dinlemeye başladılar. Çisem'den hiç ses çıkmıyordu, ama evde kaç adam olduklarını çözebilmişlerdi bu bir saat içinde. Bu öğrendikleri ile eve saldırıp Çi-

sem'i almaları çok kolay olacaktı, ama daha sonra duydukları telefon konuşması ile Kemal Afşar'ın evden çıkmasını beklediler.

Çınar'dan gelen telefonla da iyice emin olmuşlardı ihale planına inandıklarına. Kemal Afşar evden çıktıktan hemen sonra Ozan'ın adamları aynı anda hareket ederek evdeki ve dışarıdaki herkesi etkisiz hale getirmişlerdi. Adamlar işlerini hallederken Çağın ve Demiralp ellerinde silahlarıyla tek tek odalara bakıp Çisem'i arıyorlardı. Koridorun sonundaki odaya geldiğinde beklemeden kapıyı açıp içeri girdi Çağın ve Çisem'i yatağın üzerinde bacaklarını kendine çekmiş başını da dizlerine yaslamış halde buldu.

"Meleğim," dediğinde Çisem heyecanla başını kaldırıp gelen sese bakmıştı. Bu sefer hayal olmamasını diliyordu. Çünkü bütün gece bu hayallerle uğraşmıştı.

Çağın derin bir nefes alıp rahatladı ve hemen karısının yanına koşup sarıldı. Çisem de bu sarılmaya hemen karşılık verdi ve fısıldamaya başladı sıkıca sarılırken.

"Buradasın... Geldin... Yanımdasın... Bırakmadın beni," diye durmadan fısıldıyordu. Ağlamaktan sesi kısılmıştı ve bunu Çağın hemen fark etmişti. İçi acımıştı sevdiğinin üzülmesine.

"Buradayım meleğim. Buradayım yağmur damlam... Geldim ve hep geleceğim. Yoksa unuttun mu? Seni asla bırakmam ben güzelim ASLA!" diyerek geri çekildi ve yüzünü, saçlarını okşadı. Yüzünü elleri arasına alıp hızlı hızlı öpücükler kondurdu her bir yanına. Burnuna, çenesine, yanağına, alnına dudaklarına... Çağın bunu yaparken Çisem istemsizce kıkırdadı. Artık hiç bir hareketini kontrol edemiyordu dün olanlardan sonra...

Çisem'in kıkırdaması ile öpücüklerine ara verdi Çağın. Geri çekilip doyamadığı yüzüne baktı meleğinin. Bu sesi bile çok özlemişti. Ondan mahrum kalmak ölüm gibiydi Çağın için.

"Seni çok seviyorum bebeğim. Çok seviyorum... Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim," diye üzgünce konuştuğunda Çağın, Çisem'de şaşkın bir şekilde kocasına bakıp konuştu.

"Neden özür diliyorsun?"

"Seni koruyamadım. Bunları yaşamana sebep oldum. Üzülmene, ağlamana sebep oldum. Özür dilerim meleğim. Çok özür dilerim."

"Hayır!" diye sert bir şekilde bağırdığında Çisem, Çağın bu ses tonuna çok şaşırdı. Çisem'in öfkesi kocasına değildi ve bunu fark edip ses tonunu yumuşattı ve devam etti. "Sen beni korudun aşkım. Sen. Beni. Hep, korudun," diye kelimelerin üstüne bastırarak tane tane konuştu Çisem. "Sen beni, ben hiçbir şey bilmezken bile korudun. Sen bana yalan söylemedin sevgilim ve ben seni bu yüzden daha çok seviyorum," diye tekrar sarıldığında aşağından gelen bağrışlarla birlikte geri çekilip birbirlerine baktı iki âşık ve Çağın bu sözlerin ne anlama geldiğini sorması gerektiğini o an unuttu.

Çağın yavaşça yataktan kalkıp, Çisem'e de elini uzatıp kalkmasına yardımcı oldu. Sevdiği ayağa kalkınca kendisine çekip alnından öptü. Rahattı çünkü aşağıda adamları ve Demiralp vardı. Ama yine de ne olduğunu çok merak ediyordu. Tam duyamıyordu ama gelen sesin Demiralp'e ait olduğunu düşünüyordu. Sonra karısının minik elini alıp kendi büyük eline hapsetti, aşağıya inmek için merdivenlere doğru ilerledi.

Aşağıya indiklerinde Mustafa'yı görmek Çağın'ı çok şaşırtmıştı. Çisem'e doğru döndüğünde onun şaşkın bakışlar yerine önce hayal kırıklığı ve ardından da öfkeyle baktığını görünce bu duruma daha çok şaşırdı.

Karısı Mustafa'ya kızgın mı bakıyordu?

O an Çisem'in gerçekten olan biten her şeyi öğrendiğini anladı ve tabi ki az önceki sözlerin sebebini de. Bu duruma daha çok üzüldü Çağın. Ne kadar Mustafa bu bakışları ve Çisem'in sevgisini kaybetmeyi hak etse de, karısı böyle üzülmeyi böyle bir hayal kırıklığı yaşamayı hak etmiyordu. Ama yapacak bir şeyi yoktu artık ve bunları öğrenmesi gerekiyordu. Ama işte Çağın bunu bildiği halde içindeki karısına olan sevgisi şefkati bunu istemiyor, engel olmak istiyordu. Meleğini üzgün görmeyi sevmiyordu.

Mustafa'nın "Prensesim," demesi ile gözlerini karısından ayırıp öfkeyle Mustafa'ya baktı. Ardından Çisem'in lafıyla yeniden karısına baktı.

"Bana. Bir daha. Sakın! Prensesim deme!"

İşte şimdi başlıyordu kıyamet. Karısının hiç yaşamayı hak etmediği kıyamet.

Çünkü Çağın biliyordu...

Ne kadar sinirlenirse sinirlensin ya da Mustafa'yı hayatından çıkarsın fark etmezdi Çisem için. Çisem'in öyle bir kalbi vardı ki, asla ama asla Mustafa'yı sevmekten vazgeçmezdi. İşte yaşayacakları iç kıyamet de ondandı...

29. BÖLÜM

Bir hayal kırıklığıydı yaşadığım
Bana yaşatılan ve şu an hissettiğim tek şeydi
Hayal kırıklığı...
Canıma can dediğim
Ömrüme nefes dediğim...

Bir gün önce...

Çisem daha ne olduğunu anlamadan iki adam tarafından siyah minibüse doğru çekilmişti. Elindeki poşet ve çantalar arabanın dışında kalmıştı. Kalbi çok hızlı atıyor ve çok korkuyordu. Bu da yetmezmiş gibi karşısında ilk defa gördüğü adam saçmalamanın dibine vuruyordu.

"Merhaba Mustafa'nın prensesi. Ovv yoksa büyük aşkı mı demeliyim?"

Çisem korkudan konuşamıyordu kaldı ki adamın sorusunu anlayabilsin. O an sadece neler olduğunu ve karşısındaki adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden sadece kaşlarını çatmak ile yetinmişti. Bu hareketi ile tanımadığı adamın yüzündeki pis sırıtış da genişlemişti.

Kemal Afşar karşısında duran genç kadına baktı. Mustafa'nın ölüp bittiği Çağın'ın tek zaafı biricik karısı olan kadına. Gerçekten güzel kadındı, bunu görebiliyor ve her hareketini memnuniyet ile izliyordu. Söylediği şeyi anlamadığını biliyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu. Anlamasına gerek yoktu, nasıl olsa kendisi her şeyi büyük bir keyifle açıklardı.

"Ne dediğimi anlamıyorsun değil mi?" dediğinde Çisem hâlâ korkak ve anlamayan gözlerle bakıyordu. Çisem cevap vermeyince Kemal Afşar devam etti. "Ahh... Kuzenin, yani Mustafa *abin* sana yıllardır deli gibi âşık küçük kız. Ama sen bilmiyordun değil mi?" dediğinde Çisem'in hâlâ sustuğunu görünce yine kendisi konuştu. "Böyle baktığına göre haberin yok tabi," dedi ve o iğrenç kahkahalarından birisini attı büyük bir keyifle.

Aslında Mustafa ile bir derdi yoktu Kemal Afşar'ın ama Mustafa onun kim olduğunu bildiği halde *'Çisem'e dokunma, etme,'* diyerek emir vermesi sinirine dokunmuş ve küçük bir ders vermek için Mustafa'nın sırrını söylemek istemişti. Çünkü kendisine göre hiç kimse Kemal Afşar'a emir veremez ve karşı gelemezdi. Kemal Afşar, takıntılı psikopat birisiydi. Bu dünyada bir tek kendisi var sanıyordu. Zaten bu yüzdendi acımasızlığı ve yoluna çıkan herkesi yok etmesi. Ufacık saygısızlığa tahammülü yoktu. İnsanları sadece işi bitene kadar yanında tutardı, ama Mustafa'yı işi bitene kadar tutmasına bile gerek kalmamıştı. Çünkü Mustafa'nın âşık olduğunu anlaması için gözlerine bakması yetiyordu ve bunun dışında da Mustafa'nın sözleri de vardı. Yılların kurduydu ve karşısındaki adamı hal ve hareketlerinden hemen anlamıştı. Tabi yaptığı ufak araştırması da buna dâhildi.

Karşısındaki bu kıza Çağın Atalı için ihtiyacı vardı ve Mustafa ona *'Sakın zarar verme! Onu bu işe karıştırma!'* diye emir veremezdi. Diyorsa da işte böyle haddini bildirirdi Kemal Afşar. İstediği her şeyi elde eder ve elde ederken de böyle şeyler yaparak çok eğlenirdi. Çevresinde kendisine takılan isimlerin hakkını veriyordu Kemal Afşar.

Çisem ise şu anda zorla birileri tarafından kaçırıldığına mı yoksa karşısındaki bu adamın iğrenç gülümsemesi altında söylediklerine mi şaşırsın bilemiyordu. Kafası çok karışmıştı ve hiçbir şey düşünemiyordu. Kendisi kimseyi tanımaz etmez ve kimsenin hiçbir şeyine karışmazdı ki. Peki bu adam onu neden kaçırıyordu yâ da kendisinden ne istiyordu? Ama bunlardan daha önemli bir soru-

nu vardı ki o da korkudan her an kalbinin durması. Çünkü yanındaki adamlarda kendisine hiç iyi bakmıyorlardı ve Çisem ilk defa tanımadığı insanlar arasındaydı. Bu sebeple ömründe hiç korkmadığı kadar korkuyor ve kalbinin hızlı atmasını engelleyemiyordu. Artık konuşması gerekiyordu ama bir türlü sesini bulamıyordu. Kendisini zorladı ve kısık da olsa sesi konuşmaya başladı.

"Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu, ama sesi titremişti.

Çisem'in konuşması ile Kemal Afşar keyiflenmişti. İşte şimdi eğlencesi başlıyordu. Daha sonra yeniden işine yarar diye fiziksel bir zarar vermeyecekti. Çünkü Çağın'ı bitirmek için daha çok planı vardı ve karşısındaki bu küçük kıza da ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden fiziksel zarar vermeyecekti, ama bu psikolojik zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi.

"Senden istediğim bir şey yok küçük hanım. Benim işim o inatçı kocanla. Yani ben işimi bitirene kadar akıllı bir şekilde durur sorun çıkartmaz isen senin de kocanın da canı yanmaz ve kocana yarın kavuşursun... Anlaştık mı?" dediğinde hâlâ acımasızca sırıtıyordu.

Keyfi yerindeydi. Her ihalede karşısına çıkan ve sorunsuz bir şekilde alan Çağın Atalı'nın zaafı elindeydi. Artık kendi borusu ötecekti. Tabi ki Çisem'i böyle hiç bir şey olmamış gibi geri yollamayacaktı. *'Çağın Atalı'nın huzuru bozulsun biraz bakalım,'* diye düşünerek gidecekleri eve sakladı söyleyeceklerini.

Çisem yine konuşmadı ve ürkek bir halde başını olumlu şekilde salladı sadece. Zaten bir şey diyemez ve yapamazdı ki, çünkü çok korkuyordu. Ayrıca *'Kocanın da canı yanmaz,'* demişti adam. O yüzden istese de bir şey yapmazdı. Biricik kocası kendisini gelip bulana kadar sessiz kalacaktı. Kocası, sevdiği adam bulurdu onu. Bırakmazdı ki onu kimsenin eline. Korurdu her şeyden kocası, inanıyordu. Çünkü çok seviyordu.

Sonra birden aklına az önceki sözler geldi. Şoktan ve korkudan anlamadığı, daha doğrusu ne anlama geldiğini fark edemediği söz-

ler. Ne demişti bu adam? Mustafa abin sana deli gibi âşık mı demişti? Yoksa kendisi yanlış mı duymuştu? Kesinlikle yanlış duymuştu. Çünkü bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Böyle bir şey mümkün değildi. Hem bu adam nereden bilecekti ki?

Ama... Ama Mustafa abisini nereden tanıyordu? Kimdi bu adam? Sorular kafasını karıştırıp allak bullak ederken birden arabanın durduğunu fark etti.

Araba durduğunda Kemal Afşar indi ilk önce aşağıya. Ardından adamlardan biri Çisem'i indirmek için kolundan çekip kapıdan çıkardı. Çisem kendine dokunulmasını istemiyordu. Ne kadar korksa da buna müsaade etmek istemiyordu. Bu yüzden adamın ellerini var gücüyle itti ve bir kaç adım geri attı. Karşısındaki iri adama ürkek gözlerle bakıyordu.

Bu duruma öfkelenen Kemal Afşar'ın sağ kolu sesini çıkarmadan sadece gücünü göstererek, Çisem'in kolundan tuttuğu gibi hiç acımadan yere çakıl taşlarının üstüne fırlattı. Çisem'in dizlerinin ve bir kolunun üstüne düşmesiyle bir çığlık atması bir oldu. İri adamın bütün gücüyle itmesi sonucu dizi, kolu ve avuç içi yaralanmıştı. Canı çok yanıyordu, bedenindeki acı ve içindeki korkusuyla birlikte gözlerinden bir damla yaş düştü.

Arkasından gelen çığlıkla geri dönen Kemal Afşar gördükleri ile yeniden gülmeye başladı ve Çisem'e bakarak adamına hitaben konuştu.

"Böyle kaba davranma Metin. Misafirimiz o bizim, iyi bakmamız lazım *prensesler* gibi... Bak sonra Çağın ile aramız bozulur," diye dalga geçerek bir kahkaha attı ve elleri cebinde eve doğru yürümeye devam etti.

Metin denilen adam patronun lafıyla gülümseyerek yeniden Çisem'i kolundan tutup bir hamlede o güçlü elleriyle ayağa kaldırdı ve eve doğru sürükledi. Çisem'in hem kolu böyle sıkıldığı için hem de yaralanan dizi ve diğer kolu yüzünden canı çok yanıyordu. Üstelik korkusu daha da çoğalmıştı. Adamın sıktığı kolu kesin mora-

racaktı, zaten hassas bir teni vardı. Bir de böyle bir hırpalanmaya maruz kalmıştı.

Gözyaşları daha çok çoğaldı. Adam onu bir yatak odasına getirdi ve elleri ile ağzını bağlayıp yatağın üzerinde bıraktı. Çisem her geçen dakika daha çok korkuyordu. Üstelik böyle bağlanması, savunmasız kalması ve ellerini kullanamaması korkusunu ikiye, üçe katlamıştı. Aradan geçen yarım saatte Çisem'in gözyaşları hiç dinmemişti. Bu sırada Kemal Afşar elinde telefonu ve yine pis sırıtışı ile içeri girdi.

"Ah Çağın biliyorum evlat. Senin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Ama daha iyi tanımama ve zaafını öğrenmeme Mustafa Aloğlu yardımcı oldu sağ olsun. Ona da bir teşekkür borçluyum aslında. Olur da benden önce görürsen teşekkürlerimi ilet lütfen," dedi alayla ve telefonu kapattı.

Çisem telefondakinin kocası olduğunu anladığında heyecanlanmıştı, ama bu sevinci duyduğu isimle hemen sönmüştü. Mustafa Aloğlu demişti adam değil mi? Nasıl bir oyunun içindeydi? Neler oluyordu böyle? Mustafa abisi ile ne alakası vardı? Yoksa o da mı bu işin içindeydi? Kendi kulaklarına bile inanmayı reddetti. Az önce Kemal Afşar'dan duyduğu sözleri reddettiği gibi. Olamazdı... Bu olmuş olamazdı. Mustafa abisi ona ya da kocasına zarar vermiş olamazdı. Hem neden Mustafa Çağın'a karşı olsun, onu kaçırttırsın ki? O abisiydi onun. Ailesiydi. Kötülüğü için bir şey yapmazdı. Yapamazdı çünkü kendisi Mustafa abisinin canıydı. Bu adam yalan söylüyordu...

Çisem bunları düşünürken yaşlı adam konuşmaya başlayınca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kafan çok karıştı değil mi? Dur ben sana anlatayım hemen," dedi tüm acımasızlığı ile ve yatağın karşısındaki tekli koltuğa oturdu. İnsanların mutsuz olması hoşuna gidiyor gibi bir hali vardı.

"Şimdi bu Mustafa sana âşıkmış ama sen bilmiyorsun tabi. Ayrıca Çağın'ı da hiç sevmiyor hee. Ee doğal olarak tabi. Sevmemesi normal. Sevdiği kızı ona verdi. Hem de kendi eliyle. Nasıl sevsin?

Kendisi değil Çağın sahip oldu sana. Nasıl acı çekmiştir kim bilir... Ahh ahh dağ gibi Mustafa yıkılmıştır kesin," dedi. O sırada içeri adamı girdi ve içkisini getirdi. Kemal Afşar, sanki bir tiyatronun içindeymiş gibi daha bir keyiflendi ve içkisinden bir yudum alarak devam etti eğlencesine.

"Sen hiç fark etmedin mi? Ya da onun acı çektiğini görmedin mi? Görmemişsindir tabi. O çok zeki bir adam. Sen ondan kaçma diye o sana göstermemiştir *aşkını*... Eee sende Çağın'ı seviyordun gözün kimseyi görmüyordu ki. Özellikle abim dediğin insanı. Öyle değil mi prenses?" diye alayla konuşurken Çisem daha çok ağlıyor duydukları ile şok oluyordu. İnanması çok zordu. Böyle bir şey var mıydı gerçekten? Bu adam doğru mu söylüyordu? Mustafa abisi ona âşık mıydı? Gerçekten görememiş miydi? Hayır! Hayır, bu adam yalan söylüyordu. Mustafa abisi ile yüzleşmeden inanmazdı kimseye.

Çisem duydukları ile serseme dönerken Kemal Afşar devam ediyordu Çisem'i yaralayacak sözlerine. Oturduğu koltuğa iyice yerleşti ve bir sadist gibi karşısındaki perişan kızdan büyük bir zevk aldı.

"Ama sen de haklısın, yani ailen olarak gördüğün birinden şüphelenmek, üstelik böyle bir durumda, insan kendinde kızar. Kendini sapık gibi görür. Yani abim hakkında böyle düşünüyorum diye. Ama o senin öz kuzenin olmayabilir. Yani aslında orasını ben de çözemedim ama var orada bir şeyler," derken hâlâ Çisem'in gözyaşlarından büyük keyif alarak anlatıyordu.

Çisem'in öz olmadığını, rahmetli annesi Şeyda Hanım'ın *asla çocuğu olamaz* raporunu el altından bulduğunda anlamıştı. Ama ne hikmetse daha sonra Çisem'in doğum raporunu da bulmuştu. Hem de Şeyda Aloğlu üzerine. İşte bu yüzden kafası karışıyordu. Çünkü devamını araştırmak istediğinde sürekli engellerle karşılaşmış ve duvara toslamıştı. Gerçeğe bir türlü ulaşamamıştı ve hiçbir zaman da ulaşamayacaktı. Bu sebeple Çisem'e tam bir cevap veremiyordu.

"Orasını henüz çözemedim ama bak başka bir şey buldum. Ailenin kazası kaza değilmiş mesela... Cinayetmiş," dediğinde Çisem gözle görülür bir şekilde irkildi. Sonra bedeni yavaştan titremeye başladı. Artık düşünmeyi bıraktı. Gözyaşları da durdu, sadece karşısındaki altmış yaşının ortalarında olan, acımasız adamın gözlerine kilitlenip kaldı.

Adam, onun gözlerini şok içinde açıp titremeye başlaması ile daha bir keyiflendi.

"Sen böyle tepkiler verince ben daha güzel anlatırım bak. Böyle çok eğlenceli oluyor. Hem sakın bana kızma. Bak çevrendeki herkes senden bir şey gizlemiş. Ama ben seni aydınlatıyorum. Etrafta böyle dünyadan bir haber dolaşmanı istemiyorum," diyerek keyifle güldü. Ardından hiç ara vermeden devam etti.

"Neyse konumuza dönelim. Ne diyorduk. Hah cinayet diyorduk. Aileni öldürmüşler. Arabanın frenleri boşaltılmış. Bu nedenle karşılarına çıkan TIR'ın altına girmekten kurtulamayıp acı bir şekilde ölmüşler. Hiç hak etmedikleri halde. Ama bunun kaza olmadığını kimse anlamamış. Çünkü bunu yapan kişi öyle ustalıkla yapmış ki arabanın önceden bakıma girmemesini sağlamış ve arabanın arızalı olduğunu, yani ölümlerin kaza olduğunu göstermiş. Tabi işin içinde para da var. Para karşılığında birçok delili de yok etmiş. Ama bu cinayeti işleyen kişiye yardım edenler, ne yazık ki ölüler, aynı ailen gibi. Şu anda cesetleri bile yok. Ne acı değil mi?" dedi ve yeniden durdu. Çisem'in tepkilerini izleyerek anlatmak daha bir keyif veriyor, içindeki kabuk tutmayan yarasına merhem oluyordu genç kızın acısı. Derin bir nefes aldı ve devam etti anlatmaya.

"Şahsen ben çok üzüldüm. Yanlış anlama ailenin ölmesine değil. En yakınları, büyütüp baktıkları yeğenleri tarafından ihanete uğradıkları için. Evet Mustafa. Mustafa arabanın bakıma girdiğini söylemiş babana ve sonra babanın gözü kapalı güvendiği adam onları ölüme sürüklemiş," dedi ve bir derin bir nefes daha aldı. Göz-

leri bir anlığına daha karardı ihanet lafıyla, sonra devam etti Çisem'in nasıl bir acı çektiğini umursamadan.

Çisem artık nefes almıyordu. Alıyorsa bile bunu fark etmiyordu. Sıkı şekilde bağlı ellerinin acısını hissetmiyordu. Dizindeki yarasını hissetmiyordu. Çisem o an yaşadığını hissetmiyordu. Biraz daha ağlarsa gözlerinden yaş değil kan akacaktı kalbinin acısından.

"Ben ihaneti sevmem küçük kız ve Mustafa ailene ihanet etmiş, onları öldürmüş hem de hiç acımadan. Üstelik sebep de sensin. Ah gerisi klasik... Dedim ya Mustafa seni seviyor, aile izin vermiyor ve Mustafa onları ortadan kaldırıp bir gecede kendisi de prensesiyle ortadan kayboluyor. Tabi bir gecede bunları ayarlamamış. Aylarca yüzünüze bakarak bu planı hazırlamış. Her bir noktayı tek tek düşünmüş. Siz mutlu mutlu yaşarken o hepinizin kaderini çoktan çizmiş... Ama benim anlamadığım bir şey var. Polis zaten peşinde değildi neden kaçma gereği duydu ki?" dedi ve içkisini yarıladı. "Sanırım başka bir şey daha var, ama ben ona da ulaşamadım. İlk defa bir şeylere ulaşamadım. Çok sinir bozucu. Formdan mı düşüyorum ne? Ama sorun değil. Onun sayesinde sana ulaştım bak. O da Çağın'ı ortadan kaldırmak istiyor ve bu yüzden benden yardım istedi. Hatta karşılığında şirketi veriyor bana. Yeter ki Çağın ortadan kalksın ve sen ona kal. Zaten seni alıp buralardan gidince şirket işe yaramayacaktı. Ne güzel plan değil mi? Şahsen bu kadarını ben bile düşünemezdim," diyerek ayağa kalktı ve konuşurken bir an bile gözlerini ayırmadığı perişan ettiği kıza baktı uzun uzun. Sonra adamına seslendi gözlerini Çisem'den ayırmadan.

"Şu kızın ellerini ağzını açın. Rahat rahat ağlasın. Bir de yemek getirin yazık aç kalmasın. Kalmasın ki Çağın ile aramız bozulmasın. Belki sonra tekrar görüşürüz. Kim bilir," diyerek büyük bir kahkaha atıp odadan çıktı.

Adam Çisem'in ellerini çözerken az önce gördüğü kızın bu kadar kısa zamanda nasıl böyle perişan hale geldiğini merak etmişti. Ama yıllardır yanında çalıştığı patronunu da tanıyordu. Onun için bu zor olmamalıydı.

Elleri çözüldükten sonra Çisem hareket etmemişti. Hâlâ olduğu yerde aynı şekilde duruyordu. Gözleri Kemal Afşar'ın kalktığı koltuğa sabitlenmiş hiçbir şey düşünmüyordu. Hatta dışarıdan bakıldığında nefes bile almadığı zannedilebilirdi. Bir saat kadar böyle kaldı. Kıpırdamadan, gözlerini koltuktan ayırmadan ve düşünmeden...

Sonra birden boğuluyormuş gibi son nefesini alırcasına içine titrek bir nefes çekti. Nefes almakta çok zorlanıyordu. Ciğerleri sıkışıyordu. Nefesin nereden alındığını unutacak kadar beyni şok içine girmişti. Büyük bir şok yaşıyordu. Ağırdı duydukları, şu an yaşadıkları çok fazla ağırdı. Kalbini hissedemiyor ve nerede olduğunu kavrayamıyordu. Canı acıyor muydu? Onu da hissedemiyordu. Ruhu vardı, ama bedenini hareket ettiremiyordu.

Bedenini azıcık hissetmeye başladığında yeniden düşünmeye başladı. Az önceki adam gerçek miydi? Bir rüyadaydı. Bu rüyaydı emindi bundan. Hatta kâbus. Kötü bir kâbus ve şimdi sevdiği, biricik aşkı, kocası onu kollarına alıp uyandıracaktı. Bunları düşünürken kapı açıldı ve elinde yemek tepsisi olan bir adam içeri girdi. Az önceki yaşlı adamın dediğini yapmıştı bu adam ve kendisine yemek getirmişti.

Ama nasıl olur? Bu bir kâbustu ve bitmesi gerekiyordu artık. Uyanması lazım. Kocası onu uyandıracaktı şimdi... Ama uyandırmıyordu işte. Gerçekti ve buradaydı. Kaçırılmıştı ve o adam her şeyi kendisine acımasızca anlatmıştı. Az önce duyduğu gerçekleri hâlâ kabul etmekte zorlanıyordu. Burada olduğuna bile hâlâ inanamıyordu ki... Gözü komidinde duran yemek tepsisine takıldı. Delice bir düşünce ile ona dokunmak istedi. Bugün yaşadıkları belki de kendi hayaliydi ve uyanamıyordu. Bu yüzden dokunmak ve gerçek olup olmadığına inanmak istedi.

Yatakta yavaşça sürünerek tepsiye yaklaştı ve tepsi sanki ateşmiş gibi sadece ucuna dokundu elleri titreyerek. Sonra hemen geri çekti elini buz gibi tepsiden. Hissetmişti soğuk olduğunu. Yani rüyada değil miydi? Uyumuyor muydu? Elini bu sefer sıcak çorbaya

uzattı ve işaret parmağını batırdı. Parmağı yanınca acıyla çekti ve elini ağzına koydu. Sonra ağzından istemsizce bir hıçkırık çıktı. Bu hıçkırık ağlamaya, "Hayır, hayır, hayır," diyerek ardından güçlü bir çığlığa dönüştü. "HAYIRRRR..." diye bağırmaya başladı. "YALANNN... YALAN," diye de devam ediyordu haykırışları.

Ayağa kalkıp etrafta bulunan bir kaç eşyayı duvara fırlattı. Odada çok fazla eşya bulunmadığı için çarşaflara yönelmişti. Yataktan söküp aldı yırtmaya çalıştı, ama o kadar güçsüz düşmüştü ki yırtamadı ve yere dizlerinin üstüne çöküp sarsıla sarsıla ağlamaya devam etti.

Kemal Afşar ise çığlıkları duyuyor ve yüzü her zaman ki gibi acımasızca gülümsüyordu. Aslında ilk duyduğu çığlıkta içinde bir yerler acımıştı ama hemen yok etmişti bir yerleri. Bu âlemde acımak yoktu, olmazdı! Karşısındaki Çisem kadar masum bir kız da olsa acıyamazdı. Ona kimse acımamıştı. Zaafi olamazdı. Olmamalıydı. Olursa daha önceki gibi kullanırlardı bu durumu. Şu an kendisinin de yaptığı, Çisem'i kullandığı gibi.

Adamlarının yanına gelip Çisem için "Ne yapalım efendim," demesine sadece, "Rahat bırakın," dedi. İhtiyacı vardı çünkü ağlamaya ve içini boşaltmaya. Herkes gerçekleri öğrenmeyi hak eder. Sebebi ne olursa olsun. Ne kadar üzülecek olsa da herkesin gerçekleri bilmeye hakkı var. Öyle düşünüyordu Kemal Afşar.

Pencere önünde elleri cebinde ayakta durmuş ormana bakarken aynen böyle düşünüyordu. İhaneti düşünüyordu. İhanet kötüydü. Kolay kolay kimse kaldıramazdı. Kendisi de kaldıramamıştı, ama sonra öyle bir kalktı ki ayağa bir daha onu kimse yıkamamıştı. Bakalım bu küçük kız nasıl kaldıracaktı bunu. Ayağa kalkacak mıydı? Kalkınca nasıl biri olacaktı...

***

Çisem saatlerdir ağlama seansından ve etraftaki her şeyi yıkıp dökmesinden sonra krizi atlatıp yıkılmış bedenini yatağa sürükledi.

Bacaklarını kendisine çekti ve ellerini arasına koyup iyice büzüldü. Yazın başıydı ama çok üşüyordu bedeni. Kesin hasta olacaktı. Zaten çok çabuk hasta olurdu. Üzüldüğü zamanlar daha çok. Belki psikolojikti ama hasta oluyordu. Bedeni direncini kaybettiği zaman günlerce yatıyordu halsiz bir şekilde.

İç çekmeleri içinde düşünmeye başladı her şeyi. Duyduklarını, gördüklerini birleştirmeye başladı. Mustafa ona âşıktı öylemi? Abisi canı ciğeri dediği adam ona âşıktı. Bunu hiç fark etmediği gibi görmemişti de. Çağın gibi mi bakıyordu gözleri? Nasıl o gözleri fark edememişti ki? Nasıl görememişti? Nasıl görsün ki? Hiç bir zaman aklına gelmezdi ki.

Sonra o bakışları hatırladı. Düğününde... İstemeye geldikleri gün... Mustafa'nın Çağınların evine ilk defa gelip aldığı gün... Daha birçok zamanı hatırladı. Nasıl anlamamıştı? Kendisi öyle bakmadığı için ya da onu abisi olarak gördüğü için mi hiç aklına getirmemişti? Gerçekten bu kadar mı saftı? Nasıl görememişti? Sonra aklına Mustafa'nın sözlerini, gözlerinin önüne de hareketlerini getirdi.

"Tamam, işte sen alırsın beni... Almaz mısın yoksa?"

"Ama ben seni çok seviyorum ve asla bırakmam."

"Güzelim benim hani 'abi' yoktu. Bak sonra kasmetimi kaçırıyorsun, yaşlı sanıyorlar beni."

... Gibi... Daha birçok şey aklına geldi. Aslında her şey o kadar açık ve göz önündeymiş ki... Sadece kendisi anlayamamış.

Ya bu aşk için anne ve babasının ölmesi... Peki, bu gerçek miydi? Mustafa bunu yapmış mıydı? Kendisini büyüten bir aileyi, ailesini öldürmüş müydü? Gerçekten yıllardır yalancı, katil bir adamla mı yaşıyordu? Ama o katil olamazdı. Çisem'e hiç zarar vermemişti ki. Onu hep koruyup kollamıştı. Nasıl katil olurdu? Hem nasıl kendisini büyüten bir aileye ihanet eder öldürürdü? Ama ya o adamın dedikleri. Gerçekten de Bursa'dan kaçar gibi gelmişlerdi İstanbul'a... Kaçar gibi... Kaçar gibi...

"Bak canım sana daha sonra anlatacağım bazı şeyleri. Ama şu anda bilmen gereken tek şey ben seni uzun zamandır arıyordum ve Mustafa sana ulaşmama engel oluyordu."

Demiralp abisinin daha bu sabah söylediği sözler birden aklına hücum etmişti. Nasıl bir oyunun içindeydi? Etrafındaki herkes her şeyi biliyordu bir kendi mi aptaldı?

İstanbul'a gelmeyi hiç istememişti Çisem. Ailesinin mezarı Bursa'daydı ve oradan ayrılırsa onlardan uzak kalacakmış gibi hissettiği için hep orada kalmak istemişti. Ama Mustafa abisi iş için çok güzel olacağını, şirketinin daha çok büyüyeceğini ve böyle daha çok mutlu olacağını söyleyince, onu mutsuz etmek istememişti. Onun için buraya gelmişti. Düşünceler bir bir aklına düşüyordu ve bir yenisi daha eklenmişti.

Arkadaşlar... Etrafında hiç arkadaş istememesinin sebebi neydi? Lisede yaptıklarını hâlâ hatırlıyordu. Sadece erkek de değil kız arkadaşlarının bile olmasına izin vermiyor *'Senin arkadaşın ben olurum,'* diyordu. Çisem onun ailesi ile yaşadığı hayattan dolayı yalnız olduğunu biliyor ve ne derse yapıyordu mutlu olması için. Bu sebeple hiç sorgulamıyordu.

Peki, yıllar önce babasıyla Mustafa'nın konuştuğu şeyleri duyması. Ne demişti babası *'Bu sevdadan vazgeç onu sana benden önce abisi yar etmez,'* demişti. Çisem başkası var sanıyordu. Ama babası kendisinden bahsetse böyle konuşmazdı, çünkü Çisem'in abisi yoktu ki. Kafası iyice karışmıştı. Ama onun yanında hiç kadın da görmemişti. Sadece İstanbul'daki eve bir kadın gelmişti, onu da Mustafa kadın *merhaba* dedikten sonra sinirle alıp evden götürmüştü. Başka hatırlamıyordu. Doğru olabilir miydi? Mustafa onu seviyor olabilir miydi? Aslında önünde bu kadar net bilgiler varken yine de inanamıyor, konduramıyordu Mustafa abisine. Ona o kadar düşkündü ki... Hazmedemiyordu bu duyduklarını.

Doğruldu yerinden ve sırtını yatak başlığına yasladı. Bacaklarını kendine çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

Ya Çağın? Asıl soru buydu. Çağın, sevdiği adam, biricik kocası, büyük aşkı bunları biliyor muydu? "Kahretsin. Tabi ki biliyordu," diye söylendi kendi kendine. Çağın her fırsatta söylüyordu zaten. Ama 'Bunu ben söyleyemem, bu Mustafa'nın görevi,' diyordu. 'Ondan duyman gerek,' diyordu. Kocası biliyordu ve ona söylememişti. Hepsi ona yalan söylemişti. "Dur dur bir dakika," dedi yine kendi kendine. Düşünmeye daldı yine.

Çisem artık kendini kontrol edemiyordu. Kendi kendine konuşuyor, soru soruyor, kendi cevaplıyor, yine kendine kızıyordu ve bunları yaparken hiçbirinin farkına varmıyordu. Delirmiş gibiydi. Aklındaki soruların cevabını bulmadan susmayacaktı beynindeki sorular. Çisem resmen transa girmişti ve şu an odaya kim gelirse gelsin soruları bitmeden bu transtan çıkamayacaktı. Sorular içinde boğulmuştu ve bunun ardı arkası kesilmiyordu.

Daha sonra bir kere daha düşüncelerinin arasında? "Dur Çisem," dedi kendine. Aklının karışmasına ve suçu olmayan insanları suçlamaya hakkı yoktu. Burada suçlu kocası değildi. O başından beri söylemişti aslında. Sadece sevgili iken bile söylemişti. Söylemişti ama açıklamamıştı. Aslında söylediklerine inanmaz diye açıklamamıştı. Aynı bu sabah Efe'nin dediği gibi.

"...Bu gerçekleri bizden değil Mustafa'dan öğrenmen gerekiyordu. Ama o cesaret edip anlatamadı sana. Biz de bize inanmazsın diye anlatmadık. Çünkü daha yeni tanışmıştık ama artık öğreneceksin!"

Demişti. Efe bile demişti. Hepsi biliyordu.

Belki de Efe de haklıydı kocası da. Belki de değil, kesin haklılardı. Çağın'ı yeni tanıyordu o zamanlar, neden abisi dururken bir yabancıya inansın ki? Ama kocası ne yapmıştı, inanmayacağını bile bile bekle demişti. Az da olsa söylemişti aslında.

"Lütfen mantığını kullan gerçekçiliğini düşün önce. Ani tepki verme sakın! Her şey senin mutluluğun için. Bunu unutma! Tamam mı? Güzelim."

Evet, Efe'nin dediği gibi mantığını kullanacaktı. Kocasının suçu yoktu. Yalan söylememişti Çağın, sadece zamanını beklemişti. Kocasını tanıyordu. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Ne zaman neyi yapacağını ve yalan söylemeyeceğini iyi biliyordu. Özellikle kendisine hiç yalan söylemezdi. Kocası sadece bunu üstüne vazife olarak görmüyor ve gerçekten söylemiyordu.

Çisem düşündü, kendisi olsa böyle bir şeyi saklar mıydı? Evet, saklardı çünkü başkasının sırlarını açık etmeyi sevmezdi. Kocası da aynen öyle yapmıştı. Ne kadar kendi ile ilgili olsa da söylememişti. *'Haklıydı Çağın, söylese inanır mıydı?'* diye yeniden düşündü aynı şeyi Çisem. İnanmış olsa bile sonra Mustafa ile yüzleştiğinde o gerçekleri söyler miydi? Eğer gerçekten böyle bir şey yapmışsa... Hayır, söylemezdi. Mustafa o zamanlar ne söylese inanırdı Çisem. Sonra ne olurdu? Çisem Çağın' a inanmaz ve araları bozulurdu. Belki de ayrılırlardı. Çünkü güven önemliydi Çisem için. Kocası doğru olanı yapmıştı ve yalan söylememişti. Bunu çözmüştü.

Peki, Mustafa, o nasıl yapmıştı bunu? Hala inanamıyordu. Ailesi yetmezmiş gibi birde kocasını mı ortadan kaldıracaktı? Bu nasıl bir vahşetti, nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? "Dur dur bir dakika," dedi yeniden kendine. Önce bunu Mustafa'ya sorması gerekiyordu. Babasının lafını unutmamalıydı. Kimseye inanmamalıydı, kendi görmeli kendi duymalıydı. Kimseyi kimsenin lafıyla yargılamamalıydı. Özellikle tanımadığı birine hiç inanmamalıydı.

Ama bu adam Mustafa'yı nereden bilecekti? Ya da bu kadar şeyi nasıl biliyordu. Ailesinin trafik kazasını bile biliyordu. Kesin Mustafa da işin içindeydi. Ama nasıl? Nasıl yapardı? En iyisi beklemeli ve ona sormalıydı. Yoksa çıldıracaktı. Hem Mustafa'yı görünce yalan söylediğini anlardı. Anlardı değil mi? Bu kadar şeyi anlamamışken Mustafa'nın gözlerinden yalan söylediğini mi ayırt edecekti. Güldü kendine. Ama bu gülüş kendine acıdığı içindi. Şu anda acınası bir durumdaydı çünkü.

Bir şey daha geldi aklına. Sorular bir türlü bitmiyordu. O yaşlı adam 'O, öz kuzenin değil,' demişti. Ama 'Emin değilim de,' demişti. Sesli bir "Offf" çekti. Neler oluyordu. Herkes mi yalan söylemişti ona? Mustafa'nın anne babası, öz amcası değil miydi yani. Acaba bu yüzden mi onu sevmiyorlardı.

Peki Demiralp abisi? O bu olayların neresindeydi? O ne söyleyecekti kendisine? O ne saklıyordu? Mustafa neden ondan kaçırmıştı? Kollarını bacaklarından ayırıp elini yüzüne getirdi ve ovuşturdu. Sonra saçlarını çekercesine arkaya attı. Bu böyle olamayacaktı. En iyisi yüzleşmek diye düşündü.

Sonra aklına yeniden anne babası geldi. Gerçekten öldürülmüşler miydi? Hem de çok değer verdikleri yeğenleri tarafından. Üstelik doğruysa bütün bunlara kendisi tek sebepti, ailesinin ölümüne. Bu acıyla nasıl yaşardı? Yeniden başladı ağlamaya. Sorular beynini terk etmiyor aksine gittikçe çoğalıyordu. Çağın'ın suçsuzluğu haricinde hiçbir şeyi çözememişti.

Bu arada gece olmuştu ve adamlardan biri yeni bir yemek tepsisi getirdi. Ama ona da dokunmadı. Sabaha kadar böyle düşünceler içinde boğuldu, yerinden kalkmadı, yemek yemedi, kocasının hayalini gördü hep ve sadece ağladı. Gözyaşları kurudu, ama içindeki acı dinmedi. Çünkü her ne kadar doğruluğunu ispat etmeden inanmam dediyse de içinden bir yerler bütün bunların doğru olduğunu söylüyor ve bu canını çok acıtıyordu. İnanmak istemese de her şey ortadaydı aslında ve bunu göremeyen tek kişi kendisiydi. Bütün gece herkesi, her şeyi düşündü yeniden ve durmadan. Bütün bunlar yalan ise sorun yoktu, hayatına kaldığı yerden devam edecekti, ama eğer doğru ise... Çoktan herkes hakkındaki kararını vermişti. Acısı azalmayacaktı ama her şeye hazırlıklıydı da. Artık o acı çoğalmayacaktı da.

Sabah yeniden adamlardan biri gelmiş ve bu sefer kahvaltı tepsisi bırakıp diğer dokunulmamış tepsiyi geri almıştı.

Çisem hâlâ yatakta aynı vaziyette duruyordu. Siniri yatışmış, uyuşturucu almış gibi beyni bulanık, dayak yemiş gibi bedeni ağrı-

yordu. Adamlar içeri girince kollarını bacaklarına daha sıkı doluyor ve başını kaldırmıyordu. Hiçbirini görmek istemiyor, şu an burada Çağın'ın olmadığını hatırlamak istemiyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu artık. Şu an ne yaptığını çok merak ediyordu. Çok üzülmüş müydü? O da kendisi gibi uyumamış mıydı? Kendi yemiyordu ama Çağın yesin istedi yemeğini, üzülmesin istedi. Kocasını çok seviyordu ve o olmadan yaşayamayacağını biliyordu artık.

Bütün gece düşüncelerin yanı sıra Çağın'ı görüyordu sanki. Kesin hasta oluyordu. Açlıktan, yaşadığı stres ve korkudan, belki de sürekli kocasının hayalini görüyor ve geleceğini söylediğine inanıyordu. Keşke gerçek olsa diye heyecanla elini uzatıyor, ama sonra kayboluyordu. Bu böyle sabaha kadar sürmüş ve düşünceler içerisinde hayallerle boğuşmuştu.

Öğlen olduğunda kapı yeniden açılmıştı, ama Çisem başını yine kaldırmamıştı. Artık rutine bağladıklarını düşünüyordu gelen adamların ve bir an bunun böyle sürüp gideceğini düşünmüştü. İçine bir korku düşmüştü. Ya burada uzun kalırsa? Daha sonra duyduğu sesi bir an algılayamadı. Hayal değildi, sesinden anlamıştı ama yine de inanamadı kulaklarına, gerçekten sevdiği adam burada mıydı? Hemen heyecanla başını kaldırdı.

Çağın derin bir nefes alıp rahatladı ve hemen karısının yanına koşup sarıldı. Çisem de bu sarılmaya hemen karşılık verdi ve fısıldamaya başladı sıkıca sarılırken.

"Buradasın... Geldin... Yanımdasın... Bırakmadın beni," diye durmadan fısıldıyordu. Ağlamaktan sesi kısılmıştı ve bunu Çağın hemen fark etmişti. İçi acımıştı sevdiğinin üzülmesine.

"Buradayım meleğim. Buradayım yağmur damlam... Geldim ve hep geleceğim. Yoksa unuttun mu? Seni asla bırakmam ben güzelim ASLA!" diyerek geri çekildi ve yüzünü, saçlarını okşadı. Yüzünü elleri arasına alıp hızlı hızlı öpücükler kondurdu her bir yanına. Burnuna, çenesine, yanağına, alnına, dudaklarına... Çağın bunu yaparken Çisem istemsizce kıkırdadı. Artık hiç bir hareketini kontrol edemiyordu dün olanlardan sonra...

Çisem, Çağın'ın bu sevgi seliyle bir an nerede olduğunu, başına ne geldiğini unutmuştu. Sadece o anın tadına vardı aklı da kalbi de. Bütün gece ne çok istemişti bu kollara sığınmayı ve orada kalmayı. İşte şimdi kocası buradaydı ve bütün olumsuzluklar sevdiğinin kollarında yok olmuştu.

Çağın ise bambaşka bir dünyada idi. Etrafın dağınıklığını fark etmişti ama alacağı cevaptan korktuğu için soramamıştı. Karısına zarar verdikleri düşüncesi kalbini anında yakmıştı. Çisem'e yansıtmamıştı ama içi acıyordu. Sevdiğinin uyumadığını da anlamıştı. Komidinin üstündeki dolu tepsiyi görmesine gerek yoktu, yemek yemediğini de biliyordu. Ama en çok da ağlamış gözleri onu ele veriyordu.

Kendisinin kıyamadığı gözlerden bütün gece gözyaşını akıtmışlardı. İçindeki öfke yeniden alevlendi. Hep kendisinin suçuydu koruyamamıştı meleğini, yanında olup saramamıştı. Canı daha çok yandı. Ama canı yandığı kadar yakacaktı da. Bu sefer her şeyi kendisi anlatacaktı meleğine ve gerekeni yapıp ilk önce Mustafa'yı ait olduğu yere tıkacaktı. Bunları düşünüyordu ama Çisem'in çoktan öğrendiğini bilmiyordu.

Çağın özürler dilediğinde Çisem'in tavrı yüzünden daha bir âşık olmuştu sevdiği kadına. Acı bir şekilde gülümsemişti. Anlaşılan meleği yine kimseyi suçlamıyordu. Böyle temiz kalpli bir karısı olduğu için yine her zaman ki gibi Allah'a şükür etti ve yine onu böyle üzdükleri için böyle acılar yaşattıkları herkese lanet etti.

Çisem ise kocasının kendisini koruduğu halde hâlâ kendisini suçlamasına çok sinirlenmişti. Sesinin sert çıkmasını ilk başta fark etmemişti. Sonra kocası gibi kendi de fark edip sesini yumuşatmış kocasına daha bir sokulmuştu. Çünkü Çisem bugüne kadar kimseye sert davranmamış, sinirlenmemişti. Öğrendiği şeyleri sormadan hareket etmeyecekti ama Çağın'ın kendisine haksızlık etmesine de müsaade edemezdi. Onun bir suçu yoktu.

Sarıldıkları anda aşağıdan gelen sesler yüzünden ayrılmışlardı. Çisem'in aslında korkması lazımdı, ama kocası yanındayken hiçbir

şeyden korkmuyordu. Aşağıda neler olduğunu çok merak ediyordu. Gelen ses tanıdıktı ama çıkaramıyordu, aklı hâlâ bulanıktı. Yavaş adımlarla merdivene doğru yöneldi. Aslında çok zor yürüyordu. Çok bitkin ve kötü hissediyordu kendisini, ama bunu Çağın'a fark ettirmemeye çalışıyordu. Merdivenlerden indiğinde gördüğü manzara aklına gelen son şey bile değildi.

Demiralp ve Mustafa...

"Konuş lan! Yıllardır arkamdan gösterdiğin cesareti şimdi de göstersene."

Demiralp'in söylediklerine şaşırsa da şu an düşündüğü tek şey Mustafa abisiydi. Düğünden sonra onu ilk defa görüyordu. İçindeki hayal kırıklığı büyüyordu durmadan. O kadar şey duymuştu, ama yine de içinde bir yerler acıyordu yediği her bir yumrukta. Kılını kıpırdatamıyordu. Yeniden donup kalmış gibiydi. Kocasının varlığını hissediyor ama yine tepki vermiyordu. Yine aynı şey olacaktı, dün akşam duyduklarından sonra hayatında ilk defa yaşadığı sinir krizini bir kere daha yaşayacaktı. Bunu şu an vücudunun verdiği tepkilerinden anlayabiliyordu.

Sonra bir şey oldu ve bir anda Mustafa ile göz göze geldi. Hayal kırıklığı tüm benliğini sarıp sarmaladı. O gözlere ilk defa bakmıyordu ama ilk defa tanıdık bir hisle karşılaşıyordu. Kocasının gözlerinde gördüğü aşkı görüyordu Mustafa'da. *'Hep böylemi bakıyordu bu adam. Hep böyle aşk...'* İçinden bile olsa devamını getiremedi Çisem sözlerinin. Sustu, içindeki ses de tüm benliğini saran hayal kırıklığı gibi sustu ve yerini öfkeye bıraktı. Birden içine dolan öfkeye şaşırdığı gibi engel de olmadı o öfkenin büyüklüğüne. Olmak istemedi aslında. Çünkü söyleyeceklerini sakin kafayla söylemezdi. Sorması gereken bir hesap vardı.

Ve Mustafa'nın *prensesim* lafıyla öfkesinin hiddetini hiç kısmadan konuşmaya başladı...

Ki bu daha başlangıçtı...

"Bana. Bir daha. Sakın! Prensesim deme!"

30. BÖLÜM

Kalbim şimdi senin ellerinde
Vereceğin hükmü bekler
Gecem ol
Karanlığım ol
Sonum ol
Ama sakın benden vazgeçme...

Ortamda ölüm sessizliği oluşmuştu. Kimseden ses çıkmıyor, hatta nefes almaya bile çekiniyorlardı. Hepsinin aklında aynı soru vardı.

Çisem gerçekleri öğrendi mi?

Çisem gerçekleri öğrenmişti, ama hepsinin aklında olan şekilde değildi. Birçok gerçek hâlâ saklıydı, ama artık ortaya dökülmesi sadece an meselesiydi.

Çisem kendisinden gizlenen her şeyi öğrenecekti hem de bugün. Çok kararlıydı ve artık dayanamıyordu. Geceden beri kafası allak bullak duyguları viraneydi. Cevap istiyordu, kendisinden gizlenen gerçekleri istiyordu. Çünkü öğrenemediği takdirde tüm benliğinden olacağını düşünüyordu.

Kemal Afşar'dan duyduklarından sonra hayatı boyunca hiç yapmayacağı şeyler yapmıştı. Kendini kontrol edememiş ve hayatında ilk defa hırçın davranıp etrafı yakıp yıkmıştı. Sinir krizi geçirdiğini bile sonradan anlamıştı. İlk defa başına böyle bir şey geliyordu. Belki de yılların içinde sakladığı, sürekli içine atıklarının birikimiydi.

Sabaha kadar düşünüp her şeye karar vermiş, duygularını kontrol altına almıştı. Şimdi Mustafa abisini görünce sertçe bağırmasına şaşırsa da geri adım atmayacaktı. Anlamıştı, gözlerinden anlamıştı duyduklarının gerçek olduğunu. Yıllardır anlamadığı, göremediği gerçekleri şimdi görüyordu.

Aslında duyduklarını hâlâ kaldıramıyor ve bunu henüz fark edemiyordu. Gece sinirleri çok yıpranmıştı ve onu sakinleştirebilecek tek insan olan kocası yanında değildi. Açlık, uykusuzluk ve gerçekler... Onu mahvetmişti. Şimdi ise ayakta güçlükle ama dimdik Mustafa'nın karşısında durmaya çalışıyordu.

Gözleri soğuk, hiçbir duygu içermeden bakıyordu artık ve bunu yapabildiğinin farkında bile değildi. Çünkü Çisem az önce hayal kırıklıklarını, sevgisini, yaşadığı acıyı gecenin uğursuz siyahlığında bıraktı. Hiçbir şey hissetmiyordu şimdi karşısındaki adama karşı. Aslında onu görür görmez gözlerinde gördü gerçeği. Kemal Afşar'ın söylediği her şeyin gerçek olduğunu ona bakınca anladı.

İnanamıyordu... Hâlâ bu yaşadıklarının kâbus olması için geceden bu yana dua ediyordu. Yıllardır abisi dediği, canı dediği, ailem dediği, güvendiği insanın kendisini yalanlarla kandırmasına inanamıyordu. Cinayet işlediğine, birini, hatta birden fazla kişiyi öldürdüğüne inanmak istemiyordu. Mustafa'yı çok iyi tanıyordu ve gözlerinde gerçeği görmüştü. Ama yine de sormak istiyordu. Ondan duymak istiyordu. Aptalcaydı ama hâlâ yalan olması için bir umut arıyordu belki de. Belkisi yoktu kesinlikle arıyordu. Gözleriyle gerçek olduğunu gördüğü halde yalan olması için hâlâ bir umut peşindeydi.

Canı yanıyordu, ama Mustafa abisini görünce daha çok yanmaya başlamıştı. Bu nasıl geçecekti? Geçecek miydi gerçekten? Geçsin istiyordu. Hemen şimdi hesap sormadan kimseyle konuşmadan zaman ileri alınsın ve geçsin istiyordu. Bir mucize istiyordu. Yaşadıkları çok ağırdı ve dayanamıyordu. İhanet zaten yeterince kötüyken bir de insanın canından çok sevdiğinin ihaneti... Ölümdü.

Çağın, Mustafa'yı gördüğü yerde öldürmeyi düşünürken karısının hiç beklenmedik hamlesi ile şaşırıp kalmıştı olduğu yerde. Mustafa şu anda düşüneceği en son şeydi. Karısının bu tavrını anlamaya çalışıyordu. Çisem'in her şeyi öğrendiğini anlamıştı, ama yine de ne kadarını öğrendiğini çok merak ediyordu.

Mustafa ise şaşırmak yerine korktu. Çisem'in kendisinden nefret etmesinden, uzaklaşmasından, onu kaybetmekten çok korktu. Çisem'in gözlerine bakınca ilk defa yaptığı bir şeyden dolayı pişmanlık yaşadı. Kemal Afşar ile iş birliği yapmanın hayatının en büyük hatası ve pişmanlığı olduğunu anladı. Üstelik bunu en acı şekilde öğrendi. Çisem'i kaybederek. Bu düşünceler cam kırıkları gibi kalbine battı. Yüzünü buruşturdu ağzında acımsı bir tat oluştu. Kalbi de aklı gibi aynı anda aynı cümlelerle duaya başladı.

'Lütfen öğrenmemiş olsun,' diye.

Mustafa, Çisem'in kendisine böyle soğuk bakmasına, sessiz kalmasına dayanamadı, yutkundu ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Ne oldu prensesim? Neden böyle davranıyorsun?" dedi ve Çisem'e doğru bir adım attı. Aynı anda Çisem bir adım geri çekilmiş, Çağın ve Demiralp ise hızla önüne geçmişti Çisem'in.

Mustafa, Çisem'in bu hareketi ile canının acısını, yüzündeki kanları unuttu. Demiralp'in orada olduğunu unuttu. Çağın'ın prensesinin kocası olduğunu unuttu. Yaşadığı acıları, aklından hiç çıkmayan ailesinin sevgisizliğini, amcası ve yengesinin vicdan azabını unuttu. Hatta nefes almayı bile unuttu. Şu an nerede olduğunu da unuttu ve sadece prensesine odaklandı. Çisem'e baktı. Sadece baktı. Baktı, baktı ve baktı. Anladı, onu kaybedecekti. O gün gelmişti. Hep olmasından korktuğu gün bugündü. Mustafa için kâbus günü...

"Şansını zorlama Mustafa, şimdi git buradan," dedi Çağın dişlerinin arasından. Çisem'in üzülmemesi ve Demiralp'in onun önünde bir çılgınlık daha yapmaması için gitmesini istedi. Nasıl olsa artık rahatça hesap sorabilirdi.

"Hayır gitmeyecek!" diye Çisem bağırdığında Çağın ve diğerleri çok şaşırmıştı. Çağın masum meleğini ilk defa böyle görüyordu. Çisem hepsinin endişeli suratına tek tek baktı ve kimseye aldırmadan devam etti.

"Bugün buradan gerçekleri anlatmadan kimse bir yere gitmeyecek! Anladınız mı beni? Gerçekleri istiyorum! Hem de hemen! ŞİMDİ!!!" diye bağırdı kararlı sesiyle.

Çağın anlayışla ama biraz da korkarak karısına yaklaştı. Onun acı çekmesini istemiyordu. Hem de bu şekilde, onu daha yeni kurtarmışken ve perişan bir halde iken. Omuzlarından tutup kendisine çevirdi ve gözlerine bakmasını sağladı. Yeniden onun acı çeken yüzünü görünce kendisi daha çok acı çekti. Usulca bir eliyle yanağını okşadı. Şimdi karısına ne diyeceğini, onun nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu bilmiyordu, ama yine de şansını deneyip onu vazgeçirmeliydi. Korkuyordu, daha fazla acı çekmesinden korkuyordu. Bunu engellemek için yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bebeğim her şeyi öğreneceksin! Ama şimdi eve gidelim dinlen, çok yorgun görünüyorsun. Üstelik bir doktora da görünmen lazım. Lütfen meleğim," dedi gözlerine şefkatle bakıp kabul etmesini umarak.

Çisem kocasının gözlerine baktı ve içindeki canavar bir köşeye saklandı. Çünkü o gözlerde korkuyu görebiliyordu. Onun kendisini düşündüğünü biliyor ve yine kendisi için endişelenmesini anlıyordu. Ama bugün bu gerçekleri öğrenmek istiyordu. Öğrenip hayatına öyle devam etmek istiyordu. Kocası da onu anlasın istiyordu. Yumuşak ama kararlı bir ses tonu ve kalbindeki büyük aşkla konuştu Çisem. Mustafa'ya konuştuğu ses tonu ile aynı değildi ve bunu Mustafa fark edince daha çok kahroldu.

"Çağın anla beni ne olur. Bugün öğrenmem lazım. O adamın söyledikleri doğru mu? Ben bir yalanın içinde mi yaşadım bunca zaman bilmek istiyorum. Sen biliyorsun ve bana söyleyemiyorsun,

ben seni anlıyorum. Artık! ... Ama sen de beni anla. Lütfen," dediğinde Çağın bir süre baktı karısına.

Onu çok iyi anlıyordu. Ama içindeki korkuya dur diyemiyordu. Karısının canı sıkılsa kendisinin yüreği yanıyordu ve buna engel olamıyordu. Onu her şeyden uzak tutmak korumak istiyordu. Ama biliyordu ne yaparsa yapsın gerçekler bir şekilde ortaya çıkıyordu. Yine öyle olmamış mıydı? Aylardır yaptığı planlar, özenle harcadığı çaba, hepsi boşa gitmemiş miydi? Ne yaparsa yapsın karısı bir şekilde üzülüyordu ve buna engel olamıyordu. İşte bu canını daha çok yakıyor, elinden bir şey gelmiyordu.

Gözlerine üzülerek bir süre daha baktı Çağın. Gözleri yalvardı, öğrenme, şimdi değil dedi. Aynı gözler üzüleceksin ve ben senin üzülmene dayanamam dedi, ama dilinden dökülenler farklı çıktı.

"Peki, güzelim," dedi sıkıntıyla.

Çisem kocasının gözlerinden akanları kalbine hapsetti ve onun sıkıntısını göz ardı etti bir süre. Çünkü Çisem, gelecekleri için bunun olması gerektiğini düşünüyordu. Yaşamına devam etmek için bunu yapması gerekiyordu. Zoraki hafif bir tebessümle baktı kocasına, olmayacağını bile bile, az da olsa sıkıntısını almak için. Sonra Mustafa'ya doğru döndü yeniden gözlerindeki öfke ile.

Mustafa içinde büyük bir korkuyla izliyordu önünde olanları. Yerinden kıpırdayamıyor, olacakları engelleyemiyordu. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Şu an öleceksin deseler kılı kırpırdamaz, korkmadan gözü kapalı ölüme giderdi. Ama ölümden daha çok korktuğu, prensesinin kendisinden uzaklaşmasıydı. Her şeyi öğrendiğini anladı. İlk başta sadece kaçırılmasında kendi payının olduğunu öğrendiğini düşündü ki *keşke öyle olsaydı* diye dua ediyordu şimdi. Eğer öyleyse açıklardı bir şekilde. Ama konuşmalardan anladığına göre birçok şeyi öğrenmiş görünüyordu. Yine de bir ümit bekledi. Eğer öyle bir şey olursa Çisem yüzüne bir daha bakmaz diye daha çok korktu Mustafa. Korkuları geçen her saniye daha çok katlandı. Gözleri acı bir şekilde bakarken Çisem konuşunca korktuğu şey başına geldi.

"Anlat bana... Duyduğum her şeyin bir yalan olduğunu anlat. O adamın... 'Sadece kalbi kötü olduğu için bunları söyledi' de bana," diye kesik kesik konuştu.

Zorlanıyordu Çisem, hesap sormaya da Mustafa ile böyle olmasına da. Gözlerinde hayal kırıklığı ile bakıyordu, ama içinde en derinlerde bir yerler hâlâ umut ediyordu yalan olması için. Doğru olduğunu biliyordu. Olanları kafasında birleştiriyor ve etrafındaki insanların davranışlarından anlayabiliyordu. En çok da Mustafa'nın gözlerinden anlıyordu doğru olduğunu. Yıllardır gerçekleri göremediği gözlerden anlıyordu şimdi. Ama işte yine de ondan duymak istiyordu.

Bu huyundan nefret ediyordu. Dinlemeden yargılamak ona göre değildi. Gerçekler önündeydi ama yine de duymaya ihtiyacı vardı. Ama hâlâ yalan olmasını diliyordu kalbi sessiz ve çaresizce.

Hani bazen insan en kötü anında her şeyin bir kâbus olmasını ister. Hemen uyanmak ister. Uyanıp bu kâbusun bitmesini ister. Ya da uyanıksa da bir umut, bir mucize ister. Uyanık olduğunu bilirsin, ama yine de içindeki umut kırıntısı kâbus olmasını ister. Bir parça da olsa o umut kırıntısına tutunmak ister. Yalan olsun, sevdiği ihanet etmemiş olsun, kaldığı yerden hayatına devam etsin ister. Oradan oraya koşmak, her yeri yakıp yıkmak ister, yıkınca kötü anlar bitsin, o içindeki kötü, kalbini sıkıştıran hisler gitsin ister. Ama olmaz işte, ne yaparsa yapsın olmazdı. Kötü anların öncesine dönmek ister ama dönemezdi. Kimisi buna pişmanlık, vicdan azabı der, kimisi umut der. İnsan önce yapar sonra ister. Bir şans bir umut ister. Ama olmuyordu. Bazen istediğimiz şey bizden çok uzakta oluyordu. Şu anda Çisem'in istediği umut gibi...

Mustafa'nın hâlâ gözlerinin için bakıp susmasına daha çok sinir oldu. İçine kendisinin bile şaşırdığı bir öfke hâkim oldu ve patladı.

"Konuşsana abi. Yalan desene yapmadım ben öl... öldürmedim desene. KONUŞ. KONUŞSANA!" diye son kelimelerinde çığlık atarcasına konuşup, ağlaması şiddetlenince Çağın hızla önüne geçti karısının, yüzünü iki eli arasına alıp gözlerine bakarak konuştu.

"Meleğim. Lütfen... Lütfen sonra konuşalım ben her şeyi anlatacağım sana. Ama şimdi gidelim buradan, iyi değilsin lütfen bebeğim," dedi çaresizce ve alnını karısının alnına yasladı.

Sesi çok üzgün çıkıyordu. İşte Çağın'ın korktuğu şey buydu. Karısının üzülmesi, kendisini kaybetmesiydi. Üzülünce zaten çok hasta olurdu. Şimdi üzüntünün yanında bir de hayal kırıklığı, ihanet, incinmişlik, yıkılmışlık vardı. Acı vardı... Nasıl toparlayacaktı karısını? Her şeyi nasıl düzeltecekti? Karısını yeniden nasıl güldürebilecekti? Bu şekilde öğrenmemeliydi.

Bu kadar zamandır uğraştığı yaptığı planlar yerle bir olmuş, karısı perişan haldeydi. İçinde Mustafa'ya karşı olan öfkesi dinmek bilmiyordu. Kemal Afşar olmasaydı Demiralp ve kendisi alıştıra alıştıra söyleyecekti. Ama olmadı, Mustafa yine her şeyi bir kere daha mahvetmişti.

Şu an Çisem'in *tamam gidelim* demesi için neler vermezdi. Ama biliyordu karısını ikna edemeyecekti. Yine de şansını denedi, geri çekilip o taptığı gözlere bakıp cevap bekledi.

Çisem kocası için ölüme giderdi. Çağın ne derse onu yapardı, ama bu gerçekler bugün ortaya çıkacaktı. Başını olumsuz bir şekilde iki yana salladı ve gözlerinden yaşlar akarak konuştu.

"Olmaz Çağın *ondan* duyacağım. Bana o söyleyecek, o anlatacak!" dedi her bir kelimesinde hıçkırarak. Kocasının yeniden önüne geçti ve Mustafa ile yüzleşti.

Çağın buna dayanamıyordu. Karısının ağlamasına, böyle acı çekmesine katlanamıyordu. Şimdi her şeyi boş verip karısını zorla buradan alıp uzaklara götürmek ve mutlu etmek istiyordu. Ömrünü ona adayıp sadece mutlu yaşamasını istiyordu. Ama bunu yaparsa Çisem'in elinden ailesinin hesap sorma hakkını da alacaktı. O zaman Mustafa'dan ne farkı kalırdı. Onun elinden hiçbir hakkı almak istemiyordu. İşte bu yüzden, mecburen içi yana yana sessizce beklemeye devam etti.

Demiralp ise hemen Çisem'in yanında duruyordu ve elinden bir şey gelmediği için daha çok kahroluyordu. Kardeşi için, acı çek-

memesi için bir şey yapamıyordu. Çisem'in nasıl perişan olduğunu seyrediyordu çaresizce Çağın gibi. Mustafa bunları yapmasa, Çisem on sekiz yaşında iken abisi olduğunu anlatıp her şeyin yaşanması gerektiği gibi olmasını sağlayacaktı. Ama Mustafa bunu da mahvetmişti ve şu anda kendini çok zor tutuyordu onu öldürmemek için. Yıllardır acı çekmesin diye korumuşken şimdi en büyük acıların içinde bulmuştu kardeşini. Demiralp'in de canı yanıyordu o odada bulunan herkes gibi.

"Seni dinliyorum. Anlat! Ailemi sen mi öldürdün? Sana bakan, seni büyüten aileye ihanet mi ettin? Hem de! Hem de bana â...âşık olduğun içinmiş bu doğru mu? Konuşsana ya konuş artık!" diye yeniden bağırdı.

Mustafa'nın gözleri dolmuş, olduğu yerde kalakalmıştı. Sesi çıkmıyordu sadece Çisem'e bakıyordu. Âşık olduğu küçük kıza. Her zaman kaybolmak istediği o gözlere bakıyordu. Korkuyordu Mustafa hem de çok korkuyordu. Onu, prensesini kaybetmek istemiyordu. Bu onun ölümü demekti. Yaşarken ölmesi ve canlı canlı mezara girmesi demekti. Yapamazdı o olmadan. Yaşayamazdı... Yıllar önce ailesi onu hiç sevmediğini söylediğinde Çisem'e tutunmamış mıydı? Hayata, yeniden sevmeye onun sayesinde dönmemiş miydi? Onunla daha küçük yaşta iken bir aile kurmayı hayal etmemiş miydi? Çocukları olunca kendi ailesinin yaptığı gibi sevgisizlikle değil, bolca sevgiyle büyüteceklerini düşünmemiş miydi? Mustafa bunları yaşayacağının hayalini kurarken şimdi kaybedemezdi prensesini. Onunla kendi ailesini kuracakken şimdi böyle kopamazdı.

Ama şimdi Çisem kendisine böyle bakarken çok daha iyi anlıyordu olanları. Bütün yaptıkları boşaymış aslında. Bu kadar uğraşması saçmaymış. Çisem'in yanında olması bile yetermiş kendisine. Bunu şu anda, kendisine bu denli bakmasından anlamıştı. Çağın ile kendisine olan ses tonunun arasındaki fark kalbine battığında anlamıştı. Çağın'ın arkasına sığınıp kendisine bir yabancı gibi baktığında anlamıştı. Geç olmuştu, ama anlamıştı artık. Sevdiğinin

gözlerinde kendi ölümünü görmek her şeyin farkına varmasını sağlamıştı.

Sevmesin, âşık olmasın ama hep yanında olsun Çisem. Böyle de yaşayabileceğini düşündü Mustafa.

Hâlâ Çisem'in gözlerine bakıyordu. Başını yana doğru hafifçe eğdi ve *'Bakmasın öyle,'* diye acıyla düşündü. O taptığı gözler bakmasın öyle. Canı daha çok yanıyordu. Daha çok kahroluyordu. Her şeyden vazgeçerdi yeter ki bakmasın öyle. Bir de sevdiği bırakmasın onu. Annesi gibi, babası gibi bakmasın. Onun sevgiye layık olmadığını gösteren bakışlarla bakmasın.

"Konuşsana. Ben sana abi derken sen bana başka gözlemi bakıyordun? Bu kadar yıl beni kandırdın mı? Bana hep farklı hisler mi besledin? Ya sen benim abimdin ya abim... Kalan tek ailemdin... Ya Çağın. Kocam. Ona neden zarar vermek istedin?" diyerek bir nefes aldı. Hâlâ zorlanıyordu konuşmakta, boğazı kuruyordu. Sonra Kemal Afşar'ı kast ederek devam etti. "Bu kalbi çürümüş adamla ne işin olur senin? Bu kadar mı kötüydün sen? Ben niye göremedim? ... KONUŞSANA! BİR ŞEY SÖYLESENE!!!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, elini durmadan açık olan saçlarından yolarcasına geçiriyordu. Bütün ev Çisem'in sesiyle inliyordu.

Mustafa hâlâ gözleri dolu doldu Çisem'in gözlerine kilitlenmiş konuşmuyordu. Konuşamıyordu. Sesleri duyuyor ama tepki veremiyordu. Verse ne olacaktı ki? Ya da konuşsa ne olacaktı? Sonuç yine aynıydı... Terk edilecekti. Fark eden bir şey olmayacaksa neden konuşacaktı ki?

Çisem bu suskunluğu görünce daha çok sinirlendi, olabilirmiş gibi.

"Konuşmayacak mısın? Anlatmayacak mısın? Ne anlamalıyım bu suskunluğundan? Söyleee! Ne anlamalıyım? Her şeyin doğru olduğunu mu? Ya konuşsana, yalan desene. Görmüyor musun halimi? Yalan demene ihtiyacım var. Görmüyor musun? Konuş artık. Lütfen," dedi ve hafif sendeledi olduğu yerde.

Çağın zaten hemen yanında olduğu için hızla kolundan destek verdi ve kendine yasladı. Demiralp de aynı hızlılıkta hareket edip yanında durmuştu kardeşinin. Ama Çisem sertçe kolunu çekip kimseye bakmadan "BIRAK. BIRAK. BIRAKIN!" diye bağırdı.

Mustafa'ya doğru küçük adımlar atıyor ve hâlâ konuşuyordu. Bunların yalan olmasını istiyordu içten içe hâlâ bütün aptallığı ve acınası haliyle. Kendine acıyordu artık.

Mustafa bütün konuşulanları duyuyordu, ama kendisi konuşamıyordu. Bütün bu sorulara cevap veremiyordu. Sanki o an bütün konuşma yetisini kaybetmişti. Kalbi hızlı atmayı bırakıp yavaşlamıştı.

Çisem'in öyle bakmasındansa ölmeyi istiyordu. Bütün bedeni hiç yaşamadığı bir titreme yaşıyordu. Ama dışarıdan gözle görülecek bir titreme değildi bu. Ruhu ayazda kalmış gibi titriyor, bütün bedeni bir soğuk dalgasına kapılıyordu. Bütün bunların bir kâbus olmasını ve bir an önce uyanmasını diliyordu. Aynı Çisem gibi.

Gerçekten kâbus olması için nelerini vermezdi şu an. Ya da birkaç hafta öncesine dönmek için... Eğer bir gün Çisem'in kendisine böyle bakacağını bilseydi asla ama asla o hataları yapmaz, amcasının dediğini yapar, Çisem'i yine sever ama *sevdasını yüreğine saklayıp* içinde yaşardı. Ama artık her şey için çok geçti. Mustafa bunu en acı şekilde öğrenmişti.

Zaten dolu olan gözleri dayanamadı Mustafa'nın ve bir damla yaş intihar etti gözlerinden.

Bu gözyaşı suçunu kabul etmekti.

Bu gözyaşı bütün soruların cevabı evet demekti.

Bu gözyaşı ben yaptım demekti.

Bu gözyaşı ben şu an gördüğün adamım demekti.

Bu gözyaşı aynı zamanda ben suçluyum ve bu suçlarla seni kaybettim demekti.

Ama en önemlisi, bu gözyaşı *sevdanı hep yüreğimde saklayacağım* demekti.

Çisem, Mustafa'nın gözünden akan yaşla yerinde durdu. Adım atmayı da ağlamayı da hatta nefes almayı bile kesmişti. Sadece Mustafa'nın gözlerine bakıyordu. Doğru olduğunu zaten biliyordu. Sadece bir umut demişti. Yaradana sığınmış ve bir umut demişti. Mantıklı bir açıklama yapsın ve kendi de bu açıklamaya inansın istemişti. İnanmayı seçmişti. Ama o umut yoktu anlamıştı.

Yıllar önce kardeşinin ölümü için Mustafa'yı suçlayan ve sevgisizliğe boğan ailesi gibi kendi de bunu yapmamak için bir umut dilemişti Allah'tan. Mustafa'yı bir de kendi tarafından terketmemek, sevgisiz ve yalnız bırakmamak için umut demişti. Bir mucize demişti. Ama Mustafa'nın suskunluğu ve akan tek damla gözyaşı suçluyu göstermişti.

Baktı sadece baktı. Uzun uzun baktı, canı yana yana baktı. İlk önce gözleriyle terk etti onu. Sözlere gerek duymadan gözleriyle git dedi. Gözleriyle bir daha hayatıma girme, karşıma çıkma dedi. Gözlerinden Mustafa'nın gözlerine kurulan köprüyü hiçbir duygu hissetmeden yıktı. Yıllar önce terk edilmiş o küçük çocuğu kendisi de terk etmişti şimdi. Hiçbir ifade kalmamıştı gözlerinde artık. Sonra o zehirli, yasaklı sözlerle terk etti.

"Sen sevgiyi hiçbir zaman hak etmeyeceksin!" dedi Çisem.

Çisem bu lafı nasıl söyledi, neden söyledi bilmiyordu. İçinde hiçbir his yoktu. Belki de o an bunu söylediğini de bilmiyordu. Bu yasaklı sözleri söyleyerek belki de Mustafa'nın kendi canını yaktığı gibi onun da canını yakmak istedi, başardı da. Ama hâlâ bu lafı nasıl söylediğini bilmiyordu, tıpkı daha sonra hatırladığında ne hissedeceğini henüz bilmediği gibi.

"Bir daha seni görmek istemiyorum!" diye devam etti Çisem.

Çağın konuşmanın bittiğini anlamış karısının koluna dokunmuştu. Çisem gözlerini Mustafa'dan alıp yavaşça kocasına çevirdi. Ona da baktı ama yine bir ifade yoktu yüzünde. Aslında kocasını görür görmez nefesi kesilir, kalbi hızlanır, yüzünde gülücükler açar ve dünyası dönmeyi bırakırdı. Ama şimdi sadece baktı. Şok anın-

daydı. Sanki Mustafa'da, az önce o yaşadığı dakikalarda takılı kaldı.

Bir şeyi öğrenmek, duymak ve bilmek ayrı gerçeği gözlerinle görmek ayrıydı. Şu an bütün her şeyin gerçek olduğunu öğrenmiş, büyük bir şok yaşıyordu. Bilinci yerindeydi, ama konuşamıyor kıpırdayamıyordu. Konuşmak istiyor mu? Onu da bilmiyordu. Sadece derin bir uykuya dalmak ve bu kâbus bitene kadar hiç uyanmamak istiyordu.

Mustafa'yı, abisini kaybettiğini bilmek öğrendiklerinden daha çok yıkmıştı onu.

Çağın bir şeylerin ters gittiğini anladı. Çisem'e iyice yaklaştı ve iyi olup olmadığını soracaktı ki bitkin bedeni kollarına yığılıp kaldı. Çağın sessiz bir küfür savurup karısını kucağına aldı ve hemen çıkışa doğru ilerledi. Kapıya vardığında dönüp arkasına baktı ve Demiralp'e seslendi.

"Demiralp."

Çisem, Mustafa ile konuşurken Demiralp'in gözü hep Mustafa'da idi, ne zaman ne yapacağı belli olmaz diye düşünüyordu. Şimdi ise kardeşi az ileride duruyordu. Çağın kardeşinin yanında olduğu için bakmamış ve bayıldığını görmemişti. Tıpkı Mustafa'nın artık bitmiş olduğunu, hiçbir şey yapmayacağını, yapamayacağını görmediği gibi. Demiralp canlı canlı gömse sesi çıkmazdı Mustafa'nın. Hatta iyilik bile etmiş olurdu Mustafa'ya göre.

Demiralp, Çisem'in ne hale geldiğini görünce sinirden kudurdu ve yerinde duramadı. Kardeşinin bu davranışıyla artık önünde hiçbir engel de kalmadığını ve bu ite haddini bildirebileceğini düşündü. Hızla Mustafa'nın yakasına yapıştı tekrar ve dişlerinin arasından tısladı.

"Artık elimdesin şerefsiz. Seni öldürmemem için hiç bir sebep kalmadı," dediğinde Çağın'ın sesini duydu ama dönüp bakmadı. Gözlerini Mustafa'nın gözlerinden ayırmadı.

"Demiralp... Bırak onu! Çisem kötü gidelim artık," diye tekrar konuştu Çağın.

Demiralp ilk seslenişte bakmamıştı, ama Çağın'ın söylediklerini idrak ettiğinde hemen başını çevirmiş kardeşine bakmıştı içinde hızla büyüyen endişe ile.

Mustafa'yı sert bir şekilde duvara çarptıktan sonra hızlı adımlarla kardeşine doğru yürüdü. Çağın'ın kucağında olan kardeşinin saçlarını okşadı şefkatle. Ne hale gelmişti biriciği. Yine içindeki şefkat öfkeye dönüştü ve gözlerini kardeşinden alıp Çağın'a çevirdi.

"Sen arabaya git ben işimi halledeyim geliyorum," diye dişlerini sıkarak konuştu.

"Hayır! Demiralp hiçbir şey yapmayacaksın! Şimdi benimle geliyorsun. Zaten artık..." durdu ve Mustafa'ya baktı. Duvar dibine çökmüş tek bir noktaya bakan Mustafa'ya baktı. Sonra yeniden Demiralp'e dönerek devam etti. "O zaten en büyük yıkımı yaşıyor şu anda. İstese de artık bir şey yapamayacağını biliyor. O yüzden şimdi gidelim, Çisem'i bir doktora göstermeliyiz," diyerek arkasına bir daha bakmadan arabasına doğru ilerledi. Demiralp'in geleceğini biliyordu.

Demiralp ise şaşkın bir şekilde Çağın'ın arkasından baktıktan sonra Mustafa'ya döndü yeniden. Çağın'ın nasıl yıkıldığını ve Mustafa'yı öldürmek için içinde bir savaş verdiğini biliyordu. Peki, neden şimdi böyle konuşup Mustafa'yı bıraktı? Çağın'ın bir şeyler düşündüğüne emindi yoksa böyle bırakmazdı. Evet, evet kesin bir planı vardı emindi. Bunu öğrenmek için Mustafa'ya bakmayı bıraktı ve Çağın'ın peşinden istemeye istemeye arabaya doğru ilerledi.

Çağın'ın arabanın arkasına kucağında kardeşi ile bindiğini görünce, kendisi de sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı ve eve doğru sürmeye başladı.

Ozan'ın adamları da evde hiçbir iz bırakmadan toparlanıp minibüse bindi ve yola koyuldular.

Çağın karısına kavuştuğu için çok mutluydu ama onun bu haline içi parçalanıyor ve bu yüzden mutluluğu buruk bir şekilde yaşıyordu. Ona hiç kavuşamayacağını düşünüp mahvolmuştu, ama

neyse ki sağ salim bulmuştu güzel karısını. Gözlerini karısından hiç ayırmıyor ve varlığını hissetmek istiyordu.

Her anını ona ayırmak ve artık onu daha çok mutlu etmek istiyordu. Bunun için daha çok çaba sarf etmesi gerektiğini biliyordu. Aslında karısı ufacık şeylerden bile mutlu olurdu, bunu biliyordu. Ama tanıyordu meleğini, artık gülmesi bile zor olacaktı.

Demiralp hâlâ Çağın'ın neden Mustafa'yı bıraktığını merak ediyordu. Konuyu açmak için dikiz aynasından Çağın'a bakıp arabadaki sessizliği bozdu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Çağın karısının saçlarını okşuyor ve arada alnına saçlarına öpücükler bırakıyor, kokusunu içine çekerek yanında olduğunu hissediyordu. Kollarındaydı meleği, ama hissetmeye de ihtiyacı vardı. Demiralp'in sorusuyla başını kaldırıp bir an dikiz aynasından bakıp başını geri çevirdi karısına ve öyle cevap verdi.

"İyi görünmüyor ama olacak!" dedi kararlılıkla.

Meleğini bu halde görmek onu çok üzüyordu. Ama yine onu mutlu edecek eski haline dönmesini sağlayacaktı. Bunun için gereken her şeyi yapacaktı. Her şeye yeniden başlayacaktı, bunun farkındaydı ama önemli değildi. Yeter ki meleği iyi olsun, o her şeyi yeniden baştan inşa ederdi.

"Mustafa'yı bir kaşık suda boğmak istediğini sanıyordum. Neden bıraktın?"

"O artık bize zarar veremez," dediğinde Demiralp şaşırdı.

"Ben bir planın olduğunu düşünmüştüm. Şaşırdım şimdi. Bari bıraksaydın oğlum ben gerekeni yapsaydım," diye sıkıntıyla konuştu. Çünkü gerçekten şimdi bile geri dönüp seve seve öldürürdü Mustafa'yı. Ona karşı nefretinin ömrü boyunca geçmeyeceğini biliyordu.

"Hayır! Bir planım yok. Artık bize bulaşmayacak ve ben ondan ne kadar nefret de etsem onun yaşamasını ve kendi vicdanında boğularak ölmesini istiyorum. Bu ona en büyük ceza... Hem Çisem bunu istemezdi. Ondan şu anda nefret ettiğini sanıyor ama acısı

soğuyunca yeniden onun için üzülecek," dedi sıkıntıyla o günleri düşünerek. Karısının artık onu, o şerefsizi düşünmesini istemiyordu.

"Ne yani bu kadar şeyden sonra onunla mı görüşecek yine? Artık buna asla izin vermem!" diye sinirle soludu Demiralp.

"Tabi ki hayır. Çisem'i sen de tanıyorsun asla böyle bir şey yapmaz. Artık Mustafa onun için bitti. Ama bu onun için üzülmeyeceği anlamına gelmez."

"Onun neyine üzülecek Çağın. Adam bildiğin mağduru oynuyor. Pisliğin teki olduğunu biliyorsun," diye sinirle devam etti Demiralp. O da artık kardeşini Mustafa'dan kurtarmak istiyordu.

Çağın derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"Mustafa'nın neden Çisem'in ailesi... Yani Uğur Bey tarafından büyütüldüğünü bilmiyorsun değil mi?" diye bir soru yönelttiğinde Çağın, Demiralp de soru dolu bakışlarla baktı ve cevap verdi.

"Hayır. Uğur öğretmenim ile ne kadar yakın olsak da aile sırlarını açıklamazdı. Ama Mustafa'yı ne kadar çok sevdiğini bilirdim. Çünkü ben Mustafa'nın niyetini öğrendiğimde Uğur öğretmenim engel oldu ona bir şey yapmama," dedi.

Çağın başını anladım der gibi salladı. Demiralp'in bilmesi gerektiğini düşünüp Mustafa'nın hikâyesini Çisem'den öğrendiği kadarı ile anlatmaya başladı. Çağın, Mustafa'ya hâlâ öfkeli ve hâlâ öldürmek istiyordu. Aslında öldürmenin yanı sıra bir de acıyordu. Çünkü yaşadıklarının zor olduğunu ve hiçbir çocuğun yaşamaması gerektiğini düşünüyordu.

Ama Mustafa Çağın'ın kendisine acıdığını öğrense kafasına bir tane sıkar yine de buna müsaade etmezdi.

Çağın, çocuk yaşta neler yaşadığını ve nasıl bir sevgisizlikle sınandığını biliyordu. Kendisinin aksine berbat bir yaşamı olmuştu Mustafa'nın hem de o kadar paraya rağmen. İşte bir kere daha paranın huzur, mutluluk getirmeyeceğini gösteriyordu Mustafa'nın yaşadıkları.

"Mustafa ailesi tarafından çok seviliyor ve her istediği yapılıyordu. Hatta kız kardeşi doğunca bile ihmal edilmemiş, ailesinin sevgisi, özeni hiç değişmemişti. Çok şımartılmış ve daha o yaşta hayır lafını hayatından çıkarmıştı. Ailenin tek ve erkek çocuğuydu.

Annesi Yıldız Hanım geçirdiği hastalıklardan dolayı bir daha çocuğu olmayacağını sanıyordu. Bu yüzden Mustafa'ya daha bir düşkündü. Ama bir mucize oldu ve Mustafa dört yaşındayken bir kız kardeşi oldu. Kardeşini çok seviyor ve onu her şeyden koruyordu o küçük yaşıyla.

Kardeşine o kadar çok düşkündü ki kimsenin sevmesine ve yaklaşmasına izin vermiyordu. Onu herkesten kıskanıyor ve takıntılı bir şekilde seviyordu kardeşini. Zamanla kimseye sevdirmeyip hırçın bir çocuk olunca bir de herkese kötü davranınca ailesi bir karar aldı ve Mustafa'yı kardeşine fazla yaklaştırmayıp sadece belli zamanlarda oyun oynamasına izin vermeye başladı. Mustafa bu durumda daha hırçın oldu. Kardeşini ondan ayırdıklarını düşündü ve artık ailesine düşman oldu. Küçük dünyasında kendi kendine farklı düşüncelere kapıldı. Ailesine durmadan 'Ebru'yu hep benden uzaklaştırıyorsunuz. Sizin yüzünüzden beni artık sevmeyecek,' demeye başladı.

Ailesi doktorlarla görüşüp ve bu duruma bir çözüm arıyorlardı. Ama kesin bir çözüm bulamıyorlardı. Mustafa gün geçtikçe daha çok hırçın oluyordu. Ailesi bu sefer de kardeşine zarar verir diye fazla bir arada bırakmıyordu. Oysa ki Mustafa kardeşini annesinden ve babasından daha çok seviyordu, ona zarar vermezdi ki.

Mustafa'nın annesi Yıldız Hanım kızını oğlundan her uzaklaştırdığında oğlunun hiç görmediği bakışlarını görüyor ve tedirgin oluyordu.

Bir hafta sonuydu, Mustafa'nın okulu yoktu. Kardeşi Ebru üç yaşındaydı ve bahçede top oynuyorlardı. Mustafa annesinden binbir zorlukla izin almıştı kardeşiyle oynamak için. Yıldız Hanım oğluna kıyamıyordu, ama bu hırçın tavırları da onu korkutuyordu. Çünkü geçirdiği hastalıklardan sonra tekrar anne olamayacak

iken bu mucizeyi kaybetmek istemiyordu. Bu sebeple daha çok özen gösteriyor ve kazının başına bir şey gelecek diye korkuyordu. Anne yüreği işte belki de hissetmişti olacakları. Annesi bahçede çocuklarını izlerken telefon çaldı ve bakmak için içeri girdi. Çocuklar bahçede yalnız kaldı.

Mustafa kardeşiyle beraber olmaktan dolayı çok mutluydu. Bahçede top oynarken top havuza gidince Mustafa topu alması için annesini çağırmaya gitti. Yedi yaşındaydı ve yüzme biliyordu, ama yine de havuza girmek istemedi. Gitmeden önce kardeşini öptü ve eve doğru koştu. Annesi telefonda olduğu için beklemek zorunda kaldı. O yaşta kardeşinin başına bir şey gelebileceğini düşünmedi. Annesi telefon görüşmesini bitirene kadar salonda annesinin arkasındaki koltukta oturup ayaklarını sallamaya başladı. Annesinin işi bitince annesine topun havuza düştüğünü ve alamadığını söyledi. Yıldız Hanım Mustafa'nın yanında kardeşini göremeyince hızla bahçeye çıktı ve çıktığı anda gözleri havuzu buldu. Ve kıyamet gibi kulakları sağır eden bir feryat koptu Yıldız Hanım'dan.

Ebru'nun cansız bedeni havuzun berrak sularında bir yaprak gibi yüzüyordu. Yıldız Hanım kendinden geçip bayılırken seslere gelen evin yardımcısı hemen ambulansı aramıştı. Mustafa ise öylece havuza, berrak sularda yüzen kardeşinin cansız bedenine bakıyordu. Hiç kıpırdamadan, sevdiği, taptığı kardeşine bakıyordu. İlk önce anlamadı ne olduğunu o anın şokuyla, ama sonra olanları kavrayınca kalbi yerinden söküldü Mustafa'nın. Canından can gitti. O küçük yaşında en büyük acıyı o tattı.

O günden sonra hep Mustafa'yı suçladılar. Ebru'yu onun havuza ittiğini düşündüler. Mustafa'nın herkesin kendisine bağırmasından, üstüne gelmesinden dolayı ben yapmadım bile diyemedi. Şok anı geçince ben yapmadım dedi ve yine de ailesi ona inanmadı. Ama Uğur amcası ile yengesi ona inandı ve bir tek onlar yanında oldu.

Annesi her Mustafa'ya baktığında sanki kızını görüyor ve daha çok bağırıyor, krizlere giriyordu. Aslında annesi çok severdi Mustafa'yı ama Yıldız Hanım kızının ölümünden sonra dengesizlikler yaşıyordu. Oğlunu suçlamak istemese de onun bunu yaptığına inanıyor ve öfkesine hâkim olamıyordu. Mustafa'ya her baktığında içindeki olmayan zehiri kusuyordu. Daha yedi yaşındaki o çocuğa sevgisizliği tattırıyordu.

Aradan bir yıl geçmiş ama Yıldız Hanım'ın oğluna öfkesi dinmemişti. Artık görmeye bile tahammül edemiyordu. Çünkü hâlâ kızını havuza Mustafa'nın ittiğini düşünüyordu. Gün geçtikçe psikolojisi de bozuluyordu. Mustafa'nın babası Ömer Bey karısını alıp yurt dışına götürmek istedi. Hem psikolojik tedavi için hem de bu ortamdan uzak kalırsa acısını daha çabuk atlatır diye.

Gidecekleri hafta Mustafa annesine daha çok yaklaşıyor ve az da olsa sevgi istiyordu. Ama Yıldız Hanım her seferinde uzaklaşıyor ve suçlayıcı bakışlarla karşılık veriyordu küçük oğluna.

Mustafa da artık kardeşini kendisine vermedikleri zaman ailesine takındığı tavrı ve bakışı sergiliyordu herkese karşı. Artık ailesini sevmiyor ve gün geçtikçe uzaklaşıyordu onlardan. Annesi bu bakışı yakalayınca içi daha bir zehir doluyor ve Mustafa'ya akıyordu hiç düşünmeden. İçinden gelmiyor ama diline de hâkim olamıyor ve bir sürü laf söylüyordu. Ama bir gün çok ağır bir laf etmişti oğluna ve bu söz Mustafa'nın kalbine hançer misali saplanıp kalmıştı.

'Sen sevgiyi hiçbir zaman hak etmeyeceksin!'

Mustafa'nın kalbini söküp almışlardı artık. Bu söz üstüne evden kaçtı ve amcasının bahçesindeki kulübeye sığındı. Ailesi ne kadar Mustafa'ya öfkeli de olsa onu kaybettikleri için çok üzülüyorlardı. Her yeri arıyorlardı ama bulamıyorlardı. Daha sonra amcası bulup evine aldı ve bir daha da hiç bırakmadı. Zaten ailesi de beraberinde götürmeyi düşünmüyordu.

Annesi ülkeden ayrılıp Mustafa'dan uzaklaşınca hatasını anladı ve geri dönmek istedi. Tedaviye gerek yoktu, anne yüreği ağır

basmış ve yaptığı hatayı anlamıştı. Bir evladını ölüm almıştı ama diğerini kendi yaşarken ölüme mahkûm etmişti.

Mustafa gerçekten kardeşini o havuza itse bile onu bağrına basıp her şeyi unutacaktı Yıldız Hanım ki Mustafa'nın kardeşini nasıl sevdiğini biliyordu. Oyun oynamak için bile nasıl izin aldığını hatırlıyordu. Ebru ile yan yana olmak için çıldırıyordu. Nasıl böyle bir hata yapıp oğlunu suçlamış ve onu sevgisizliğe boğmuştu hiç anlamıyordu. Kendine çok kızıyordu bu yüzden. Hiç hak etmediği laflar söylemiş ve çok pişman olmuştu. Hatasını anladıktan sonra daha çok üzülmüştü ve oğluna kavuşana kadar da geçmeyecekti. Ama eşi Ömer Bey aynı düşüncede değildi, çok katıydı ve oğlunu affetmiyordu.

Yıldız Hanım yine de eşini geri dönmek ikna etmiş ve hemen ilk uçağa binmişlerdi. Ama şans Mustafa'dan yana olmamıştı. Çok sevdiği, ama kalbine gömüp sevmediğini söylediği ailesine kavuşamamıştı. Ailesinin bindiği uçak düşmüş ve annesi ölmüştü. Babası ise kurtulmuş ama Mustafa'ya kaldığı yerden öfkesine devam etmişti. Bir de üstüne karısının ölümü eklenmişti. Başına gelen her şey için oğlunu suçluyor, kolay olanı seçiyordu Yıldız Hanım gibi. Özellikle uğruna ölüp bittiği karısından ayrıldığı için öfkesi hiç bitmiyordu.

Bu yüzden babası hiçbir zaman annesinin onu affettiğini söylememişti Mustafa'ya. Mustafa'nın her şeyini karşılıyor belki de içten içe seviyor, ama asla sevgisi öfkesinin önüne geçemiyordu. Çünkü yaşadığı acı ile başa çıkamıyor her gece başını yastığa karısı olmadan tek koyduğunda öfkesi daha çok katlanıyordu.

Mustafa annesinin ölümünü duyduğunda hiç bir tepki vermemiş ve bir damla gözyaşı bile dökmemişti. O sadece kardeşi öldüğünde ağlamıştı son kez. Sevgisini ise annesinin o sözleri ile kalbine gömmüştü. Artık ruhsuz, sevgisiz ve mutsuz bir çocuktu. Sadece sekiz yaşındaydı, ama hayatının en zor anlarını yaşamış ve hayatın ne olduğunu öğrenmişti. Yüzü artık hiç gülmüyordu.

Amcasında kalmaya devam ederken amcası yengesinin hamile olduğunu ve çocuk doğana kadar tatil yapmaya karar verdiklerini söylemişti Mustafa'ya. Sesini çıkarıp itiraz bile etmemişti. Yaşayan bir ölü gibiydi. Sekiz yaşındaydı, ama olgun bir adam ruhuna sahipti.

Mustafa bir yıl babası ile kalmış ve daha çok içine kapanmıştı. Ama amcası döndüğünde Mustafa yeniden hayata dönmüştü. Çünkü artık yeni bir yaşama nedeni vardı. Artık Çisem'i vardı...

Amcası onu yanına yeniden aldı ve bir daha gitmesine izin vermedi.

Ama Mustafa aylar sonra yine aynı şeyleri yaşatıyor ve Çisem'e çok takıntılı davranıyordu. Amcasının ve yengesinin sevgisi sayesinde bu takıntısı daha düşük seviyeye düşmüştü, ama yine de Çisem'e kimseyi yaklaştırmıyordu. Daha ileriki yıllar artık amcasının uyarmalarını, zamanında anne diye seslendiği kadının uyarmalarına benzetiyor ve içini bir korku kaplıyordu. Aslında Uğur amcası gayet ılımlı ve sevgi dolu yaklaşıyordu, ama Mustafa daha önceki yaşadıklarından korktuğu için bunu yanlış anlıyor ve Çisem'i kendisinden uzaklaştıracaklarından korkuyordu. Bu yüzden onlardan kurtulmayı planlıyordu.

Bu yıllar içerisinde babası Ömer Bey'in ölmesi de işine yaramış ve babasının kendisini almadığı şirketini hemen elden çıkarmıştı amacı için."

Çağın kısık seste Demiralp'e olanları anlatırken Mustafa diğer tarafta iç hesaplaşmasındaydı...

Mustafa ne Demiralp'in sözlerini ne kendini duvara itişini fark etmişti. Hiç kimseyi umursamıyordu o anda, Mustafa'nın aklı da kalbi de prensesinin söylediği sözlerde kalmıştı. O yasaklı sözlerde.

'Sen sevgiyi hiçbir zaman hak etmeyeceksin!'

Kulaklarında hiç durmadan çınlayan o sözlerdi umursadığı. Onu kahreden sözlerdi. Yıllar önce annesinin hiç acımadan söylediği sözlerdi. Evi terk edip aynı sitenin içinde oturan amcasının

bahçesindeki kulübeye sığınmasına neden olan sözlerdi. İki gün boyunca orada aç susuz kalmasına neden olan sözlerdi. Yıllardır Çisem'in sevgisiyle unuttuğu ve şimdi yeniden Çisem ile hatırladığı sözlerdi.

Bir tek Çisem'e anlatmıştı olanları. Bir tek o biliyordu en küçük detayına kadar. İçini bir tek ona açmıştı. Kimse anlamamıştı Mustafa'yı. Ama prensesi anlamıştı ve yanında olmuştu her zaman. Zaten o kardeşine zarar veremezdi ki, veremezdi. Ebru onun canıydı. Mustafa ancak onu korurdu, kendinden bile korurdu. Tıpkı yıllardır Çisem'i koruduğu gibi. Ama artık o da yoktu ve onu kaybetmemek için yaptığı planlar yüzünden yoktu Çisem.

Gözyaşları kendisinden izinsiz akmaya başladı. Herkes gitmişti yine yalnızdı. Tek başına olduğu yerde saatlerce durdu. Zaman kavramı o an işlemiyordu Mustafa için. Hayatının bittiğini, artık amacının kalmadığını düşünüyordu. Bir kez daha terk edilmişti. Çisem'e zorla sahip olamazdı. İsteseydi bunu yıllar önce yapardı. Onun istediği prensesinin de kendisine gülmesi, aynı kendisi gibi koşulsuzca sevmesiydi. Onun üzgün olduğunu görürse mutlu olmazdı ki. Mustafa sadece Çisem güldüğü ve mutlu olduğu sürece vardı.

Ama şimdi Çisem yok. Peki, ne yapacaktı? Çisem ona 'Karşıma çıkma,' dedi. Hayatının anlamı, sevdiği, tek âşık olduğu kadın ona 'Karşıma çıkma,' dedi. Kendisini görmek istemiyordu. Mustafa onsuz yaşayamazdı ki. Çisem yoksa Mustafa bir hiçti. Bunu neden kimse göremiyordu.

Şimdi artık Çisem yok muydu? Hiç göremeyecek, ona sarılamayacak mıydı? Onun biricik prensesi olamayacak mıydı? O zaman Mustafa ne için vardı ki?

Duvar dibine çökmüş saatlerdir öyle duruyordu. Ayaklarını kendisine çekti ve başını dizlerine gömüp bütün duygularını serbest bırakıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Küçük bir çocukken kardeşine döktüğü gözyaşının on katını döktü. Bu sefer Çisem'e ağladı. Her

şeye lanet ederek ağladı. Canı yana yana, ruhu tükenene kadar ağladı.

Neden hep sevdikleri gidiyordu ki? Neden kimse kendisini sevmiyordu? Çisem onun tek ailesiydi. Şimdi öksüz kalmıştı işte. Şimdi yalnız kalmıştı. Asıl şimdi sevgisiz kalmıştı...

31. BÖLÜM

Ben sevdikçe kaybettim
Sevdikçe yalnız kaldım
Ya sevmeyi bilemedim
Ya da severken incitmemeyi...

Çağın, Mustafa'nın hikâyesini anlattıktan sonra iki adam da düşüncelere daldılar. Kalan bütün yolu sessiz bir şekilde devam ettiler. Çalan telefonları hariç arabada başka ses yoktu. İkisi de düşüncelere öyle bir dalmıştı ki hayattan soyutlanmış gibiydiler ve çalan telefonları duymuyorlardı.

Demiralp yola odaklanmış ve sadece kardeşinin sağlığını düşünürken, Çağın ise karısının saçlarını okşayıp daha çok göğsüne bastırıyor ve kokusunu içine çekiyordu. Varlığını hissetmek istiyordu. Çağın o anda bu dünyada değil gibiydi. Gözünden bile sakındığı karısını böyle görmek onu kahrediyordu.

Eve vardıklarında Demiralp hemen arabadan inip Çağın'a inmesinde yardımcı oldu.

Şu iki günde Demiralp Çağın ile kardeş gibi olmuştu. Yeri geldiğinde bazen abilik yapmıştı, bazen de kardeşi olmuştu. Çağın'ın ara ara farkında olmadan azarlamalarına sessiz kalıp anlayış göstermişti. Çağın'ın nasıl acı çektiğini biliyordu, aksi takdirde zaten Çağın'ın böyle bir şey yapmayacağını bilirdi. Sevmişti kardeşinin yeni ailesini. Güven mi? Onu zaten ilk araştırmasında anlamış ve güvenmişti.

Çağın açılan kapıdan kucağında karısı ile eve geçip yatak odasına çıktı. Karısını yavaşça yatağa bıraktı ve hemen telefona sarıl-

dı. Cevapsız aramaları geçip babasının arkadaşı olan aile doktorunu aradı ve hemen eve gelmesini istedi. Hastaneye götürmemişti çünkü polisle uğraşmak ve karısını daha fazla yormak istemiyordu. Oradaki doktora zaten Çisem'in durumunu anlatamazdı. En iyisi aileyi bilen biriydi. Aslında Elif de doktordu, ama şu an onu bekleyemezdi. Zaten onun da kötü olduğunu ve Çisem'e bir faydası olmayacağını biliyordu.

Doktor gelip muayene ederken Çağın yatakta karısının yanında oturmuş avucu yaralı olan elini tutuyordu. Avuç içini öperken kolundaki morluk ve diğer kolu ile ayağındaki yarayı görünce bir lanet daha okudu her şeye. Meleğinin saçının tek bir teli için ömrünü feda edebilecek iken bu başına gelenlere inanamıyordu. Hâlâ onu koruyamadığı için kendini suçluyordu.

Eve gelen kutuyu görünce hayatında hiç olmadığı kadar çok korkmuştu. Zaten Çisem'den önce korku nedir bilmezdi ki. O gün o korkusu hata yaptırmıştı Çağın'a ve sevdiğini tek bırakmıştı. Ama artık daha dikkatli olması ve meleğinin yanından ayrılmaması gerektiğini biliyordu.

Bunları düşünürken birden aklına gelen düşünce ile bütün vücudu kasıldı. Olabilir miydi? Meleğine, karısına, onun kıyamadığı tenine dokunmuş olabilirler miydi? Karısını bulduğu oda dağınıktı ama... O an bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Çünkü karısını sağ salim bulmuştu gerisinin önemi yoktu. Ama şimdi... Eğer karısına dokunmuşlarsa... Düşüncesi bile bütün vücudunun ateş almasına neden oluyordu.

Kemal Afşar'ı zaten öldürecekti bunun aksini hiç düşünmemişti. Sonu ne olursa olsun öldürecekti o adamı. Ama karısına bu kötülüğü yapmışsa... İşte sonrasını düşünemiyordu Çağın. İçinde zapt ettiği canavarı bu sefer Çisem bile durduramazdı. Ama daha da kötüsü bu kadar acının üstüne bir de o eklenirse... Karısını nasıl toparlayacaktı.

Demiralp de doktorun muayenesinin bitmesini beklerken gözü Çağın'a takıldı. Çisem'in kolundaki morluğa bakıp yüzünün an be

an karardığını gördü ve her geçen dakika daha çok gerildiğini. Çağın'ın şu anda aklının burada olmadığını anladı. Yanına yaklaştı ve omuzuna dokunup, "İyi misin?" diye sordu.

Çağın bu temasla ve sorulan soruyla birlikte daldığı düşüncelerden sıyrıldı. İlk Demiralp'e daha sonra etrafına bakıp en son Çisem'de durdu bakışları ve "İyiyim," dedi zorlukla ve düşünmeyi sonraya bıraktı. Ne olursa olsun Çisem yaşıyordu ve yanındaydı. Gerisi halledilebilirdi.

Doktor, muayenesinden sonra Çisem'in yaşadığı stresten dolayı bir sinir krizi geçirdiğini ve bayılmasında açlığın da etkili olduğunu, yine de bir hastaneye götürülmesinin daha faydalı olacağını söylemişti. Vücut direnci düşmüş, halsiz kalmış ve nabzı yavaş atıyordu. Doktor Çağın'ın telefonda Çisem'in durumunu anlatmasından dolayı tedarikli gelmişti.

Hemen bir serum hazırlayıp taktı ve getirdiği ilaçlardan içine bir sakinleştirici ilave etti. Yaraları için merhem ve Çisem'in yeniden bir sinir krizi geçirmesi ihtimaline karşı yanında birkaç tane sakinleştirici iğne yazıp reçeteyi Çağın'a verdi. Doktor evde iğne yapabilecek birinin olduğunu öğrenince hap yerine iğne yazmıştı. Çağın karısının anlından öpüp birkaç saniye anlında bekledi ve kokusunu içine çektikten sonra ayağa kalkıp doktorun yanına gitti.

Doktor son kontrollerini yapıp çantasını topladı ve "Geçmiş olsun," diyerek kapıya doğru yürüdü. Çağın doktorun yanına gidip teşekkür etti ve babasına haber verip telaşlandırmamasını söyledi. Onlar odadan çıkarken içeri Çınar ve Turaç girdi. Efe ve Elif de hemen arkalarından. Çınar, Çisem'i görür görmez derin bir nefes aldı, ama gözlerine yerleşen üzüntüyü yok edemedi. Çınar kimseye aldırmadan hızla Çisem'in yanına gidip yatağa oturdu ve elini tutup saçlarını usulca okşamaya başladı.

Çok üzülmüştü herkes gibi ama Çınar her zaman belli etmezdi duygularını. Hayatı boyunca hep uçarı bir kişiliği olmuştu. Aklına eseni yapar ve umursamadan yaşardı hayatı. Ama küçük yengesi bir ilk olmuştu onun için. İlk defa üzüntüsünü, sevincini Çisem'in

yanında yaşıyordu rahatça. Ailesi hariç ilk defa birini seviyor, sahipleniyor ve koruyordu. Çisem, Çınar için çok değerliydi ve başına bir şey gelecek, bir daha göremeyecek diye çok korkmuştu. Eğer öyle bir şey olsaydı kimse Çınarı tutamazdı bu sefer, bunu kendi gibi abileri de biliyordu. Bunu Çisem'i tanıdıktan sonra yaptıkları ile belli etmişti.

Kemal Afşar'ın adamları ile işleri bitince şirkete nasıl gittiğini bile bilmiyordu. Orada haber beklerken içindeki endişeden dolayı yerinde oturamamıştı. Defalarca aramalarına rağmen telefon açılmayınca Ozan adamlarını aramıştı. Gerekli bilgiyi ve Çağınların eve varmak üzere olduklarını öğrenince onlar da hemen arabaya binip eve doğru yol almışlardı. Eve varana kadar Çisem için dua etmişti.

Odada derin bir sessizlik hâkimdi. Kimse bir şey konuşmuyordu ama herkes mutluydu. Çünkü evin neşe kaynağı kıymetlileri geri gelmişti. Odadaki sessizliği doktoru gönderdikten sonra geri dönen Çağın bozmuştu. Elini kardeşinin omuzuna yerleştirip hafifçe sıktı.

"Hadi artık aşağıya inelim konuşmamız lazım. Çisem serumun içindeki ilaç yüzünden akşama kadar uyuyabilirmiş," diyerek herkesin hareket etmesini sağlamıştı. Hepsi sessizce odadan çıkarken Çınar ayağa kalktı ve abisine dönüp gülümseyerek sarıldı ardından mutlu bir şekilde konuştu.

"Hadi gözümüz aydın. Sağ salim bulduk onu... Ama Mustafa'yı bulamadık," dedi son cümleyi sıkıntıyla.

"Biz bulduk," dediğinde Çınar'ın şaşkınlıkla açtığı gözleri öfkeye büründü hemen.

"Nerede? Nasıl?"

"Dur sakin ol! Aslında o bizi buldu. Tam olarak bilmiyorum ama sanırım Çisem'in kaçırıldığından haberi yoktu."

"Nasıl yani? Kemal Afşar ile iş birliği yapmamış mı?" dedi Çınar. Aklı çok karışmıştı.

"Yapmış ama... Sanırım Çisem'in kaçırılmasından haberi yok. Çünkü oraya bizim varlığımızı bilerek geldi. Gözü dönmese bizim olduğumuz yere gelmezdi. Gelemezdi!"

"Anlamadim ben. Peki, Çisem onu gördü mü?"

"Gördü... Neyse gel zaten bunu konuşacaktım. Gel herkese birden anlatayım," diyerek Çisem'e yöneldi. Eğilip tekrar anlından öptü ve saçlarını koklayıp geri çekildi. Bir süre karısının solgun ve mutsuz yüzüne baktı. Uykusunda bile mutsuzluğu belliydi. Sıkıntılı bir iç çekip geri döndü ve kardeşi ile birlikte aşağıya inmek için merdivenlere doğru yöneldi.

Çağın aşağıya indiğinde Elif haricinde herkesin salonda oturduğunu görünce kendisi de bir koltuğa geçip oturdu. Öne doğru eğilip dizlerinin üstüne kollarını yerleştirdi ve elleri ile yüzünü kapattı. Bir süre öyle sessiz kaldı. Herkes onun konuşmasını sabırla bekliyordu. Elif kapıdan elinde kahve bardakları ile dolu bir tepsiyle girince Çağın yüzünü açıp derin bir nefes aldı ve arkasına doğru yaslandı.

Elif kahveleri dağıttıktan sonra Efe'nin yanına oturdu ve o da herkes gibi Çağın'ın konuşmasını bekledi. Çağın kahvesinden bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Çisem her şeyi öğrenmiş. Mustafa ile yüzleşti ve onu hayatından çıkardı," diyerek direk konuya girdi ve Şile'deki evde bütün olan biteni anlattı. Çağın'ın konuşması bittiğinde ilk konuşan Çınar olmuştu.

"Neden?" diye sakin, ama sinirli bir şekilde konuşmuştu.

"Ne neden Çınar?" diye sordu Çağın.

"Neden o şerefsizi bıraktın? Neden adamlar almadı? Ya da neden Demiralp'e izin vermedin?" dedi yine sakin bir şekilde, ama patlaması an meselesiydi.

"Sebebini biliyorsun anlatmıştım sana," dediğinde Çınar öfkeyle ayağa kalktı.

"Başlarım onun geçmişine. Geçmişini siktiğimin adamı sevmesini bilseydi o zaman. Benim yengeme yapmadığını bırakmıyor,

ama ona gelince ben acıyacağım öyle mi?" diye artık bağırıyordu Çınar. Çağın da ayağa kalkıp kardeşinin küfür etmesini engellemek için konuştu.

"Sakin ol Çınar. Sözlerine dikkat et!" diyerek gözleri ile Elif'i gösterdi Çağın. Çınar, Efe'nin yanında oturan Elif'e kısa bir an bakıp tekrar abisine döndü.

"Bu konuda sana katılmıyorum abi. Öldüreceğim ben o adamı. Ben..." derken Çağın sözlerini kesti kardeşinin.

"YETER! Yeter Çınar! Katil misin sen? Kaç adam öldürdün de sıra Mustafa'ya geldi. Ben bilmiyor muyum adamı dövmeyi, asmayı, kesmeyi. Lan adam canıma, meleğime kastetti. Sevdiğim kadını, karımı, onsuz nefes alamam dediğim diğer yarımı kaçırmalarına sebep oldu. Benim kıyamadığım gözlerinden acımadan yaşlarını akıttılar, üzdüler, korkuttular. Onsuz bir gece geçirdim ve inan bana sadece bu sebep bile yeter onu öldürmeme... Ve Ben. Onun. Canını. Seve seve. Alırdım. Ama yine susuyor ve durup bir şey yapmıyorsam bu Çisem için. Karımı tanıyorum ben. Kalbini biliyorum. Yıllardır abisi olarak sevmiş, ne olursa olsun birden nefret edemez. Şu an nefret ettiğini sansa da... Ne kadar görüşmese de Mustafa için canı yanacak, üzülecek. Çünkü o da biliyor hasta o. Takıntılı. Sevgisiz. Ve ben onu öldürürsem karımı kaybederim. Hem katil olduğum için. Hem de... Hem de Mustafa'yı öldürdüğüm için," dedi ve kimseye bakmadan kapıya doğru yürüdü sinirle. Tam kapıdan çıkacaktı ki durdu ve derin bir nefes daha aldı sakinleşmek adına. Sonra daha sakin bir şekilde arkasına döndü. Demiralp'e bakıp devam etti konuşmasına.

"Burada kalın bugün Demiralp. Bir arada olalım. Uyanınca hepimize ihtiyacı olacak! ... Ben Çisem'in yanında olacağım. Bir şey olursa haber verin," dedi Kemal Afşar'ı kastederek. Çünkü Ozan'ın bütün adamları plandan sonra onu arayacaklardı.

"Tamam. Çisem uyanana kadar gitmeye niyetim yoktu zaten. Sen de dinlen biraz," diyerek anlayışla baktı Çağın'a.

Çağın çıktıktan sonra Çınar koltuğa attı kendini ve yüzünü kapattı sinirle. Demiralp, Çınar'a baktı bir süre. Çağın'ın bütün söylediklerine hak veriyordu. Çağın'ı en iyi Demiralp anlıyordu aslında. Hem de Mustafa'dan bu kadar nefret etmesine rağmen anlıyordu. Çünkü yıllardır o da sadece kardeşinin mutluluğu için susmuş ve her şeyi yapmıştı. Şimdi de Çağın aynı şeyi yapıyordu.

Kimse kolay kolay bir adam bile dövemezken kaldı ki öldürmek. Üstelik kendi hallerinde yaşayıp hiç kimse ile sorunları olmayan Çağın ve ailesi ise bu kişiler, çok daha zordu bu durum. Demiralp Doğu'da, aşirette büyümüş, belinden silahı hiç düşmemiş biriydi. Ama Çağın'ın bu tür şeylerle hiç işi olmamıştı. O yüzden Çağın'ın Çınar'ı durdurup korumasını da Mustafa'yı sağ bırakmasını da anlıyordu. Demiralp Çınar'ın kendisine gelip sakinleşmesi ve abisini anlaması için ortamdan uzaklaştırmaya karar verdi.

"Çınar," dediğinde Çınar başını yavaşça kaldırdı ve Demiralp'e baktı soru dolu gözlerle. Demiralp, Çınar başını kaldırınca hemen devam etti.

"Reçeteyi abinden al ve yengenin ilaçlarını almaya git. Hem biraz hava alırsın," dedi bir abi edasıyla.

Çınar başını sallayıp, "Tamam abi," dedi ve yerinden sıkıntıyla kalkıp Çağın'ın yanına gitti.

Çınar abisinin odasının kapısını çaldı ve içeriden gelen "Gir," sesiyle kapıyı açtı. Abisini yatağın yanında koltukta oturmuş Çisem'i izlerken buldu. Çağın haber geldiğini sandı, az önceki tartışmayı çoktan unuttuğunu gösterip ilk konuşan o olmuştu.

"Ne oldu? Haber mi geldi yoksa?" diye sakin bir şekilde konuştuğunda, Çınar olumsuz bir şekilde başını sallarken aynı zamanda cevap verdi.

"Hayır, haber yok. Ben... Ben ilaçları alacaktım. Reçete sendeymiş," dedi biraz mahçup bir şekilde.

Çağın kardeşinin konuşmasıyla reçeteyi dışardaki adamlardan birine vermeyi unuttuğunu fark etti. Ayağa kalkıp cebinden reçete-

yi çıkardı ve kardeşine uzattı. Onun mahçup haline bakıp tebessüm etti. Bunu gören Çınar hemen abisine sarıldı.

Bazen öyle anlar vardır ki kaç yaşında olursan ol ailenin sıcaklığında, güvenli kollarında bir çocuk gibi olabiliyorsun. Şimdi Çınar da öyleydi abisinin kollarında. Mustafa'nın bırakılmasına sinirliydi hâlâ, ama düşününce abisinin haklı olduğunu da anlamıştı. O kim adam öldürmek kim...

Abisiyle arasının bozuk olmasına dayanamıyordu. O yüzden çocukluğundan beri kendisini koruyup kollayan bu kollarda küçük bir çocuğa dönüşmüştü. Biraz sarıldıktan sonra geri çekildi Çınar ve abisinden af dilemeye çalıştı kendince.

"Abi ben sinirliydim. Yani..." diye konuşurken Çağın kesti konuşmasını.

"Tamam, oğlum hepimiz öyle gerginiz. Hadi sen git ilaçları al. Yemek işini de halledin. Çisem uyanır birazdan. Restorantı arayın olmadı. Efe'ye de bak bir gözün onda olsun. İyi görmedim onu. İlaçlarını alsın. Demiralp'i de iyi ağırlayın," diye Çisem uyanana kadar bütün sorumluluğu kardeşine verdi.

"Tamam abi ben hallederim her şeyi. Sen dinlen biraz sen de iyi görünmüyorsun. Hadi kaçtım ben," diyerek odadan çıktı.

Çağın ise odanın kapısını kapatıp karısının yanına geri döndü ve bu sefer yanına uzanıp kollarına aldı serum takılı koluna zarar vermeden.

***

Çınar reçeteyi alıp eczaneye giderken Efe de mutfağa yemek yapmaya geçmişti. Çınar'ın dışarıdan söyleriz itirazlarına karşı çıkmış ve Çisem için kendisi bir şeyler yapmak istemişti. Elif de yalnız bırakmayıp Efe ile beraber yemek yapmaya başlamıştı. Elif zaten Çisem için perişan olurken bir de Efe'nin sürekli solgun ve halsiz haline daha çok üzülmüştü. Bu sebeple hiç yanından ayrılmıyordu.

Demiralp ise Çağın ile ortak olduğuna şimdi daha çok seviniyordu. Çünkü neden İstanbul'da olduğunu sorgulayacak aile üyelerine geçerli bir sebebi vardı artık. Bu yüzden kardeşinin yanında istediği kadar kalabilirdi. Durmadan Çisem için dua ediyordu. Kısa zaman da düzelmesini istiyordu.

Aslında kardeşini doğduğu topraklara götürmeyi, diğer kardeşleri ile tanıştırmayı, anne ve babasının mezarını göstermeyi ve Naz cadısı ile tanıştırma... *'Bir dakika ya Naz nereden çıktı?'* diye düşündü. Niye aklına gelmişti ki şimdi o ukala doktoru. Aslında hiç aklından çıkmıyordu ya... Neyse nasıl olsa kardeşini o topraklara Gencer soyadıyla götüremezdi. Büyük bir kıyamet kopardı. Ama belki daha sonra arkadaşı gibi misafir olarak davet edebilir ve Naz ile evlenince de bir tek ona söy... *'Ne evlenmesi?'* Bugün ne oluyordu ona. Neden durmadan o ahu gözlü kadını düşünüyordu ki. Düşünceleri farklı yönlere gitmeye başlayınca düşünmeyi kesti. Kardeşi mutlu olsun da gerisi önemli değildi.

***

Çisem akşam olduğunda uyanmamıştı. Elif bir ara gelip biten serumu çıkarmış ve Çağın'a bir şey olursa haber vermesini söyleyip aşağıya geri inmişti.

Akşam, Efe yukarı çıkıp yemek hazır dediğinde, Çağın, Çisem uyanmadığı için kendi de inmemiş ve her an uyanabilir, uyandığında yalnız olduğunu görürse korkabilir diye yanında kalmıştı. Bütün ev halkı Çisem hâlâ uyanmadığı için huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Efe, Elif'i annesi evde tek olduğu için eve bırakmak istemişti. Ama Elif buna itiraz etmiş ve Efe'yi bu durumda yalnız bırakmak istemediği için annesini arayıp Çisem'in bugün de yanında kalmasını istediğini söylemişti. Fatma Hanım dün olduğu gibi bugün de izin vermişti.

Kimse aile büyüklerine haber vermemiş, telaşlandırıp yüreklerine indirmek istememişlerdi. Elif de öyle yapıp annesine söylememiş ve eve gitmemişti. Çünkü Efe bu olayların üstüne bir de kendisi dert olmak istemediği için rahatsızlandığını kimseye söylememişti. Elif bu düşüncesine saygı duyup anlayış göstermişti ama yalnız da bırakmamıştı.

Efe bütün olanlardan kendini suçluyordu içten içe ve bu durum kalbinin rahatsızlanmasına neden oluyordu. Strese girdikçe daha çok daralıyor ve daha çok hastalanıyordu. İlaçlarını düzenli alıyordu, ama Çisem'in başına gelenler zorluyordu kalbini. Yine de kimseye bir şey söylemiyordu. Çisem iyi olsun da gerisini önemsemiyordu.

***

Çağın bütün gece Çisem'i izlemiş ve iyi olması için dua etmiş, Çisem'in sürekli değişen yüz mimiklerini seyretmişti. Kaş çatışını, mutsuz ifadesini, acı çekiyormuş gibi arada inlemesini ve "Yalan," diye sayıklamasını acı şekilde izlemişti. Canı çok yanmıştı karısının biliyordu. Ama iyileştirecekti meleğinin güzel kalbini. Yeniden hayata dönmesini sağlayacaktı. Bunları düşünerek ve karısının güzel yüzüne bakarak sabahı sabah etmiş ve uykusuz bedeni daha fazla dayanamayarak uykuya yenik düşmüştü.

Çisem sabah uyandığında gözlerini açmamıştı. Başının ağrısı buna müsaade etmemişti. Her yeri ağrıyordu. Yavaşça gözlerini açarken dün yaşadıkları bir bir aklına düşmüştü.

Hatırladıklarıyla gözleri doldu ve anında bir damla yaş süzüldü yanaklarına doğru. Sonra beline sarılmış kolun sahibine çevirdi bakışlarını. Günün ışığı, kalbinin sahibi, nefesi, her şeyiydi bu adam. Belindeki ele tutunup kocasının koynuna doğru sokuldu iyice ve burnunu kocasının boynuna gömdü. Derin bir şekilde birkaç kere kokusunu içine çekti. Sonra kocasının sevdiği kokusu ve gü-

venli kolları Çisem'in daha çok duygusallaşmasını sağladı ve ağlaması şiddetlendi.

Çağın uyuyalı birkaç saat olduğu için derin bir uykudaydı. Bu yüzden karısının sıcağına sokulduğunu fark etmemişti. Ama ağlama sesini duyunca gözlerini hızla açıp ne olduğuna baktı. Karısının kollarında olduğunu ve kendini kaybetmişcesine ağlamasını görünce kalbi sıkıştı.

Yattığı yerden kalkmak ve onu daha çok sarıp yüzünü görmek istedi, ama Çisem kendi bedenine göre oldukça sıkı sarmış kollarını açmadı. Açamadı. Elleri kenetlenmiş gibi deli bir kuvvetle sarılıydı kocasının bedenine. Çağın bunu fark etti ve karısını incitmek istemediği için ellemedi, ama sakinleşmesi ve kendine gelmesi için konuşmaya başladı.

"Meleğim? ... Bebeğim bana bak... Güzelim lütfen..." diyerek kollarından çekip yüzünü görmek istedi, ama Çisem hiç bir söze tepki vermeden ağlamaya devam etti. Çisem ağladıkça Çağın daha çok çaresiz kalıyordu. Birkaç dakika boyunca sesini karısına duyuramayınca sarılmasına karşılık verip saçlarını okşamaya başladı. Ama yine de konuşmaya devam edip sakinleştirici sözler söylüyordu kulağına. Karısının sinir krizi geçirdiğini düşünüyor ve bilinçsizce bu kadar güçlü sarmasını buna bağlıyordu.

Aradan bir beş dakika geçmişti. Ama Çisem'in ağlamaya devam etmesi ile bu beş dakika Çağın'a saatler gibi gelmiş ve ruhu daha çok azap çeker olmuştu. Ne yapacağını bilmeden çaresizce öyle dururken aklına Elif geldi ve komidinin üstünde duran telefonuna uzanıp Efe'yi aradı.

***

Efe her zamanki gibi sabah erkenden kalktı ve aşağıya indi. Mutfağa geçip kimse uyanmadan kahvaltı hazırlamak istedi. Mutfağa girdiğinde Elif'in de orada olduğunu gördü.

"Günaydın canım," diyerek yanına yaklaştı ve yanağına bir öpücük bıraktı.

Elif, Efe'yi görmenin yanı sıra yanağına bırakılan öpücükle birlikte çok mutlu oldu ve sevgi dolu bir tebessümle karşılık verip o da, "Günaydın," dedi.

Zaten ikisi de karşılaştıkları ilk andan beri birbirlerine âşıklardı, ama bu aşkı son günlerde daha açık şekilde yaşamaya başlamışlardı. Çünkü bu zor zamanda birbirlerine daha çok destek olmuş, aralarındaki aşkı somut hale getirmiş ve çok daha fazla yakınlaşmışlardı. Aralarındaki sözsüz bir yemin gibiydi aşkları ve her ikisi de bundan şikâyetçi değillerdi. Önemli olan yan yana olmalarıydı. Formaliteye ihtiyaçları çoktu. İkisi de birbirine çok iyi geliyor ve delice seviyorlardı.

Sessiz bir şekilde beraber kahvaltı hazırlarlarken Efe çalan telefonuna baktı ve Çağın'ın ismini görünce, aynı evin içinde telefonla aramasında bir terslik olduğunu anlayıp panik yaptı. Telefonu açmadan Elif'e doğru döndü ve "Çağın," dedi. Hemen hızla mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Hemen arkasından da Elif.

Odaya vardıklarında gördükleri manzara ile Efe yıkılırken Elif hemen anladı Çağın'ın neden aradığını ve yanı başında duran ilaç kutusundan bir şırınga ile sakinleştirici olan ilaç ile ampülü karıştırıp hazırladı. Hemen yatağa yaklaşıp, şiddetli hıçkırıklarla ağlayan Çisem'in kolunu Efe'nin yardımı ile Çağın'dan ayırıp tuttu ve dün serumu çıkartırken açık bıraktığı damar yoluna iğneyi enjekte etti. On, on beş saniye kadar sonra Çisem'in gözleri yavaşça kapandı. Ama gözyaşları helen akıyor ve arada hıçkırıyordu.

Çağın az önce yüzünü görmek istediği karısını şimdi göğsüne daha çok bastırıp sıkıca sarıldı ve gözlerinden bir damla yaş düştü. Bu acıya karısı dayanamıyordu ama Çağın da karısı ile birlikte acı çekiyor ve onun bu haline dayanamıyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp burnunu saçlarına gömdü, kokusunu soluyup bir öpücük bıraktı ve Çisem kaçırıldığından beri Allah'a olan yalvarmaları devam etti.

Efe bu görüntüye daha fazla dayanamadı ve kendini dışarı attı. Elif, Çağın'a "Bu ilaç onu biraz daha uyutur. Ben bir şey yemediği için bir serum daha aldırıyorum. Uyanınca çok güçsüz düşmesin," diyerek odadan çıktı ve Efe'nin peşinden gitti.

***

Çağın, Elif'in konuşması boyunca başını Çisem'in boynunda kaldırıp bakmadı bile. Çisem'i böyle gördükçe umudunu kaybetti bir an. Bir daha hiç gülmeyeceğini, bu acının geçmeyeceğini sandı. Ama bu düşünce bile içini kapkara etmeye yetti. Hızla kötü düşüncülerden sıyrıldı ve karısı için güçlü olup umutsuzluğa kapılmaktan vazgeçti. Canı ne kadar yanarsa yansın onun için sürekli gülecek ve acısını sıkıntısını içinde yaşayacaktı.

Çisem'i bırakmadan sarılmaya devam etti ve güçlü olmak için yeniden Allah'a dua etti.

***

Elif, Efe'nin odasına girdiğinde Efe'nin nefesinin düzensiz olduğunu gördü ve hemen ilaçlarını verdi. Efe ilaçlarını içtikten sonra yatakta yanına oturan sevdiğine sarıldı sıkıca. Elif de sarılmasına karşılık vererek konuşmaya başladı.

"Çisem iyi. Daha iyi olacak hayatım. Ama sen böyle yaparsan onu iyi etmekten çok, daha da üzersin," diyerek sarılmaya devam etti.

"Biliyorum... Ama dayanamıyorum. İyi olana kadar aklımda hep aynı düşünceler olacak ve..." derken Elif, Efe'nin lafını keserek kendisi konuşmaya başladı.

"Hayır! Hayır, lütfen böyle düşünme. Çisem çok güçlüdür. Ben onu çocukluğundan beri tanırım. Tamam, yatılı okullarda geçti hayatım ama yine de Çisem'i en iyi ben tanırım. Onun böyle göründüğüne bakma. Ne kadar narin de olsa sevdikleri söz konusu olun-

ca her şeyi yapar. Mustafa'yı düşün, onun mutluluğu için bile yıllardır onun sözünden çıkmıyor. Şimdi bizi de üzmemek için gereken yapıp çabuk toparlayacaktır... Ve sakın bir daha aklına o düşünceyi getirme! Dün de konuştuk bunu. Çisem seni, bizi bırakmayacak. Rüya gibi onu da kabetmeyeceksin. Böyle düşünme artık lütfen," diyerek teselli vermeye çalıştı. Çünkü Efe durmadan Rüya gibi Çisem'in de gideceğini kendisini yeniden yalnız bırakacağını düşünüyordu.

Çisem hasta değildi ve bir yere gideceği yoktu. Ama işte insanın içine bir kere kaybetme korkusu düştü mü Efe gibi sürekli korkuyor.

Elif bir süre daha sarıldıktan sonra geri çekildi ve Efe'yi iyi hissettirmek için dudağının kenarına bir öpücük bıraktı, ama geri çekilmedi. Efe'nin kokusunu, nefesini içine çekti derince. Elif ilk defa böyle bir şey yapıyordu ve çok heyecanlıydı.

Efe sevdiği kızın temasıyla şaşırdığı kadar heyecanlanmıştı da. Zaten geri çekilmeyen sevgilisini bir hamle ile kucağına çekti. Şimdi Elif, Efe'nin kucağında yan bir şekilde oturuyordu. Efe eliyle belinden kavrayıp diğer elini boynu ile yanağının birleştiği kısımdan tutarak kendisine iyice çekti ve aşkla öpmeye başladı.

Elif ile tanıştığından andan itibaren çok etkilenmiş ve bunu hiç çekinmeden yansıtmıştı Efe. Aynı şekilde Elif de öyle. Elif babasını çok küçükken kaybettiği için annesi ile tek başına bir aile olmuşlardı ve Uğur Bey'in evine yerleştiklerinde ailesi büyüse bile, o annesinin tek başına yetiştirdiği bir kızdı. Çisem'in babası Uğur Bey ne kadar babalık yapsa da Elif babasız büyüyen bir kızdı. Bu sebeple sanki babası hayattaymış gibi, o kızacakmış gibi davranıp kendini koruyup sadece derslerine odaklanmıştı. Rahmetli babasını gururlandırmak istiyordu. Bu yüzden yanlış bir şey yapmamak için hep kötü ortamlardan, partilerden ve erkeklerden uzak durmuştu. Zaten içini titreten biri de karşısına çıkmamıştı. Çıksaydı da hiç çekinmez aşkını yaşardı. Şimdi Efe'de yaşadığı gibi.

Efe, Elif'in hayatını şu kısacık bir kaç ayda öğrenmişti ve bunun ilk öpücüğü olduğunu biliyordu. Zaten şaşkınlığıda bundandı. Çünkü Elif'in ne kadar neşeli, samimi, cana yakın bir yapısı olsa da erkeklere uzaktı. Kendisine âşık olduğunu bilse de yakınlaşmalardan sürekli kaçıyordu. Efe de hiç zorlamamıştı. Zaten Efe için önemli olan da huzurlu bir sevgiydi.

Bugüne kadar hiç çapkın bir adam olmamıştı. Belki yaşadıklarından dolayı belki de kardeşi ile ilgilenmekten çapkınlığa vakti kalmamıştı. İyi de olmuştu böyle mutluydu. Ama yine de Elif in ilki olacağını biliyordu. Elif'in söylemesine gerek yoktu çünkü sevdiği kızın her hareketinden masumluk akıyordu.

Efe, Elif'i incitmeden sakince öpüyordu. Aynı Efe gibi yani kendince. Bu kızı çok seviyordu Efe. Her halini, inadını, samimiyetini, hiç eksilmeyen gülümsemesini, kendisine aşkla bakan gözlerini, baldan tatlı dudaklarını ve bahar kokusunu... Ama en çok temiz kalbini seviyordu. Âşıktı Efe hem de delice.

Efe, Elif'i öperken bir eli de belini okşuyordu. Elif'in bir öpücükle kendinden geçtiğini görüyordu. Elif ne kadar hırçın ve inatçı olsa da şu anda kendisinin kollarında ne kadar uysal olduğunu görüyordu. Efe ne isterse yapacak durumdaydı. Efe bunu fark etti ve daha ileri gitmeden durdu. Hafif geri çekilerek alnını Elif'in alnına yasladı. Bir eli hâlâ yüzündeydi ve yavaşça yanağını okşayıp gözlerini sevdiğinin yüzünde gezdiriyordu.

Elif'in ise hâlâ gözleri kapalıydı ve hızlı nefes alıp veriyordu. Efe'nin kollarında olmaktan çok mutluydu. İlk öpücüğüydü ama hiç pişman değildi. Yaptığı yanlış gelmiyordu. Aksine hayatı boyunca yaptığı en doğru şeydi şu anda ona göre.

Efe kollarındaki sevdiği kızın nefesi düzene girdiği halde gözlerini açmadığını ve yüzündeki eline iyice yanaştığını görünce utandığını anladı.

"Bebeğim?"

"Hımm."

Efe bu cevaba gülümsedi.

"Bundan sonra seni sözümü her dinlemediğinde öpeceğim," dediğinde Elif gözlerini açtı ve sevdiği adama baktı, hâlâ kucağındaydı ve hiç rahatsız değildi.

"Neden özellikle o zamanlar öpeceksin?" diye şaşkınca sordu Elif.

"Çünkü bu halinle şu anda çok uysal duruyorsun. Ne söylesem yapacak gibisin," derken oyunbaz bir şekilde gülümsüyordu. Elif ise Efe'nin tahmin ettiği gibi hemen gardını aldı ve sahte bir öfke ile Efe'ye baktı.

"Çok zekisin sen. İstemediğim hiç bir şey yaptıramazsın bana" derken kendisine çok da güvenmiyordu.

Efe tek kaşını alayla kaldırdı ve "Öyle mi dersin küçük hanım? Deneyelim o zaman," dedikten sonra yeniden Elif'in dudaklarına kapandı büyük bir istekle. Az önceki gibi değildi, daha tutkuluydu. Bir süre nefes almadan öptü. Elif ne kadar mücadele etse de aklının karışmaması için, ama Efe öptüğü an yine bu dünyadan silinmişti. Efe, Elif'in yine kendinden geçtiğini görünce hafifçe geri çekilip dudaklarının üstüne fısıldadı boğuk sesiyle.

"Geçen hafta buluştuğumuzda *"öpücük"* giydiğin eteği *"öpücük"* bir daha giymeni istemiyorum. *"öpücük"* Hatta bir daha etek giymeni istemiyorum. *"öpücük"* Özellikle o kadar kısa," dedi ve kesik kesik öpmelerini yeni bir öpüşmeye dönüştürüp Elif'in kafasını iyice karıştırdı. "Tamam mı?" diye sorup geri çekildiğinde sevdiğinin gözleri kapalı bir şekilde verdiği cevapla haince gülümsedi.

"Giymem aşkım," diye blinçsizce cevap verdi Elif.

Bu kız ona çok iyi geliyordu. Bütün sıkıntısını, derdini, hastalığını, o yanında olunca unutuyordu ve bu dünyası alt üst eden kızı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

***

Çağın bir süre sonra baş ağrısıyla Çisem'in yanından yavaşça kalktı ve yatağa dönüp karısının solgun yüzüne baktı. Öğlen olmuştu ve her an uyanır diye yine yanından kalkmamıştı. Ama başı çok ağrıdığı için aşağıya inip bir ağrı kesici içmesi lazımdı. Yoksa daha kötü olacaktı ve Çisem uyandığında yanında güçlü durması gerekiyordu.

Aşağıya mutfağa indiğinde Elif'in bir şeyler hazırladığını gördü. Ama ne yaptığına çok dikkat etmedi. Göz göze geldiklerinde Çağın hafif bir baş selamı verip ilaç dolabına yürüdü ve dolaptan ağrı kesici aldı. Ne konuşacak morali ne de mecali vardı. Elif, Çağın'ın ne yaptığı görüp hemen bir bardak su doldurdu ve Çağın'a uzattı. İlacı aç karnına içtiğini gördü ve sesini çıkarmadı. *'Şimdi yemek yemesi için ikna edeceğim nasıl olsa,'* diye düşündü. Çağın bardağı alırken tebessüm etti. Suyunu içtikten sonra yeniden yukarı çıkmak için kapıya yöneldiğinde Elif'in sesiyle durdu.

"Çağın? Ben bunları sana hazırlamıştım," diyerek elinde tuttuğu tepsinin içindeki sandiviç ve meyva suyunu gösterdi. "Kaç gündür ne yemek yiyorsun doğru düzgün ne de uyuyorsun. Bari şunu ye kendine gel azıcık," diye devam etti.

Çağın ilk önce tepsiye baktı, ardından Elif'e bakıp, "Canım istemiyor Elif, sağol," deyip arkasını döndüğünde Elif sözleriyle yeniden durdurdu.

"Çisem uyandığında seni böyle çökmüş görürse, daha çok üzülecek biliyorsun. Onu üzmek mi istiyorsun? Çok kötü görünüyorsun yani ona göre," dedi muzip bir şekilde. Çağın pes etmiş bir şekilde döndü ve Elif'e gülümsedi.

"Efe'yi de böyle mi kandırdın?" dediğinde masaya oturmuş Elif'in zaferle gülümseyerek önüne bıraktığı meyva suyundan bir yudum alıyordu.

"Aaa iftira vallaha o beni kandırdı bir kere," derken Çağın gülümseyerek başını iki yana salladı ve sandiviçten bir ısırık aldı. O sırada Efe mutfağa girip Çağın'a göz kırptı ve o da eğlenerek konuşmaya dahil oldu.

"İstersen kandırma tekniklerimi de söyle güzelim," dedi sabahı hatırlatarak. Elif, Efe'ye döndüğünde utanmıştı, ama yine de boyun eğmedi ve kızarmış suratıyla çemkirdi.

"Çok biliyorsun sen. Ukala," diyerek mutfaktan dışarı attı kendini.

Çağın ve Efe ise hainçe gülümserlerken Elif çıktıktan sonra yine eski modlarına dönmüşlerdi. İlk konuşan Efe oldu.

"Ozan, Kemal Afşar'ın tüm telefonlarını dinletiyor. Tek bir görüşme anında bulmamız an meselesi. Zaten bizim öyle bir sistemimiz olduğunu bilmediği için rahatça görüşür telefonda."

"Ne zaman bulunursa bulunsun, gece gündüz fark etmez. Mutlaka bana haber verilecek!" dedi sertçe.

"Merak etme öyle olacak. Mustafa'dan ise ses yok evine geçmiş, Fatma abla Elif'i aradığında öğrendik. Ama Ozan onu da gözetim altında tutuyor," dediğinde Çağın sadece başını sallayıp yemeğini yemeye devam etti.

Ortamda yeniden sessizlik olunca Efe birden "Çisem iyi olacak," dedi ama daha çok aslında kendini inandırıyordu. Çağın buruk bir tebessümle baktı kardeşine.

"Öyle olacak. Ben bunun için her şeyi yapacağım," dedi ve peçeteyle ağzını silip ayağa kalktı. "Ben yukardayım bir şey olursa haber verin," dedi ve mutfaktan çıkıp odasına doğru ilerledi.

Çağın odaya girdiğinde Çisem'in kıpırdadığını ve adını sayıkladığını duydu. Hemen karısının yanına gidip yüzünü okşayarak, "Buradayım meleğim. Yanındayım canım," diyerek uyanmasını sağladı.

Çisem gözlerini yavaşça açıp nerede olduğuna baktı sonra gözleri Çağın'da takılı kaldı ve gözyaşları yine akmaya başladı. Ama bu sefer Çisem'den bağımsız akıyordu gözyaşları. Hâlâ ilaçların etkisinden dolayı kontrol edemiyordu hareketlerini.

Çağın karısının bu haline artık dayanamıyordu. İçi acıyordu. Çisem ağladıkça içinde kapkara bir delik oluşuyordu.

"Ağlama güzelim. Lütfen bebeğim buna dayanamıyorum," diyerek kollarına aldı yeniden. Çisem'de yatakta doğrulup daha çok sokuldu kocasına.

"Kâbus değilmiş. Neden değil Çağın. Ben dayanamıyorum bu acıya," dedi sesi titrek.

"Dayanacaksın güzelim. Beraber atlatacağız."

"Nasıl? Ailemi öldürmüş. Bir yıldan fazla oldu ama sanki yeni ölmüşler gibi acısı içimde taze. Hem de benim yüzü..." derken Çağın hızla geri çekildi ve karısının yüzünü elleri arasına alıp lafını kesti.

"Hayır!" Gözlerine bakıp devam etti Çağın. "Öyle bir şey yok. Sakın kendini suçlama. Mustafa takıntılı biri. Ebru'yu biliyorsun. Daha o zaman çocukmuş. Ebru yaşasaydı belki de ona da böyle kurallar, yasaklar koyacak ve kimseyle paylaşmamaya devam edecekti. Bebeğim... Mustafa hasta. O kendi kafasında kuruyor. Lütfen kendini suçlama. Bunu sakın bir daha düşünme! Tamam mı meleğim?"

Çisem yüzü kocasının ellerinde, gözlerinden yaşlar akarken başını salladı. Sonra Çağın, Çisem'in alnına bir öpücük kondurup göğsüne doğru çekti başını. Sıkıca sarıldı ve saçlarını okşayıp, arada şakağına öpücükler bırakarak şefkat gösterdi.

"Ben onun kollarında ailem için acı çekerken o beni kandırmış. Gecelerce ağladım Çağın. Yalnız kaldığım için, ailemi erken kaybettiğim için, vedalaşma şansımız olmadığı için çok ağladım. Bir gün geldi ve *'Amcamlar kaza yapmış ve kurtulamamışlar'* dedi. Ve o, hiç rahatsız olmadan ailemin katili olarak yanımda olmaya devam etmiş. Bana yalan söyledi," diye mırıldanırken Çağın saçlarını okşamaya devam ediyor ve içini boşaltmasını sabırla bekliyordu. Çisem devam etti konuşmasına. Konuştukça acısını kusuyor rahatlıyordu.

"Beni sürekli kısıtladı, kıskandı, yasaklar koydu ve ben onun durumunu bildiğim için huyuna gittim. Onu sinirlendirmedim, hiç sesimi çıkarmadım. Delirip bir şey yapmasın, hep mutlu olsun di-

ye. Ben onu hep mutlu etmek istedim ve bu yüzden ne isterse yaptım. Bunu isteyerek yaptım. Çünkü onu seviyor, değer veriyordum. Sorgulamadım. Arkasını araştırmadım. İtiraz etmedim. Arkadaş bile edinmedim o istemiyor diye. Ama o... O bana yalan söylemiş. O ailemi öldürmüş ve bana...aşı... Sen. Sen bana âşık olduğunu biliyor muydun?" diyerek konuşmasının arasında birden sordu Çisem.

Çağın gelen soruyla dişlerini sıktı ve zorlukla cevap verdi.

"Evet," dedi ve Çisem'in konuşmasına devam etmediğini görünce derin bir iç çekti. Doğrulup Çisem'i kucağına aldı. Çisem'in solgun yüzünü avuçları arasına aldı ve bir süre gözlerine baktı, sonra konuşmasına devam etti.

"Güzelim. Balayında havuz kenarındaki sohbetimizi hatırlıyor musun?" dediğinde Çisem başını olumlu şekilde salladı ve Çağın devam etti.

"İşte orada seni gördüğüm ilk anda sana âşık olduğumu söylemiştim. Ve eve döndüğümde seni araştırdığımı... Bu araştırma sonucu seninle ilgili birçok bilgiye ulaştım. Ozan olmasaydı öğrenemezdim. Ama onun sayesinde senin hâlâ bilmediğin birçok gerçeğe ulaştım. Mustafa'yı tanıdım. Nasıl yaklaşmam gerektiğini planladım ve sonuç olarak onu köşeye sıkıştırmazsam sana ulaşmayacağını anladım. Çünkü sana takıntılı bir şekilde âşıktı," dedi zorlukla. Gözlerini yumdu, geri açtı ve Çisem'in gözlerine bakmaya devam etti. Arada yanaklarını okşayıp sakin tutmaya çalışıyordu.

"Onu tehdit ettim. Seninle olan ilişkime karışmaması için tehdit ettim. Onu, sana gerçekleri söylemekle tehdit ettim. Polisle tehdit ettim ve... Ve Demiralp ile tehdit ettim," dedi zorlukla ve derin bir nefes aldı.

"Demiralp?"

"Onu sana Demiralp anlatacak. Uyanmanı bekliyordu. O gün... Kaçırıldığın gün sana anlatacaktı, ama olmadı. Kendini iyi hissettiğin an seninle konuşacak bebeğim... Ben Mustafa ile konuştuğum her seferde bunları konuşup onu dizginlemeye çalışıyordum. Onun

sana dokunduğu her an deli oluyordum. Sana benden başka birinin dokunması beni çıldırtıyordu. Ama hem senin gerçekleri bilmediğin için onu senden uzak tutamıyordum, hem de onu kışkırtmaktan korkuyordum. Çünkü seni Demiralp'ten kaçırdığı gibi benden de kaçırır diye korkuyordum. Onu sürekli kontrol altında tutmam gerekiyordu. Senden gizli iş yaptığım için huzursuzdum, ama sana yalan söylemediğim için mutluyum. Sana asla yalan söylemedim. Sadece gerçekleri sakladım. Sebebini artık biliyorsun ve pişman değilim güzelim. Şimdi olsa yine aynısını yapardım. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım ben. Seni benden almalarına asla izin vermem meleğim asla," diyerek Çisem' e sarıldı sıkıca. Korkuyordu, Çisem'in tüm bunlara ne tepki vereceğini bilmiyordu ve kendisini anlamayacak diye çok korkuyordu.

Çisem duyduklarıyla şok olmuştu. Birçoğunu biliyor ve diğerlerini tahmin ediyordu ama duyması çok başkaydı. Çok yorgun hissediyordu kendini, artık duymak ya da öğrenmek istemiyor, en önemlisi ne yanlış ne doğru düşünmek istemiyordu. Ama bildiği bir şey vardı o da sevdiği adamın kendisine kavuşmak için ne kadar çok mücadele ettiğiydi. Yaptığı her şeyi kendisi için yaptığını biliyordu. Kendisi için yanında âşık bir adamın varlığına bile sesini çıkaramamıştı.

Kendisi, Çağın'a biri baksa nasıl da kötü olduğunu, deli gibi kıskandığını düşündü. Ama Çağın, onun için birçok şey yapmıştı ve şimdi korkusunu hissedebiliyordu. Ama buna müsaade etmeyecekti. Hayatının aşkı, kocası daha fazla kendisi için üzülmeyecekti. Madem her şey bir yalandı o zaman bu yalanı geride bırakıp kocasına ve yeni ailesine sımsıkı sarılacaktı...

32. BÖLÜM

İşte sensizliğin ilk dakikası
Bomboşum
Meğer senmişsin beni yaşatan
Nefessiz kaldım
Bedenim bende ama
Ruhsuz kaldım
Sen ruhumu aldın
Ben sende kaldım...
Her şey düzleşti birden
Hayat yok sanki
Senmişsin hayatım
Sen gittin
Ben ölüme açıldım...

Bir gün önce...

Mustafa gittikten sonra Kemal Afşar küfür ede ede sürünerek arabanın kenarına geçmiş ve cebinden telefonu çıkarıp adamlarından birini aramaya çalışmıştı. Ama o daha telefon etmeye çalışırken sert bir frenle önünde bir araba durmuştu. Arabadan Kemal Afşar'ın kendi adamı sandığı, ama aslında Mustafa'nın adamı Tuğrul inmiş ve hemen Kemal Afşar'ın yanına koşmuştu sahte bir telaşla.

Mustafa işin sonuna geldiğini ve Kemal'i öldüreceğini düşündüğü için Şile'ye giderken adamını arayıp yanına çağırmıştı.

Tuğrul gideceği eve varmak üzere iken yolda olanları görüp durmuş ve patronunun dediği gibi Kemal Afşar'ın ölmediğini görünce bir terslik olduğunu ve kalması gerektiğini düşünmüştü. Hemen Kemal Afşar'ın adamı olarak devam edip, yardım etmişti geçici patronuna.

Tabi Kemal Afşar zor bir adamdı ve kendi adamı olsa da güvenmezdi kimseye, bu sebeple Tuğrul'a neden buraya geldiğini sormuştu.

Tuğrul'un gözleri hemen yerde ölen adamlara takılmış ve Kemal Afşar'ın sağ kolu olan Metin'in de öldüğünü görmüştü. Aklına gelen fikirle onun çağırdığını ama sebebini bilmediğini söylemiş patronuna yardım etmişti.

Kemal Afşar ayağının acısıyla fazla üstüne düşmemiş ve Tuğrul'un kendisini arabaya taşıması ile diğer ölü adamları da arkaya taşımasını söylemişti. Tuğrul'un işi bitince kendi arabasını kenara çekip kilitledikten sonra diğer arabaya binip Kemal Afşar'ın talimatıyla Ağva'daki eve sürmüştü.

Yolda Kemal Afşar kanamayı durdurmak için arabada bulduğu bezlerle bacaklarını sarmış ve daha sonra mekânının başına bıraktığı başka bir adamını arayıp Ağva'daki adamlara haber vermesini, bir doktor bulmasını ve evi hazırlamasını söylemişti.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra eve vardıklarında Kemal Afşar baygındı. Hemen diğer adamlarla birlikte arabadan indirildi ve doktor tarafından müdahale edildi.

Bir iki saat sonra kendine geldiğinde hiç konuşmamış ve kafası hemen bir muhasebe yapıp düşmanlarını nasıl vuracağını düşünmüştü. Epey bir düşündükten sonra tek bir noktada durmuş ve hemen Metin'den sonraki en güvenilir adamı Şahin'i yanına çağırıp Çisem'in ölüm emrini vermişti.

Çisem'in ölmesi hem Mustafa'dan hem de Çağın'dan alınacak en güzel intikamdı Kemal Afşar'a göre.

Günümüz...

Kemal'in adamı Şahin aldığı emirden sonra yanına Tuğrul'u da alıp hemen İstanbul'a döndü ve gereken hazırlığı yapıp ertesi günü Atalı villasının orada konuşlanıp beklemeye başladı.

Tuğrul, İstanbul'a döner dönmez fırsatını bulup Mustafa'yı aradı ve neler olduğunu anlatıp, Kemal Afşar'ın yeni bir planı olduğunu söyledi.

***

Mustafa, Çisem gittikten sonra bir kaç saat kendine gelememişti. Çocukluğundan itibaren bütün yaşamı gözünün önünden bir film şeridi gibi geçmiş, Çisem ile olan anıların üzerinde fazla durmuş ve kendisine daha çok acı çektirmişti.

Çisem olmadan yaşayamazdı ki. Çisem onun nefes alma sebebiydi.

Ama prensesi ona gözlerinin anlattığı duygular dışında bir de 'Karşıma çıkma,' demişti. Aslında onu dinlemez, o yasaklı cümleyi kullandığı halde bile kendini affettirmek için uğraşıp daha çok yanında olurdu, eğer prensesinin gözlerinde ki *sevgisizliği* görmeseydi. Ama görmüştü işte. Çisem'in gözleri her zamanki gibi değil de sanki karşısındaki bir yabancıymış gibi bakmıştı ve Mustafa'nın canı o bakışla çok daha fazla yanmıştı.

Yandı, yandı ve yandı taa ki içindeki Çisem'i alma hırsı kül olup bitene kadar. Artık Çisem'i rahat bırakacaktı. Çünkü gördü Mustafa, Çisem'in kendisine bakışını ve Çağın'a kullandığı ses tonuyla, kendisine takındığı tavrı gördü. Aradaki farkı gördü. Kocasına büyük bir aşk ile bakarken kendisine nasıl boş baktığını gördü. Ama en önemlisi prensesinin yıllardır kendisine sevgiyle baktığı gözlerinin artık sevgisiz baktığını gördü. Bu cehennem azabıydı onun için. Ve bu yüzden zaten yenik başladığı savaştan artık vazgeçti.

'Prensesim mutlu olsun da gerisi önemli değil,' diyerek ayağa kalkmış ve evine gitmek için arabasına binmişti. O kurtulmuştu ve yaşıyordu ya, Mustafa başka bir şey istemiyordu artık.

Yol boyu düşündü. Aslında ne kadar büyük hatalar yaptığını gördü. Ama işin ilginç yanı o hataları bugün olsa yine yapacağıydı. Çünkü şimdi bile Çisem'i kazanmak için ufacık bir umudu olsa vazgeçmez o hatalara devam ederdi. Ama artık biliyordu, bitmişti. Kazanamadı ve yine tek kaldı. Her zaman ki gibi. Yalnız ve sevgisiz...

Eve varınca kapıyı açan Fatma Hanım'a bir selam verip odasına çıkmıştı. Uzun zaman sonra Fatma Hanım Mustafa'yı gördüğüne şaşırmış ama bu tepkisini belli etmemişti. Kapıyı açtıktan sonra bir şeyler hazırlamak için mutfağa geri dönmüştü.

Mustafa odasına çıktığı sırada adamı Tuğrul aramıştı ve Tuğrul'un söyledikleriyle aklındaki planı hemen hayata geçirmek istemiş ve Kemal Afşar'ın yerini öğrenmişti. Çünkü Mustafa, Çisem'i kaybetmenin acısını Kemal Afşar'a yüklüyordu. Her şeyi bu hale getiren onun yalnız kalmasını ve prensesinin acı çekmesini sağlayan Kemal Afşar'dı Mustafa'ya göre. Artık o adamın nefes alması bile prensesine zarardı. O adamın işini bitirecek ve buralardan daha rahat bir şekilde gidecekti. En azından prensesinin nefes aldığını bilmenin rahatlığı ile.

Tuğrul'a, Kemal Afşar'ın planın ne olduğunu da öğrenmesini söyleyerek telefonu kapattı. Daha sonra hemen avukatını arayıp yarına kadar üstündeki bütün yetkileri, malları, mülkleri Çisem'in üstüne yapmasını istedi. Sadece bankadaki parasını kendine alıp yurt dışına gideceğini ve gerekli işlemleri bir an önce yapması gerektiğini de söyledi.

Daha sonra banyoya girip üstündeki ölü toprağını atmak istedi. Ama işe yaramayacağını biliyordu. Gerçekten de ölü gibiydi, aradaki tek fark nefes alıyordu. Ama nasıl alıyordu kendi de bilmiyordu. Banyo ile işi bitince kendi odası yerine Çisem'in odasına girip onun yatağında yastığına sarılarak uzun bi süre yine düşünce-

lere dalmak istedi. Belki bir yol bulur, prensesine yeniden kavuşur ya da eskisi gibi olmaya bile razıydı. Ama düşüncelere adım dahi atamıyordu. Bomboş hissediyordu kendisini ve o boşlukta kaybolduğunu.

Hiçbir şey düşünemeden bedeninin yorgunluğu ile huzursuz ve mutsuz bir uykuya daldı.

Ertesi günü öğlen kalkmış ve Fatma Hanım'ın hazırladığı kahvaltıya dokunmadan sadece acı bir kahve istemişti. Uyanmıştı, konuşuyordu, hareket ediyordu ama hâlâ bir şeyler düşünmüyordu, düşünemiyordu. Belki de düşünürse işin içinden çıkamayacağını biliyordu.

Kahvesini içerken avukatı hazırladığı evraklarla birlikte geldi. Mustafa hiç vakit kaybetmeden gelen evrakları imzalayarak üstündeki her şeyi Çisem'in üzerine yaptı. Sadece bankadaki yüklü miktardaki parasını alıp gidecekti buralardan, sevdasını yüreğine gömüp.

Avukat gittikten sonra yine Çisem'in odasına çıktı ve eline bir kalem ile kâğıt alıp Çisem'e içinde olan her şeyi yazmaya karar verdi. Yazarken düşünmeye de başlamıştı. Anılarıyla boğuşurken mektubun sonuna gelmişti.

Tam o sırada telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp baktığında yine Tuğrul'un aradığını gördü. Kemal Afşar'dan gelecek olan haber için hemen açtı ve daha kendisi cevap vermeden Tuğrul nefes almadan konuşmaya başladı.

"Abi. Abi çok kötü bir şey oldu. Kemal Afşar emir vermiş... Abi geç öğrendim. Gerçekten yeni öğrendim," diye telaş ve korkuyla konuşan Tuğrul, hiçbir şey anlamayan Mustafa'yı daha çok sinirlendirmişti.

"Doğru dürüst anlat lan şu işi. Kime ne emri verdi?" diye sinirle sordu, ama gelecek olan şeyin iyi olmadığını hissetmişti Mustafa.

"Abi sana Kemal'in bir planı olduğundan bahsetmiştim. Onu öğrendim abi. Kemal'in diğer güvendiği adamı Şahin var demiştim sana, işte ona... Abi ona Çisem Hanım'ı öldürme emri vermiş. Ben

de o gitmeden önce Kemal Afşar ile telefonda konuşurken gizlice duydum. Kimse bilmiyor abi çok gizili yapıyor her şeyi o yüzden geç öğrendim. Şimdi Şahin, Atalıların evinin oralara gitti. Ne yapacağız abi?" diye Tuğrul konuşurken Mustafa öldürme emrinden sonrasını duymamıştı. Kulakları uğulduyor ve gözünün önüne Çisem'in kanlı bedeni yığılıyordu. Tuğrul'un birkaç kere seslenmesinden sonra kendine gelip hemen hareket ederek hızla Çisem'in odasından çıktı. Merdivenlerden inerken Tuğrul'a yapması gerekenleri sıralıyordu.

"Hemen bana o adamın nerede olduğunu buluyorsun. Ara, bir şey sor, yanına gelmeliyim de. Kendini açığa çıkar olmadı, yap bir şeyler, ama bana hemen o adamın nerede olduğunu bul. BUL ŞAHİN'İ BANA!!" dediği sırada kapıya çoktan ulaşmıştı.

Fatma Hanım mutfaktan dışarı seslere çıkarken Mustafa arabasına biniyordu. Bir taraftan da Çağın'ı arıyordu. Ama açan yoktu. Delice bir öfkeyle direksiyona vurdu ve vurduğu gibi bir ses geldi. Muhtemelen parmaklarından biri kırıldı ama umursamadı ve arabaya patinaj çektirerek evin önünden ayrıldı. Sürekli eli telefonda Çağın'ı arıyordu ama açmıyordu. Başka kimsenin telefonu yoktu ve durmadan lanet okuyordu.

"LANET OLSUN. SENİ ÖLDÜRMELİYDİM ŞEREFSİZ. ONA BİR ŞEY OLURSA... ALLAH'IM... Ona bir şey olursa yaşayamam ben... Allah'ım lütfen..." diye sürekli dua etti.

Kalbi sanki boğazında atıyordu ve zor yutkunuyordu. Çisem'in öldüğünün düşüncesi bile şimdiden diri diri mezara gömüyordu Mustafa'yı. Gözünün önüne prensesinin kanlı yüzü geliyordu. Nefesi daha çok daralıyordu. "Olmaz," dedi. "Yapamam," diye devam etti. "Sen olmadan yapamam prensesim. Yanımda olmasan da nefes alman lazım. Mutlu olman lazım. Yaşaman lazım. Yoksa dayanamam," diyerek yol boyu kendi kendine konuştu ve Çağın'ı aramaya devam etti. Her açılmayan telefonda küfürler etti, lanetler yağdırdı.

Bu işten sıyrıldığı an Kemal Afşar'ı yaşatmayacaktı. Bir kez daha kendine lanet etti. Nasıl bu belayı prensesine bulaştırmıştı.

Mustafa son sürat prensesine yetişmeye çalışırken, Kemal Afşar'ın adamı Şahin olması gerektiği yerde, hedefin açığa çıkmasını bekliyordu tüm acımasızlığı ve katil kimliği ile.

Bir saat önce...

Çağın hâlâ göğsünde duran karısından gelecek olan tepkiyi bekliyordu.

Çisem duyduklarının şokunu atlatıp sindirmeye çalıştı bu olan biteni. Her şey çok farklı olacaktı artık hayatında, biliyordu, ama bu kocasını ve ailesini kapsamayacaktı. Her şey bir yalandan ibaretti madem, o zaman bu yalanları geride bırakacak, hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Zor olacaktı ama yapacaktı. Bunun için ilk önce olan biten her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Başını yavaşça kocasının göğsünden kaldırdı ve yüz yüze geldiğinde kısık sesiyle konuşmaya başladı.

"Yaptıklarını anlıyorum ve sana kızmıyorum. Çünkü beni düşündüğünü biliyorum. Evet, yalan söylemedin sadece olan gerçekleri gizledin, ama yine de benden saklamana biraz üzüldüm. Keşke benden saklamasaydın," derken hâlâ kocasını suçlamıyor, sadece her şeyi öğrenmek ve kafasında soru işareti kalmamasını istiyordu.

Çağın karısının kendisini suçlamadığını ve aralarının bozulmayacağını anlayınca çok rahatlamış ve mutlu olmuştu. Çünkü Çisem'in kendisinden uzaklaşmasına dayanamazdı. Sadece birkaç dakika süren bekleyişi sanki saatler gibi uzun gelmiş ve o sırada tuttuğu nefesini aldığı cevapla birlikte rahat bir şekilde dışarı vermişti.

Çisem kucağında olduğu halde sanki uzağındaymış gibi aradaki mesafeyi kapattı ve kendine daha çok çekip yeniden saçlarını okşamaya başladı.

"Güzelim ben Mustafa'nın söylemesini istedim. Onun bana neler yaşadığını sen anlattın. Ben aranıza girip farklı bir şeye sebep

olmak istemedim. Buna senin karar vermeni istedim. Çünkü onun senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Hayır!" diyerek araya girdi Çisem. "Ben artık ona değer falan ve...vermiyorum," diye devam ederken sesinin titremesine engel olmadı. Çağın bunu fark etti ve tabi ki karısının bu sözüne inanmadı. Bu konunun üstünde durmayarak devam etti kaldığı yerden.

"Ayrıca bana inanmayabilirdin. Çünkü beni yeni tanıyordun ve henüz *biz* olamamıştık. Bana güvenebileceğin kadar bir geçmişimiz yoktu. Bana güvendiğin zaman ise çok geçti ve Mustafa'ya bir şans tanımak istedim. Hem üzülmenden hem de yaşayacağın hayal kırıklığından korktum."

"Böyle de çok üzüldüm. ... Ama bu senin suçun değil," diyerek kocasının kirli sakallı yüzünü okşadı ve anlayışla bakarak devam etti. "Hem o bana böyle bir şeyi söylemezdi ki. Yani kim yaptığı bir ci...cinayeti anlatır. Ki bu kişi Mus...Mustafa a...abimse beni kaybetmemek için asla söylemezdi," diye zorlukla konuştu.

"Biliyorum güzelim. İçten içe söylemeyeceğini biliyordum. Ama dedim ya hem Mustafa'ya bir şans vermek istedim hem de ben sana kavuşmak için Mustafa'yı bununla tehdit ettim," derken sesi çok mahçup çıkmıştı Çağın'ın. Ama Çisem'in kendisine anlayışla baktığını ve konuşmak için ağzını açtığını görünce, parmaklarını dudaklarına koydu ve kendi konuşmasına devam etti.

Çisem önceki gece uzun bir süre bu konunun hesaplaşmasını zaten yaşamıştı içinde ve bunu tekrar tekrar yaşamayacaktı. Çünkü bir erkek kendisine kavuşmak için ailesini öldürürken, bir diğeri ona kavuşmak için masum bir yalan söylemişti. Hatta yalan bile değildi. Sadece kendisinin bilmediği bir gerçekleri saklamıştı.

"Şimdi bu konulara ara veriyor ve sonra devam ediyoruz. Hadi bakalım ilk önce banyoya, daha sonra da yemeğe bebeğim," dediğinde Çisem'in kaşları çatıldı. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çok halsiz hissediyor ve sadece uyumak istiyordu.

"Bakma öyle kocaya kaş çatılmaz. Hemen sözüm dinleniyor. Hem biraz daha iyi hissedersin kendini güzelim," dedi ve alnından

sevgiyle öptükten sonra Çisem'i kucağından kaldırarak yatağa bırakıp, ayağa kalktı. Üstündeki tişörtü kafasından çıkartıp bir kenara attı ve yatağa eğilip güzel karısını kucağına aldı, banyoya doğru yürüdü.

Çağın karısıyla birlikte banyoya girdiğinde karısını yavaşça yere bırakıp suyu açtı. Geri dönüp Çisem'in üstünü çıkarmaya başladı. Her bir giysi parçası çıktıkça Çağın içindeki arzuya engel olamıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyordu. Çisem de kocasına alışmasına rağmen hâlâ deli gibi heyecanlanıyordu. Aralarındaki bu çekim hiçbir zaman bitmeyecekti. Her an her dakika birbirlerini arzulamaktan vazgeçmeyeceklerdi.

Çağın ne kadar her şeyi unutup karısını şu anda istese bile onun nasıl harap, yıkık, perişan olduğunu görüyor ve biliyordu. Kendinden önce karısını düşünüyordu. Bu yüzden sadece karısını güzelce yıkayıp rahatlatmak istiyordu. Zaten Çisem onundu ve yeniden mutlu, huzurlu olacakları günler yakındı.

İkisi de kıyafetlerini çıkarıp hazır olan jakuziye girdiler. Duş jellerini de döktükten sonra Çisem'i jakuziye oturtup, kendisi de suya girdi ve arkasına geçip göğsüne yasladı kendisine ait olan bedeni. Belinden sıkıca sarıp yüzünü boynuna gömdü ve derince soluyup öpücükler bıraktı. Çisem hemen kedi gibi yanaşıp, gözlerini kapattı ve kendisini kocasının sevişine bıraktı.

Her bir busede yemin etti, her bir busede bir yarasını iyileştirdi güzel karısının. Rahatlaması için her şeyi yapıyordu. Ellerini sevdiği bedende dolaştırdı özgürce. Cinsellikten uzak, şefkatle sevdi taptığı bedeni. Yavaşça masaj yapar gibi okşadı her bir milimini. Çağın karısını elleriyle yıkayıp rahatlattıktan sonra sudan çıktı ve havluyu beline sardı. Karısının da havlusunu bedenine sarıp odaya geçtiler. Yine her zamanki gibi Çisem'in üstünü kendisi giydirdi. Her bir kıyafeti itinayla, tek tek. Yaptığı işi kutsal bir işmiş gibi özenle yapıyor ve büyük bir keyif alıyordu. Islak saçlarının havluyla nemini alıp fön makinası ile kuruttu ve ipek saçlarını kokladıktan sonra alnından öperek kendi giyinme odasına geçti. Çisem ma-

yışmış bir şekilde yatağa uzanırken Çağın gibi bir kocası olduğu için bir kez daha şükür etti Allah'a.

Çağın üstünü giyindikten sonra tekrar odaya dönünce Çisem'in yatakta uzanmış olduğunu gördü. Yanına yaklaştı usulca. Arkasından beline sarıldı ve kendine doğru çekti. Kulağının arkasına öpücüğünü bıraktıktan sonra fısıldadı o boğuk sesiyle.

"Güzelim yorgun olduğunu biliyorum, ama uyumadan önce yemek yemelisin. Efe çok güzel yemekler yaptı sana."

"Ama hiç halim yok. Yemesem abime ayıp olur mu?"

"Sen ne güzel abi diyorsun öyle. Efe sen abi deyince çok mutlu oluyor biliyorsun. Ama yaptığı yemeklerini yeyince daha çok mutlu oluyor. Bence ben üzme derim," diyerek Çisem'i direk ikna etmek istedi. Çünkü Çisem biraz daha konuşursa Çağın ikna olacaktı odada kalmaya.

"Tamam, inelim," dedi ve aklına gelenle aniden yatakta doğruldu. Çağın onun bu haline endişe ile baktı.

"Ne oldu bebeğim?"

"Ben o adamın elindeyken bana bir şey daha dedi. Ben nasıl unuttum bunu. Şey dedi. Mu...Mustafa abim öz değilmiş. Yani aslında tam anlamadım. Gerçi o da bilmiyormuş tam olarak. Off... Yani öyle bir şeyler dedi işte. Sence ne demek istedi? Sen bununla ilgili bir şey biliyor musun?" dediğinde Çağın bir sesli nefes çekti içine.

"Bu konuyu biliyorum ve Demiralp'in sana anlatmak istediği konu da bu... Güzelim biliyorum birçok şeyi gizledik senden ama bana güven olur mu? Demiralp'in anlatacağı şeyler gerçekten de senin iyiliğin içindi. Emin ol bebeğim öyle bir hayatı istemezdin."

Çisem sıkıntıyla bir nefes aldı. Artık ne duyarsa duysun şaşırmayacaktı. Zaten hayatı bir yalan iken başka ne olabilirdi ki? Ne duyarsa duysun sakin kalacak ve sinirlenmeyecekti. Bundan sonra kararı buydu. Sevdiği adam ve ailesi yanındaydı ve onlar yanındayken her şeye göğüs gererdi.

"Tamam aşkım. Biliyorum benim için, ama artık öğrenmek istiyorum. Öğrenmek ve hayatımıza devam etmek. Ben acı çekmek istemiyorum artık. Belki bu yaşadıklarımı unutmam zor olacak ama unutacağım," dedi ve elini kaldırıp kocasının yanağını okşayıp devam etti. "Hem sen varsın. Beni öyle mutlu ediyorsun ki. Bana her şeyi unutturuyorsun," diyerek dudaklarına yaklaşıp öpmeye başladı kocasını.

Çağın, Çisem'in kendisine güvenmesine ve bu kadar sevmesine çok mutlu olmuştu. Bir de üstüne öpmesini büyük bir aşkla karşılamıştı.

Sanki uzun yıllardır öpmüyordu Çağın karısını. Susuz kalmıştı sevdiğine ve soluksuz öpüyordu. Göz göze geldikleri anda bile çevrelerindeki her şey silinirken, birbirlerine dokunduklarında yer gök yer değiştiriyordu. Aralarındaki sevgi, bağ her şeyin üstesinden geliyordu ve gelmeye devam edecekti.

Çağın ne kadar sevdiği, taptığı dudaklarda ve karısının bedeninde kaybolmak istese de Çisem'in ne kadar yorgun olduğunu ve yemek yemesi gerektiğini biliyordu. Bu sebeple çekilen taraf kendisi olmuştu.

Ama Çisem bu çekilmeye itiraz edercesine inleyip, neden geri çekildiğini anlamaya çalışır bir şekilde Çağın'a baktığında, Çağın hemen yanıtlamıştı sessiz sorusunu.

"Aşağıya inmemiz ve senin yemek yemen gerekiyor güzelim. Hiç öyle beni o güzel emellerine alet etme," dedi muzip bir şekilde. Çisem anlık da olsa unutmuştu yaşadıklarını ve şimdi kocasının bu muzip tavırlarıyla kısa bir süre daha unutacaktı.

"Ama ben seni çok özledim," dedi oyunbaz bir şekilde.

"Ben de seni çok özledim bebeğim, ama beni kandırmaya çalışıyorsun biliyorum. Aşağıya inilecek, her şey konuşulacak ve o yemek yenilecek," diyerek dudaklarını emerek öptü ve hızla geri çekildi. Yoksa Çisem'in kandırmasına bile gerek kalmayacaktı.

Çağın, Çisem'in aşağıya inmekten korktuğunu biliyordu. Çünkü Demiralp'in konuşacağı konunun kötü bir şey olmasından çekindi-

ğini biliyor ve bu yüzden küçük karısına büyük bir şefkat gösteriyordu.

Haklıydı Çağın, Çisem ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da daha kötü şeyler olacak diye çok korkuyordu içten içe.

Çağın yataktan kalktı ve yatağın diğer tarafına geçip komidinin üzerindeki merhemi aldı. Sonra tekrar karısının yanına geldi ve yaralarına sürmeye başladı. Aklına gelen şeyle bir an duraksadı. Sorup sormamak arasında gidip geldi. O anları hatırlatmak ve böyle bir şey olduysa karısının yıkımını izlemek istemiyordu. Çisem'in hareketlerinden öyle kötü bir şey yaşamadığından emindi ama sormak istiyordu işte. Seven kalbi onun zarar görmüş olmasına dayanamıyordu.

"Güzelim bir şey sormak istiyorum," dediğinde, Çisem gülümseyerek bakmıştı.

"Dinliyorum."

"Orada sana kötü bir şey yapmadılar değil mi bebeğim?"

Çisem'in gelen soruyla birlikte suratı düştü ve kocasının ne düşündüğünü birkaç saniye sonra anlayıp hemen onun içini rahatlamak istedi. Çünkü bu soruyu sorarken nasıl zorlandığını görmüş, anlam verememişti. Ama şimdi anlıyordu.

"Hayır, aşkım kimse dokunmadı bana, kimse zarar vermedi. Yemeğimi bile düzenli verdiler. Yani kötü insanlar olmalarına rağmen iyi davrandılar diyebilirim. Tabi ki o adamın acımasızlığı hariç," derken yeniden o anlar gelmişti gözünün önüne. Kemal Afşar'ın acımasızca anlattıkları.

Çağın'ın içi çok rahatlamıştı. Öyle bir şey olsa ne yapardı bilmiyordu. Tabi ki karısını sarıp sarmalardı, ama ona bunu nasıl unuttururdu bilmiyordu. Neyse ki düşündüğü olmamıştı. İçinden bir şükür gönderdi Allah'a. Daha sonra karısının yeniden düşüncelere daldığını görünce konuşmasına devam etti.

"Peki, bebeğim bu yaralar nasıl oldu?" diye çok sakin bir sesle konuşup Çisem'i öfkesiyle ürkütmek istemedi. Ama bunu öğren-

mesi, Kemal Afşar ile hesaplaşırken daha iyi hesap sormasına yarayacaktı.

"Bir adam beni arabadan indirirken bana dokundu. Yani koluma ama ben o şekilde de olsa dokunmasını istemedim ve onu ittekledim. O da sinirlenip beni yere fırlattı. O zaman oldu," dedi kısık sesiyle ve başını öne doğru eğdi.

Çağın, Çisem'in her bir lafıyla dişlerini olabilirmiş gibi daha çok sıkmıştı. Ama karısının kendisini savunması da çok hoşuna gitmişti. Yine de onun zarar gördüğünü bilmek, onu incittiklerini bilmek canını yakmıştı Çağın'ın.

Sonra artık konuyu kapatmak ve yaralarını öperek iyileştirmek istedi, ama krem sürdüğü için dudaklarına yöneldi. Çenesinden tutup başını kaldırdı ve yüzünü avuçları arasına alıp içinden gelen aşkla öperek fısıldadı dudaklarının üzerine, "Bir daha böyle bir şey yaşamayacaksın meleğim. Buna asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum," dedi ve ayağa kalkıp karısını da kaldırdı.

"Hadi bakalım yemeğe," diyerek Çisem'in elinden tuttu ve telefonunu komidinin üstünde unutup beraber odadan çıktılar.

***

Mustafa evden çıkalı on dakika olmuştu ve hâlâ Çağın'a ulaşamamıştı. Öfkesi de korkusu gibi giderek çoğalıyor ve geç kalmaktan çok korkuyordu.

Mustafa, Çağın'ı ilk aradığında Çağın ve Çisem odadan yeni çıkmışlardı. Bazen kaderin önüne geçilmiyordu.

Mustafa telefonu elinden hiç bırakmadan aramaya devam ediyor, ama açan olmuyordu. Yaşadığı korkuyla şirketi arayıp diğerlerinin numarasını almak aklına gelmiyordu. Şu anda aklında olan tek şey Çisem'i kurtarmaktı.

***

Şahin, Atalı villasının kapısını görecek şekilde kendini gizledi ve ölüm makinasını her an görülecek olan hedef için hazırladı.

Tuğrul ise bir yandan orada bulunan adamların ağzını arıyor ve diğer yandan durmadan Şahin'in bir türlü açılmayan telefonunu arıyordu. Ama sonuç sıfırdı.

***

Demiralp son bir kaç saattir sıkıntıyla yerinden hiç kıpırdamadan oturuyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar gergindi ve işin garip tarafı Demiralp Gencer hayatında ilk defa bu kadar çok korkuyordu. Kardeşine, biriciğine her şeyi anlattıktan sonra onu anlamayıp uzaklaşmasından korkuyordu. Araya mesafeler yollar girmesinden endişe ediyordu. Ya da gönül koymasından *'Neden beni bıraktın?'* demesinden korkuyordu, hem de ölesiye...

Ve oturduğu yerde durmadan bunları düşünüyordu. Eğer olur da böyle bir şey olursa ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Turaç da ne yaptıysa can dostunu konuşturamamış ve içindeki sıkıntıyı alamamıştı. Aslında böyle durumlarda susması gerektiğini ve Demiralp'in konuşmadığını biliyordu, ama işte onu böyle görmek de istemiyordu.

Demiralp içindeki sıkıntıyla birlikte oturmaya devam ediyor ve düşünceler içinde kayboluyordu. Kardeşi onu istemese bile vazgeçmez savaşırdı. Her türlü mücadeleye hazırdı. Peki, bu içindeki sıkıntıda neyin nesiydi. İşte buna anlam veremiyordu.

***

Çağın merdivenlerden inerken elinden tuttuğu karısının düşüncelere daldığını görüyordu. Ama üstüne gitmek istemediği için sesini çıkarmıyordu.

Çisem bu yaşadıkları ile birdenbire yıllarca yaşlandığını hissediyordu. Aslında öyleydi. Ruhu yaşlanmış, yara almıştı. Artık tam

da yaşının kadınıydı. Olgunluğa bir adım değil adımlar atmıştı. Çünkü yirmi yılda yaşaması gereken zorlukları yaşamamış, pamuklarda büyütülmüştü. Ama şimdi bu öğrendikleri sırasıyla yaşaması gereken zorlukların birdenbire hayatına girmesi ile hayatı değişmiş ve olgunlaşıp yaralı bir insan olmuştu.

Çisem'in hayatında hiç yara alacağı bir durum olmamıştı ki. Sorunlar ondan hep uzak tutulmuş ve ona yansıtılmamıştı bile. Hiç zorlu bir hayatı olmamıştı. Ama şu bir kaç günde hayatının sırlarıyla yüzleşip derin yaralar almıştı. Ama böyle aniden gerçeklerle yüzleşeceğine zorlu bir hayatı seçerdi. Buna emindi.

Şimdi sevdiği değerlisi biricik kocasıyla merdivenlerden inip kalan gerçeklerle yüzleşecekti. Her bir adım indiğinde içindeki sıkıntının azalmasını isterdi, ama azalacağına çoğalıyordu sanki. Bunun sebebini biliyordu. Öğrenecekleriydi. Yaşadığı her şey ona ağır geliyor, kaldıramıyordu.

Özellikle ailesinin kendisi yüzünden öldüğünü bilmek kalbindeki sıkıntıyı büyütüyordu. Kalbi hiç bu kadar zorlanmamıştı. Hasta olmaktan korkuyordu. Ama bu sıkıntıların üstüne hastalık eklenmesini ve kocasının bir de bu yüzden üzülmesini hiç istemiyordu.

Kocasına çevirdi bakışlarını. Aylar önce hiç tanımadığı bir adamdı ve bu adam sadece onu sevdiği için gerçekleri gizlemiş, üzülmesini istememişti. Ama yine de zamanı gelince açıklayacağını söylemişti hep. Sevdiği kocası yıllardır abisi olan adamın yaptığını yapmamış ve ona gerçekleri anlatmak için hep zamanını beklemişti.

Ama abisi olarak gördüğü adam bunu zamana yaymayı bırak, hiç söylemeyecekti bile. İçten içe sevecekti Çisem, ama o kandırmaya devam edecekti. Hem de Çisem onun yanında bu kadar rahatken. Bu kandırılmışlık, aldatılmışlık hissi içinden bir türlü çıkmıyordu. Midesi bulanıyordu. Kim bilir Çisem ona böyle saf duygularla sarılırken, öperken o ne düşünüyordu. Beraber bile yatardı

korktuğunda onunla. Ona abi olarak sarılırken, o ne düşünüyordu? Abi diyordu o adama be! Var mıydı ötesi?

Aslında en çok kendisine kızıyordu. Çünkü itiraf edemese de saatlerdir Mustafa'yı düşünüyor ve ne yaptığını merak ediyordu. Kalbi yine de onun kötülüğünü istemiyordu.

Çisem o kadar temiz kalpli bir insandı ki. Yapılan ne olursa olsun hep iyi tarafından bakardı olaylara ve her kötülüğe karşı affediciydi. Çağın'ın dediği gibi gerçekten de bir melekti Çisem.

Bunları düşünürken salona inmiş kapıdan giriyorlardı el ele. Sanki yukardan aşağıya inmesi saatlerini almıştı. O kadar şey düşünmüştü ki öyle sanıyordu. Kafası çok doluydu ve uzun bir süre de böyle kalacağını biliyordu.

Demiralp kardeşinin salona girmesiyle hızla yerinden kalkıp ona doğru yürümüştü. Gözlerini kardeşinin üzerinden ayırmıyor ve ne kadar perişan olduğunu görüyordu. Bu içinin sızlamasına ve Mustafa'ya daha çok lanet okumasına neden oluyordu. Çisem'i kollarına alıp sıkıca sarılırken "Asmin'im," diye fısıldadı ve kardeş kokusunu iyice içine çekti.

O da çok korkmuştu diğerleri gibi. Yeni bulduğu kardeşini kaybedecek diye kahrolmuştu. Bu düşünce bile onu mahvetmeye, hayattan soyutlamaya yetiyordu. Öyle bir şey olsaydı, kardeşini kaybetseydi... Mustafa sadece iki yumrukla kurtulamayacaktı bu sefer bunu biliyordu.

Çisem de Demiralp'e sarıldı ve her zaman huzur bulduğu bu kollarda yine aynı huzuru buldu.

Demiralp geri çekilip alnından öptü yine derince. Ve yine her ikisi de her zamanki gibi bu öpücükte gözlerini kapatıp hissettiler. Demiralp hep böyle öperdi onu ve bu aralarında artık bir söz gibiydi. Çisem'e göre bu öpücük *'Hep yanında olacağım,'* anlamını taşıyordu. Demiralp için de o sözden farksızdı anlamı *'Canımsın, kanımsın,'* diyordu. Demiralp öptükten sonra kardeşinin yüzünü avuçları arasına aldı ve konuşmaya başladı.

"Asmin'im. Çok korktum. İyi misin şimdi?" dediğinde Çisem tebessüm ederek cevap verdi.

"Hâlâ bana Asmin'im diyorsun ve hâlâ nedenini bilmiyorum. Ama dur sen söylemeden ben söyleyim. Konuşacağın konuyla ilgili bu durum ve birazdan bunu konuşacağız. Bildim mi? Ayrıca iyiyim ve daha iyi olacağım," dediğinde, sözlerinde alay yoktu, sadece artık söylenecek sözleri biliyor ve işi şakaya vuruyordu. "Yanımda sizler..." diyerek kocasına baktı ve elini uzatıp devam etti. "...Ve kocam olduğu sürece iyi olacağım," dedi gülümseyerek.

Bu gülümseme sadece kocası içindi. Zaten Çağın da hemen bunu anlamıştı. Aynı şekilde o da gülümseyerek karşılık vermiş ve karısını abisinin kollarından kendi kollarına çekmişti.

Ve yine böyle duygusal bir ana bodoslama dalan Çınar'dan başkası değildi. Gözleri hedefini buldu ve hemen oraya yönelip Çisem'i abisinin kollarından aldı. Sonra sıkıca kollarına hapsetti. Bütün sevgisini Çisem'e akıtırcasına sarıldı.

Çisem de mutlulukla karşılık vermişti. Kemal Afşar'ın elindeyken bu güzel aileye bir daha hiç geri dönemeyeceğini düşünmüştü.

Çınar bu süreçte çok korkmuştu ve bu korku Çisem uyanana kadar da geçmemişti içinden. Belli etmese de Çisem için çok endişeleniyordu. Sabah o huzursuz uykusundan uyanıp hemen Çisem'i görmek için sessizce abisinin odasına girmişti, ama her ikisinin de uyuduğunu görünce geri çıkmış ve evde duramayacağını anlayınca şirkete gitmişti. Bir saat önce Efe'yi aradığında sabah yine sinir krizi geçirdiğini öğrenip hemen aceleyle eve gelmişti. Çisem herkes için ayrı bir değere sahipti. Herkes ayrı seviyordu ve kimse onun üzülmesini istemiyordu.

"İyi misin güzelim? Nasılsın?" diye telaş ve ciddiyetle konuşmuştu Çınar.

Çisem onu ilk defa böyle görüyordu. Çok şaşırmıştı ama aynı zamanda çok da sevinmişti. Demiralp'e verdiği tebessümün aynısından Çınar'a da vermişti. Daha fazlası elinden gelmiyordu. Ken-

disini seven, düşünen bu insanlara dünyaları vermek istese de sadece buruk bir tebessüm veriyordu.

"İyiyim korkma! Bir şeyim yok," derken kendini bu aile tarafından sevildiği için şanslı hissediyordu.

Çınar, Çisem'in cevabından sonra derin bir iç çekerek yeniden sarılıp, "Nasıl korkmam Çisem'im. Sana bir şey olacak diye aklım çıktı," dedi.

Çağın çoktan karısını kollarına çekip alırdı ama Çisem'in böyle bir sevgiye ihtiyacı olduğu için sesini çıkarmıyordu.

Çisem bu kadar sevildiğine yeniden gülümserken kapıda gözleri dolu dolu ve suçlu bakışlarla kendisine bakan Efe'yi gördü. Onu, abisini böyle görünce gülümsemesi yüzünde dondu. "Kendini mi suçluyordu yoksa?" diye düşündü hemen.

Kollarını gevşetmesiyle birlikte Çınar da sarılmayı bıraktı ve Çisem'in bakışlarını takip ettiğinde kapıdaki Efe ve hemen yanında duran Elif'i gördü. O da anlamıştı Efe'nin bakışlarını ki anlamasına gerek yoktu, biliyordu.

Çisem yavaşça Efe'ye doğru yürüdü. Çünkü Efe olduğu yerde duruyor hareket dahi etmiyordu. Çisem emin olmuştu, Efe kendini suçluyordu ve bu yüzden Çisem daha çok üzülüyordu. Efe'ye yaklaştı.

"Abi bana sarılmayacak mısın? Yoksa..." diye masumca konuşunca Efe dayanamadı ve sözünü bitirmesine izin vermeden kollarına aldı ve gözlerinden akmak için fırsat kollayan gözyaşlarına engel olmadı bu sefer.

Çisem de sıkıca sarılarak karşılık verdi Efe'ye. Sadece bir gün yoktu ama o kadar çok özlemişti ki... Sanki aylardır ayrılardı. Ne kadar çok alışmış, benimsemiş meğer bu aileyi... Ailesini.

"Özür dilerim kardeşim. Özür dilerim canım. Bir daha asla yalnız bırakmam seni," diye fısıldıyordu Efe Çisem'in kulağına doğru. Çisem biraz geri çekilip Efe'nin yüzüne baktı.

"Kimse kendini suçlamasın. Çünkü kimsenin suçu değildi ve artık buradayım," dedi zorla tebessüm ederek. O anları hatırlayınca

içinden gülmek gelmedi. Ama kendisini zorladı. Kalbi acıyordu. Yaşadığı ihaneti kaldıramıyordu ve bunun Mustafa tarafından olması ise işleri daha da zorlaştırıyordu.

Efe'den geri çekilerek Elif ablası ile de sıkı sıkı sarıldı.

"Bir daha bu kadar uzun saklanma minik cadı. Bu ailenin erkekleri fazla sinirli, çekilmiyor. Ben tek başıma başa çıkamadım," dedi her zamanki gibi Elif tüm neşesiyle.

"Ben de duydum zaten ve hemen yardıma geldim ablam," dedi ve daha sıkı sarıldı, yıllardır kendisine ablalık yapan Elif'in şefkatli kollarına.

Sonra Turaç'a yöneldi. Turaç onu Demiralp gibi bir abi edasıyla sarmıştı, ama Çağın o abi gibi sarılma kısmına bakmadı ve hiç çekinmeden sinirini belli ederek Çisem'i kendi kollarına çekti. Bu kadar sevgi ihtiyacı fazla diye düşündü ve sinirli bir tebessümle Turaç 'a döndü.

"Yemek yemesi gerekiyor Turaç *abisi* müsaadenle," diyerek mutfağa ilerledi kollarındaki karısıyla.

Arkasındaki adamlar şaşkın bir şekilde birbirlerine bakıp Çağın'ın bu tavrını anlamaya çalışırken, Demiralp biliyordu Çağın'ın karısını Turaç'tan kıskandığını. Çünkü Çisem'in kaçırıldığı günün sabahı Çisem ve Turaç sarılırken Çağın'ın bakışlarını görmüş ve içten içe gülmüştü.

Daha sonra Turaç'ın gözleri can kardeşi, Demiralp'e takılınca anladı o gülen gözlerdeki olayı. Dostunu gözlerinden anlayabilecek kadar tanıyordu ve o gözlerin ne demek istediğini anladığında Çağın'ı delirtme mesaisi başlamıştı her iki adam için de.

Demiralp zaten kardeşinin kendi haberi olmadan evlenmesine bozuktu, bari geç kalınmış bir damat terletme moduna girsinlerdi.

Çağın bir şeyler yemesi için hazırlanan masaya doğru götürdü karısını. Diğerleri de gelince hep birlikte masaya oturup sessizce yemek yemeye başladılar.

Masadaki sessizlik uzayıp giderken herkesin aklında Demiralp' in anlatacakları ve Çisem'in ne tepki vereceği vardı. Hepsi de Çisem'in daha çok yara almasından korkuyordu.

Çisem ise hâlâ Mustafa'yı düşünüyordu. Sinir anı geçince daha mantıklı düşünüyordu. Mustafa'yı affetmek gibi bir niyeti yoktu. Bir daha onu görmek dahi istemiyordu, ama yaptığını da yaşadıklarını da unutamıyordu işte. Canı çok yanıyordu. Sonra o söylediği cümle geldi aklına. Nasıl söylemişti onu hâlâ bilmiyordu, ama kendi canı öylesine yanıyordu ki onun da canı yansın istemişti, başarmıştı da. O cümleyi söyledikten sonra bakışlarını görmüş, ama görmemezlikten gelmişti. Çisem gözlerini acı içinde yumdu. Şimdi kim bilir ne haldeydi. Yine kimsesiz mi hissediyordu kendisini. *'Hayır!'* diye bağırdı kendine içinden. Onu düşünmeyecekti. O yoktu artık hayatında, olmamalıydı.

Ama sanki kimsesiz kalmış gibi hissediyordu işte. Çağın vardı, Çınar, Efe, Elif hatta Demiralp ve Turaç bile vardı yanında, ama Mustafa geçmişiydi işte, abisiydi, ailesinden kalan tek kişiydi. Sonra birden *'Mustafa ailemi öldürmese tek kalmayacaktım. Tek ailem Mustafa olmayacaktı,'* diye düşündü Çisem.

Çisem düşüncelere dalmış önündeki yemekle oynarken, Çağın'da karısını izliyordu. Yemeğini yemediğini ve masaya oturduğundan beri dalmış olduğunu görüyordu. Üstüne gitmek istemiyordu ama seven kalbi dayanamıyordu onun bu haline.

"Meleğim. Neden yemiyorsun?" diye sordu elini tutarak Çağın.

Çisem kendisine seslenildiğini duyunca yavaşça başını kaldırdı ve masadaki herkesin kendisine baktığını gördü. Çatalını tabağının kenarına bırakıp sandalyede arkasına yaslandı ve derin bir iç çekip kocasına bakarak cevap verdi.

"Canım istemiyor."

"Ama yemelisin. Orada bir şey yemediğine eminim bebeğim. Hasta olmanı istemiyorum," dedi endişeyle

"O gün sabah yaptığımız kahvaltı sondu. Biliyorum yemem lazım ama... Gerçekten canım istemiyor."

Çağın bu duruma çok sinirlenmişti. Zaten bir gün boyunca sevdiğinden uzak kalmıştı ve geri kavuştuğunda artık o güzel yüzü gülmüyordu. Bu durum canını fena halde sıkarken şimdi de o günden beri bir şey yemediğini öğrenmişti. Yemediğini sadece tahmin ediyordu, ama duyunca öfkelendi. Öfkesi karısına değil bu hale gelmesine sebep olanlaraydı.

Sakin olmaya özen gösterip yavaşça sandalyeden kalktı. Bu böyle olmayacaktı Çisem'i iyi etmesi lazımdı. Erkendi biliyordu ama dayanamıyordu kalbi sevdiğini böyle görmeye. Onunla güzel bir şekilde konuşup Çisem yokken kendisinin ne hale geldiğini anlatmalı ve en azından kendisini düşünüp yemek yeyip iyi olmalıydı. Elini uzatıp Çisem' in kalkmasını beklerken dışarıdan bağrış sesleri gelmeye başladı.

"ÇAĞIN! ... BIRAKIN LAN! ... ÇAĞIN!" diye Mustafa bağırmaya devam ederken Çağın ve diğerleri şaşkınlıkla birbirlerine bakmıştı. Bu bir şaka olmalıydı Mustafa gelmiş olamazdı. Oysa Çağın emindi Mustafa bir daha rahatsız etmezdi onları. Demek ki yanılmıştı ve Mustafa buraya gelerek eceline susadığını söylüyordu. Çağın bunu zevkle yapardı bu sefer. Zaten sinirini bir yerden çıkarması lazımdı ve bu karısına âşık bir adet Mustafa olabilirdi.

Hışımla dönüp kapıya koştuğunda "Çisem'i bırakma Efe!" dedi ve kimseyi umursamadan kapıya ulaştı.

Çınar başta olmak üzere Demiralp ve Turaç da ayaklanmış endişeyle kapıya Çağın'ın arkasından koşmuşlardı. Çünkü biliyorlardı ki Çağın'ı artık kimse tutamayacaktı.

Çisem de sesi tanımıştı ve hâlâ hangi yüzle gelip bir de kocasını çağırırdı anlam verememişti. Gerçekten bu tanıdığı Mustafa mıydı? Ne olmuştu onun Mustafa abisine. Çağın' ın sözlerini duymuştu ama beklemek istemiyordu. Bu sebeple bunları düşünmeyi bırakıp hemen ayağa kalkmıştı ama Efe onu bırakmamış ve kolundan tutmuştu.

"Olmaz güzelim Çağın'ı duydun," dedi.

Çisem ondan kurtulamayacağını bildiği için yerinde durup sakince, "Tamam," dedi. Efe kolunu bıraktığı an kapıya koştu ve arkasından bağıran Efe'yi umursamadı. Kapıyı açtığında kocasının Mustafa'nın üzerine saldırmak istediğini ama Turaç ve Çınar'ın onu tuttuğunu gördü ve tabi ki bağırdığını da.

"NE KONUŞACAKSIN LAN DAHA. ÖLMEYE BU KADAR MI HEVESLİSİN. BİR DE ÖNEMLİ DİYOR... BIRAK ... BIRAKIN LAN. GEBERTECEM BU İTİ," diye hâlâ korumaların tuttuğu Mustafa'ya bağırırken Çisem kocasını ilk defa böyle görüyordu.

Bu arada Efe kolunu sessizce çekiştirirken o diretiyordu. Efe de pes edip yanında durmuştu artık. Tabi ki elini bırakmadan.

"BENİ DİNLEMELİSİN. ÇİSEM'İN HAYATI TEHLİKEDE. KEMAL..." dediğinde gözü Çisem'e takılmış ve susmuştu. Onu korkutmak istemiyordu.

Mustafa'nın konuşmasıyla Çisem gözünü kocasından alıp Mustafa'ya doğru çevirmişti. Bir günde çökmüştü. Ağlamış ve uyumamıştı hemen anlamıştı. Ama bunu anlamak bile canını yakıyordu. Sonra birden Mustafa susmuş ve göz göze gelmişlerdi. Mustafa da Çisem de birbirlerine bakıyorlardı donmuş bir şekilde ama Çisem bir yabancı gibi bakıyordu.

Çağın, Mustafa'nın susup baktığı yere bakınca karısını gördü ve daha çok sinirlendi. Artık her şey biliniyordu ve Çağın bir saniye bile sevdiği kadın ile o itin bir arada olmasını istemiyordu. Turaç ve Çınar da Çisem'i görünce Çağın'ı bırakmışlardı.

Çağın, Efe'ye dönüp "EFE NE OLUYOR? BEN NE DEDİM SANA?" diye bağırmaya devam etti.

"Abi Çisem..." dediğinde Efe, bu sefer Çağın Çisem'e döndü ve Efe'nin lafını kesti.

"ÇİSEM İÇERİ GEÇ! ... HEMEN!" dediğinde bağırdığının farkındaydı. İlk defa karısına bağırıyordu ama Mustafa ile aynı ortamda olsun ya da Mustafa'nın gözü kadınına değsin istemiyordu artık.

Çisem korkuyla kocasına bakınca Çağın daha çok sinirlendi. Karısını korkutmak istememişti. Onu üzmemek için her şeyi yaparken sonunda yine onun üzüldüğünü görmek kahrediyordu Çağın'ı. Ama Çisem'in içeri girmesi için ses tonunu kısmadı ya da emredici tavrını ve tekrarladı az önceki konuşmasını.

"ÇİSEM! İÇERİ GEÇ DEDİM SANA!"

"A...ama..."

"İÇERİ!"

Çisem kocasının son sözüyle yerinde sıçramıştı ve arkasını dönüp tam içeri geçmek için Efe'nin kollarında bir adım atmıştı ki Mustafa hareket edip yanında kendisini tutan iki korumayı yumrukları ile yere serip "ÇİSEM!" diye bağırdı ve Çisem bu bağırışa önüne dönüp Mustafa'ya baktı.

Ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki kimse ne olduğunu anlamamıştı bile. Mustafa Çisem'in omuzlarından sarılıp itekleyerek sırt üstü yere devirmişti.

Devirirken iki el silah sesi duyulmuştu.

Ve uçuşan kuşlar.

Çırpınan kanatlar.

Korkuyla çıkan cıvıltılar...

Çok kısa bir an, ölüm sessizliği.

Ve ardından şaşkınlıktan kurtulan Çisem'in kulakları sağır eden çığlığı...

Ölüm mü geldi? Şimdi mi?
Ölüm, bir gün ışığı görememek
Nefes alamamak
Hiçbir sesi işitememek
Hiçbir kokuyu duyamamak
Kimsesiz kalmak mı?
Hayır, sevgilim o zaman ölüm şimdi gelmedi.
Sen benim ışığımdın
Nefesimdin

Aldığım koku
Her sabah uyandığım sestin
Sen benim herşeyimdin...
Ölüm buysa eğer
Sen bunları benden çok önce aldın
Ölüm şimdi gelmedi sevgilim
Ölümü çok önce bana tattırdın sen prenses...

33. BÖLÜM

Zamansız geldiğin gibi zamansız da gittin hayatımdan
Ama yine de keşke tanımasaydım demedim seni
Seninle öğrendim gülmeyi
Senle attı kalbim
Gözlerimin içi seninle güldü
Seninle acıdı kalbim
Sanki hançerlere vuruldu yüreğim
Gözyaşlarım seninle beraber aktı kalbime bir mızrak gibi...

Nasıl başlasam bilemedim şimdi.

Biliyorsun ben hiç duygusal bir adam olmadım, olamadım. Aslında düşününce ben hiç bir şey olamadım bu hayatta. Ne bir evlat, ne bir abi, ne bir yeğen, ne de bir âşık... Beceremedim hiçbir şeyi. Sevemedim kimseyi. Sevmeyi bilemedim aslında. Farkındayım her şeyin. Çok can yaktım. Çok... Çok can aldım. Sana en büyük acıları yaşattım. Tek isteğim seni mutlu etmek iken en çok üzdüğüm sen oldun. En çok senin canını yaktım. Ama benim tek istediğim sendin.

Biliyorum şimdi bana çok kızacaksın bu yazdıklarım için. Ama bu sefer yalan yok, tüm gerçekleri olduğu gibi anlatmak istiyorum. Yüreğimin sana nasıl aktığını, canımı canına nasıl kattığımı, sevdanı yüreğime nasıl sakladığımı...

Bana ne kadar kızsan da gerçek bu. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni hep sevdim ve sevmeye devam edeceğim. Şu anda bu iki kelimeyi sana söylemek, defalarca o güzel yüzüne haykır-

mak, karşılığını da almak isterdim. İçimde yüreğimin taa derinlerindesin. Canımdan da ötesin. Seni öyle çok seviyorum ki...

Her şeyi sana kavuşmak için yaptım. Ama işin kötü tarafı ne biliyor musun? Şimdi olsa yine aynılarını yapardım. Ve bundan asla pişman olmazdım. Çisem, prensesim benim, sen benimsin. Şu anda kimle evli olduğun önemli değil. Ben seni ilk gördüğüm anda sevdim, sahiplendim ve kalben benim kıldım. Çünkü seni ilk ben sevdim. Seni kalbime ilk ben aldım.

Sen benimsin ve hep benim kal istedim. Ama olmadı. Amcamlar buna izin vermedi. Amcam hep farkındaydı bu aşkın, her zaman beni uyarmıştı. Birçok şeyi bilmediğimi ve bu aşkın imkânsız olduğunu söylemişti... Ama o zamanlar anlamamıştım hiçbir şey.

Taa ki bir gün amcam ve yengemin konuşmasına şahit olana kadar. Sen öz kızları değildin ve ben bunu öğrendiğimde hem çok sevinmiş, hem de çok üzülmüştüm. Üzüldüm çünkü senin bunu öğrenince mutsuz olacağını, üzüleceğini düşündüm. Sevinmiştim çünkü artık elimde bir koz vardı amcama karşı. Seni benden uzak tutamazdı. Sonra amcamla konuştuk ve daha ayrıntılı öğrendim her şeyi. O hâlâ benim seni bırakmam gerektiğini, bunun tehlikeli olacağını söyleyip duruyordu. Öz ailenin zaten bir nevi bu sebepten dolayı seni bıraktığını... Offf... Sanırım en başından anlatmalıyım. Ya da daha açıklayıcı. Aslında sana burada onlardan bahsetmek istemiyorum ama bazı şeyleri daha iyi anlaman için yazmam gerekiyor. En azından bir kısmını, kalanını abinden öğrenirsin. Belki de öğrenmişsindir kim bilir.

Demiralp senin öz abin ve bir nevi istemediğin bir hayat yaşamaman için, yani zorla bir evlilik yapmaman için sana bu hayatı layık görmüş ve seni bir zamanlar onun öğretmeni olan amcama vermiş. Amcam da bana bu yüzden izin vermiyordu. Kararı senin vermeni ve doğal bir şekilde hiçbir baskı olmadan sevmeni, âşık olmanı istiyordu. Aksi takdirde buna zaten Demiralp izin vermezdi. Aslında bu kadar basit değil olaylar. Demiralp'in çok geçerli bir nedeni var seni evlatlık vermesinin.

Ama ben zorla benim olmanı istemedim zaten. Kendi rızan olsun, bana âşık ol diye her şeyi yaptım. Etrafından herkesi uzaklaştırıp ilgi odağında bir tek benim olmanı sağladım. Arkadaş edinmeni engelledim. Okulda sana birinin yaklaşmasını... Ama olmayınca olmuyor işte. Yine beni bir abiden farklı göremedin ve yaptıklarımın da koruma amaçlı olduğunu sandın.

Sonra amcama Demiralp'e benim bildiğimi söylememesi ve eğer söylerse sana her şeyi anlatacağımı söyledim. Çünkü Demiralp öğrenirse seni erken alır diye düşündüm ki bunu sana on sekiz yaşında açıklayacakmış zaten. Bunu öğrenir öğrenmez plan yaptım. Amcamlar izin vermezdi seni götürmeme ya da sana aşkımı söylesem benden uzaklaşmana dayanamazdım. Daha çok zamana ihtiyacım vardı. Bu sebeple amcamları... Onları ortadan kaldırdım ve seni Demiralp'ten kaçırdım.

Kulağa çok acımasız geliyor öyle değil mi? Bunları sana anlatırken çok zorlanıyorum ve diyorum ya işin kötü tarafı yine olsa yine yapardım. Çünkü seni kaybetmek ölüm gibi. Sen olmasan ben nefes alamıyorum prensesim.

Sen yoksan ben de yokum. Bu yüzden gidiyorum buralardan. Gözlerindeki nefreti gördüm. Biliyorum anlıktı, belki de daha uzun sürerdi, ama geçerdi onu da biliyorum. Seni tanıyorum güzelim. Sen kin tutamazsın ne olursa olsun beni affederdin biliyorum ama ben bunu bekleyemem. Beklersem yeni bir umudum olur ve ben kalmak için bahaneler üretir, yeniden seni almak için sana göre hata olan, ama bana normal gelen şeyler yapardım. Seni geri almak için her şeyi yapardım. O yüzden o gözlerindeki nefret yok olmadan gitmeliyim. Kalmamalıyım prenses, kalırsam artık olacakları biliyorsun.

Şimdi gitme vakti prensesim. Beni affet ve her zamanki gibi sev. Bir yerlerden senin beni hâlâ sevdiğini bilmeliyim, yoksa yaşamak daha zor olur. Zaten zor olacak, ama en azından beni hâlâ sevdiğini bilirsem sensiz yaşamak biraz daha kolaylaşacak.

Çok mutlu ol ve sana yaptıklarım için affet beni. Her şey senin aşkını kazanabilmek içindi. Yıllardır içimde saklı kalan sevda gün yüzüne çıksın diyeydi. Ama olmadı. Ben seni çok ama çok se...'

***

Çisem şimdi eski evinde, eski odasında oturup üç gündür yaptığı gibi yine Mustafa'nın yarım kalmış mektubunu okuyor ve beraber çekilmiş resimlerine bakıyordu. Acısı ilk günkü kadar tazeydi ve bu mektup ona daha çok acı veriyordu. Mektupta yazılan her kelime acı çekmesine neden oluyordu. Mektubun neden yarım kaldığını tam bilmese de Fatma teyzesinin anlattıkları ile bir tahminde bulunuyordu.

Mustafa öleli on bir gün olmuştu. Çisem ise cenazeden birkaç gün sonra kendine gelmiş ve soluğu hemen burada almıştı. İlk olarak Mustafa'nın odasına gitmiş ve bir süre orada oyalanmıştı. Mustafa'nın dolabından kendilerine ait olan resimleri almış ve kendi odasına geçmişti. Çağın da her adımda karısının peşinden gitmiş onu yalnız bırakmamıştı.

Çağın üç gündür karısının Mustafa'nın odasında dolaşıp sürekli onu düşünmesine kızmıyordu. Çünkü biliyordu ki karısı abisini uğurluyordu. Mustafa aşkını ilan etmiş olsa da Çisem onu yıllardır bir abi olarak görmüştü ve şimdi de gerekeni yapıyordu. Mustafa'nın Çisem'in kalbindeki yerini biliyordu ve zaten önemli olan da buydu. Çisem'in kalbi.

Bir haftadır zaten Çisem çok ağlayıp üzülmüştü. Şimdi bu ev son duraklarıydı Çağın biliyordu. Burada geçirdikleri zaman içerisinde Çisem bunu atlatacak ve Mustafa'ya veda edecekti artık. Kendi isteği ile.

Üç gündür bu evde Çisem'in eski odasında kalıyorlardı. Sabırla karısının iyi olmasını bekliyordu. Acısı aynı olsa da günden güne karısının daha iyi olduğunu görüyordu. En azından Mustafa'nın ölümünü gördüğü ilk anki gibi değildi.

O gün herkesin hayatının değiştiği gündü...

On bir gün önce...

Mustafa, Çağın'a Kemal Afşar tehlikesini anlatmaya çalışırken bir anda gözleri onu prensesine doğru çekmiş ve anlatmayı bırakmıştı. Hem Çisem'in o güzel gözlerine takılmıştı, hem de bildiklerini onun önünde anlatıp korkutmamak için susmuştu. Çisem dışarıdayken söylerse etrafındaki adamlar da panik yapıp işleri karıştırır diye bir şey diyemiyordu.

Sanki asırlardır görmemiş gibi yine içindeki derin aşkla baktı sevdiği kadının gözlerine. Ama aynı karşılığı alamadı, ki zaten prensesinin kendisine artık bir yabancı gibi davranacağını biliyordu. Yine de içinin sızlamasına engel olamadı.

Sonra birden Çisem'in tam kalbinin üzerinde bir lazer ışığı gördü. Sonra yeniden kayboldu. Hemen anladı Şahin'in iş başında olduğunu. Şimdi bunu söylese hepsi panik yapar ve biri ya da prensesi vurulabilirdi. Işık birkaç kere daha kaybolup yeniden belirdiğinde Şahin'in hedefini çok iyi göremediğini anladı. Önünde biri hareket ediyor olmalıydı. Hemen fark ettirmeden hızlı bir şekilde başını etrafta gezdirdi, ama bulamadı Şahin'in nerede olduğunu. Sonra yine gözleri hızla Çisem'in etrafında en çok hareket eden kişiye takıldı. Çağın'a.

Bu sırada Çağın'ın belli belirsiz sesini duyuyordu. Çağın Çisem'e bağırarak bir şeyler söylüyordu, ama Mustafa'nın aklı Çisem'de ve ona gelecek olan kurşunda olunca seslere kulağını veremiyordu. Gözleri hâlâ etrafı tarıyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Sonra bir şey daha oldu Çağın'ın bağırmasıyla Çisem hareket edip yerinde sıçradı. Bununla birlikte hemen yanındaki zaten kendisini sıkı tutmayan adamları birer yumrukla yere serip "Çisem!" diye bağırarak üstüne atlayıp devirdi Çisem'i yere. Çağın, Mustafa'nın sesiyle ona dönüp yerinde hareket edince hedef Mustafa oldu ve sırtının sağ tarafına iki kurşun saplandı.

Herkes çok ama çok kısa bir an şok olurken Çisem'in acı çığlığı herkesi kendine getirdi ve harekete geçmelerini sağladı. Ozan'ın eğitimli adamları hemen sesin geldiği yeri saptayıp o yöne doğru ateş ederek koşmaya başladılar. Kalan korumalar da hemen çember yapıp aile bireylerini korumaya aldılar.

Çisem'in en yakınında olan Efe hızla ve Çisem'e bir şey olduğu korkusuyla Mustafa'yı onun üzerinden alıp yan tarafa yatırdı. Bu sırada hepsi başlarına toplanmıştı. Çağın, Çisem'i hemen kaldırıp bir şeyi var mı diye kontrol ederken ellerinin kan olduğunu görmüş, anlık nefesi kesilmişti.

Çisem yere düşerken Mustafa'ya tutunmuş ama silah sesi duyunca korkuyla sarılmıştı tam kurşun yediği yere. Eli bundan dolayı kandı. Çağın da kanın Mustafa'dan bulaştığını anlayınca derin bir nefes alıp iyice kontrol ettikten sonra hızla ayağa kalktı, kucağına aldı Çisem'i. Herkesin önceliği Çisem'di ama Mustafa ile de ilgileniyorlardı ve Turaç hemen ambulans'ı aradı.

Çınar hızla üstündeki tişörtü çıkarmış Mustafa'nın yarasına tampon yapıyordu. Efe ambulans gelene kadar Elif'in Mustafa ile ilgilenmesi istedi ama dışarısı tehlikelidir diye içeri taşımaya karar verdi Mustafa'yı.

"Elif içeri gir hemen ve ilk yardım çantasını getir. Beyler yardım edin içeri taşıyalım," dediğinde Demiralp ve Turaç Efe'ye yardım ettiler. Çınar ise tampon yerini bırakmıyordu.

Çisem ise hâlâ şoktaydı ama gözyaşları durulmuyordu. Kanlı elleri kucağında, gözleriyse Mustafa'da idi. Hiçbir tepki veremiyordu ama Çağın onu içeri geçirip gözlerinin önünden Mustafa'yı sildiğinde can hıraş kendine geldi ve kocasının kucağında debelenmeye başladı.

"B...Bırak beni Çağın. M..Mustafa abime ne o...oldu. O...ona bakacağım. Kan var elimde ona bir şey oldu," diye hıçkırıkları arasında kesik kesik bağırarak konuştu. Silah sesi duyduğu ve kanı gördüğü halde konduramıyor, Mustafa'ya bir şey oldu düşüncesi ile kahroluyordu.

"Olmaz meleğim. Dışarısı tehlikeli," dediğinde Çisem dinleyeceğe, Çağın da bırakacağa hiç benzemiyordu.

"Çıkacağım! Ona ne oldu? Lütfen Çağın," dediğinde salona varmış ve Çisem'i kucağından yere indirmişti Çağın.

"Olmaz dedim Çisem! Sana çıkma dedim çıktın. Şimdi olmaz, gidemezsin! Ya sana bir şey olsaydı. Ben ne yaparım hiç düşündün mü?" diye sinirleri gerilen Çağın biraz sert çıkmıştı.

Çünkü o kısacık zamanda Çisem'in iyi olduğunu görene kadar yaşadığını unutmuştu. Tıpkı kalbi atmayı bıraktığı gibi. Çisem ile arası bozulacağını bilse bile bırakmayacaktı dışarı çıkmasına. Meleğine zor kavuşmuştu ve şimdi kör bir kurşuna gitmesine göz yumamazdı. Çisem çaresizce ağlayarak koltuğa kendini bırakınca Çağın hemen yanına gitti, kollarına alıp göğsüne bastırdı güzel karısını.

"Özür dilerim bebeğim. Bağırmak istemedim ama korktum. Hem de çok korktum güzelim. Ağlama sakin ol, ben şimdi çıkıp baka..." diye konuşurken kapı açılmış ve kardeşleri ellerinde taşıdıkları Mustafa ile içeri girmişlerdi. Çisem hemen yerinden kalkmış ve Mustafa'nın yanına koşmuştu. Hemen arkasından da Çağın.

"İyi mi? Ne oldu ona?"

Çisem'in sorduğu soru havada asılı kaldı. Çünkü kimsenin o anda verebilecek cevabı yoktu. Mustafa'yı bir koltuğa yan yatırıp yaraya tampon yapmaya devam etti Çınar. Elif elinde ilk yardım çantası ile hemen müdahaleye başladı. Bu arada Çisem koltuğun arkasına geçip Mustafa'ya doğru eğildi ve elini tuttu. Çağın da hemen yanında omuzlarından sarıyordu karısını. Çisem hâlâ hıçkırarak ağlıyordu.

"Ne olur ona bir şey olmasın Çağın lütfen," derken sesi kısık çıkıyordu. Çağın karısını kendisine daha çok çekerken aklında türlü sorular dolaşıyordu.

Bunu kimin yaptırdığı?

Mustafa'nın buraya bunun için mi geldiği?

Kemal Afşar'ın nerede olduğu?

Mustafa'ya bir şey olursa Çisem'in halinin ne olacağı?

Ve tabi ki, ya Çisem'e bir şey olsaydı düşüncesi.

Çisem hâlâ ağlayıp yalvarırken Mustafa gözlerini araladı ve "Çisem," dedi. Çisem hemen koltuğa daha çok eğildi, göz göze geldiler. Mustafa'nın gözlerini gördüğü an Çisem'den bir hıçkırık daha koptu. Mustafa bir süre daha baktıktan sonra hafifçe tebessüm etti ve "Ağlama," dedi zorlukla. "Sa...sakın üzülme! Kendini suçlama!" diye devam etti, daha sonra Çisem'in kendisini suçlayacağını bildiği için. Sonra Çağın'a döndü ve devam etti.

Bu sırada ambulans sesi derinden geliyordu. Sokağın başında olmalıydı.

"O..onu koru. Ke..Ke...Kemal Afşar onu ö...öldür..mek istiyor. Adam...adamım Tuğ..r..rul var. Onların i...içinde bul onu. Çisem'i koru. Ona i..iyi bak. Üzülmesine za... zarar gelmesi...ne izin v...verme. Ben... beni a...affe... ....." lafını bitiremedi Mustafa ve gözlerini kapattı.

Ambulansın gür sesi ve Çisem'in acı haykırışı aynı anda göğe yükseldi. Çisem kocasının kollarında inanamıyormuş gibi "Hayır! Hayır! Neden sustu? Neden kapadı gözlerini? Gitmesin. HAYIR. HAYIR GİTME! BIRAKMA BENİ!" diye bağırırken ambulans görevlileri işini yapıyordu.

O andan sonrası her şey ağır çekime alınmış gibiydi. Mustafa'yı yerdeki sedyeye yatırıp ambulansa götürmeleri, kalbini çalıştırmak için doktorların seferber olması, Çisem'in haykırışları, Çağın'ın Çisem'i sakinleştirmeye çalışması ve bütün bunları sonlandıran bir ses.

Mustafa'nın kalp ritminin bağlı olduğu makinadan çıkan bip sesi. Yirmi dokuz yıllık hayatı sonlandıran ses. Etrafı sessizleştiren ölüm sesi.

Ve Çisem'in yavaştan başlayıp göğe, yeniden göğe yükselen yürekleri dağlayan acı feryadı.

"Hayır. Hayır olmaz. OLAMAZ. GİDEMEZ. HAYIRRR!"

Çisem daha bağırırken Çağın'ın kollarına düşüp kaldı ve Çağın hemen eve taşıdı karısını.

Bir hafta önce neşe dolu ama şimdi kara bulutların çöktüğü eve.

Çisem Elif'in yaptığı sakinleştirici ile uyumuş ve ertesi günü kendine geldiğinde Çağın sevinmek yerine üzülmeye başlamıştı artık. Çünkü Çisem bayıldığından beri her kendine geldiğinde ağlama krizlerine girip 'Ölmesin,' diye bağırıyordu. Bir türlü kendine gelemiyor, ilaçlarla ayakta kalıyor ve Çağın karısının bu haline dayanamıyordu. Çisem Kemal Afşar'dan gerçekleri öğrendiği zaman öyle kötü olmuştu ki, Çağın nasıl toparlayacağım diye düşünürken, şimdi ise daha beter olmuştu.

Mustafa vurulduktan bir kaç saat sonra Çağın'ın babası Doğan Bey ve teyzesi Berrin Hanım eve geldiklerinde gördükleri manzara karşısında ve duydukları haberlerle şok olmuşlardı.

Doğan Bey karısının ölümünden sonra İzmir'e gitmiş olsa da gözü kulağı sürekli oğullarının üzerindeydi. Ve adamlarından son gelen haberlerle birlikte Çisem'in kaçırıldığını bilmese de evde garip bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bu sebeple sürpriz bir ziyaret yapmak istemişti ama gördükleri manzaraya hazır değillerdi.

Aslında çocuklarının ve güzel kızı Çisem'in kendisinin haberi olmadan bu kadar şey yaşamasına çok sinirlenmiş ve 'Nasıl bir babayım ben,' diye kendisini sorgulamıştı. Çocuklarının hepsini güzel bir azardan geçirmek istese de durumların müsait olmadığını görüp sadece destek olmuştu.

Kızı gibi benimseyip sevdiği gelini Çisem'in haline, yaşadıklarına kendini çok üzmüştü. Berrin Hanım da enişteşinden farksızdı. Çisem'i rahmetli kızı Rüya'nın yerine koymuştu. Çisem'in birçok özelliği kızına benziyordu ve bu Berrin Hanım'ı Çisem'e daha çok yaklaştırıyordu.

Çisem'in başından bir an olsun ayrılmamıştı Fatma Hanım ile birlikte. Onu iyi etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Çisem'in yanında olmadığı zamanlarda Çisem'in haline üzüldüğünden bazen gözyaşlarına engel olamıyordu.

Bu süreçte Mustafa'nın cesedinin otopsiye gitmesi, Çisem'in kendine gelmesini beklemeleri nedeniyle cenazeyi defin etmek için beş gün beklemek zorunda kalmışlardı.

Çisem kendine gelince aldığı ilaçlardan dolayı artık uyuşmuştu. Gözlerinden yaşlar aksa bile farkına varmıyor varsa bile engel olamıyordu. Mustafa'yı son kez görmek istemişti, ama Çağın da Demiralp de buna izin vermemiş, şiddetle karşı çıkmışlardı. Çünkü Mustafa'yı öyle görmek Çisem için kaldırılması çok zor bir durumdu. Mustafa'nın vurulduğunu görmediği halde o kadar ilaca rağmen kâbus görüyordu. Bir de öyle görürse kendine gelmesi de toparlanması da çok uzun sürebilirdi. Bu sebeple izin vermemişler ve Çisem son vedasını Mustafa'ya yapamamıştı.

Son toprak atılana kadar Çisem'in ağlayışı kesilmemişti. Herkes gittiğinde yanında bir tek Çağın kalmıştı. Özellikle herkesin gitmesini beklemişti. Konuşmak için çok güçlü değildi ve kimsenin bu ana şahit olmasını istemiyordu. Bu Mustafa abisiyle özel olsun istiyordu. Her konuşması gibi, her dertleşmesi gibi, her canı yandığında ona sığınması gibi.

Dizlerinin üzerine çöktü bir boşluğa atlar gibi. Boş bir beden gibi, düşer gibi çöktü mezara. Aynı anda hiç kesilmeyen hıçkırığı bir kez daha koptu ağzından. Canı, ailesi öldüğünde bile bu kadar yanmamıştı. Ailesini öldüren, kocasını ölüme sürükleyen ve kendisinin kaçırılmasına sebep olan bir adam için ailesinden daha fazla üzülmesine şaşırmıyordu aslında. Çünkü Çisem bugüne kadar yaşadığı ya da yaşayamadığı her şeyi Mustafa mutlu olsun diye yapmıştı. Ondaki değeri çok fazlaydı. Kocasından sonra en değerlisiydi Mustafa. Mustafa Çisem'in canıydı, arkadaşı, dostu, ailesi, sırdaşı ve abisiydi. Mustafa'nın ne düşündüğü önemli değildi. Ona âşık olması önemli değildi. Önemli olan Mustafa'nın yaşaması, nefes almasıydı.

Bir hıçkırık daha koptu ve toprağı eline aldı. Sıktı, sıktı... Kendi canı yanana kadar sıktı. Ama kalbindeki acıyla yarışa giremedi

bile. Bir hıçkırık daha koptu ve sözler döküldü ardından, "Bana bunu neden yaşattın ki?"

Bir hıçkırık daha ve bir tane daha sonra eğilip yüzünü gömdü toprağa. Hiç durmadan ağladı, ağladı. İçindeki yaşlar son bulsun, yüreğindeki Mustafa sevgisi sönsün kalmasın, canının acısı geçsin diye hıçkıra hıçkıra ağladı. Ama hiçbiri olmadı. Olmazdı ki zaten, olamazdı. Bu kadar şeyden sonra bile Mustafa için ağlayıp gitmesin diye kahroluyorsa, Çisem'in sevgisi ömür boyu silinmez, yüreğinde saklı kalırdı.

Bir hıçkırık daha koptu içinden, en derinden ve "Ben seni zaten affedecektim. Niye beklemedin ki? Niye gittin?" dedi ve bir hıçkırık daha "Beni biliyorsun sensiz yapamazdım ki. Niye gittin? Bana bu acıyı neden yaşattın?" diye konuşmaya devam ediyor ama başını kaldırmıyordu. Sanki başını kaldırsa o toprak kokulu hava yüzüne vursa gerçekle daha çok yüzleşip, Mustafa'nın gittiğini kabullenecekti. Kabul etmek ya da ondan kopmak istemiyordu. Buna hazır değildi. İşin kötü tarafı hiçbir zaman da hazır olamayacaktı.

Çağın karısını hemen arkasından izliyor bir şey yapamıyordu. Sadece içi acıyordu. Bir şey yapmıyordu çünkü buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu karısının. Zaten vedalaşmasına izin vermemişlerdi. Mustafa'yı en son gördüğü gibi hatırlasın istemişlerdi. Çağın ölümü iyi bilirdi. Annesini, eniştesini, kuzenini kaybetmişti en yakınları olarak ve onları en son haliyle hatırlamak zorunda kalmıştı.

Kuzenini hastalıktan solmuş yüzüyle, eniştesini kızının acısından dolayı çökmüş yıllar yılı yaşlanmış bir yüzle hatırlıyordu. Annesinin o melek yüzüne ölümü hiç yakıştırmamıştı aynı kuzeni Rüya'ya yakıştırmadığı gibi. Ama hepsinin yüzünde ölümü görmüştü. Mor, soluk yüzler, buz gibi tenler...

Mustafa ölen ailesini de göstermemişti Çisem'e, bunu biliyordu Çağın ve bunu da göstermek istememişti. Çünkü kırılgan, naif karısı bunu kaldıramazdı.

Aradan bir saat geçmişti ama Çisem kalkmak istemiyor o soğuk topraklarda Mustafa abisini bırakmak hiç istemiyordu.

"Yine yalnız kalacaksın. Yine bensiz... Sen hep derdin, 'Herkes gitsin ama sen kal prenses,' diye. Bak ben buradayım ama sen gittin bu sefer. Niye gittin ki? Ben... Ben sana kırgındım, kızgındım ama sensiz yapamazdım ki. Geri dönemez misin?" bir hıçkırık daha kaçtı ve daha çok alnını gömdü toprağa.

Çağın daha fazla dayanamadı bu manzaraya. Mustafa yaşarken bile meleğini bu kadar üzmemişti. Canı daha fazla yanamaz dediği her dakika daha fazla yandığını görüyor ve bir şey yapamıyordu. İşte onu en çok bu kahrediyordu.

Yavaşça Çisem'in yanına yaklaştı ve onun gibi yere çömeldi. Omuzlarından tutup toprağa gömülmüş yüzünü kaldırdı ve göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Başının üstüne bir öpücük bırakıp saçının kokusunu içine çekti ve Çisem'i ikna etmek için konuşmaya başladı.

"Meleğim. Güzel gözlüm artık gitmemiz gerek," dediğinde Çisem hâlâ ağlıyordu.

"Ben onu yalnız bırakmak istemiyorum. Yine yalnız kalacak Çağın. Ben buna dayanamıyorum."

"Biliyorum bebeğim ama yapacağımız bir şeyin olmadığını da biliyorsun değil mi?" dedi ve gözlerinden bir damla yaş düştü Çağın'ın. Sevdiği, kıyamadığı, biricik karısı kollarında heba oluyordu ve bir şey yapamıyordu Çağın buna dayanamıyordu işte.

"Evet biliyorum. Zaten en çok bu canımı yakıyor. O orada yatıyor ve ben bir şey yapamıyorum. Üstelik kötü ayrıldık," dediğinde Mustafa ile olan en son konuşmasını hatırladı ve daha şiddetli ağlamaya başladı.

"Öyle düşünme! Mustafa sana ne dedi? Sakın üzülme dedi. O da biliyordu kendini suçlayacağını. Yapma güzelim. Sakın kendini üzme," diyerek bir kez daha öptü. "Hadi bebeğim evimize gidelim artık."

Çisem hiç cevap vermedi, sadece kocasına uyum sağlayıp ayağa kalktı, kalkmasıyla birlikte sendeledi. Çağın hemen kucağına aldı karısını ve arabasına doğru ilerledi.

Arabasına vardığı zaman Çınar'ın gitmemiş olduğunu, arabaya yaslanmış ve kollarını göğsünden bağlamış bir şekilde beklediğini görmüştü.

Çınar abisini görünce hemen yerinde doğruldu ve arabanın arka kapısını açtı. Çağın kucağında Çisem ile birlikte bindi.

Yolda giderlerken Çağın karısını zor sakinleştirmişti ve az bir süre de olsa ağlamasının durmasını sağlamıştı.

Eve geldiklerinde Çağın odalarına çıkmış ve biraz dinlenmesini sağlamıştı Çisem'in.

İş dünyası Mustafa'nın ölüm haberi ile sallanırken, polis ile gereken tüm işleri Ozan halletmişti. Babasının yardımı ile olay birkaç günde kapanmış, uygun bir açıklama yapılmış ve bir daha bu konu açılmamıştı.

Kemal Afşar, Çisem'i öldürmesi için emir verdiği Şahin ile telefonda görüşürken, Ozan onun nerede olduğunu bulmuş ve Mustafa, Çisem yerine vurulurken Ozan da o sıralarda Kemal Afşar'ı yakalamıştı adamlarıyla.

Kemal Afşar'ı bir depoya kapatıp iki gün bekletmişlerdi. Çünkü Çağın karısını bırakıp gidemiyordu ve bu işi kendisi halletmek istediği için de kimsenin dokunmasına izin vermiyordu. Ve tabi ki Mustafa'nın bahsettiği Tuğrul denilen adama ulaşıp ondan da bilgi almışlardı.

Tuğrul da hemen yardımcı olmuştu çünkü Mustafa ölse bile öyle bir adamın yanında çalışmak istemezdi. Mustafa'nın Selim'den sonra en güvendiği adamlardandı Tuğrul, Selim gibi yıllardır yanındaydı. Selim hastaneden çıkınca Mustafa ortalarda görünmeyeceğini söyleyip onu biraz dinlenmesi için memleketine göndermişti. Diğer işleri için de Tuğrul'u devreye sokmuştu ve Tuğrul şimdi de patronun başladığı işi bitirmek istiyordu, bu yüzden depoda Kemal Afşar'ın yanında bekleyenlerden biride o idi.

Çağın, Çisem'e yine sakinleştirici verilip uyutulduğu zaman, karısını Berrin teyzesine emanet edip babasından gizli o depoya gitmişti, kardeşleri, Demiralp ve Turaç ile birlikte.

Ozan depoda Kemal Afşar'ın başında bekliyordu. Çağın gelir gelmez hiç duraksamadan, soru sormadan, kimseyi umursamadan Kemal Afşar'ın üzerine yürümüş ve yumruklarını ardı ardına sıralamıştı. Bir haftadır yaşadığı gerginlik ve karısının bu hali ile fazla sinirliydi ve bunu Kemal Afşar'ın üzerinde atmaktan büyük bir haz duyuyordu.

Yarım saat boyunca durmadan vurmuştu. Kimse onu durdurmadığı gibi hepsi de şaşırıyordu. Çünkü Çağın'ı bugüne kadar hiç böyle görmemişlerdi. Ama yaşadıklarının hırsını alıp sakinleşmesi adına da kimse bir şey demiyordu.

Aradan geçen kırk beş dakikadan sonra Demiralp işe el atmak istedi. Çünkü Çağın'ın duracağı yoktu. Demiralp, Çağın'ın canının nasıl yandığını, karısının bu haline nasıl üzüldüğünü görüyordu ama şimdi Kemal Afşar'a olan tepkisiyle canının ne denli büyük yandığını gördü.

Çağın'ı omuzlarından tutup durdurdu ve kenara çekti. Çağın kırk beş dakikadır harcadığı efordan dolayı çok yorulmuştu ve Demiralp'in çekmesine ses çıkarmamıştı.

Çağın derin derin nefesler alıp Kemal Afşar'a baktığında adamın bayıldığını ve yüzünün kandan görülmediğini görmüştü. Siniri hâlâ geçmemiş, her yumrukta gözünün önüne karısının o perişan hali gelmiş ve kendine bu yüzden engel olamamıştı. Belki Demiralp engel olmasa yorgun düşüp bayılana kadar devam ederdi.

Aklına yeniden olanlar ve gözünün önüne Çisem'in görüntüsü gelmişti. Mustafa olmasa karısı ölecekti onun yerine. Mustafa'ya bu yüzden minnettardı. Ona canını, yaşama sebebini bağışlamıştı. Ölmesine çok üzülmüştü diğer herkes gibi. Çınar bile öldürmek isterken, Mustafa'nın ölümü onu dahi üzmüştü. Her ne kadar kötülük yapmış olsa da söz konusu insan canıydı ki bu can hepsinin en değerli varlığını korumuştu, nasıl üzülmezdi. Üzülmezlerdi.

Çağın bütün bunları düşünürken yeniden öfke doldu içi. Bu adam Çisem'i nefes alma sebebini öldürecekti. İçinde hiçbir tereddüt barındırmadan Demiralp'in omuzundaki kolunu itip hızla Ke-

mal Afşar'ın arkasında duran korumalardan birinin silahını aldı ve Kemal Afşar'a doğrulttu. Ama Demiralp, Çağın'ın hareketinden sonra durmayıp hızlı davranmış ve Çağın'ın elindeki silahı tavana çevirip oraya ateş etmesine sebep olmuştu. Hemen elindeki silahı almaya çalışmış ama Çağın bir sinirle geri çekmişti elini. Demiralp alamadığı silah yüzünden daha bir öfkelenip Çağın'ı göğsünden sertçe geriye doğru itekledi.

"Sakin ol!" diye sert bir sesle uyardı Demiralp. Yaşının verdiği olgunlukla, bu zamana kadar yaşadığı zorluklarla, gördüğü ölümlerle Demiralp hep sakin, düşünceli ve anlayışlı davranmıştı. Ama Çağın'ın başını derde sokacak olan bu hareketi sabrını taşırmış ve sükûnetini bozmuştu. Turaç hariç herkes Demiralp'in ilk defa bu kadar sert olduğunu görüyordu.

Çağın bu öfkeli çıkıştan hiç etkilenmedi ve o da sertçe karşılık verdi saygısını bozmadan.

"Bu adam yaşayamaz. Yaşarsa eğer ben her an Çisem'e bir şey olacak diye diken üstünde olurum. Ayrıca bu pislik herif benim meleğimin canına kastetti. Ölecek bu adam!" derken çok kararlıydı ve bu kararlı bakışları Demiralp görmüştü. Bir delilik yapmasın, hem kardeşi üzülmesin, hem de kardeşi yerine koyduğu bu adam yanlış bir adım atmasın diye daha ılımlı, yine bir abi edasıyla konuşup Çağın'ı ikna etmeye çalıştı.

"Abim benim mantıklı ol biraz. Şimdi sinirlisin ki haklısın da. Ama Çisem'i düşün şimdi uyanmıştır belki. Seni göremezse ne olacak? Ne halde olduğunu biliyorsun bir de sen üzme onu. O seninle toparlanacak bunu biliyorsun. Bırak o silahı!" dediğinde Çağın'ı çoktan ikna ettiğini biliyordu.

Çünkü Çağın karısının adını duyduğu anda gözlerindeki delilik kaybolmuştu. Çağın, Demiralp ile konuşurken ve Çisem'i düşünürken bir el silah sesi duyuldu. Hemen her ikisi de dönüp baktıklarında Kemal Afşar'ı anlından vurulmuş bir şekilde yerde yatarken görmüşlerdi. Kimin yaptığına bakmak için kafalarını kaldırdıkla-

rında Tuğrul'u elindeki silahı ve dudaklarındaki tebessümü ile görmüşlerdi.

"Bakmayın öyle abi madem ölecekti patronumun imzası olsun istedim. Bu iti öldürmeyi o istemişti. Şimdi onun yerine ben bu işi yaptım. Şimdi bunu ortadan kaldırırım ben abi, başınız ağrımaz. Sonra da yoluma giderim," dediğinde üzgündü ama saygı duyduğu patronun başladığı işi bitirmenin gururu vardı üzerinde.

"Merak etme sen orasını ben gerekeni yaparım sen gidebilirsin. Açıkçası ölen patronuna bu kadar sadık olman çok hoşuma gitti. Eğer bir ihtiyacın olursa ara," dedi Ozan, her zaman severdi sadakatli insanları.

Ozan yine babasının bağlantıları ile Kemal Afşar olayını sonsuza kadar kapatmıştı.

Çağın depodan geldikten sonra Çisem'in uyandığını ve kendisini aradığını görünce Çisem kendine gelene kadar artık hiç ayrılmamıştı yanından.

Mustafa'nın cenazesinden bir gün sonra da eski evlerine gitmek istemişti...

Günümüz...

Ve işte şimdi burada üç gündür yaptığı gibi karısının Mustafa ile olan eski fotoğraflarına bakmasını ve sayamadığı kez, Mustafa'nın içinde Demiralp'in öz abisi olduğunu da itiraf ettiği mektubu okumasını seyrediyordu.

Çağın, Çisem'in odasının kapısına yaslanmış elleri göğsünde bağlamış dururken, daldığı düşüncelerinden Fatma Hanım'ın seslenmesi ile sıyrılmıştı.

"Oğlum sabah doğru dürüst bir şey yemedi. Sevdiği yemekleri yaptım nerede yersiniz? Bir de Efe oğlum da geldi. Berrin teyzen bizi alması için göndermiş," dediğinde Çağın ellerini çözüp her zamanki samimiyeti ile Fatma Hanım'ın koluna girerek merdivenlere doğru ilerledi.

"Gel Fatma teyzem gel. Şimdi senin bu inatçı kızın bir şey yemek istemeyecek yine. Sadece sıcak bir çorba hazırla sen bana, burada içireyim onu," dediğinde Fatma Hanım anlayışla sıcak bir gülümseme bahşetmişti.

"Senin bu düşünceli hallerini gördükçe Çisem için çok seviniyorum. Yasını yaşaması için onu buraya getirmen ve kendi kararı ile o odadan çıkmasını beklemen... Bu çok güzel bir davranış oğlum. Sen çok düşünceli bir koca ve âşıksın," diyerek düşüncelerini dile getirdiğinde aşağıya inmişlerdi ve Çağın bu güzel sözlere mahçupça gülümseyip yine Çisem'e beslediği büyük aşkla cevap vermişti.

"O ne isterse ben onu yaparım. O nasıl mutlu olursa ben öyle mutlu olurum Fatma teyzem. O benim kalbim, ona bir şey olursa yaşayamam. Bu yüzden içindeki hüznü, acıyı akıtması lazım. Yoksa canı çok yanar," dedikten sonra merdivenlerin başında durdu ve devam etti. "Sen yemeği hazırlarken ben bizimkilere bakayım. Sonra sen de hazırlanırsın güzel bir aile yemeği için bize gideriz," dedi ve Fatma Hanım'ın yanağından öptü, bu güzel kadının kalbini bir kez daha fethettiğini bilmeden.

Arkasını dönüp salona girdiğinde Elif ile koyu bir muhabbette olan kuzenini güzel bir tebessümle karşılamıştı.

Mutluydu artık çünkü güzel karısına bu terapi gibi olan üç gün çok fayda sağlamıştı ve biliyordu ki Çisem çok daha iyi olacaktı. Efe'ye selam verip karşısına oturduğunda Çisem yukarıda yine Mustafa ile olan anılarına dalmıştı.

***

"Hayırdır Prensesim neye alıştırmışım seni?" diye bir ses yankılandı kafasında Çisem'in. Sonra o ses devam etti.

"Ama gerçekten iyi alıştın Prenses. Bir gün de sen beni uyandırsan ve kahvaltı hazırlasan nasıl olur? Bence harika olur, ha ne dersin?"

Gözlerini acıyla kapattı ve bir damla gözyaşı aktı. Her gözyaşım bitti dediğinde olur olmadık anlarda akmaya devam ediyordu.

"Güzelim benim hani 'abi' yoktu. Bak sonra kısmetimi kaçırıyorsun, yaşlı sanıyorlar beni."

Bu sözleri şimdi daha bir anlamlandırıyordu. Mustafa'nın ne demek istediğini daha iyi kavrıyordu en acı şekilde.

"Tamam, prensesim üzülme artık, ben varım ve ben senin üzülmeni istemiyorum, buna dayanamıyorum biliyorsun değil mi?"

'Her şeye rağmen burada olmasını istemek ailesine haksızlık mıydı?' diye düşünmeden edemedi. Sonra "Ailem," diye mırıldandı. Üç gün önce öğrendiği gerçekleri artık daha bir merak eder olmuştu. O an çok şaşırmamıştı. Çünkü artık her şeye hazırlıklıydı. Ne kadar böyle bir şey beklemese de artık şaşırmıyor, üzülmüyor ve her gelene tamam diyordu. Ama öğrendiği an sadece acı bir tebessüm vermiş olsa da şimdi çok merak ediyordu. Artık öğrenmeli ve abisiyle yüzleşmeli, onu neden evlatlık verdiğini bilmeliydi.

"Bakma öyle bitecek onlar güzelim."

Düşünmeyi bıraktığı an sesler geri geliyordu. Şimdi olsa hiç surat asmadan yerdi Çisem, Mustafa'nın o meşhur ballı reçelli ekmeklerini. Yine ağlarken yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

"Bak sen bizim ufaklığa büyümüş de dalgada geçermiş benimle."

"Günaydınlar olsun prenses... Hayırdır uykucu mavi kar yağdı da benim mi haberim yok?"

Bu sefer bir kıkırtı çıktı dudaklarından. O sözlerin söylendiği anları hatırladı. Çok özleyecekti Mustafa abisini. Ne yapmış olursa olsun Çisem çoktan affetmişti.

Sonra Çisem önündeki Mustafa ile olan güzel geçmişine baktı.

İlk ve son defa gittikleri maçta çekilmiş o fotoğrafa. Son defa gitmişlerdi, çünkü Çisem birçok erkeğin göz hapsine alınmıştı ve Mustafa buna tahammül edememişti. Çisem o anları düşününce bunun bir abi kıskançlığı olmadığını biliyordu artık.

Sonra Bursa'daki evlerinin bahçesinde Mustafa'nın bahçıvanlığa soyunmasını ve o gün nasıl eğlendiklerini hatırlatan bir fotoğraf.

Başka bir fotoğrafta Alanya Damlataş'taki yazlıklarında çekilmişti. O gün babası Mustafa'dan çok kıskanmış ve biraz uzak durmasını istemişti muzip bir tavırla. Ama artık bunun da babasının kıskançlığı ile alakalı olmadığını anlıyordu.

'Ne kadar garip,' diye düşündü. O kadar şeyi iş işten geçtikten sonra anlıyordu. Yeniden gülümsedi ve artık Mustafa ile vedalaşma zamanını erkene çekti. Çünkü acısı hiç geçmeyecekti ve bunu anlayışlı kocasına daha fazla yaşatmak istemiyordu. Bir an önce kendine gelmeli ve hayatına devam edip kendisini her fırsatta mutlu eden kocasını kendi de mutlu etmeliydi.

Mustafa'nın mektubunu ilk bulduğunda yazdığı her kelimesi kalbine bir darbe indirmişti. Saatlerce ağlamış ve yine bu dünyadaki en değerli varlığı onu sakinleştirmişti.

Ama artık bitmişti. Belki çok erken, belki de çok geç, ama bitmişti. Bir gün ya da bir kaç gün. Yeterince ağlamış ve yeterince yas tutmuştu. Zaten istediği kadar az ya da çok ağlasın, istediği kadar hayata küssün hiçbir şey fark etmeyecekti. Giden geri gelmeyecekti, ama kalbindeki yeri de hep kalacaktı. Bu yüzden artık toparlanma zamanıydı. Toparlanıp kendine ve sevdiklerine bu acıyı yaşatmayacaktı...

O gün eve dönmüş ve Çisem'in kendisini iyi hissetmesi için Berrin Hanım güzel bir aile yemeği düzenlemişti. Herkes masada yerini aldığında Çisem'in gözleri Demiralp'e takılmıştı. Gözlerini bir türlü alamıyor, Mustafa'nın mektubunda yazanları ve Çağın'ın dediklerini düşünüyordu. Bunu öğrenip Çağın'a sorduğu ilk zaman, Demiralp'in konuşacağı konun bu olduğunu ve yaptığının doğru olduğunu, dinlemeden karar vermemesi gerektiğini söylemişti.

Ve şimdi öğrendiği günden beri ilk defa Demiralp ile karşılaşıyordu. Ne yapacağını, ne hissedeceğini bilmiyordu, ama artık iyi şeyler olacağını biliyordu ve Demiralp'ten öğreneceği şeyleri deli gibi merak ediyordu.

Bunları düşünürken Demiralp ile göz göze gelmişti. Demiralp ona sıcacık bir gülümseme ile bakmıştı ve Çisem buna kayıtsız kalmamış o da gülümsemişti.

Yıllar önce babasının Demiralp ile ilk tanıştırdığı zamanki söylediği sözleri gelmişti aklına.

'Demiralp benim çok sevdiğim bir öğrencim güzel kızım ve senin de onu sevmeni bir abi yerine koymanı istiyorum,' demişti. Çisem babasının söylediği her sözü uyguladığı için bunu da seve seve uygulamıştı o küçücük yaşında.

Gerçekten abisi yerine koymuş ve çok sevmişti. Demiralp'in sevgisini her zaman hissetmiş ve kendisine çok ilgili davranmıştı. Çisem bu ilgiden çok memnun kalmış ve babasının dediği gibi ona çok güvenmişti her zaman.

Çağın'ın ve babasının dediği gibi şimdi de güvenecekti ve Demiralp'ten bütün olanları dinleyecekti. Sonra da kararını uygulayıp hayatına kaldığı yerden mutlu bir şekilde devam edecekti. Başarabilirse...

Yemek bitmiş ve Çağın sohbete kalmayıp Çisem'in dinlenmesi için müsaade isteyerek odasına çıkarmak istemişti. Tabi ki bunu Demiralp de istemişti. Çünkü kardeşinin dinlenmesini, güzel bir konuşma yapmalarını istiyordu. Çağın ve kardeşi ayağa kalkınca kendi de ayaklanıp salondan çıkmış ve kardeşine yaklaşmıştı usulca.

"Asmin'im. Gerçeği öğrendiğini biliyorum ve buna rağmen beni dinleyeceğin için çok mutluyum. Şimdi dinlen güzelim yarın mutlaka konuşacağız," dediğinde Çisem gülümsemişti.

"Adım Asmin mi?"

"Evet aslında... Neyse yarın konuşuruz. Şimdi dinlen," diyerek alnından her zamanki gibi derin bir şekilde öpmüştü.

Çağın iyi akşamlar dileyerek odalarına çıkartmıştı karısını.

Odalarına çıkmış ve Çağın karısını güzelce yıkayıp rahatlamasını sağlamıştı. Şimdi ise yataklarında sırtını yatak başlığına yaslamış ve Çisem'i de göğsüne yaslayarak oturmuş, Çisem'in isteği

üzerine Çisem yokken neler yaşadığını anlatıyor, aklını dağıtmasına yardımcı oluyordu.

Çağın yüzüne baktı sevdiği kadının. Saçlarını okşadı usulca ve başını yana eğerek hafifçe gülümsedi. Sonra parmakları yanağında gezindi. Ondan uzak olmak kötüydü. Canı çok yanmıştı ama şimdi hepsi geride kalmıştı. Bu yüzden daha rahat anlatıyordu.

"İşte böyle meleğim. Her şey çok kötüydü ben perişan oldum. Hiç olmadığı kadar kötü hissettim. Hatta hissedemedim uzun bir süre. Senin sadece beş dakikalık yokluğun beni mahvederken ben bir günlük yokluğunda darmadağın oldum. Yıkıldım. Sensiz ölüyorum sandım. Nefes almayı unuttum sadece bir günde. Başkasının yanında olduğunu bilmek kalbimi ateşlere atmama sebep oldu... Bebeğim sen yoksan ben de yokum. Sen varsan tam olurum ben. Biliyorum yaşadıkların, duyduklarının senin için çok zor ama sen ne kadar zorluk yaşarsan, üzülürsen, acı çekersen ben daha çok çekiyorum. Bu sebeple bir an önce iyi olmanı istiyorum. Çünkü senin bir an bile mutsuz olmana dayanamazken bunları yaşadığını görmek beni kahrediyor yağmur damlam."

Çisem'in kocasının laflarından sonra kalbi acıdı. Yerinde doğruldu ve kocasının tam karşısında durup sevdiği adama içten bir gülümseme verdi. Zaten kocasının gözlerinde kaybolurdu bir tek. O istesin her şeyi yapardı Çisem. Öyle çok seviyorduki kocasını onunla dünyası bambaşka oluyordu. Çisem'in de sevgisi Çağın kadar çok büyüktü.

"Ben iyi olacağım merak etme. Sadece... Sadece zamana ihtiyacım vardı, ama sen bana bu zamanı ben istemeden verdin ve beni çok mutlu ettin. Her zamanki gibi. Seni çok seviyorum herşeyim," diyerek kocasının kucağına oturdu ve sıkıca sarıldı.

"Ben de seni çok seviyorum meleğim. Bir an çok korkmuştum gözlerindeki ışıltı bir daha hiç gelmeyecek diye ama sen bunu da başardın. Sen benim güçlü kadınımsın," diyerek dudaklarına kapanmıştı kalbinden taşan aşkla.

Çisem kocasının bu güzel sözleri ile mutlu olmuştu. Kocası ile de konuşacak bir konusu kalmamıştı artık. Şimdi yapması gereken tek şey kocasının kollarında huzurlu uykusuna dalıp yarın Demiralp'in kendisini neden evlatlık verdiğini öğrenmekti...

34. BÖLÜM

Her sevda yürekte saklıdır
Kimisi yar sevdasını saklar
Kimisi kardeş sevdasını...

Demiralp sabah erkenden uyanmış, geçmişin puslu inlerine ineceği için gergin bir şekilde kendini yollara atıp kardeşinin evine gelmişti. Çisem'e anlatacakları için Çisem'den çok kendisi geriliyordu. Geçen o kötü günler ve hayatındaki erken kayıplar onu çok zor kararlar almaya yönelttiği gibi, çok da zorlu bir yaşam sağlamıştı. Ama yaşadığı her şeye rağmen kardeşinin hayatını kurtarmıştı en azından.

Kardeşi de zor zamanlar yaşamıştı ama artık mutlu olacaktı ve bu onun başardığını, en azından bir hayat da olsa kurtardığını gösterirdi. Böyle düşünüyordu Demiralp.

Sabah kardeşinin evine geldiğinde Çisem'in erkenden kalkmış ve kendisini beklediğini görmüştü. Çisem gerçekleri öğrendiğinden bu yana kendisi ile arasına mesafe koymamış ya da soğuk davranmamıştı. Aksine Çisem'in üzerine bir olgunluk gelmişti ve çok anlayışlı davranıyordu. Demiralp ister istemez bunu Mustafa'ya bağlıyordu. Her şeyi o yapmıştı ama yine birleştiren oydu. Mustafa mektupta yazmasa ve bunu Demiralp söylese Çisem'in nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Ama böylesi çok iyi olmuştu.

İşte şimdi çardakta oturmuş kardeşine olan biten her şeyi anlatıyordu. Bütün aile saygı gösterip onları yalnız bırakmışlardı. Ama Çisem yanında kocasının da bulunmasını istemiş ve Çağın da karısının bu isteğini geri çevirmemişti.

Şimdi Çağın'ın ellerini tutarak ondan destek alıyordu. Artık duyacağı kötü hiçbir şey kalmamıştı ama yine de öğreneceği şeyler kendi hayatıydı, ailesiydi. Bu yüzden heyecanlı ve gergindi. Bu heyecanı yüzünden sabah erkenden kalkıp şu anı iple çekmişti ve işte şimdi hayatını öğreniyordu Çisem abisinden.

"Ayzıt... Onu ilk gördüğümde daha yedi yaşındaydım. Mahallede çocuklarla oynuyorduk. O ise bir köşede oturmuş oynayan çocukları seyrediyordu. Saçları çok uzundu ve iki taraftan örülmüştü," derin bir nefes aldı ve devam etti. "Çok güzeldi. Çok."

"Daha sonra onu sürekli görmek istedim. Baktığım her yerde onu görmeme rağmen ben daha fazlasını istedim ve tanıştım onunla. Belki çocukça bir sevgiydi ilk zamanlar. Sonuçta yedi yaşındaydık. Bir çocuk nasıl sevebilirse bir başkasını ben de öyle sevmiştim belki de. İlk göz göze geldiğimizde o da benden çekememişti gözlerini. O yaşta neydi bu anlamamıştım. Ama sonraları bunun sevda olduğunu anlamıştık ve bu sevda zamanla kuvvetli bir bağa dönüştü. Aramızda sessiz bir yemin, bir söz vermiştik sanki. Söylemeden, konuşmadan birbirimizin olacağını biliyorduk. Ben ondan başka bir kızla dahi konuşmazdım. O da öyleydi. Sanki konuşursak, oynarsak aramız bozulacaktı, sevdamıza ihanet edecek gibi düşünürdük. Düşünürdük diyorum çünkü ben nasıl hissediyorsam onun da öyle hissettiğine emindim, ki çok zaman sonra anlamıştım böyle düşündüğünü. Benim yanımda sürekli Turaç olurdu ve bir gün onunla konuşmak için benim iznimi almıştı. *'Senin için sorun olur mu?'* demişti bana. *'Madem kardeşin onunla da konuşmak isterim,'* demişti. Orta son sınıftaydık o zamanlar. Normalde bizim oralarda kızları çok fazla okutmaz aileler. Ama bazıları da vardı işte. Ayzıt'ın babası Mahmut amca gibi, çok anlayışlı ve kızına çok düşkün biriydi. Bu yüzden Ayzıt'ın okumasına izin vermişti, kardeşi Mehmet amcanın itirazlarına rağmen," duraksadı ve derin bir nefes alıp kahvesinden bir yudum alarak devam etti konuşmasına. Kardeşinin yüzüne bakmıyordu anlatırken. Uzaklara

dalıp gidiyordu, sanki o anlara dönebilecekmiş gibi, dönüyordu belki de.

"Güzel bir üçlü olmuştuk. Benim olmadığım yerde Turaç vardı hep Ayzıt'ın yanında. Onu her şeyden koruyup kolluyorduk. Zaten bir şey olduğu yoktu. Okul ortamı işte. Liseye geçtiğimizin ikinci senesinde artık benim işlerle ilgilenmem gerekiyordu, çünkü babamdan sonra ağalık görevi bendeydi. İki tane erkek kardeşim daha vardı ama hem yaşları küçüktü hem de ilk çocuk olarak bu hiç istemediğim görev bana düşüyordu. Sonra lise ikinin ikinci döneminde iken Ayzıt'ın babası kalp krizi geçirip öldü. Bütün sorumluluk o acımasız amcasına kalmıştı. Ailedeki tek söz hakkı onundu artık ve Ayzıt'ı okuldan alıp evlendirmek istiyordu. Başından beri... Ayzıt da annesi de buna uzun bir zaman müsaade etmeyip mücadele ettiler. Ama bir gün lise üçün başında Ayzıt ağlayarak geldi yanıma. O güzel gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve bebek yüzünde atılmış bir tokatın izi vardı. Benim dokunmaya kıyamadığım, gözüm değdiği zaman bile endişe duyduğum sevdama biri elini sürmüştü. Hemen anlamıştım amcasının yaptığını. Öfkeden kudurmuştum. O sinirle gidip onu öldürecektim. Ama Ayzıt ve Turaç engel olmuştu. Ayzıt, o gün bana bir şeyler söylemek istemişti ama ağlamaktan konuşamamıştı. Ben de o sinirle fazla yanında duramamış ve yanına Turaç'ı bırakıp hemen bu işi halletmek için babamın yanına gitmiştim. Babamla konuşup Ayzıt'ı istediğimi söyledim. Ailem zaten Ayzıt'ı da ailesini de çok severdi ve bu işe çok olumlu bakmışlardı.

Ama sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Turaç, Ayzıt eve gittikten sonra geldi ve bana Ayzıt'ın dün okuldan sonra eve gittiğinde kendini istemeye geldiklerini ve amcasının da verdiğini, aynı akşam söz kesildiğini söyledi. Ayzıt da zaten bana bunu söylemeye gelmiş meğer bir çare bulmam için. Yüzündeki tokat ise sözlendiğinin ertesi günü yani yanıma gelmeden hemen önce yeniden karşı çıkıp *'Ben evlenmek istemiyorum,'* dediği içinmiş. Bunu duyduğum an dünyam dönmeyi bırakmıştı. Gözlerime perde inmişti.

Kimse tutamazdı beni artık. O amcasını öldürecektim," diye Demiralp devam ederken Çisem araya girmişti merakına yenik düşerek.

"Ama sen bir ara benim ailem aşiret demiştin. Yani demek istiyorum ki aşiretlerin söz hakkı büyük değil mi? Tabi tam bilmiyorum aşiret..." Demiralp kardeşinin ne demek istediğini anlayıp kendisi devam etti.

"Yani demek istiyorsun ki, sen aşirettensin Ayzıt'ı istesen havada verirler. Evet, öyle ama geç kalmıştım. Yani sözlendiği kişi de bir başka aşiretten ve bizim kan davalı olduğumuz ailedendi. Yani yapacağım bir şey yoktu o anda. Neyse sonra babam izin vermedi bir şey yapmama. Çünkü artık sözlenmişti ve iş namus meselesine dönerdi. Ama yine de vazgeçmedim. Kimseye bir şey demedim ama vazgeçmedim de. Sonu ne olursa olsun alacaktım Ayzıt'ı, bırakmayacaktım onlara. Ayzıt'a haber gönderdim kuzeniyle, iki gece sonra kaçıracağımı söyledim. Büyük olaylar olacaktı. Zaten kan davalıydık bir de bu olunca Mardin'de taş üzerinde taş kalmayacaktı. Ama göze aldım her şeyi. Ayzıt mutsuz olacağına, başkasına varacağına Mardin yıkılsın dedim. Ama ona da geç kaldım. Amcası Ayzıt istemediği için sürekli göz hapsinde tutuyor ve neden istemediğini merak ediyordu. Kuzeniyle bile görüştürmüyordu artık. Yine de şansımızı deneyip göndermiştik. Kuzeni yazdığım notu Ayzıt'a verirken amcası görmüş ve bu olayın üstünü örtüp hemen sözlüsünü çağırtıp aynı akşam nikâh kıydırtmış. Tabi aile bu aceleciliğin sebebini sorar diye Ayzıt ile evlenecek gence anlatmış durumu. Sözlüsü de bir şekilde olayı toparlayıp ailesini ikna edip nikâhı kıymış. Düğünü de hemen aynı hafta yapacaklarmış. Tabi benim haberim yine ertesi günü oluyor. Artık çarem kalmamıştı. Yıkılmıştım. Canım hiç olmadığı kadar çok yanmıştı. Güya ağaydım, ağa oğluydum ama Ayzıt'ımı kurtaramamış sahip çıkamamıştım. Artık canımın acısına dayanamıyordum ama kim derdi ki o an yaşadığım acı aslında hiçbir şeymiş," dediğinde gözlerini acıyla yumdu Demiralp. Tekrar açtığında gözleri kan çanağıydı. Sözlerine güçlükle devam ediyordu artık.

"Ben daha evlendiğini hazmedemiyorken, başkasının ona dokunacak olmasına kahroluyorken başka bir haber gelmişti. Mardin'i yıkmaktan bahsediyordum ya. Mardin o haberle yerle bir olmuş, dünya başına yıkılmıştı. Güneş nereden doğuyor nereden batıyor unutmuştum. Yaşamak için nefes mi alınıyordu? Göz mü kırpılıyordu? Kalp mi atıyordu? Her şey karışmıştı. Bildiğim her şeyi unutmuştum. Ben kendimi unutmuştum o an... Bana Ayzıt öldü dediler. Ayzıt intihar etti... Kocası kendisine dokunmasın, benden başkasına yar olmasın diye intihar etti. Mardin'e bu haber bomba gibi düşmüştü. Tabi herkes böyle bir aşirete, zenginliğe balıklama atlardı. Ayzıt intihar edince merak oluşmuştu herkeste. Ama bizim aşkımızı bilenler bu ölümün nedenini anlamışlardı. Aylarca kendime gelemedim. Yaşayan ölüye döndüm. Onsuz nefes alamadım. Mezarlıktan çıkmadım. Gecem gündüzüm Ayzıt'mın mezarı olmuştu. Ölümünden bir kaç gün sonra kuzeni bana bir mektup getirdi. İntihar ettiği gece yazmış kuzenine vermiş ve hiç vakit kaybetmeden intihar etmiş."

Demiralp elinin üstünde hissettiği sıcaklıkla sustu ve bakışlarını oraya çevirdi. Anlattıklarına öyle bir dalmıştı ki sanki o anlara geri dönmüştü. Kardeşinin elini tutmasına karşılık bedenini de ona doğru cevirdi.

Çisem abisinin o günleri tekrar yaşadığını, gözlerinin uzaklara dalması ve ağlaması ile anlamıştı. Hemen kocasının kollarından çıkıp abisinin yanına gelmişti destek vermek için.

Demiralp'in kendisine bakması ile elini yavaşça kaldırdı ve abisinin gözyaşlarını sildi. Demiralp kardeşinin bu hareketine şaşırmıştı. Çünkü ağladığını bile Çisem gözyaşını silene kadarda fark etmemişti. Demiralp burukça gülümsedi kardeşinin bu davranışına. Demiralp normalde hiç kimseye gülmezken kardeşinden bunu yıllar boyunca hiç eksik etmemişti.

Abisinin gülümsemesi ile Çisem de gülümsedi, abisinin acısını biraz azaltmak için.

"Özlüyor musun onu?" diye sordu Çisem yine merakına yeni düşerek. Demiralp'in gözleri birden acıyla doldu ve gülümsemesi soldu.

"O çok temizdi Çisem. Çok iyi kalpliydi. Birbirimizi çok seviyorduk. O yaşta bile benim sözümden çıkmazdı. Bizim oralarda kızlar erken yaşta büyümek, olgunlaşmak zorunda kalır. Ayzıt da öyleydi ama o bir başkaydı. Çok saygılıydı ve sevgi dolu bir kalbi vardı. Biz çok iyi anlaşırdık. Ondan sonra ben kimseyi sevemedim. Kimseye o gözle bakamadım. Baksam onun gözlerini göreceğimden korktum ve... ona ihanet edeceğimden.... Evet onu çok özledim," dedi kendine bile ilk defa itiraf ederek.

Çisem'in gözleri anlayışla bakmıştı abisine. Çok zor zamanlar geçirdiğini artık bilmekten çok hissediyordu, anlıyordu abisini.

Demiralp kardeşinin bu yakınlığını görmezden gelmeyip hemen kolunu kaldırdı ve Çisem'i kollarına aldı. Çisem hiç tereddütsüz girdi o kollara. Kocasının sevgisi tek başına yetse de abi sevgisi de bir başkaydı Çisem için. İhtiyaçtı aile sevgisi.

Çağın karşısındaki bu manzaraya şefkatle gülümsedi ve bir kere daha şükür etti yaradana böyle iyi kalpli bir meleğe sahip olduğu için.

Demiralp, Çisem'in saçlarını öptü ve kardeşinden aldığı güçle devam etti anlatmaya.

"Kuzeni olaylardan korktuğu için mektubu hemen getirmemiş bana. Geçenki gibi amcası takip falan eder diye. Mektuba sahip cıkmış. O da çok üzülmüştü bu olanlara, o yüzden mektubu bana ulaştırmak için çok çaba sarf etmiş. O mektup hayatımı değiştirdi, aynı Ayzıt'ın ölümünün değiştirdiği gibi. Mektupta beni ne kadar sevdiğini, onun için savaştığımı bildiğini, bu yolu seçmeyip beni beklese geleceğimi bildiğinden, ama öyle olursa kan dökülecegiden, bunlara sebep olmak istemediğinden ve kendimi asla suçlamamam gerektiğini yazmış. Ve daha bunun gibi birçok şey. Ama en önemlisi ağa olduğumda kızların okuması için gereken her şeyi yapmamı ve erken yastaki evlilikleri engellememi istemiş. Ayzıt

zaten gitmişti içim ayrı yanıyordu ama bu son isteği benim için görevden çok hayati bir önem taşıyordu artık. Ölsem bile yapardım. Yaptım da. O yıllarda kızların mahkûmiyeti çok daha fazlaydı. Söz hakkı yok, okul yok ve isteyenleri olursa erken evlilik vardı. Ama simdi yok varsa da daha köy taraflarında. Benim, ulaşamadığım yerde. Ağa olunca elimden geldiğince izin vermedim ve kızları okuttum. Ama işte herkese yetişemiyordum. Bazen kalanlar oluyordu. Neyse konumuza dönelim... Ayzıt'ın isteğini yerine getirdim. Ama o yıllarda ağa değildim dediğim gibi ağa olunca yaptım. Ayzıt'ın ölümünden sonra annem sana hamile kalmıştı. Annem Ayzıt'ı biliyordu ve bizim Ayzıt ile birlikte kurduğumuz hayalleri de. Bu sebeple bebeğin kız olduğunu öğrenince bizim istediğimiz isim olan Asmin'i koymak istedi. Herkes öğrendi bebeğin kız olacağını da ismini de. Bu arada eski aşiret büyükleri kendi çıkarları doğrultusunda bizim kan davalı olan aşiretle barışmamız gerektiğini savunuyordu. Aynı şekilde karşı tarafın büyükleri de öyle. Aralarındaki o ittifakı neden yaptıklarını hiç öğrenemedim ama onlar artık kan dökülmesini istemiyorlardı. Yani öyle diyorlardı. Kan dökülmesin de her şeye razıydım. Ama dediğim gibi inandırıcı değildi. Her neyse iste bu barışma için de eski usul berdel olayını yapmak istediler. Kız alıp verme. Onların kızı vardı. Ama bizde kız yoktu yani senin doğman dışında. Ve karar verildi sen doğunca onların altı yaşında olan en küçük oğulları ile beşik kertmesi olacaktın. Onların kızı da benim bir küçüğümle, Ali ile olacaktı. Ama ben buna müsaade etmedim. Hep itiraz ettim, ölsem izin vermezdim. Çünkü her şeyden önemlisi seni Ayzıt'ın katili olan bir aileye vermezdim. O adamın kardeşine vermezdim. Veremezdim. Ayzıt'ıma, aşkıma ihanetti. Ki büyüdüğün zaman bu evliliği istemeyebilirdin Ayzıt gibi. Ya da başkasına âşık olabilirdin yine Ayzıt gibi. Buna, mutsuz olmana ya da ilerde sevdiğine kavuşamadığın için ölmene izin veremezdim. Ama dediğim gibi özellikle o aileye gitmene izin vermezdim. Senin doğumuna iki ay kalana kadar her şeyi yaptım ama kimseye engel olmadım. Henüz ağa de-

ğildim ve o zamanlar ağa olsaydım da bu düzene karşı koyamazdım. Çünkü bu oradaki insanların töresiydi. Simdi o kadar olmasa da var hâlâ."

Durdu ve biraz soluklanıp yeniden devam etti.

"Sonra senin için bir plan yaptım. Madem kimse beni dinlemiyordu ben de kendi hükmümü sürerdim. Sonra bu plandan Turaç'a bahsettim. Turaç'ın babası bizimle arkadaş gibiydi ve Turaç'ın annesine, yani hayatında sevdiği tek kadına çok zor kavuşmuştu. Zorlukları biliyor ve aşka saygı duyuyordu. Turaç babasından yardım istememiz gerektiğini söylemişti. Öyle de yaptık ve hayatımın en doğru kararı bu olmuştu. Salih amca bize çok yardımcı olup hep yanımızda olmuştu. Planımız ise; sen doğduğun zaman seni ölü gösterip ortadan yok etmekti. Uğur öğretmen çok zengin olmasına rağmen babasının mesleği yerine öğretmen olmuştu, bunları biliyorsun zaten ve Doğu gibi yerlerde öğretmenlik yapıp ulaşabildiği kadar çocuğa ulaşıp eğitim vermeye çalışıyordu. Bizi çok severdi. Yani bizim üçlüyü. Yıllarca burada kaldılar. Hiç çocukları yoktu ve çocukları çok severdi. Her bir çocuğa kendi evladı gibi davranırdı. Biz de sever sayardık onu. Onu da eşi Şeyda Hanım'ı da. Biz liseye geçtiğimiz zaman gitmesi gerektiğini ve uzun zaman önce doğan yeğenini görüp işlerin başına dönmesi gerektiğini söyledi. Tabi o zamanlar bilmiyordum neler olduğunu, Uğur öğretmenim de hiç söylemedi ama ben sonradan anladım. Mustafa için dönmüşlerdi. Onun hayatı düzene binsin diye. Seni ona, Uğur öğretmenime verecek ve olayı çözecektik. Çünkü iki aşiret arasında söz sağlanmıştı bir kere ve bu yüzden tekrar aynı şeyler yaşanmayacak, söz bozulmayacaktı. Berdel olmayınca yani kız alıp verme durumu, bu yüzden iş anlaşması imzalayıp, şirketleri ortak yaptık. Ama bir şartla kabul ettim bunu. Ayzıt'ımın ölümüne neden olan o pisliğin şirkette söz hakkı olmayacaktı. Benimle, bizimle bir muhattabı olamayacaktı. Babam hariç herkes şaşırmış ve soru sormuştu, ama babam bildiği için ve yeniden kan çıkmasın diye geçiştirip uygun bir neden söylemişti. Ama o şerefsiz biliyordu.

Çünkü aynı okuldaydık ve bizim ilişkimizi biliyordu. Bildiği halde bunu yapmış Ayzıt'ın amcasıyla konuşmuştu. Ama artık sen vardın ve ben çok göze batamazdım. Bu yüzden Ayzıt için de olsa onunla hiç uğraşmadım. Uğraşamadım, seni korumam gerekiyordu. Ve işte sonra aşirette kan davası olayı böylece kapanmış oldu. Senin için de önceden Uğur öğretmenimi ve hastanedeki doktorları ayarlamıştık. Tabi ki Turaç'ın babası Salih amca yardım etmişti. Uğur öğretmenim hemen kabul etmişti. Çünkü çocukları çok severdi ve benim düşüncemi de biliyordu. Yani Ayzıt'ı ve neden seni vermek istediğimi. İşte sonra seni verdim tabi şartlarımı da söyledim. Her ay hesabına düzenli bir şekilde para yatıracaktım ve giderlerin bundan karşılaşacaktı. Uğur öğretmenim asla bunu kabul etmedi ama hesabına hakkın olanı yatırmaya devam ettim ben. Bir de on sekiz yaşına geldiğinde sana tüm gerçeği anlatacaktım. Yani abin olduğumu her şeyi öğrenecektin ama seni Mardin'e götürmeyecektim. Ailemiz gerçekleri bilmeyecekti. Hâlâ öyle, bilmeyecek!" dedi ve kardeşinin elini daha çok sıktı. Sıkıntıyla soluklanıp devam etti.

"Bak güzelim senin için zor mu olacak bilmiyorum ama oradaki gerçek aileni unut! Sadece ben varım ama beni de öz abin diye tanıtmayacaksın kimseye," dediğinde Çisem dayanamadı ve araya girdi yeniden.

"Bu ne demek şimdi? Artık her şeyi biliyorum sorun ne?"

"Sen ortaya çıkarsan ne olacak? Senin yaşadığını öğrenirlerse eğer oynanan oyun yüzünden kan davası yeniden başlar. Hem annemiz bunun böyle olmasını isterdi. Boşuna mı bu kadar hasretlik çekti?"

Çisem anne lafını duyunca bir tuhaf oldu. Bu kısmını düşünmemişti. Annesinin haberi var mıydı? Demiralp sanki bu düşüncesini duymuş gibi cevap verdi.

"Annemizin haberi vardı. Daha doğrusu sonradan oldu. Çok fazla ağlıyor ve sürekli kendini kahrediyordu. Zaten rahatsızdı bir de üstüne doktor bir daha hamile kalmasının tehlikeli olacağını

söyleyince dayanamadım. Senden bir ay sonra her şeyi anlattım ve ne olursa olsun seni geri getireceğimi söyledim ama izin vermedi. Benim yaptıklarıma çok şaşırdı ve içi kan ağlayarak geri getirmemi istemedi. Çünkü geri gelirsen az önce anlattığım olaylardan farklı olmayacaktı. Kimse sesiz kalmazdı bu duruma ve büyük bir kan dökülürdü Mardin'de. İlk beni yok ederlerdi. Annemiz hem benden hem senden vazgeçemedi. Senin için de en doğrusu bu diye düşündü. Ve sanırım anlattıklarından geçmişte benzeri bir şey yaşadığını da çıkartmıştım. Bu yüzden ısrar etmedim çok. Senin resimlerini gönderdi Uğur öğretmen her ay. Annem senin resimlerine bakıp hep gizli gizli severdi. İçine doğmuştu belki bilmiyorum ama her geri getireyim dediğimde 'Ben yokken onu kim korur?' diyordu. Sebebini sorduğumda, 'Hastayım, ne olacağım belli değil,' diyordu. Senin doğumundan sonra iyi olmadı pek. Hep hasta yattı. Zaten çok geçmeden de kaybettik onu. Sana ilerde evlendiğinde takmam için kendisine ait bir kolye vermişti. Mardin yöresine ait işlemeli bir kolye," dediğinde Çisem ve Çağın birden birbirlerine dönüp baktılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu.

"O kolye nerede şimdi? Yani..." derken Demiralp yine lafını kesmişti.

"O kolyeyi Uğur öğretmene vermiştim emanet olarak. Olur da bana bir şey olursa diye sana kendisi vermesi için," dediğinde Çisem yeniden kocasına bakıp gözleri dolu dolu hüzünle gülümsedi.

"Kolye bende. Mustafa a...abim bana düğünümde vermişti. Annemin olduğunu söylemişti. Ben Şeyda annemin sanmıştım," dedi başını önüne eğerek. Demiralp kardeşinin çenesinden nazikçe tutup kaldırdı ve göz göze gelince şefkatle baktı.

"Kolye sahibini bulmuş o zaman güzelim. Artık her şeyi unutacağız. Mutlu güzel günlerin var önünde. Hiç bir şeyi umursama. Biliyorum ailemizi merak ediyorsun. Ama olmaz güzelim. Yani Çağın ile bana misafir olarak gelirsin, herkesi görürsün ama kim olduğunu söyleyemeyiz. Bu güzel ve mutlu ailenin bozulmaması

için. Yoksa işe benden ve Çağın'dan başlarlar," dediğinde Çisem sesli yutkunmuştu.

Demiralp kardeşini böyle korkutmak istemezdi ama işin ciddiyetini anlaması ve hata yapmaması gerekiyordu. Bazı mutluluklar için büyük bedeller ödenmesi gerekiyordu. Çisem'in mutluluğu için ödenmesi gereken bedel buydu, öz ailesinden uzak kalmak. Ama en azından çok sevdiği abisi yanındaydı ve tabi ki canından çok sevdiği kocası da öyle. İşte bu her şeye değerdi.

"Tamam, ama sen eskisi gibi sürekli geleceksin değil mi?"

"Evet, hatta daha sık geleceğim. Burada bir ev aldım ve orada odanız hazır, buraya geldiğimde bana da geleceksiniz," diyerek hafif bir tebessüm verdi kardeşine. Sonra alnına öpücüğünü verip kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Çisem de anında karşılık verdi. Demiralp yılların birikimi ile ve annesinin de özlemi ile büyük çok büyük bir sevgiyle sarıldı kardeşine. Artık yüreğinde saklı kalmayacaktı kardeş sevgisi. Doya doya yaşayacaktı bu duyguyu, abilik yapacaktı kıymetlisine ve bu sefer buna engel olacak kimse yoktu. Şimdi zaman Demiralp'in zamanıydı. Anlatacakları bitmişti. Mustafa olayına bilerek girmemiş o günleri anlatmamıştı. Çünkü tekrar hatırlatıp üzmek istememişti, zaten az çok biliyordu Çisem.

Sonra birden aklına günler önce Çağın ile konuştuğu konu geldi ve bunu bir an önce konuşması gerekiyordu. Çisem'i yavaşça geri çekti ve gözlerine baktı yeniden şefkatle.

"Çisem şimdi söyleyeceklerimi yanlış anlamanı istemiyorum. Biz Çağın ile konuştuk. Başından çok kötü şeyler geçti ve sen bunları büyük olgunlukla karşıladın. Aslında yaşadıklarına bakılırsa kolay bile atlattın... Ama..." durdu ve Çağın'a baktı. Bir nefes alıp kardeşine geri döndü ve devam etti.

"Ama kâbusların sadece Mustafa'nın öldüğü gün ile kalmamış. Evet kolay atlattın ama kâbusların devam ediyor. Bu yüzden yardım almanı istiyoruz. Bunu ben söylemek istedim çünkü sen yok dediğin zaman senin bu kılıbık kocan seni üzmemek için ısrar etmiyor," dediğinde Çağın'a dönmüş alayla bakıyordu. Sonra

Çisem'e döndü ve onun kocasına bakıp aşkla gülümsediğini görünce kendi de gülümsedi. Hâlâ kimseye bahşetmediği gülümsemesini bir tek kardeşi görüyordu. Arada bir de Turaç.

Çisem abisinin dediklerini mantıklı bulsa da bunu istemiyordu. Ama hayır da diyemezdi. Kaç zamandır sevdikleri kendisi için uğraşırken ve kocası sırf evet desin diye işin içine abisini de koyuyorsa hayır diyemez ve onları üzemezdi. Bu yüzden cevabı belliydi.

"Aslında istemiyorum ama siz uygun görüyorsanız... Tamamdır," dediğinde eli abisinde, gözü kocasındaydı. Sözleri bittiğinde hâlâ gülümsüyordu.

Demiralp kardeşini öptükten sonra "Doğru karar verdim güzelim. Ben hemen Naz'ı arayım," dedi ve ayağa kalktı. Çisem şaşkınlıkla muzip bir şekilde gülen ve abisinin arkasından bakan kocasına baktıktan sonra hızla ayağa kalkıp abisinin ardından koştu. Kapıya varmak üzere olan abisinin kolunu tuttu ve sorularını ardı ardına sordu. Çünkü abisinin bu tavrı ile kocasının böyle bakmasında bir şeyler olduğunu anlamış ve merak etmişti. Yoksa abisinin sevgilisi mi vardı? Evli olmadığını biliyordu ama...

"Dur dur dur. Naz kim? Neden Çağın gülüyor? Sevgilin mi var senin?" diye konuşunca Demiralp kaşlarını çatıp hemen Çağın'a döndü.

"Sen neden gülüyorsun? Sana bir şey olmadığını söylemiştim," dediğinde daha önceki konuşmalarını hatırlamış ve gerilmişti. Aslında ne hissettiğini biliyordu Naz'a karşı ama bunu dillendirip kendine itiraf etmek istemiyordu. İtiraf edip Ayzıt'a ihanet etmek istemiyordu belki de.

Çağın ise Demiralp'in kıvrandığını gülümseyerek izliyordu. Birkaç gün önce bu psikolog mevzusunu konuştuklarında, Demiralp *'Benim doktor arkadaşım var ben ondan yardım isterim,'* demişti. Bunun üzerine Çağın, *'Burada doktor arkadaşlarımız var gerek yok buluruz,'* dedi ise de Demiralp ısrar edip kendisinin halledeceğini söylemişti. Çağın bunu gereksiz bulduğunu yeniden söyleyecek iken arayacağı doktorun bir bayan olduğunu öğ-

renince beyninde şimşekler çakmış olayı anında anlamıştı. Bunu Demiralp'e ima ettiğinde ise Demiralp böyle bir şeyin olmadığını söylemişti.

"Neyin olmadığını? Bana da söyler misin?" diye ısrar etti Çisem.

"Bak... Naz ile aramda bir şey yok tamam mı? Bu senin kocanın uydurması. Ben sadece ondan yardım isteyeceğim o kadar. Ondan hoşlandığım ya da onunla evlen... Her neyse ben bir arayım geliyorum," dedi panikle. Tabi bu süreçte Çisem kocasının neden güldüğünü ve abisinin durumunu anlamıştı. Artık onun da mutlu olmasını istiyordu. Ayzıt hikâyesini dinledikten sonra çok üzülmüştü. Belki de bu Naz diye bahsedilen kişi abisine iyi gelir, kalbini yeniden açardı.

Çisem bunları düşünürken Demiralp içeri girmiş Çağın da yanına gelmiş arkadan kollarını beline dolamıştı. Çağın da Çisem de birbirlerine uzun süredir hasret kalmışlardı aslında. Tüm bu olanlar yüzünden baş başa kalamamışlardı. Şimdi ise Çağın'ın düşüncesi Çisem'e olan özlemini gidermekti. Aynı şekilde Çisem de kocasının dokunuşlarıyla artık öyle düşünüyordu.

"Çok güzel kokuyorsun meleğim. Hazır kimse yokken odamıza gide..."

"Buradalar gelin. Sana bir sürprizimiz var Çisem," diyerek yine en güzel anları bozmayı adet haline getirmiş olan Çınar içeri doğru diğerlerine seslenip hemen Çisem'in yanında bitmiş ve abisinin kollarından Çisem'i çekerek kendisi sarılmıştı. Tabi bu duruma Çağın hemen müdahale edip kollarına geri almıştı güzel karısını. Bu arada diğerleri de bahçeye yanlarına gelmişti.

"Sürpriz dedin Çınar. Nedir?" diye merakla sordu Çisem. Ama cevabı Çınar değil Elif vermişti.

"Bil bakalım nereye gidiyoruz? Hemen ipucu vereyim son gittiğinde çok eglenmişsin," dedi gülerek. Çisem'in ruh hailinin kendisi göstermese de iyi olmadığını hepsi biliyordu. Bu sebeple hepsi

bir şeyler düşünmüş ve uygulamaya koymuşlardı. İlk görev Elif'e aitti.

"Bara mı?" dedi büyük bir heyecanla.

"Evet. Hem de kocana ait olan ve senin çok merak ettigin bara," dedi Elif.

"Çok sevindim. Çok merak ediyordum," diyerek Çağın'a bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Tamam, o zaman, gerisi bende. İlk bizim arkadaşların mekânına gidip yemek yiyeceğiz hep birlikte. Sonra da bizim barda eğleneceğiz hem de sabaha kadar," dediğinde Çınar bu sefer Çağın konuşmuştu.

"Çok güzelmiş. Her şeyi ayarlamışsınız. Uzun süredir ben de bara uğrayamıyordum. Her şeyi Emre ve Nil'e bıraktık. Nasıllarmış?"

"İyilermiş. Sen uğramıyorsun ama ben her şeyi Efe ile hallediyorum. Barı da kontrol ediyoruz. Gerçi biz bakamasak bile Emreler güzel idare ediyorlar," dedi Çınar.

"Peki, Emre nasıl olmuş? Ağrısı falan yok değil mi? Nil'in evde oturması için en son ikna edemiyordu. Ne yapmış o işi?" dediğinde Efe, Elif ve Turaç büyük bir kahkaha atmışlardı. Çınar'ın suratı ise sirke satıyordu.

Çağın karşısındakilerin durumunu görünce "Hayırdır ne oluyoruz?" diye devam etti konuşmasına ve odaya çıkamayacaklarını anladığı için kollarında karısı ile çardağa geri dönüp yürümeye başladı. Diğerleri de peşinden gelip yerlerine oturmuşlardı.

"Bara uğramamızın en güzel kısmı da o zaten. Emre Nil'i işten ayrılması için ikna edemeyince senin yapmak istediğini yapıp yukarıya, ofise kendine yardımcı almış başına da bir sürü dosya yıkmış. Bar açıldığından bu yana olan tüm hesapları. Yani aşağıya inecek vakti olmuyormuş. Emre diyor ki bu dosyalar bitmek üzere. Sizin şirketteki dosyaları da yollayın yoksa ben katil olacağım," diye yeniden kahkahalarla gülmüşlerdi.

Çağın kardeşinin hâlâ surat astığını görünce yeni bir soru daha sordu. "Bana sanki sadece bununla sınırlı değil olanlar gibi geliyor," dediğinde Efe bu sefer daha çok gülmüştü.

"Abi Emre Nil'i yukarı alınca aşağısı boş kalmış ve eleman arayışına girmiş. Çisem'in okulundan son sınıf öğrencisi bir kız işe girmiş. Çınar ilk dakikadan kızla papaz oldu. Çınar'a haddini bildirdi de diyebiliriz. Eee tabi kız Çınar'ın patron olduğunu bilmiyor. Doğal olarak bolca çemkirdi. Çınar da kızla o kadar meşgul olmuştu ki oranın patronu olduğunu söylemeyi akıl edemedi. İşin ilginç kısmı Emre ortamı sakinleştirirken yine Çınar'ın kim olduğunu söylemedi. Kız işe gireli iki gün oluyormuş ve Emre'yi patron sanıyormuş," dediğinde hâlâ gülüyordu.

"Adı neymiş. Gerçi ben çok tanımam ama benim bölümdeyse belki görmüşümdür," dedi Çisem.

"Adı Kübra o da senin bölümdenmiş. Tabi biz bunları Emre'den öğrendik. Ne için orada çalışıyor bilmiyoruz," dedi Efe.

"Kübra? Hımm şey kıvırcık siyah saçlı bir kız mı?" diye sordu Çisem ve bu sefer hemen Çınar atıldı heyecanla.

"Evet. Tanıyor musun?"

"Tanıyorum. Yani sadece bir selam vermişliğim var. Çok konuşmazdı kimseyle benim gibi. Ama benim çok ilgimi çekerdi. Çünkü çok güzel bir kızdı. Özellikle gözleri," dediğinde Efe ve Elif kahkaha atarken Turaç konuştu bu sefer gülerek.

"Zaten Çınar'ı mahfeden o gözler oldu. Kızı görür görmez *Siyah Gözler* şarkısını mırıldanmaya başladı ve kıza dedi ki; Söz unutulur gözler unutulmaz..." Artık hepsi gülüyordu ve Turaç konuşmasını gülmekten kesmek zorunda kalmıştı.

"Lan ben sizin... İyice maymuna çevirdiniz. Başlarım gözlerine..." diyerek kalkıp içeri girdi ama arkasındaki kahkahalar kesilmemişti.

Diğer tarafta Demiralp ise içeri Naz'ı aramak için geçmişti ama hâlâ oyalanıyordu ve ne diyeceğini bilmiyordu. En sonunda bir cesaret telefondan *Asi Esmer* diye kaydettiği numarayı tuşlayıp aradı.

Telefon ilk çalışta açıldı ve o hasret kaldığı güzel ses kulaklarına dolu.

"Oooo kayıp ağamız da bulunmuş. Ben İstanbul'larda kayboldun sanıyordum," diye hemen konuştu Naz. Neredeyse iki aydır görmüyordu yakışıklı ağasını.

"Bakıyorum da birileri beni çok özlemiş," dedi alayla Demiralp. Ama Naz'ın bu sitemli konuşması hoşuna gitmişti. Demek ki Naz da onun gibi özlemişti.

"Kim ben mi özlemişim? Yok öyle bir şey," dediğinde sesi net değildi Naz'ın.

"Özlemedin ama nerede olduğumu araştırdın öyle mi?"

"Ha...hayır ben araştırmadım. Buraya gelen hastalardan duydum. Sürekli İstanbul'a gidiyormuşsun ve bir se...sevgilin olduğunu o yüzden gittiğini konuşuyorlar," dedi sesi sonlara doğru kısılmıştı ve Demiralp bunu hemen fark etmişti.

"Öyle mi diyorlarmış? İşte insanlar böyle durmadan dedikodu yaparlar," dedi bilerek sevgilisi olmadığını söylememişti. Söylerse bu meraklı hatun neden burada olduğunu da sorardı.

Söylediği şeyi yalanlamayınca Naz çok kötü hissetmiş ve hemen telefonu kapatmak istemişti. Zaten bu adam onu neden aramıştı ki?

"Ben kapatmalıyım işim var. Senin de işin vardır," diye sesi iyice kısılmış ve mutsuz çıkıyordu. Demiralp bu ses tonunu hiç sevmemişti. Kız kardeşini kimseye açıklayamazdı ama en azından Naz'ın üzülmesini engelleyebilirdi.

"Naz ben burada iş için bulunuyorum. Başka bir nedeni yok. Onlar konuşur durur sen niye takıyorsun ki milleti," dediğinde Naz'ın yüzünde gülümsemesi yeniden yerini alıp içindeki kelebek sürüsü uçuşa geçmişti. Ama bunu Demiralp ağanın bilmesine gerek yoktu.

"Öyle mi? Beni ilgilendirmez zaten. Sonuçta ne işin varsa var. Bu senin hayatın."

Demiralp, Naz'ın bu kadar inat olmasını hem sinir oluyor hem de seviyordu ve şu an sinir olmaktan çok uzaktı. Gülümsedi içten içe ama bu yüzünde belirmedi. Naz'a ayak uydurmaya karar verdi.

"Doğru söylüyorsun benim hayatım. Neyse ben senden bir konuda yardım almak istiyordum. Senin psikolog bir tanıdığın var mı? Yani İstanbul'da?" dediğinde Naz çok şaşırmıştı.

"Evet tanıdığım var. Ama neden ihtiyaç duyuyorsun buna?"

"Ben değil bir yakınıma lazım. Yalnız Naz bu durum aramızda kalacak ben gelince sana anlatacağım durumu."

"Tamam öyle diyorsan. Sümeyya diye çok yakın bir arkadaşım var. Hatta kardeşim sayılır. İşinde çok başarılıdır. Az önce konuştum bugün işi erken bitmiş ben bir arayım sonra da sana döneyim," dediğinde Demiralp hiç kapatmak istemiyordu.

"Tamam bekliyorum hemen ara," diye heyecanla söyleyince kendine içinden bir siktir çekti. Neden bu hatunun yanında böyle oluyordu ki? Aslında sebebini biliyordu ya neyse.

Naz da duyduğu bu istekli cevaba çok mutlu olmuştu. "Tamam ararım," diyerek telefonu kapattı. Sümeyya'yı aradıktan sonra yeniden Demiralp'i aramış ve gereken bilgiyi vermişti.

Demiralp Naz'a terapiden önce Sümeyya'yı tanımak istediğini söyleyip onu yemeğe davet etti. Sümeyya Çocukluk arkadaşı Naz'a sonsuz bir güven sağladığı ve sürekli onun ağzından Demiralp'i duyduğu için bu daveti kabul etmişti.

Demiralp ikinci kez Naz ile telefon görüşmesini sonlandırıp neşeli bir şekilde arkasını döndüğünde Turaç'ın piç bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Bakıyorum da hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun ama hâlâ inkâr ediyorsun. Hadi ama kardeşim bakma öyle benden de mi gizliyorsun?"

"Bir şey gizlediğim yok Uluzar. Kendi kafandan kurup durma!"

"Seni tanıyorum ağam yapma böyle," diye alay etmeye devam etmişti Turaç. Demiralp kardeşi gibi gördüğü adamdan bir şey sak-

layamayacağını biliyordu. Bu yüzden konuyu değiştirip Turaç'a kendi görevini verdi.

"Neyse ne. Sen şimdi alışveriş merkezine gidiyorsun ve kafeden Sümeyya adında bir doktoru alıp geliyorsun. Naz resmini atacak şimdi ben de sana atarım sen yola çık," dedi ve bahçeye çıkmak için adım attı ama Turaç'ın sözüyle durdu.

"Çok değişik bir isimmiş," diye mırıldandıktan sonra Demiralp'e hitaben "Ben niye gidiyorum? Senin aşkının arkadaşı sen git," dedi bir **çocuğunki** kadar huysuz bir tonda.

"Çünkü o hatun da öyle Naz gibi asi ve inatsa ikinci bir Naz'ı sen çek!" dedi, aşkı kısmını inkâr etmeyi unutarak. Sonra da bahçeye doğru adımlarını yöneltti arkasında bıkkın bir Turaç bırakarak.

35. BÖLÜM

Özlemek sadece sesini değil
Buğulu gözlerini özlemek
Buram buram teninin kokusunu özlemek
Yaralı bir bakışını
Hüznündeki gülümsemeyi özlemek
Sadece bedenini değil
Yaralı ruhunu özlemek...

Turaç, Sümeyya'yı alıp geldiğinde akşam yemeği hazırlanmış herkes onları bekliyordu. Doğan Bey ve Berrin Hanım ise gençleri rahat bırakmak için Fatma Hanım'ı da alıp uzun süredir özledikleri boğazda rakı balık yapmaya gitmişlerdi.

Çisem abisinin terapi alması için neden bu kadar acele ettiğini merak etmiş ve kocası, Demiralp'in Naz'ı aramak için bahane aradığını söyleyerek merakını gidermişti. Şimdi ise kapıdan giren ikiliye bakıyordu herkes gibi Çisem de.

Sümeyya, kumral saçları ve renkli gözleri olan her ortamda dikkat çekebilen güzel bir kızdı. *'Çok güzel,'* diye içinden söylendi Çisem. Gerçekten güzeldi ve Sümeyya karşısındaki insanlara gülümseyince daha bir güzel olmuştu. Turaç yanında duran, güldüğünde yüzünde yıldızların ışıltısı olan kızı izliyordu içinden taşan büyük bir istekle.

"Hoş geldiniz Sümeyya Hanım ben Çisem," diyerek sessizliği bozmuştu.

"Hoş buldum ama Sümeyya yeter, hanım olmasın lütfen," diyerek çok samimi ve içten bir şekilde konuşmuştu Sümeyya.

"Peki, Sümeyya hoş geldin tekrardan, ben de bu güzelliğin eşiyim. Adım Çağın," diye kendini tanıttı Çağın ve ardından diğerleri de Sümeyya ile tanıştıktan sonra salona yemek masasına geçtiler.

Arkalarında ise hâlâ büyülenmiş gibi Sümeyya'nın gidişini izleyen ve onun bu haline alayla bakan Demiralp'i bırakmışlardı.

Yemek masasına oturduklarında güzel bir sohbete başlamışlardı. Sümeyya'yı çok sevmişlerdi. Masaya on dakika sonra gelen Demiralp ve Turaç tüm bakışları üzerlerine çekmişlerdi. Ama Turaç'ın gözü bir tek az önce Demiralp'in küçük gökyüzüm diye hitap ettiği Sümeyya'da takılı kalmıştı. Demiralp ise suratı asık bir şekilde ve Turaç'a ters bakarak masaya oturmuştu. Bu durum Çisem ve Çağın'ın dikkatini çekmişti.

"İyi misin?" diye soran Çisem'di. Bu soruyla birlikte Turaç alayla gülümseyerek *hadi açıkla* dercesine Demiralp'e bakarken, Demiralp ise arkadaşına onu öldürecek gibi bakıyordu. Az önce kapı önündeki konuşmalarıyla Turaç Demiralp'i sinir etmişti. Ama Demiralp bunun acısını fena çıkaracaktı ondan.

"İyiyim güzelim. Sorun yok. Turaç'ın işi çıkmış da Sümeyya Hanım'ı ben bırakacağım evine," derken Turaç öfkeli boğa gibi bakıyordu. Az önce bu adama olanları söyledikten sonra şimdi kendisine kazık mı atıyordu? Bunu neden yaptığını hemen anlamıştı. Aklı sıra onunla dalga geçti diye yapıyordu. *'Eh Demiralp elime düşersin,'* dedi içinden Turaç.

Sümeyya ise bu durumu yanlış anlayıp kırgın gözlerle Turaç'a bakıp hemen Demiralp'e dönmüştü. "Hiç yorulmayın ben giderim. Turaç Bey arabamı alışveriş merkezinin otoparkına bırakmıştı. Oraya kadar taksiyle giderim," dedi. Ama bu duruma daha çok sinirlenen Turaç hemen müdahale etti.

"Demiralp yanlış anladın sen işim yok benim. Beraber gideriz Sümeyya!" dediğinde herkes Turaç'a dönmüştü hızla. Hanım'a ne olmuştu? Ve nereden geliyordu bu samimiyet? Sümeyya bu yakınlıkla hafifçe utanırken, diğerleri olayı biraz anlayıp muzip ve sessiz bir şekilde gülmüşlerdi.

Demiralp arkadaşını daha fazla zorlamadı ve sohbete eşlik edip güzel bir yemek yediler. Yemekten sonra kahveler içildi. Sümeyya, Çisem ve Çağın ile özel olarak terapi hakkında kısa bir süre konuştu.

Bu konuşmalara kulak misafiri olan Turaç ki bilerek dinlemiş de olabilir, hemen konunun ortasına girdi.

"Çağın senin işin olur ben bırakırım Çisem' i terapiye," derken çok istekliydi. Ama Çağın, Turaç'ın niyetini anlasa da karısının Turaç ile yakın olmasını kıskanıyordu. Bu yüzden bu fikre sıcak bakmadı.

"Ben işimi hallederim Turaç sağol. *Karımın* yanında olmak istiyorum," dedi memnuniyetsiz bir şekilde karım lafının üstüne bastırarak.

Turaç içinden Demiralp'e öfkelendi yeniden. Çağın ile uğraşma işi hep onun başının altından çıkmıştı. Şimdi de kendisine patlıyordu bu durum. Öldürücü bakışlarla Demiralp' e bakınca onun tek kaşını kaldırarak bakmasına daha çok sinir olmuştu. Turaç *'Bunun Mardin'i var'* dercesine baktı o alaylı gözlere. Sonra sıkıntıyla arkasına yaslanıp sohbete geri döndü.

Sümeyya ise Turaç'ın çabasına içten içe gülmüştü. Anlamıştı derdini. Zaten arabada gelirken de hislerini baya bir belli etmişti. Belki mesleğinden dolayı insanları hemen çözüyordu Sümeyya, ya da Turaç'ı ilk gördüğü andan beri kalbinin bir kuş kanadı gibi çırpmasından dolayı. Bunu şimdilik bilmiyordu ama yakında çok güzel bir şekilde öğrenecekti. Çünkü karşısındaki adamın bakışları bunu söylüyordu.

Saat epey ilerleyince Sümeyya gitmek için ayaklandı. Her şey için teşekkür ettikten sonra Turaç ile ayrılmışlardı evden. Demiralp de kendi evine geçince ev halkı odalarına dağılmışlardı.

***

Efe duş alıp bir tişört ve eşofmanını giydikten sonra odasından çıkıp aşağıya, misafir odasına Elif'in yanına gitmişti.

Elif de bir duş alıp üzerine şortlu pijama takımını giydikten sonra yatağa girdiğinde kapının çaldığını duydu. Kimin geldiğini biliyordu. Efe her gece kendisine iyi geceler diyerek günlük öpücüğünü almadan uyumazdı. Elif, "Gir," dedikten sonra Efe içeri girmiş ve Elif'in yanına yatağa oturmuştu.

"Öpücüğümü almaya geldim bebeğim," dedikten sonra sevdiğine yavaşça yaklaşıp yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarına kapandı. Dudaklarını büyük bir yavaşlıkla öpüp tadını alırken burnuna Elif'in saçlarının kokusu geldi. Yeni duş aldığını anladı ve kendine hâkim olamayarak dudaklarından yavaşça yanaklarına ve oradan boynuna doğru kaydı öpücükleri. Koklayarak öpüyordu boynunu ve öperken Elif'i yatağa yatırıyordu. Yatağa yattıktan sonra Efe üzerine çıkarak öpücüklerine devam etti. Sevdiği kızın teninin kokusunu aldıkça kendine engel olamıyor ve biraz daha ileri gidiyordu. Boynundan aşağılara doğru inerken içindeki sakin adam bir yerlere saklandı ve büyük bir arzuyla sevmeye devam etti.

Elif ise tecrübesizliğinden bir şey yapamıyor sadece elleri ile Efe'nin saçlarını çekiştiriyordu. Efe'nin dokunuşlarına engel olamıyor olmak da istemiyor, kendini kaybediyordu sevdiği adamın kokusunda. Efe sevdiği kızı burada şimdi çok rahat ikna edebilir, kendisinin yapabilirdi ama bu şekilde istemiyordu Efe. Bir süre daha sevdiğinin kokusunda huzuru bulduktan sonra geri çekildi.

"Aç gözlerini güzelim," dediğinde Elif usulca gözlerini araladı. Gözlerinde hâlâ yerinde duran tutkuyla sevdiği adama baktı. Nefesini düzenleyememişti ve az önceki heyecanı da yerinde duruyordu. Efe eğilip dudaklarına bir öpücük bıraktıktan sonra aklında olan soruyu sordu bir anda.

"Bir ömür bana ait olur musun bebeğim?" dediğinde Elif'in gözleri sonuna kadar açılmıştı şaşkınlıktan. Böyle bir şey beklemiyordu. Özellikle böyle bir anda hiç beklemiyordu. Efe, Elif'in suskunluğu ile devam etti. "Biliyorum böyle bir teklif burada olmaz ama bu sorunun cevabını şimdi almazsam bu gece uyuyamam güzelim. Şimdi evet de, daha sonra daha güzel bir teklif yapa..." der-

ken Elif şaşkınla açmış olduğu gözlerini şefkatle kıstı ve parmaklarını Efe'nin dudaklarına yerleştirdi. Gözlerinden bir damla yaş akarken konuşmaya başladı.

"Başka teklif istemem bu en güzeliydi. Senin olduğun her yer bana mutluluk zaten. Daha fazlasını istemem hiçbir şeyin. Sen ol yeter," derken Efe büyük bir aşkla baktı sevdiği değerlisine. Sonra içindeki mutlulukla daha bir şevkle saldırdı dudaklarına. Arada durmadan fısıldıyordu Elif'in dudaklarının üzerine "Seni seviyorum," diye.

Efe en çok bu özelliğini seviyordu Elif'in. Her şeyin sadesini seviyordu. Abartıdan uzak, gözü yüksekte olmayan huyunu seviyordu. Hiç kız girmemişti Efe'nin hayatına. Hastalığından dolayı kimseye yaklaşmamıştı. Zaten Çınar'ın dediği gibi çevresindeki kızlarla sadece iyi arkadaş ve kardeşi gibi oluyordu. İçinden hiç Elif'e hissettiği duygular kadar yoğun bir duygu hissetmemişti. Elif onun için ilk, tek ve sondu. Hep de öyle kalacaktı. Elif'i gördüğü ilk andan itibaren anlamıştı bunu.

Efe daha fazla ileri gitmeden kendini durdurarak "Seni çok istiyorum," dedi ve devam etti. "Seni hayatımın her yerinde istiyorum. O yüzden hemen evlenmemiz lazım," dediğinde Elif şaşırmadı, yadırgamadı ve itiraz etmedi.

"Sen nasıl istersen?" dedi mutlulukla.

Efe aldığı cevapla daha fazla mutlu olabilir mi merak ediyordu. Şu anda dünyadaki en mutlu erkekti. Yavaşça yana doğru kayıp Elif'i üzerine çekti ve "Bugün seninle ve kokunla uyumak istiyorum bebeğim. İzin verir misin?" dediğinde Elif'in cevabı daha çok sarılmak oldu sevdiği adama.

Elif de Efe'nin en çok bu kibar halini seviyor. Ne olursa olsun her konuda onun fikrini alıyordu. Kısa eteklerini sevmediği söylemiş hatta onları giymemesi için söz almıştı kendisinden, ama sonra nasıl mutluysan öyle giyin demişti. Efe'si ona kıyamıyordu. Ama Elif de sevdiğinin isteklerine saygı duyup onun rahatsız olmayaca-

ğı şekilde giyiniyordu artık. Zaten sevgi bu değil miydi? Karşılıklı hoşgörü.

***

Çınar bugün gördüğü siyah gözleri aklından bir türlü çıkaramıyor ve yarın akşam Kübra'nın ona böyle diklenmesinin sebebini ona soracağının hayalini kuruyordu. Bu düşünce ile sırıtarak gözlerini kapattı. Anlaşılan o ki Çınar bardan hiç çıkmayacaktı bu aralar.

***

Çağın uzun zamandır karısına hasretti ama bugün yine çok yorulmuştu. Karısı ne kadar istekli olsa da aldığı ilaçlar onun biraz uykusunu getirtiyordu. Normalde de uykuya düşkün olduğu için yatağa girer girmez uyuması çok doğaldı. Çağın karısının uyurkenki masum yüzünü bir süre seyrettikten sonra kollarına sıkıca alıp o da gözlerini kapattı büyük bir huzurla.

***

Sabah kahvaltısını, Efe'nin kollarında uyanan Elif ve müstakbel kayınvalidesi Berrin Hanım hazırlamıştı.

Elif çok mutluydu. Efe'nin onu sevdiğini biliyor ve çok güveniyordu. Sabah gözlerini açtığında sevdiği adamın kollarında öpücükleri ile karşılaşmak, onun bugüne kadar olan mutlulukların hepsinin yalan olduğunu anlamasına sebep olmuştu. Efe'nin öpücüklerine karşılık verip uzun süre yatakta oyalanmışlardı. Efe de Elif de her sabah böyle uyanmayı dilediler birbirinden habersiz kabul olduğunu bilmeden.

Efe'nin kollarından çıkıp banyoda işlerini hallederek mutfağa geçti kahvaltı hazırlamak için. Efe ise sabaha karşı uyanıp kolla-

rındaki güzelliği izlediği için hâlâ uykusu vardı ve uyumaya devam etti Elif çıktıktan sonra.

Şimdi de Berrin Hanım ile birlikte güzel bir kahvaltı hazırlayacaktı. Aslında bu kahvaltı özel olacaktı çünkü tüm aile sıkıntılı günlerin ardından az da olsa daha mutluydu ve bir aradaydı.

Ve bugün biri için daha özel olacaktı. O da eğlence ayarlamak için bara gidip siyah gözlü ahusuyla tanışan Çınar'dı. Çok etkilenmişti Çınar ama henüz bunu kendine itiraf edemiyordu. Kübra'dan etkilenmişti etkilenmesine, evet bunu biliyordu ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Abilerinin arasında dalga konusu olmak istemiyordu.

Ama bu sefer farklı hissettiğini de biliyordu. Bu kız farklı olacaktı, o yüzden kimse laf etmeden ilk önce kendisi emin olacaktı hissettiklerinden. Sonrası zaten olurdu. Kübra da isterse çok güzel olurdu.

***

Kahvaltı mutlulukla ve biraz da ev halkının Çınar'a takılmalarıyla geçmişti. Kahvaltıdan sonra herkes işine dönmüştü.

Çağın uzun süredir Çisem'i yalnız bırakmamak için işe gitmiyordu. Zaten düğün zamanında vekâletini kardeşlerine vermişti. Ama karısı artık daha iyiydi ve teyzesi ile babası evde iken kendisi de işin başına geçmek istemişti. İş yerine gittiğinde düğün tebriği ve Mustafa için başsağlığı dileyenler birbirine karışmıştı. Çınar, Demiralp ile birlikte odasına geçtiğinde sekreteri Aslı gereken tüm dosyaları getirmişti. İlk işleri yeni aldıkları kanlı ihale olacaktı. Kimse bu ihâlâin alınmasından artık memnun değildi. Çünkü ne kadar kötü olursa olsun kimse Mustafa'nın ölümünden dolayı mutlu değildi.

Efe ise akşam hazırlanması ve olanları annesiyle paylaşması için Elif'i eve bırakmış kendisi de kardeşi ile babasının mezarına

gitmişti. Kardeşi ve babası ile dertleşip son olanları anlatacaktı. Her zaman yaptığı gibi.

Çisem de bütün gününü Berrin Hanım ile birlikte geçirmişti. Beraber eskilerden bahsedip bol muhabbet ederek mutfakta Berrin Hanım'dan bir kaç şey öğrenmişti. Daha sonra Berrin Hanım akşam için dinlenmesi gerektiğini söyleyerek Çisem'i odasına yollamıştı.

Çisem odasına çıktıktan sonra yatağına uzanıp düşünmeye başladı. Ne kadar çok şey gelmişti başına. Meğer mutlu, korunaklı hayatının ardında neler saklıymış. Düşündükçe şaşırıyordu. Ama en çok şaşırdığı bütün bu olanlara nasıl sakin kalıp bir şey demediğiydi. Olan olmuştu artık, dese ne olurdu ki? Kabullenmeyip karşı çıksa, ya da bağırıp çağırsa her şey düzelecek miydi? Tabi ki düzelmeyecekti. Bu yüzden bu tepkilerin bir anlamı da yoktu.

Şimdi düşünmesi gereken bu hafta yapacaklarıydı. İlk önce Mustafa'nın kendisine bıraktığı her şeyi üstüne alması için bir takım düzenlemeler yapacaklardı avukatla birlikte. Daha sonra eski evlerini Fatma teyzesinin üzerine yapacaktı. Fatma teyzesi ile konuşmuş ve bin bir güçlükle ikna etmişti. Zaten babası Uğur Bey, Elif'in geleceğini düşünüp vasiyetinde onlara da yer vermişti. Ama Çisem o evin satılmasını istemiyordu. Tıpkı Bursa'daki evlerinin hâlâ durduğu gibi.

Daha sonra Bursa'ya gidip ailesinin mezarlarını ziyaret edecek ve babasından kalan mirasın bir kısmını sokakta kalan kimsesiz çocuklar için kullanıp bir yardım kuruluşu kuracaktı. Kalan kısmı ile yardıma muhtaç ailelere yardım edecekti.

Mustafa için ise onun adına bir sanat galerisi açacaktı. Adı sonsuzluğa karşısın ve resimlerini onun adı altında sergilesin istiyordu. Bu fikri ona Çağın vermişti. İki gün önce ne yapacağını deli gibi düşünmüş ailesi için bir şeyler yapmak istemişti. Ama bir türlü bulamıştı taa ki kocası fikir verene kadar. Karar verdikten sonra Çağın gereken her şeyi kendisinin ayarlayacağını söylemişti. Bir de şirket işleri vardı. Çisem o işi başından beri istememiş ve mesleğini

seçmişti. Yine istemiyordu, bu sebeple bir vekâletle her şeyi kocasının başına yıkmıştı. Çağın zaten şirkete ortaktı ama şimdi orayı da kendi bünyelerine alması işini daha yoğun hale getirecekti. Çisem buna üzülse de başka yapacak bir şeyi yoktu. Çünkü bu işlerden hiç anlamıyordu.

Birkaç saat daha yatakta dinlendikten sonra banyoya duş almak için girmişti. Vakti olduğu için rahatça bedenini gevşetip yarım saat kadar da banyoda kalmıştı. Vücudunu rahatlatıp banyoda işini bitirip kısa havluyu bedenine sardıktan sonra odaya geçtiğinde, aynı anda kapı açılmış içeri Çağın girmişti.

***

Çağın uzun süredir güzel karısından ayrı kalmıyordu ve bugün işlerini ihmal ettiği için şirkete gelince içindeki boşluğa dayanamayıp işlerini büyük bir hızla toparlayıp Aloğlu şirketine geçmişti. Orada da işlerini Ayla Hanım sayesinde topralayıp evin yolunu tutmuştu.

Eve girer girmez gözleri karısını aramış ve teyzesinin söylemesiyle odalarına doğru çıkmıştı. Odaya girdiği anda beklediği görüntü bu değildi ama memnundu.

Gülümseyerek heyecandan titreyen karısına yaklaştı ve belinden tutup kendine çekti. Hiç konuşmadan dudaklarına kapandı. Hiçbir zaman bu tada doyamayacaktı Çağın. Büyük bir arzuyla kapandı dudaklara, elleri ile devam etti sevmeye. Kalçalarından tutup kendine doğru bastırdığında ikisinden de aynı anda inleme sesi çıkmıştı. Çağın kaç gündür hasretti karısına ve şimdi bu yakınlaşma onu daha beter bir hale getirmişti. Ama birazdan diğerleri de gelirdi ve karısını güzelce, yavaş sevmek istiyordu. Sevişmiş olmak için değil onu yaşamak, daha çok içine katmak için istiyordu. Bu yüzden geri çekilip burnunu boynuna gömüp o çok sevdiği kokuyu derince içine çekti. Sonra boğuk sesiyle fısıldadı.

"Bugün kaçışın yok meleğin. Bu gece benimsin..." dedikten sonra daha derin koklayıp öptü ve fısıltıyla devam etti. "Çok özledim... Seni... Tenini."

"Ben de çok özledim," dedi sesi heyecandan titreyerek.

"Biliyorum bebeğim. Bardan biz daha erken ayrılacağız. Çünkü orada değil burada seninle sabahlamak istiyorum," dedi ve geri çekilip Çisem'in yüzünü elleri arasına alıp bir kere daha öptü dudaklarından.

Daha sonra Çisem'i elinden tutup Çisem'e ait olan giyinme odasına götürdü. Odadaki koltuğa oturmadan önce havlusunu açtı ve kenara bıraktı. Karısına özlemle kısa bir süre baktıktan sonra iç çamaşırı çekmecesine yöneldi. Siyah bir takım seçtikten sonra yeniden karısının yanına gitti.

Bu sırada Çisem kocasını büyük bir sevgiyle izliyordu. Onun böyle kendisi ile ilgilenmesini çok seviyordu. Sonra dayanamadı ve aklındaki soruyu sordu.

"Bu yaptığından hiç bıkmayacaksın değil mi?" dediğinde Çağın alt iç çamaşırını giydirirken gülümseyerek başını kaldırdı.

"Neden bıkayım? Seninle ilgilenmek çok hoşuma gidiyor. Bana ait olduğunu daha derinlerde hissediyorum. Ayrıca ben bu işten çok büyük keyif alıyorum güzellik. Yoksa itirazın mı var?" derken çamaşırı giydirmiş, göz kırptıktan sonra alnından öpmüştü.

"Tabi ki hayır. Benim de çok hoşuma gidiyor benimle bu kadar çok ilgilenmen. Ama bir gün bıkarsın diye de korkmuyor değilim," dediğinde son kelimelerde sesi titremişti elinde olmadan. Çünkü gerçekten korkuyordu böyle bir durumdan.

Çağın şefkatle gülümseyip Çisem'in yüzünü yeniden elleri arasına almıştı. Bu arada diğer çamaşırını da giydirmiş ve ikinci öpücüğünü her zamanki gibi burnuna bırakmıştı.

"Bebeğim benim nasıl bıkarım senden? Sen olsan benden bıkar mıydın?"

"Asla!" dedi hiç tereddüt etmeden Çisem.

"Imm benim seni daha çok sevdiğim düşünülürse ben hiç bıkmam o zaman," derken muzip bir şekilde gülümsüyordu. Çisem bu

aralar çok çabuk sinirleniyordu. Belli ki yaşadıklarının yan etkisi budur diye düşünüyordu Çağın. Ama bu durumdan şikâyetçi değildi. Hatta Çisem sinirlenince daha tatlı olduğu için sürekli onu sinirlendiriyordu artık. Ve bu da o anlardan biriydi.

"Sen şimdi bana az seviyorsun gibi bir ima da mı bulundun sevgili kocacığım?" derken Çağın'a tek kaşını kaldırmış sahte bir sinirle bakıyordu.

Çağın karısının bu haline gülüp burnunu iki parmağı ile hafifçe sıkıştırıp ayağa kalktı ve giysi dolabına gidip akşam için kıyafet seçerken cevap verdi.

"İma etmiyorum güzel karıcığım. Söylüyorum. Ben seni daha çok seviyorum," diyerek başını çevirdi ve koltukta iç çamaşırı ile oturan karısına göz kırptı.

Çisem bu hareketten sonra ne söyleyeceğini unuttu ve kocasına sevgiyle baktı. Zaten kim daha çok seviyor diye tartışacak değildi ya. Beraberlerdi ve birbirlerini seviyorlardı. Önemli olan da buydu.

Çağın karısının elbiselerini karıştırıp hem geceye uygun hem de açık olmayan bir elbise seçmek istiyordu. Ne kadar kendisi yanında olsa da ve kendi mekânları, nezih bir bar olsa da Çisem'in açık giyinmesini istemiyor ve çok kıskanıyordu. Çisem isterse yok diyemezdi, ama zaten Çisem de çok usturuplu giyiniyordu.

En sonunda dekoltesi olmayan siyah çok kısa olmayan bir elbise seçmişti. Çisem elbiseyi görünce gülümsemişti. Kocasının zevkini seviyordu.

Çağın elbiseyi alıp geri döndü ve Çisem'i ayağa kaldırarak yavaşça giydirdi. Daha sonra geri dönüp elbiseye uygun ayakkabılarını da getirdi ve kenara bırakıp dudaklarından öptü.

"Meleğim sen diğer işlerini hallet bende bir duş alayım," diyerek banyoya doğru yöneldi.

Çisem başını olumlu anlamda sallayıp gülümseyerek aynanın önüne geçti ve saçlarını kurutmaya başladı.

***

Akşam herkes hazır olduğunda arabalara binilmiş tüm aile dışarıda Çınar'ın ayarladığı yerde yemek yemeye gitmişlerdi. Çok keyifli bir yemek yemişler ve yemekten sonraki sohbet de çok eğlenceli geçmişti. Bara geçme vakti gelince Berrin ve Fatma Hanım ile Doğan Bey evlerine geçmek için gençlerden ayrılmışlardı.

Bara geldiklerinde Çağın, Çisem'in elini sıkıca tutup mekâna doğru ilerlemişti. Diğerleri de peşinden. İçeride onları Emre karşılamıştı. En güzel ve büyük locaya geçip Emre ile sohbete başlamışlardı.

"Seni iyi gördüğüme sevindim Çisem," dediğinde Çisem de samimi bir şekilde gülümsedi.

"Nil'i de görmek isterdim. Nasıl gidiyor hamilelik?" diye sordu Çisem.

En son düğününde görmüştü Nil'i. Asuse ve Taylan çifti gibi Emre ve Nil'i de çok sevmişti. Düğünden sonra olanlar yüzünden Asude'ye verdiği sözü de tutamamış ve tekrar görüşememişlerdi. Bunu hatırlayınca en kısa zamanda aramayı not düştü aklına.

Emre karısının lafı geçince sıkıntıyla yerinde kıpırdanmıştı.

"Sorma Çisem zaten inatçıydı bir de bu hamilelilik daha da pekiştirdi bu huyunu," dedi dışarı derin bir nefes vererek.

"Neden? Ne yapıyor ki?" dedi Çisem karşısında karısına deli gibi âşık adama bakarak.

"Burada çalışmasını zaten istemiyordum. Bir de şimdi hamile artık hiç istemiyorum ama dinleyen kim. Zar zor ikna ettimde yukarıda ofiste iş veriyorum. Onun yerine de eleman aldım, aşağıya inmek için tüm bahanelerini ortadan kaldırdım. Ama ne zamana kadar sabırla dayanacağımı bilmiyorum," dediğinde gerçektende çok sıkıntılıydı. Çünkü karısına ve henüz doğmamış kızı Hazel'e bir şey olacak diye çok korkuyordu.

Çisem sadece karısının ismiyle bile gözleri aşk dolan adamı çok iyi anlamıştı. Ama yeni eleman denilince aklına hemen Kübra gelmiş ve Çınar'a bakmıştı. Çınar'ın da etrafına bakıp onu aradığı-

nı anlaması uzun sürmemişti. Kocasına baktığında onun da Çınar'a baktığını ve durumu anladığını fark etmişti.

"Aaa evet benimle aynı bölümdenmiş Kübra. Nerede şimdi görmek isterim?" dedi, ama niyeti tamamen farklıydı. Kübra'yı uzaktan gördüğü kadarı ile kendi halinde, çok tatlı ve güzel bir kızdı. Sadece bir kere konuşmuşlardı ve kendisinden büyüktü. Her ne kadar tanımasa da iyi birine benziyordu. En azından Çisem böyle hissediyordu. Bu yüzden Çınar'a uygun olduğunu düşünüyor ve çok seviniyordu onun adına. Çünkü artık düzgün bir ilişki yaşamasını istiyordu.

"Buralardaydı şimdi gelir işinin başına. Ben bir bakayım hatta," dediğinde Çınar atılmıştı hemen.

"Sen otur ben bakarım," dediğinde kimseyi umursamamış ve arkasından atılan kahkahalara kulak asmamıştı.

Çünkü geldiğinden beri gözleri onu arıyor ve yeniden o gözleri görmek için can atıyordu. Dün onu ilk gördüğünde bir çapkın gibi davranıp hemen gözlerine iltifat etmiş ve kızı sinirlendirmişti. Evet, kendisi bir çapkındı ama söylediği sözler asılmak için değil gerçeklerdi. Çocuk değildi ve ne hissettiğini bilecek bir yaştaydı. Belki ilk görüşte aşk belki de sadece güçlü bir çekim, etkilenmeydi. Emin değildi hislerinin ne olduğuna ama boş değildi Kübra'ya karşı bunu biliyordu. Ve değişik hisler beslediği bir kızın burada çalışmasını istemiyordu. Belki buna hakkı yoktu ama kendine engel olamıyordu. Ne olursa olsun onun da kendisini sevmesi sağlayacak ve burada çalışmamasını söyleyecekti. Çünkü ilk defa birine karşı böyle hisler besliyordu ve ne olursa olsun bunun peşini bırakmayacaktı.

Barın her yerine bakmış ama bulamamıştı Çınar. En son aklına çalışanların kendilerine ait olan odaları geldi. Adımlarını oraya doğru yönlendirdi ve odanın önüne geldiğinde kapıyı çalmadan hızla açtı.

Kübra da Çınar gibi dün yaşadığı kısa atışmayı aklından çıkaramamıştı. Ama çıkartması ve unutması gerekiyordu. Çünkü Çı-

nar'ın da diğerleri gibi çapkın olduğunu düşünüyordu. Ve bu çapkın, kendini beğenmiş adamın hayatına meze olmayacaktı. Onun daha önemli işleri vardı. Okulunu bitirip para getirebilecek herhangi bir işte çalışmak gibi. Gerçi ölen üvey babasına söz vermemiş olsa okulu da bırakırdı ama işte bir kere vermişti babasına o sözü.

Dün doğru düzgün uyuyamadığı için sabahtan beri baş ağrısı çekiyordu. Bugün fazla yoğun olmadığı için arkadaşından rica edip yerine bakmasını söylemiş ve dinlenmek için çalışanlara ait odaya geçmişti. Ama henüz on dakika olmuştu ki, kapı dışarıdaki müzik sesine rağmen büyük bir gürültüyle açılmış ve dünkü o çapkın adam yani patronu, ona hitap ederken ismini öğrendiği Çınar içeri dalmıştı. Hızla yerinden doğrulup şaşkınca Çınar'ın gözlerine kilitlenmişti. Burada ne işi olduğunu ve hangi hakla buraya girdiğini düşünüyordu. Patronun arkadaşı olsa bile buraya girme hakkı yoktu. Sinirle yerinden kalkmış, tam söylenmeye hazırlanıyordu ki Çınar konuşmuştu.

"Ben de seni arıyordum," dediğinde yine Kübra'nın gözlerinde kaybolmuştu bile.

"Neden arıyorsunuz? Ayrıca buraya girme hakkını nereden buluyorsunuz? Burası çalışan..."

"Biliyorum," diye lafını böldü Çınar ve bir adım atarak Kübra'ya yaklaştı.

"Madem biliyorsunuz neden buradasınız?"

"Dedim ya seni arıyordum."

"Bilmece gibi konuşmayı keser misiniz? Ne istediğinizi söyleyin ve gidin."

"Seni tanımak istiyorum," diyen Çınar'ın lafıyla Kübra şaşırmıştı.

Aslında hiçbir zaman asi bir kız olmamış her zaman etrafına uyum sağlayıp insanlara çok kibar davranmıştı. Ama Çınar'ı gördüğünden beri içinde hiç var olmayan asi bir kız ortaya çıkıyordu. Belki de hissettiklerinden kaçıyordu. Kaçmasa, bir gündür tanıdığı

adama kendini bıraksa, kırılacağından korkuyordu belki de kim bilir. *'Çılgınlık bu,'* diye geçirdi içinden. Bir gündür tanıdığı adama âşık olmamıştı değil mi? Olmasa iyi olurdu.

"Neden tanımak istiyorsun? Benimle neden ilgileniyorsun?"

"Bak açık konuşacağım. Ben öyle her önüne gelenle beraber olan biri değilim. Gece hayatım hızlı ama... Her neyse işte. Ben senden çok etkilendim. Ne hissettiğimi biliyorum. Bunun adı ne bilmiyorum ama bütün gece seni düşündüm ve seni tanımak istiyorum. Adını koymak zorunda değiliz. Ama diyorum ya ilk önce seni tanımak istiyorum," dediğinde Çınar tam olarak ne istediğini, onun yanında olmasını istediğini, koruyup kollamak, sarıp sarmalamak istediğini ve daha birçok şeyi söylememişti. Çünkü ilk andan korkutmak istememişti.

Kübra duydukları ile şaşırmıştı. İnat etmenin anlamı yoktu. İtiraf etmeliydi ki kendi de onu düşünmüş ve çok etkilenmişti. Ve yine onun gibi hislerinin adını bilmiyordu. Ama o da tanımak istiyor fakat çok korkuyordu. Ya zarar görürse bu tanımadığı adamdan.

"Tanıdıktan sonra ne olacak? Belki seninki sadece hevestir ve benden ..."

"Hayır!" diye kesti hemen Çınar ve biraz daha yaklaşıp tam dibinde durdu. Eliyle çenesini kaldırdı yavaşça, çünkü başı göğüs hizasına geliyordu.

Kübra bu tutuşla çekilmek istiyordu ama yapamıyordu. Ne oluyordu ona dünden beri? Bu tanımadığı adamdan hoşlandığı yetmiyormuş gibi bir de kendisine dokunmasına izin veriyordu. Kendisine hiç uygun olmayan hareketler sergiliyordu dünden beri.

Çınar onu hareketlerinden nasıl biri olduğunu zaten çıkarmıştı ve bu yüzden tecrübeli bir erkek olarak aklından geçenleri tahmin edebiliyordu.

"Kübra... Aklından geçenleri biliyorum. Ne düşündüğünü şu an nasıl korktuğunu. Belki çok erken, dün bir bugün iki diyorsun ama... Bak benim bir kadını on beş dakikadan fazla düşündüğüm

olmaz. Ama sen dünden beri aklımdan çıkmıyorsun. Bu bir heves değil. Ben hislerimin ne olduğunu bilecek yaştayım ve seni istiyorum... Öyle hemen gözlerini açma. Her anlamda istiyorum. Yanımda ol. Seni tanımama izin ver. Bakarsın güzel bir ilişkimiz olur ha ne dersin?" dediğinde bunları hemen söylemek istemiyordu ama Kübra'nın da hayır demesini istemiyordu.

Kübra ne diyeceğini bilmiyordu. Yirmi bir yaşındaydı ama hiçbir erkeğe yaklaşmamıştı henüz ve bu yakınlaşma aklını allak bullak etmişti. Evet, çılgınlıktı belki daha bir günlük tanıdığı adama evet demek, ama bu çılgınlığı yaşamak istiyordu. Bir kere olsun kendi istediğini özgürce yaşamak istiyordu. Hem nedensiz bir şekilde bu karşısındaki adam güveniyordu. En azından kalbi güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Aklı ise kaçmasını. Ama ne zaman aklını dinlemişti ki zaten.

"Evet derim," diye fısıldadığında Çınar ne kadar bu cevabı vermesini istese de şok olmuştu. Ama aynı zamanda çok da sevinmişti. Bir süre öylece baktı daha o ilk dakikadan kaybolduğu gözlere, ama sonra mutlulukla gülümseyip hâlâ çenesinden tutuğu kızı ürkütmeden dudağının kenarını tüy gibi hafif bir şekilde öptü ve orada kaldı. Kokusunu çekti içine sıcaklığını tenine temas ettirdi. Sonra aynı yavaşlıkta geri çekildi ve Kübra'nın yüzünü elleri arasına aldı.

"Pişman olmayacaksın," dedi ve devam etti. "Hadi gel, yengem seni görmek istiyordu," dediğinde Kübra'nın elini tutup dışarı çıkarken Kübra'nın "Yengen kim?" sorularını duymamazlıktan geliyordu.

Çınar içeri ailesinin yanına geçtiğinde tüm gözler onlara dönmüştü. Bara gelirken Turaç kısa bir süre kendilerinden ayrılıp kısa bir işi olduğunu söylemişti. Şimdi yanında Sümeyya ile oturduğuna göre işinin ne olduğunu anlamıştı. Yüzünde büyük bir gülümseme ve rahatlama ile masaya ilerledi.

Kübra patronunu da o masada görünce utanıp elini çekmeye çalıştı ama Çınar durumu anlayıp izin vermedi buna. Masaya gelince

Çisem hemen yerinden kalkmış ve Kübra ile göz göze gelince gülümsemişti. Kübra da Çisem'i görünce şaşırmış ama gülümsemesini yüzünden eksik etmemişti. Çünkü o da biliyordu ki Çisem de kendisi gibi tek takılan, içine kapanık biriydi. Bu ortamda görünce şaşırmıştı. Ama az önce Çınar 'Yengem seni görmek istiyor,' demişti. Acaba Çisem yengesi olabilir miydi?

"Merhaba Kübra," dedi Çisem ve yaklaşıp samimi bir şekilde öptü.

"Merhaba Çisem. Kusura bakma şaşırdım seni görünce. Hem de burada?" deyince, Çisem hemen anlamıştı demek istediğini. Çünkü okulda herkes nasıl bir insan olduğunu biliyordu. Çisem cevap veremeden Çınar lafa girdi.

"Çisem yengem olur. Abimin eşi," dediğinde Kübra dönüp Çınar'a baktıktan sonra yeniden Çisem'e döndü ve konuşmanın başından beri hemen yanında duran adama çevirdi bakışlarını. Çağın hemen boşta olan elini uzattı çünkü diğer eli güzel karısının belindeydi.

"Merhaba Kübra ben Çağın. Çisem'in eşi," dediğinde Kübra şaşırmıştı.

"Herkes tanıyor beni her halde?" dediğinde cevap patron bildiği Emre'den gelmişti.

"Eee doğal tabi. Çınar dilinden düşürmemiş seni," dediğinde, Çınar, Kübra'yı utandırdığı için ters ters bakarken Kübra hemen kendini toparlayıp hareketlendi. Nasıl unutmuştu çalışması gereken bir işi vardı.

"Ben artık işimin başına döneyim tanıştığıma memnun oldum," derken Çınar elini bırakmamıştı. Kübra soran gözlerle bakıp tam konuşacağı sırada Çınar buna izin vermeyip elinden tutarak çekiştirmeye başladı.

"Dur Çınar nereye? Patronumun önünde böyle davranma lütfen. İşimin başına dönmem lazım," diye sesini duyurmak için bağırıyordu.

Çınar durdu ve iyice yaklaşıp kulağına doğru eğildi. "Gel benimle konuşmamız lazım," diyerek yukarıya, camdan odasına çıkardı.

Kalanlar ise eğlenmeye kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Elif, Çisem'e "Hadi dans edelim," dedikten sonra Efe'ye baktı ve sevdiği adamın gözleriyle onay vermesinden sonra Çisem ile birlikte dans etmeye gittiler. Sümeyya, Turaç ile kalmak istemişti. Zaten onlar aynı masada ama ayrı dünyada gibi sadece birbirlerini görüyor ve sürekli muhabbet ediyorlardı.

Çağın da Efe de kendi mekânları olduğu için rahatlardı. Kızlar dans ederken Efe de Çağın'a ve Demiralp'e Elif ile evlenmek istediğinden bahsediyordu. Üçünün de gözleri sürekli kızların üstündeydi ve muhabbetlerine içkilerini içerek devam ediyorlardı.

Çağın yirmi dakikadır pistte dans eden karısına bakıyordu. Ne kadar mutlu olduğuna. Mustafa olayını hâlâ atlatmadığını biliyordu. Çünkü kâbusları hâlâ bitmemişti. Her gece Çisem'in sesine uyanıyor ve sürekli aynı kelimeleri duyuyordu. *'Gitme! Bırakma beni! Affettim,'* diyordu. Tek temennisi Sümeyya'nın terapisinin etkili olmasıydı.

Bu gece Çisem'e çok iyi gelecekti. Biliyordu şimdi böyle gülüyor, ama tek kaldığında içindeki hüzün hiç gitmiyordu. Sadece kendisine belli etmiyordu. Çünkü biliyordu ki karısı kendisini üzmek istemiyordu. Bir süre daha izledikten sonra bazı kişilerin karısına baktığını görünce içindeki kıskançlıkla ayağa kalktı ve Emre'ye müziği değiştirmesini söyleyip Çisem'in yanına gitti ve dansına eşlik etti. Kısa bir süre sonra sakin bir müzik çaldı ve Çisem'i kollarına aldı.

Öyle bir sarmaladı ki etrafına resmen *bu kadın benim* diyordu. Çalan şarkının nakarat kısmını Çisem'in kulağına söylüyordu Çağın büyük bir aşkla. Tam da Çağın'ın içinden geçip Çisem'e olan aşkını anlatan sözlerdi, şarkının sözleri.

Efe de Elif'ine eşlik etmişti. Çınar ise hâlâ Kübra ile konuşuyordu yukarıda. Turaç müziğin değiştiğini duyunca o da

Sümayya'yı kaldırmıştı dansa. Demiralp ise geç saat olmasına rağmen içi özlemle dolmuş ve Naz'ı aramaya dışarıya çıkmıştı.

Kısa bir süre sonra Emre gelip Çağın'ın kulağına işle ilgili bir şey söylemişti. Çağın her zaman buraya gelmiyordu ve Emre bu dansı ne kadar bölmek istemese de hamile olan karısının yanına gitmek istiyordu bir an önce. Bu sebeple Çağın ile görüşmek istediği konuyu hemen konuşmak istiyordu. Çağın ne kadar Emre'ye sinirle baksa da Emre gülümsemiş ve omuzlarını silkmişti. Çağın karısının elinden tutarak dans eden Efe'nin yanına götürüp kulağına gerekeni, Çisem ile masaya geçmesini söylemişti.

Çağın gideli on beş dakika olmuş ve Çisem Elif ile muhabbete dalmıştı. Çağın Çisem için sadece hafif bir kokteyl söylese de Çisem onu içtikten sonra Çağın'ın viski bardağını da içmişti. Çağın yarım saat sonra geldiğinde karısını bıraktığı gibi bulmadığı için çok sinirliydi.

"Nasıl dikkat etmezsiniz Efe! Bünyesine ağır geliyor bilmiyor musunuz?" derken karısını belinden tutmuş kendisine yaslamıştı.

"Abi içki falan söylemedik ki. Senin içkini içmiş," dedi Efe, Çisem'in haline diğerleri gibi gülerken. Sinirli olan bir tek Çağın ve Demiralp'ti. Demiralp de geleli on dakika oluyordu ve Çisem'in Çağın'ı nasıl sevdiğini dinliyordu bu on dakikadır Çisem'den.

Çağın karısının bu haline daha fazla dayanamayıp "Neyse biz gidiyoruz," dediğinde günün bombası bu sefer Çınar'dan değil Çisem'den gelmişti.

"Bizim zaten işimiz vardı. Değil mi aşkım? Erken gidecektik. Ne işimiz vardı... Hah... Sevişmek... Şevişmek için gidecektik," dediğinde herkes ilk önce bir duruldu ve birbirlerine baktılar. Ardından gülmelerini zapt etmeyi bırakıp kahkaha atmaya başladılar.

Çağın karısını susturmaya çalışırken Demiralp bu duruma çok sinirlenmişti. "Çağın! Artık gidin siz," dediğinde Çağın anlamıştı Demiralp'i ki hak da vermişti. Masadakilere sinirle baktı, bir şey demeden Çisem'i kucağına alıp dış kapıya doğru ilerledi.

"Aşkım," diye Çisem'in sesini duyunca içindeki şefkatle cevap verdi.

"Buradayım meleğim."

"Sevişmeye mi gidiyoruz?" dediğinde Çağın bir duraksadı. Gülse mi ağlasa mı? Bilemedi. Ne cevap vereceğini de öyle. Zaten Çisem sızmıştı cevabı beklemeden.

Bunu gören Çağın "Ah be güzelim ah," diye mırıldandı.

36. BÖLÜM

Yolunu kaybetmiş bir yolcu misali
Sürgün yemişyüreğim
Yol bilmez iz bilmez
Sora sora seni arar gönlüm...

Çınar, Kübra'nın elini bırakmadan merdivenlerden çıkıp ses geçirmeyen camdan odasına çıkarttı. Kübra'yı içeriye geçirip hemen arkasından kapıyı kilitledi. Çünkü herhangi biri gelip konuşmayı bölsün istemiyordu. Kübra'ya masanın karşısındaki koltuğu gösterip oturmasını işaret etti ve kendisi de yanına oturdu.

Kübra meraktan deliriyordu ve sonunda dayanamayıp sordu.

"Neler oluyor? Artık anlatacak mısın?" dediğinde, Çınar sıkıntıyla bir nefes aldı, tek seferde barın sahibi ve iş adamı olduğu ile ilgili birkaç şey daha söyledikten sonra soluklanıp Kübra'dan cevap bekledi.

Kübra az önce sevgili olduğu adamın kim olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı ve bu şaşkınlığını gizleyemedi.

"Gerçekten şaşırdım," dediğinde, Çınar hâlâ beklenti içerisindeydi. Kübra bunu anlayıp yine konuştu. "Ne oldu?" dedi.

"Bak, ben senin burada çalışmanı istemiyorum," dediğinde, Kübra daha çok şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilemeden konuştu.

"Neden? Emre Bey benden memnun. Hemen öğrendim işi. Sorun da çıkartmıyorum. Yani anlamıyorum. Neden?" diye tekrar sorarak cümlesini bitirdi. Çünkü gerçekten çok şaşkındı. Böyle bir şey beklemiyordu. Ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu çünkü Çınar-

'ın Türkiye'in en önemli iş adamlarından biri olduğunu öğrendiğinden daha beter bir şok yaşıyordu şu anda.

"Biliyorum. Ama bu benim isteğim," dedi.

Derdini nasıl anlatacağını bilmiyor ve huzursuzca yerinde kıpırdanıyordu. Aslında doğrudan söylemek istiyordu ama Kübra'yı daha ilk günden incitmek ya da üzmek istemiyordu. Sıkıntıyla bir nefes alıp karşısındaki şaşırmış kızın tepkisini bekledi.

"Anlamıyorum. Neden istemiyorsun? Benim bu işe ihtiyacım var. En azından okulumu bitirene kadar," dediğinde, Çınar bu işin böyle olmayacağını anladı ve artık açıkça konuşmaya başladı.

"Bak, ben burada çalışmandan rahatsız oluyorum. Dün hiçbir şeyim değilken bile bütün gece seni düşündüm. Ne yaptığını, nasıl çalıştığını, o güzel gözlerine birinin benim baktığım gözle baktığını... Bunu kaldıramam. Yani senin gece burada olmanı," diye sözlerini tamamlayıp Kübra'dan cevap bekledi.

Aslında Kübra böyle bir şeye karşı gelip *bu benim hayatım sen karışamazsın* diyebilirdi. Ama artık bir ilişkiye başlayacaklardı ve Çınar bunu zorla değil rica ederek söylüyordu. Ayrıca bir an Çınar'ın yerinde kendisi olduğunu düşündü o da istemediği bir şey olsa rahatsız olurdu. En iyisi her şeyi baştan konuşmaktı.

"Biz bir ilişkiye başlıyoruz ve ben her şeyi baştan konuşmak istiyorum. Ben senin sevgilinim artık o yüzden böyle düşünmen tabi ki normal ve sevgili değilken bile böyle düşündüğünü söylüyorsun. Peki ben bu ilişkiyi kabul etmeseydim ya da benden etkilenmeseydin ne olacaktı. O zaman çalışmaya devam edecektim," dediğinde Çınar'dan cevap gecikmemişti.

"Ben burada gecenin bir vaktinde genç bir kız çalıştırmam. Emre de sana olmaz demiş. Ama sen çok istemişsin ve okumam için bu şart demişsin. O da eşiyle aynı yollardan geçtiği için yok diyememiş ve anlamış seni. Kararı da bize bırakmış. Yani senden etkilenmeseydim de burada çalışamazdın," dedi.

"Tamam, bugün ayrılırım işten. Herhalde sevgilisi tarafından işten kovulan ilk kişiyim," dedi alayla ve yerinden kalktı. Ama Çı-

nar elinden tuttu ve buna izin vermedi. Yine yanına oturttu ve elini bırakmadan konuşmaya başladı.

"Böyle düşünme. Kovulduğun yok sadece transfer olacaksın," dedi, Kübra şaşırmıştı.

"Anlamadım. Nereye transfer oluyorum?"

"Bizim şirkete asistanımın yanına," dedi gülümseyerek Çınar. Ama Kübra'nın kaşları çatıldı hemen ve ellerini çekti bir hışımla.

"O kadar da değil. Burada çalışmamı istemedin tamam. Erkekler böyle şeylerden hoşlanmaz hak veriyorum, ki sadece bana özel bir muamele değilmiş. Ona da tamam. Ben de zaten iş bulsam burada çalışmazdım. Ama senin şirketine sadece sevgilin olduğum için de giremem. O kadar da değil," dedi, yine kalkmaya çalıştı.

Çınar yeniden elinden tuttu fakat bu sefer daha sert. Kübra da bunu hissedip Çınar'ın yüzüne baktı ve bakışlarının daha sert olduğunu gördü. Sessizce yutkundu ve Çınar'ın elini bırakmaması ile geri yerine oturdu.

"Bak, sakin konuşuyorum bazı şeyleri açıklıyorum, ama sen anlamamakta ısrar ediyorsun," diye dişlerinin arasından konuştu. Kübra da sinirlenmişti artık.

"Neyi anlamıyorum ya? Bak hızlı başladık ve belki de yanlıştı bu. Ben sırf sen zenginsin diye her dediğini yapamam," dediğinde, Çınar sinirle yerinden kalkıp hızla elini saçlarının arasından geçirdi ve işaret parmağını genç kıza doğru sallayarak konuşmaya başladı.

"Hiç bir şey yanlış değil. Bu ilişkiyi başlamadan bitirmeyi aklının ucundan bile geçirme! Çünkü ben ilk defa böyle duygular hissediyorum ve bunun peşini boktan sebeplerden dolayı bırakmam. Bu birdi. Şimdi beni iyi dinle, o şirkette çalışacaksın. Yine söylüyorum ilk değilsin. Asistanım Derya da ilk burada çalıştı. Sonra yanıma aldım. Kız hemen işi kaptı. Yani iş yerinde patron eleman ilişkisi yaşayacağız. Torpil yok. Anladın mı?" dedi ve kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler almaya başladı.

Kübra, Çınar'ın bu halinden korkmuştu. Bugüne kadar üvey olduğu halde babası bile kendisine karışmamış ve bağırmamıştı.

Şimdi daha yeni bir ilişkiye başlayacağını düşündüğü ve çok etkilendiği bu adam kendisine ilk dakikadan bağırıyordu. Söylediklerinden sadece ilk defa böyle duygular hissettiğini anladı ama artık önemi yoktu. Daha ilk dakikadan böyle sinirlenip bağırıyorsa..

Yavaşça ayağa kalktı, gözleri dolmuştu ama bunu Çınar'a göstermeye niyetli değildi. Kapıya doğru sessizce yürüdü. Çınar onun ne yaptığına bakıyordu. Cevap beklerken kalkıp sessizce gitmesine daha çok sinirlendi ve hızlı hareket edip kolundan tutup kendine çekti. Ama genç kızın gözlerinde gördüğüne hazırlıklı değildi.

Sadece birkaç dakika içinde neler yapmıştı böyle bu güzel gözlü kıza. Bazen Efe'nin dediği gibi göt beyinli olabiliyordu. Siniri hemen geçmiş, bakışları şefkatli bir hal almıştı. Kübra, karşısında kendisine böyle masum ve kırgın bakarken zaten sinirli kalması mümkün değildi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi, sakin ve sesindeki yoğun duyguyla.

Kübra, Çınar'ın kollarında kendini daha savunmasız ve daha kırılgan hissetti. Sanki kollarındaki adamı yıllardır tanıyormuş gibi huzurluydu. Sanki uzun zamandır kendisini bekliyordu bu kollar. Bu yaşadığı ya da hissettiği duygular normal olabilir miydi? Sadece bir gündür tanıdığı bu adama böyle derinden duygular hissedebilir miydi? Yıllardır içinde bir yerlerde hep birine güvenip, kendini sonuna kadar bırakıp hayatı yaşamak vardı. Bu an düşündüğü an olabilir miydi? Ama onu tanımıyordu ve şimdi böyle sinirli halini görünce korkmuştu. Hisleri korkmamasını, güvenmesini söylese de yine de endişe ediyordu. Düşüncelere burnunun dibindeki adamın gözlerine bakarak öyle çok dalmıştı ki, sorusunu yanıtlamayı unutmuştu ve Çınar yeniden sormuştu.

"Nereye güzelim?"

Kübra bakışlarını çekmeden cevap verdi. "Bak. Bir ilişkiye başlayalım dedik. Ama..."

"Ama?" diye, merakla sordu Çınar. Bir şey düşünmüyor, düşünmek istemiyordu. Kübra'nın kötü bir şey söylemesinden korkuyordu. Daha yolun en başındayken kaybetmek istemiyordu. İlk de-

fa bir kızdan bu kadar derin etkilenmişken buna izin vermeyecek ve bu güzel duyguyu yaşayacaktı. Karşılıksız olsa zorlamazdı, ama hissediyordu Kübra da boş değildi kendisine karşı.

"Ama Ben... Sen az önce çok sinirliydin ve ben bir şey yapmadığım halde böyleydin. Yani sen hep böyle misin? Yani..." derken, Çınar şaşkınca Kübra'yı seyrediyordu kollarında. Yeni fark etmişti, korkutmuştu onu. Yine sinirine hâkim olamamış ve durduk yere bağırıp çağırmıştı. *'Haklı'* diye düşündü.

"Güzelim ben özür dilerim. Yani sana bağırmak istemedim. Evet, ben böyleyim sinirliyim. Hem de çok. Özellikle sevdiklerimin canı yandığında. Ama ben seni yanımda istiyorum. Benim nazarımda böyle olması gerekiyor. Şimdi bir düşün. Başka bir yere gitsen işe girsen yine maaşını alacaksın. Yine çalışacaksın. Tek fark benim oranın patronu olmamam mı? Benim yanımda da baştan başlayıp öğreneceksin ama güvende olacaksın. Ha güzelim fark ne?" diyerek, çenesinden tutup dudağının kenarına hafif bir öpücük bıraktı.

Bu öpücükle neye uğradığını şaşırmıştı Kübra. İlk defa biriyle bu kadar yakınlaşmıştı ve bu yakınlaştığı kişi ise yine ilk defa etkilendiği biriydi. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Zaten çok mantıklı konuşmuş ve buna ne cevap vereceğini bilmezken bir de kendisini öpmüş iyice aklını karıştırmıştı.

"B...ben bilmiyorum. Yani haklısın ama..."

"Aması yok. Yarın gelip seni alıyorum ve beraber işe gidiyoruz! Derya sana yardımcı olur, sana her şeyi öğretir," dediğinde Kübra kaşlarını çatmıştı.

"Derya da kim?" derken, sesinden kıskançlık akıyordu ve Çınar da bunu hemen fark etti.

"Uvvv kıskancız da bakıyorum. Ama kıskanmana gerek yok. Derya benim asistanım. Az önce bahsettiğim çalışanım ve nişanlı," derken gülümsüyordu. Bir kız tarafından kıskanılmak hiç bu kadar hoşuna gitmemişti.

"Evet, kıskanç bir insanım ben. Ama seni kıskandığım falan yok. Sadece merak ettim," dedi, ama kendisi bile buna inanmadı. Panikten dudaklarını ısırmaya başlayınca, Çınar'ın gözleri oraya kaymış ve elini genç kızın dudaklarına getirip dişlerinin arasından yavaşça çekip, hızla dudaklarına kapanmıştı.

Niyeti sadece genç kızın dudaklarını dişlerinin esaretinden kurtarmak iken kendine hâkim olamayıp, dünden beri yapmak istediği şeyi yapıp dudaklarını o dolgun dudaklara kapatmak oldu. Hızlı başladı ama yavaşça devam ediyordu. Tadını alarak, hissederek, severek. Çınar ilk defa hissederek öpüyordu. İlk defa aşkı tadıyordu o bal dudaklardan. Aşk bu diye düşündü Çınar. Bu kadar güzel ve ulaşılmaz. Ama ulaşmıştı Çınar. İlk defa bir öpücükten bu kadar etkileniyor, bu kadar keyif alıyordu.

Çınar ateş dudaklarda kaybolurken Kübra'nın da karşılık vermesi ile daha bir şevkle öpmeye başladı. Ama hemen fark etti Kübra'nın tecrübesizliğini. İçine anlam veremediği bir huzur doldu. İlki olabilir miydi? Kendisi gibi bir çapkının böyle bir şey istemesi belki garip ama o da hiçbir aile kızına dokunmamıştı ki zaten.

Kübra ise bambaşka boyutlardaydı. İlk defa öpüşüyordu ve çok iyi hissediyordu. Hiç suçluluk ya da pişmanlık duymuyordu. Böyle bir şeyi hoşlandığı biriyle yapmaktan mutluydu.

Çınar'ın eli genç kızın belini daha çok sarıp kendisine bastırdı. Kübra bu yaklaşımla irkilince Çınar kendini durdurdu ve soluklanma yeri olarak Kübra'nın alnını seçti. Kübra da nefessiz kalmış gibi soluklanırken göğsü çok hızlı inip kalkıyor ve Çınar'ın bedenine değiyordu. Kübra ilk kendine gelen oldu ve geri çekilmek istedi ama Çınar izin vermedi kaçmasına.

"Nereye?" diye, çapkın bir gülüşle sordu Çınar.

"Ben..."

"Sen. Bugün benden çok kaçıyorsun güzelim. Yok öyle bir yere gitmek. Bir daha öpeceğim seni ve sen artık kabul edeceksin. Biz sevgiliyiz," dedi ve yeniden kapandı *baldan tatlı* dudaklara.

Çınar ve Kübra yukarıda mutluluğa adım atarken aşağıda Çisem çılgınlığa merdiven dayamıştı.

***

Aradan geçen bir buçuk saatten sonra Çağın, Çisem'i Şile'deki evlerine getirmişti. Araba yolculuğu Çisem'in uyumasına rağmen çok güzel geçmişti Çağın için. Çünkü Çağın yüzünü uyuyan karısına ne zaman dönse bardaki hali geliyordu gözünün önüne. Hem uyurken o güzel yüzünü izliyordu hem de bu geceki halini hatırladıkça mutlu bir tebessüm etmesine neden oluyor, arada kendi kendine gülüyordu.

Eve vardıklarında arabadan inip ilk önce Çisem'in eşyalarını alıp kapıyı açmaya gitti. Kapıyı ve lambayı açtıktan sonra karısını almak için geri döndüğünde Çisem'in arabadan çıkmış ve çimlerin üzerine kusuyor olduğunu gördü. Büyük bir telaş ve hızla karısının yanına koşup belinden tuttu ve saçlarını topladı. Çisem uykusundan uyanıp kustuğuna göre içkinin midesini bayağı kötü etkilediğini anladı. Bu yüzden fazla telaş yaptı. Karısının kusma işi bittiğinde arabadan peçete alıp Çisem'in ağzını sildi ve daha sonra kucağına alıp eve doğru ilerledi.

Kusmanın etkisiyle biraz kendine gelen Çisem nerede olduğunu idrak edip kollarını sıkıca kocasının boynuna sarıp yüzünü de oraya gömmüştü. Yüzünü gömdüğü yerden mırıldanmaya başladı.

"Çok güzel kokuyorsun aşkım," dediğinde, Çağın kendisine hâkim olmakta zorlanıyordu. Çünkü hem karısının dudaklarının bilinçsizce boynuna değmesi ile hem de o boğuk sesiyle çok etkileniyordu.

"Bebeğim sakın uyuma duş alacaksın," dedi, içindeki büyük istekle. Artık karısından uzakta dayanamıyordu. Bugün güzel karısına yeniden sahip olacaktı.

"Aşkım... Eve mi geldik?" dedi Çisem duş lafını duyunca.

"Evet güzelim."

"O zaman sessiz ol... Şşttt.... Doğan baba uyanmasın... Kimse duymasın bizi."

"Şile'deki evdeyiz bebeğim. Kimse duyamaz bizi."

"Hımm... Diyorsun ki senin aklını çeldiğim yerde...sevişmek daha güzel... Çok Seksi," dediğinde Çisem arada hıçkırıyor, Çağın ise artık kahkaha atıyordu.

"Seksi demek ha?" diyerek, kahkahalarının arasında konuştu.

Çisem ise konuştuğu konuyu çoktan unutmuş ve başka bir konuya geçiş yapmıştı bile.

"Aşkım... Duştan sonra sevişecek miyiz?" dediğinde Çağın kararmış gözlerle cevap verdi.

"Bugün kaçışın yok zaten meleğim."

"Ben kaçmıyorum ki... Bak kucağındayım... Sıkı tut beni kaçmayım," dedikten sonra güldü.

"Ben hiç seni bırakır mıyım bebeğim?" derken odalarına varmışlardı. Odadaki banyoya geçip Çisem'i yere bıraktı ve lambayı yaktı.

"Aaa bıraktın ama... Bak kaçarım sonra," dediğinde, Çağın, Çisem'i kendisine doğru çekip bedenine yasladı.

"Hiç bir yere kaçamazsın küçük sarhoş. Önce güzel bir banyo yapılacak sonra da benimsin!"

"Sen de benim," derken kaşlarını çatmış ve oyun oynarmış gibi kollarında olduğu kocasının göğsüne işaret parmağı ile vurmuştu.

"Seninim güzelim yalnız senin," diyerek, dudaklarına bir öpücük bıraktı ve ayakta duramayan karısını da alıp duşakabindeki suyu açtı. Daha sonra arkasını dönüp elinden tuttuğu karısının üstünü çıkarttı. Sonra kendisi de sadece gömleğini çıkarttı ve kabine girdi.

Çağın, Çisem'i yıkarken Çisem boş durmuyor ve sürekli Çağın'ın işini zorlaştırıyordu. Çağın gülerek engel olmaya çalıştıkça Çisem bir oyunmuş gibi kıkırdayarak işine devam ediyordu.

Çağın işini bitirip Çisem'i havlu ile sardıktan sonra saçlarının da nemini alıp biraz kendine gelen karısını içeri geçirdi. Yatağa

oturttuktan sonra tekrar banyoya geçip ıslanan kıyafetini çıkarttı. Şort giyindi ve banyodan çıkıp Çisem'in yanına geri döndü.

"Güzelim sen biraz uzan ben sana bir kahve yapıp geleceğim," diyerek ayağa kalkarken Çisem elinden tutarak izin vermedi gitmesine.

"Ben iyiyim aşkım. Kahveye gerek yok... Hadi gel," diye kısık bir şekilde konuşunca Çağın karısının hâlâ utanmasına şaşırmadı. İyi olup olmadığına şöyle bir baktı ve iyi olduğuna karar verip kahve yapmaktan vazgeçti.

"İyi olmana sevindim bebeğim," diyerek, Çisem' i yatağa yatırdı ve üzerindeki yerini aldı.

Haftaların acısını çıkartırcasına yavaşça öpüyordu. Severek. Ölürcesine. Ne kadar zaman geçerse geçsin sevgisi, kalbindeki tüm benliğini kuşatmış olan aşkı hiç azalmayacaktı. Bundan emindi. Bir öpücüğü ile kendini kaybeden küçük karısına delicesine, ölürcesine âşıktı. Yaşam kaynağı, hayatının sevinciydi küçük karısı. Ona sahip olduğu her an bir şükür yolluyordu Yaradan'a.

Olduğu ana yeniden döndüğünde yavaş yavaş hayat enerjisi olan karısını içine çekmeye devam etti. Yeniden hayat buldu çorak topraklarında. Yıllar geçse de asla bıkmayacak, sevgisi tükenmeyecekti. Bu defa başka sevdi karısını. Bu defa kalpleri dans etti kutsal bir mucize için. Yeni filizlerin, aşklarının ilk tohumlarının atıldığı gece oldu onlar için. Gelecekteki, ömürlerini adayacakları, gözlerini kırpmadan uğruna ölecekleri yegâne mucizeye mühürlerini birleştiriyorlardı. Acıların, zorlukların içinden bir tomurcuk misali büyüyen ve hiçbir rüzgârda topraklarından kopmayacak büyük aşkın tohumlarını salmışlardı bedenlerine...

***

"Seni çok seviyorum meleğim," diye, göğsünde yatan karısının saçlarına doğru fısıldadı Çağın.

Çisem duyduğu sözle aşkla gülümsedi ve gözleri kapanmadan önce cevap verdi.

"Ben de seni çok seviyorum aşkım."

Bu gece her ikisi için de yaz akşamlarının en güzel gecesi olmuştu...

Bir ay sonra...

"Güzelim yemeğe çıkalım mı?" diyerek, iyice sokulmuştu Çınar sevdiği kıza.

O günden sonra Kübra, Çınar'ın dediği gibi bardan ayrılmış ve ertesı gün şirkette işe başlamıştı.

Çınar o gün Kübra'yı evinden almış ve iş yerine birlikte gelmişlerdi. Kübra'yı Derya ile tanıştırmış ve işi öğretmesini söylemişti. Daha sonra işinin başına geçmişti ama sürekli gözü kulağı Kübra'nın üzerindeydi. Kübra'nın kendisi için önemli olduğunu Derya'ya söylemeye gerek duymamıştı. Çünkü Derya zaten bilirdi, anlardı Çınar'ı gözlerinden. Derya ve Çınar'ın arasında güzel bir arkadaşlık bağı vardı.

Derya, Kübra'ya çok samimi davranmış çok da sevmişti. Aynı şekilde Kübra da öyle. Çınar'a karşı mahçup olmamak için elinden gelenin fazlasını yapıyor ve çok çalışıyordu. Derslerini ihmal etmiyor ve vakti kaldıkça Çınar ile vakit geçiriyordu.

Çınar ise ne kadar iş yerinde ciddi olup kendini işe verse de Kübra'dan uzak duramıyordu. Bu sebeple Derya'nın odasında ona bir yer vermiş ve her fırsatta yanında soluğu almıştı.

Kahvaltıyı işe gelmeden önce yapıyorlardı. Öğlen şirkette olursa yine beraber oluyorlardı. Ama akşam yemeklerini kesinlikle kaçırmıyorlar ve yine birlikte yiyorlardı. Çınar'ın tüm dünyası Kübra olmuştu. Tabi ki küçük yengesini ihmal etmiyor ve her fırsatta tatlı tatlı uğraşıyordu.

Kübra da bu bir ayda Çınar' ı tanımış ve yanlış bir adım atıp pişman olmadığı için Allah'a şükür etmişti.

Bir aydır olduğu gibi şimdi de Çınar arkasından kendisine yaklaşmış, boynuna bir öpücük bırakıp yemeğe çıkmayı teklif ediyordu. İçindeki büyük aşkla gülümseyerek sevdiği adama döndü ve öyle cevap verdi.

"Olur, işlerim bitti zaten. Derya'ya söyleyeyim sonra da çıkalım," dediğinde, Çınar kaşlarını çattı.

"Ben çıkalım diyorum daha Derya diyorsun sen," dedi sinirle. Ama Kübra artık alışmıştı Çınar'ın bu sinirine.

Kübra haftalardır olduğu gibi yeniden gözlerini devirdi. Ne kadar konuşsa da Çınar anlamıyor, anlamak istemiyordu. Kimse ona emir versin ya da birinin emri altında çalışsın istemiyordu Çınar. İlk başlarda konuştukları gibi sevdiği adam sadece bir hafta uysal hareket etmişti. Ama sonra yine kendi sözünü geçirmeye çalışmıştı. Kübra artık sevdiği adamın kişiliğini çözmüştü. Sevgilisi söz dinlemeyen, sözünü geçirmek isteyen, çabuk sinirlenen, kıskanç, hırçın ve yaramaz bir çocuktu. Ve Kübra bu yaramaz çocuğu çok seviyordu. İlk başlarda yadırgasa da artık alışmıştı Çınar'a ve onu öyle kabul etmişti.

"Çınar... Hayatım sıkılmadın mı? Derya benim artık arkadaşım da olsa iş yerinde üstüm. Yani ona haber vermeden çıkamam," dedi.

"Ben hem senin patronunum hem de sevgilin. O yüzden gidiyoruz," diyerek, elinden tutarak kaldırdı oturduğu yerden.

"Tamam tamam bir dakika ver bana," diyerek, eline telefonunu aldı ve aşağı kata inen Derya'yı arayıp çıkacağını söyledi. Derya hemen anlamıştı Çınar'ın geldiğini. Gülümseyerek başını iki yana salladı ve işine devam etti.

Kübra ne kadar iş yerinde böyle yakınlaşmalar istemese de Çınar her zamanki gibi kendi bildiğini okuyup elinden sıkıca tuttu ve tüm çalışanların önünden rahat bir şekilde geçti. Kübra daha öğrenememişse de Çınar biliyordu. İş yerinde her bir çalışanı yıllarını vermiş, aklı başında insanlardı ve hiçbiri Kübra'ya kötü gözle bakmazdı, bakamazdı.

Şirketten çıkıp arabaya vardıklarında Çınar kapıyı açtı ve Kübra'nın binmesini bekledi. Ama Kübra binmeden durdu ve sabahtan beri aklında olan soruyu sordu.

"Çisem doktora bugün mü gidiyordu?"

"Evet canım. Doktordan sonra haber verecek abim."

Kübra başını olumlu şekilde salladığında Çınar eğilip şakağına bir öpücük bıraktı ve saçlarını kokladıktan sonra geri çekilip arabaya binmesini bekledi. Kübra da mutlulukla gülümseyerek karşılık verdi.

Çınar, Ozan'dan Kübra'nın hayatı ile ilgili araştırma yapmasını isteyecekken vazgeçmiş ve geçmişini sevgilisinden öğrenmek istemişti. Böylesi daha uygun gelmişti Çınar'a ve öğrendiklerinden sonra sevdiği kıza, babasına duyduğu saygı ile daha çok hayran kalmıştı.

Çünkü Kübra kendisini büyüten üvey babasına aşırı derecede sevgi doluydu ve üvey olmasına rağmen babasını gururlandırmak için her şeyi yapmıştı.

Annesi kendisine hamileyken öz babası istememiş ve annesini acımasızca terk etmişti. Ama annesinin en yakın arkadaşı ve ona yıllarca âşık olan adam hamile olan annesini kabul etmiş, yıllarca hem kendisinden hem de annesinden sevgisini esirgememişti. Annesi kendisi daha bir çocukken vefat edince üvey babası canını dişine takıp tek başına büyütmüş ve okutmuştu Kübra'yı. Bir kaç yıl önce babasını da kaybedince geçimini sağlamak için okulu bırakmak istemiş ama babasına verdiği söz yüzünden bırakamayıp devam etmişti. Her şeyi babasının çabalarını boşa çıkarmamak için yapıyordu ve üniversite öğrencisine part time kimse iş vermeyince hayatının değişmesine sebep olan Çınar'ın barına girmişti.

Çınar bunları öğrenince sevdiği kızın her şeyi olacağına ve hayatının sonuna kadar onu mutlu edeceğine dair kendine büyük bir söz vermişti...

Çisem Şile'deki gecenin sabahında kocasının öpücükleri ile uyandığında sarhoşken söylediği her şeyi hatırlamıştı. Uzun bir sü-

re pikenin altından çıkmamış ve Çağın'ın kendisine takılmalarına maruz kalmıştı. Şile'de kalıp keyifli birkaç gün daha geçirmişlerdi. Eve döndüklerinde kimse Çisem'e bar gecesini hatırlatıp takılmamıştı. Bunda Çağın ve Demiralp'in de etkisi vardı.

Günler yavaş yavaş geçerken Çisem hayata geçirmesi gereken tüm planları uyguluyordu. Bursa'ya ailesinin mezarına gitmiş ve sonra da babası adına yaptıracak olduğu yardım kuruluşu için çalışmalara başlamıştı. Çağın ile birlikte büyüdüğü yerleri gezmiş ve ailesi ile yaşadığı evine giderek eski günlerini hatırlamıştı. Mustafa bir tek orayı satmamıştı. İstanbul'a geri döndüğünde abisi hâlâ Mardin'den dönmemişti. Kendisi Şile de iken abisi de işlerinin başına dönmüştü.

Çisem, Mustafa'nın acısını içinde yaşıyor ama artık bunu kimseye belli etmiyordu. Yeterince herkesi üzmüştü ve daha fazla üzmek istemiyordu. Bir tek içini artık psikoloğu ve aynı zamanda samimi arkadaş olduğu Sümeyya'ya döküyordu. Zaten bu aralar çok arkadaşı olmuştu. Bir de abisinin Naz'ını tanısa tam olacaktı. Onu da Mardin'e gittiğinde görecekti artık.

Çağın işinin başına dönse de Çisem için az çalışıyor ve zamanın çoğunu yanında geçiriyordu. Bu durumu düzeltmiyor aksine işlerinin çoğunu kardeşlerinin üzerine yıkıyordu. Efe de artık evleneceği ve bir hayat kuracağı için ailesinin bütün ısrarlarına rağmen işine evden değil şirketten devam ediyordu. Elif ise Efe'nin hastalığı ile ilgili bütün dosyalara bakmış ve gereken tüm önlemleri şirkette almıştı. İşine ise bir hastanede devam etmek istese de, hayatın kısa olduğunu Mustafa'nın ölümünü bizzat görerek, Efe'nin ısrarlarını da bahane ederek şirkette yanında çalışmaya karar vermişti. Tabi parmağında Efe'ye ait olduğunu gösteren ve Efe'nin Çisem ile seçtiği tek taş yüzükle beraber.

Doğan Bey ve Berrin Hanım çocuklarının artık iyi olduğunu gördükleri halde bir süre daha kalıp Çisem'e destek olmak istemişlerdi. Berrin Hanım oğlunun Elif ile evlenecek olmasına çok sevinmiş ve Fatma Hanım ile konuşarak bir isteme günü ayarlamış-

lardı. Her iki aile de çok mutluydu ve kız isteme töreninde Çağın ve Çisem kız tarafı olacaktı.

Tüm bunlar olurken Çisem ve Çağın aşklarını doludizgin yaşıyordu. Her fırsatta yan yana oluyor ve durmadan küçük kaçamaklar yaparak her hafta sonu Şile'de kalıyorlardı.

Ama bu zaman içerisinde Çisem iki kere bayılmıştı. İlk bayılmasında hastane yüzü görmek istemediği için ikna edememişler ve yaşadıklarından dolayı strese bağlayıp kimse üstelememişti. Ama ikinci bayılmasında herkes yine stresten olduğunu düşünürken Çağın hamile olabileceğini düşünüp Çisem'in tüm itirazlarına rağmen hastaneye gitme kararı almıştı. Bu düşüncesini kimseye söylememiş ve eğer tahminleri doğru ise sürpriz olmasını istemişti.

İşte şimdi Sümeyya'nın yönlendirdiği doktorun odasında karısı muayene olmuş test sonuçlarını bekliyorlardı.

Hemşire test sonuçlarını getirdiğinde Çağın çok heyecanlıydı. Çisem ise regli bir kaç gün geciktiği halde ihtimal vermiyordu. Çünkü uzun süredir korunmadıkları halde hamile kalmamıştı. Yine değildir diye umutlanmak istemiyordu. O yüzden bu düşünceyi geri plana atıyordu.

Doktor sonuçlara tek tek bakıp kan testi üzerinde durmuştu. Tam da tahmin ettiği sonuç çıkınca gülümsemiş ve karşısındaki heyecanlı genç âşıklara dönmüştü.

"Evet, Çağın Bey, Çisem Hanım, her ihtimali gözden geçirip beyin tomografisine varana kadar testler yaptırdım aklınızda bir şüphe kalmasın diye. Ama ben başından beri muayenemden sonra bir ihtimal üzerinde durmuştum ve şimdi bu sonuçta yanılmadığımı gördüm."

"Nedir o sonuç?" dedi, Çağın dayanamayarak.

"Tebrik ederim baba oluyorsunuz. Hamilesiniz Çisem Hanım." dedikten, sonra karşısındaki çiftin heyecanını izledi.

Çağın tahmin ettiği ve içten içe bu sonucu beklediği halde duyması bambaşka bir etki yaratmıştı üstünde. Hemen yanı başındaki ve elini sıkıca tuttuğu karısına döndü. İçindeki büyük mutlu-

lukla kollarına aldı ve içine hapseder gibi sıkıca sarıldı. Çisem de Çağın da heyecandan konuşamıyor ve birbirlerine sarılarak sadece gülüyorlardı. Çağın geri çekilip karısını alnından öptü ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra doktora dönüp "Şimdi ne yapmamız gerekiyor," diye sordu.

"Ben sizi şimdi hemen kadın doğum uzmanımız Derviş Bey'e yönlendireceğim," dedi ve yanında bekleyen hemşiresine gerekli talimatı verdikten sonra yeniden genç çifte döndü. "Derviş Bey size gereken açıklamayı yapacaktır. Hemşire hanım sizi yönlendirecek, " diyerek ayağa kalktı ve "Tekrar tebrik ederim," dedi.

Çağın ve Çisem teşekkür ederek odadan ayrılmışlar ve bebeklerini görmek için mutlu bir şekilde hemşireyi takip etmişlerdi.

Yaz akşamlarının en güzel gecesinden çok güzel bir armağan kalmıştı onlara...

37. BÖLÜM

Karanlık gecelerime ışık oldun, doğdun
Senle vardım, onla bir bütün oldum...

Çağın Çisem'in elinden sıkıca tutup büyük bir heyecanla Derviş Bey'in odasına doğru ilerledi. Çisem yine panik olmuş konuşamıyordu. Çağın ise baba olacağı için yüzündeki tebessüm bir türlü silinmiyordu.

Doktorun yanına vardıklarında şanslarına önlerinde hasta yoktu. Derviş Bey genç çifti ayakta karşıladı güzel bir tebessümle. Karşılıklı selamlaştıktan sonra masanın önündeki koltuklara oturdular.

Çağın doktor ile tanışıp, ultrason hazır olana kadar ettiği sohbetten memnun kalmıştı. Çünkü Derviş Bey her ne kadar kırklarında, beyaz saçları omzunda olan, karizma bir adam olsa da, doktorun samimi ve efendi duruşundan dolayı içi rahatlamıştı. Güzel karısına değen her eli kırmak istiyor ve kıskançlıktan kuduruyordu. Ama doktor olması ve adama karşı içinin ısınması nedeniyle rahattı.

Ultrason hazır olunca hemşire Çisem'i odadaki diğer bölmeye çağırdı hazırlamak için. Çağın karısının elini bırakmadan ayağa kalktı ve odaya beraber geçtiler. Hemşire yeni hazırladığı sedyeye aldı Çisem'i ve karnını açıp, pantolon kemeri kısmına tek kullanımlık havlu yerleştirdi. Karnına da jel sıktıktan sonra doktoru çağırdı.

Çağın karısına güven vermek için yüzünden zaten silemediği gülümsemesini genişleterek baktı ve hemşirenin işi bitince yanına geçip yeniden elini sıkıca tuttu.

Derviş Bey, ultrasonda bebeğin ölçümüne ve sağlığına bakarken, Çağın ve Çisem'in gözleri de ekranda bebeklerini görmeye çalışıyorlardı. Birbirlerinin ellerini sıkıca tuttuklarının farkında bile değillerdi. Çağın ilk defa karısı yanında iken odak noktası farklıydı. Ama kendine engel olamıyordu. Gözünü ekrandan alamıyor ama ne görmeyi beklediğini de bilmiyordu.

Doktorun konuşması ile gözlerini doktora çevirip heyecanla dinlemeye başladılar.

"Henüz dört haftalık ve oldukça iyi," diyerek parmağı ile ekrandaki görüntüyü gösterip devam etti, "İşte burada minik bebeğimiz," dedi.

Çağın ve Çisem adeta ekrana kilitlenmişti. Gördükleri şeyi bir şeye benzetememişlerdi ama oldukça duygulanmışlardı. Çisem'in gözlerinden bir damla yaş düştü. Mutluluk gözyaşıydı. İçinde bir canlı vardı kendine ait ve aşkının meyvesi idi... Bundan büyük mutluluk mu olurdu?

Çağın ise buğulu gözleriyle karısına bakıyordu yine bin bir teşekkür ile... Bu öyle bir duyguydu ki erkek kadın fark etmezdi ağlamak için. İçinden Allah'a şükür etti böyle bir nimeti onlara verdiği için. Kendini o an çok şanslı hissetti. Sevdiği kadından Allah'ın lütfuyla olan bir bebeği olacaktı. Daha başka ne isterdi ki? Çok mutluydu... Çok fazla mutluydu. Kendi kanından canından bir canı olacaktı.

Çağın düşüncelerinden, şükür dualarından hemşirenin seslenmesi ile kendisine geldi. Kenara çekilip hemşirenin ne yaptığına baktı. Doktorun işi bitmiş, masasında kendilerini beklerken hemşire karısının karnını temizliyordu. Bebekle ilgili bir durum olmadığını görünce hemen kendisi bir peçete aldı ve hemşireden rica ederek kendisi temizledi. İşi bitince yine kendisi düzeltti Çisem'in üzerini ve kalkmasına yardımcı oldu. Ne kadar zaman geçerse geç-

sin bir çocukmuş gibi karısıyla kendisi ilgilenecekti. Çünkü aynı bebeği gibi güzel karısı da Allah'ın bir lütfuydu kendisine ve bu yüzden çok iyi bakacaktı ailesine...

Doktorun yanına geçmeden önce Çisem'in yüzünü ellerinin arasına alıp alnına şefkatle, sevgiyle, o an tüm duyguları ile bir öpücük bıraktı ve "Seni seviyorum meleğim," diyerek, karısının cevabını beklemeden yeniden elinden tutup içeriye geçti.

"Artık iki canlısınız Çisem Hanım. Bu yüzden beslenmenize ve uyku düzeninize dikkat edin. Vitamin vereceğim onu kullanın ve hareketsiz kalmayın. Ayrıca gebe izleme programına girmek için bağlı olduğunuz sağlık ocağına mutlaka hamile olduğunuzu haber verin," dedi ve ultrason resmini de Çisem'e verdi.

Bebeğin ölçümlerini ve bir dahaki sefer ne zaman geleceklerini de söyledikten sonra teşekkür ederek ayrıldılar doktorun yanından.

İkisinin de içi içine sığmıyordu. Çisem gitmeden önce Sümeyya'ya teşekkür etmek isteyince Çağın da aklındaki fikri uygulamak için bir süre izin istedi.

Çisem, Sümeyya ile koyu bir sohbete dalmış iken, Çağın da telefon görüşmelerini hallediyor ve sürprizini hazırlıyordu. Diğer yandan çoktan varacağı yere varmış Çisem'in en sevdiği tatlı olan kaymaklı kadayıfı ve yolda yer diye de yanına plastik çatal ile su almıştı.

Çisem'i almadan önce tüm ev halkına haber verip akşam eksiksiz bir şekilde evde olmalarını, sürprizi olduğunu söyledi.

Arabada giderken tatlıyı aldığına çok sevindi çünkü Çisem çok mutlu bir şekilde gözü kimseyi görmeden yiyordu. Zaten normalde de bu tatlıyı çok severdi şimdi daha çok canı ister diye düşündü Çağın ve evde sürekli bulundurmayı da aklına not etti. Yol boyu Çisem'i izledi ve bu görüntüyü hafızasına kazıdı. Eve gitmeden önce sahilde durup anne baba olacak olmalarının tadını çıkartıp bol bol konuştular geleceğe dair...

Eve geldiklerinde Berrin Hanım'ın Çisem'in en sevdiği yemekleri yapmış olduğunu gördüler. Belki de Berrin Hanım'ın içine

doğmuştu. Çisem direk gidip anne gibi gördüğü kadına içten bir şekilde sarıldı. Onu bu kadar düşünen bir aileye sahip oldukları için çok mutluydu. Ama o an sarılma nedeni belki de anne olacağını bildiği ve de kocası hariç başka birinden daha destek almak istediği için olabilirdi. Berrin Hanım'ın hemen arkasında duran Fatma, annesini yeni görmüş ve Berrin teyzesinden ayrılıp ona doğru giderek ilk önce elini öpmüş, ardından sıkıca sarılmıştı anne yarısı bildiği kadına.

Daha sonra yemeğe başlamadan önce masada tüm ailenin merakla beklediği açıklamayı Çağın yapmak istemiş ama o bunu düşünürken Berrin Hanım dayanamayıp sormuştu.

"Ay çatlattınız be oğlum. Anlatın artık neyi varmış kızımın?" dedi.

Çisem'i ilk gördüğü andan beri kızının yerine koymuştu ve onu artık kendi kızı gibi sahiplenmişti. Elif'i de öyle. Çok mutluydu, Allah bir kızını almıştı ama ona tam üç tane kız evlat vermişti. Kübra'yı da çok sevmiş ve yeğeni adına çok sevinmişti.

Çağın hafifçe tebessüm etti teyzesinin bu haline. Şimdiden böyle panikti, bebeği duyunca ne olacağını çok merak ediyordu.

"Hastaneden güzel haberlerle geldik teyzeciğim. Daha gençsin biliyorum ama babaanne oluyorsun. Çisem hamile," dediğinde ortamda bir sessizlik oluştu ilk önce. Kimse böyle bir haberi beklemiyordu. O kadar kötü ve gergin zamanlar geçirmişlerdi ki böyle bir olasılığın daha önce olması gerektiğini kimse fark edemiyordu.

On saniyelik bir sessizliğin ardından ilk tepkiyi veren Çınar olmuştu. Öyle bir bağırmıştı ki yanında oturan Kübra yerinden zıplamıştı.

"Heyyyt be abime bak sen. Amca mı oluyorum ben şimdi?" diyerek, ayağa kalktı ve abisine gidip sarıldı. Sonra da Çisem'e sarılırken herkes ayaklanmaya başladı. Tebrikler bitince bir eksiklik fark etti Çisem ve gözü yerinden hiç kalkmayıp hep gülen yüzünün ardında hüzün saklayan, şimdi de sessizce ağlayan Berrin teyzesine kaydı. Hemen yerinden kalkıp Berrin Hanım'ın yanına gitti. Arka-

dan sıkıca sarılıp yanağına büyük, sıcak ve sevgi dolu bir öpücük kondurup kulağına doğru konuştu. Ama etraf sessiz olunca herkes tarafından duyuldu.

"Teyzem, canım niye ağlıyorsun?"

Berrin Hanım bu sarılmaya Çisem'in boyundaki ellerini tutarak karşılık verdi. Kızı Rüya, ablası ve eşi aklına geldi. Şimdi kızı yaşasaydı o da Çisem gibi evli ya da okuyor olabilirdi ve eşi, kızının her halini görebilirdi. Çisem'e baktığında ablasının hayallerinde ki gibi bir kız olduğunu gördü. Yaşasaydı ne güzel babaanne olurdu ondan. Bakışlarını kaldırdığında herkesin onlara baktığını gördü ama tek bir gözde takılı kaldı. Abisi, yoldaşı, babası gibi bildiği eniştesinde... O kadar iyi tanıyordu ki eniştesini, aynı şeyleri düşündüğünü o buğulu gözlerinden anlamıştı. Her ikisi de sevdiklerini özlüyorlar, ama yıllardır bunu kimseye yansıtmıyorlardı. İzmir'de mabetlerine çekildiklerinde normal hallerine dönüyorlardı. Bu şehir hep onları savunmasız bırakıyordu. Ama çocuklarının bu mutlu günlerinde bu hüznü onlara yaşatmaya hakları yoktu. Eniştesine göz kırptı ve yeniden eski haline döndü.

"Niye ağlayacak? Yaşlandı ya ona ağlıyor," dediğinde Doğan Bey, Berrin Hanım hemen uydu bu oyuna.

"Kıskanma enişte beni. Ayrıca yaşlanan sensin. Maşallah ben on sekizliğe taş çıkartırım," dedi.

Çisem, Berrin Hanım'ın eski neşesine döndüğünü görünce kollarını çözdü ama Berrin Hanım Çisem'in kollarını bırakmadan ayağa kalktı. Çisem'e sıkıca sarıldı. Sonra geri çekildi ve yüzünü elleri arasına alıp yeniden öptü.

"Güzel kızım beni nasıl mutlu ettin bilemezsin. Bu son öpücük ablam içindi," diyerek bakışlarını eniştesine çevirdi ve Doğan Bey hemen anlayıp yerinden kalktı. Çağın'a bakıp çalışma odasını işaret etti ve beraber salondan çıktılar. Daha sonra Berrin Hanım devam etti. "Bizim zamanımızda gelinler hamile olduğunda kaynana altın takardı. Biz de ilk çocuklarımız erkek olunca heves yapıp almıştık. Üstünde baya dalga bile geçmiştik. Gelinlerimiz beğenmez

diye. Bizde eski usul bilezik değil de bir hatıra kalsın diye Zümrüt yüzük yaptırdık çocuklarımıza... Ablam bugünleri göremedi, ama şu an eminim huzur içinde yatıyordur," dediğinde Çağın ve Doğan Bey elinde küçük bir kutu ile gelmişti.

Berrin Hanım eniştesinin çalışma odasındaki kasasından aldığı kutuyu eline aldı ve Çağın ile göz göze gelip gülümsedi. Çağın'ın gözleri güzel karısını bulduğunda Berrin Hanım kutuyu açıp yüzüğü takıyordu. Çisem bu manzarayı dolu gözleri ile seyrediyordu. Çok mutlu olmuştu.

Çisem hediye ve bu kadar sevgi için elini öpüp teşekkür ederken, Berrin Hanım da kızının yokluğunu aratmayan ve saygıda kusur etmeyen gelinine teşekkür ediyordu. Çisem daha sonra Doğan babasının da elini öptükten sonra kocasının sandalyesini çekmesi ile yerine geçip oturmuştu.

"Bir şey daha var söylemek istediğim," dedi Çağın ailesine bakıp. Çisem dâhil herkes pür dikkat ne söyleyeceğini beklerken, Çağın devam etti Çisem' e doğru gülümseyip. "Biz ufak bir tatile çıkıyoruz. Hem bebeğimizi kutlayacağız hem de Çisem için bir değişiklik olacak." Çisem mutlulukla gülümserken, Berrin Hanım hemen itiraz etmişti içindeki koruma içgüdüsüyle.

"O da nereden çıktı? Sen ne anlarsın hamile bir kadına bakmaktan. Ne yapacak bu kız tek başına oralarda? Kusura bakma izin vermiyorum. Artık Çisem'in kendisine dikkat etmesi lazım," diye devam ederken ilk tepki eniştesini Doğan Bey'den geldi.

"Yine başladın kafanda kurmaya baldız. Sanki Çağın tarlaya iş yaptırmaya götürüyorum dedi. Tatile gidiyoruz dedi. Yani dinlenmeye, keyif çatmaya," derken gülümsüyordu. Babasının ardından Çağın devam etti.

"Hakikaten teyzem o nasıl düşünce öyle? Ben hiç meleğimi yorar mıyım?"

"Kaç gün kalacaksınız?" diye, sordu Çınar merakına yenik düşerek.

"Bir hafta. Ama belli olmaz. Çisem'e iyi gelirse uzatırım da," dedi ve elini Çisem'in elinin üstüne koyup gülümsedi.

Daha sonra eğlenceli ve mutlu bir yemek yemişlerdi tüm aile. Yemekten sonra Fatma Hanım ve Berrin Hanım Elif'in yaptığı Türk kahvesi ile güzel bir sohbete girerken, gençler de Doğan Bey ile çardaktaki rakı sofrasında Çağın'ın baba olmasını kutluyorlardı. Biraz da bir baba olarak akıl veriyordu. Kızlar ise Çisem'in atölyesinde kafa kafaya vermiş sevdiklerini çekiştiriyorlardı içlerindeki derin aşkla...

Çınar Kübra'yı, Efe de Elif ile Fatma Hanımı eve bırakmak için akşamı bitirmişlerdi. Berrin Hanım ne kadar ısrar etse de bu geceyi burada geçirmeleri için Fatma Hanım kibarca geri çevirmişti.

Çisem ise odasına geçer geçmez abisini aramak istemişti ama bir türlü eli gitmiyordu. Biraz çekiniyordu ve saat epey geç olmuştu. Çisem yatağın üzerinde elinde telefon oyalanırken Çağın odaya gelmiş ve karısının bu düşünceli halini görünce hemen yanına oturmuştu.

"Ne oldu bebeğim?"

"Abime haber vermek istiyorum ama..."

"Ama çekiniyorsun," diye, gülümseyerek tamamladı Çağın karısının sözlerini.

"Evet ama... Bir de saat geç oldu zaten ben en iyisi yarın arayım, " derken kendine bahane buluyordu ve bunu Çağın hemen fark etti, ama üzerine girmek istemedi. Çünkü abisinden utanması normaldi. En azından Çisem için.

"Aslında abin saat kaç olursa olsun ara demişti. Yani sorun olmaz. Ama sabah konuşman senin için de iyi olur güzelim," dedi.

Çisem, Çağın'ı onayladıktan sonra telefonu kenara bırakıp kalkıp üzerini değiştirdi ve yeniden yatağa gelip mutlulukla kocasının sıcağına sokuldu.

Çisem ertesi günü abisini arayıp hamile olduğunu söylediğinde Demiralp çok sevinmiş ve hemen ilk uçakla geleceğini söylemişti. Ama Çisem tatil için plan yaptıklarını, gelse bile en fazla bir gün

görüşebileceklerini, bu yüzden dönüklerinde daha uygun olacağını ve haber vereceğini söylemişti.

Hafta sonu geldiğinde Çisem ve Çağın kendilerine lazım olacak her şeyi yanlarına alıp tatil için yolculuğa çıktılar. Çisem'i her zaman görmek istediği İzmir'e götürdü. Çisem geldiği yeri görünce otel yerine Doğan Bey'in evine gitmek istedi. Çağın oteli iptal etti ve daha rahat edeceklerine karar vererek eve gittiler.

Çisem'in de bulantıları yüzünden ilk hafta bir şey anlamamışlardı tatilden, bu yüzden daha fazla kalmaya karar vermişlerdi. Tatillerini bir aya çıkarmıştı Çağın. Çünkü Çisem'in mide bulantıları zor geçmiş ve yerinden kalkamamıştı. Çisem yattığı süre boyunca çok sıkılmıştı çünkü Çağın dinlenmesi için yerinden kaldırmıyor ve sürekli aldığı filmleri beraber seyrediyorlardı. Çisem iyice bunalınca Çağın onu mutlu etmek için uzun zamandır almak istediği romantik aşkı anlatan Yüreğimin Kıyılarında adlı kitabı almıştı. Kitapta yazılan aşk ve mutlu biten son, Çisem'e çok iyi gelmiş, iki günde bitirmişti. Daha sonra yeniden okumak ve Sümeyya'ya da hediye almak için aklına not etti. Çünkü tam Sümeyya'nın tarzıydı bu kitap.

Kendini iyi hissettiği zamanlar ise tatilin de keyfini çıkarmış hatta aşermeleri bile başlamıştı.

Çağın bir gece telaşla uyanan karısının tatlı istediğini görünce bir daha her şey elinin altında bulunsun diye Çisem'in sevdiği her şeyden eve almıştı. İlk haftayı saymazlarsa harika bir tatil yapmışlardı.

Bir ayın sonunda eve döndüklerinde Çağın aynı İzmir'de yaptığı işlemi burada da yapmış, evi Çisem'in en sevdiği tatlılar, yemişler ve meyveler ile doldurmuştu. Ama Çağın'ın hesaplayamadığı karısının canının bunlar haricinde bir şeyler çekeceği idi.

Eve geleli ki gün olmuştu ve ertesi günü Elif'i istemeye gideceklerdi. Bu yüzden ev halkı Berrin Hanım'ın direktifi ile erkenden odalarına çekilmişti. Çisem hamilelikten dolayı erken uyuyordu zaten. Çağın da güzel karısını yalnız bırakmıyordu.

Yatalı daha iki saat olmamıştı ki yatağın sarsılması ile Çağın hemen gözlerini açtı. Zaten Çisem'e bir şey olacak korkusuyla yarım yamalak uyuyordu. Ama asıl şaşırdığı karısını ağır uykusundan uyandıran aşermeleriydi. Çisem'i uyandırmak çok zor iken aşerdiği zaman hemen uyanıyordu. Yataktan kalmak üzere olan karısının elini tutup konuşmaya başladı.

"Nereye güzelim?" dediğinde Çisem,

"Hihh," diye ufak bir çığlık attı. Hamile olduğunu öğrendiği ilk günden beri Çağın'ın uykusunun hafif olduğunu ve onun kendisi için uyuyamadığını biliyordu. Bu sebeple onu uyandırmamak için sessiz olmaya çalışmıştı ama yine başarılı olamamış ve uyanmasını sağlamıştı istemeden.

"Özür dilerim bebeğim korkuttum," derken aynı zamanda yatakta doğruluyordu.

"Önemli değil. Ben sen uyuyorsun sandım o yüzden korktum," dediğinde başını utanarak önüne doğru eğdi.

Çağın onun utandığını görünce hemen anlamıştı derdini. Çenesinden yavaşça tutarak kaldırdı ve yüz yüze geldiler. Çok yakınlardı.

"Söyle bakalım canın ne istedi?" diye sorduğunda Çisem'in gözleri parladı. Çünkü kalkma sebebi yine aşermesiydi ve artık rüyalarına giriyordu. Gülümseyerek cevap verdi kocasına.

"Kaymaklı kadayıf ve karpuz istiyorum. Ama sen uyu ben alırım," dediğinde Çağın'ın eli Çisem'in çenesinde dondu ve on saniye kadar şaşkınlıktan gözleri karısının yüzünde gezindi. Sonra birden kahkahalarla gülmeye başladı.

Çağın'ın gülmesi ile Çisem'in gülümseyen yüzü asılmış ve hemen Çağın'ın ellerinden kurtulup yataktan kalktı. Hamilelikten dolayı duygularını çok fazla yoğun yaşıyordu zaten bir de şimdi kocasının gülmesi iki aydır kendinde oluşan alınganlığı yeniden aktif hale getirmişti.

Çağın karısının son zamanlarda alıngan olduğunu unutup alakasız isteğine gülmüştü ve şimdi Çisem'in kendisinden bir hışımla

uzaklaşmasıyla yaptığı hatayı anladı. Hemen üzerindeki pikeyi ayakları ile itip hızla yerinden kalktı ve Çisem'in önüne geçerek ellerinden tuttu.

"Dur bakalım. Nereye gidiyorsun?" dedi.

Çisem hâlâ suratı asık ve ellerini çekmeye çalışarak cevap verdi.

"Bırak beni. Sen gülmeye devam et ben tatlı ve karpuz yemeye gidiyorum," derken, hâlâ elini kurtarmaya çalışıyordu.

Çağın onun bu çocuksu hallerine bayılıyordu. Yüzündeki gülümsemeyi silmeden Çisem'in ellerini bıraktı ve yüzünü elleri arasına aldı.

"Sen bana tavır mı yapıyorsun?" dediğinde Çisem'den cevap alamadığı gibi aksine daha çok surat astığını görünce devam etti.

"Bebeğim kabul et ama çok alakasız şeylerdi ve ben bir an kendime engel olamadım," dedi.

Çisem yine bir sinirle kocasının kıskacından kurtuldu ve bu sefer konuştu.

"Bir anlık mı? Hâlâ gülüyorsun Çağın. Ayrıca ben değil içimde senin küçük melek diye adlandırdığın canavar istiyor," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı ama yine kocasına takılmıştı.

Çağın bir an bile yüzünden eksik etmediği gülümseme ile Çisem'in belinden tuttu ve gitmesine engel oldu.

"Meleğim ben zaten ufaklığa söyledim onu sen hiç öyle şeyler yer misin?"

"Ya bak hâlâ dalga geçiyorsun. Karşında çocuk mu var senin," derken bu defa gerçekten sinirlenmişti. Ama Çisem'in siniri her zamanki gibi saman alevi gibiydi. Çağın'ın iki sözüne hemen sakinleşirdi.

"Tamam, gülmüyorum bebeğim. Şimdi sakin ol. İstediğin şeyi yemiyorsun diye sinirlisin ve ben sana onu hemen getireceğim. Şimdi gece gece ayağın takılır falan... Otur ve beni burada bekle!" dedi ve Çisem'i yatağa oturtup dudaklarından öptü.

Çisem karşı geleceği sırada Çağın'ın öpmesi ile yumuşamış, gelecek tatlı ve karpuzun hayalini kurmaya başlamıştı bile.

Çağın aşağıya indiğinde dolabı açacak iken mutfak kapısından çardaktaki hareketliliği gördü. Dolabı bıraktı ve kapıya doğru ilerledi. Çınar'ın kafasının masada uyukular bir halde olduğunu ve Efe'nin de sessizce içmeye devam ettiğini görünce geri döndü. İlk önce Çisem'in istediklerini hazırlamak istedi. Sonra da kardeşlerinin bu saatte uyanık olmalarının nedenini öğrenebilirdi. Dolaptan çıkardığı soğuk tatlıyı bir tabağa koyduktan sonra tekrar dolaba gidip karpuzu aldı ve başka bir tabağa onu dilimledi.

İki tabağı ve suyu da bir tepsiye yerleştirdikten sonra merdivenlere doğru ilerledi.

Çisem'i hâlâ bıraktığı yerde ve sabırsız bir şekilde görünce şefkatle gülümsedi. Tepsiyi tek eline alarak Çisem'in yanına doğru ilerledi ve elini tutarak terasa çıkartıp oradaki bambu koltuğa oturttu. Tepsiyi de masaya yerleştirdikten sonra alnından öptü ve yanına oturarak, "Afiyet olsun meleğim," dedi.

"Teşekkür ederim aşkım," dedi ve önündeki lezzeti yemeye başladı.

Çağın, Çisem'in iştahlı bir şekilde hem tatlıdan hem de karpuzdan karıştırarak lokmalar almasını seyretti keyifle. Bir süre daha oturduktan sonra yerinden kalktı ve "Aşağıda Efeler oturuyor ben bir bakayım. Sen de rahatça ye güzelim hemen gelirim ben," dediğinde Çisem, ağzı dolu olduğu için olumlu şekilde başını salladı ve yeniden yemeye devam etti.

Çağın gülümseyerek başını iki yana salladı ve odadan çıkarak merdivenlere yöneldi. Bahçeye çıkıp kardeşlerinin yanına gitti.

"Hayırdır oğlum uyumamışsınız? Ne derdiniz var?" diye sorduğunda, ilk başını kaldıran Efe oldu. Zaten Çınar zorla getirildiği masada uykusuna devam etmeye çalışıyordu.

"Vallaha abicim yarın yüzünden beni azıcık heyecan tuttu uyuyamadım. Bu uyuyan güzele de bana eşlik et dedim ama... Gördü-

ğün gibi vaziyet. Güzellik uykusundan kalkamadı henüz," dedi ve sert masada uyumaya çalışan Çınar'a baktı.

Çağın masaya otururken Çınar'ın boğuk bir şekilde mırıldanmasını anlamaya çalışıyordu.

"Ne diyor lan bu gece gece?" diye Efe'ye sordu kardeşinin ne dediğini anlamayan Çağın.

"Bir sen eksiktin. Zaten bu piç uyutmadı beni diyor," dediğinde gülüyordu.

Aradan bir saat geçmiş ve edilen keyifli sohbet Çınar'ın uykusunu açmıştı. Çağın, Çisem'e bakması gerektiğini söyleyip kalktığında mutfak kapısında onu gördü. Hemen telaşla yanına gitti tabi diğerleri de arkasından. Çağın yanına varınca hemen omuzlarından tutup vücudunu kontrol ediyordu. Yedikleri midesine mi dokundu acaba diye endişelendi. Çünkü Çisem'in çoktan uyumuş olması gerekiyordu.

"Çisem neyin var? Niye hâlâ uyumadın? Bir yerin mi ağrıyor?" diye sorularını ardı arkasına sordu. Efe ve Çınar da telaş yapmıştı. Çünkü çevrelerinde ilk defa bir hamile vardı ve nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Çisem bu telaşa şaşırmıştı ilk başta ama kocasının niyetini anlayınca anlayışla gülümseyip biraz da utanarak derdini söyledi.

"Yok iyiyim. Bir şeyim yok. Uykum gelmedi. Şeyden dolayı... Hımm benim... Ben acıktım da. Kokoreç yemeye gidelim mi?" dediğinde Çağın şefkatle gülümsedi. Karısının bu hallerini çok sevmişti. Onun utandığı için acıktım dediğini de hemen anlamıştı. Canı istemişti. Sonra aklına gelen düşünce ile şaşırdı ve dile getirdi.

"İyi ama güzelim sen kokoreç sevmezsin ki," dedi.

"Biliyorum ama canım istedi ve ben onu yemek istiyorum. Götürmeyecek misin?" diye dudaklarını büzdü. Sanki yiyemezse ölecekmiş gibi bakmaya başladı.

"Olur, mu hiç güzelim. Tabi ki götüreceğim," diyerek Çisem'e sarıldı.

Çisem'i bir kere Mustafa maça götürdüğünde dönüşte kokoreç yemişlerdi. Aslında Mustafa yemiş Çisem iki lokmadan ileri gidememişti. Çağın da bu durumu bildiği için şaşırmıştı. Ama anlaşılan hamilelik hormonu değişik çalışıyordu. Sevmediğini sevdiriyordu.

Bu duruma Çisem de şaşkındı. Tatlısını ve karpuzunu yedikten sonra havanın güzelliğinde bambu koltuğa kıvrılıp şekerleme yapmıştı kocası gelene kadar. Ama burnuna gelen kokuyla gözlerini açmış yine uykusundan aslında olmayan bir kokuyla uyanmış, soluğu Çağın'ın yanında almıştı.

"Hadi gel hazırlanalım," derken arkasından Çınar gülüyordu. Çisem gözleri dolu dolu kocasına baktı.

"O da gülüyor. Ben çok mu yiyorum?" dediğinde, tam Çağın ağzını açmışken Çınar konuştu.

"Ne çok yemesi yengeciğim. Yakında seni yuvarlayarak götüreceğiz sadece o kadar," dedi, hâlâ gülüyordu. Ama Çisem'in gözyaşının akması ve kafasına hem Efe'den hem de Çağın'dan yediği darbe ile sustu ve hemen Çisem'in yanına gitti. Ama Çisem ona bakmadı ve Çağın'ın kollarına sığındı.

"Yatalım mı? Uykum geldi benim," dedi.

"Hani kokoreç yemeye gidiyorduk?" dedi Çağın şaşkın ama Çınar'a gözleri ile küfrederken.

Çisem başını Çağın'ın göğsünden kaldırmadan cevap verdi.

"Artık istemiyorum."

"Ama Çisem..." diye Çınar araya girmek istedi ama Çağın onu susturdu.

"Sus lan sen," dedikten sonra yeniden Çisem'e döndü. "Olmaz öyle güzelim. Hemen giyinip çıkıyoruz!" dedi.

Çisem yine itiraz edecekti ki bu sefer Efe hemen anlayıp konuştu.

"Ben de Elif'i arayayım, o da yarının heyecanından uyumamıştı. Hem kokoreçi çok sever," diyorken Çağın minnetle gülümsemişti. Çünkü karısının ufacık bir şeyden dahi üzülmesine dayana-

mıyordu. Bir de şimdi hamilelikten dolayı hassaslaştığı ve fazlasıyla alıngan olduğu için daha özenli davranıyordu.

Çınar "Ben de Kübra'yı arıyorum o zaman. Hep beraber gidelim," dediğinde herkes giyinmeye gitmişti sessizce. Kimse Berrin Sultan'ı uyandırmak istemiyordu çünkü.

Efe Elif'i, Çınar da Kübra'yı alıp gecenin bir buçuğunda kokoreç yemeye gelmişlerdi. Çınar kendini Çisem'e üç adet kokoreç yiyerek affettirmişti.

"Bak ben bile üç tane yedim senin yemen çok normal. Sen iki canlısın bol bol yiyeceksin," dediğinde Çisem kendini daha iyi hissediyordu.

Çisem de farkındaydı. Çok yemek yiyor ve yediklerini sürekli karıştırıyordu. Tatlı tuzlu fark etmiyordu ama canı durmadan bir şeyler istiyordu işte.

Yemekten sonra karşılıklı çay içip bol bol sohbet ettiler sabahın ilk ışıklarına kadar ve birkaç saat sonra gelecek fırtınadan habersiz.

***

Eve döndüklerinde sessizce odalarına çıkmışlardı ama sabah teyzelerinin gazabından hiçbiri kurtulamamıştı.

"Ben dinlenin, erken kalkın diye sizi saat onda odalarınıza gönderiyorum. Ama siz gecenin birinde dışarı çıkıyorsunuz. Üstelik hamile bir kadınla. Uykuya en ihtiyacı olduğu zamanlardaki hamile bir kadınla," diye on dakikadır bağırıyordu karşısındaki adamlara Berrin Sultan.

Berrin Hanım sabah erkenden kalkmış, alış veriş ve diğer işleri halletmek istemişti. Ama hiçbirini kaldıramamış ve delirmenin sınırına gelmişti. En son Çisem'i uyandırmadan sessiz bir kıyamet koparmış ve Çisem hariç herkesi ayağa dikmişti. Şimdi de karşısında beş yaşındaki çocuklar gibi duran adamlara bağırıyor, Çisem'i yorduklarını düşünüp hesap soruyordu. Doğan Bey ise arkadan onların bu haline gülüyordu.

"Ama teyzeciğim bak sonuçta kalktık değil mi?" dedi Çınar her zaman ki neşesiyle.

Berrin Sultan tam cevap vereceği sırada seslere uyanan Çisem olanları anlayıp kendisi için çıktıklarını söylemek istedi.

"Günaydın. Teyze dün benim..." derken Çağın sözünü kesip araya girdi hemen.

"Teyzeciğim bir daha olmaz. Ama şimdi Çisem'i yormayalım ve kahvaltı etsin değil mi?" diyerek yanaklarından öptü ve karısının elinden tutup mutfağa doğru gitti. Çünkü teyzesi kokoreç yediklerini öğrenseydi bunun temizliğinden başlayıp yapan adamın kim olduğuna kadar irdelerdi. Ve Çağın karısının sabah sabah kahvaltı etmeden bu eziyeti çekmesini istemiyordu.

Saati geldiğinde isteme töreni için herkes Eliflerin evindeydi. Ama bu isteme töreni tamamen aile yemeği gibi geçmişti. Gelenekler hariç herkes kendi halinde, doğal ve mutlu geçiriyorlardı akşamı. Kahveler geldiğinde Çınar yine bombayı patlatmıştı.

"Çisem'i isterken Çağın'a kıyamadı kahveyi sana içirdi. Şimdide Elif sana kıyamaz ise acı kahveyi ben mi içeceğim? Sakın deneyim demeyin. Ben aslanlar gibi Kübra'ın elinden içerim acı kahvemi," derken Kübra ile göz göze gelmiş ve aşkla bakışmıştı. Ama diğer herkes gülüyordu.

İsteme bitti ve nişan yüzükleri takılırken herkes çok mutluydu. Sadece Çisem de ve ne kadar yaptığı hataları tasvip etmese de Fatma Hanım'da bile Mustafa'nın hüznü vardı. Çağın karısındaki hüznü hemen fark ediyordu, ama Çisem bir kere daha kimseye belli etmiyor ve kendi içindeki üzüntüyü artık kimseyi üzmemek için yansıtmıyordu. Mustafa, Çisem'in içinde hep büyük bir yara olarak kalacaktı. Belki azalacak belki çoğalacak, ama hep Çisem'in kalbinde yıllardır sevdiği gibi kalacaktı...

38. BÖLÜM

HER AŞK KENDİNE ÖZELDİR
Bazıları ölürcesine sever
Bazıları nefes alırcasına
Bazıları ise yüreğinde saklarcasına...
~YÜREĞİMDE SAKLI SEVDAN~

Herkes arabalarına binip giderken Çisem binememiş ve dönüp bir yılı Mustafa ile geçirdiği eve bakmıştı. Ne çok şey değişmişti. Neler yaşamıştı şu kısacık zamanda. Daha dün Mustafa'nın yaptığı ballı ekmeklerden kaçmak için neler yapıyordu. Şimdi ise neredeydi.

İnsanoğlu bir vardı bir yoktu. Ölümlüydü dünya, kısaydı, bir insanın kalbini kıramayacak kadar kısaydı. Ya da bir insanı affedemeyecek kadar...

Yepyeni ve mutlu bir hayatı vardı. Ailesini kaybetmişti ama daha büyük bir ailesi olmuştu. Ona bu hayatı verdiği için önce Allah'a şükür etti. Sonrada abisine ve onu büyüten ailesine teşekkürlerini yolladı.

Düşüncelerinden Çağın'ın kendisine dokunması ile sıyrılmıştı. Kocasının parmakları yüzünde gezerken ağladığını fark etmiş ve çok şaşırmıştı.

Çağın karısının yine düşüncelere daldığını görünce yalnız bırakmış ve hemen yanında durmuştu. Son zamanlarda bu hep oluyordu Çisem'e. Yine hormonlar diye düşündü. Ama ağladığını görünce dayanamadı. Her ne nedenden dolayı olursa olsun ağlaması-

na izin vermezdi. Çisem'e yaklaşıp gözyaşlarını silerken karısının da kendine yeni geldiğini fark etti.

Gülümsedi. Karşılık olarak mutlu bir gülümseme almıştı. Çisem bir kere daha şükür etti Yaradan'a Çağın'ı ona bağışladığı için.

Çağın karısını alnından öpüp sardı ve arabaya doğru yöneltti. Artık bir bebekleri olacaktı ve üzüntüleri geride bırakıp mutlu olan yaşamına devam etmeliydiler.

İki ay sonra...

İsteme gününden sonra her şey daha bir farklı olmuştu Çisem için...

Hayata daha farklı bakıyordu artık. O eve yeniden gitmek ve Mustafa olmadan da orada mutlu olmak hem de ailesi ile... Bu değişik hissettirmişti. Zamanında Mustafa'nın taktığı prangalar, orada o olmadan mutlu olduğunda, sanki bir anda kendiliğinden açılmış ve onu özgür bırakmıştı. Kendini daha rahat hissediyor ve birçok şeyi başarabileceğine inanıyordu.

Çisem çok güzel bir eş ve harika bir anne olacaktı.

Efe ve Elif evlenme hazırlıklarına devam ederken geçen ayda Çınar ve Kübra'nın isteme töreni olmuştu. Kübra'yı üvey babasının ve annesinin çocukluk arkadaşı olan ve Kübra'nın amca olarak sevdiği Ali Bey'den istemişlerdi. Çınar belki de hayatında ilk defa çok ciddi idi ve hiç gülmemişti. Çağın ve Efe'nin güldürme çabaları boşa gitmiş ve ciddi durmaya devam etmişti. Bu elinde değildi ve istemeden kendini kasıyordu. Kübra onun bu haline içten içe gülmüş ve daha sonra dalga geçmek için kullanmıştı. Sadece Kübra değil Çağın, Efe hatta Çisem bile dalga geçmişti isteme töreni bitip Çınar derin bir nefes aldığında. Çınar gerçekten de gerginlikten çatlayacaktı karşısındaki emekli asker Ali Bey'den dolayı.

Kübra ve Çınar da artık evlilik hazırlıklarına başlamışlardı. Elif ve Efe eskiden Efe'nin ailesi ile birlikte oturduğu, Çağınların bir kaç ev ilerisindeki evi hazırlıyorlardı. Berrin Hanım bunu teklif

etmiş ve Efe ile Elif'in çok hoşuna gitmişti. Evi Elif olduğu gibi beğense de Efe her taşını yeniden değiştirip yeni bir başlangıç yapmak istedi. Artık eskide kalmak istemiyor ve babası ile kardeşini kalbinde yaşatmak istiyordu. Fatma Hanım'ı ise bir türlü kendileri ile yaşamaya ikna edememişler ve Fatma Hanım'ın "Evli evini bilmeli," demesiyle kimse bir şey diyememişti. Fatma Hanım, Çisem'in hediye ettiği eski evde kalmaya devam etmek istemişti.

Çınar da abilerine yakın olmak istiyordu. Aslında Çağın, Efe ve Çınar'a gitmemelerini ve beraber yaşamalarını teklif etse de herkes kendi evine çıkmayı istemişti. Çünkü bin bir zorluktan geçip mutlu olan Çisem ve Çağın'ın artık yalnız ve huzurlu olmalarını istiyorlardı.

Çınar evini Efe gibi abisinin bir kaç ev uzağında bulamamıştı ama aynı çevrede yine yakın bir yerden almıştı. Kübra ile beraber o da evini hazırlamaya başlamıştı.

Çisem her iki çifte yardım etmek istese de başta Çağın ve Berrin Sultan olmak üzere kimse izin vermiyordu. Berrin Hanım zaten Çisem'e yardımcı olmak için doğuma kadar kalmaya karar vermişti. Efe ve Çınar'ın evlilik olayı çıkınca da kalmasını kesinleştirdi.

Çisem okulunu bir sene dondurmuştu ve evde çok sıkılıyordu, ama bebeğinin ilklerini kaçırmak istemediği için dondurma kararının doğru olduğunu düşünüyordu. Havalar artık soğumaya başlamış ve hasta olmamak için dışarıda oyalanacağı bir aktivite de kalmamıştı.

Çisem terapisine son vermiş ama Sümeyya ile görüşmeye devam etmişti. Sümeyya her ne kadar su anda Mardin'de bulunsa da mutlaka telefonda görüşüyorlardı. Tabi ki Naz ile de.

Çisem İzmir tatilinden döndüğünde, Demiralp soluğu İstanbul'da almış, ama hemen geri dönmesi ve bir yanlışı çözmesi gerektiği için Çağın ile Çisem'i de alarak Mardin'e götürmüştü. Çünkü Çisem kardeşlerini çok merak ediyordu ve hamileliği ilerlediğinde gidemez diye erkenden gitmek istemişti. Kardeşlerini

yakından sarıp sevemese de yinede mutlu olmuş ve ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Ama annesinin resmini görünce çok ağlamış ve kendine hâkim olamamıştı. Demiralp kardeşinin dayanamayacağını bildiği için resmi kimse yokken göstermişti. Zaten aynı gün de kardeşleri ile tanıştırmamış, önceden olayın önemini bir kere daha anlatıp hata yapmaması için uyarmıştı. Çünkü Çisem'in bir hatası her şeyi berbat edebilirdi. Bu yüzden alışmasını ve sakinleşmesini bekleyip ertesi gün İstanbul'da çalıştığı ortakları olarak tanıştırmıştı kardeşlerine.

Çisem hamilelik hormonlarına rağmen çok güzel idare etmiş ve harika bir hafta geçirmişlerdi.

Bu telaşlı ve güzel günler geçerken Çisem de Çağın ile birlikte gün saymış ve bebeklerinin cinsiyetini öğrenme günü gelmişti.

"Meleğim sakin ol. Önemli olan sağlıklı olması," dedi Çağın yanında heyecandan yerinde duramayan karısı için.

"Evet, önemli olan o, ama ben yine de çok merak ediyorum," dedi ve derin bir nefes alıp sakinleşerek devam etti. Çünkü yine panik oluyordu. "Hem sen kız istediğini söylemiştin," diyerek kaşlarını kaldırdı *'Yanılıyor muyum?'* der gibi.

Çağın karısının bu haline gülümsedi ve eliyle kaşlarını düzeltti.

"Hayır, güzelim ben öyle söylemedim. Sen o kadar ısrarla sorup seçmemi isteyince, ben kız çocuklarını çok severim dedim," diyerek yaklaşıp burnuna bir öpücük bıraktı.

Çisem gülümsedi oyunbaz bir şekilde. Gerçekten de günlerce kafasını şişirmişti kocasının. Bu hamilelik kendisinde hiç var olmayan huyları ortaya çıkarmıştı.

Çok konuşuyor, her şeye ağlıyor, her şeyden alınıyor, çok yemek yiyor, *hiç sevmediği şeyleri yiyor* ve bu duruma kendisi de çok şaşırıyor, ama çok da eğleniyordu. Çünkü kendi masalının kraliçesi olmuştu ve bundan hiç şikâyetçi değildi. Hep sevilen biri olmuştu Çisem ama kocası tarafından sevilmek, el üstünde tutulmak onun için çok daha başka bir mutluluktu.

"Ama kız istiyorsun ben biliyorum," diye şirince konuşurken dört ayda samimi olduğu Derviş Bey'in güzel asistanı Ayşegül'ün sesiyle yan tarafına dönmüştü.

"Çisem Hanım. Derviş Bey sizi bekliyor," diye gülümseyerek kapıyı açtı Ayşegül.

Çisem, Çağın'ın elini bırakmadan beraber ayağa kalktı ve Ayşegül' e gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi ve içeri girdiler.

"Hoş geldiniz gençler. Nasılsınız bakalım?" diye her zaman ki neşesiyle ve güler yüzlü haliyle karşılamıştı genç anne babayı.

"Teşekkürler Derviş Bey heyecanlıyız. Siz Nasılsınız?" diye Çağın sordu ve el sıkıştılar. Çisem de gülümseyerek cevap verdi ve Derviş Bey devam etti.

"Teşekkürler. İçerisi hazır ilk önce bebeğimizin sağlığına bakalım sonra bir ay boyunca nasıl geçti bir konuşalım," diyerek ayağa kalktı. Hemen ardından da Çağın ile Çisem.

Odaya geçip Çisem sedyeye yattığında Ayşegül Çisem'i hazırladı ve Derviş Bey bebeğin cinsiyetine bakmaya başladı.

"Boyu da kilosu da iyi. Senin de kilona bakalım Çisem sonra da beslenmenle ilgili konuşalım," dediğinde Çisem hiçbir şeyi duymuyordu. Çünkü beklediği sihirli kelime yoktu doktorun cümlesinde. Sonra Derviş Bey devam etti. Bu arada Çağın bir taraftan karısının elini tutarken diğer taraftan gözü ekrandaydı.

"Eveeet cinsiyeti belli. İsim düşündünüz mü?" diyerek Çisem ile Çağın'a bakıp yeniden ekrana bakmaya devam etti.

Çisem gülümseyerek Çağın'a baktı ve elini sıkıca tutarak Derviş Bey'e döndü.

"Evet, düşündük hazır. Erkek için Ege Deniz, kız için Alina olarak düşündük," dediğinde mutlulukla gülümsüyordu.

Hamile olduğunu öğrendikten sonra İzmir'e tatile gittiklerinde isim konusu hakkında epey bir konuşmuşlardı. Aslında Çisem konuşmuş Çağın sen ne istersen onu koyalım demişti. Ama Çisem bunu kabul etmeyip sabaha kadar beraber isim düşünmüşlerdi ve erkeğe Çisem kıza ise Çağın bulmuştu isimi. Şile'de geçirdikleri

en güzel yaz gecesini unutmamış ve anlamlı olmasını istemişlerdi. Bu sebeple Çisem yaz mevsimine uygun Ege Deniz'i bulurken Çağın için yaz mevsiminin diğer anlamı olan Alina'yı bulmuştu.

Yaz akşamlarının en güzel gecesi...

"İkisi de yaz mevsimini anlatan harika isimler. O zaman Alina kızımıza ismi hayırlı olsun," diye gülümseyerek baktığında Çisem yine heyecandan panik olmuş konuşamıyordu.

"Kı...kız mı?" diye kekeleyerek anca sormuştu. Çağın ile birbirlerine aşkla bakıyorlardı.

"Evet. Sizi içeride bekliyorum," diyerek Ayşegül ile içeri geçip genç anne babayı yalnız bıraktı.

Çağın hemen Çisem'in üzerini temizledi ve sedyede doğrultup yanına oturarak sıkıca sarıldı. Saçlarını okşadı, kokusunu içine çekti ve geri çekilerek anlından öptü.

"Çağın. Kızımız olacak. Alina'mız," dediğinde gözlerinden bir damla yaş düştü. Çağın parmakları ile okşayarak o yaşı sildi ve gözlerinden öperek orada kaldı. Gözlerinin üzerine doğru fısıldadı.

"Allah'ın izniyle olacak inşallah. Teşekkür ederim meleğim. Çok teşekkür ederim," diyerek bir daha sarıldı. Daha sonra geri çekilip dudaklarından öptü ve ayağa kaldırdı.

"Hadi içeri geçelim. Sonra çok güzel bir şekilde kutlayacağız bunu," dedi ve Derviş Bey'in odasına geçtiler.

Derviş Bey Çisem'in kilosunu kontrol edip yeni talimatlar vererek kilosunun fazla olduğunu söyledi ve Berrin Hanım'a gönderme yaparak genç anne babayı uğurladı.

Son kontrolde Berrin Sultan ile Fatma Hanım ve Elif de beraber gelmişti. Çağın ve Çisem'e konuşma fırsatı vermeden her türlü şeyi sormuş ve beslenme konusunda doktora "Sen karışma benim kızım iki canlı yemek yiyecek tabi ki," demişti. Ama Derviş Bey bu durumu gülerek karşılamıştı.

Berrin Hanım, Çağın'ın itirazlarına aldırmadan Çisem'e her gün üç dört çeşit yemek yapıyor ve Fatma Hanım'la birlikte oturup

bunu Çisem'e yediriyorlardı. Tabi Çisem dünden razı ama fazla kilo almıştı ve önünde daha beş ayı vardı. Bu sebeple bu sefer Derviş Bey ciddi bir uyarı yapmıştı.

Doktordan çıkıp arabaya bindiler. Yol boyu durmadan neler yapacağını konuştu Çisem. Kendi katlarında iki oda vardı. Diğer odayı kendi odaları ile birleştirmişlerdi. Ama o odalar da Çınar ile Efe'nindi. Ama onlar gideceği için Efe'nin odasını çocuk odası yapmaya karar verdiler. Zaten aşağıda ve çatı katında atölye hariç bir oda daha vardı. Yani yine gelenler için kalacak yerleri çoktu.

Çisem, prenses beşiğinden duvar kâğıdına ve tavanın gökyüzü teması olmasına kadar her şeyi eve varana kadar düşünmüş ve Çağın ile paylaşmıştı.

Çağın onun bu heyecanlı hallerini hayranlıkla seyrediyordu. Kim derdi ki bu güzel kadın kendisine ait olacak ve kendisini sevecek. Normal bir hayat sürerken o davette hayatının değişeceğini nereden bilebilirdi ki. O ilk başta tanıdığı ürkek, fazla konuşmayan ve bir erkekle konuşmasında bile kızaran utangaç saf kız gitmiş, yerine çok konuşan ve artık kendine özgüveni yerinde olan kadını gelmişti. Ama Çağın her iki Çisem'i de seviyordu. Çünkü Çisem hep böyleydi zaten, sadece korkuyordu. Kendisi bile farkında olmadan Mustafa tarafından yıllarca sindirilmişti. Ama artık bitmişti. Çisem özüne dönmüş ve normal davranmaya başlamıştı. Hâlâ arkadaş edinmeye korkuyor, *benim arkadaşlarım var* diyordu. Evet, arkadaşları vardı. Elif, Kübra, Sümeyya, Naz, Asude ve Nil. Hatta diğer abilerinin eşleri, yani yengeleri Zehra ve Suna da vardı. Ama Çağın aile dışında okulda da arkadaş edinmesini istiyordu. Çisem arkadaşım var diyerek bahane üretiyordu, ama Çağın onun hâlâ korktuğunu biliyor, üstüne gitmiyordu. Zamanla daha da iyi olacaktı biliyordu. Çünkü Sümeyya'ya danıştığında bu durumu, zamanla kendini serbest bırakacağını ve başkasının tanıştırması olmadan kendisinin arkadaş edineceğini söylemişti. Çağın karısı normal bir hayat yaşasın diye elinden geleni yapıyordu.

Çağın hâlâ yanında konuşan karısına bakıp mutlu bir nefes aldı ve bir kere daha şükür etti. Mutluydular ve bu mutluluğun devam etmesi için her şeyi yapacaktı.

Eve vardıklarında Berrin Sultan heyecanla onları bekliyordu ve daha zili çalmadan Berrin Sultan çoktan kapıyı açmıştı.

"Ee ne oldu? Kıvrandırmadan anlatın vallaha burada çatladım," dediğinde, Çisem, Berrin Sultanın boynuna sarılmıştı.

"Kızımız oluyor teyzem. Ama sana detayları Çağın anlatsın ben çok susadım bir su içeyim," derken kocası ile göz göze gelmiş ve hemen gözlerini kaçırmıştı. Çisem mutfağa hızlı adımlarla giderken Çağın arasından gözlerini kısarak bakmıştı.

Karısı bir işler çeviriyordu. Hemen anlamıştı. Çünkü Çağın, Çisem için her şeyi düşünüyordu. Arabada Çisem için küçük sular bulunduruyordu ve karısı bu sulardan bir tanesi bitirip eve girmeden önce çöp kutusuna atmıştı. Çağın fark ettiği şeyle birlikte hemen arkasından gidecek iken teyzesinin engeline takıldı.

"Su içmeyeceğini ben de biliyorum. Rahat bırak kızı yesin. Hep o doktor yüzünden. Ay biz de hamile kaldık. Efe'de 15 kilo aldım ama bak doğurdum aslanlar gibi. Bir şey de olmadı," derken Çağın sabırsız bir şekilde yerinde kıpırdandı.

"Teyze Allah aşkına bırak kolumu. Sen doktordan daha mı iyi bileceksin? On iki kiloyu geçmemeliymiş ve şimdiden yedi kilo almış," derken Çağın'ın endişesi gözlerinden belli oluyordu. Çok korkuyordu güzel gözlü karısına bir şey olacak diye. Berrin Sultan da bunu fark etti ve şefkatle gülümsedi.

"Korkma bir şey olmaz Allah'ın izniyle. Tamam bakma öyle porsiyonlarını küçültürüm," dediğinde Çağın da gülümsemiş, endişesi azalmıştı.

"Sağol teyzem. Böyle içim daha rahat edecek inan bana. Şimdi şu aç canavarı durdurmam lazım," diyerek mutfağa doğru yürüdü. Teyzesi de gülerek salona Doğan Bey'in yanına geçti.

Çisem mutfağa geçer geçmez hemen dolaba yönelmiş ve tatlısını çıkarmıştı. Mutfak dolabından bir tabak alıp tatlısını koy-

du ve mutfaktan bahçeye çıktı. Kocasına yakalanmak istemiyordu. Geçen ay doktor söylediğinden beri sürekli az yemesini söylüyor ya da elindeki porsiyonu azaltıp geri veriyordu. Ama şimdi Çisem çok acıkmıştı ve yemek yerine tatlı yemek istiyordu. Bunu da küçültmek istemiyordu. Ama bu isteği yine engele takılacaktı.

Çağın mutfağa girdiğinde Çisem'i göremeyince geri çıkacak iken bahçe kapısının açık olduğunu gördü ve oraya doğru ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki Çisem'in elinde tabak ile hızlı adımlarla ilerlediğini gördü.

"Çisem ATALI! Olduğun yerde kal!" dediğinde Çağın, Çisem gerçekten de olduğu yerde kaldı ama dönmedi. Çünkü çok sinirlenmişti ve sakinleşmeye çalışıyordu. Ama Çağın yanına gelip elindeki tabağı aldığında sakinleşmek bir kenara dursun daha çok sinirlenmişti.

"Çağın ATALI! Hemen şimdi o tabağı bana veriyorsun ve az yemekle ilgili tek kelime etmiyorsun! Yoksa sana yemin ederim bu çocuğu doğurmam! ... Şimdi ver o tabağı bana!" diye bağırarak ve kesin bir dille konuşmuştu.

Çağın ise bu sürede şok içinde karşısında ilk defa sinirli gördüğü karısına bakıyordu. Çisem öyle bir konuşmuştu ki Çağın farkında olmadan tabağı uzatmıştı. Çisem, Çağın'a ters bir şekilde bakıp tabağı aldı ve odasına çıkmak için eve geri döndü.

Çağın, Çisem gittikten sonra arkasından şaşkınca bakarken seslere çıkan teyzesini mutfak kapısında kendisine bakarken gördü.

"Teyze bana onun Çisem olmadığını söyle," cümlesi dudaklarından dökülürken hâlâ şaşkındı. Ne olmuştu onun naif sakin karısına? Bu hamilelik bozmuştu karısının ayarlarını ve bu duruma sevinse mi üzülse mi bilemiyordu. Karısı artık kendini savunuyor, istemediği şeyi kimse yaptıramıyordu. Bu güzeldi ama bu atarın birazının hamilelikten olduğunu, hatta birazdan gelip

kedi gibi sırnaşıp af dileyeceğini de biliyordu. Ve o anın gelmesini keyifle bekleyecekti.

"Eee delirttin kızı sonunda," diye gülümsedi teyzesi. Çağın da başını iki yana salladı ve o da gülümsedi. Teyzesine doğru yürüdü ve kollarına alarak içeri doğru yürüdü.

Çisem söylene söylene elinde tabağı odasına doğru gidiyordu.

"Allah Allah ya. Onu yeme bunu yeme. Az ye Çisem. Dikkat et Çisem. Zararlı Çisem. İyi ki hamileyiz hasta değiliz. YOK ÇİSEM. KALMADI ÇAĞIN BEY," diye bağırdı merdivenden aşağıya doğru. Sonra odasına geçti, ceketini çıkardı ve koltuğa oturarak tatlısını yemeye başladı sinirle.

Gerçekten çok sinirlenmişti. Niye bu kadar sinirlendiğini anlamamıştı. *'Ama artık karışmasınlardı canım,'* diye düşünüyordu.

Tatlısını yedikçe sakinleşiyor, sakinleştikçe ne yaptığını, kocasına nasıl bağırdığını fark ediyordu. Fark ettiği anda çatalını tabağa bıraktı ve elini ağzına koydu. Nasıl da gözü dönmüştü öyle? Ne yapmıştı? Eli hâlâ ağzından iken birden kıkırdayarak gülmeye başladı.

"Bu hamilelik beni bozdu," diye sesli düşündü ve gülmeye devam etti.

"Bence de bozdu. Bak bir de gülüyorsun. Hoşuna gitti kocaya bağırmak her halde?" diye sahte bir sinirle Çisem'e bakıyordu Çağın odanın kapısına yaslanmış.

Çisem, Çağın'ın sesini duyar duymaz yerinden sıçradı ve başını suçlu gibi eğdi. Sonra Çağın yanına gelip oturdu ve başını çenesinden tutarak kaldırdı. Çisem Çağın'ın gülen yüzünü görünce hızla boynuna atılıp konuşmaya başladı.

"Ya aşkım vallaha benim suçum yok. Hep bu minik meleğin suçu bizi kıskanıyor, daha doğmadan böyle şeyler yapıp seninle arama giriyor," dediğinde Çağın artık kahkahalarını tutamıyordu.

"Meleğim sen nasıl bir şey oldun böyle? Daha doğmadan onu mu suçluyorsun?" Çisem hızla geri çekildi ve suratına astı.

"Baksana sen de daha doğmadan onu savunuyorsun. Hemen ikinci plana atıldım bile. Yok, doğurmayacağım ben karar verdim," dedi ve Çağın daha şiddetli gülmeye başladı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Tabi ki şaka yapıyorum Çağın. Belki insafa gelir *'yok meleğim senin yerin değişmez,'* falan dersin sandım. Ama nerdee..." diyerek ayağa kalktığında Çağın hemen elini tuttu ve sarıp yavaşça kucağına çekti.

Saçlarını yüzünden çekti ve kulağının arkasına aldı. Sonra da yanağını okşadı gözleri aşk ile bakarken. Yanağından boynuna doğru indi ve geri yanağına, dudağına doğru çıktı. Gözleri parmaklarını takip ediyordu. Ellerinin arasına karısının güzel yüzünü aldı ve öpmeye başladı. Büyük bir sevgiyle. İçinde şehvet yoktu. sadece sevgisini hissettirmek ve kalpten kalbe görünmez bir bağ kurarak aşkını akıtmak istedi. Başardı da.

Çisem bu öpüşün farklı olduğunu, kocasının yapmak istediğini anlamış ve gözünden bir damla yaş akmıştı. Bugün ikinci kere akıyordu bu yaş ve ikisi de mutluluktandı. Çağın geri çekildi ağzına tuzlu bir ıslaklık gelince. Artık karısını tanıyor ve neden ağladığını biliyordu.

"Sen benim kalbimsin Çisem. Seni ilk gördüğüm an anladım bunu ve bu çocuğumuz da olsa kimse değiştiremez. Bebeğimizin yeri de, sevgisi de ayrı. Seni o kadar çok seviyorum ki... Kelimeler yetmez meleğim. Sen benim nefesimsin, herşeyimsin," dedi ve dudağına bir öpücük daha bıraktı.

Çisem hızla sarıldı ve "Seni çok seviyorum. Çok çok seviyorum. İyi ki karşıma çıktın. İyi ki vazgeçmedin," dedi ve geri çekilip gözlerine bakarak devam etti. "İyi ki beni bırakmadın sevdiğim. Sende benim herşeyimsin."

Sonra yeniden birbirlerine kaybolmaya başladılar...

Bir ay sonra...

Efe ve Elif'in düğün hazırlıkları hızla sürmüş ve düğün günü gelip çatmıştı. Evde yine hummalı bir çalışma vardı Berrin Sultan tarafından. Kuaför yine eve gelmiş ve Elif'i hazırlıyordu. Çisem artık belli olan göbeği ile oturmuş Kübra ile saçlarına ne yapacaklarını konuşuyorlardı.

Elif'in gelinliği dantelli çok zarif ve balık modelindeydi. Elif'in narin fiziğine çok yakışmıştı. Duvak ise uzunluğu yere kadar ve elinde de çiçeği vardı. Saçlarını açık dalgalı, makyajını ise koyu olmayacak şekilde istiyordu.

Çınar düğün mekânını kontrol etmek için orada bulunurken Efe'nin heyecanını almak için Doğan Bey yanında kalıyordu. Çağın ise karısının yanından ayrılmıyor sürekli kontrol ediyordu. Çağın'ın düğününde Efe'nin yaptığı görevi Çisem'i bahane ederek Çağın üstlenmiş ve bir şeye ihtiyaç olur diye evde kalmıştı.

Çisem kendine istediği elbiseyi bulamamış ve yine imdadına Sümeyya ile Kübra yetişmişti. Beraber rahatça alışverişe çıkmışlar ve istediği gibi bir elbise bulmuşlardı Çisem'e.

Çisem'in saçları bitmiş otururken Çağın odanın kapısını çalıp içeri girdi.

"Hanımlar harika olmuşsunuz. Bitmemiş halinizle bile," diyerek dalga geçti kızlarla. Kızlar cevap olarak sadece gülerken, Çağın Çisem'in yanına ilerledi ve tam önünde durup konuşmaya devam etti. "Ama en güzel benim meleğim oluyor," dedi ve yüzünü elleri arasına alıp alnından öptü. Gözleri kapalı bir şekilde öyle bir süre kaldı orada. Sonra geri çekilerek "Kızlar Çisem'i alıyorum," dedi ve karısının elinden tutup odadan çıkarttı. Merdivenlerden dikkatlice inerken Çisem dayanamayıp sordu.

"Nereye gidiyoruz Çağın?"

"Bebeğim yemek yemedin. Farkında değil misin? Orda da yiyeceksin ama gitmeden önce kaçırdığın öğünü yiyeceksin," dedi ve o sırada mutfağa varmışlardı.

"Evet unuttum. Herhalde telaştan. Bir dakika... Orada da yiyeceksin de ne demek?" diye şaşkınca sordu.

"Düğünde yorulup güçten düşme diye bir şey atıştıracaksın demek. Zaten düğün yemekli bebeğim unuttun mu?" derken ev halkı için getirdiği yemeklerden birini açıyordu. Aslında diğerlerine de söyleyecekti ama Berrin Sultan saçları bitince, 'Makyajdan önce ben yollarım tek tek,' demişti yetişebilmek adına.

"Onu da unuttum. Ama sen değil miydin az ye diyen? Şimdi her yerde yemek yediriyorsun. Asıl sen farkında değil misin?" dedi.

Çağın elindeki işi bırakıp geri döndü ve ayakta dikilen karısının sandalyeyi çekip oturmasını sağladıktan sonra işinin başına döndü.

"Bebeğim ben az ye diyorum. Öğün atla demiyorum. Yani ben ve teyzem takip etmesek sen bu iki günde tam üç öğün unutmuş olacaktın. Hıı, bir de dün sabah Fatma teyze de zorla yedirmiş. Haberim var yani," dediğinde yemeği hazırlamış ve masaya koymuştu. Kendisi için de kahve suyu koymuştu.

Dünden önceki gün Elif'in kına gecesiydi ve tüm kızlar orada toplanmıştı. Gece bitince Çisem yorgun olduğu için Çağın gelmiş ve orada kalmışlardı. Çağın sabah işe gidince yemek görevini Fatma Hanım'a devretmişti. Çisem ise o evde olduğu her an hüzünlüydü. Masaya oturduğu an Mustafa'nın sürekli oturduğu sandalyeyi görünce iştahı kaçmıştı. Tabi ki bunu Çağın'a söyleyip üzmeyecekti onu.

"Bu aralar iştahsızım. Dengesiz hormonlar işte," derken gözlerine geçen durgunlukla yemeğini yiyordu.

Çağın kahvesini koyarken bir yandan da karısını izliyordu ve tabi ki fark ediyordu değişikliği. Kahvesini alıp masada Çisem'in yanına oturdu ve boş olan elini tuttu.

"Çisem. Biz ne konuşmuştuk seninle. Her ne olursa olsun bilmek istiyorum. Ne hissediyor, ne düşünüyorsan bilmek istiyorum. Senin üzen her şeyi yok etmek istiyorum ama olmuyor

işte. Bu yüzden *acını* benimle paylaşmanı istiyorum? Ne için üzülüyorsan, ne için ağlıyorsan... Ben varım meleğim. Her anında yanında olurum biliyorsun," derken Çağın, Çisem'in Mustafa için üzüldüğünü ve bunu kendisine yansıtmak istemediğini de biliyordu.

"Biliyorum. Ama seni üzmek istemiyorum. Sümeyya'da öyle diyor. Üzüldüğüm şeyleri paylaşmam, dile dökmem lazımmış. Yoksa daha kötü olurmuşum," dedi ve derin bir nefes alıp devam etti. "Ben orada tek uyanınca kötü oldum. Yani sen yokken ben yalnız hissediyorum. Bir de yemek masasında onla geçen kahvaltılarımızı hatırladım. Biraz kötü oldum işte," derken omuzlarını silkti.

Çağın karısını çok iyi anlıyordu. Bütün bu anlattıklarının farkındaydı. Ama Çağın'ın uzun süredir farkında olduğu başka bir şey daha vardı.

"Seni anlıyorum bebeğim. Beni üzmek istemiyorsun ama sen benimle bir şey paylaşmayınca daha çok üzülüyorum. Ayrıca uzun süredir Mustafa'nın ismini benim yanımda anmıyor, o diye bahsediyorsun. Ben onu affettim. Ben, onu senin canını bana bağışladığı gün affettim. Ondan rahatlıkla konuşabilir benimle hissettiğin acıyı paylaşabilirsin. Acını paylaşamayacaksam kocalık görevim nerede kaldı?" dedi ve ılımış kahvesinden bir yudum aldı.

Çağın gerçekten de Mustafa'yı affetmişti o gün. Çünkü Mustafa ona, Çisem'in önüne geçip hayatını kurtararak kalbini bağışlamıştı. Şimdiki ailesini ve doğacak olan kızını, mutluluğu bağışlamıştı. Gerisi boştu Çağın için. Zaten karısının içinde Mustafa'ya olan sevgisinin ne boyutta olduğunu da biliyordu. Bu yüzden karısı mutlu olsun, bir ömür dinlerdi karısından Mustafa *abisini*.

Çağın konuşurken Çisem büyülenmiş bir şekilde onu dinliyordu. Çağın'ı sevmesinin sınırı yoktu Çisem'in kalbinde. Gözleri dolu dolu baktı kocasına ve ayağa kalkıp arkadan boynuna

sarılıp yanağından öptü. Çağın da bu sevgi gösterisi karşısında boş durmayıp kolundan tutarak önüne doğru çekti ve yan şekilde tek bacağının üstüne oturttu. Sonra yanağını elinin tersiyle şefkatle okşadı.

"Seni çok çok fazla seviyorum aşkım," dedi Çisem aşkla.

"Sen bu aralar fazla oyun oynar oldun bana küçük hanım," diye kaşlarını çattığında Çağın, Çisem şaşkınlıkla baktı.

"Ama bu oyun degil..." derken Çağın lafını kesti.

"Ondan bahsetmiyorum bebeğim. Ben de seni çok seviyorum. Ama sen yemek yeme olayını kaynattın ve ben bunu geç fark ettim," diye tek kaşını kaldırınca, Çisem gözlerini kaçırıp başka yerlere baktı. Ama Çağın çenesinden tutup kendine doğru çevirdi ve devam etti.

"Kaçma."

"Ya kaçmıyorum aşkım. Ama gerçekten aç değilim ki ben," diyerek kollarını Çağın'a dolayıp dudağından öptü. Çağın başını iki yana sallayıp, belinden tuttuğu elini sıkılaştırıp kendine daha çok çekti.

"Ne yapacağım ben seninle? Ya çok yiyor ve beni delirtiyorsun. Yaz az yiyor endişelendiriyorsun," dedi gülerek.

"Al beni içine sakla hiç bırakma," dedi şımarıkça.

Sonra Çağın kendi elleriyle yemeğini yedirmeden önce dudaklarında kayboldu yine...

Herkes tam saatinde hazırdı. Yine Çağın'ın düğününde olduğu gibi imam nikâhı ve diğer işler bir gün öncesinden yapılmıştı.

Merdivenlerden ilk önce kızlar indi ve Elif yukarıda Efe'sini bekledi. Çisem turkuaz gece elbisesinin içerisinde bir kuğu kadar zarifti ve hemen kocasının kollarına girmişti.

Sümeyya pudra rengi elbisesiyle Turaç'ın yanında yerini almıştı. Turaç ve Demiralp, Naz'ın hastanede işinin uzun sürmesi nedeni ile Mardin'den bir kaç saat önce gelebilmişlerdi.

Kübra ise esmer tenine yakışan kırmızı mini bir elbise giymişti ve merdivenlerden iner inmez kendini Çınar'ın kollarında bulmuştu. Çınar, Kübra'yı görür görmez öfkeden ve kıskançlıktan delirmiş hemen kenara çekmişti.

"Bu halin ne Kübra? Deli mi edeceksin beni? Bu yüzden mi elbiseni bana göstermiyordun?" diye sinirle tıslamıştı.

Ama Kübra hiç etkilenmiyordu Çınar'ın bu halinden. Çünkü alışmıştı artık. Gülümsedi ve Çınar'a yaklaşarak sevgiyle yanağını okşadı.

"Aşkım ben hiç öyle şey yapar mıyım? Seni kızdırır mıyım? Bu elbisenin her yeri kapalı, sadece biraz kısa. Ama yanımda sen varsın ve ben sadece düğün için böyle giyiniyorum biliyorsun," dediğinde Çınar daha çok öfkelenmişti. Ama Kübra hâlâ gülümsüyordu. Çünkü bu öfkeli halinin nasıl sonlanacağını biliyordu.

"Beni böyle kandırmandan nefret ediyorum. Bu elbiseden ve hatta düğünlerden de nefret ediyorum. Senin böyle dolaşacağın her yerden nefret ediyorum," diye sinirle tısladığında Kübra iyice yaklaştı ve parmak uçlarında yükselip Çınar'ı dudaklarından öptü.

Çınar, Kübra geri çekileceği zaman belinden sıkıca sarılıp kendine bastırdı ve delice bir arzu ile öpmeye başladı. Öpüşü çok sertti her zamanki gibi.

Kübra da kollarını Çınar'ın boynuna dolayarak karşılık verdi. Çınar bir yandan öpüyor bir yandan sevdiği kızı kendine bastırıyordu.

Çınar kardeşlerinin arasında en çapkını olsa da Kübra'yı tanıdığından beri bambaşka bir adam olmuş ve gözü Kübra'dan başkasını görmemişti. Kübra'ya delice âşık olmuştu ve bu âşık olduğu kadın ona katlanabilecek tek kadındı. Çünkü kendisi de biliyordu, Çınar çekilmez biriydi.

Çınar zor da olsa geri çekildi ve her zaman yaptığı gibi Kübra'nın öpüşmeden sonraki o muhteşem saflıktaki yüzünü izle-

meye başladı. Çınar bunu Kübra gözünü açana kadar yapardı. Sevdiği kızın her halini görmek onu çok etkiliyordu.

Kübra gözünü açınca Çınar alnına bir öpücük bıraktı ve geri çekilerek elinin tersiyle kızarmış yanağını okşadı.

"Biz de evlensek ya hemen Kübra'm,"

"Az kaldı hayatım. Bir ay sonra da biz evleniyoruz. Hem az önce sen düğünlerden nefret ettiğini söyledin. Bence biz evlenmeyelim. Sonuçta ben senin nefret ettiğin bir şeyi yapmam." Bu cevaba Çınar ilk önce şaşırdı, ardından yeniden öfkelendi ve geri çekilip Kübra'nın elini tuttu.

"Sen çok fenasın hatun. Sen kazandın. Düğün boyunca yanımdan ayrılma! Biri farklı bakarsa var ya si... Düğün falan dinlemem dağıtırım ortalığı!" Kübra yine parmak uçlarında yükselip yanağından öpmüştü.

"Tamam hayatım. Sen sakin ol," dedi muzipçe gülerek.

Çınar bu laf üzerine gözlerini devirip, "La havle..." diyerek elinden çekti ve yürümeye başladı. Tabi ki homurdanmayı da eksik etmeden.

Düğün hızlı bir şekilde başlamıştı. Nikâh neşe içinde kıyılmış ve kahkahalar havada uçuşmuştu. Efe ve Elif ilk danslarını yaparken bir peri masalında gibi kendilerinden geçmiş, birilerinin gözlerinde kaybolmuşlardı.

Efe ve Elif danslarını bitirip gelenlere hoş geldin demek için masalara giderken diğer çiftlerimiz dans ediyordu.

Nil doğum yapmış ve Hazal'ına kavuşmuştu. Karısının barda doğurmasından korkan Emre'yi, artık Nil'in evlerinde minik bebeklerine bakıyor olması dünyanın en mutlu ve huzurlu adamı yapıyordu.

Naz ve Demiralp yine kavga ediyorlardı. Aslında Naz kavga ediyor Demiralp her zaman ki gibi emir veriyor ve Naz'a istediğini yaptırıyordu. Naz'ın dans ederken bile suratı asıktı ve Demiralp oyunbaz gözlerle Naz'a bakıyordu. Anlaşılan Demiralp yine sinirlendirmişti Naz'ı.

Çağın, Çisem'i dans ederken bile yemek yemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Çisem'e geçen ay yemek yasağı koyduğu için şimdi intikam aldığını düşünmeye bile başlamıştı Çağın. Yemek yememesini buna bağlıyordu.

Çınar arada romantik oluyordu. Bu o romantik anlardan biriydi ve Çınar sevdiğinin gözlerinde... Tabi ki kaybolmuyordu. Arada etrafa bakıp Kübra'sına bakan var mı diye kontrol ediyor ve ormantikliğine devam ediyordu. Ama Kübra bu ormantik adama âşıktı ve hiç bir şikâyeti yoktu.

En mülayim ve gerçekten romantik çift, arap torunu Sümeyya ve Mardin'li Turaç'tı. Sevgilerini gözlerinden görünmez bağlarla birbirlerine akıtırken hiç konuşmuyorlardı. Sadece göz göze aşklarını yaşıyor, etraflarındaki hiç kimseyi umursamıyorlardı. Zaten Turaç küçük gökyüzü adını taktığı sevdiğine ilk gördüğü anda *'gözünden başka göz değmez artık bana,'* dememiş miydi?

Asude ve Taylan çifti ise hep sevgili, hep aile hep âşıktı...

Sıra yine Zeybek oynamaya gelmişti. Ama bu sefer üç kardeş değillerdi kartal gibi süzülen. Yanlarında Demiralp ile Turaç ve Nevfel ile Emre vardı.

Gerçekten kartal gibi süzülüp her defa yere indiklerinde sanki oldukları yer sallanıyor, kimse gözlerini onlardan alamıyordu.

Düğün bitmiş misafirler uğurlanmıştı. Efe ve Elif aileleri ile vedalaşıp Elif'in isteği ile balayına Roma'ya gitmek için havaalanına gitmişlerdi.

Efe ve Elif bir suyun berraklığı kadar temiz bir aşkın ilk birleşimi için mutlu bir yoldalardı. Yürekleri ilk andan beri birbirleri için atan iki kalp bugünden sonra tek kalp olmuşlardı. Birbirlerinin teninde aşka bulanmış, tek bedendi artık onlar...

Dört ay sonra...

Efe'den sonra Çınar da evlenmişti ve Çağınların evi sessiz kalmıştı denilirse yalan olur. Çünkü Berrin Sultan herkesi bir çatı altında topluyor ve sofraları ayırmıyordu. Sabah işe gitmeden önce kahvaltıya, akşam iş dönüşü yemeğe alıyordu herkesi. Hepsi aynı yere gidiyordu zaten. O yüzden hep beraber gidip hep beraber geliyorlardı.

Herkes gittikten sonra Berrin Sultan ve Çisem tek kalıyordu. Çisem, Berrin Sultan sayesinde bir numaralı aşçı olmuştu. Ve yine Berrin Sultan sayesinde alışverişin piri olmuştu. Bu kadar sık dışarı çıkmalarına Çağın endişelenmiş ve artık ara vermelerini istemişti. Ama teyzesi buna karşı çıkınca en azından hamile iken Çisem'in araba kullanmasını engellemek için şoför tutmak istemişti. Ama Doğan Bey bu görevi büyük bir keyifle üstlenmiş. izin vermemişti. Çünkü torun sevgisi bir başkaydı. Torun için alış veriş daha bir başkaydı.

Üç ayın sonunda alışveriş faslı artık Berrin Sultan'ın emri ile bitmiş ve Çisem son ayını evde sıkılarak geçirmişti. Son haftaya girdiğinde abisi Naz ile gelmiş doğum yapacağı için yanında olmak istemişti. Sümeyya ve Turaç, Sümeyya'nın ailesini ziyarete gitmişlerdi. Evlendiklerinden beri Demiralp ile beraber İstanbul' a gelip buradaki evlerinde bir hafta kalıyorlardı. Demiralp kardeşi için, Turaç da karısının ailesini görmesi için geliyordu.

Yine Çisem için sıkıcı günlerden birindeydi...

Doğan Bey, Çisem'in banyo yapıp geldiğinden beri sürekli yüzünü buruşturması nedeni ile bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Rahmetli eşinin iki doğumunda da yanındaydı. Hatırladığı kadarı ile doğumla ilgili bir durumdu. İşi şansa bırakmak istemediği için hemen Çisem için hazırlanan çantayı kapı girişinden alıp arabaya yerleştirirken Çağın'ı ve sipariş verdiği bebek şekerini almak için giden Berrin Hanım'ı aramış, hastanede buluşmalarını, ama Çisem'in sesinin çıkmadığını yanılıyor olabileceğini de söylemişti.

Oysa Çisem banyodan çıkıp aşağı indiğinde doğum başlamıştı. Ama henüz farkında değildi. Çünkü banyoda sıcak suda bir saatten fazla kalmış ve damarları gevşemişti. Bu durum sancılarını azaltmış ve doğumu kolaylaştırmıştı.

Doğan Bey, Çisem'i telaşlandırmamak için hastaneye gittiklerini söylememeye karar verdi. Çünkü biliyordu ki güzel gelini çok panikti.

"Çisem kızım bir hava mı alsak? Hazır bugün güneş açmışken?" diye gülümseyerek Çisem'e yaklaştı.

Çisem hâlâ yüzü buruşmuş bir şekilde duruyordu. Başını kaldırıp az da olsa gelen kasılmaları göz ardı edip gülümsedi ve "Olur," dedi. Doğan Bey ayağa kalkmasına yardımcı olup arabaya kadar kolunda gitti ama arabaya bindireceği sırada Çisem'in suyu geldi.

"Baba... Doğan baba suyum geldi galiba. Bir şeyler oluyor," dedi Çisem bir panikle.

"Tamam, güzel kızım sakin ol! Hemen hastaneye gidiyoruz," dedi hafif bir telaşla Doğan Bey.

Ondan sonrası çok hızlı gelişti. Doğan Bey büyük bir sakinlik ile Çisem'i arabaya bindirdikten sonra direksiyona geçti ve Çisem'i sakinleştirmeye çalıştı. Çisem'in çok sancısı yoktu ama yine her zamanki gibi panik olmuştu.

Hastaneye vardıklarında Çağın kapıda bekliyordu diğer herkes ile birlikte.

Doğan Bey aradığında Çağın bir toplantıya girmek üzere idi. Aslında Çınar girecekti toplantıya ama bir şekilde Çağın'ı oyuna getirip onu göndermişti. Telefon gelince soluğu kardeşinin odasında almıştı.

"Çınar ben çıkıyorum. Çisem'in sancısı başlamış. Babam bebek gelebilir diyor. Toplantıya sen gir," diye bir nefeste konuşmuş ve odadan hızla çıkmıştı. Çınar da arkasından.

"Bana bak toplantı için bahane..." demesine kalmadan Çağın bir hışımla dönmüş daha konuşmadan Çınar abisinin sinirli gözlerini görmüş ve hızla yeniden konuşmuştu.

"Tamam, tamam sadece şaka abicim. Dur bekle!" diyerek yanındaki odaya girip Kübra'ya seslendi.

"Güzelim abimle gidiyorsun Çisem'in doğumu başlamış," dedi.

"Aaah. Hemen gidelim abi hazırım ben," diyerek içerden çantasını alıp Çağın'ın yanında yer almıştı.

Çağın giderken bağırmıştı. "Efe ve Demiralp'e de haber ver."

Çağın, içinde büyük bir korkuyla arabasına doğru gidip Kübra'ın kapısını açtı ve binmesini beklemeden kendi tarafına doğru yöneldi. İkisi de bindikten sonra hastaneye doğru sürdü.

Hastane Çağın'a daha yakındı. Babasının gelmesine çok vardı biliyordu ama yine de acele ediyordu. Hastanede olursa kendini daha iyi hissedecekti. Korkuyordu. Hem de çok fazla korkuyordu. Çisem'e zarar gelecek, onu kaybedecek diye çok fazla korkuyordu. Sonra kendine kızdı. Hani yanında olacağına söz vermişti. Niye bu hafta işe gelmişti ki? Nasıl yalnız bırakabilmişti? Korkuyor muydu? Kendini yalnız hissediyor muydu? Ya da canı yanıyor muydu? Bütün bu sorular beynini kemiriyordu ve daha çok sinirleniyordu. Hırlayarak direksiyona vurduğunda Kübra yerinden sıçramış ve Çağın onun varlığını yeni fark etmişti.

"Abi sakin ol lütfen. Çisem'i bu şekilde daha çok korkutursun. Sen sakin ol ki o da senden güç alsın," dedi Kübra. Biraz sakinleşsin istiyordu. Arabaya bindiğinden beri kendini nasıl kastığını görüyordu.

"Nasıl sakin olayım güzelim? Bu son hafta ve ben işe geliyor, meleğimi yalnız bırakıyorum," dediğinde yine aklı Çisem'e gitmiş daha çok sinirlenmişti. Acaba sezaryen mi yaptırsaydı-

lar? Böylelikle acı çekmezdi. '*Acı çekiyor mu*?' diye yine kendini düşüncelere daldırıyordu ki Kübra aklını dağıttı.

Zaten Kübra'nın amacı da oydu. Çınar'ın gözlerinden anlamıştı onu neden gönderdiğini. Abisini sakinleştirme görevini ona vermişti.

"Ama abi sabahki toplantı önemliydi ve sen yine de evde kalmak istedin. Ama Çisem seni yolladı. Yani iyi olmasa yollar mıydı? Kendini suçlama. Sen çok düşünceli bir eşsin ve şimdi de harika bir baba olacaksın. Lütfen sakin ol," dedi.

Çağın derin bir nefes aldı ve "Haklısın sakin olmam lazım. Sağol Kübra," dedi ve bir abi sıcaklığında gülümsedi. Hastaneye vardığında hemen park etti ve hastane aciline girerken kapıda hemşireler ile Derviş Bey'i gördü.

Çağın Kübra'yı sırtından hafif sararak onlara doğru ilerlerken Efe ile Elif arabalarını park ediyordu.

Çağın doktorun yanına varınca hemen durumu anlattı.

"Suyu gelmiş mi peki?" diye sordu Çağın'nın anlattıklarından sonra.

"Bilmiyorum dediğim gibi. Sadece sancısı olduğunu ama sesini çıkartmadığını ve Çisem'i telaşlandırmamak için hastaneye getirdiğini söylemeyeceğini söyledi. Tabi bir de benim sürekli arayıp kendisini telaşlandırmamamı zaten zor sakin durduğunu söyledi. O yüzden yoldadır diye arayıp sormuyorum da, bir aksilik olmasın diye," diye sıkıntıyla konuşmuştu.

Derviş Bey içeride bekleyeceğini söyleyip gitmişti. Sadece hemşire ve görevliler kalmıştı. Beklemeye devam ederken Berrin Hanım, Demiralp ile Naz da aynı anda gelmiş gereken bilgileri almışlardı. Herkes heyecanla beklerken Doğan Bey'in arabası hızla acile yanaştı.

Çağın hızla atılıp ön tarafın kapısını açtı, karısını kucağına aldı.

"Meleğim?"

"Ça...Çağın kkorkuyorum!" diye bir damla göz yaşı akıttığında Çağın'ın canı yanmıştı. Korkmuştu işte sevdiği ve kendisi yanında değildi.

"Korkma bebeğim korkma! Ben yanında olacağım. Hemen bitecek," derken sedyeye yatırıyordu güzel karısını.

Çağın karısının elini bırakmadan doğuma girerken Çisem göz ucuyla herkesin burada olduğunu görmüş ve çok mutlu olmuştu.

Dışarıda herkes heyecanla ve Berrin Hanım ile Fatma Hanım sevinç gözyaşlarıyla bekliyorlardı. İçeride doktorlar görevlerini yaparken, Çağın Çisem'in elini tutmuş, gözlerine bakıyor ve onu güzel sözleri ile sakinleştiriyordu.

Çisem'in doğumu kolay olmuş ve yarım saat sonunda Alina dünyaya gözlerini açmıştı. Çisem yorgun ama mutlulukla hemşirenin getirdiği bebeğe baktı. Gözyaşları içinde bebeğine, Allah'ın mucizesine baktı ve Allah'a yürekten şükür etti. Ardından sevdiği adama baktı ve onun da gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü.

Çağın gözünün önündeki inanamadığı mucizeye bakıyordu. Gerçekten *hayatta daha fazla mutlu olamam* dediği her geçen gün daha çok mutlu oluyordu. Bir bebeği olmuştu sevdiği kadından. Allah'tan başka ne isterdi ki?

Çisem normal odaya alındığında tüm aile üyeleri de orada bekliyordu. Hepsi mutlulukla tebrik ediyor ve yine hepsinin heyecanı gözlerinden okunuyordu.

Çınar toplantıyı kısa kesmiş ve soluğu hemen hastanede almıştı. Yeğeni olacaktı ve deli gibi merak ediyordu. Kız yeğeni amcasının canı, göz bebeği olacaktı.

Efe de çok heyecanlıydı. Artık amca olmuşlardı. Çok sevdikleri yengeleri, evlerinin neşesi, hayatlarının aşkını verdiği gibi bir de bir yeğen vermişti onlara. Çisem, Tekin ve Atalı aileleri için bir mucizeydi.

Fatma Hanım da ağlıyordu. Ama mutluluktan ayrı, bir de Uğur Bey ve Şeyda Hanım'ın kızlarının bu mutlu gününü göremedikleri için ağlıyordu.

Asude ve Taylan çifti de gelmişti yanlarında oğlu Kaan ile. Kaan hemen hastane beşiğindeki Alina'nın yanına gidip hayranlıkla bakmaya başladı. Henüz dört yaşındaydı ve çok akıllı ama bir o kadar meraklı bir çocuktu. Anne ve babası konuşurken o bebeğin başında sadece bebeğin uyumasını seyrediyordu.

Demiralp ise ayrı bir dünyada idi. Yeğeni çoktu ama Asmin'inden, biriciğinden olması onu bambaşka duygulara yönlendirdi. Eşi benzeri yoktu. Sanki ilk defa yeğeni oluyordu. Dayı olmak çok başkaydı Demiralp için. Kardeşini tam da hayal ettiği gibi mutlu görüyordu. Annesinin de, Ayzıt'ın da istediği gibi, bir hayat kurtarmış ve ömrü boyunca mutlu bir hayat sürmesini sağlamıştı. Asla pişman değildi ve olmayacaktı da...

Herkes odadan çıktıktan sonra Çisem bebeğini emziriyordu. Çağın ise yatağa oturmuş karşısındaki sahip olduğu iki güzele bakıyordu.

Ömrü boyunca mutlu edeceği iki varlığa kim bilir belki de üç olurdu...

Eve geçtiklerinde Doğan Bey abdest alıp, seccade üstünde durarak sağ kulağına ezan okudu, üç defa "Senin adın Alina, bebek," diyerek sol kulağına kamet okuyup yine aynı şekilde üç defa tekrarladı ve bebeğin adı konuldu.

"Adıyla yaşasın *ALİNA*" diyerek gözyaşı dökmüştü ilk defa çocuklarının önünde Doğan Bey.

"Keşke Berna da görseydi seni güzel bebek. Babaannen seni çok severdi," dediğinde herkes duygulanmıştı.

Sekiz yıl sonra...

"Alinaaa?"

"Efendim babacığım."

"Kızım sen kararlı mısın doğum gününü bahçede yapmaya?" diye sordu Çağın. Bütün gün şirkette kızının doğum gününü düşünmüştü. Kusursuz olsun istiyordu. Bu nedenle de yemekten sonra konuyu açtı.

"Evet babacığım. Ben seviyorum bahçemizi."

"Sen mi? Yoksa Kaan mı?" diye kucağında Ege Deniz ile salona giren Çisem sormuştu soruyu.

"Ya anne ne alakası var? Hem evet o da seviyor ne var ki bunda?" diye burnunu dikti annesine Alina.

Çağın bu durumu kaşları çatık izliyordu. Kaan babası gibi mert ve çok efendi bir çocuktu. On iki yaşında olmasına rağmen çok olgundu ve Alina'ya çok değer veriyordu, ama bu kızına yaklaşan bir erkek olduğunu değiştirmiyordu. Kaan'ı daha Ege Deniz'in yaşlarında iken görmüş ve çok sevmişti. Bu kıskanmasına engel değildi. Ama kızına da bir şey diyemiyor ve o güzel yüzünün asılmasına da kıyamıyordu. Alina *'ah'* dese Çağın'ın yüreğine batıyordu.

"Bir şey yok kızım ne olacak," derken imalı bir şekilde kocasının asık suratına gülüyordu Çisem.

"Ya baba bir şey desene. Annem yine Kaan'a taktı," diye daha bir babasına sırnaşıp kedi gibi mırıldandı.

Çağın hemen yüzünü düzeltip gülümsedi güzel kızına. Göğsüne yaslanan kızının saçlarını okşarken Çisem'e bakıp konuşuyordu.

"Annen şaka yapıyor kızım. Hadi sen odana çık derslerini yap," diyerek yanağından öptü ve gönderdi.

Sonra da Çisem'e döndü. İlk aşkına, meleğine... Göz göze gelince kalbi çıkacak gibi oldu. Aynı ilk günkü gibi. Sevgisi hiç değişmedi aksine daha çok büyüdü. İyi de ona da kıyamazdı ki kime kusacaktı sinirini. Ayağa kalktı iki tur attı ve elini saçlarından geçirdi. Sonra kendisini gülerek izleyen karısına çevirdi bakışlarını.

"Gülme meleğim! " diye sahte bir sinirle konuşmuştu.

Bu lafın üzerine Çisem kahkaha atmaya başladı. Sonra Ege Deniz'e dönüp "Bebeğim sen oyun parkına git geliyorum ben," diyerek kucağından indirdi ve ayağa kalkıp kocasının yanına gidip kollarını boynuna doladı ve öpmeye başladı. Çağın hemen karşılık verip belinden sıkıca sarıp kendine bastırdı. Bir süre öptükten sonra geri çekildi Çisem ama Çağın itiraz mırıltıları çıkardı.

"Beni böyle mi sakinleştireceksin bebeğim?" diye yarım bir gülüşle baktı karısına.

"Hımm sakinleştin ama aşkım," diye Çisem de oyunbaz bir şekilde gülümsedi. Sonra yeniden öptü ve geri çekilip devam etti.

"Aşkım sen Kaan'ı tanıyor musun?" dedi Çisem.

"Tanıyorum tabi ki meleğim. Bu nasıl soru?"

"Sus ve sorularıma cevap ver aşkım sadece," dediğinde Çağın güçlü bir kahkaha attı.

"Bebeğim bu otoriter tavırların beni çok fena etkiliyor."

"Konuyu saptırma Çağın ATALI! Şimdi peki Kaan'ı seviyor ve ona güveniyor musun?"

"Evet, hem de çok seviyorum. Çok akıllı bir çocuk. İyi de anlaşıyoruz," dedi şaşkın şaşkın bir suratla karısının ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Peki, kızın evlenecek yaşta mı?"

"Hayır, tabii ki," diye dişlerinin arasından tısladığında Çisem memnuniyetle gülümsedi.

"Sen bana Taylan ve Asude aşkının nasıl başladığını anlatırken gözlerinin nasıl parladığını ve onların aşkına nasıl saygı duyduğunu biliyorum. Şimdi belki de onların aşkı gibi bir aşkları olacak çocuklarımızın. Sen kızının hiç tanımadığın birine mi âşık olmasını istersin? Yoksa kızımıza Kaan'ın mı kol kanat germesini istersin?" diyerek gülümsedi Çisem.

Çisem, Kaan'ın Alina'ya bakışlarını görüyordu. Alina'ya nasıl değer verdiğini, onu nasıl koruduğunu, doğduğu andan beri

yanından ayrılmadığını ve kuzenlerinin bu durumu nasıl kıskandığını görüyordu.

Bütün bunları Çağın da görüyor ve karısına hak veriyordu. Zaten kendisi bir aşk çocuğu iken, aşk uğruna yapmadığı şey kalmamışken aşka nasıl karşı çıkardı ki? Hem kızı çok küçüktü aşkı nereden bilecekti ki?

"Tamam, meleğim haklısın yine," dedi pes etmiş bir şekilde. Burnunun ucunu öptü ve kollarında beraber birlikte çocukları uyumaya gittiler.

Hep kıskanç bir insan olmuştu ama karısını Mustafa haricinde kıskanacak biri yoktu etrafta. Ha bir de Turaç vardı kıskanacak ki hâlâ ondan kıskanıyordu karısını. Herhalde Demiralp'in yıllar önce sinir etmek için yaptığı takılmalar Çağın'da büyük yer etmişti.

Şimdi ise küçük kızını kıskanıyordu. Onu paylaşmak istemiyordu. Ya da biri baksın ve onu kendisinden alsınlar istemiyordu. Ama biliyordu ki kızı daha çok küçüktü ve bu düşünceleri yersizdi. Ama yine biliyordu ki aşkın önüne geçilmezdi. Kendinden biliyordu.

Hafta sonu Alina'nın doğum günü...

Alina'nın doğum günü için herkes bir arada Çağınların bahçesindeydi. Berrin Hanım ve Doğan Bey de iki günlüğüne gelmişlerdi. Eskisine göre daha sık geliyorlardı. Artık her ay bir haftalığına geliyorlardı.

Naz ve Demiralp babasının adını verdiği oğlu Baran ile Turaç, Sümeyya çifti ise çift yumurta ikizleri Nisa ve Ekin ile beraber gelmişlerdi.

Çınar kollarında karısı Kübra ile oturmuş, oğlu Toprak ile Efe'nin kızı Rüya'nın küçük tartışmalarını seyrediyor arada göz ucuyla ilk göz ağrısı, prensesi Alina ile sohbet eden Kaan'a takılıyordu.

Çocukların tartışma nedeni ise; beş yaşındaki Rüya'nın sen bana karışamazsın diye diklenmesi ve yedi yaşındaki Toprak'ın da asıl sen bensiz bir şey yapamazsın diye kızması idi. Yaşlarından büyük laf etmelerini Kübra şaşkınlıkla izliyordu.

Berrin Hanım torun sahibi olduğu için ve ayrıca torununda kızının adı yaşayacağı için ayrı bir mutlu olmuştu.

Fatma Hanım ise yıllar sonra yine kalabalık bir ailede olduğu için çok mutluydu.

Kaan ile beyazlar içinde ve başında papatya tacı olan Alina ise bir köşede oturmuş iki yetişkin gibi sohbet ediyorlardı. Alina Kaan'ın gözlerine dalmış hayran hayran onu dinliyordu. Kaan ise bu sene de satrançtaki birinciliğini kimseye kaptırmadığını anlatıyordu.

Emre-Nil çifti ise kızları Hazal ile gelmişlerdi ve Nil yine altı aylık hamileydi, bu sefer erkekti.

Onları uzaktan izleyen anne ve babaları bu kadar iyi anlaştıkları için çok mutluydular.

Yine bir arada ve yine kocaman bir aile idiler.

Pasta kesilme zamanı gelince herkes masaya toplanmıştı.

Alina hemen Kaan'ın yanına gitti ve elinden tutarak yanına çekti. Kaan Alina'nın bu tepkilerine alışmış gülümsüyordu. Aslında ortamdaki herkes buna alışmıştı. Alina, Kaan olmadan hiçbir şey yapamıyordu. Bir nevi Kaan'a bağımlı gibiydi.

"Hadi Kaan beraber söndürelim *her zamanki gibi*," diyerek bütün dişlerini göstererek gülümsemişti.

Kaan da gördüğü gülümseme ve elindeki küçük elin sıcaklığı ile gülümsemesini genişletmişti.

"Tamam, Alina söndürelim. Dilek tutmayı unutma!"diye gülümsemesinin altında büyük bir ciddiyet ile konuşmuştu.

İkisi aynı anda birbirlerinin gözlerinde takılı kaldı.

Akıllarından ve kalplerinden aynı dua geçerken birbirlerinin gözlerine bakarak diledikleri dilek de aynıydı.

"Allah'ım bizi ömür boyu hiç ayırma."

Daha sonra yine sekiz mumu beraber üflediler. İlk tebrik eden Kaan olmuştu. Kaan yanaklarından öperken Alina sıkıca sarılmıştı. Kaan geri çekildi ve hediyesi olan bir kutuyu Alina'ya verdi.

Alina'nın yüzündeki gülücük hiç silinmemişti sabahtan beri ve Kaan yanında olduğu süre boyunca da daha çok gülüyordu. Alina hediyeyi alıp hemen açtı. Kutunun içinden lale şeklinde bir kolye çıkmıştı. Alina çok mutlu olmuş ve takması için Kaan'a uzatmıştı. Kaan Alina'nın güzelliğini bir lale gibi duru buluyordu ve bu sebeple babasına bu ricada bunulmuştu.

Herkes onları izliyor ve mutlulukla tebessüm ediyordu. Tabi ki surat asan iki kişi vardı. Biri Çınar, ki o aile üyelerinin bütün kadınlarını kıskanır diğeri ise Çisem ne kadar konuşursa konuşsun Çağın'dı. Ama yine de Çağın çok mutluydu. Çağın Çisem'i bulduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Öyle bir aileye sahip olmuştu ki... Hayallerinden bile güzeldi. Annesi ile babasının aşkına gıpta ederdi. Ama şimdi kendisi sahipti ve bütün duası bu güzel mutluluğun bozulmamasıydı. Ama biliyordu, o mutluluğu yakalamıştı ve ailesi ona verilmiş bir hediye idi.

***

Çisem hiç beklenmedik acılar yaşadı, yine de ayağa kalktı ve yaşamaya devam etti.

Sonuç ise güzel ve kocaman ailesi idi.

Herkes sevgisini içinde yaşadı aslında.

Mustafa yıllarca aşkını.

Demiralp yıllarca kardeş sevgisini

Çağın ise aylarca sevdasını.

Herkes ***yüreğinde sakladı sevdasını...***